KADER DİYE BİR ŞEY VARDIR VE SİZİN SEÇİMLERİNİZLE DEĞİŞİR.

Bu kitabı okumaya normal bir kitap gibi birinci sayfadan başlayın, ilk bölümün sonunda, önünüze bir yol ayrımı çıkacak. Kararınızı verin ve ilgili bölüme gidin. Her bölümün sonunda seçimlerinizle kaderinizi kontrol etmeye devam edeceksiniz.

Kitabı okurken bazen hiç beklemediğiniz bir yere ulaşacak, bazen de kendinizi daha önce olduğunuz yerde bulacaksınız. Hayatın size neler hazırladığını asla bilemezsiniz. Ama şunu biliyorsunuz, iyilikler her zaman ödüllendirilmiyor ve bazen hatalı kararlar, şahane olayların başlangıcı olabiliyor. Her yolculuğun sonunda başa dönüp tekrar başlayın, unutmayın, herkes ikinci bir şansı hak eder. Yüzlerce farklı hayat sizi bekliyor. İyi şanslar.

“Tıpkı hayatın kendisi gibi, ne zaman ne olacağını asla tahmin edemeyeceğiniz, dopdolu bir kitap.”
Forbes

“Uyuşturucu, tecavüz, patlama, sevgi, aşk, huzur. Duygulu anlatım, kapkara mizah.” *Publishers Weekly*

“Raydan çıkmaya hazır mısınız?"
A/Y Times

“Başroldesiniz, hakkını verin.” *Newsweek*

www sahanehatalar.com

KENDİ MACERANI
KENDİN YARATI

TEK BAŞLANGIÇ
SAYISIZ FARKLI SON!

ŞAHANE HATALAR

Heather McELHATTON

*

APRIL
ROMAN

BU KİTABI NASIL OKUYACAKSINIZ?

Bu kitabı ‘normal’ bir kitap gibi baştan sona doğru okumayın. Eğer okursanız, tek başına anlam ifade etmeyen birçok farklı hikâyenin kolajı gibi görünür. Birinci sayfadan başlayın. Birinci bölümün sonunda, önünüze bir yol ayrımı çıkacak. Kararınızı verin ve ilgili bölüme gidin. Bu şekilde hikâyeyi ve seçtiğiniz hayatı kontrol edeceksiniz.

Kitabı okurken bazen hiç beklemediğiniz bir yere ulaşacak, bazen de kendinizi daha önce olduğunuz yere geri dönmüş bulacaksınız. Geri dönmemeye çalışın. Hayatın size neler hazırladığını asla bilemezsiniz. Unutmayın, iyilikler her zaman ödüllendirilmiyor ve bazen kötü kararlar, şahane olayların başlangıcı olabiliyor. Yolculuğunuzun sonuna geldiğiniz zaman, başa dönün ve tekrar başlayın. Çünkü herkes ikinci bir şansı hak eder ve herkes bir başkası olabilir. iyi şanslar.

1

Kahkahalar ve yumruklaşmalar. Kafeteryanın zeminine saçılan lazanyalar, çöp bidonlarına fırlatılmış geometri kitapları, Sidra Stanislow'un en sonunda tören salonunun arkasındaki bidonlara dayanarak bekâretini kaybetmesi. Hademelerin hepsi kafayı bulmuş. Öğretmenler odası tartışmalardan boğulmuş ve yiyecek-içecek makineleri boşalmış. Bugün lisenin son günü.

Mezun oluyorsunuz. Hayatınızın bilmediğiniz bir dönemine son sürat koşuyorsunuz. Arkadaşlarınızın her biri farklı yönlere dağılacak. Bazıları üniversiteye gidecek, bazıları çalışmaya başlayacak, bazıları da ebeveynlerinin bodrum katına yerleşip, esrar içip televizyon izleyecek. Gördüğünüz üzere iki seçeneğiniz var. Ya üniversiteye gidip akademide ilerleyeceksiniz ya da biraz ara verip, yolculuğa çıkacaksınız. Eğer üniversite diploması alırsanız düzgün bir hayatınız olabilir, ancak yolculuğa çıkarsanız, mükemmel bir macera yaşayabilirsiniz, ikisinin de iyi tarafları ve sakıncaları var. Hiçbiri garanti değil ve bu durum karar vermenizi zorlaştırıyor.

Erkek arkadaşınızın üniversiteye gitmeye karar verdiğini ve onunla birlikte gitmenizi istediğini de unutmayın. (Otoyolun kenarında terk edilmiş bir Noel ağacının gölgesinde bekâretinizi bozduğundan beri berabersiniz.) Yakışıklı bir çocuk ve sizi seviyor. Cinsel hayatınız harika. Üstelik donanımlı. (Anlarsınız, oldukça donanımlı.) Üniversiteyi, sorumlu birinin seçeceği yol olarak, yolculuğu ise eğlenceli bir seçenek gibi görüyorsunuz. Fakat üniversite de eğlenceli olabilir ve yolculuk felaketle sonuçlanabilir. Tercih sizin. Büyükan¬

nenizle *büyükbabanız mezuniyetiniz nedeniyle size biraz* toplu para vermiş. *Hangi yolu seçerseniz seçin, başlamanıza* yetecek kadar paranız var.

Üniversiteye gitmeye karar verirseniz, 2. Bölüme gidiniz (sayfa 9)

Yolculuğa çıkmaya karar verirseniz, 3. Bölüme gidiniz (sayfa 11)

2

1. Bölümden...

Üniversiteye kayıt yaptırdınız ve erkek arkadaşınızla kampüsten birkaç sokak uzakta bir daire kiraladınız. Daire tam anlamıyla berbat. Bölmeleri küflü bir buzdolabınız, düzenli olarak taşan bir tuvaletiniz ve devamlı olarak kedi öldürüyormuş veya gürültülü seks yapıyormuş (ya da ikisi birden) gibi ses çıkaran bir alt kat komşunuz var. Duvarları koyu renklere boyayarak ve Birinci Rıhtım'dan aldığınız Afrika'da Günbatımı tablosunu asarak evi yaşanır hale getirmeye çalışıyorsunuz. Şehirli bir Cinco de Mayo görüntüsü yaratmaya çalışıyordunuz ama eviniz daha çok karnaval sırasında kiralanmış ta rot falı standına benzedi.

Para durumunuz sıkışık ve küçük şeyler yüzünden erkek arkadaşınızla didişmeye başladınız. *Ödenmemiş elektrik faturası, boş pizza kutuları, kaybolan bira, duşta kurutmaya çalıştığınız sutyeniniz, onun yerlerde gezinen kirli çorapları.* Birlikte yaşamanın *seksi* olacağını, sürekli sevişmek isteyeceğini, dolapları yerleştirmenize yardım edeceğini ve sırtınıza masaj yapacağını düşünmüştünüz. Diğer yandan o da sizin daha sık seksi iç çamaşırları giyeceğinizi ve belki arada bir yemek yapacağınızı sandığını, bu nedenle hayal kırıklığı açısından berabere olduğunuzu söylüyor.

Okulda da işler iyi sayılmaz. Böyle olacağını düşünmemiştiniz. Devamlı olarak katlar arasında kayboluyorsunuz ve her şey çok pahalı. Etrafınızda genel bir telaş var, sanki dümen tutturamadığı-

nu büyük tur *nehrin* akıntısına kapılmış gibisiniz. Tam bir kaos. Ayrıca *branşınızı* da seçmeniz gerekiyor. Gelecekte ne olmak istediginizı nereden bileceksiniz? Kendinizi sanat eğitimine adayıp bu yüzyılın bir sonraki en büyük sanatçısı olabilirsiniz veya kendinizi fen bilimlerine adayıp büyük bir bilim adamı olabilirsiniz. Sahi, hangisi olmak istiyorsunuz?

Sanat okumaya karar verirseniz, 4. Bölüme gidiniz (sayfa 13)

fen bilimlerinde okumaya karar verirseniz, 5. Bölüme gidiniz (sayfa 15)

3

1. Bölümden...

Erkek arkadaşınızın ailesinin evinde, mutfakta dururken, ona yolculuğa çıkacağınızı söylüyorsunuz. Üniversiteye gitmeyeceksiniz. Ders programları, krediler veya notlarla uğraşma fikri hiç hoşunuza gitmiyor. Sıradan başarı size göre değil. Sizin için başarılı olmak, mutlu olmak demek. Erkek arkadaşınız bozulmuş görünüyor. Yüksek sesle konuşuyor. Bağırıyor ve size planınızın son derece aptalca olduğunu haykırırken, omzunuzu parmağıyla dürtüyor. Ona cevap verip, fikrinizi savununca, sizi itiyor. Siz de onu itekliyorsunuz. Sonra size *kaltak* deyip *kendinizi ne sandığınızı* soruyor ve tokadı yapıştırıyor.

Lanet olsun. Bunu beklemiyordunuz. Yoksa bekliyor muydunuz? Her zaman biraz asabi değil miydi? Finaller gözünde büyüdüğü zaman ya da babası bağırırken veya koçu şikâyet edince sinirlerini kontrol altına almakta zorlanırdı... Aslında düşününce, kızmak için iyi bir bahanesi vardı hep. Tüm bunları bir anda düşünüyorsunuz. Ne anlama geldiğini ve sonrasında ne olacağını biliyorsunuz. Size bir kere vurdular mı, gerisi daima gelir. Bu işte giderek ustalaşırlar. Bu yüzden, size bir daha vurmadan, ocağın üstündeki demir tavayı yakalayıp (domuz pastırması yağı hâlâ içinde) erkek arkadaşınızın kafasına indiriyorsunuz. *Tonk.* Patates çuvalı gibi yere yığılıyor. Ölmedi. Piç kurusu hâlâ nefes alıyor.

Gitme zamanı geldi! Peki, nereye? Avrupa'yı görmek istemiştiniz hep: Taş binaları, Rönesans resimlerini, bronz tenli adamları. Kaliforniya'ya da gidebilirsiniz. Kaliforniya'da kim eğlenmez ki? Hatta orada kalacak yeriniz bile var; geçen yıl mezun ol an bazı arkadaşlannız Los Angeles 'te bir ev aldı ve size gelip istediğiniz kadar kalabileceğinizi söylediler.

Avrupa'ya gitmeye karar verirseniz, 6. Bölüme gidiniz (sayfa 17)

Arabayla Kaliforniya 'ya gitmeye karar verirseniz, 7. Bölüme gidiniz (sayfa 19)

4

2. Bölümden...

Sanat bölümüne kaydoldunuz. Tuhaf bir kabile bunlar. Kulak memelerine tahta parçaları geçirmiş bir çocuk, Maori dövmeli ve cinsel organında piercing taşıyan bir kadın ve raptiyeleri ısıtıp kollarına kabartma solucan şeklinde hiyeroglifler alazlayan bir başka kız var.

Sanat öğrencileri, hukuk ve işletme öğrencilerinin alaylarına maruz kalmama çabası içinde, dayanışma halinde olup birlikte dolaşırlar. Bu nedenle ve muhtemelen başka nedenlerle de, erkek arkadaşınızla iletişiminiz daha da bozuluyor. (O işletme okuyor. Hem sıkıcı hem de utanç verici.) Bir anda size budala gibi görünmeye başlıyor. Artık onunla yatmayı bırakıyorsunuz; onun ritimsiz pompalamaları ve homurdanmaları artık size cazip gelmiyor. Durmadan kavga ediyorsunuz. Sonra bir gün öğleden sonra erkek arkadaşınız eve erken gelip sizi kadife kanepeye yayılmış bir şekilde Thaddeus isimli bir video sanatçısıyla yakalıyor. Bu ilişkinizin sonu oluyor. Onu suçlayamıyorsunuz, üzülüyor da sayılmazsınız.

Thaddeus, kızların çalgı telleriyle bağlı bir şekilde ata biner gibi yağlı çelloların üstünde poz verdiği senfoni-seks filmleri çekmeyi seviyor. Ayrıca sevişmelerinizi banda kaydediyor. Bundan pek hoşlanmıyorsunuz, ancak size 'Sen ne *anlarsın?*' dediğinde susuyorsunuz. Sizi o kadar sık filme alıyor ki yatakta çıplakken kameranın

L

çalışması artık sıradan geliyor, hatta neredeyse memnun ediyor. Dönemin ortasında, okulda karma sergi açılması gündeme geliyor ve sizin de bir eserinizi sergilemeniz gerekiyor. Şimdi, teknik olarak başanlı olduğunuz bir resimle mi, yoksa daha riskli bir resimle mi katılmalısınız?

Riskli resimle katılmak istiyorsanız, 8. Bölüme gidiniz (sayfa21)

Teknik olarak başarılı resimle katılmak istiyorsanız, 9. Bölüme gidiniz (sayfa 23)

5

2. Bölümden...

Fen bilimlerinde okuyorsunuz ve hayatın bu derece sıkıcı, neredeyse *kendi gözünüzü çıkarmak isteyecek kadar* sıkıcı olduğunu bilmiyordunuz. Gününüz sabahın beşinde başlıyor ve ertesi sabah bir civarında sona eriyor. Bütün o saatler boyunca ne yapıyorsunuz? Ezberlemeyle vakit geçiriyorsunuz. Ezberleme tanrınız olmuş. Binlerce kuru ve ufalanan metni - sonsuz miktarda ekmek kabuğunu susuz yemeye zorlanıyormuşsunuz gibi - yutmanız gerekiyor. *Anlamsız kelimeler, bıktırıcı tablolar, bezdiren teoremler.* Sizin düşüncelerinize yer yok. Haftalardır erkek arkadaşınızla sevişmediniz. O devamlı olarak kanepede oturuyor ve size sızlanan bir şalgam gibi görününceye kadar şikâyet ediyor.

Zaman bulanıklaşıyor. Uzakta dağ beliriyor. Her test sizin düşüp ayağınızı burkmanızı bekleyen kaygan bir yarık, her final sizi bahardan önce öldürmeye çalışan dondurucu bir fırtına gibi. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşüyor. Erkek arkadaşınıza neredeyse hiç ilgi göstermiyorsunuz ve onu pek de sık düşünmüyorsunuz. Ancak bir gün eve erken gelip elini Sharon adlı, daha bir hafta önce aspirin istediğiniz tombul bir kızın bluzunun içinde yakalıyorsunuz.

Erkek arkadaşınızı kovuyorsunuz ve bütün eşyalarını üçüncü kat penceresinden aşağı atıyorsunuz. Daireyi darmadağın ediyorsunuz. *Branşınızdan nefret ediyorsunuz, erkek arkadaşınızdan*

nefret ediyorsunuz, hayatınızdan nefret ediyorsunuz. Bu hayat *değil. Bu* mutluluk değil. Bölümünüzden ayrılmak ve *gidip* gerçekten önemli bir şey yapmak istiyorsunuz. Gerçekten önem verdiğiniz *bir şey.* Sizi mutlu edecek bir şey yapmak için *geç* kalmadınız. Diğer yandan, ürkütücü derecede doğru bir deyiş var: Emek olmadan yemek olmaz. Fen *biliminde* okuyan hiç kimsenin hayatı kolay olmaz değil mi?

Fen bilimlerinde kalacaksanız, 10. Bölüme gidiniz (sayfa 25)
Fen bilimlerinden ayrılacaksanız, 11. Bölüme gidiniz (sayfa 27)

6

3. Bölümden...

Okulu boş verin, biraz önce okuldan ayrıldınız. Hayat okulu varken, neden ders çalışasınız ki? Eğitiminiz Avrupa'nın tren istasyonlarında, müzelerinde, kafelerinde ve kulüplerinde geçecek. (Yataklarından bahsetmiyorum bile. Orada da epeyce eğitim almayı umut ediyorsunuz.) Haklı olarak, beklentileriniz çok yüksek. Entrika, macera, romantizm ve güzel fotoğraflar olmasını bekliyorsunuz. Tiyatro, müzik ve leziz şaraplar olmasını bekliyorsunuz. Kültür bekliyorsunuz.

Amerikan kültüründen nefret ediyorsunuz; çok büyük ve ayaklarını güm güm yere vuruyor. Gülmekten ölünceye kadar neşelenmeye yarayan ilaçlara ya da mega boyutlarda adamların tutuştuğu Amerikan güreşine benziyor. Wal-Mart, Sam’s Club ve McDonald’s'dan oluşuyor. Kartonpiyer toplumlardan ve *Disney on Ice!* gösterisinden oluşuyor. Bakire pop starlar ve Pepsi'den oluşuyor. Yardım kurumlan bile bozulmuş. Greenpeace veya PETA ile didişirseniz Tanrı yardımcınız olsun. Avrupa daha iyi olmalı, ne de olsa Amerikalılardan nefret ediyorlar.

Anneniz ve babanız kaygılanıyor. Avrupa'nın tehlikeli olduğunu düşünüyorlar. Avrupa'nın pahalı olduğuna, koktuğuna ve insanların doğru dürüst yıkanmadığına inanıyorlar. Neyse. Bu saatten sonra hayatınızı yönlendirmelerine izin vermeyeceksiniz. Arabanızı satt-

yorsunuz ve bütün mezuniyet çeklerinizi bozduruyorsunuz. Büyük bir sırt çantası ve yatak tulumu alıyorsunuz. Harita, çakı, seyahat rehberleri, tren tarifeleri, mide ilacı, ishal ve bulantı ilaçları ve aspirin stokluyorsunuz.

Duvarlara raptiyelediğiniz büyük haritalara bakıyorsunuz ve gitmek istediğiniz şehirleri işaretliyorsunuz. İtalya'ya ya da İngiltere'ye gitmek istemiştiniz hep. İngiltere'ye muhteşem mimarisi, krallık tarihi ve punk-rock görünümü için, İtalya'ya muhteşem yemekleri, Rönesans resimleri, çılgın ve seksi ayakkabılar nedeniyle. Her iki rota da muhteşem, ne yazık ki ancak birini seçebilirsiniz.

İtalya'ya gitmeye karar verirseniz, 12. Bölüme gidiniz (sayfa 29)
İngiltere'ye gitmeye karar verirseniz, 13. Bölüme gidiniz (sayfa 32)

7

3. Bölümden...

Kaliforniya yolculuğu epey olaylı geçti. Las Vegas'ın hemen dışındaki, bir dükkânın önünde arabanız bozuldu. Şarj dinamosu yanmış, pahalıya patlayacak. Arabanız tamir olurken, yol kenarındaki küçük bir kumarhanede kollu makinelerde oyun oynuyorsunuz; bunu daha önce hiç yapmamıştınız ve pek de başarılı olduğunuz söylenemez. Lanet olası makine o kadar çok gürültü yapıyor ki, kazanıyormuşsunuz izlenimi vererek soyuyor sizi. Bir kâra geçiyorsunuz, bir zarara. Paranızın yarısı gitti bile.

Araba tamircisine bir teklifte bulunuyorsunuz. Parça ve servis ücreti karşılığında onunla arka odada biraz eğlenebileceğinizi söylüyorsunuz. (Tamam, tamam, çok etik bir davranış olmadığını siz de biliyorsunuz. Ama orada sizi hiç kimse tanımıyor ve başka ne yapabilirsiniz?) Tamirci bu fırsatın üstüne atlıyor. “Lanet olsun, peki,” diyor ve kirli kırmızı dükkân bezini tezgâhın üstüne fırlatıyor. “Ama seni uyarmalıyım," diyor. "Aletim büyüktür."

Adam dağınık ofisinde prezervatif takıyor ve sizi kahverengi vinil kanepesiyle tanıştırıyor. Adamın göbeğini fark ediyorsunuz. Kütük gibi suratını. Tek kelimeyle iğrenç. Minimum temas için sweatshirtünüzü ve çoraplarınızı giyiyorsunuz, ancak yine de yağlı eldivenlerini her tarafınıza sürtmeyi başarıyor. Canı sıkılmış san labradoru köşede oturmuş sizi seyrederken kendinizi çubuğa takılmış yumuşak kabuklu bir yengeç gibi hissediyorsunuz.

Sonra tuvalette kamyoncu banyosu yapıyorsunuz (bacaklarınızı küçük porselen lavaboya kaldırıp, topaklanmış beyaz toz sabun kullanıyorsunuz). Sonrasında tamirci size gerçekten çok iyi davranıyor. Yolluk olarak bir miktar para ve sıcak kahve veriyor ve ‘ne zaman isterseniz uğrayabileceğinizi' söylüyor.

Biraz önce yaptığınız korkunç şeyi düşünmek zorunda kalmamak için bira içerek, avazınız çıktığı kadar bağırıp şarkı söyleyerek hızla çölü geçiyorsunuz. (Yapmak zorundaydınız. Başka ne yapabilirdiniz ki?) Bir anda söylediğinizin folk müziği olmadığını, *Hıristiyan Radyosu* olduğunu fark ediyorsunuz ve radyo bozuluncaya kadar arabanın ön paneline vuruyorsunuz. Sonra sessizlik çöküyor ve biranızın bittiğini fark ediyorsunuz.

Kaliforniya eyalet sınınnı geçerken bir karar vermeniz gerekiyor. Berkeley’de, üniversitede çalışan bir arkadaşınız var. Size e-posta göndermiş ve sizin için bir iş bulabileceğini düşündüğünü yazmış. Ancak bir de Los Angeles'te yaşayan ve yetenek avcılarıyla senaryo yazarlarını tanıyan bir arkadaşınız daha var. Onunla birlikte açık seçmelere katılabileceğinizi söylüyor. Arabanızı ya kuzeye süreceksiniz ya da güneye, Los Angeles’e. Güneş batmak üzere, sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceksiniz.

Berkeley’e gidecekseniz, 14. Bölüme gidiniz (sayfa 35)

Los Angeles’e gidecekseniz, 15. Bölüme gidiniz (sayfa 39)

8

4. Bölümden...

Riskli bir eserle yarışmaya katıldınız. St. Louıs Kemeri'ni canlandırmak amacıyla, arkadaşlarınızın cinsel organlarından döküm yaptığınız eserinize kaynak olarak da bir dizi bronztaştırılmış vajina kullandınız. Parçaları yapmak için, modeller katlanan metal bir iskemleye oturdu, bacaklarını açıp, ayaklarını birer kovaya dayadı. Sonra bacaklarının arasına alçı, hem de buz gibi alçı sürüldü ve yirmi dakika süreyle alçının kurumasını beklediler.

Sizin eseriniz o kadar fazla incelenmiyor ve bunun asıl nedeni Thaddeus'un eserinin bütün dikkatleri üzerine toplaması: Büyük bir plastik kemanın içine televizyon monitörü gömülmüş ve monitörde ikinizin sevişme görüntüleri döndürülüyor, insanlar karlı yeşil monitörün etrafına toplanmış, plastik bardaklardan ucuz şarap yudumlayarak fısıldaşıyor. Videodaki olayların birçoğunu unutmuşsunuz; kameranın, birçok sevimsiz açıyı almak için durması gereken yerde olduğunu da kesinlikle hatırlamıyorsunuz. Gösteriden sonra fısıldaşmaların dineceğini ve üzerinize çevrili bakışlann başka yöne döneceğini sanıyordunuz ama ilgi hâlâ sizin üzerinizde.

Video hızla okula yayılıyor ve kısa sürede neredeyse bütün öğrenciler kopyasını almış gibi görünüyor. Hatta özet görüntülerin bulunduğu bir web sitesi olduğu söylentileri var. 0 halde yeni rolünüz bu: Siz, *Güzel Sanatlar Fakültesi Fahişesi* oldunuz. İşin kötüsü.

'kaygılanan bir akran' tarafından, videonun bir kopyası, 'bilmeleri gerektiği' düşüncesiyle, postayla ailenize gönderildi. Artık bütün gözler sizin üzerinizde. Utanıyorsunuz ve kendinizi küçük düşürülmüş hissediyorsunuz. Ebeveynleriniz dehşet içinde ve hasar büyümeden okulu bırakmanızda ve farklı bir yerde her şeye yeniden başlamanızda ısrar ediyorlar.

Okulu bırakacaksanız, 16. Bölüme gidiniz (sayfa 40)
Okulu bırakmayacaksanız, 17. Bölüme gidiniz (sayfa 43)

9

4. Bölümden...

Muhafazakâr bir eserle katılıyorsunuz. Bütün yıl üzerinde çalıştığınız bir dizi renk teorisi resmi. Küçük renkli üçgenler, başka renkli üçgenlerle kesişiyor. İnsanlar önünde bir süre durup, kibarca başlarını sallayıp, sonra farklı “eser"lere bakmak üzere uzaklaşıyor.

Akşam saatlerinde tanınmış bir küratör yanınıza geliyor. Eserinizi beğenmiş ve size jürili gösterilerinden birine katılmak isteyip istemeyeceğinizi soruyor. Herkes durup dinlemeye başlıyor, ne konuştuğunuzu gizlice dinlerken sanki dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorlar. O esnada dikkatlerini, Thaddeus’un köşede duran iğrenç çalışmasından size çevirmek zorunda kalıyorlar; büyük bir plastik kemanın içine televizyon monitörü gömülmüş ve monitörde ikinizin sevişme görüntüleri döndürülüyor. Arkadaşlarınız onun budala olduğunu söylüyor. Thaddeus sonunda kemanını fişten çıkarıp gösteriden erken ayrılmak zorunda kalınca arkasından gülüyorlar.

Küratör, “Çok az insana hayatlarının bu kadar erken bir çağında böyle bir fırsat veriliyor,” diyor. "Gerçekten yetenekli olduğunuzu düşünmeseydim teklif etmezdim.” Ve işte o kelime: Yetenek. Öğretmenleriniz bunu söylemez, sınıf arkadaşlarınız hiç bahsetmez. Yetenek, Güzel Sanatlar Fakültesi’nde denklemin parçası değildir. Size yeteneğin kazanılabilecek, elde edilebilecek, öğrenilebilecek

bir şey olduğunu hissettirmek hoşlarına gidiyor ama tabii ilhamın her raman en *sevdiklerini* tercih ettiğini, gerçek bir şıllık olduğunu herkes bilir. Bazılarına yığınla yetenek verip, bazılarını mahrum bırakır, kaç kere gerçekten çok aşağılık olan bazı insanların dâhi olduğu anlaşılmadı mı? (van Gogh, Mozart, vs.) Sonra da iyi, çalışkan insanlar, yetenek bakımından son derece talihsiz olmuyor mu? Bir şeyleri boşu boşuna denemiş olan herkes - ve sanatçı olmaları da gerekmiyor - size bir konuda başarılı olmak istemenizin, olacağınız anlamına gelmediğini söyleyebilir.

'Yetenek' kelimesinin sorunu işte budur. Evrensel bir uygunsuzluk. yanlışlık, sizi dehşete düşürerek Tanrı'yla pazarlık etmeye zorlayan galaktik bir haksızlık ifade etmektedir. Peki, nasıl bir ilahi varlık bu kadar adaletsiz olabilir? Böyle bir dengesizliği kim planlayabilir? Bir yandan da, galeri sahibi işte burada; küt çeneli ve fırıl fini bakan koyu renk gözlü çok yakışıklı bir adam, öpücük verirmiş gibi size "yetenek' kelimesini fısıldıyor. "Sizde var," diyor. Isırmak istediğiniz o kırmızı elmayı şehvetle uzatıyor. Shakespeare, zamanında söylemişti: "Ne olduğumuzu biliyoruz ama ne olacağımızı bilmiyoruz."

Grup gösterisine evet diyorsanız, 18. Bölüme gidiniz (sayfa 45)

Grup gösterisine hayır diyorsanız, 19. Bölüme gidiniz (sayfa 47)

10

5. Bölümden...

Okulda kalmaya karar veriyorsunuz. Erkek arkadaşınız cehennemin kor-kırmızı kapısından geçip sonsuza dek yok olabilir. Mole-küler fizyoloji dersinin altından kalkmanız gerekiyor ve hiç kimsenin jetonla ya da parayla çalıştırılan bebeği olmaya niyetiniz yok. Saçınızı kısacık kestiriyorsunuz, bol kıyafetler giyiyorsunuz ve size gülümseyen herkese hırlıyorsunuz. Sessiz kalmayacaksınız, sabırla beklemeyeceksiniz ve kesinlikle *muhteşem* görünmeyeceksiniz.

Dersler sizi öldürüyor; fakat ne kadar zorlarlarsa, o kadar direniyorsunuz. Fazlasını elde etmeye çalışıyorsunuz; Şeref listesini. Çılgın bir çalışma temponuz var, gözleriniz kan çanağına dönüp yanmaya başlayıncaya kadar, artık odaklanamayacak hale gelinceye kadar, kelimeler uçuşmaya başlayıncaya kadar okuyorsunuz. Sonunda bütün tıp öğrencilerinin denediği şeyi - *efedrirı* ya da yaygın olarak bilindiği adıyla kamyoncu hapları - almaya başlıyorsunuz. Çok önemli değil, her gece iki tane almak ayakta kalmanıza yetiyor, fakat birkaç hafta sonra beş tane almanız gerekiyor, sonra on tane, sonra da işe yaramamaya başlıyor. Bu nedenle herkesin kullandığı şeyi denemeniz gerekiyor.

Kristal methin tadı dranoya benziyor ama çok daha toksik malzemelerden yapılıyor. Öncelikle hidroklorik asit, iyot kristalleri ve kırmızı fosfor. Pütürlü toz, cam kırığı gibi, burnunuzdan ve boğazı-

mzı yırtarak giriyor. Her gece bir nefes çekmeye dikkat ediyorsunuz. Kendinizi suçlu hissediyorsunuz, sürekli sinirlisiniz.

Nihayet mezun olduğunuzda, yüksek lisans yapıp yapmamaya karar vermeniz gerekiyor. Bu, altı yıl daha okulda kalmanız gerektiği anlamına gelmekte. Bu arada büyük bir ilaç firmasının kelle avcısı size ilaç satış temsilcisi olarak kârlı bir iş teklif ediyor. Gerçek dünyada hızla yükselmek için büyük bir fırsat. Ne yapacaksınız? Biraz daha okul, biraz daha borç mu, yoksa daha fazla para **mı?**

Okulda kalıp yüksek lisans yapacaksanız, 20. Bölüme gidiniz (sayfa 49)
ilaç satış temsilcisi işini kabul edecekseniz, 21. Bölüme gidiniz (sayfa 51)

11

5. Bölümden...

Sadece fen bilimlerinden ayrılmakla kalmadınız, okulu da tamamen bıraktınız. Gidip para kazanmak varken neden okul parası toplamaya çalışasınız ki? Tekrar eve taşınıyorsunuz ve bir daha asla, hiçbir zaman metamfetamin kullanmamaya karar veriyorsunuz. Zaten çocukça bir şeydi, sadece denemiştiniz ve devam etmesine izin vermeyeceksiniz. İş aramaya başlıyorsunuz; yapabileceğiniz başka şeyler olmalı. Anne babanız seçiminizin sağlıklı olduğunu düşünmüyor ama sizi yargılamak istemiyorlar ve tabii, sizin mutlu olmanızı istiyorlar. *Mutlu musunuz?*

İnternet ve gazete ilanlarını takip ediyorsunuz. Bütün arkadaşlarınızı arayıp, bir şey bilip bilmediklerini soruyorsunuz. Özgeçmişinizi internet aracılığıyla postalıyorsunuz, düzinelerce mektup gönderiyorsunuz, görüşmelere gidiyorsunuz. Hiçbir şey çıkmıyor. Sanki herkes iş arıyor ama hiç kimse eleman istemiyor. Okulu bırakıp işsiz kalmak... Kendinizi yalnız, şişman ve acınacak halde hissediyorsunuz. Biriyle çıkmayı düşünemiyorsunuz bile, bu halinizle sizi kim isteyebilir ki?

Sonra bir fırsat yakalıyorsunuz, küçük bir fırsat. Liseden bir arkadaşınız size babasının marketinde iş teklif ediyor. Market kuzeyde, Superior Gölü'nün yakınında, çoğunlukla balıkçılara ve kamyonculara hizmet veren minik bir köyde. Saatler uygun ama ücret düşük ve işyeri çok uzak. Ayrıca önümüzdeki günlerde bir fuar ola-

cak ve yüzlerce işveren kaliteli eleman kapma umuduyla kongre merkezine doluşacak. Markette işe başlamak yerine bekleyip fuardan bir şans yakalamayı düşünebilirsiniz.

Marketteki işi kabul edecekseniz, 22. Bölüme gidiniz (sayfa 53)
İş fuarına gdecekseniz, 23. Bölüme gidiniz (sayfa 56)

12

6. Bölümden...

Sekiz saatlik uçak yolculuğundan sonra bitkin durumdasınız; her tarafınız yapış yapış, kramp girmiş ve kaşımak istemeyeceğiniz yerleriniz kaşınıyor. Sürü halinde uçaktan indiriliyorsunuz ve kendinizi Roma'nın şaşkınlık veren itiş kakışında buluyorsunuz. Anında büyük bir hata yapmış olabileceğinizden kuşkulanıyorsunuz. Evinizi özlüyorsunuz ve kendinizi kötü hissediyorsunuz. Döviz bürosunda kadının biri size İtalyanca bir şeyler bağırıyor, tuvalet duvarında tecavüz-kriz yardım hattı numaraları yazıyor ve sifonu nasıl çekeceğinizi bir türlü çözemiyorsunuz. Şu anda italya'yİ3 pek anlaşamadığınızı söylemek yanlış olmaz.

Romalıların bu kaotik karmaşa içinde böylesine sanat eserlerini yapmış olmalarına inanmak çok zor. Her dil konuşuluyor; her sokak tabelası beş dilde yazılmış. Besili turist kalabalığı haritalarla ve dijital kameralarla sokaklara akın etmiş. Hediyelik eşya dükkânlarına doluşmuşlar, pazar stantlarını sarmışlar, fırsat avına çıkmış çekirgeler gibi saldırıyorlar. Onları İtalyanlardan kolaylıkla ayırt edebiliyorsunuz, italyanlar ince, uzun ve iyi giyimliler. Koyu renk kıyafetler giyiyorlar: Armani, Prada. Turistlerle hiç ilgilenmiyorlar. Sadece başka İtalyanlara gülümsüyorlar, sadece diğer italyanlan kabulleniyorlar ve yalnızca başka İtalyanlarla konuşuyorlar.

Sonunda Kolezyum'un dışında küçük bir kafede sarhoş oluyor¬

sunuz ve iki Avustralyall kızla tanışıyorsunuz. Kızlar içkiden kızaran yüzleriyle ve aynı renk güneş yanığı gülümsemeleriyle size ‘Asla’, ‘Korkak’ gibi oyunlar öğretiyor. Sonra şurupsu bir uzo sarhoşluğuyla hep birlikte kızların otel odasına gidiyorsunuz ve yatağa devrilip sızıyorsunuz. Gecenin bir yarısında uyanıp kendinizi bir seks partisinin ortasında buluyorsunuz. Kızlar bir şekilde sizi ve birbirlerini elliyorlar, yarım yamalak öpüyorlar ve sonra siz yeniden uyuyakalı-yorsunuz.

Sabah olduğunda kendinizi berbat hissediyorsunuz. Akşamdan kalma olduğunuz için başınız ağrıyor ve sabaha karşı, diğerleri uyanmadan, gizlice otelden çıkıyorsunuz. Güneş gözlüklerinizi takıyorsunuz. Utanç, sakız gibi yapışmış üstünüze ve temizlemenize imkân yok. Başka bir şehre gitmenin vakti geldi. Roma içinize işledi ve sizi bozuk para gibi harcadı. Floransa’ya bilet alıyorsunuz, orada bir süre kalmayı ve kamp kurmayı planlıyorsunuz. Şimdiden, nemli çamaşırlarla dolu çantanızı oradan oraya sürüklemekten sıkıldınız.

Floransa'ya ulaşınca, Via Ginori'de bir Amerikan Üniversite-si'nde, telefonlara bakacak İngilizce bilen bir resepsiyon görevlisine ihtiyaç olduğunu öğrendiniz. Mükemmel! işi kabul ediyorsunuz. Burada, okulda çalışırken, Filippo adında, uzun parlak kahverengi saçlı ve berrak kahverengi gözlü genç bir Floransak ile tanışıyorsunuz. *Çok yakışıklı.* Filippo işsiz bir ressam, mükemmel hatları ve kaslı vücuduyla rüya gibi. Sizi nehrin karşısındaki küçük dairesine götürüyor ve yatağında, mutfakta, duşta, yerde sevişiyorsunuz. Filippo erkek arkadaşınız, *ragazzo*'nuz oluyor.

Filippo'nun yanına taşınıyorsunuz. Başlangıçta İtalyan filminden çıkmış gibi bir romantizm yaşıyorsunuz ama bir süre sonra Filippo canınızı sıkmaya başlıyor. Öncelikle çok cimri. Hiçbir şeyin parasını ödemiyor, bir şekilde, her şeyin parasını size ödetiyor. Hatta şimdi onun kirasını ve elektrik faturasını bile siz ödüyorsunuz. Bütün yiyecekleri siz alıyorsunuz. Anlaşılan tek görevinin güzel görünmek ve akşam yemeğinin hazır olmasını beklemek olduğunu sanıyor.

Yaz sonbahara dönüp kışa girerken, bu ilişki iyice sıkıcı ve pahalı bir hal alıyor. Filippo muhteşem biri ve sizi seviyor, fakat bir süre sonra en azından sizi bir kere olsun bir yemeğe götürmesini ve hesabı ödemesini dilemeye başlıyorsunuz. Sonra bir gün, serçe parmağında opal yüzük olan bir adam size göz kırpıyor, iyi giyimli biri, altmışlı yaşlarında. Size gülümsüyor. Adı Doktor Sandro Candreva ve sizi yemeğe davet ediyor. “Floransa’daki en iyi, en pahalı yemeklerden biri olacak," diye vaat ediyor. Muhteşem bir vücudu yok ama muhteşem bir serveti olduğu kesin. Ne aradığınızı tekrar düşünmeniz gerekiyor.

Sandro'yta çıkacaksanız, 24. Bölüme gidiniz (sayfa 58)
Sandro'yu reddedecekseniz, 25. Bölüme gidiniz (sayfa 60)

13

6.8ölümden...

İngiltere'de her taraftan başka bir aksan yükseliyor; Doğu Hintli, Fransız, Japon, İspanyol, Somali, İngiliz aksanları duyuluyor. Bu kadar çok kültür ve farklılığa rağmen, hepsinin aynı fikirde olduğu tek bir şey var; Hepsi de Amerikalılardan nefret ediyor. Bunu hemen öğreniyorsunuz. Ayrıca yurt dışında Amerikalılara çeşitli isimler taktıklannı, restoranlarda hakaret ettiklerini, sokaklarda bağır-dıklannı, taksilerin görmezlikten geldiğini, otellerde dolandırdıkla-nnı, garsonlann ilgjlenmedigni ve düzenli olarak, hem de çok düzenli olarak, sanki *merhabalar!* demenin ulusal şekliymiş gibi, size orta parmaklannı gösterdiklerini de öğreniyorsunuz.

Bu nedenle Amerikalı tavırlarınızı bırakıyorsunuz. Sam Amca'nın içinde olduğu bütün huy ve alışkanlıklarınızı değiştiriyorsunuz. Spor ayakkabı yok, kot yok, beysbol şapkası yok, şort yok, sweatshirt veya tişört yok. Altın mücevher de yok. Lacivert geniş yakalı, kruvaze bir palto; siyah dik yakalı kazak, iki tarafı düğmeli siyah denizci pantolonu ve uzun siyah çizmeler alıyorsunuz. Uyum sağlamaya çalışıyorsunuz. Kameranızı sandığa kaldırıyorsunuz, umarsızca üç yüz yıllık mimariye bakıyorsunuz ve çay içiyorsunuz, artık Amerikan kahvesi yok.

Konuşmayı bırakıyorsunuz. Sohbet yok, soru yok. Yoksa Amerikan aksanınız sizi ele verecek. Kendi sesinizi duymaktan utanır

hale geldiniz, bu nedenle hiç yol sormuyorsunuz, kaybolanız Mc-7aten bu yüzden kendinizi Londra dışında Wandsworth denilen tuhaf sanayi mahallesinde buldunuz.

Kendinizi toparlamak, nerede olduğunuzu anlamak ve bir fin can çay içmek için duruyorsunuz. Bir anda çok tatlı bir kadın sıradayken size çarpıyor ve kolunuza bir damla sos döküyor. Peçetesiyle siliyor ve uzun süredir ilk kez birinin size isteyerek dokunduğunu fark ediyorsunuz. Boğuk bir sesle, "Özür dilerim," diyor. Ses tonu sizi şaşırtıyor; o kadın değil, erkek. Alouette adında çok güzel bir travesti. Şahane oval yüzü, diri sert göğüsleri, kıskanılacak kadar ince bir beli ve elma kadar yuvarlak kalçaları var. Sizi oturduğu masaya davet ediyor. Samimi ve sıcak davranıyor. Sesi dışında tam bir kadın gibi, zaten onu ele verecek tek özelliği olan sesim de gizlemeye çalışıyor. İkinizin ortak yanı bu.

Sizi dairesine götürüyor, orada peruğunu çıkarıp, uzun siyah saçlarını salıyor. Geçenlerde yaptığı Paris gezisinin fotoğraflarını gösteriyor, orada sık sık Cossonnerie Sokağı'nda, Boxx Man adında bir seks kulübüne gidermiş. “İnanılmaz,” diyor ve içini çekiyor. “Orada absent ve uzun kokain bardakları vardı. Duvar, Fransız tereyağıyla yağlanmış ateş delikleriyle kaplıydı.”

Paris’te olmayı tercih ettiğini ama arkadaşları ve Harrods'da kozmetik reyonunda düzgün bir işi olduğu için Londra'da kaldığını söylüyor. En iyi müşterilerinin, 'eşleri için' ağır makyaj malzemesi isteyen solgun ve görünmekten korkan erkekler olduğunu anlatıyor. Onlara pudralar, kremler verdiğini, gizli peruk imalatçılarının ve büyük numara kadın ayakkabıları satan dükkânların isimlerini söylediğini anlatıyor.

Alouette, rahat ve sıcak dairesinde kalmanızı teklif ediyor - ve dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğinizden beri kendinizi ilk kez evinizde hissediyorsunuz - fakat kalıp kalmamanız gerektiğinden emin değilsiniz. Belki yola çıkıp dünyayı görmeniz gerekiyordur. Aloutte size Eurostar hattının neredeyse her saat Paris’e giden bir

treni olduğunu söylüyor ama bir de uyarıda bulunuyor: “Eğer ingilizlerin Amerikalılara zorluk çıkardığını sanıyorsan, Fransızlarla tanışmak isteyip istemeyeceğinden emin değilim,”

Paris'e gidecekseniz, 26. Bölüme gidiniz (sayfa 62)

Alouette’nin evinde kalacaksanız, 27. Bölüme gidiniz (sayfa 66)

14

7. Bölümden...

Berkeley'deki arkadaşınız size okul kütüphanesindeki işi ayarlıyor. Size ‘Berkeley erkeklerinin’ zor ve seçici olduğunu ve iyi olanların çoğunun (hukuk ya da tıp öğrencileri) kızları iki kategoride sınıflandırdığını anlatıyor: *evlenilecek* tür ve *eğlenilecek* tür. Biriyle hemen çıkarsanız, çok kısa sürede yatarsanız, sonsuza dek *evlenilmeyecek* tür damgasını yiyeceğinizi belirtiyor, iyi birini bulmak istiyorsanız, *iyi* bir kız olmanız gerektiğini söylüyor. Neyse.

Kütüphane sakin ve sıkıcı; kütüphane müdürleri gelinceye kadar. Bunlar kaknem, acımasız küçük kadınlar ve genç kadınlardan nefret ediyorlar. Onlar geldiği zaman meşgulmüş gibi davranmanız gerekiyor (her zaman gelmemeleri gereken anda gelmeyi başarıyorlar) yoksa size, raflardaki iğrenç nem giderici aletleri kontrol ettirirler veya bulaşıcı hastalık bölmesini yeniden düzenletirler.

Yalnız kaldığınız zaman, hayal kuruyorsunuz. İnsanların koltuklarda uyuyuşunu, bilgisayarlarına bakışını, ders kitaplarına homurdanmalarını, burunlarını karıştırmalarını, testislerini yerleştirmelerini, çantalarını karıştırmalarını, cep telefonlarına fısıldamalarını, kitap okuyuşlarını seyrediyorsunuz. Bazen insanlarla konuşuyorsunuz, bazen de konuşmuyorsunuz. Çoğu zaman sizi görmezden geliyorlar. Sonra bir gün, arabanızı cilalı koridorlardan birinde iterken, birinin ıslık çaldığını duyuyorsunuz. Bu, kısa, keskin, komplocu bir ses ve tüylerinizin diken diken olmasına neden oluyor.

Karşınızda bir lisans öğrencisi var, aşınmış kahverengi deri pantolon ve siyah tişört giymiş. Onun gibileri biliyorsunuz. O kötü bir çocuk. Size gülüyor ve yanına gelmenizi işaret ediyor. Etrafta başka insan yok. Malzeme odasının kapısını açıyor. Burası, bir lavabo ve çeşitli uğursuz görünümlü yer temizleme bidonları bulunan küçük, karanlık bir oda. İçeri girerken göz kırpıyor ve başını sallıyor. *Güzel kalçaları var.* Siz de peşinden içeri giriyorsunuz. Odanın içinde, çocuk sizi sert bir şekilde öpüyor ve siz de karşılık veriyorsunuz. Tişörtünü çıkarıyor ve göğsünün dövmelerle kaplı olduğunu görüyorsunuz. Fakat içerisi karanlık ve her şey biraz fazla hızlı geliştiği için şekillerin ne anlama geldiğini tam olarak seçemiyorsunuz.

Sizi lavabonun kenarına kaldırıyor ve elleri bluzunuzun altını yokluyor. Hızlı ve boğuk bir şekilde nefes alıyor (öğle yemeğinde soğanlı bir şeyler yemiş). Lavabonun kenarına yerleşiyorsunuz ve penisini çıkarıyor; bu da Tanrı'nın özel mühendislik şakalarından biri olmalı. Bu zayıf çocuğun yüz elli kiloluk bir gorile ait olabilecek bir aleti var. Morarmış, kızgın ve siyah kıvırcık kıl yumağının ortasından dışarı fışkırıyor. Bu çok saçma ve bir o kadar da muhteşem.

Onunla her gün buluşuyorsunuz. Aynı saatte. Aynı yerde. Her gün bir mini etek giyiyorsunuz ve her gün sizi aynı malzeme odasına götürüyor. Hiç konuşmuyorsunuz. Siz onun adını bilmiyorsunuz, o da sizin adınızı. Hırıltılar, nefes alıp vermeler ve ışınlan dudaklar var. Söz yok. Şimdiye kadar göğsünde bir Japon kız, iskambil kartları ve Ma rina adı yazılı bir dövmeyi seçebildiniz.

Final döneminde, kütüphane ağzına kadar doluyken, her şey aniden, hazin bir şekilde sona eriyor. Malzeme dolabında, kıçınız lavabonun kenarında, ayaklarınız yerdeki kovalara dolanmış, günlük bedensel eğlencenizin tadını çıkarmakla meşgulken, ani bir kırılma sesi duyuyorsunuz ve üstünde oturduğunuz lavabo yıkılıyor.

Yerde, ıslak moloz ve metal boru yığınıyla öylece kalıyorsunuz. Her taraftan sular fışkırıyor ve tazyikli su tavandaki lambayı kırıyor. Odanın kapısı ardına kadar açılıyor ve sular artık öğrencilerin, yö¬

neticilerin ve kütüphanecilerin doluştuğu koridora fışkırıyor. Eteğiniz yukarıda, külotunuz aşağıda ve tek teselliniz alnınızda bir yarık olması. Yaranız kanıyor, tek umudunuz insanların ağır yaralandığınızı düşünüp size biraz olsun acıması.

insanlar telaşla kitapları fıskiyeden kurtarmaya çalışırken, siz de külotunuzu çekmeyi ve eteğinizi indirmeyi başarıyorsunuz. Bütün bu karmaşanın ortasında uzun boylu, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamla, kütüphanede birkaç kez gördüğünüz bir öğrenciyle çarpışıyorsunuz. Lanet olsun. Neler olduğunu gördü mü acaba? Belki yalnızca bir kurban olduğunuzu düşünür. Oradan geçerken sırılsıklam olan ve uçan lavabo parçasıyla başından yaralanan masum bir seyirci olduğunuzu zanneder.

"Yardıma ihtiyacınız var," diyor öğrenci. (Acaba psikolojik mi yoksa fiziksel bir yardımdan mı bahsediyor?) Ve sizi köşedeki tuvalete götürüyor. Burada kütüphane müdürü sizi durduruyor. "Özür dilerim," diye tersliyor, "Burası fakülte üyeleri için, öğrenciler için değil," diyor.

"Ben özür dilerim," diyor çocuk, "Ben üçüncü sınıf tıp öğrencisiyim ve bu kesikle ilgilenilmesi gerekiyor." Sonra elinizi sıkıca tutarak, kadının yanından yürüyüp geçiyor. Siz de bayılacakmış gibi hissediyorsunuz. Kütüphaneci ters ters bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Çocuk yarayla ilgilendikten sonra, sizi dışarıya, parlak güneşe ve mis kokulu havaya çıkarıyor. Burada, muhtemelen hissetmeniz gereken bütün utanç, göğsünüzün ortasında duran ve patlayacak kadar büyük olan bir kabarcık gibi, bu parlak şeye dönüşüyor. Çocuğun adı David, uzun boylu, siyah saçları, sarı benzi ve koyu renk çekik gözleri var. Yarı Kanadalı, yarı Japon. Narin hatları olan uzun, güçlü bir adam. Kendini seçtiği yola adamış bir bilim insanı ve yıldız bir öğrenci. Tezi, mikrobik hücre düzeninin genetik ağlan ve DNA çıkarımı konusunda. Esas olarak, DNA'dan ve kök hücrelerden bir şeyler yetiştirmeyi seviyor. Tanrı rolü oynamak hoşuna gidiyor.

Tatlılığı, samimiyeti ve iyiliği, sizinle tanışmadan on dakika önce yarı çıplak bir halde goril çocukla sevişmekte olduğunuzu anlamadığını düşünmenize neden oluyor. Yaptığı şahane şakalar için Tanrı'ya şükürler olsun.

Altı dolarlık bir fincan sütlü çaydan sonra David yanağınıza yapışmış ıslak saç demetini itiyor ve bir ara yemeğe çıkıp çıkamayacağınızı soruyor. Arkadaşınızın size 'iyi olanlar' hakkında söylediklerini. onlarla acele etmemeniz gerektiğini hatırlıyorsunuz. Belki de sizi malzeme odasında gördü. Belki de sıranın kendisinde olduğunu düşünüyor. Belki hayır demelisiniz ve sizi bir daha davet etme sini beklemelisiniz.

David'le buluşmaya evet diyecekseniz, 28. Bölüme gidiniz (sayfa 69)

David'le buluşmaya hayır diyecekseniz, 29. Bölüme gidiniz (sayfa 72)

15

7. Bölümden...

Arabayla Los Angeles'teki arkadaşlarınızın evine gidiyorsunuz ama orada hiç kimse yok, ışık yok, ses yok, yanıt yok. Kapının önündeki verandaya oturup, hindibaların uçlarıyla oynayarak bulutsuz mavi gökyüzünü seyrediyorsunuz. Terliyorsunuz. Kaliforniya'da sıcaklık dengesiz, burada pişerek ölebilir ve farkına bile varmayabilirsiniz, en kötüsü de esinti sizi kandırıyor. Sonunda tekrar arabanıza binip plaja gidiyorsunuz. İnsanlar orada paten kayıyor ve tepelerine vuran beyaz güneşe rağmen koşu yapıyor.

Tanrı'nın bütün çirkinleri patenle yanınızdan geçerken yavaş yavaş yürüyorsunuz. Askısız bluzların, tokyo terliklerin ve Speedo mayoların içine tepiştirilmiş domuz gibi, guatrlı insanlar. (Birisi size Speedo'ların dünyaya Avustralya'daki Bondi Plajı'ndan yayıldığını ve bunun sonucunda o plajın sadece köpekbalığı saldırılarıyla değil, köpekbalıklarının dört bir yandan gelmesine neden olan sallanan etlerle de meşhur olmaya başladığını söylemişti.)

Bir süre oturuyorsunuz ve arkadaşlarınızın sizi geri aramamasının tuhaf olduğunu düşünüyorsunuz. Belki bir şey oldu. Belki mesajı yanlış anladınız, belki şehir dışındalar veya telefon numaralarını yanlış yazdınız. O gece, onlardan hâlâ haber alamayınca, acaba bir kez daha eve gidip baksam mı, yoksa bir otele mi gitsem diye düşünüyorsunuz. Onların evinde kalmak çok daha ucuza gelecek.

Arkadaşlarınızın evine dönecekseniz, 30. Bölüme gidiniz (sayfa 74)

Otele gidecekseniz, 31. Bölüme bakınız (sayfa 76)

16

8.
Bölümden...

Okulu bırakıyorsunuz ve hiç kimse sizin gittiğinize üzülmüyor. Hiç kimse aramıyor, hiç kimse uğramıyor. Anneniz ve babanız neredeyse sizinle konuşmuyor; yemek masasında sessizce oturuyorlar, lokmalannı çiğniyor ve tabaklarına bakıyorlar. Depresyon sıcak ' kollarıyla size uzanıyor ve uyuyorsunuz. Olimpik bir uykucu haline i geliyorsunuz; günde on beş-on altı saat uyuyorsunuz. Uyanıkken de yatakta kalıp televizyon seyrediyorsunuz. Tampon reklamlarını ve sigorta cıngıllarını ezberliyorsunuz. Duş almak büyük bir külfet ve yemek yemek çok yorucu bir iş gibi geliyor.

Günler böyle geçip gidiyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz. Haftalar aylara dönüşüyor. Ebeveynlerinizin öfkesi hamur gibi yoğurduklan bir kaygıya dönüşüyor; anneniz, sanki grip olmuşsunuz gibi, odanıza süzülüp tepsilerle çay ve tost getiriyor, ayağa kalkıp bir şeyler yapmanız için yalvarıyor. *Her hangi bir* şey. Kaygı sonunda kızgınlığa dönüşüyor ve anneniz sizinle inatlaşmaya başlıyor. Yatağınızda yatarken üstünüze buz gibi su döküyor, sonra da sizi koridorda sürükleyerek duşa sokuyor. Sizi doktora götürüyor ve doktor size antldepresan yazıyor.

Sonra anneniz sizi Hyatt'a, kongre merkezinin yanındaki merkeze gönderiyor. Burada Guy Moffat adında bir yaşam koçu, 'Buna-lımlan iyi Haberlere Dönüştürmek' adlı bir sunum yapıyor. Anneniz bunun ne olduğunu bilmiyor. Sadece çok olumlu bir şey olduğunu düşünmüş ve bir süre evden çıkmanızı sağlayacağı için memnun.

"Bunalımda mısınız?" diye bağırıyor lacivert takım elbiseli bir adam Hyatt'ın sahnesinden. Arkasında alüminyum renginde şeritler var. Birkaç kişi alkışlıyor. "Ben bunalımdaydım!" diye bağırıyor adam. “Ve sonra iyi haberi fark ettim!” Eline bir İncil alıp kaldırıyor ve izleyiciler alkışlıyor. Çünkü, anlarsınız ya, alkışlamasanız kabalık etmiş olacaksınız. Guy Moffat'ın Yeminli Gardiyanlar adında herhangi bir mezhebe bağlı olmayan dini bir grubun kurucusu olduğunu öğreniyorsunuz. “Bir yandan *kendinizi* bulmanıza yardım etmeye çalışırken, bir yandan da adil bir dünya için mücadele" ediyorlar. Bu size biraz fazla iddialı, ancak bir o kadar da iyi bir girişim gibi geliyor.

Guy Moffat, Yemin Gardiyanı olan birinin bunalımda olmasına imkân olmadığını söylüyor. Bunun fiziksel olarak mümkün olmadığını anlatıyor. “O kadar heyecanlı ve neşe dolusunuz ki," diyor Guy, “Bu eski, kötü bunalımlara yer yok!" Dünyayı onurla idare eden, gerçeklere göre yöneten, kadınlara saygı duyan ve onlara ihtiyaç duydukları her şeyi veren herkesin Yemin Gardiyanı olabileceğini söylüyor; korumacı oldukları, sözlerinde durdukları, avcı ve toplayıcı oldukları sürece. Ama en önemlisi, *yürekleri* olduğu sürece herkes bir Yemin Gardiyanı olabilir.

“Yüreğiniz var mı?” diye bağırıyor Guy ve salonda herkes çılgınca alkışlamaya ve tezahürat etmeye başlıyor.

Guy Moffat çok yakışıklı, boyu herhalde iki metrenin üstünde, buz mavisi gözleri, beyaz saçları ile mükemmel bir uyum sağlıyor, bakışları delici. Size gülümsüyor. (Size gülümsediğine emin sayılırsınız ama belki de salonun arka tarafında ev yapımı çörekler ve sütlü kahve sunulan metal tepsilere baktığı için gözlerini kısmıştır.)

Yeminli Gardiyanlar dünyayı daha iyi bir yer haline getirme konusunda ciddi olduklarını söylüyorlar. Bir kez evleniyorlar ve ölene kadar evli kalıyorlar. Yeminli Gardiyanlar boşanmıyor. Yeminli Gardiyanlar fazla yemiyor ve içmiyor. Yeminli Gardiyanlar spor yapıyor, diş aralarını iple temizliyor. Yeminli Gardiyanlar gençlerini destekli¬

yor müstakbel Yeminli Gardiyanlar'a sıcak ilgi gösterilmesini ve Yeminli Gardiyanlar'ın eşlerini destekliyor. “Herkese göre değil,” diyor Guy Moffatt. “Sadece sürüdeki en güçlüler yanımızda yer alabilir.'

Bu cümle, katılmak istemenize neden oluyor. Moffatt şehrin birçok yerinde bu eşsiz yaşam tarzı hakkında bilgi alabileceğiniz merkezler olduğunu ve ilgilendiğiniz takdirde koridorda yeşil bileklik takmış gönüllülere danışabileceğinizi söylüyor. Konuşmanın ardından koridorda bekleyen ve yeşil bileklik takmış gönüllü Yeminli Gardiyanlarla konuşuyorsunuz. Etrafınıza toplanıp size iltifat ediyorlar ve sorular soruyorlar. Kendinizi çok kötü hissetmenize, *kötü* görünmenize rağmen umursamıyorlar. Kadınların gözleri parlıyor ve bir amaçlan var. Erkekler sıcak davranıyor ama cinsel olmayan bir tavırla; bir *kardeş,* bir *ağabey* g'bi. Her biri, teker teker, Yemin Gardiyanı olmanın başlarına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor.

Gençlik merkezine gidecekseniz, 32. Bölüme gidiniz (sayfa 78)

Gençlik merkezine gitmeyecekseniz, 33. Bölüme gidiniz (sayfa 80)

17

8. Bölümden...

Hiçbir şekilde okulu bırakmayacaksınız. Bronz vajinalarını beğenmediler mi? O zaman daha fazla bronz vajina yapacaksınız. Artık onların beğenisini kazanmaya çalışmayacaksınız bile. Geçen hafta etüdünüzde, gomalaka ile cilalanmış Twinkies kremalı kekleri birbirine yapıştırarak, kartondan sarı yumuşak bir vajinayı 1.5 metrelik bir aranjman halinde sundunuz. Sonra eserinizi ateşe verip odadan çıktınız.

Nehir kenarında terk edilmiş bir kimyasal tesisteki kendi 'sanat galerinizde' açılışınız var. Eserlerinizi (bronz, köpük, alçı, tahta, kümes teli ve benzeri malzemeden yapılan vajinalar) ve parçaları büyük bir daire halinde diziyorsunuz. Sonra sanat eseri dairenizin ortasına bir ateş yakıyorsunuz. Güney yakasından bulduğunuz punk orkestra sağır edici siyah hoparlörlerden hardcore rock müzik çalarken, izleyicilerinizi eserlerinizi yakmaya davet ediyorsunuz. Eserlerinizin yanışını çeşitli açılardan kayda alıyorsunuz ve bu esere *Yıkım* adını veriyorsunuz. Çalışmanız okulda büyük bir başarı kazanıyor; hocalarınız performans sanatı, video çekimi ve yerleştirme sanatından oluşan kombinasyonu çok beğeniyor. Eseriniz birçok ulusal jürili sergiye ve film festivaline katılıyor.

Mezun olduğunuz zaman iki ayrı yerden hocalık teklifi alıyorsunuz: Biri New York Üniversitesi, diğeri de Savannah Sanat ve Müzik

Okulu. New York, *önemli bir* mesleki adım olmanın yanı sıra, hareket ve macera açısından doğal seçim gibi görünse de, aynı zamanda *pahalı ve* kalabalık olacağı da kesin. Savannah size daha fazla maaş, ev ve sağlık sigortası vaat ediyor. Sıcak hava ve dağlı erkekler bahşedebileceği gibi asla tükenmeyecek kızarmış istiridye, cin tonik ve tabii, Güneyli beyefendiler de beraberinde gelebilir.

New York'a gidecekseniz, 34. Bölüme gidiniz
(sayfa 83)
Savannah'a gidecekseniz, 35. Bölüme gidiniz
(sayfa 85)

18

9. Bölümden...

Gösteri feci geçti. Sizin eserinizle birlikte sergilenen diğer eserler arasında dokuma sanatı, boncuklu çay süsleri, yapışkan bantla tamir edilmiş eski bir oyuncak ayı var. Aslında yerel gazetede çıkan haber bu serginin, yerel sanattaki düşüşün ve galerilerin satış yapmak için - her hangi bir satış yapabilmek için - en kalitesiz ve ucuz ürünleri bile barındırabileceğinin çok önemli bir örneği olduğunu yazıyor. Hocalarınız eserinizi hazır olmadan sergilediğiniz için sizi azarlıyor. Akranlarınız sizinle alay edip size ■McArtist" lakabı takıyorlar.

Ne olmuş yani? Dile düşme aykırı insanlara yakışır. *Canlan cehenneme.* Birkaç tane daha hoşnutsuz öğrenciyi organize edip HACKY (Hedonistic Art Can Kili You-Hedonistik Sanat Sizi Öldürebilir) adlı bir grup kuruyorsunuz. Bu grup, kıymetleri bilinmemiş, hakları yenmiş sanatçıları destekliyor ve kısa bir zaman için de olsa şöhretin parlaklığını yaşama şansı veriyor.

Merkez olarak nehir kıyısında bir depoyu kullanıyorsunuz. İlk organize eylem şehirdeki ilan panolarını değiştirmek. Grafiti sanatçılarının yaptığı gibi sprey boyayla değil de, sanatsal olarak, özenle uydurulmuş harfler ve fotoğraf görüntüleriyle reklamın orijinal içeriğini değiştireceksiniz. 0 ilan tahtalarını o kadar özenerek bozuyorsunuz ki yanınızdan geçen birisi, dikkatle bakmadığı veya binleri

işaret etmediği sürece değişiklikleri fark etmeyebilir. Örneğin KOOL sigara ilanındaki büyük yeşil harfleri değiştirerek KLAN sigaraları haline *getirdiniz.* Aynı antifriz yeşilini, aynı kalitesiz fontu kullandınız. ideal güzellikteki kovboyun *deri* ceketine, üstünde kırmızı-siyah gamalı haç bulunan bir kolluk yaptınız.

Gazeteler bu işe bayılıyor. Neredeyse bütün ilan panolarının fotoğrafını çekiyorlar ve gruba Gönüllü Vandallar adını takıyorlar. Bu isim daha çok çalışmanıza yol açıyor. Sonra gizlice hayvanat bahçesine giriyorsunuz ve kafeslere et bağlıyorsunuz. (Etleri anlamlı hale getirmeye çalışıyorsunuz; örneğin devekuşlarının kafesine otuz paket tavuk eti bağlıyorsunuz. Akvaryumun zeminine ölü mezgitler saçıyorsunuz.) Okulu hepten unutuyorsunuz ve onun yerine, devamlı artan HACKY arkadaşlarınızla ortalıkta koşuşturuyorsunuz.

Ancak standart numaralarınız sıkıcı olmaya başlıyor ve medya ilgisini toplumdaki diğer budalalara çeviriyor. Bu nedenle grup gerçekten dikkat çekmeye karar veriyor. Bir sonraki eylem bölgedeki fakültenin ulusal televizyon kanalında yayınlanacak olan futbol maçında çıplak koşmak olacak. Aslında çırılçıplak olmayacaksınız. Planınız, gövdenize etten yapılmış harfler bantlayarak devre arasında sahaya fırlamak. Harfler HACKY kelimesini oluşturacak, böylece medya sizin grubunuza odaklanmak ve yaptıklarınıza dikkat etmek zorunda kalacak. Bu plan biraz riskli; şehrin kahramanlan olarak saygı görebilirsiniz ama tutuklanabilirsiniz de. Sizin payınıza H harfi düştü, sahaya ilk olarak siz fırlayacaksınız.

Çıplak bedeninize eti bantlayacaksanız, 36. Bölüme gidiniz (sayfa 90)

Çıplak bedeninize eti bantlamayacaksanız, *37. Bölüme gidiniz (sayfa 93)*

19

9. Bölümden...

Yaptıklarınızı sergilemeye hazır değilsiniz. Daha şeklini bulmamış, yapışkan ve hamlar. Ama ne bekleyebilirsiniz? Bu bir sanat *okulu;* herkesin çalışması berbat Bir kişi dışında herkesin: Toru Nishigaki. Toru, Japonya'dan öğrenci değişim programıyla gelen biri. Kırık bir kuş kanadı kadar ufak, pörsümüş kolu ve ateşe çok yaklaşmış da erimiş gibi deforme olmuş bir yüzü var. Ama yaptıktan muhteşem. Tutkulu, ılımlı, candan. Çok büyük tuvaller kullanıyor, örneğin yedi metreye yedi metre yüksekliğinde tuvalleri vanilya renginde ya da yanık dantelle kremayı karıştırmış gibi garip dokular elde ederek boyuyor. Beyazın üstüne beyaz, üstüne yine beyaz. Baş döndürücü. Bazı resimlere yapışkan dallar tutturuyor ve tipiye yakalanmış devasa bir orman görüntüsü elde ediyor.

Resimleri dünyanın geri kalanından farklı olarak gösterişli değil, çarpıcı değil, içine kapanık değil. (Susan Chow tezi için doldurulmuş hayvanları birbirine yapıştırdı ve ateşe verdi.) Toru herkesten daha iyi ve işte bu nedenle, onu çoğunlukla göz ardı ediyorlar, dışlıyorlar, hatta pörsümüş kolu ve kırmızı yüzü hakkında yorumlar yapıyorlar. Ama yakında bunların hepsinden kurtulacak çünkü mezun oluyor.

Son sınıfların gösterisinde onun eserini gördüğünüzde, ağır bir göz nezlesi yaşamaktasınız ve dünyayı bulanık görüyorsunuz. Ama

bütün garabet heykellerin, orantısız resimlerin ve sıkıcı fotoğrafla rın arasında onun eseri gerçekten çarpıcı ve tek kelimeyle müthiş. Bu resimde özellikle lanetli bir yan var. Çerçevenin içi tamamen çimento renginde ve ortasından tek bir siyah çizgi iniyor. Basit bir denge var. Mükemmelin ölçüsü bu olmalı.

Sonunda Toru diğer son sınıf öğrencileriyle birlikte mezun oluyor ancak bu resim aklınızdan çıkmıyor. Resmi kopyalamaya çalışıyorsunuz. Yeniden yaratmaya çalışıyorsunuz ama başaramıyorsunuz. Zaman geçiyor ve sizin de mezun olmanıza sadece bir yıl kalıyor. Resim hocanız size İzlanda'da yeni bir değişim programı olduğunu söylüyor. Reykjavik'te oldukça yeni bir sanat okulunda ve dünyanın çeşitli yerlerinden öğrenci çekmek istiyorlar. Öğrencileri, İzlanda'nın çeşitli yerlerinde çalışan sanatçılarla eşleştiriyorlar ve sonuçta öğrenciler bir dönem boyunca sanatçıyla yaşıyor ve birlikte çalışıyor. Bu bir iş analizi programı, yani size ya sanatçının yanında ya da yakında bir tesiste iş verilecek.

İzlanda mı? İzlanda hakkında bildiğiniz tek şey soğuk olduğu. Birde balinalar ve Vikingleıie ilgili bir şeyler var. Ayrıca, sıcak tutan kalın giysiler sizi şişman gösteriyor. Yine de, bedava eğitim, kalacak yer ve aylık burs fena olmaz. Diğer yandan her şey berbat da olabilir ve çıkmaza düşebilirsiniz.

İzlanda'daki okula gidecekseniz, 38. Bölüme gidiniz (sayfa 95)

İzlanda'daki okula gitmeyecekseniz, 39. Bölüme gidiniz (sayfa 99)

20

10. Bölümden...

Biyoteknoloji dalında yüksek lisans yapmak için Berkeley'e gidiyorsunuz. Bir laboratuvara veriliyorsunuz. Laboratuvar, florasan lambayla aydınlatılan beyaz bir oda; altı bölmeden oluşuyor, altı sinirli yüksek lisans öğrencisi ve sizi ya da başka hiç kimseyi sevmeyen aksi, gaddar bir profesörünüz var. Sizin gibi budalalarla uğraşmak zorunda kalmanın, cehennemden beter bir kader olduğunu söylüyor. Kadının adı Profesör Shisu. Basık suratı ve katlanılmaz sesi yüzünden aynı zamanda *Shitzu* olarak da tanınıyor.

David adında bir tıp öğrencisiyle tanışıyorsunuz. Uzun boylu, siyah saçları, sarı benzi ve koyu renk çekik gözleri var. Yarı KanadalI, yarı Japon. Narin hatları olan uzun boylu, güçlü bir adam. Kendini adamış bir bilim insanı ve yıldız bir öğrenci. Tezi, mikrobik hücre düzeninin genetik ağları ve DNA çıkarımı konusunda. Esas olarak, DNA'dan ve kök hücrelerden bir şeyler yetiştirmeyi seviyor. Tann rolü oynamak hoşuna gidiyor.

İkiniz çıkmaya başlıyorsunuz, tabii, yoğun ve telaşlı dünyalarınız içinde ne kadar zaman bulabilirseniz. David'ie seks alışılmışın çok dışında. Baskın ve otoriter davranıyor; itaat edilmesinden, teslim olunmasından ve sessiz olunmasından hoşlanıyor. Gözlerinizi örtmeyi seviyor. Her pozisyonda, gözlerinize ya koton yastık kılıfı ya da ipek kravat veya çarşaf örtüyor. (İlk zamanlarda şaşırıyordunuz

ama zamanla kuralları öğrendiniz.) Ayrıca, ek iş olarak nıetamfetamin ürettiğini ve okul parasını bu şekilde karşıladığım açıklıyor.

Kalabalıkta sevgi gösterisini, gündelik rahat ayakkabıları ve hiçbir tür takma ismi sevmiyor. Saygılı, düşünceli ve dakik biri ama aynı zamanda küstah, kavgacı ve mızmız olabiliyor. Ailesiyle tanışıyorsunuz (ve seviyorsunuz), eski kız arkadaşıyla tanışıyorsunuz (ve sevmiyorsunuz). Aristokrat kulakmemelerine ve düzgün beyaz ayaklarına bayılıyorsunuz. 0 sizin parlak saçlarınıza ve beyaz dişlerinize bayılıyor; onun size gösterdiği ilgi sizi zevkten dört köşe yapıyor. Aşka âşık olmanızı sağlıyor.

Bütün bunların arasında (hafta sonu seyahatleri ve geceleri geç saatlere kadar ders çalışmalar, bitmeyen dersler ve kahveyle metamfetamin yüzünden gergin geçen sabahlar) ikiniz birliktesiniz. Metamfetamin konusu sizi biraz rahatsız ediyor. Bazen ikinizin de aklınızı başınıza toplamanız gerektiğini düşünüyorsunuz ama David, mezun oluncaya kadar olmaz, diyor. Başka *türlü bu* kadar *işin altından nasıl kalkacaksın*? (0 mezun olmak üzere ama sizin iki yılınız daha var.)

David mezuniyetinin ertesi günü bir sürpriz yaparak, size evlenme teklif ediyor. Bahçenin ortasında, bütün öğrenciler ve müzisyenler etrafınızda dönerken, dizinin üstüne çökerek, markiz kesimli pırlanta bir yüzük çıkarıyor. Kendisine stajyer doktorluk teklif edildiğini söylüyor; sizin okulu ve bütün bu ağır çalışma şartlarını bırakıp onunla gitmenizi istiyor. Size sonsuza dek bakacağına, değer verdiğiniz kişi olmaya, size değer veren kişi olmaya söz veriyor, insanlar durup, etrafınızda daire oluşturuyor; bir ağacın altında iki bongo çalgıcısı, berbat bir rock parçası çalıyor.

David'le evleneceksen, 40. Bölüme gidiniz (sayfa 102)

David'le evlenmeyeceksen, 41. Bölüme gidiniz (sayfa 106)

21

10. Bölümden...

Kanser ilaçları üreten Pharmacept adında bir ilaç firmasında çalışmaya başlıyorsunuz. Göreviniz bölgenizde dolaşarak, doktorları, Pharmacept'in ürettiği pahalı tedavi sistemlerini reçetelerine yazmaya ikna etmek. Esas olarak, kapıdan kapıya dolaşan bir pazarlamacısınız. *işportacı, profesyonel palavracı, İncil satıcısı.* Bütün gün arabanızda bir klinikten başka bir kliniğe, bir hastaneden başka bir hastaneye gidiyorsunuz. Neyse ki hâlâ ihtiyaç duyduğunuzda kullanabileceğiniz metamfetamininiz, kendinizi kötü hissettiğiniz zaman alabileceğiniz küçük "M" vitamininiz var.

Satışa yükleniyorsunuz ve arada başarı kazansanız da, birinci yılın sonunda kotanızı dolduramıyorsunuz. Mercy Hastanesi yanık ünitesinde bir baş cerrah size, diğer tüm satış temsilcilerinin deneme ilacı yazmaları için doktorlara 'teşvikler' sunduklarını söylüyor. Teşvikler derken ne kastettiğini sorduğunuz zaman, doktor omuzlarını silkiyor ve faturayı masanın karşı tarafına itiyor. (Daha sonra okuduğunuz araştırmalar sizi, 1996 yılında, doktorlarla dev bir ilaç firması arasındaki kuşkulu bir ilişkinin ortaya çıkışıyla başlayan Kendall Skandalı'na götürüyor. Müfettişler şirketin bürosunda 'kanunsuz teşvikler' almayı kabul eden doksan dokuz doktorun adını içeren bir liste bulmuştu. Bütün doktorların lisanslan iptal edildi, şirket iflas etti.)

Ofiste kıdemli bir satış temsilcisine laf arasında, olası teşvik stratejilerini soruyorsunuz ve aslında çoğu kıdemli satış temsilcisinin doktorlara gerçekten deneme ilaçları için teşvikler sunduğu ortaya çıkıyor. Kotanızı doldurmanın tek yolu bu, yani işinize devam edebilmenizin tek yolu. Bu bazen para oluyor, bazen de tatil ya da golf kulübü üyeliği. (Seksin teşvik olarak kullanılıp kullanılmadığım sormuyorsunuz, ancak bir anda bütün kadın satış temsilcilerinin çok güzel olduğunu fark ediyorsunuz. Çıkık elmacık kemikleri olan Güney Afrikalı Nonni, platin sarısı saçlarıyla Belle, zeplin gibi göğüsleri olan Portia.)

Size bütün doktorların teşvik almadığı söyleniyor, bu nedenle kimlere teklifte bulunduğunuza dikkat etmeniz gerekiyor. Neyse ki beyaz gömlekli o tanrıların çoğu, zaten yasaların onları bağlamadığını düşünüyor. Mesele şu: Yüzleşmeniz lazım. Uygulanmayan yasalar dünyanın daha iyi ve hızlı dönmesini sağlıyor. Yakalanmadığınız sürece, bu teşvikler yasa dışı değil. Artı herkes yapıyor, artı herkes yapmanızı bekliyor, artı eğer yapmazsanız işinizi kaybedeceksiniz ve yaparsanız çok daha fazla para kazanacaksınız.

Bu nedenle, teşviki en çok takdir edeceğini düşündüğünüz doktoru arıyorsunuz (siyah bir Porsche'si olan onkolog Dr. Karlen). Sizi geri aradığında, hesabı siz ödediğiniz takdirde, sizinle memnuniyetle öğle yemeği yiyebileceğini söylüyor. Canı ıstakoz çekiyor. Şimdi düşünmeniz gerekiyor: İyi doktorun hesabını ödemek kurtuluş mu, yoksa kaygan bir zemin mi?

Eğer doktora deneme ilaç için hesabı ödeyecekseniz, 42. Bölüme gidiniz (sayfa 108)

Eğer doktora deneme ilaç için hesabı ödemeyecekseniz, 43. Bölüme gidiniz (sayfa 111)

22

11. Bölümden...

Markette göreviniz günde sekiz saat kasada durmak ve ağırlığınızı bir ayağınızdan diğerine aktarırken, ürünleri taramak. İlk hafta işe alışmaya çalışırken yavaş geçiyor. Kasanızı nasıl açacağınızı, lahanayı nasıl tartacağınızı, kırılan yumurtaları ve bebek kusmuğunu taşıma bandından nasıl temizleyeceğinizi, ürünleri nasıl kaydıracağınızı ve paket yapan çocukların malzemeleri asık suratla, her şeyi kırma veya parçalama umuduyla nasıl bir hızla torbalara doldurduklarını öğrenmeye çalışıyorsunuz.

Yalnızların aldığı gıdalar var: dondurulmuş gıda ve Schlitz bira. Bezginlerin satın aldığı malzemeler var: yeni doğmuş bebek için bez, ekstra kuvvetli isilik merhemi, bebek maması ve hazır kahve. Gençlerin aldığı gıdalar var: Mountain Dew gazozlar, Bugles mısır cipsi ve mavi ağaççilekli Kool-Aid toz karışımı. Yaşlıların aldığı ürünler var: mentollü sigara, kuru erik suyu ve gelecek haftanın TV program dergisi. Bir de kalbinize bıçak saplayan alışverişler var: tek kutu kedi maması konservesi, bir paket hazır çorba ve eleman ilanları.

İyi müşteriler var, bir de kötü müşteriler var. Zalim müşteriler var. Her şeyin fiyatını ezbere bildiğinizi varsayan, kuyrukların neden yavaş ilerlediğini soran, koridorları temizlemenizi söyleyen, kaba olduğunuz için, aptal olduğunuz için, portakal suyunu yumurtaların üstüne koyduğunuz için sizi kovduracağını söyleyen insanlar var.

Sinirinize dokunuyor ama müdür harika biri. Auggıe, puro ısıran sendikalı biri ve bütün gün, stok odasındaki oyun masasında, Kore Savaşı'ndan arkadaşlarıyla kağıt oynuyor. Esrar içiyorlar ve aynı savaş hikâyelerini, ezberleyinceye kadar anlatıp duruyorlar. Bir keresinde, Auggie, ateşin üstünde, kaskıyla 'geçici orman işçisi güveci' yapmıştı. Bir kere de, Le Roy testisinden kurşunla vurulmuş ve iltihap kapmasını önlemek için üstüne viski dökmüştü, çünkü onu kaybetmekten çok korkuyordu. Yine de - hepsinin 'Kore ızgarasından çok Asya eti yediği' düşünülecek olursa - adamlar size çok iyi davranıyor ve saygı gösteriyorlar.

Auggie hiç kimsenin kasiyerleri rahatsız etmesine izin vermiyor. Etmeye kalkanları, kıçlarına donmuş alabalık sokmakla tehdit ediyor veya çok korkulan ve hemen uygulanan 'hayat boyunca yasaklı' listesine ekliyor. İnsanlar 'sorumlu' ile konuşmak istediklerinde, arkadaki dumanlı odayı gösterip, "Buyurun, sizi bekliyor!" diyorsunuz.

Baş kasiyer Marta sizi, bütün kızların yedi-katlı-güveç veya tako-waffle tabağı ya da sürprizli ton balıklı makarna pişirip (anlaşılan sürpriz olan bezelyeler, zira diğer tüm malzemeler yemeğin adında var) birisinin evine götürdüğü ve sonra da poker oynadıkları poker gecesine davet ediyor. Oyunda para yerine kupon veya iade fişi kullanıyorlar. İyi vakit geçiriliyor. Kadınlar hikâyeler anlatıyor; aslında, birkaç bira içtikten sonra epey boşboğazlar. Kasiyerlerin çok az para kazandığını söylüyorlar. Gerçekten çok az. Kira ve gıdadan sonra, geriye hiç bir şey kalmıyor. Buzda balık avlayan kocalarıyla, alışveriş tutkunu genç çocukları arasında, kendilerine ped alacak paraları kalmıyor. "Tomar haline gelmiş kâğıt havlu bana yetiyor da artıyor bile," diye homurdanıyor Marta.

Onlara sanat eserlerinizden bahsediyorsunuz ve hiç kimsenin sizi anlamadığını, herkesin size ikinci sınıf vatandaş muamelesi yaptığını söylüyorsunuz. Hepsi başlarını sallayıp, aynı fikirde olduklarını belirtiyor, *insanların hiç anlamadığını - tanımadan, hikâyenin tamamını bilmeden - hakkınızda hemen karar verdiklerini* söylüyor¬

lar. Belki biradan ya da güveçten, bilinmez ama gecenin sonuna gelindiğinde, her biri zor hayatlar sürdüren ve hiçbir zaman kendilerini ya da sizi ikinci sınıf vatandaş olarak görmeyen bu kırmızı yüzlü, tıknaz Norveçli kadınlara neredeyse âşık olduğunuzu hissediyorsunuz.

Gülüyorlar ve sizin yaşınıza dönmeyi ne kadar çok isteyeceklerinden, hayatlarını nasıl da değiştirebileceklerinden bahsediyorlar ama sonra konuşmaya ara verip, biralarını yudumluyorlaı ve omuzlarını silkiyorlar. “Ellerine bak," diye uyarıyor Marta, 'Yumuşacık.’ Size kendi ellerini gösteriyor, kıpkırmızı ve devamlı paket yapmaktan yıpranmış. 0 kadar kızarmış ki sanki birileri kaynar suya daldırıp çıkarmış. Sizin elleriniz hâlâ yumuşak. Ama ne kadar süre böyle kalacak?

Markette kalmanızın hata olup olmadığını merak ediyorsunuz, fakat hata olsun ya da olmasın, kuzeyde ücra bir kasabada iş sınırlı; şey, aslında *tamamen* sınırlı sayılmaz. Her zaman Lili var, kalem çekilmiş kaşları olan ve tütün rengi kör fino oyuncağını kolunun altında çanta gibi taşıyan balona benzeyen Lili. *Beyler için Küçük Lili* adında bir ‘telefon hizmeti’ yürütüyor ve birkaç kez size, onunla çalışmak isteyip istemeyeceğinizi sordu. "Kasabadaki en iyi iş,” diyor. "Yalnızca erkeklerle müstehcen konuşmalar yapıp, bol para kazanıyorsun. Ücret iyi ve cinsel organın evde, ait olduğu yerde kalıyor.”

"iyi ama kim arıyor?” diye soruyorsunuz.

Lili bir an düşünüyor. "Sanırım, ortalama olarak, herkesten çok kamyoncular dan telefon alıyoruz. Onlar ve tekerlekli sandalyeli bazı sapıklar.

Markette kalacaksanız, 44. Bölüme gidiniz (sayfa 114)

Telefon servisinde çalışacaksanız, 45. Bölüme gidiniz (sayfa 116)

23

11.8ölümden...

Hyatt'taki iş fuarına gidiyorsunuz, ancak sahte sigortacılar, piramit planları ve ucuz üniforma şirketlerinin içler acısı gösterisi olduğu anlaşılıyor. *Employee Times!* aboneliği ve bedava plastik düdük dışında hiçbir şey yok. Harika.

Kendinizi yalnız hissedip, liseden eski arkadaşlarınızı arıyorsunuz ama kimse yanıt vermiyor. Gece, mahallenizdeki kapalı paten sahasına gidiyorsunuz, orada paten alanına bakan bir bar var. Paten yapanlar o kadar zarif ki bardan onları seyrediyorsunuz ve onlar hiç çaba göstermeden, asla birbirlerine dokunmadan, hiç düşmeden etrafta dönerken ve hep ileriye giderken, siz biranızı yudumluyorsunuz. Hep ileri, daha ileri gidiyorlar.

Tabii bu ilerleme arada sekteye uğramıyor değil, çarpışmalar yaşanıyor, hem de sıklıkla yaşanıyor. Kollar ve bacaklar, kötü yerleştirilmiş balık oltaları gibi birbirine karışıyor. Suratlar kızarıyor ve özür dileniyor. Bütün bunlar size hayatı hatırlatıyor; hiç çaba göstermeden kayarken birine çarpıyorsunuz ve sizin buzun üstünde hızla yuvarlanmanıza neden oluyor. Yerde bir süre sersemlemiş bir şekilde oturuyorsunuz, sonra beceriksiz bir şekilde ve yavaşça yerden kalkıyorsunuz.

işte o anda barın arkasına raptiyeyle tutturulmuş parlak san kartı görüyorsunuz. *Yarı-zamanlı eleman aranıyor.* Zaten bütün

zamanınızı burada geçiriyorsunuz, burada oturup içki içmekten başka bir şey yapmak istemiyorsunuz, bunun için neden para atmayasınız? Fakat aynı gece, iş fuarından bir insan kaynakları memuru sizi arıyor. Özel etkinlikler organizasyonunda çatışıyor ve parti planlama ve eğlence' departmanında açık bir pozisyon olduğunu söylüyor.

Buz pateni sahasındaki işe *girecekseniz, 46. Bölüme* gidiniz (sayfa 119)

Özel etkinlikler organizasyonundaki işe girecekseniz, 47. Bölüme gidiniz (sayfa 122)

24

12.8ölümden...

Sandro sizi, dikkat ettiğinizden değil tabii, tereyağı renkli deri koltukları, krom vites kolu ve desenli ahşap ön paneli olan lacivert BMW 7 serisi arabasıyla alıyor. Arabaya binip koltuğa yerleşirken, insanların size baktığını hissediyorsunuz. Lame sandaletleriniz ve toplanmış saçlarınızla sizin *prenses* olduğunuzu düşünüyor olmalılar. *Oldukça gösterişli, parlak* ve *seksi.* Tabii, *sizin* bildiklerinizi bilmiyorlar. Yani aslında beş kuruş parası olmayan bir gurbetçi olduğunuzu, asalak bir erkek arkadaşınız olduğunu ve bu parlak arabaya binmenin muhtemelen *çok* kötü bir fikir olduğunu bilmiyorlar. Sandro eğilip, hızla dudağınızdan bir öpücük çalıyor. Dudakları tuzlu ve sıcak.

Piazza dei Rossi'de bulunan son moda, loş ışıklı bir şarap barı olan Le Volpi e l'Uva'da akşam yemeğine gidiyorsunuz. Barın sahibi, evde-kalmış Katolik bir bakire ve yalnızca çok yakışıklı erkek garsonlar çalıştırıyor. Yemekte alazlanmış karides ve kalamarlı fettucini makarna var ve Sandro onu *büyülediğinizi* söylüyor. ■

"Dünya senin etrafında dönüyor," diyor ve elinizi kavrayarak parmaklarınızın uçlarını öpüyor. Kendinizi gerçek bir prenses gibi hissediyorsunuz. "Burası güzel şeylerin," diyor, "Tutkulu şeylerin yaşanması gereken bir şehir. Seni bir süre tutacağız. Sen buraya aitsin." Ve bu şahane mekânda, kendinizi buraya ait hissediyorsunuz. Leziz yemekler, mum ışığı; hepsi çok kolay, çok tanıdık ve çok güzel geliyor. Ancak bütün yemek boyunca, Filippo'yu düşünmeden

edemiyorsunuz. Restoranın yanından geçip, sizi başka bir erkekle görecek mi? Bir şekilde, sizin burada olduğunuzu anlayacak mı?

Sandro sizi kaygılarınızdan uzaklaştırıyor ve size önemli ithalat-ihracat işinden; ortopedi cerrahı, fakültede fizik hocası, tarihi eserlerin restorasyonu konusunda uzmanlaşan bir mimar ve uyuşturucu kullanıcısı olan dört yetişkin çocuğundan bahsediyor. "Massimo." içini çekiyor ve altın saatini kontrol ediyor. “Her ailenin bir yüz karası vardır.”

"Anlıyorum...” diye mırıldanıyorsunuz.

Yemekten sonra arabayla şehirde dolaşıyorsunuz, turuncu lambalı vitrinler yanınızdan bulanıklaşarak geçiyor, gökyüzünde dolunay var. Floransa'nın yavaşça güneye kıvrılan nehri Arno'dan geçerken Sandro, elini hafifçe bacağınızın üst kısmına bırakıyor. Elini çekmiyorsunuz. İyi geliyor, sanki Sandro daha önce birkaç kez elini bacağınıza koymuş gibi, sanki bu hareketi yürekten biliyor-muşsunuz gibi.

Sizi tekrar okula bırakmasını istiyorsunuz ve dairenize çıkmak istemeyeceğini umuyorsunuz (Filippo'nun muhtemelen donuyla futbol seyrettiği dairenize). Sonra anlıyorsunuz - *Sandro, erkek arkadaşınız olup olmamasını umursamıyor* - muhtemelen Sandro'nun da bir *karısı* var. Alyans takmıyor ama İtalya'da bunun bir anlamı yok. *Ne aptallık.* Anlamanız gerekirdi. Tabii ki evli. İtalya'da belirli bir konumdaki bir erkeğin bir ya da iki metresinin olması olağan sayılıyor. Okulda sizi yanağınızdan öpüyor ve sizi tekrar görüp göremeyeceğini soruyor. Biraz ürkütücü ama tatlı bir adam. Filippo seksi ama yoksul. Hayat gerçekten çok karmaşık olabiliyor.

Sandro'yla tekrar görüşmeyi kabul edecekseniz, 48. Bölüme gidiniz (sayfa 125)

Sandro'yla tekrar görüşmeyi kabul etmeyecekseniz, 49. Bölüme gidiniz (sayfa 130)

25

12. Bölümden...

Sandro sizin için fazla kibar, fazla ilgili, fazla fazla her şey. Sizi bırakıyor ve boş sokakta gaza basıp hızla uzaklaşıyor, kararınızı söylemiş olmanıza sevinmiş. Hayır, *mi dispiace,* onunla tekrar görüşmeyeceksiniz. Şimdi kahkaha atıyorsunuz, gülüyorsunuz. Floransa'ya âşıksınız. Kendinizi tıpkı, *Breakfast at Tiffany's* filmindeki Audrey Hepburn gibi hissediyorsunuz. *Hayat dolu, güzel ve âşık.* Aceleyle eve gidiyorsunuz ve Filippo'ya bir öpücük vermek için hızla kapıdan içeri giriyorsunuz.

Fakat daire karanlık. Yanlış bir şeyler var. Yatak odasından sesler geliyor ve sonra saldırmaya hazırlanan bir barakuda gibi yerde duran siyah, yüksek topuklu ayakkabı gözünüze çarpıyor. Kapıda Filippo beliriyor, çıplak, beline çarşafı dolamış. (Daha sonra hatırlayacağınız şey, bu küçük utangaçlıktı. Eskiden dairede çırılçıplak dolaşırdı, testisleri mobilyaların üstünde fazla olgunlaşmış kırmızı erik gibi sarkardı ama şimdi utanıyor.) “Cosa fai?” diye bağırıyor. "Daha geç geleceğini söylemiştin!" Sanki programınıza uymamak sizin suçunuzmuş gibi. Sonra bir kadının uzun, bronz bacağı, Filippo'nun arkasındaki yatağın köşesinde beliriyor. Kırmızı ojeli bakımlı bir ayak.

Arkanızı dönüp koşmaya başlıyorsunuz. “Bekle!” diye bağırıyor Filippo arkanızdan ama dönüp bakmıyorsunuz. Bunu hak edecek ne yaptınız? Mideniz bulanmaya başlıyor. Bunun anlamı ne? Yani

taşınmanız mı gerekecek? Filippo'dan ayrılırsanız, evsiz kalacaksınız. Dünyanın öbür ucunda yabancı bir şehirde tek başınıza kalacaksınız. *Filippo sizin her şeyiniz.* Gerçekten aldatıyor muydu? Aslında seks yapıyor gibi görünmüyorlardı. İnsanlar aldatmanın, ilişkinin sonu olmadığını, her zaman ikinci bir şans verilebileceğini söylüyor. Zaten siz de hiç aldatmamış değilsiniz ki. Aslında, eğer bunu düzeltmeyi başarabilirseniz, evde büyük değişiklikler yapabilecek kozu elde etmiş olacaksınız.

Filippo'dan ayrılacaksanız, 50. Bölüme *gidiniz* *(sayfa* 133)

Filippo'yu affedecekseniz, 51. Bölüme gidiniz (sayfa 135)

26

13. ve 159. Bölümlerden...

Londra’nın merkezindeki Paddington İstasyonu'na gidip, sizi Manş Denizi’nden geçirerek Paris'in şehir merkezine götürecek pahalı bir bilet alıyorsunuz. Trende bir grup gürültücü Avustralyall öğrenciyle tanışıyorsunuz. Size sigara ve viski ikram ediyorlar. Bir karavan kiralayıp, bütün Avrupa’yı dolaşacaklarını söylüyorlar. Bu kesinlikle eğlenceli görünüyor. Aadi yüksek sesle gülüyor ve karısı Kiara, Broadway gösterilerinin şarkılarını söylemeyi seviyor. Onların arkadaşı Weevil kırık burunlu, sırım gibi biri ve alnında bir yara izi var. Dosh'un bir gözü yeşil, bir gözü de mavi ve alnındaki derin yarıkta bira tenekesini tutabiliyor. Biraz daha içki içtikten ve bir iki nefes ot çektikten sonra, onlara katılmanızı teklif ediyorlar. “Haydi!" diyorlar.

AvustralyalIlar ile neden gitmeyesiniz? Zıpır ve eğlenceliler. Amerikalılarla AvustralyalIlar birlikte her zaman iyi vakit geçirmiştir. Ayrıca, artık tek başına bir Amerikalı olmayacaksınız; artık yalnız bir hedef değilsiniz. Yolculuğun geri kalanını şarkı söyleyerek ve içerek, Orta Avustralya, kangurular ve harika sörf yapma hakkında hikâyeler dinleyerek geçiriyorsunuz. Dünyada en iyi sörf yapılan yer Avustralya. AvustralyalIlar bir harika.

Uzun bir tren yolculuğundan ve Paris'in dış mahallelerine uzuiî bir taksi yolculuğundan sonra, AvustralyalIlar ‘karavan’ dediği zaman, kastettikleri şeyin ‘okul otobüsü’ olduğunu anlıyorsunuz.

Hayalinizde renkli çizgili branda bezli, sallanan bakır tencereli şirin bir araç canlandırmıştınız, ancak sizi bekleyen araba, külüstür, eski, fıstık yeşili bir okul otobüsü. Bu bir canavar. Paslanmış teller ve eski lastikler. Bir zamanlar gerçekten okul otobüsü olduğunu söylüyorlar, fakat bu külüstüre binmiş olan o zavallı çocukları hayal bile etmek istemiyorsunuz.

Otobüse binince uzun, dar bir tünel gibi olduğunu görüyorsunuz. Arka koltuklar sökülmüş ve onların yerine ranza yataklar ve küçük bir mutfak yerleştirilmiş. Propan gazlı ocak ve lavabo niyetine, plastik su varili var. Tuvalet yok. içinizde tuhaf bir duygu oluşuyor. Şehrin seksen kilometre dışına çıktığınız, akşamdan kalma olduğunuz ve başınız ağrıdığında, bu tuhaf duygu giderek *kesinlikle kötü bir duyguya* dönüşüyor. En gürültücü olan ve grubun 'başı' denilebilecek Aadi size okul otobüsünün ‘beyaz arabası' olduğunu söylüyor; Uyuşturucu otobüsü.

"Daha çok Tina," diyor. Metamfetamin. Koltukların altındaki gizli bölmelere, beyaz metamfetamin tuğlaları çoktan gizlenmiş bile ve gitmeye hazır. Bunlar yalnızca eğlence seven AvustralyalIlar değil, aynı zamanda uyuşturucu satıcıları. Biraz daha viski içerek ve kendi kendinizi, aslında onları sevdiğinize, arkadaşların birbirlerinin hobilerini eleştirmemesi gerektiğine ikna ederek, sakinleşmeye çalışıyorsunuz.

Aylarca yeşil otobüsle yolculuk yapıyorsunuz ve Avrupa'nın büyük şehirlerinde duruyorsunuz; Paris, Amsterdam, Lüksemburg, Zürih, Bern, Cenevre, Berlin, Roma, Floransa, içki, sigara, uykuyla zaman geçiriyorsunuz. Uyuşturucu satışı son derece gizli bir şekilde yürütülüyor, torbalar halinde, çoğunlukla eski taşra barlarında patırtı çıkararak çocuklara satılıyor. Yeşil otobüs her kontrol noktasında duruyor ve bütün pasaportlar damgalanıyor. Bazen başka yolcular da sizinle geliyor: otostopçular, bisikletçiler, sırt çantalı gezginler ve macera arayanlar. (Bir keresinde, maçlarına geç kalan bir futbol takımının tamamını almıştınız.)

Sonra, Siena dışında sıcak bir gecede, bir grup genç, otobüse yaklaşıyor. (Beyaz arabasının şehirde olduğunun nasıl yayıldığı konusunda hiçbir fikriniz yok.) Yanlarında genç bir kız var, adı ya Helene ya da Ellene, hiçbir zaman tam olarak duyamadınız (ucuz, şampuan gibi, parlak kırmızı kimyasal çilekler gibi koktuğunu hatırlıyorsunuz.) Onun veya diğer gençlerin hiçbir özelliği yok, sadece bj, miktar mal almak istiyorlar. Bu nedenle Kiara birkaçını otobiis, alıyor. Tekrar dışarı çıkıyorlar ve bir süre orada takılıyorlar. Herkes ateşin etrafına oturup eğleniyor. Birisi gitarını çıkarıyor, böyle, Kiara, sahte Fransız aksanıyla 'Hello Dolly' şarkısını söyleyebiliyor Ateş sonunda sönüyor ve gençler evlerine dönüyor. Geri kalanını; otobüse binip, uyku tulumlarınıza giriyorsunuz. Dosh hariç. Dosh dışarıda kalıp, ateşin parlak korlarıyla uyuyor. I

Sabah, korkunç bir gürleme ile uyanıyorsunuz. *"Fahişe!"* diye I bağırıyor Aadi. "Lanet olsun sana!" Otobüsün her tarafına bir şeyler I atıyor ve yoluna çıkan eşyaları tekmeliyor. Weevil gözlerini ovuşturuyor.

"Ne oluyor?" diye bağırıyor Kiara.

"O!" Aadi, Dosh'un yatağındaki uyku tulumunu işaret ediyor. İçinde biri var ama Dosh değil. Dün geceki gençlerden biri ve yüzü açık lavanta mavisi renginde. Bu Helene/Ellene.

"Tanrım," diyor Kiara. "Daha önce hiç iğne yapmamıştı. Aman Tanrım." Helene/Ellene'nin ağzının kenarında köpük parçacıklan kurumuş. Gözleri hâlâ açık ve parlak. Sabah saatleri ilerledikçe kuruyorlar. Zaman geçtikçe parlak gözleri donuk bir renk alıyor, eskimiş elişi kağıdı gibi.

Aadi kızın yüzüne sert bir tokat atıyor. Siz irkiliyorsunuz. Yalnızca kendinizi kızın üstüne atıp, onu korumak istiyorsunuz. "Uyan!" diye bağırıyor Aadi ve yine tokat atıyor. Bu bir karabasan. Bu gerçek olamaz. Herkes telaşla otobüsten iniyor. Aadi yapılabilecek tek bir şey olduğunu söylüyor. "Bir çukur kazacağız," diyor. "Başkaları

gelmeden onu gömeceğiz." Dosdoğru size doğru yürüyor ve Kalın kırmızı parmağını yüzünüze doğrultuyor. “Sen de, Yanki orospu’" diyor. “Senin pasaportun da bizimkilerle birlikte buradan Çarli Kontrol noktasına (Berlin) kadar her şehirde damgalandı. Bizi yakalarlarsa, seni de yakalarlar."

Kazmaya yardım edecekseniz, 52. Bölüme gidiniz (sayfa 137)
Bırakıp gidecekseniz, 53. Bölüme gidiniz (sayfa 142)

27

13. Bölümden...

Alouette ile kalıyorsunuz. Burada kendinizi rahat hissediyorsunuz ve onun acayip dairesi hoşunuza gidiyor. İpek minderler, oryantal örtüler, solmuş duvar kilimleri, eski mobilyalar, çay lekeli duvarlar, kırık antikalar, paslı şamdanlar ve ışık gelmesini engelleyen ağır, kalın perdelerle bir çingenenin medyum evine benziyor. İçinde hiç ateş yakılmamış bir şömine var. (Güvenlik nedeniyle ev sahibi tarafından mühürlenmiş.) Şimdi, kurumuş, örümcek ağı desenli dantelli sarı gül sepetinin içine gömülmüş küçük beyaz süsleme ışıklarıyla aydınlatılıyor. Dairede acıklı bir opera, sonu gelmemiş bir girişimin yarım kalmışlığı var.

O gece ilerleyen saatlerde, banyo kapısının yanından geçerken, Alouette'nin lavabonun yanında durduğunu görüyorsunuz. Bu bir enstantane; radyoda Billie Holliday çalıyor, lavabo ağdalarla, kremlerle, spreylerle ve pudralarla dolu. Kasıklarını tıraş ederken, uzun bacaklarından birini lavabonun üstüne atmış. Pembe tıraş bıçağını, kırık bir oyuncak bebeğin kolu gibi sallanan küçük, koyu renk buruşmuş penisini zar zor gizleyen siyah tüy düğümüne kadar kaydırıyor.

Nehir kenarında bir yerde, Switch denilen bir travesti barında barmenlik yapıyor. Bar dar, uzun bir odadan oluşuyor. Diğer ucunda yavaş yavaş dönen vantilatör ve insanların bazen çıkıp şarkı söylediği küçük ahşap bir sahne var. Alouette'nin rutinine uymaya başlıyorsunuz. Hiçbir zaman on birden önce kalkmıyorsunuz, gece ikiden önce yatmıyorsunuz. Günde bir paket mentollü sigara içiyor¬

sunuz, çok az yiyorsunuz. Genellikle gevrek tost ekmeğinin üstüne sebze ezmesi sürüyor ve koyu kahve içiyorsunuz. Alouette, Delhili, fakat Hint yemeklerinden nefret ediyor. Köriden, tandırdan ve içinde tarçın bulunan her şeyden nefret ediyor. Bunların hepsini geride bıraktığım söylüyor. Cinsiyetini ve alışkanlıklarını ailesiyle birlikte geride bırakıp, yeni bir insan haline gelmiş.

Sonra bir gün, Alouette dışarıdayken, siz bulaşık yıkıyorsunuz ve kapı çalınıyor. Kapıda, alnında kırmızı bindi bulunan kısa boylu, topluca bir kadın duruyor. Yeşil gözleri var ve altın zincirin ucunda parlak, yosun renkli akik bulunan bir kolye takmış.

“Rashid burada mı?” diye soruyor. Ağır bir şivesi var ve rahatsız bir şekilde, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Gözünüzü hindisinden ayıramıyorsunuz. (Daha sonra size, bindinin, *öfkesini dindirmek için* kırmızı sandal ağacı macunundan, *zaferin arzuyu yenmesine yardımcı olmak için* yanık kâfur külünden ve *Rashid'i öldürme arzusunu bastırmak için* sandal ağacından yapıldığını söyleyecek.)

“Burada Rashid diye biri yok," diyorsunuz.

“Rashid," diye tekrarlıyor. “Peki, Alouette olabilir mi?” Önüne bakıyor. “Bazen kendine Aloutte diyor. Ben onun karışıyım, adım Amil.”

Amil. Onun yukarı çıkmasına izin veriyorsunuz, başka ne yapabilirsiniz? Ona çay yapıyorsunuz. Amil size çocuklarıyla birlikte Londra’da yaşadığını söylüyor. Anlaşılan, Alouette’nin ya da Rashid’in bundan önce başka bir hayatı vardı, heteroseksüel olduğu, bir koca ve güvenilir bir banka memuru olduğu bir hayatı vardı. Erkek olduğu bir hayat.

Rashid eve gelse, diye düşünüyorsunuz. Sizin de soracak bazı sorularınız var. Örneğin, oğullarını görüyor mu? Ne zaman evlendi? Amil çayını içiyor ve gözlerini sandaletlerinden ayırmıyor. ‘Buraya gelmezdim," diyor, “Ama bir cenaze var ve Rashid'in katılması gerekiyor. Kesinlikle gitmesi gerekiyor.” Bir anda size baktığını fark

ediyorsunuz ve sizin, romantik anlamda Alouette ile birlikte yaşadı, ğınızdan kuşkulandığını anlıyorsunuz.

'Hayır,' diyorsunuz yüksek sesle ve Amil neredeyse çay fincanını düşürüyor.

Sonunda kapı çarpıyor. *Alouette-Rashid* eve giriyor. Mutfağa gjriyor ve Amil'i görünce donup kalıyor. Marketten aldıklarını tezgahin üstüne bırakıyor. Hiç kimse konuşmuyor. Alouette şimdi size çok erkeksi görünüyor. İlk kez, İçindeki kadının nerede olduğunu göremiyorsunuz. Altık hatları gergin, sakallı ve terli bir erkek.

^Ne kadar zamandır buradasın?" diye soruyor Amıi'e ve sesinde en ufak bir duygusallık yok. (Alouette daha sonra size, karısıyla ' tam olarak üç kez seviştiğini söyleyecek. Üçünde de sarhoşmuş. Birincisi, balayındayken olmuş ve en büyük oğulları doğmuş. İkincisinde, 'karısının neredeyse ona tecavüz ettiğini,' söylüyor ve ikinci çocuklan olmuş. Üçüncüsünde karısıyla mücadele etmiş, retinasına zarar vermiş ve kazayla ön dişini kırmış.)

Amil hızlı bir şekilde Hindu dilinde konuşuyor, gözleri parlak ve ıslak. Alouette hiçbir şey söylemiyor. Siz odadan çıkıyorsunuz ve kulak misafiri olmamaya çalışıyorsunuz. Bir saat sonra AmıVin gittiğini duyuyorsunuz ve Alouette odanızın kapısını çalıyor. Rashid yok artık. Alouette tekrar kendini bulmuş.

"Bir şeye ihtiyacım var," diyor. "Çok şey istediğimi biliyorum ama benimle Hindistan'daki oenazeye gelir misin? Ailemle tek başıma yüzleşemem. Onlar benden nefret ediyor. Yalnızca birkaç günlüğüne ve her şeyin parasını Amil ödeyecek. O çok zengin, sana hiçbir maliyeti olmayacak."

Cenaze için Hindistan'a gidecekseniz, 54. *Bölüme gidiniz (sayfa 144)*

Cenazeye gitmeyi kabul etmeyecekseniz, 55. *Bölüme gidiniz* p *(sayfa 147)*

28

14. Bölümden...

Evet diyorsunuz ve ertesi gece David'le küçük bir Japon lokantasına gidiyorsunuz. David burada size yılan balığını doğru yeme şeklini gösteriyor (sıcakken) ve yemek çubuklarını düzgün tutmanıza yardımcı oluyor. Gevrek balık yumurtası denemenizi istiyor, beğenmiyorsunuz ama beğendiğinizi söylüyorsunuz. Çıkmaya başlıyorsunuz. Sizi pahalı şaraplardan, hokey maçlarından ve onu aldatan son kız arkadaşından kalan bir hediye olduğunu iddia ettiği klamidya vakasından oluşan dünyasına alıyor. Önemli değil. David dünyanıza girdikten sonra, dünyanız değişiyor. Her şey, *David bunu sever mi? David bu konuda ne der? David ne yapar?* haline dönüşüyor.

Ne giydiğinizden nereye gittiğinize kadar, aldığınız her karan etkiliyor. Bu, küçük, yumuşak bir ortama, sert bir bileşim katmaya benziyor. Her şeyi kaplıyor. Bütün nefes alma alanını - bütün mülkü - ele geçiriyor. Sizinle ilgili her şeyi değiştiriyor. Ve siz bu değişiklikle bayılıyorsunuz. Sonsuz bir tavsiye, bilgi ve sınıf kaynağı. David kolunuzdayken kendinizi daha güzel, daha parlak ve daha seksi hissediyorsunuz.

David ideal bir erkek. Çok çekici. Her kadının bacaklannı titretecek ve beraber olmaya can atacağı biri. Onu erkek arkadaşınız

olarak tanıştırmaya bayılıyorsunuz; kampüste dolaşırken, herkes ikinizi birlikte görebilsin diye, onu devamlı çekiştiriyorsunuz. Onu kendinize yaklaştırıyorsunuz ve bilmiş bir gülümsemeyle, sizin erkek arkadaşınız gibi birini yakalamak amacıyla, kampüste bikini üstleri ve kısa şortlarla dolaşan diğer tüm kızların sıska yüzlerine bakıp burun kıvırıyorsunuz. Ne diyebilirsiniz? Bazen işler tıkırında gidiyor, hayat berbat olmuyor ve istediğiniz erkeği elde ediyorsunuz.

Size, bazı arkadaşlarıyla metamfetamin ürettiğini ve bu şekilde, okul parasını karşıladığını açıklıyor. Denemeniz için size biraz veriyor... ince şerit halindeki beyaz tozu burnunuza çekiyorsunuz. Önce yakıyor ama sonra size müthiş bir enerji veriyor ve seks muhteşem hale geliyor. David'ie seks olağandışı. Baskın ve otoriter davranıyor; itaat edilmesinden, teslim olunmasından ve öneride bulunulmamasından hoşlanıyor. Gözlerinizi kapatmayı seviyor. Her pozisyonda, gözlerinize ya koton yastık kılıfı ya da ipek kravat veya çarşaf örtüyor. (İlk zamanlarda şaşırıyordunuz ama öğrendiniz.) Kalabalıkta sevgi gösterisini, lastik ayakkabıları ve hiçbir tür takma ismi sevmiyor. Saygılı, düşünceli ve dakik biri. Ama aynı zamanda küstah, kavgacı ve mızmız olabiliyor. Özellikle öfkesi; bazen korkutucu olabiliyor.

Metamfetamin de sizi rahatsız ediyor. Bazen ikinizin de aklınızı başınıza toplamanız gerektiğini düşünüyorsunuz ama David, mezun oluncaya kadar olmaz, diyor. *Başka türlü bu kadar işin altından nasıl kalkacağım*? Burnunuza çekmek yerine içmeye başladınız, kafa bulma daha yumuşak oluyor ve burun kanamalarını önlemiş oluyorsunuz, ancak ne zaman bırakacağınızı - bırakıp bırakmayacağınızı - merak ediyorsunuz. Boş veriyorsunuz. Muhtemelen sadece üniversitede yapılan bir şey bu. istediğiniz zaman bırakırsınız.

David mezun olduğu gün size sürpriz yapıp, bahçede bir dizinin üstüne çömeliyor (üstünde hâlâ kepi ve püskülüyle) ve evlenme teklif ediyor. Muhteşem bir markiz-kesimli pırlanta yüzük çıkarıyor. Annesininmiş ve hâlâ orijinal mavi Tiffany kutusunda. Çoook güzel.

Fakat düşünmeniz gereken şeyler var... Örneğin, metamfetamin kullanıyor olması (sizin metamfetamin kullanıyor olmanız), öfkesi ve okula gitmek istemeniz. Eğer ğdip Bayan David olursanız, doktor karısı olursunuz... ve muhtemelen, başka bir şey de olamazsınız.

David'le evlenecekseniz, 40. Bölüme gidiniz (sayfa 102)
David'le evlenmeyecekseniz, 41. Bölüme gidiniz (sayfa 106)

29

14.
Bölümden...

Hayır, teşekkür ederim,' deyip, suratındaki şaşkın ifadeyi seyrediyorsunuz. 'Bir ara görüşürüz,' deyip, ona telefon numaranızı veriyorsunuz ve neşeyle oradan ayrılıyorsunuz. Bahçede zıplayarak geri dönüyorsunuz, ilk defa bir erkekle işi aceleye getirmediniz, ilk defa elde edilmesi zoru oynadınız. Şimdi onun flört edip, size çıkma teklif etmesi için uğraştırabilirsiniz. Erkekleri zorlamak iyi oluyor. (Araştırmalar, erkeklerin kaçanı kovalamayı sevdiğini ve kovalandıkça kaçtığını söylüyor.)

Açık, güneşli bir gün ve arabanıza binerek San Francisco'ya gidiyorsunuz. David'ie buluşmanız için yeni bir elbiseye ihtiyacınız var. Yeterince seksi, aynı zamanda fazlasıyla muhafazakar. Köprüden geçiyorsunuz ve hayat çok güzel. Hiçbir şeye değişmeyeceğiniz anlardan biri. Yüksek sesle şarkı söylüyorsunuz ve şerit değiştiriyorsunuz.

Sonra acı bir ses duyuluyor. Asfaltta fren sesi gümüş rengi bir BMW, ağzı açık gümüş bir köpekbalığı gibi üstünüze geliyor. Bir patlama oluyor, durdurulması imkânsız bir kuvvet sizi fırıl fırıl döndürüyor, başınızın üstündeki metal kollar birbirine karışıyor, gergi halatları bükülüyor. Ön camdan dışarı fırlıyorsunuz.

Baygın bir halde ambulansla en yakın hastaneye götürülüyorsunuz. Acildeki doktorlar ve hemşireler ciğerlerinizi yeniden şişir-

meye ve kalbinizin atmaya devam etmesini sağlamaya çalışıyor. Bölük pörçük bazı konuşmalar duyuyorsunuz, frekansı kayan bir radyo kanalı gibi. Çırpındığınızı hissediyorsunuz; kuş kanatları, melek kanatları gibi. Başınızda da ılık bir şey var ama göremiyorsunuz. (Kafatasınız çatlamış, bir gözünüz patlamış.)

Aileniz aranıyor. Bir sonraki uçakla gelecekler ama şimdilik yalnız başınasınız. Ruhunuz acil servis odasının temiz beyaz tavanında süzülen bir uçurtma gibi. Metal tavanda ve hava kanallarında sürüklenirken, hastanelerin çok korkunç yerler olduğunu fark ediyorsunuz. insanın iyileşebileceği en son yer hastaneler. Steril, renksiz ve ışıksız. Hastaneler şelalelerden, kayalık uçurumlardan ve kuş sığınaklarından yapılmalı, içinizi açıp ışıkla dolduran şeylerden. Hiç acı hissetmiyorsunuz. Her şeyi görebiliyorsunuz. Doktorları ve hemşireleri, röntgen teknisyenlerini ve bekleme odasını görebiliyorsunuz. Komik bir şekilde, tuhaf konuşmaları ve bip sesi çıkaran makineleri.

Arkanızda, tavanın üstünde parlak, beyaz bir ışık var. Hafif bir sürüklenme hissediyorsunuz, sanki yavaşça akan bir nehrin hafif akıntısına kapılmış, uzağa ve yukarıya, bu sıcak süt beyazı ışık banyosuna süzülüyor gibisiniz. Cennetiniz sizi bekliyor.

Işığı takip etmeye karar verirseniz, 56. Bölüme gidiniz (sayfa 148)

Bedeninize dönmeye karar verirseniz, 57. Bölüme gidiniz (sayfa 149)

30

15.
Bölümden...

Arabayla arkadaşınızın evine gitmek üzere yola çıkıyorsunuz, fakat önce bir şeyler yemeniz gerektiğine karar veriyorsunuz. Evdelerse, bu saatte yemek hazırlamak istemeyeceklerdir, bu nedenle Arby's'm arabaya servis yapan restoranına giriyorsunuz. Sırada bekleyen uzun bir araba kuyruğu var ve *'süperstar olmak nasıl bir duygu? 0 botoks iğnelerine kaç para ödüyorlar?'* gibi sorulara dalıp gidiyorsunuz. Derken, arabanının yolcu tarafında birisi cama vuruyor. Pencereyi açıyorsunuz. Şeker satan gerçekten çok tatlı bir çocuk, size derneklerini desteklemek için birkaç tane almak isteyip istemediğinizi soruyor. Cüzdanınızda bozuk para ararken başka bir ses - daha yaşlı bir ses - duyuyorsunuz. Başınızı kaldırdığınızda, bir adamın çocuğu yakaladığını ve sarstığını görüyorsunuz. Müdür ya da onun gibi biri ve şeker sattığı için çocuğa bağırıyor. Adama bağırarak durmasını söylüyorsunuz; çocuğu gerçekten sarsıyor.

Birisi ısrarla kornaya basmaya başlıyor ve siz, ne oluyor yahu, der gibisiniz. Arabanızdan çıkıyorsunuz ve müdüre bağırıyorsunuz: *Çocuğu bırak! Ben şeker almak istemiştim! Sizin neyiniz var?* Ama adam çocuğa o kadar sinirlenmiş ki sizi duymuyor bile, sanki siz yokmuşsunuz gibi davranıyor. Bu arada korna sesleri artıyor, insanlar arabalarının penceresinden bağırıyor. Birisi omzunuzu dürtüyor

ve siz, dürten kişiye, *'Bu çocuk yalnızca...'* diye anlatmaya başlıyorsunuz. Ama küçük çocuğun duygusal açıdan dengesiz ağabeyi olduğu anlaşılan ve durumu tam olarak algılayamayan adam, sizi 38'lik özel tabancasıyla, yakın mesafeden, alnınızın ortasından vuruyor.

Cenaze töreniniz çok güzel oluyor ve sonuçta yıldız oluyorsunuz, çünkü Lifetime kanalı, bir gün önce, güvencesi olmadığı için hastanede doğru dürüst muayene edilmeyen ve bu nedenle eve dönüp, şeker satan kardeşinin bakımı altına giren ağabey hakkında okul-sonrası yayınlanan özel bir program yapıyor... Zaten gerisini biliyorsunuz. Bazı hayatların sonu kötü oluyor.

31

15. Bölümden...

Santa Monica'da Vista View adında bir otel buluyorsunuz. Odaları saatlik kiralayan, şanssız, pembe cüruf briketli bir bina burası. Yatağınız gıcırdıyor ve halı nemli. Arkadaşlarınızı arıyorsunuz. (Sinyal sesleri arasında ne kadar zaman var? Bir saniye, iki saniye, üç saniye.) Telefona kimse yanıt vermiyor. Sizden kaçıyorlar mı? Yine mi kavga ediyorlar? Nerede kalacaksınız? Küflü koridorun sonundaki makineye dört tane 25 sent atıyorsunuz ve ezilmiş bir kutu diyet kola alıp yürüyüşe çıkıyorsunuz. Los Angeles'te evsiz ya da kumsalda değilse, hiç kimse yürümez, bu nedenle Pasifik Okyanusu boyunca uzanan yürüyüş yoluna yöneliyorsunuz. Güneş kıpkırmızı, batmak üzere.

Acıktığınız için kumsaldaki sosisli sandviç büfesinde duruyorsunuz ve Vegas spesiyal (lahana turşusu, ekstra soğan, çeşni) ısmarlıyorsunuz. Büfenin etrafındaki küçük masalarda oturan ve kâğıt tabaktan sosisli sandviç yiyen insanlar var. Sosisli sandviçinizi aldığınızda içinde soğan olmadığını görüyorsunuz. Büfedeki adam omuz silkip, ışığı kapatıyor. Dükkânı kapatıyor.

"Afedersiniz?" diyorsunuz, "Bunun içinde soğan yok." Sizi duymazlıktan geliyor. Küçük pleksiglas penceresine vuruyorsunuz. (Yağ bulaşmış, leş gibi.) "Hadi ama!" diye bağırıyorsunuz. Sanki çok paranız varmış ya da bu küçük Los Angeles yolculuğu çok güzel

geçiyormuş gibi. Bütün istediğini/ şu lanet olası sosisli sandviçinize biraz lanet olası soğan eklemek. Çok *şey mi* istiyorsunuz?

Anlaşılan öyle. Adam dönüp yüzünüze bile bakmıyor. Yalnızca radyonun sesini açıyor ve büfenin içindeki küçük ızgarasını temizliyor. Ona, bütün gece kapının önünde dışarı çıkmasını bekleyeceğinizi ve sonra da kıçına tekme atacağınızı söylüyorsunuz. Paranızı iade etmesini istiyorsunuz. Belki de aşırı tepki veriyorsunuz; evet, kesinlikle aşırı tepki veriyorsunuz ve etrafınızdaki insanlar size bakıyor. *Canları cehenneme.* Soğanlarınızı istiyorsunuz. Kapıyı tekmeliyorsunuz ve küçük adama bağırıyorsunuz. Kafanızın içinde bir yerde bir ses size durmanızı söylüyor ama durmuyorsunuz. Çıldırmış gibi görünüyorsunuz ve belki de, birazdan polisler gelir, ancak siz yine de adama bağırmaya devam ediyorsunuz.

Bu nedenle birisi omzunuza hafifçe vurduğunda, aslında pek şaşırmıyorsunuz. Adrenalin pompalıyorsunuz; yüzünüzün kıpkırmızı olduğunu, ateş bastığını ve terlediğinizi hissediyorsunuz. Fakat kolunuzu tutan adam polis değil. Yalnızca sarı ipek bir ceket giymiş ve pembe eşarp takmış biri, *“isterik davranıyorsunuz!"* diyor. “Yani, gerçekten *komik*! Yarın gelip beni görmelisiniz."

Adının Arthur olduğunu ve büyük bir ajansta yetenek avcısı olarak çalıştığını, yarın öğlen evine gelmeniz gerektiğini söylüyor. Geniş, terk edilmiş kumsala bakıyorsunuz. Güneş batıyor ve martılar, uzaklaşan gelgite dalıyor. Bu tür kötü filmler görmediniz mi? Şehre *yeni gelen genç kız, kibar, tuhaf giyimli bir yabancının yardımını kabul ediyor ve uluslararası seks şebekesinin tuzağıyla Filipinler'e gönderiliyor.* Size kartını uzatıyor ve gelip gelmeyeceğinizi soruyor.

Arthur’un evine gitmeyi kabul edecekseniz, 58. Bölüme gidiniz
(sayfa *151)*

*Arthur’un evine gitmeyi kabul etmeyecekseniz, 59. Bölüme gidiniz
(sayfa 154)*

32

16.
Bölümden...

Hemen ertesi gün. Yeminli Gardiyanlar Evi'ni ziyaret etmeye karar veriyorsunuz. Anneniz çok heyecanlanıyor ve size arabasını, bir de öğle yemeği için elli dolarını veriyor. Başarılı yol talimatlarını izliyorsunuz ve şirin, sessiz bir mahallede, pırıl pırıl boyanmış, pembe bir Viktorya evine geliyorsunuz. Evin etrafını saran geniş bir verandası var.

Sanki briç oyunu için hazırlanmış gibi, katlanan sandalyeler ve sehpalarla dolu şık bir oturma odasında karşılanıyorsunuz. Herkes size gerçekten çok iyi davranıyor, hepsi adınızı hatırlıyor ve birisi, saçınızı beğendiğini söylüyor. Alıştığınız huysuz, mızmız, ürkütücü sanat öğrencilerinden ne kadar farklı. Bu insanlar iyi ve candan davranıyor. Sanki hiç kimseye hiçbir şey kanıtlamak zorunda değiller. Özellikle Summer adında bir çocuk çok kibar davranıyor. Söylediğiniz her şeyi dikkatle dinliyor. Keşke annemle babam beni böyle dinlese diyeceğiniz bir şekilde, söylediklerini önemliymiş gibi, sanki siz önemliymişsiniz gibi dinliyor.

Summer, Yeminli Gardiyanlar'ın hayatını değiştirdiğini, daha önce boşlukta olduğunu söylüyor; uyuşturucu kullanıyormuş, M arkadaşını aldatıyormuş, hiçbir şeye ya da hiç kimseye değer ver-miyormuş. Bütün bu insanlarla aynı evde yaşamanın, hayatında yeni bir başlangıç yarattığını söylüyor ve *neyin önemli olduğu* konusunda yeni bir minnet duygusu geliştirdiğini. Bu işin en iyi tarafını'' evde hiç kimsenin iş sahibi olmak ya da para kazanmak zorunda

olmaması olduğunu belirtiyor; ev İhtiyaç duydukları her şeyin çaresine bakıyor.

"Burası bir komün gibi," diyor, “Ama aslında değil. Ondan daha da iyi. Tuhaf hippi tarzı şeyler yok. Yalnızca iyi insanların hoş karşılandığı bir ev. Hayat neden zor olsun?" Bu çok yerinde bir soru. *Hayat neden zor olsun?*

Ona, Sanat Okulu'nu bıraktığınızı, o korkunç video bandını ve en çok ihtiyaç duyduğunuz zaman arkadaşlarınızın sizi nasıl yüzüstü bıraktığını anlatıyorsunuz. “Burada böyle bir şey asla olmaz," diyor Summer. “İçimizden birine asla sırt çevirmeyiz."

Salonda bir toplantı var ve siz, her türlü insandan oluşan gruba tanıtılıyorsunuz: yaşlı erkekler ve genç kadınlar, her renkte ve boyutta insanlar. Herkes alkışlıyor, sırtınızı sıvazlıyor ve ıslık çalıyor. Utançtan yanaklarınız kıpkırmızı olup alev alev yanıyor. Bu insanları seviyorsunuz.

Bu ev çok neşeli. Halen yaşadığınız nemli çirkin bodrum katının tam tersi. Yeminli Gardiyanlar onların yanına taşınmak isteyip istemediğinizi soruyor. Bu, anne babanızın bodrum katından çıkıp, kira ödemeden parlak, neşeli bir eve taşınma fırsatı olabilir. Ayrıca, onların teklifini kabul etmezseniz, işiniz ve beklentiniz yokken, başka nasıl taşınabilirsiniz? Hâlâ ebeveynleriyle yaşayan ve her akşam saat beşte onlarla birlikte yemek yiyen kız kurularından biri haline gelebilirsiniz.

"Summer sana destek sağlamak istiyor," diyor Yeminli Gardiyanlar. "Hepimiz senin bu evin bir parçası olmanı istiyoruz. Sana destek olmak ve kendini daha iyi, daha güçlü hissetmeni istiyoruz."

Yeminli Gardiyanlar'm yanına taşınacaksanız, 60. Bölüme gidiniz (sayfa 157)

Yeminli Gardiyanlar'ın yanına taşınmayacaksanız, 6L Bölüme gidiniz (sayfa 162)

33

16. Bölümden...

'Merkez' kelimesi sizi bir anlamda ürkütüyor (işlem merkezi ya da hastalık kontrol merkezinde olduğu gibi). Bunu seveceğinizi sanmıyorsunuz. “Bana daha fazla bilgi gönderebilir misiniz?’[1] diye soruyorsunuz ve size hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyorlar. “Hayır,” diyor lider kız. “Merkeze gelmen gerekiyor." Bu sizin çıkış yolunuz. Kaçınlmalar ve kültler hakkında, *hiçbir yere* 'gitmeniz gerekmediğini' anlamanıza yetecek kadar film izlediniz.

Onlara yakın bir zamanda, *ürkütücü merkezlerini* ziyaret etmeye niyetiniz olmadığını söylüyorsunuz. Gülümsemeleri anında kayboluyor, broşürleri düşüyor. Bunlar tam şarlatan. Akbabalar gibi, üzerinde 'iriyim ama sevimliyim,’ yazan yeşil bir eşofman üstü bulunan şişman kıza yöneliyorlar. *Aptal kült.* Kim bu kadargeri zekâlı olabilir?

Depresyonun geri gelmesini istemiyorsunuz. *Artık hayatınızı bir düzene sokmanızgerekiyor.* Size inanan biri daha olsaydı. Örneğin, hayatınızda sizin çok özel olduğunuzu düşünen bir erkek olsaydı. U-Date adında çevrimiçi bir buluşma sitesi var. Kahve içen mutlu çiftlerin, kumsalda yürüyen sevgililerin, evlenen huzurlu çiftlerin fotoğrafları bulunan o büyük romantik sitelerden biri. o halde, normal sıralama bu mu? *Kahve-kumsai-düğün*? Bu sizi o kadar sinirlendiriyor ki siteye üye oluyorsunuz.

Bu sadece erkeklerin ne istediğini görmek için bir test; *gerçek kimliğinizi* sunmaya hiç niyetiniz yok. Fazla kilolu, depresyon lu ve ebeveynleriyle yaşayan birini kim ister? Peki, erkekler ne istiyor?

Zayıf istiyorlar. Peki. Mükemmel kadını yaratacaksınız. Profilinizde 1.68 boyunda ve 55 kilo ağırlığında olduğunuzu belirtiyorsunuz. Mükemmel. Talbots katalogundan bir model kesip yapıştırıyorsunuz. Kalkık burunlu ve küçük göğüslü, havalı bir sarışın.

Sevdiğiniz şeyler: seks, tanga giyip ızgarada et yapmak, maç seyretmek, çocuklarla takılmak, iç çamaşırı almak ve tabii, kumsalda yürümek. Çocuk yok, hiç evlenmemişsiniz, sağlığınız mükemmel. Ve adınız? Adınız Delilah. *(Ah, Sampson.)* E-postalar yağmaya başlıyor. Birinci haftada üç yüz seksen üç posta alıyorsunuz. Bir kıyıdan diğerine, bütün erkekler Delilah'ı istiyor. Delilah'ın kişiliği (uyumlu, uysal) ve yetenekleri (çıplak yoga ve ızgarada soslu biftek) onları büyülüyor. Herkes, *çok iyi anlaşacağız,* diyor!

Delilah'tan nefret etmeye başlıyorsunuz. Beğendikleri Delilah'ın görünüşü mü yoksa kişiliği mi? Bunu anlamanın tek bir yolu var. Resmi olduğu gibi bırakıp, profilinize birkaç arızalı ifade ekliyorsunuz. Şimdi Delilah'ın üç çocuğu var. Diş problemleri var ve kelimeleri heceleyemiyor. Bu durum erkeklerin dikkatini dağıtıyor mu? Tabii ki hayır. E-postalar yağmaya devam ediyor; kimse, güzel bir kadının heceleyip heceleyememesiyle ya da diş eti iltihabı olmasıyla ilgilenmiyor. Bu yüzden Delilah'ın profiline birkaç ekleme daha yapıyorsunuz. Onun cinsel yolla bulaşan bir hastalığı ve ödemesi gereken bir öğrenci kredisi olduğunu belirtiyorsunuz. Profil başlığını şu şekilde değiştiriyorsunuz: FATURALARIMI ÖDEMEYE HAZIR MISINIZ? Değişiklik olmuyor. Erkekler e-posta göndermeye devam ediyor. Bu nedenle, Delilah'ı orijinal 'arzulanan' bilgilerle donatıyorsunuz: *Bir keresinde Vail'de çıplak bir şekilde ski yapmıştım! Bazen çok ama çok azıyorum*! Fakat bu kez, fotoğrafı değiştiriyorsunuz. Kendi resminizi koyuyorsunuz. Kabul etmek gerek, bu fotoğrafınız kasıtlı olarak belirli bir etki yaratmak amacıyla çekilmiş -makyaj yok, gözleriniz şaşı - fakat sanal kobaylarınız çok aşırı tepki gösteriyor. Aslında, Delilah'ın görüntüsü dışında hiçbir şey değişmedi. Hâlâ çıplak durumda elektrik süpürgesiyle temizlik yapmayı ve sırt masajını yapmayı seviyor... Fakat bu önemli değilmiş gibi

görünüyor. Hiç e-posta gelmiyor. Sıfır. Buradan ne öğrendik? Eğer *güzelseniz, ne dediğiniz önemli değil; erkekler sizi istiyor. Eğer Çirkinseniz, ne dediğiniz önemli değil, erkekler sizi istemiyor.*

Pekâlâ. Bu kadar yeter. Bütün profil bilgilerini doğru hale getiriyorsunuz. Gerçek boyunuzu, kilonuzu, saçınızı, her şeyi düzeltiyorsunuz. (Neden korkunç gerçeği açıklamayasınız?) O aptal fotoğrafın yerine, sanat okulunda bir arkadaşınızın çektiği bir fotoğrafınızı koyuyorsunuz. Omzunuzun üzerinden gökyüzüne bakıyorsunuz. Bir hafta sonra, posta kutunuzda İki tane e-posta buluyorsunuz. Birisi, San Dlegp'da yaşayan tatlı, seksi bir çocuk olan Luis'den, diğeri de Londra'da yaşayan bir göz cerrahı olan Harrington'dan. İkisine de e-posta göndermeye başlıyorsunuz; birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklılar. Louis utangaç ve duyarlı biri, işsiz bir grafik tasarımcısı, gitarıyla şarkılar yazıyor ve size he/mosa *reina,* yani *güzel kraliçem,* diyor. En sevdiğiniz rengi, çocukluğunuzdan kalan en güzel anıyı, sevdiğiniz yemekleri, sizin hakkınızda her şeyi öğrenmek istiyor. Hayatında hiç Mississippi'nin doğusuna geçmemiş ve daha öteye geçmek istemiyor. Bir eş ve çocuklar, bir de Kuzey Kaliforniya'da küçük bir çiftlik istiyor. Sizin, aradığı insan olabileceğinizi düşünüyor.

Harrington kendine güvenen ve güçlü biri. Akıllı ve dünyevi zevklere düşkün. Londra'nın merkezinde geniş, modem bir evde oturuyor ve sık sık yaptığı tatillerde, Bora-Bora ve Phuket gibi egzotik yerlere gidiyor. Profesyonel bir dalgıç, maceraperest ve risk alan biri. Girişiminizi beğeniyor, kendinizle ilğli söylediklerinizi beğeniyor. 'Sen gerçeksin,' d'ıyor ve 'Amerikalı kadınlara karşı her zaman zaafım olmuştur." Iki erkek de ziyaretinizi bekliyor. En kısa sürede.

San Diego'da Luis'i ziyaret edecekseniz, 62. Bölüme gidiniz (sayfa 165)
Londra'da Harrington'u ziyaret edecekseniz, 63. Bölüme gidiniz (sayfa 168)

34

17. Bölümden...

New York'u tercih ediyorsunuz ama başından itibaren ters gidiyor. JFK Havalimanı'na geç iniyorsunuz, sıcaklık ve gürültü tokat gibi çarpıyor, mideniz hâlâ uçakta verilen yemeklerle boğuşuyor ve bavulunuz kayıp. Oryantasyon müdürünün sizi karşılaması gerekiyordu ama anlaşılan hiç gelmemiş ya da gelip beklemeden gitmiş. Bu nedenle Manhattan'a kadar pahalı bir taksiye binmek zorundasınız. Taksi şoförü ya sizi yanlış anlıyor ya da pisliğin teki ve sizi şehrin tuhaf bir yerinde bırakıyor. *Harlem mi yoksa? Brooklyn?* Gerçekten bilmiyorsunuz.

Başka bir taksi bulmaya çalışırken, birkaç çocuk sizinle konuşmaya başlıyor. Bir tanesinin yüzü boksör yüzü gibi, burnu basık ve gözleri gece kuşu gibi yeşil. "Hey, bayan," diye soruyor, "Vaktin var mı?" Gözleri, mağaralarındaki yeşil goblinler gibi, ileri geri gidip geliyor. Melodik bir sesi var. *"Hey-ba-yan. Hey-ba-yan."* Onu duymazdan geliyorsunuz ve taksi yakalamak için elinizi şiddetle havada sallıyorsunuz. Hepsi birden aynı anda hareket etmeye başlıyor; birisi omzunuzdan çantanızı kapıyor, diğer ikisi küçük el çantanızı alıyor ve kaçıyor. Onları yarım blok kadar kovalıyorsunuz - yakalasanız ne yapacaktınız? - ama sonra duruyorsunuz, kalbiniz küt küt atıyor, avuçlarınız terliyor. Şehrin gürültüsü etrafınızı sarıyor. Her şey çalındı. New York'a geleli iki saat bile olmadı ve sahip olduğunuz her şey gitti.

Bu noktadan sonra bütün ayrıcalığınızı kaybediyorsunuz. Geçici olarak kalacağınız yer, içinde omurgası çökmüş bir yatak olan, şifonyeri bulunmayan küçücük bir oda. Gireceğiniz dersler şimdilik kampüsten o kadar uzak bir yerde ki, oraya ulaşmak için üç kez tren değiştirmek zorundasınız. Ayrıca sınıfınız, cüruf briketinden yapılmış sauna sıcaklığında bir halkevinin bodrum katında. Sizin dersiniz zorunlu, bu nedenle dersteki öğrenciler çoğu zaman uyuyor ya da başka ödevler yapıyor veya cep telefonunda oyun oynuyor.

Okuldan sonra diğer öğretmenlerle bir yerlere giderek avunuyorsunuz; hepsi de aynı su alan gemide sıkışıp kalan yeni mezunlar. Chelsea'da bir İtalyan lokantasındaki içip-söylenme seanslarından birinde barmen Rocky ile tanışıyorsunuz. On sekiz yaşında görünüyor ve size bir bardak, tatlı şurupsu grappa adında İtalyan içkisi ısmarlıyor. Parlak kahverengi gözleri, zarif bir şekilde yontulmuş elleri ve gülerken kendini tutmasına neden olan çarpık bir dişi var. İkiniz flört ediyorsunuz ve fısıldaşıyorsunuz. Sonunda arkadaşlarınız eve gidiyor ve orada onunla yalnız kalıyorsunuz.

Bar kapandıktan sonra, birlikte sokaklarda yürüyorsunuz, konuşuyorsunuz, gülüyorsunuz. Sizi öpüyor. Onunla birlikte eve gitmenizi öneriyor. Dışarısı serin, gökyüzünde ay görünmüyor. Rüzgâr, yapraksız çıplak ağaçların arasından esiyor. Her şeyin soğuk olduğu bir yerde o sıcacık, fakat yabancı tehlikesine karşı dikkatli olun! Bu çocuğu tanımıyorsunuz; her hangi biri olabilir ve her şeyi yapabilir. Kim bilir nerede olan dairesinde size saldırsa, size kim yardım edebilir? Dairesinde sizi *öldürse,* gazetelerde muhtemelen "AHLAKSIZ KADIN HAK ETTİĞİNİ BULDU'' başlığıyla ölüm ilanınızın çıkmasını kim durdurabilir?

Rocky ile eve gidecekseniz, 64. Bölüme gidiniz (sayfa 169J

Kendi dairenize döneceksenız, 65. Bölüme gidiniz (sayfa 173$

35

17.
Bölümden...

Savannah'a, bütün öğrencilerin ilk bakışta punk-rock göründüğü ama hepsinin vakıf fonları ve Güneyli aksanları bulunan sanat okuluna gitmeyi seçiyorsunuz. (Bazıları son derece yetenekli, ancak diğerleri Marilyn Manşon tarafından değiştirilen *Hee Haw* kadrosuna benziyor.) İki durumda da hepsi olağanüstü başarılı okulun yüksek ücret engelini atlamanın yolunu bulmuş. Okulun dekanı. Dekan Doringtон, simsiyah saçları ve deler gibi bakan gözleri olan kurnaz bir kadın. Kocasını (eski dekan) malzeme barakasında, havuzla ilgilenen çocukla, Otto'yla yakaladıktan sonra dekan olmuştu. (Otto bir plaj topuna sarılmıştı ve kocası buhar pistonu gibi dürtüyordu.)

Kadın önce kocasının parasını almış, kocasını boşamış, mahkemeye vermiş ve 'açıklanmayan bir anlaşmayla' kocasını iflas ettirecek bir servete konmuş. "Bir kız çocuğu gibi ağladı," demişti mahkeme stenosu. "Yetişkin bir kadının görmemesi gereken bir şeydi." Sonra da kocasının işini ele geçirmişti. Dekan Doringtон, bitmeyen bir iftira ve yasal soruşturma kampanyası sonucunda kocasının ayağını kaydırmış ve okuldan attırmıştı. Kocasının ilişkisine yardım eden, cesaret veren, hatta *bilen* herkesi kovdu. Halka yaptığı açıklamada kocasına 'ikiyüzlü psikopat' dedi ve ana salondan kocasının portresini indirtip bir hayır kurumuna verdi.

Sonunda, okulu şiddetli bir finans hanedanına dönüştürerek onurunu - ne kaldıysa - da aldı. Belediyeyle emlak alımı, hizmet bedellerinin azaltılması ve kendisine ücretsiz yenileme personel; verilmesi konusunda pazarlık yaparak anlaşmalar sağladı. Nazilerden daha fazla parası olan bir yönetim kurulu oluşturdu, pahalı b;ᵣ yabancı öğrenci değişim programı başlattı. (Amerika'da sanat okumak isteyen bu kadar çok zengin Japon çocuğu olduğunu kim bilebilirdi?) Okul ücretlerini astronomik bir rakama çıkardı ve sonra öğretmenlerin ücretlerini kıstı. Bu şekilde akademiyi, bütün Birleşik Devletler'in finansal açıdan en kârlı okullarından biri haline getirdi.

Size uyguladıkları program son derece yorucu, günler derslerle dolu, geceler öğrenci tekrarlarına ve derecelendirme çalışmalarına ayrılmış. Bir şeyler yaratacak zaman bulamıyorsunuz. Geldiğinizden beri resim veya heykel yapamadınız. Kendinize ayırabildiğiniz tek zaman dilimi, minik dairenizde gecenin ilerleyen saatlerinde, kendinize yemek yapma ve geceleyin gökyüzüne bakma fırsatını bulduğunuz anlar.

Bu ender gecelerden birinde, mutfak masanızda cinle karıştırılmış vanilyalı limonata içerken, gözünüz arka sokakta çırpınan gri bir tüy kümesine takılıyor. Bu, zifte yapışmış bir güvercin. Böyle şeyler olduğunu duymuştunuz; zift, öğle sıcağında eriyor ve bazen hayvanları yakalıyor. Sonra güneş batınca zift katılaşıyor ve hayvanlar yapışıp kalıyor. Bunu duymuştunuz ama hiç görmemiştiniz. Çok acıklı bir olay. Güvercinin sağlığı mükemmel, sadece küçük bacakları dibine kadar zifte gömülmüş. Dışarı çıkıyorsunuz ve çatalla hayvanı çıkarmaya çalışıyorsunuz. Epeyce uğraştıktan sonra (çığlık atarak, viyaklayarak, birçok insanın dönüp bakmasına neden olarak) kuşu ayakkabı kutusuyla acil veterinerlik kliniğinin acil servisine götürüyorsunuz.

Orada beklerken, biri eğilip omzunuza hafifçe vuruyor. Sulanmış, gözleri kızarmış bir kadın gümüş cep şişesinden viski ikram ediyor. Önce kadını tanıyamıyorsunuz. Burnu kızarmış ve sanki

ağlamış gibi görünüyor. "Köpeğimi getirdim," diye anlatıyor size. "Yine kusuyor, kanser." Sonra onu tanıyorsunuz. Bu kadın, Dekan Dorington.

Şişeyi yine size uzatıyor. "Bir yudum iç!" Kadın sarhoş ve sizin personeli olduğunuzu hatırlayamıyor. (Neden hatırlasın; sadece kalabalık ortamlarda bir araya geldiniz.) Etrafınıza bakınıp, onu başka tanıyan olup olmadığına bakıyorsunuz, fakat kimse tanımamış gibi. Bir yudum alıyorsunuz, sonra o bir yudum alıyor. Sonra bir yudum daha, bir yudum daha. Zaman geçiyor. Siz güvercini bekliyorsunuz, o da köpeğini. Hemşire onu çağırdığında siz hâlâ bekliyorsunuz. Hemşire sonunda sizi çağırdığında, ayakkabı kutusunu veriyor ve "Öldü," diyor. Sonra size faturayı veriyor. Morfin için yetmiş beş papel. Parayı ödeyip gidiyorsunuz. Hayat bazen çok saçma.

Park yerinde, dekan yeniden beliriyor ve perişan halde. Bırakın park yerinde sarhoş bir şekilde zikzaklar çizmesini, daha önce tek bir saç telinin bile bozulduğunu görmemiştiniz. "Öldü!" diyor. "Buddha Boy öldü!" Sonra gözyaşlarına boğuluyor. Onu eve bırakmayı teklif ediyorsunuz. Size, dönemeçli köy yollarından, Wilmington Nehri üzerinde, dev bir düğün pastasına benzeyen evini tarif etmeyi başarıyor.

"Gel, bir içki iç," diyor tökezleyerek arabadan inerken. "O köpek benim her şeyimdi. Haydi, gel. *Gel de lanet olası bir içki iç.*"

Saraya benzeyen evinin salonu, Fransız antikalarıyla, Çin aynalarıyla, elde boyanmış İtalyan raflarla, yarı-markiz kanepelerle ve ezilmiş altın yastıklarla dolu. Müzeye benziyor. Bir cam büfe dolusu Faberge yumurta ve Limoge heykelcik var. *Bu kadar para hangi cehennemden geliyor acaba?* Yani, bir akademinin dekanı olmakla, tam olarak asgari ücretli sayılmazsınız ama banyoda altından bir ayna var. İnsanlar uzun zamandan beri kadının iş zekasının, maaşını katlama yolunu bulmasını sağladığından kuşkulanıyordu.

Birlikte kanepeye oturup Pimm's likörü ve zencefilli gazoz içi¬

yorsunuz. Size köpeğinden bahsediyor. *Anlatıyor da anlatıyor.* Bir bira daha içiyorsunuz, sonra bir tane daha, bir tane daha. Başınız dönmeye başlıyor. Dekan başını sizin omzunuza koyuyor. “Buddh$_a$ Boy benimle bu bataklığa geldi. Göğüs kanserim sırasında, bütün o geceler boyunca buradaydı, yanımdaydı. Buddha Boy buradaydı -Oda aydınlık ve dumanlı. Dönüyor.

Dekan yeniden ağlamaya başlıyor, gözyaşları yakanızı ıslatıyor. Kadın titriyor. Ellerini birbirine kenetlemiş ve ıslak kirpikleriyle başını kaldırıp size bakıyor. Ansızın sizi dudaklarınızdan öpüyor. Onu durduramayacak kadar şaşırıyorsunuz.

Tek düşünceniz, *artık kesinlikle cehenneme gideceğiniz.* Tabii, daha önce de gidiyordunuz; kopya çektiğiniz, yalan söylediğiniz, şikâyet ettiğiniz için ve genel rahatsızlığınız yüzünden. Hayvanlara insanlardan daha çok değer verdiğiniz için, çocukları pek sevmediğiniz için, hiçbir zaman açlıktan ölen bir Afrikalı çocuğu evlat edinmediğiniz için. Şimdi ise, Mason-Dixon Hattı'nın güneyinde bulunduğunuz ve lezbiyen olduğunuz için gideceksiniz.

Öpüşmeye, sarılmaya, yerlerde yuvarlanmaya başlıyorsunuz. Dekan o kadar sarhoş ki sizi öperken sırlarını anlatmaya başlıyor. Anlatmaması gereken şeyleri anlatıyor. *Yönetim kurulu uydurma,* diyor. *Muhasebe kayıtlarını değiştiriyorum, faturaları değiştiriyorum, var olmayan insanlara para ödeyerek okuldan para alıyorum. Kokain alışkanlığım giderek kötüleşiyor,* itiraflar, bir dağın kenarından dökülen kayalar gibi yuvarlanarak üstünüze yığılıyor. Sonunda, kıyafetleriniz yerlere saçılmış bir şekilde uyuyakalıyorsunuz. Uyandığınız zaman, güneşin doğmaya başladığını görüyorsunuz. Artık fazla zaman kalmadı.

içinizde biracıma duygusu uyanıyor; bu zavallı, içler acısı yaratığa acıyorsunuz ama aynı zamanda kızgınsınız. Öğrencilerin okul parasını çalmış ve ne için? Pırlanta kaplı yumurtalar ve milyon dolarlık tuvaletler için mi? Kadın sonunda uykuya dalınca yanından

sıyrılıp, kapıya yöneliyorsunuz. Boğazınız ağrıyor ve başınız zonklu-yor. Dekanın itiraflarını birisine anlatmanız gerekiyor... Öyle değil **mi?**

Dekan Dorington'u ihbar edecekseniz, 66. *Bölüme gidiniz (sayfa 175)*

Onu ihbar etmeyecekseniz, 67. *Bölüme gidiniz (sayfa 180)*

36

18. Bölümden...

Bazen aptalca şeyler yaptığınızı fark ediyorsunuz. Bir dizi küçük tercih, oldukça olağandışı bir duruma yol açmakta; örneğin çıplak bedeninize soğuk et parçası bağlamak ve binlerce kişi seyrederken futbol sahasında koşmaya hazırlanmak gibi. *Bu noktaya nasıl geldiniz?* Bilmenize imkân yok ve önemi de yok.

Dışarısı soğuk. Buz gibi. Grup, çöp bidonlarının yanındaki servis kapısından gizlice stadyuma giriyor. Parmak uçlarınıza basarak servis koridorunda ilerliyorsunuz. Koridorun sonundaki büyük me tal çift kanatlı kapı doğrudan futbol sahasına açılıyor. Kalabalığın boğuk uğultusunu duyabiliyorsunuz - beyninizde bir daire testere sesi - *çok fazla* insan varmış gibi bir ses geliyor. Kendi kendinizi motive etmeye çalışıyorsunuz. Aklınızdan aptal klişeler geçiyor. *Cesaret olmadan, zafer olmaz. Emek olmadan yemek olmaz. Torpidoların* canı cehenneme, *tam yol ileri...*

Yağmurluğunuzu çıkarıyorsunuz ve titriyorsunuz. Kuşkuya kapılmaya başlıyorsunuz. Dışarıdaki kalabalık çığlık atıyor, bangır bangır müzik çalıyor ve bir anda, gruptaki herkes küçücük ve solgun görünüyor. Düşünecek zaman yok. Sıranın başına itiliyorsunuz, çünkü sizin harfiniz H, ilk siz çıkacaksınız. Buz kestiniz. Hızlı hızlı solurken ağzınızdan çıkan beyaz dumanı görebiliyorsunuz. Bu gerçekten çok yanlış görünüyor.

Sonra devre arası sireni çalıyor, bu sizin sahaya fırlama işareb-niz. Kapıdan dışarı fırlıyorsunuz. Soğuk hava vücudunuzu sararken, et göğsünüze yapışıyor. Güm güm güm. Bulanık bir şekilde görünen kalabalığın yanından, sahanın ortasına, sivri yapay çimenlerin üstünde koşuyorsunuz; kafanızdaki gürültüden kaçıyorsunuz. Sahanın karşı tarafındaki kapılara doğru hızlı adımlarla koşuyorsunuz. Eğer oraya varabilirseniz, ne olduğunu anlamadan sıcak otobüse binmiş olacaksınız ve bütün bunlar sona erecek.

Kapıya ulaşıyorsunuz ve açmaya çalışıyorsunuz ama bir sorun var. Kapılar kilitli. Çılgınca kapıya vuruyorsunuz, kulpunu sallıyorsunuz. Parmak uçlarınızda soğuk metali, bedeninizdeki yakıcı sıcaklığı hissedebiliyorsunuz.

"Kapı kilitli!" diye bağırıyorsunuz arkanızdaki HACKY arkadaşlarınıza, fakat dönüp baktığınızda, arkadaşlarınızın orada olmadığını görüyorsunuz. Sadece, kamerasını yüzünüze doğrultmuş olan CNN kameramanı var. Onun arkasından muhabirler, örümceğin gözleri gibi ıslak, soğuk mavi lensli fotoğraf makineleri taşıyan adamlar, size doğru akın ediyor.

Anlaşılan sahada başka koşan olmamış - *korkup tırsmışlar, bocalamışlar, diğer zil olduğunu sanmışlar* - hiçbir zaman bilemeyeceksiniz ve önemli de değil çünkü nasılsa sonsuza dek, göğsünde et parçasıyla futbol sahasında çırılçıplak koşarken ulusal televizyona çıkan kız olarak hatırlanacaksınız. Yalnızca, 'Çıplak Et Parçası' olarak tanınacaksınız, fakat bu problemlerinizin en küçüğü, zira stadyumun güvenlik görevlileri üzerinize üşüşüp, omuzlarınıza ıslak bir battaniye atıyor.

Karakolda adınızı, bağlantılarınızı, telefon numaranızı veya en yakın akrabanızı söylemeyi reddediyorsunuz. Artık önemi yok çünkü anne babanız sizi televizyonda gördü ve karakola geldiler. Kefaletinizi ödeyip sizi eve götürmek istiyorlar ama babanız yüzünüze bile bakamıyor. Bir açıklama yapmak istediğinizi söylüyorsunuz. Ne de olsa bütün olay, HACKY'nin neden var olduğunu açıklamaktı ve

henüz bunu yapmadınız. Eğer eve dönerseniz, başarısız olmuş olacaksınız. Tam omda, polis kamkolunda basın toplantısı düzenlemek ve *topluma mesajınızı açıklamak istiyorsunuz. Anne babanız kendinizi utandırmaktan ve kendi hayatınızın yanı* sıra, *onların da* bayatını *mahvetmekten vazgeçmenizi söylüyor. Birazcık* kaldıysa, *aklınızı başınıza toplamanız' için yalvarıyorlar.*

Eve gidecekseniz, 68. Bölüme gidiniz (sayfa 183)
Hapiste kalacaksanız, 69. Bölüme gidiniz (sayfa 187)

37

18. Bölümden...

Bir noktada dur demeniz gerekiyor ve bunu, göğüslerinize çiğ et bağlama aşamasında söylüyorsunuz. Çizgiyi çoktan aştınız. Diğerleri bu konuda epeyce hassas; sizin de onlarla gelmenizi istiyorlar. Onlara daha az insanla daha iyi olacağını ve grubu dar tutmanın önemli olduğunu, böylece hızlı bir şekilde kaçabileceklerini söylüyorsunuz. Ağır suç yüzünden olmasa da, mala zarar vermekten haneye tecavüze kadar çeşitli hafif suçlar nedeniyle arandıklarını hatırlatıyorsunuz. Yakalanmamaları çok önemli. Bu nedenle sizsiz gidiyorlar, siz de bu arada kalıp toplantı/yemek odasını toparlıyorsunuz. En azından bunu yapabilirsiniz; kaytardığınız için suçluluk hissediyorsunuz.

Oda karmakarışık. Masanın üstüne kırmızı su ve erimiş buz bulaşmış, bunları kâğıt havlularla temizlemeye çalışıyorsunuz. Bu iş için bir kova bulmalısınız, çok iğrenç. Sonra kapıya vuruluyor. (Tuhaf, çünkü HACKY üyeleri genellikle içeri paldır küldür dalar.) İçeriye bir adam giriyor, orta boylu, koyu renk saçlı bir adam. Biraz gergin. Ellerini tutuş şeklinden belli oluyor. Bunu hatırlıyorsunuz. Radyo açık ve adam hızla odayı aşıp yanınızda bitiyor.

"Bütün bu etler!" diyor. Yüzü (anlamsız bir oval yüz) size doğru eğiliyor.

“Bütün bu etler!” diye tekrarlıyorsunuz, sesiniz olması gere-

benden biraz daha yüksek çıkıyor. Yavaşça geriye gidiyorsunuz ve adam sizi *azgın bir dalga* gibi takip ediyor. Açık bir kesik gibi, tuzlu ve kötü kokuyor. Sizi *masanın üstüne* itiyor ve *boğazınıza* küçük *bir gümüş* bıçak dayıyor. Kapı açık ve dışarıdaki sokak lambasını görebiliyorsunuz. Kot pantolonuyla uğraşıyor, sonra da sizinkine uzanıyor. Masanın *her* tarafında kırmızı et var.

Sizi yerde bırakıyor ve şimdi ne yapmanız gerektiğinden emin değilsiniz. Ayağa kalkıyorsunuz. Adam gitmiş. O kadar çabuk oldu ki sanki *hiç* olmamış gibi. Filmlerdeki gibi uzun sürmedi ya da sürüncemede kalmadı - sizi sürükleyip kafese kapatmadı - gördüğünüz *her* bangi *bir* korku filmine benzemiyordu. Neredeyse sanki yapmak istemiyormuş gibiydi; sanki üzgünmüş veya gerginmiş gibi ya da onun gibi bir şey. Belki sayılmaz bile.

Kapıyı sürgülüyorsunuz. Stadyuma gitmeliydiniz. Şimdi, eğer polise giderseniz, HACKY merkezinin nerede olduğunu söylemek zorunda kalacaksınız. Ne yaptığınızı ve neden yaptığınızı açıklamak durumunda kalacaksınız. Gruptaki herkesin kimliğini açıklayacaksınız; çok çalışanlar, yalnız ebeveynler ve hepsi, her biri, sizi onlarla gitmeye ikna etmeye çalıştı. Bu, sizin yüzünüzden oldu. Eğer şimdi polise giderseniz, sadece kendinizi değil bütün grubu ele vermiş olacaksınız.

Polise gidecekseniz, 70. Bölüme gidiniz (sayfa 192)
Eve gidecekseniz, 71. Bölüme gidiniz (sayfa 195)

38

19. Bölümden...

İzlanda'ya gidiyorsunuz ve hayal ettiğinizden çok daha güzel olduğunu görüyorsunuz. Ülke, dünyanın kabuğunda hassas bir yer; dağlardan, aktif volkanlardan patlayan kaynaçlardan, taşlı lav tabakalarından, siyah çakıllı kayşatlardan ve yosunlu mahyalı uçurumlardan oluşan bir görüntü. Manzara ürkütüyor, yarım ay şeklinde. Bir tane bile ağaç yok, yalnızca siyah çakıllardan oluşan açık arazi ve koyu renk suyla çevrilmiş çıkıntılı fiyortlar.

Adada tek bir ana yol var. Kayalık sahil yolunu izleyerek, ülkenin bütün kıyısını dolaşıyor. Otobüsünüz gürültüyle ilerlerken birkaç bina, arada bir benzin istasyonu ve tarlalarda otlayan bisküvi renginde koyunlar görüyorsunuz. Otobüs aniden sizi çakıllı bir kavşakta bırakıyor ve şoför sadece işaret ediyor. “Buradan yürüyün."

Islak yolda yorgun argın yürürken, koyun pisliğine basmamaya dikkat ediyorsunuz. Yarım saat sonra küçük, taş bir binaya geliyorsunuz ve verandada ciddi görünümlü bir kadın duruyor. Bu kadın sizin akıl hocanız olacak. Halldöra (Döröardöttir adında taş işleyen bir heykeltıraş. Sasberg adlı küçük köyün dışındaki bu evde yaşıyor ve çalışıyor. Sasberg, çarpık bir yeşil parmak gibi okyanusa uzanan büyük mavi bir fiyortun üstünde, bir dağın eteğine sıkışmış. Özellikle bu fiyort, antik büyücülükle ve hâlâ arada, Grönland'dan yüzerek gelen engebeli buzdağlarına çıkan kutup ayılarıyla meşhur.

Halldöra size, doğal sıcak kaynak suyu, halka açık yüzme ha. vuzu, eski bir apartman sitesi, küçük bir müzesi, öğrenci yurdu v_6 *Ârbcejarsköli* adında küçük bir ilkokulu bulunan köyü gezdiriyor Değişim programınız çerçevesinde, sekiz yüz sarışın, mavi gözlü İzlandall okul çocuğuna resim dersi vermeniz gerekiyor. (İzlanda genetik olarak dünyada birbirine en çok benzeyen iki yüz yetmiş bin kişiden oluşan bir ülke.)

Halldöra az konuşan bir kadın. Sevdikleri ya da sevmedikleri konusunda her hangi bir ipucu elde etmek için gergin duran du-daklannda veya gözlerinde bir ifade belirtisi yakalamanız gerekiyor. Süslü, resmi ya da şık şeylerden hoşlanmadığını anlayabiliyorsunuz; metalik gri saçlarını topuz halinde basit bir kemik baret içinde topluyor ve ayda bir yıkadığı boya lekeli kot pantolonunun üstüne bol, yünlü kazaklar giyiyor.

Ahırda büyük taş heykeller yapıyor ve elmas beziyle - içinde sanayi elmasları gömülü olan küçük çelik bez parçasıyla - mermer külçelerini parlatmanızı isteyerek sizi işe koyuyor. Ama sanayi el-maslanna elmas değil, karaelmas deniyor.

“Karaelmaslar da normal elmaslar kadar sağlam,” diyor Halldöra, “Ama kusurlular.”

“Defolu,” diye ekliyorsunuz.

“Defolu değil,” diye tersliyor. “Kusurlu. Bu onları daha da iyi yapıyor. Çünkü onlar serçe parmaklarındaki küçük prensesler de-ğjl, buharlı gemileri ve gökdelenleri yapan matkap uçlarına takılabilirler. Bunlar elmasların beygirleri. O *diğerleri*,” diyor dudak bükerek, *‘Mükemmel olanlar,* kendilerini alyanslarda buluyorlar, onlar güçsüz.”

Bundan sonra Halldöra'nın söylediği hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmıyorsunuz.

Sizi saat beşten sabah yediye kadar çalıştırıyor ve bundan sonra Ârboejarsköli'ye gidip, ikinci sınıf öğrencilerine parmakla boya yapmayı, kuş kafeslerine dal yapıştırmayı ve sahilden toplanan

suyosunları ve kuş tüyleriyle kolaj yapmayı öğretiyorsunuz. Okuldan sonra çiftliğe dönüyorsunuz ve akşam yemeği hazırlanmasına yardımcı oluyorsunuz; genellikle kuzu pişiyor.

Bütün bunlardan sonra, nihayet kendi heykellerinizle uğraşabileceksiniz, fakat genellikle çok yorgun oluyorsunuz. Onun yerine, Hemingway'le Thoreau'nun yaptığı gibi, gece yürüyüşlerine çıkıyorsunuz. Bir buz dağı diliminin veya gelgit enkazının tasarımı, yapabileceğiniz her şeyden çok daha üstün ve çok daha ilginç. Sahil şeridini tarıyorsunuz, ıslak çakıllara basıyorsunuz, başınızın üstünde martılar uçuşuyor, arada bir soğuk sudan siyah bir fok fırlıyor, işte bu gece yürüyüşlerinden birinde, tuhaf bir şey buluyorsunuz. Bu, sivri bir çubuğun ucuna geçirilmiş kuru bir balık ve balığın keskin sarı dişlerinin arasında küçük bir parça ağaç dalı var. Ağaç dalının üstünde acayip bir yazı var. Hiyeroglif gibi. Okuyamıyorsunuz. Bu nedenle kumun, deniz taşlarının arasından kazıp çıkarıyorsunuz ve tercüme etmesi için Halldöra'ya götürüyorsunuz.

Ertesi sabah kalktığınızda, Halldöra'nın ocakta pastırma kızarttığını görüyorsunuz ve ona balık kafasını gösteriyorsunuz. Halldöra çatalını düşürüyor; çatal ayaklarının dibinde yer karolarının üstüne sıçrıyor. Geri çekiliyor ve "Bırak onu," diye fısıldıyor. "At gitsin. Okyanusa geri götür."

Okyanusta bulduğunuzu nereden anlamıştı?

Halldöra bunun eski bir zanaat olduğunu söylüyor, çiftçiler eskiden hava durumunu bununla kontrol ediyormuş. "Balık başını bir kazığın üstüne takıyorlar ve bir bebeğin kanıyla balığın alnını boyayıp bir hedef çiziyorlardı. Yeni doğmuş bir bebeğin kanıyla." Size kaşlarını çatıyor ama siz, eski bir büyücülük parçasını, muhtemelen bir müzeye konması gereken bir sanat eserini bulmanızın harika olduğunu düşünüyorsunuz. Fakat Halldöra bunun hiç de eski olmadığını söylüyor. "O geçen hafta yapılmış," diyor. "En fazla bir ay önce. Yazı hâlâ okunuyor ve tabandaki kırmızı iplik hâlâ yerinde. Biri bunu yakın zamanlarda yapmış."

"Buralarda kayıp çocuk var mı?" diye espri yapıyorsunuz ama Halldöra espri kaldıracak halde değil.

"Kimin olduğunu biliyorum," diyor. "Siggi'nin. Müzenin sahibinin. Herkes bunları onun yaptığını söylüyor." Sonra dikkatle size bakıyor. "Bunu bulduğunu hiç kimseye söylememelisin. insanlar kuşkulu, seni suçlayabilirler. Sana düşman olurlar." Size insanların hâlâ İzlanda büyücülüğünden korktuğunu, hâlâ büyü yapmaya devam ettiği hakkında fısıldadıklarını, çünkü bu tür hedeflerin hâlâ bulunduğunu söylüyor. Bu nesneyi atmayı ve bir daha bahsetmemeyi kabul ediyorsunuz, fakat Halldöra gittikten sonra, çürümüş yaprak yığınının arasından gizlice çıkarıp inceliyorsunuz.

Gerçekten biraz ürkütücü görünüyor, fakat İzlanda'da herkesin batıl inançları var. Herkes, kayaların arasında gizlenen insanlar, cüceler ve kötü ruhlar olduğuna inanıyor. Mistik yaratıkların intikam peşinde koşabileceğini ve uyudukları zaman onlara zarar verebileceğini düşünüyorlar, fakat büyürken buna inanmaları gerektiği öğretilmiş. Bu balık başını Siggi'ye götürdüğünüz takdirde (onu bir iki kere suyolunun kenarında görmüştünüz. Yanında her zaman büyük kitaplar taşıyan kısa boylu, ufak tefek bir adam) ona balık başını gösterdiğiniz zaman size daha başka şeyler de anlatacağını biliyorsunuz.

Balık başını Siggi'ye götürecekseniz, 72. Bölüme gidiniz (sayfa 197)

Balık başını fırlatıp atacaksanız, 73. Bölüme gidiniz (sayfa 200)

39

19. Bölümden...

Yerinizden kıpırdamıyorsunuz. Riske girebilirsiniz ama neden? Şu anda sahip olduğunuz şey mükemmel olmayabilir, fakat bulacağınız şey daha da *kötü* olabilir. Bir kez olsun, şu lanet olası kumarı bir yana bırakmayı tercih ediyorsunuz. Okulda kalıyorsunuz ve sanatınız üzerinde çalışıyorsunuz ama yine de Toru'nun yaptığı o muhteşem resmi aklınızdan çıkaramıyorsunuz, içinden çarpık bir çit gibi tek bir çizgi geçen beyaz tarla. Küçük, sıkışık stüdyo mekânınızda düzenli olarak uğraşıyorsunuz, Toru'nun duvarda yakaladığı o anı yeniden yaratmaya çalışıyorsunuz. Asla gelmeyen o tek resim üstünde bütün gece debeleniyorsunuz. Defalarca deniyorsunuz ama hiçbir sonuca ulaşamıyorsunuz.

Okul fena değil. Sorun çıkarmadığınız gibi, başka konularda da öne çıkmıyorsunuz. Çalışmalarınızı basit, teknik düzeyde tutuyorsunuz. Asla risk almıyorsunuz, asla kalabalıkta göze çarpmıyorsunuz. İşinizi yapıyorsunuz, sınıfınızı geçiyorsunuz ve mezun oluyorsunuz. Peki, şimdi ne olacak? Belirli bir planınız yok. Bir benzin istasyonunda kasiyer olarak çalışmaya başlıyorsunuz ve birkaç arkadaşınızla birlikte, yakında bir stüdyo kiralıyorsunuz. Burası, kimyasal tesisin karşısında kıymıklı parkelerle döşeli bir yer. Resim sehpanızı kuruyorsunuz ve resim yapmaya devam ediyorsunuz. Başka ne yapabilirsiniz?

Sadece o bir tek resmi yeniden yaratmak istiyorsunuz. Yalnızca *bir* kere, sonra *yolunuza* devam edebilirsiniz. Fırça darbelerinizi deniyorsunuz, *bir daha* deniyorsunuz. Tuvali boyuyorsunuz, sonra siyaha boyuyorsunuz, sonra yeniden boyuyorsunuz. Belki bütün bu enerjinin kümülatif etkisi bir fark yaratır. Mayalılar bu teknolojiyi kullanmış. Bir piramit yapmışlar, tepesini kesmişler, tekrar yapmış, lar, tekrar kesmişler ve bunu en az yedi kere, enerjinin o noktada büyü yaratacak kadar yükselip yoğunlaştığına inanıncaya kadar tekrar etmişler. 0 halde, tuvaliniz için de aynı şey geçerli olabilir. Tekrar tekrar üzerinden geçilmiş, kesilmiş, beyaz bölgeler tekrar tekrar boyanmış bir harabeden bir sanat eseri doğabilir.

Bütün gün resim yapıyorsunuz, sonra gecenin onundan sabahın altısına kadar benzin istasyonunda gece vardiyasında çalışıyorsunuz. Sonra çalar saat çalıncaya kadar uyuyorsunuz ve sonra kalkıp, yeniden resme başlıyorsunuz. Başka hiçbir şeyin önemi yok, yemeğin bile. Doğru dürüst yemek bile yemiyorsunuz, çoğunlukla sadece Slim Jim kurutulmuş et, portakallı gazoz ve benzin istasyonundan çaldığınız patlamış mısır yiyorsunuz.

Bugünlerde her zaman kış gibi görünüyor. Buz gibi soğuk. Nefesiniz donuyor, kar ayağınızın altında çıtırdıyor. Bütün dünya beyaz boyanın içine sıkışıp kalmış, ağaçlara buz püskürtülmüş; kış, tuvalinize yayılmış, buz tarlasını bulamıyorsunuz, beyaz tarlasını çizemiyorsunuz. Tuvali her gün dışarı çıkarıyorsunuz ve boyayı soluyorsunuz, bu aşamada demir, yağmur suyu ve enkaz gibi kokuyor.

Kaç tane beyaz renk olduğunu biliyor musunuz? *Fildişi, krem, kar, duman, hayalet, kemik, krema, dantel, keten...* O resimde hangi beyaz vardı? Sorun o. Anısı gözbebeklerinize baskı yapıyor gözlerinize akıyor. Öğrenci kayıtları bölümünde, masanın arkasındaki kadın, onun adının Toru Nishigaki olduğunu söylüyor, hatta size onun Japonyadaki evinin adresini veriyor. Onu gidip bulmaya ve o resmi bir daha görmeye cesaret edebilir misiniz? Önemli değil Gidecek paranız yok.

Kader çatlak bir kemik şeklinde geliyor. Buzlu bir öğleden sonra, Amoco istasyonu'nun önündeki kaldırımda ayağınız kayıyor ve işi mahkemeye götürmeden çok tatlı bir yirmi bin dolara anlaşıyorsunuz. Artık kendi işinizi kurabilir, bir kerecik yetişkin gibi davranabilirsiniz ya da tamamen tükenmeden, gidip o lanet olası beyaz resmi arayabilirsiniz.

Toru'yu bulmak İçirt Tokyo'ya gidecekseniz, 74. *Bölüme gidiniz*
(sayfa 202)
Kendi işinizi kuracaksanız, 75. *Bölüme gidiniz*
(sayfa 205)

40

20 ve 28. Bölümlerden...

David'le evleniyorsunuz ve düğün, şaşırtıcı derecede zorlayıcı bir parti olarak gerçekleşiyor. Peru'dan gelen beyaz zambaklar ve organik lahana buketleri taşıyan şeftali rengi giysili zarif nedimelerle, *Town and Country* dergisine yaraşır altı haneli bir düğününüz oluyor. Nedimeler o kadar mutlu, bekâr ve özgür görünüyor ki, suratlarını ısırıp atmak istiyorsunuz. Sizi bekleyen altın yüzük, altından yapılmış sağlam bir köpek tasması gibi görünüyor.

Büyük kilise beyaz çay güllerine boğulmuş, on iki bin dolarlık dantel gelinliğiniz içinde nefes alamıyorsunuz. Gelinlik kaşındırıyor, sanki karaiğneler veya uyuz böcekleri doluşmuş gibi ama bu durum dikkatinizi, bir dereceye kadar, fırın kadar sıcak olan kiliseden ve ağzı şaşırtıcı derecede, ithal ançüez ve yanık ton balığı arası bir şey kokan rahipten uzaklaştırıyor.

David tören sırasında esniyor, sonra da kokteyl sırasında iki yaşında bir çocuk gibi davranıyor. Arkadaşlarından biri el yapımı bir kartonpiyer topu ve zinciri, yeni gardiyanının simgesi (sizin) olarak, bacağına bantla yapıştırıyor. David bunu o kadar komik buluyor ki bacağından çıkarmayı reddediyor ve paramparça oluncaya kadar, bütün gece dans pistinde sürüklüyor. Düğün gecenizi, ikram şirketinin çekini kimin getirmesi gerektiği konusunda tartışarak ve ay[1] odalarda uyuyarak geçiriyorsunuz.

Eğlence burada bitmiyor. Ertesi hafta ikiniz de rehabilitasyona

giriyorsunuz; balayına gitmek yerine bunu yapmaya karar vermiştiniz. ikiniz de metamfetamini tamamen - şey, en azından, bırakabildiğiniz sürece - bırakmaya kararlısınız. Bu nedenle Hazelden'e yatıyorsunuz ve ailenize halayınızı Tahiti'de geçireceğinizi söylüyorsunuz.

Bu altmış günlük bir program ve bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştiniz, ilk detokstan sonra - titremelerle ve kusmayla geçen altı yürek parçalayan gün - psikoterapiye başlıyorsunuz. Bu da kafanıza ufak bir delik açıp, yabancıların dikkatle bakmasına izin vermeye benziyor. Gizli bir öfkeyle (içe dönük depresyon) dolu olduğunuzu, bağlanma sorununuz olduğunu ve sürekli ayrılma korkusu yaşadığınızı öğreniyorsunuz. Yine de, ikiniz de programa devam ediyorsunuz ve günleri sayıyorsunuz. Yine de programdan sonra da tatlı-ekşi tadı olan taneli tozla ilgili rüyalar gördüğünüzü fark ediyorsunuz.

Eve bitkin ve bir sonraki adımı atmaya hazır durumda dönüyorsunuz. Sonunda ilaç satış temsilcisi olarak işe başlıyorsunuz. (Şu işe *bakın*!) David hastanede çalışıyor. Sizin çalışma saatleriniz uzun, onunkiler daha da uzun ve bir noktadan sonra, birbirinizi neredeyse hiç göremez oluyorsunuz. Seks bir yana, birlikte akşam yemeği yiyecek veya dışarı çıkacak zaman bile yok. Hiç seks yapmıyorsunuz, uyuyacak zamanı bile zor buluyorsunuz. Siz sonunda iş yerinde bir adamla ilişkiye giriyorsunuz (Wojahn adında sessiz, önemsiz biri). Kaçamak buluşmalarınız için otobanın kenarındaki ucuz otellerden birinde oda tutuyor. (Ona *Mutsuz Wo}ahn* diyorsunuz. Sırtı tüylü, açık pembe domuz testisli *Mutsuz Wojahn.)* Sonuçta ilişki bitiyor. Zaten çok sıkıcıydı.

Hayatınız devam ediyor. Boston'a taşınıyorsunuz. Bu iyi bir şey. Değil mi? David'in durumu iyi. Sonunda işinizden ayrılıyorsunuz ve şahane bir eve taşınıyorsunuz. Kendinize zaman ayırmaya başlıyorsunuz; yogaya yazılıyorsunuz ve haftada bir masaj yaptırıyorsunuz. Zaman geçtikçe David kendi özel muayenehanesini açıyor ve daha büyük bir eve taşınıyorsunuz, sonra daha da büyük bir eve,

sonra da hayatınızda gördüğünüz en büyük eve. Bir golf kulübünün ucunda, 1,850 metrekarelik gösterişli bir alçıpan konak. (Golf sahasını ikinci deliğe kadar görebiliyorsunuz.)

Bu herkesin istediği hayat, öyle değil mi? Dinlenme, eğlenme evi yeniden dekore etme. Evi yeniden dekore ediyorsunuz, sonra bir daha ediyorsunuz. Uzun güzel öğle uykuları ve köpüklü banyo, lar. Trafikten veya gürültüden uzaksınız ve golf sahasında tanıştığı, nız eşlerden oluşan bir grubunuz var. Haftada bir buluşup elmalı martini içiyor, briç oynuyorsunuz. Mükemmel bir hayat bu; ama aslında değil. Belli belirsiz yanlış olan bir şeyler var, duyuların kö relmesi, kayıtsızlık, etrafınızı sis gibi saran bir keyifsizlik. Adını tam olarak koyamıyorsunuz, fakat bir gün kulüpte Kristine size karma İsveç-Japon masajı yaparken, açıkça kendinizi ördek ciğerinden yapılmış gibi hissediyorsunuz.

Bir de kocanızın eve giderek daha da geç saatlerde gelmesi konusu var. Briç kulübünde bunun normal olduğu söyleniyor. “Bırak tasma onda kalsın, yoksa sana kelepçeyi takar," diye takılıyor eşler size. Kocanızın nerede olduğunu bilmediğiniz ve her sinirlendiğinizde, onun kredi kartını alıp kendinize güzel bir şey almanızı söylüyorlar. Ay sonu geldiğinde, kendinize Wedgwood porselen takımı almış oluyorsunuz.

Narc-Anon madde bağımlıları toplantılarına gidiyorsunuz. Aklınızın başınızda olmasını sağlıyorlar, fakat o lanet olası devasa evde size yardımcı olamıyorlar. Orası sizi sağırlaştırıyor. Bahçeyle uğraşmayı deniyorsunuz (çok sevdiğiniz orkideler dışında neye elinizi atsanız bozuluyor), sonra resim yapmaya başlıyorsunuz (bunu da beceremiyorsunuz), sonunda kuş izlemeye başlıyorsunuz. Modası geçmiş gibi görünse de, hayatınızda en çok zevk aldığınız şey haline geliyor. Aniden fırlayan ve pır pır eden kanatları, vahşi babaları, daha da vahşi anneleri izlemeye bayılıyorsunuz. Arazi kılavuzları satın alıyorsunuz ve yaşadığınız bölgede sinekkuşlarının epey yaygın olarak görüldüğünü öğreniyorsunuz; sadece, şekerli suyla sizin pencerenize çekilmeleri gerekiyor. Böylece, mutfak pencerenizin

önüne bir tane kırmızı sinekkuşu yemliği koyuyorsunuz, eczanelerde satılan o ucuz kırmızı plastik olanlardan. Mutfaktaki lavabonun önünde durup sinekkuşlarını izliyorsunuz. Geliyorlar. Gözlerinize inanamıyorsunuz. Zevkten başınız dönüyor. Sanki artık bir buzdağında mahsur değilmişsiniz gibi. Küçük, kırılgan bedenlerin rüzgârı şiddetle dövmesini saatlerce izliyorsunuz.

Fakat bir hafta sonra, siteden, yemliği kaldırmanızı söyleyen sert bir uyarı notu alıyorsunuz. Konut topluluğunun estetik kurallarına uygun olmadığı belirtiliyor. Hizmetçi yemliği kaldırıyor ve si-nekkuşları bir daha gelmiyor.

Kocanızın kesinlikle birileriyle ilişkisi var ve muhtemelen yine metamfetamin kullanıyor. Belirtilerini görüyorsunuz. Kızarmış gözler. Kaybolan paralar. Gece geç saatlerde gizli numaralardan gelen telefonlar. Kendisinin evde olmaması. Bazen, büyük, geniş, yekpare beyaz masif Corian tezgâhınızda oturup, dışarıdaki ağaçlara bakıyorsunuz. Dışarılarda bir yerlerde gerçek hayatınız var. Burada, alçıpan bir biyosferin, havası alınmış bir dehlizin içinde kapatılmış durumdasınız. Durum bu şekilde. Otuz sekiz yaşında, bir doktorun karısı, kullanılamayacak kadar zengin ve hiçbir işe yaramıyor. Aciz. Sinekkuşlarını besleyecek gücünüz bile yok.

Ama kendinize güç yaratabilirsiniz. Burada kalıp bütün parayı iyi bir şeyler için kullanabilirsiniz; müzelere ve kanser vakıflarına ya da maymun araştırma merkezlerine bağışlayabilirsiniz.

Bir yerlerde çocuklar açlıktan ölüyor. Diğer bütün zengin kadınların yaptığını yapabilirsiniz. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kocalarının paralarını kullanıyorlar. Bir de, çekip gidebilirsiniz. Fırlatma düğmesine basıp, her şeye yeni baştan, tek başına... ve beş parasız bir şekilde başlayabilirsiniz. Bu durumda her şeyi kaybedersiniz.

Kocanızdan boşanacaksanız, 76. Bölüme gidiniz (sayfa 208)

Kocanızdan boşanmayacaksanız, 77. Bölüme gidiniz (sayfa 211)

41

20 ve 28.
Bölümlerden...

David'e evlenmek istemediğinizi, okulu bitirmeniz gerektiğini düşündüğünüzü söylüyorsunuz. David tuhaf davranıyor (sık sık ayakkabılarına bakıyor). Bu durumda, bundan sonra olacaklara hazır olmadığınızı söyleyebiliriz. David sinirleniyor. Gerçekten çok sinirleniyor. Kulakları kızarıyor, parmaklarının boğumları bembeyaz oluyor. (Bu noktada sessiz kalıp, reddedilmeyi onurlu bir tavırla kabullenmesi gerekmiyor muydu?) Size aptallık ettiğinizi söylüyor. *Senin neyin var*? diye soruyor. Ona kararınızı verdiğinizi söylüyorsunuz. O da, sizi *hiç kimsenin* onun sevdiği gibi sevmeyeceğinde ısrar ediyor. 'Benim için hava hoş,' diyorsunuz. Onun aşkı şu anda biraz ürkütücü geliyor.

İşte bu noktada David, avucunu geriye açıp, yüzünüze bir tokat patlatıyor. Sizi tam orada tokatlıyor. İlk önce, size vurup vurmadığından emin olamıyorsunuz. Acaba tavan mı düştü? Sonunda, geç başlayan sara hastalığına mı yakalandınız? Bu, sahte bir deprem mi? Sonra, David'in gözlerindeki ölümcül bakışı görüyorsunuz köpekbalığının, ağzını açmadan ve gözleri kayıp bembeyaz görünmeden hemen önceki bakışına benziyor. Elinin bir kez daha, bu sefer daha sert bir yumruk için kaldıracağını biliyorsunuz. Gitme zamanı geldi. Ona karşılık vermiyorsunuz bile, sadece kaçıyorsunuz.

Mezun olduktan sonra, önemli bir şey yapmak istiyorsunuz. İnsanlara gerçekten yardımcı olabilecek bir şey. Sınır Tanımayan Doktorlar adlı bir grupta doktor arıyorlar. Bunlar, üçüncü dünya ülkelerindeki hasta ve güçsüzlere yardım ederek dünyayı dolaşan doktorlardan oluşan bir grup. Ayrıca, İnsani Gelişim Kuruluşu'nda -doktorları, Amerika'daki riskli, yoksul toplumlara yerleştiren bir devlet kurumunda - da bir kadro açığı var. Sorun şu: Kendi ülkenizdeki insanlara mı yardım etmek istiyorsunuz, yoksa yurtdışında-kilere mi?

Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılacaksanız, 78. Bölüme gidiniz (sayfa 213)
insani Gelişim Kuruluşu'na katılacaksanız, 79. Bölüme gidiniz (sayfa 215)

42

21. Bölümden...

Hesabı ödüyorsunuz ve karşılığını hemen görüyorsunuz. Baş cerrah, sizin deneme ilacınızdan büyük miktarda ısmarlamakla kalmıyor, sizi özel golf kulübüne de davet ediyor. (Kimyasal işlem gören dönümlerce yeşil çimen ve Prag'dan getirilen beyaz kuğuların yüzdüğü sakin, yapay göller var.) Sizi birçok doktorla tanıştırıyor ve kotanız hemen artış gösteriyor. Kotaları alt üst edip, rekor satış yapınca, kıdemli satış temsilcisi oluyorsunuz. Ayrıca günde altı sıra enfiye çekiyorsunuz ve bunu gizlemekte zorlanıyorsunuz. Lanet olası tuvalette hep birileri oluyor.

Sonra bir gün, Four Seasons Golf Kliniği'nde, özellikle genç, yakışıklı ve bekar onkolog Andrew Sorensen'le tanışıyorsunuz. Nehirdeki taşlar gibi parlayan yeşil gözleri var. Telefon numaranızı istiyor ve hiç düşünmeden, ona numaranızı veriyorsunuz, iki gün sonra sizi arayıp buluşmayı teklif ettiği zaman, bir sorun olduğunu fark ediyorsunuz. Doktorların, ilaç satış temsilcileriyle çıkması kesin bir çıkar çatışması anlamına geliyor. Diğer taraftan, genç, yeşil gözlü ve bekar bir onkologla tanışmanın ve bu doktorun sizin telefon numaranızı istemesinin ne kadar ender yaşanan bir şey olduğunun farkındasınız. (Koca Ayak'ı tek boynuzlu ata binerken görmek kadar ender.) Ona metamfetamin kullandığınızı hiç söyler[01]' yorsunuz. Şey... hâlâ bazen kullanıyorsunuz. *Ender olarak.*

Doktorla buluşuyorsunuz. Kim buluşmaz? Akşam yemeğinde gözleri daha da yeşil, dudakları daha da öpülesi, gamzeleri daha da tapılası görünüyor. Mükemmel biri. Dr. Sorensen, yedi ya da sekiz yaşındayken agresif egzama olduğunu anlatıyor. Mahalledeki bütün çocuklar ona Pul-pul Çocuk diyorlarmış. Arkadaş olarak sadece bir doldurulmuş tavşanı varmış. O kadar. "Belki de bu nedenle tıp okudum," diyor. "Doktorum ve ailemin dışında dünyada bana İyi davranan tek şey o tavşandı." Onun koluna dokunduğunuzu, gözlerine baktığınızı ve güldüğünüzü fark ediyorsunuz. Ne kadar tatlı, ne kadar kırılgan ve ne *kadar seksi!* Her şey mükemmel; yakalayıp asla bırakmak istemeyeceğiniz anlardan biri. Sizi arabayla evinize götürüyor ve içtenlikle yukarı çıkıp çıkamayacağını soruyor. Ay ışığında solgun ve içten görünüyor. Bir Jane Austin romanından fışkırıp gelen bir karakter gibi.

işte sizin Darcy'niz. Romeo'nuz. Yanıtınızı bekliyor. Peki ama o hayalinizdeki erkek mi yoksa işe yaramaz biri mi? O kadar tatlı ki, mükemmel bir imalat. Yukarı gelmek istiyor ve onunla, Tanrı bilir nerede, kim bilir kaç kere ne yapacağınızı biliyorsunuz. Büyük bir ısırık alsa daha mı tatlı olur, yoksa mükemmelliği tamamen yok mu edecek? Belki Cape Cod'un etkisiyle, belki oyuncak ayı hikâyesi ya da her zamankinden yeşil gözleri yüzünden, içeri gelmesine izin veriyorsunuz. Sizi mutfak masasının üstüne itiyor ve orada, o anda işi hallediyorsunuz, içinde portakal bulunan kâseyi deviriyorsunuz ve portakallar mutfağın zeminine dağılıyor. Sabah olduğunda çarşaflarda sperm, deri ve koku karışımı bir seks kokteyli olduğunu fark ediyorsunuz.

Doktor uyandığında, siz kahvaltıyı hazırlamış durumdasınız. Domuz pastırması, kızarmış ekmek ve yumurta. Doktor bitkin, akşamdan kalma. Dağılmış ve çok sevimli, saçları karışmış ve yanağında yastık yüzünün izi var. Ona karşı acı veren, canlı bir sevgi duymaya başlıyorsunuz. Ona gerçekten âşık olabilir misiniz? Oluyorsunuz. Ona âşıksınız. Size gülümsüyor ve ekmeğinden bir lokma

ısırıyor. Herkes *hep bombenin bu* kadar erken pattatılmaması gerektıgını söyler, takat yine de *birçok erkek* arkadaşiniz, kendilerine karşı tutkulu olan, onları çılgınca sevmekten korkmayan bir kadınla tanışmak istediğini söylüyor. Ona âşık oldunuz. Sunu o gitmeden söyleyecek misiniz?

Andrew'e onu sevdiğinizi söyleyecekseniz, 80. Bölüme gidiniz
(sayfa 217)
Andrew 'e onu sevdiğiniz i söylemeyecekseniz. 81. Bölüme gidiniz
(sayfa 220)

43

21. Bölümden...

Rüşveti ödemeyi reddediyorsunuz. Bunun adı rüşvet, öyle değil mi? Satış rakamlarınız giderek azalsa da ve aramalarınız cevapsız kalsa da, kendinizden çok memnunsunuz. En azından sizi Yüksek Mahkeme'ye götürecek bir şey yapmıyorsunuz. Tabii, ahlak kurallarınız olabilir ama kısa sürede işsiz kalıyorsunuz. Sizi kovuyorlar. 'Üzülerek, şirketin zorunlu standartlarını artık temsil edebileceğinize inanmadıklarını' söylüyorlar. Tabii bu çok saçma. Ayrıca başka ilaç şirketlerinin de sizi almayacağı ortaya çıkıyor; anlaşılan ekip oyuncusu' olmadığınızı herkes biliyor.

Sonunda arabanızı satmak ve demiryolunun yanında pek istenmeyecek bir daireye taşınmak zorunda kalıyorsunuz. Doğru karan verdiğinizi düşünerek teselli bulmaya çalışıyorsunuz. Doğru karar olduğunu anlıyorsunuz çünkü asla seksi, eğlenceli, yaramaz değil ve sizi sık sık sinir ediyor. Doğru karar size para kazandırmayacak. Doğru karar sizi popüler ya da güzel yapmayacak ve genellikle sıkıcı giysiler gerektiriyor. Özellikle bu doğru karar sizin, şehrin yanlış yerinde, yüksek gerilim hatlarının altında rutubetli bir daireye taşınmanıza ve bir diş kliniğinde danışma görevlisi olarak çalışmanıza neden oluyor.

Zaman geçiyor. Hâlâ ilaç satış işine geri dönemediniz, bu nedenle klinikte kalıp fatura doldurmaya ve kanal tedavileri için randevu ayarlamaya devam ediyorsunuz. Ofisteki röntgen teknisyeni Ray ile ilişkiniz var. (Ray/X-ray esprilerinden sıkıldığı konusunda sizi uyarıyor.) Ray, pantolonunda Piper Cub uçak resmi bulunan

kızıl saçlı, sıska biri. Onunla röntgen cihazının üstünde emekleme pozisyonunda - azot oksit darbeleriyle tamamlanarak - sevişiyorsa nuz, danışma masasında misyoner pozisyonunda sevişiyorsunuz Sonra bir de. malzeme dolabında yeni ve çok heyecanlı olan 'ters dönmüş el arabası' konumunu icat ediyorsunuz. Bu pozisyon sanayi temizleyicisi bidonunun sağlamlığını ve süpürge sapının dengesini gerektiriyor. Ray'la ilişkiniz yalnızca seks, sadece seks, baş. ka bir şey değil. Şehvet içeriyor ve bu nedenle de basit ve rahatlatıcı. işin güzel tarafı, Ray size hiçbir zaman çıkma teklif etmiyor. Bu küçük düzeniniz aralıklı olarak bir yıl kadar devam ediyor ve sonra Ray size âşık oluyor. Bu yüzden siz de ona âşık olmaya karar veriyorsunuz. Ne de olsa yapacak daha iyi bir işiniz yok. Metamfetamini bir süredir bırakmıştınız ama canınız yeniden istemeye başlıyor, özellikle de geceleri. Bu yüzden, beğenip beğenmeyeceğini öğrenmek için Ray'a da biraz metamfetamin veriyorsunuz. O da çok beğeniyor.

Sonra bir gün durup dururken sesiniz çatlak çatlak çıkmaya başlıyor ve konuşurken, testere gibi ses çıkarmaya başlıyorsunuz. Önce öksürük başlıyor, sonra yastığınızda bir damla kan buluyorsunuz ve asla geçmeyen bir baş ağrısıyla devam ediyor. Testler yapılıyor, sonra başka testler yapılıyor. Sonunda size soluk borusu kanseri teşhisi koyuyorlar. Kanser boğazınızda gündüzsefası gibi bereketli ve sağlıklı bir şekilde büyüyor, kırmızı asmalar ses tellerinizin etrafına dolanıyor. Neden kanser oldunuz? Hiç kimse tam olarak bilmiyor ama size bir anket veriyorlar. *Yapay tatlandırıcı kullanıyor muzunuz? Diyet gazoz içiyor musunuz? Yapay saç boyası kullanıyor musunuz? Kırmızı et yiyor musunuz? Elektrik hatlarının altında mı yaşıyorsunuz?* Sayılır...

Deneme aşamasındaki ilaçları kullanıyorsunuz, kemoretapi alıyorsunuz. Ray mükemmel bir hemşire olduğunu gösteriyor. Onun küçük dairesine taşınıyorsunuz, bir tutam saç oraya dökülüyor, bir tutam buraya. Sizi neşelendirmeye çalışmaması gerektiğini biliyor. Sizi neşelendirmeye çalışan herkesten tam anlamıyla nefret edi¬

yorsunuz. *Her geçen gün hayatta yeni bir şans demektir! Olumlu düşün! Saçların tekrar uzayacak! 0 zamana kadar, işte sana kanser derneğinden korkunç bir peruk!*

Kemoterapi sizi kanserden daha çok hasta ediyor. Merdivenleri çıkmak bile sizi bitkin bırakıyor; günün geri kalanında uyumanıza neden oluyor. Mide bulantısı, ishal, baş dönmesi, sinirlilik de cabası. Hafıza kaybı, tüy kaybı, bütün saygınlığınızın kaybı da var. Kanserden ölmek, kanser tedavisi görmekten daha kolay gibi geliyor. iki yıl sonra, beşinci kemoterapi turundan sonra kanser nihayet remisyon dönemine giriyor. *Kanser uykuya geçiyorî* Saçlarınız çıkıyor, beyaz deriniz pembeleşiyor. Yine de, ses tellerinizin iyileşmesi için zaman geçmesi gerekiyor, hemen hemen hiç konuşmuyorsunuz, seçtiğiniz kelimelere çok dikkat ediyorsunuz; her kelimenin çok ağır bir bedeli var.

Ses telleriniz kesildikten sonra renk sizin için yeni bir anlam kazanıyor. Müzedeki demir banklara oturup saatlerce resimlere bakıyorsunuz, prenslerin Rönesans dönemindeki gözlerini, kraliçelerin soğuk taçlarını ve çocukların heyecanlı gülümsemelerini inceliyorsunuz. Rothko'nun resimlerindeki beyaz aralığa bakıyorsunuz. Sessizler. Siz de sessizsiniz. Herkes çok sessiz. Tedaviniz iyi gidiyor. Kanser remisyonda kalıyor ve siz yavaş yavaş sesinizi geri kazanmaya başlıyorsunuz.

Hastaneden sizi arıyorlar ve hastane için çalışarak, kendilerine yeni kanser teşhisi konulmuş insanlara danışmanlık yapmanızı teklif ediyorlar. Korkmuş, perişan ve çılgına dönmüş insanlara yardım etmenizi istiyorlar. Gerçekten yardımcı olabilirsiniz. Aynı hafta Ray size, Jamaika'da bir hastanede hayalini kurduğu röntgen teknisyenliği işini aldığını söylüyor. Sizin de onunla gitmenizi istiyor.

Amerika'da kalıp, kanserden kurtulanlara danışmanlık yapacaksanız 82. Bölüme gidiniz (sayfa 223)

Ray'la Jamaika'ya gidecekseniz, 83. Bölüme gidiniz (sayfa 226)

r

44

22. Bölümden...

Markette kalıyorsunuz. Büyük Northwoods'da telefonda seks işçisi olmak size ürkütücü geliyor. Dükkânda rahatsınız, iyi arkadaşlar edindiniz ve sonunda doğru ayakkabıları buldunuz (hemşire malzemesi dükkânında sattıkları beyaz ortopedik ayakkabılar), bu nedenle sırtınız eskisi kadar ağrımıyor.

Yirmi yıl sonrasına bakmaya çalıştığınız zaman, hâlâ markette çalıştığınızı görüyorsunuz, artık Auggie'yle evlisiniz. *(Şok Cumartesi* indirimi sırasında manav bölümünde evlenme teklif etti!) İkiniz Auggie'nin kuzey bayırlarındaki ahşap kulübesinde yaşıyorsunuz. Akşamları birlikte et pişiriyorsunuz ve ön verandadaki geniş Adirondack ahşap bahçe koltuklarından, gölün üzerinde hava değişimini izliyorsunuz. Suyun üzerinde beliren alçak ve karanlık fırtınalara bayılıyorsunuz. Uzaklardan yağmur, bir mısır tarlasının yıkılması gibi, deve dikenlerinin ve buğday saplarının devrilmesi gibi görünüyor.

Artık şehre hemen hemen hiç inmiyorsunuz. Çok uzak ve gürültülü geliyor. Günleriniz dükkânı açmak, müşterileri kontrol etmek (artık hepsini ilk isimleriyle tanıyorsunuz), dükkânı kapatmak, eve gitmek, Billie Holiday veya Etta James CD'si koymak, bir miktar mojito ya da martini karıştırmak ve kocanızla yemek yapmakla geçiyor. Göl sizin neşe kaynağınız, devamlı değişen pembe-mavi bir

tuval gibi: ördekler, tekneler, beyaz kanatlı yelkenliler çizgiler yaratıyor.

Gölü esas alan bir dizi resim - gözlerinizi kıstığınızda, gölü görüş şeklinizi yansıtan soyut suluboya resimler - yapmaya başlıyorsunuz ve birkaç margarita içiyorsunuz. Resimler, renk lekeleri ve renk yokluğundan; kırık geometri ve ani doğa karmaşasından oluşuyor. Bu resimler kasabadaki sanat atölyesî/kahve dükkânında pek iyi satmıyor, fakat sonra bir gün Orvis pardösülü ufak tefek bir adam dükkâna uğrayıp yol soruyor. Bir uzun paçalı don ve kremalı kahvenin yanı sıra, sizin resimlerinizden birkaçını alıyor. Telefon numaranızı istiyor ve sonunda size ulaştığında, resimlerinizi alıp, New York'ta adını hiç duymadığınız bir galeride 'klasik dışı sanat' sergisine koyup koyamayacağını soruyor. Sizin de sergi açılışına New York'a gelmenizi ve galeri sahipleriyle tanışmanızı istiyor.

Auggie, adamın sanat dolandırıcısı ve sahtekâr gibi durduğunu söylüyor. "Muhtemelen eserlerini alıp kaçacak," diyor. "Herhalde, topuzlu çekiçle başına vuracak ve New York sokaklarında, herkes yanınızdan yürüyüp geçerken ve hiç kimse yardım etmezken sana tecavüz edecek. Oralarda insanlar böyle davranıyor. Ama düşes, tabii yine sen bilirsin."

Sergiye evet diyecekseniz, 84. Bölüme gidiniz (sayfa 230)

Sergiye hayır diyecekseniz, 85. Bölüme gidiniz (sayfa 232)

45

22. Bölümden...

Telefonda seks işini kabul ediyorsunuz ve kendinize Fırtına Kızılderili adını seçiyorsunuz. Kendinizi fırtınada kalan yabani kısrak olarak satıyorsunuz. Erkekler arıyor ve oyun oynamak istiyor. Sizin seks düşkünü ponpon kız, kaybolmuş porno yıldızı, azgın ev kadını, zengin dul, biseksüel seks düşkünü, uzay istasyonu fahişesi, tapınak rahibesi rolünü oynamanızı istiyorlar ve sıkıcı fantezilerini yerine getirmeniz karşılığında iyi para veriyorlar.

Doğru erkeği unutun, sonsuza dek beraber yaşayacağınız adamı unutun, şu anda 'Şimdi Doğru Erkek' ile saatte 3.95 dolar sermaye yapıyorsunuz. Telefon şirketi size önerilen sohbet konularıyla ilgili bir dosya veriyor.

AKLINIZA BİR FİKİR GELMEZSE, ŞUNLARI DENEYİN:

- Yapmamanız gereken bir yerde seks yapın *(Benzin istasyonunun tuvaleti, dubanın üstü, fotoğraf kabini, alışveriş merkezi...)*
- Onun arkadaşlarıyla sevişin *("Demek Ed'le sincap avlıyorsunuz? Ed de beni çıplak görmek ister mi?')*
- Size patronluk taslamasına izin verin. *("Beni cezalandırmayacaksınız değil mi Efendim?')*

, Ona patronluk taslayın *(“Ne zaman gelebileceğini sana ben söylerim pislik herif!”)*

, Bakire olun ("*Ama ama... Bu çok büyük! Yük beygiri gibisin*!")

, Yetkili biriyle seks. *(Rahip, rahibe, anaokulu öğretmeni.)*

, Anal seks fantezisi

, Oral seks fantezisi *(Bunu ağzıma nasıl sığdıracağım, ne kadar büyük!)*

, Lezbiyenmişsiniz gibi davranın. (Gerçekten öyleyseniz, çok iyi.)

, Ünlü biriymişsiniz gibi davranın. (Demi Moore veya Brad Pitt gibi. Ama Altın Kızlar'dan biri veya Mercedes Ruehl gibi anlam veremediğiniz bir ünlüyü beğeniyorlarsa onlara hakaret etmeyin.)

* HOŞÇAKALIN, TEŞEKKÜR EDERİM, TEKRAR ARAYIN DEMEYİ UNUTMAYIN!

** TECAVÜZ KRİZ NUMARASI ARKA SAYFADADIR.

Gece yarısından sabahın üçüne kadar telefonlara cevap verirken, bu kâğıdı yakınınızda bulunduruyorsunuz. Telefona inlerken ve şapırdarken, bir yandan da başka şeyler yapıyorsunuz, örneğin ayak tırnaklarınızı kesiyorsunuz, buzdolabını temizliyorsunuz, sarımsaklı ekmek yiyorsunuz veya *Court* TVseyrediyorsunuz. F’ara iyi, müşteriler fena değil ama bu durum uzun sürmüyor. Bağlanmayı ve zorla kırmızı meyankökü kamçıları yedirilmeyi seven bir adamın rutin telefonu sırasında bir gümbürtü, bir çarpışma, bir patlama sesi duyuyorsunuz ve sonra başka ses gelmiyor. Hat kesiliyor.

Sonradan anlaşıldığına göre adam ailesinin steyşın vagon arabasını kullanıyormuş ve North Shore’deki kayalıklarda dönemeci alırken kalp krizi geçirmiş. Aile, adamın son telefon konuşmasının izini sürerek Küçük Lili'ye ulaşmış; aile perişan durumda, karısı öfkeli ve çocukları ağlıyor. Haber yapılıyor, kasabada toplantı yapı-lıyorve Lili bir gecede kapanıyor.

Bir *kez* daha beş parasız kalıyorsunuz.

Annenizle babanız arıyor ve neyse ki, 'telefonda seks skandal hakkında hiç *bir* şey bilmiyorlar. Onun yerine, şehirde iki iş olduğ*undan bahsediyorlar. Biri* evinizin yanındaki buz pateni sahasına *barmenlik yapmak, diğeri de küçük* çocuklar için doğum günü par*tileri düzenleyen bir organizasyon* şirketinde çalışmak.

Buz pateni sahasındaki işe girecekseniz, 46. Bölüme gidiniz (sayfa 119);

Doğum günü işine girecekseniz, 4 7. Bölüme gidiniz (sayfa 122)

46

23. ve 45. Bölümlerden...

Buz pateni sahasındaki işe başlıyorsunuz, işiniz bara buz taşımaktan (buradaki ironiyi kaçırmıyorsunuz), aksi gençleri fişlemekten, babalar için kök bira doldurmaktan ve anneler için şarap soğutucularını açmaktan oluşuyor. Bütün gün kazak giyiyorsunuz, yazın bile. Buz pateni sahasında sıcaklık hep 15.5 derece. Yağmurda, güneşte, doluda ya da karda... Hep 15.5 derece. Florasan lambalar titriyor, sürekli kapalı yerde olmaktan benziniz soldu. Patenciler gündüzleri buzu kırıyor ve Zamboni buz düzelticisi geceleri buzu temizliyor. Büyük makine yüzeyi parlak ve ıslak hale getiriyor, kırmızı çıkış lambalarını yansıtırken kusursuz olmasını sağlıyor. Gün gibi net bir şekilde okuyabiliyorsunuz. Çıkış. Çıkış. Çıkış.

Zaman geçiyor. Ebeveynlerinizin evinden, buz pateni sahasından bir sokak uzakta küçük bir apartman dairesine taşınıyorsunuz. Artık kolayca erişebiliyorsunuz. Tam zamanlı çalışmaya başlıyorsunuz ve hafta sonları, başkalarının vardiyalarını üstleniyorsunuz. Buz pateni sahası sizin için buz hokeyi maçları, dersler, turnuvalar ve liglerden oluşan güvenilir bir program haline geliyor. Ailelerle tanışıyorsunuz. Maç aralarında sizinle konuşuyorlar. Bazılarının çok parası var, bazıları da yoksul ama hepsinin sorunları var.

Bir ailenin, sandalyesine bağlı oturarak kardeşinin buz pateni sahasında uçmasını seyreden beyin felçli bir çocuğu var. Başka bir

ailenin ikiz otistik kızları var ve hiç konuşmadan sessizce dalreler Çiziyorlar. Hemen her aile parçalanmış. Kaybolan, boşanmış veya ölmüş insanlar. Her ailenin bir kusuru var, hepsinin tek ortak yanı bu. Çok fazla içen bir baba, annesine küfreden bir çocuk, gözü hafifçe morarmış genç bir delikanlı. Mükemmel ailelerin bile geçmişinde bazı olaylar, kendilerine tam olarak hâkim olamadıkları anlar var.

Yıllar geçiyor. Nachos mısır cipsi ve biradan oluşan diyetiniz fe. na bir göbek yapmanıza neden oldu ve zaten pek güneş görmeyen yüzünüz acayip bir parşömen beyazına dönmüş durumda. Fakat kendinizi etrafınızdaki ailelerin parçası gibi hissetmeye başladınız. Doğum günü ve mangal partilerine gidiyorsunuz ve birçoğu tarafından aileden biri gibi görülüyorsunuz. Ayrıca siz ve esmer tenli Zamboni sürücüsü Nick, son zamanlarda yoğun bir şekilde flört ediyorsunuz.

Sonra bir gün öğleden sonra, on iki yaşındaki çocukların hokey antrenmanı sırasında birbirlerini yumruklamalarını seyrederken telefon çalıyor. Ebeveynleriniz bir trafik kazası geçirmiş. Hemen St. Mark’s Hastanesi’ne koşuyorsunuz ve orada babanızın öldüğünü, annenizin de bir gözünü ve bir kolunu kaybettiğini, yaşamla ölüm arasında gidip geldiğini öğreniyorsunuz. Dindar değilsiniz ama yine de dua ediyorsunuz. Annenizin başucunda dua ediyorsunuz, koridorda dua ediyorsunuz, ahşap panel duvarlı hastanenin ibadet odasında dua ediyorsunuz. Tanrı'yla pazarlık ediyorsunuz. Eğer anneniz yaşarsa, onun yanına geri taşınacaksınız, buz pateni sahasından ayrılacaksınız ve okula geri döneceksiniz. Adam olacaksınız. Ona kalmış. Siz bekliyorsunuz.

Tanrı pazarlıkları sevmiyor. Anneniz ölüyor. Beyninde kanama oluyor ve ödemi kontrol altına alamıyorlar. Cenaze kışın ortasında, cıvanın sıfırın beş derece altına düştüğü bir günde. Dondurucu soğuk var. Mezarlıkta, diğerleriyle birlikte tabutun etrafında at-nalı şeklinde duruyorsunuz, sırtınızı rüzgâra veriyorsunuz, insanlar elle-

riyle kulaklarını ve yüzlerini örtüyorlar, anma konuşmaları rüzgârın uğultusunda kayboluyor. Tören bitince, rahip dahil herkes arabalarına koşuyor. Rahibin cüppesi sessiz, siyah bir çan gjbi sallanıyor.

Anneniz ve babanız size para bırakmış. Üç yüz bin dolardan fazla. Şimdi buz pateni sahasındaki işinize geri dönebilirsiniz veya yolunuza devam edebilirsiniz.

Paranızla yatırım yapıp, buz pateni sahasındaki işinize dönecekseniz, 86. Bölüme gidiniz (sayfa 234)

Dairenizi boşaltıp, yolunuza devam edecekseniz, 87. Bölüme gidiniz (sayfa 236)

47

23. ve 45. Bölümlerden...

Etkinlik yerindeki işi kabul ediyorsunuz ve aslında *Doğumgünü Bolluğu* adı verilen bir grupta palyaço olarak çalışacağınız ortaya çıkıyor. Lafın gelişi değil, *gerçek* palyaço. Leke tutmayan, kusmuk geçirmeyen, idrar geçirmeyen, biyolojik tehlikelere dayanıklı p_0| yester palyaço kıyafeti giyiyorsunuz. (İlgilenenler için söylüyorum şirket palyaço kıyafeti olarak beş farklı kumaşı araştırdı ve bunlann hiç biri, giyen kişiyi E. coli bakterisine, salmonella'ya veya HIV'e karşı koruma konusunda EPA standartlarına uymuyordu. Ama som ra hastanelerde epidemiyoloji uzmanlarını korumak için kullanılan ve plastik masa örtülerine benzeyen hava geçirmeyen EPI-SHIELD kumaşını keşfettiler. Sizin palyaço elbiseniz de bu kumaştan yapılmış. Ayrıca kırmızı korkunç bir peruk, büyük kırmızı bir burum takıyorsunuz ve cildinizin sivilcelere bürünmesine yol açan yarım kilo beyaz çinkoyla makyaj yapılıyor.)

İş fazla para kazandırmıyor, bu nedenle ebeveynlerinizin bodrum katına taşınıyorsunuz. Bodrum katı rahat ve alıştığınız bir ortam, burayı seviyorsunuz. Yıpranmış kanepe, plastik döner alevler olan sahte şömine, kurutma makinesinin uğultusu ve karton kutu lardaki hatıralar, buraya bir sıcaklık veriyor. Hatta antika bir bilg[1] sayar bile var, babanızın kullanmadığı bilgisayarlardan biri. Her gece yaptığınız gibi yüzünüze buhar uygularken ve elma şırası sirkeşiyle temizlerken, internette gezinebiliyorsunuz.

Çevrimiçi bir arkadaşlık sitesine üye oluyorsunuz ve başka şekilde tanışamayacağımzı güvenle söyleyebileceğiniz bir adamla tanışıyorsunuz. Mark bir ressam. Çekici ve güler yüzlü, çocuk beziyle temizlediği siyah ve krom renkli bir Harley kullanıyor. Altı ay çıkıyorsunuz. Arkadaşlık sitesindeki çevrimiçi profilinizi kapatıyorsunuz ve başka erkeklerle görüşmeyi bırakıyorsunuz. Gerçekten başarılı olmaya çalışıyorsunuz - bunun sürebileceğine gerçekten inanıyorsunuz - Mark bir rüya gibi. Nazik, saygılı ve çekici.

Sonra bir gün - anlamadığınız bir nedenle - aramamaya başlıyor. Siz onu arıyorsunuz, yanıt vermiyor. Arıyorsunuz, cevap yok. Erkekler sizi aramıyorsa onları aramamanız gerektiğini biliyorsunuz, fakat Mark üç kere çıktığınız biri değil, bu alçakla ciddi bir ilişkiniz var. Nerede bu herif? Yoksa öldü mü? Hastanede mi? Geceleyin, evinin önünden geçiyorsunuz ve ışıkların yandığını görüyorsunuz. Gizlice biraz daha yaklaşıp içeri baktığınız zaman, evde olduğunu ve televizyon seyrettiğini görüyorsunuz. Tam orada, böceklerin arasında, cep telefonunuzdan onu arıyorsunuz ve izlemeye başlıyorsunuz. Telefonu çalıyor, ekrana bakıyor, isminizi görüyor ve yanıt vermeyip, telefonu geri masaya koyuyor.

Hiçbir açıklama yapmadan sizi terk ediyor. Ortadan kaybolma hareketi. Kendinizi nasıl hissettiğinizi anlatmak için kızgınlık kelimesi yeterli olmuyor; tek kelimeyle *öfke* içindesiniz. Vaatlerde bulunulmuştu. Sözler söylenmişti. Tutulması gereken sözler. Kesinlikle ciddi değilseniz, kastettiğiniz bu değilse, "Seni sonsuza kadar seveceğim" diyememelisiniz. Hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunuzu ve sizi sonsuza dek seveceğini söyleyen bu adam şimdi telefonlarınızı açmıyor. Neler oluyor?

Saygınlığın, onurun canı cehenneme, soğukkanlılığın canı cehenneme! Bunu kabul etmek mümkün değil. Biri bu duygusal zombiye dersini vermeli. Bu nedenle, bir gece, işte oldukça utanç verici bir gün geçirdikten sonra (altı yaşında miyop bir çocuk kucağınızda fotoğrafı çekilirken işedi) ve bir şişe ucuz Pinot grigio şara¬

binin tamamını içtikten sonra, intikam zamanının geldiğine kara, veriyorsunuz. Büyük bir intikam.

Gizlice onun araba yoluna giriyorsunuz ve bisikletinin her tarafını sprey boyayla cart pembe floklama yapıyorsunuz; Noel ağaçlarına, sanki dallarında renkli kar varmış görüntüsü vermek için kullandıkları yapışkan, pamuk helva benzeri şeyden, işinizi bitirdiğinizde bisikleti büyük, cart pembe doldurulmuş tüylü hayvana benziyor. Deliye dönecek. Eve dönerken bütün yol boyunca gülmemek için kendinizi zor tutuyorsunuz.

Başka birileri de bunun çok komik olduğunu düşünmüş olmalı, çünkü ertesi gün gazetede onun pembe bisikletinin fotoğrafı var. Manşette *Harley'le Tavşan kardeşin bebeği mi oldu?* yazıyor, iki gün sonra başyazara bir mektup gidiyor. Mektupta, 'o pembe tüylü bisiklet fotoğrafı kötü bir sanat deneyi mi yoksa mükemmel bir intikam mı?" deniyor.

Bunun üzerine düşünmeye başlıyorsunuz.

intikam. Herkes hayatta bir kez olsun bunu istemiştir, almıştır ya da hayalini kurmuştur. Tanıdığınız herkes bunu yaşamıştır; eğer dürüst davranıyorlarsa. Sorun şu ki eğer birisinden intikam almak istiyorsanız, genellikle karşınızdaki insan bunu bilir, etrafınızdaki herkes de bilir. Bu durumda birinci derece şüpheli oluyorsunuz.

Peki, ya sizin yerinize intikam alması için parayla tutabileceğiniz biri varsa? Hiç bağlantısı olmayan üçüncü biri? Olamaz mı? Burada cinayetten ya da birinin canını yakmaktan bahsetmiyoruz-Sadece, soğukkanlılıkla yapılan eski moda utandırma, biraz küçük düşürme. Bu sizin bir sonraki meslek adımınız olabilir, intikam sanatçısı olabilirsiniz. Diğer taraftan, bu iş sonuçta sizin başın® yasalarla belaya sokabilir... Geri tepmenin hedefi haline getirebilin

intikam sanatçısı olacaksanız, 88. Bölüme gidiniz (sayfa 237)

intikam sanatçısı olmayacaksanız, 89. Bölüme gidiniz(sayfa 240))

48

24. Bölümden...

Sandro'yla tekrar çıkmayı kabul ediyorsunuz ve ikinci buluşmanızda, sizi Floransa'nın arkasında yükselen kayalıkların tepesinde küçük bir kasaba olan Fiesola'daki evine götürüyor. Bu kez farklı bir araba kullanıyor, Mercedes SL. SL son derece *latifin* kısaltması olmalı. Güneş omuzlarınızda parıldarken, saçlarınız rüzgârda uçuşuyor.

Büyük pembe villasının buzlu camdan yapılmış kapısının dışındaki orta avluda beyaz bir mermer çeşme var. Çeşmenin ortasında bir Romalı tanrının heykeli var. Jüpiter mi yoksa? Bir kuğuya çirkin bir şeyler yapıyor gibi görünüyor. Arazinin etrafını serviler ve incir ağaçları sarıyor ve aşağıdaki eski şehir sere serpe ayaklarınızın altında; bütün tuğla çatıların tamamı çok küçük ve uzak, Rönesans dönemi resminin fonu kadar önemsiz görünüyor.

Sandro size evin içini gösteriyor ve klasik ön cephesinden daha da büyük görünüyor. Beyaz mermer zemini ve freskli tavanıyla ferah ve havadar. Ev, barok antikalarla dolu. Kesinlikle karısının zevki olmalı. Sandro bu düzeyde saçmalık için fazla erkeksi. Seramik çiçek aranjmanları ve altın kaplamalı pembe saten ayak tabureleri bile var. Siyah mermerden yapılmış bir kafesin içinde, eskiden beri süregelen bir tartışmaya devam ediyormuş gibi cıvıldaşan iki sarı kanarya var. Bunların altında, büyük mor biryastığn üstünde horlamakta olan büyük ve hüzünlü bir Weimaraner uyuyor. Ha-

vada servilerin Kokusunu alabiliyorsunuz ve bu evin sahibesi olma düşüncesiyle içinizi çekiyorsunuz. Hayat çok güzel, lüks ve kolay olurdu. Ayak seslerinizin yansımasından, evde kimsenin olmadığım anlayabiliyorsunuz.

Sandro sizi yukarıya, cafcaflı altın rengi yatak odasına çıkarıyor. Odada devasa bir yatak, denizden çıkarılmış sarı saten bir gemi gibi, duvara zincirlenmiş. Bu oda da aşırı tatlı antikalarla dolu. Versace ve Liberace'nin, ruhları şad olsun, birlikte uyuyacakları bir yatak odasına benziyor.

Sonra onu görüyorsunuz. Karısını. Şöminenin üstünde, ağır kapaklı bir çerçevenin içinde asılı. Mavi gri saçları var ve mavi saten bir elbise giymiş. Yüzünde ciddi bir gülümseme var. Kucağında kendini beğenmiş küçük bir köpek var. Sandro resmi görmezden geliyor, siz de öyle. Onun yerine size balkonu gösteriyor ama ne yazık ki karısının ayakkabı dolabından geçilerek çıkılıyor. Yerden tavana kadar uzanan dolap dolusu ayakkabı. Balkonda ılık bir rüzgâr var ve bahçeden, ardıç ağaçlarının kokusu geliyor. Güneş ışınları ayağınızın altındaki çömlek kiremitleri sömürüyor. Sandro kolunu belinize doluyor. "Hayatını çok kolaylaştırabilirim, cara," diye fısıldıyor. Kolay. Çok çok kolay. Elinizde olmadan gülümsüyorsunuz.

"Şehirde bir dairem var," diyor. "Arno'ya bakıyor. Orada yaşayabilirsin." Burnunu hafifçe ensenize sürtüyor. "Prensesim olmak istemez misin?" Ister istemez gözünüzün önüne bazı görüntüler geliyor Tek yumurtadan yapılmış omletli akşam yemekleri, cansız ruhunuz, içine giremediğiniz şahane mağazalar, satın alamadığınız güzelim kıyafetler. Şimdiye kadar yaşadığınız hayat, *la dölce vita,* tatlı hayat olmadı; daha çok, *la stanca vita,* yorgun hayat oldu. Tükenmiş bir hayat; bu su toplamış ayaklarla bir adım daha atamayacağınız bir hayat.

Ve şimdi size her şeyin çözümünü sunuyor. Size hediyeler sunacak yaşlı ve zengin sevgiliniz olmayı, sponsorunuz, deniz aşın haminiz olmayı teklif ediyor. "Peki, karın ne olacak?" diye patlıyor¬

sunuz ansızın, geri çekilerek. Biraz kıkırdıyor ve takım elbisesinin cebinden siyah bir sigara çıkarıyor. "İtalya'da bu tür düzenlemeler vardır," diyor. "Birçok nedenle karımla ben ayrılamıyoruz ama yıllardır aynı yatakta uyumadık." Omzunu silkiyor ve İtalyanların, bir şeyi tam olarak açıklayamadıkları zaman yaptıkları gibi, elini sallıyor. "Öylece kabullenilir."

"Daireyi al," diyor. "Çok güzel bir daire. Her şeyle ben ilgileniyorum. Sen hiç merak etme. Okul da var, işi bırakıp sadece öğrenci olmak istemez misin? (*Aman Tanrım, tabii ki isterim.)* Senin okul ücretini de hallederim," diyor. "Her şeyin icabına bakarım."

Daireyi kabul ediyorsunuz. Ne de olsa bunu hak ediyorsunuz, öyle değil mi? Amacına ulaşmak için seksi kullanan bir kadın, kazandığı her kuruşu hak etmektedir.

Ayrıca, yaşlı adamlarla sevişmenin iyi yanları da var. Ne kadar isterseniz o kadar ön sevişme olacağından emin olabilirsiniz. Yaşlı erkekler daha sevecen ve *'Böyle mi daha çok hoşuna gidiyor yoksa şöyle mi?'* gibi sorularla zaman kaybetmiyorlar. Haritayı nasıl okuyacaklarını biliyorlar, işaretleri anlıyorlar. Islanmayı kontrol ediyorlar, inlemeyi kaydediyorlar. Olumsuz yanı ise, arka taraflarına dokunduğunuz zaman, sıvıyla dolu sandviç torbalarına dokunuyormuş gibi hissediyorsunuz ve penislerinde tuhaf bir yumuşaklık var, sanki ekmek hamuruna sarılmış demir gibi.

Evden taşındığınız zaman Filippo öfkeden deliye dönüyor; çıkarken kolunuzu tutmaya çalışıyor, fakat iri cüsseli, basık burunlu komşunuz Stephen araya girip onu durduruyor. Filippo nereye taşınacağınızı, size kimin yardım ettiğini öğrenmek istiyor ama ona hiçbir şey söylemiyorsunuz. Bağırarak ve yumruğunu sallayarak sokakta peşinizden geliyor ve onunla yeni dairenizin ev sahibi arasında tatsız bir sahne yaşanıyor. *"Vie via* scemo!" diye bağırıyor yaşlı adam Filippo'ya. Filippo da yanına taşındığınız kişiyi öldürmeye yemin ediyor.

Bu tatsızlıktan sonra, yeni hayatınızın size çok uygun olduğunu

f

fark ediyorsunuz. *Şimdi* tam *la dölce vita* hayatı. *Havalı* bir teras katı, aşağıdaki beş yıldızlı restoranda müşteri hesabı, tonlarca mücevher (siyah *inci küpeler,* safir yüzükler) ve sayısız çift Ferragamo *ayakkabılar.* (Sandro yatakta ince topuklu ayakkabılar *giymenizden* hoşlanıyor.) Sandro tam bir beyefendi. Onu gördüğe nüz zaman - ki *bu* aslında pek de sık olmuyor - son derece sevinç kibar ve iltifatlarla dolu *(tenin kadife kadar yumuşak, gözlerin* soğ*uk bir alev gibi...)*

Paris'te, Viyana'ya ve Sandro'nun Almalfi sahilindeki küç(j^ Fransız sömürgesi Villa Belle Laure'ye yolculuklar yapıyorsunuz Ona daha fazla zaman ayırmanızı istiyor ve bütün bu yolculuklarla partilerle, sonunda okulu bırakmak zorunda kalıyorsunuz. Sizi op$_e$ raya ve baleye, mükemmel hayır yemeklerine ve küçük özel davet sonrası-partilere götürüyor. Tabii, çoğu zaman bu yerler morg kadar canlı, gereğinden fazla değer verilmiş ve yeterince katılım olmayan etkinlikler, fakat her zaman su gibi şampanya, hatta bazen Vin Mariani, lezzetli kokain-katkılı Bordeaux şarabı içiliyor.

Sonra bir gün, tartışıyorsunuz. Ateşli bir tartışma bile değil, nasıl başladığı belirsiz, ya sizin geç kalmanız ya da onun sizi nereden alacağını yanlış anlaması (lojistik bir konu) yüzünden, fakat bu tartışmadan sonra sanki bir ışık kapanıyor. Akşam yemeklerini iptal ediyor ve yeniden program yapmıyor. Artık tiyatroya davet etmiyor. Sonunda artık hiç aramıyor. Haftalık çekleriniz gelmemeye başlıyor. Sonra, tek kelime açıklama yapılmadan, ev sahibi kapınıza elde yazılmış, Bay Candreva'nın *çıkmanızı* istediğini belirten bir not bırakıyor.

Ayrıca beş parasız kaldınız ve gidip yaşayabileceğiniz bir yeriniz yok. Binanın önünde oturup, bundan sonra ne yapacağınızı düşünüyorsunuz. Sonra birinci katta oturan sevimli yaşlı hanım, Sinyora Rossi sizi sahanlıkta görüp, evine götürüyor. "S*bagliando s'impara*, diyor ve içini çekiyor. "Hatalarımızdan ders almalıyız ve erkekler her zaman hatadır."

Uzun uzun konuştuktan ve bîr şişe içki içtikten sonra, bazı seksenlik arkadaşlarını arıyor ve iki iş buluyor. Biri Via Ghibellina'da bir arka sokakta bulunan küçük bir ayakkabıcı dükkânında çalışmak, *diğeri* de Pitt Palace yakınında bulunan küçük bir fırının mutfağında çalışmak, ikisi de, Amerikalı geyşa bozuntusu olarak eski parıltılı yaşantınızdan çok farklı görünüyor, fakat herkes biliyor: Geyşalar seçen taraf değildir.

Ayakkabıcı dükkânında çalışacaksanız, 196. Bölüme gidiniz
(sayfa 575)
Fırında çalışacaksanız, 152. Bölüme gidiniz (sayfa 433)

49

24. Bölümden...

. Sandro'ya onunla bir daha çıkamayacağınızıs söylüyorsunuz, '' Mi dispşace ma no,'' diyorsunuz ona. Size veda öpücüğü veriyor ve buruk bir ifadeyle ciao bela diyor.

Eve, ait olduğunuz yere dönüyrsunuz. Filippo'nun yanına. Küçük güzel şeylerle baştan çıkmanıza izin verecekseniz, bir ilişkiyi nasıl sürdürebilirsiniz? Sandro'ya hayır dediğiniz için memnunsu-. nuz ve Fili'yi dudaklarının ortasından öpmeye sabırsızlanıyorsunuz,

fakat eve döndüğünüzde dairenin sessiz ve karanlık olduğunu görüyorsunuz. Gözünüz karanlığa alışınca yere su dökülmüş olduğunu görüyorsunuz. Masanın üstünde portakal kabuğu var. Müzik sesi ve sarımsak kokusu duyuyorsunuz. *Filippo yemek mi yaptı?* Yanlış bir şeyler var.

Yatak odasından sesler geliyor ve sonra yerde, siyah bir barakudaya benzeyen yüksek topuklu bir ayakkabı görüyorsunuz. Kapıda Filippo beliriyor; çıplak, beline çarşafı dolamış. (Daha sonra hatırlayacağınız şey, bu küçük utangaçlıktı. Eskiden dairede çırılçıplak dolaşırdı, testisleri mobilyaların üstünde fazla olgunlaşmış kırmızı erik gibi sarkardı ama şimdi bir anda utanıyor.) "Cosa far?" ' diye bağırıyor. "Daha geç geleceğini söylemiştin!" Sanki programı¬ nıza uymamak sizin suçunuzmuş gibi. Sonra bir kadının uzun, ~ bronz bacağı, Filippo'nun arkasındaki yatağın köşesinde beliriyor.

Ayak tırnakları kırmızı ojeli bronz bir bacak.

Arkanızı dönüp koşmaya başlıyorsunuz. "Beklel" diye bağırıyor flllpP[0] arkanızdan ama dönüp arkanıza bakmıyorsunuz. Koşarak okağa çıkıyorsunuz, Plazza Duomo'ya doğru koşuyorsunuz, mırıl-anıyorsunuz, ağlıyorsunuz, şişman ay tepenizde. Medici Sarayfnı geçiyorsunuz ve bir ay önce yaşanan patlamanın izlerinin silinmediğini o halde bile fark ediyorsunuz. Patlamada müze görevlisi ölmüş ama aynı zamanda çok sayıda yağlı boya resim de kaybolmuştu. Kartların ve notların çoğu onlara hitaben yazılmış. Birini alıyorsunuz. Metal bağlantıdan çekip koparıyorsunuz ve cebinize tıkıyorsunuz, sert köşeleri yumuşak tavşan kulaklarına sürtünüyor. *Madonna mia,* diyor. *Ti amo.* Şu anda bir aşk mektubuna ihtiyacınız var, size hitaben yazılmamış olsa bile.

Yürüyerek okula dönüyorsunuz, binaya girmek için anahtarınızı kullanıyorsunuz ve lobideki kanepeye uzanıyorsunuz. Başınızın üstündeki pencereden ayın bir parçasını görebiliyorsunuz. Ağlamaya çalışıyorsunuz ama bir türlü gözyaşı dökemiyorsunuz. Sadece içinizi burkan, kemiren bir öfke. Sıkıntılı. Doğruluyorsunuz. Danışma bölümünün yanında şeffaf plastik camdan yapılmış bir bağış kutusu var. İçinde fazla para yok. Ne kadar var? Kutuyu kontrol ediyorsunuz ve kapağı kolaylıkla açılıyor. Düşündüğünüzden fazla para olduğunu görüyorsunuz. Gitmeye yetecek kadar.

Gitmeye yetecek kadar. Nereye gitmeye? Sıcak ve çok uzaklarda bir yere. Romantik bir yere. Sicilya veya Santorini. Her zaman gitmek istemiştiniz. Lanet olsun! Eğer hayat berbat olacaksa, bari yapmak istediğiniz şeyi yapın. Ve o anda, o saniyede, hayatınızı sonsuza kadar değiştirebilecek bir karar almak zorundasınız. Sağa mı gideceksiniz, sola mı? iki yol da aynı hedefe mi ulaşacak? Kesinlikle hayır. Peki, nasıl seçeceksiniz? Kimse bilmiyor. Matematiksel tercih denklemini ya da seçen kişinin çapraşık konfigürasyonunu kim bilebilir? Belki, bir söğüt dalının neden bir yöne değil de, bu yöne büyüyeceğini; bazı balıklar daha derinlere dalarken bazılannın neden ışığa doğru yüzdüğünü Tanrı biliyordur.

Bütün parayı alıp, nefesiniz kesilerek tren istasyonuna doğru koşuyorsunuz.

Santorini'ye gidecekseniz, 92. Bölüme gidiniz

(sayfa 25l)

Sicilya'ya gidecekseniz, 93. Bölüme gidiniz

(sayfa 255)

50

25. Bölümden...

Filippo'ya *defolup gitmesini* söylüyorsunuz. Sizi yakalamaya çalışıyor ama kurtuluyorsunuz. “İtalya’ya uygun değilsin!" diye bağın-yor. 'İtalyan erkeklerini anlamıyorsun!" ve sizi neredeyse Arno’ya kadar kovalıyor. Nehrin kenarındaki taş duvar boyunca ilerlerken, Güney Afrikalı erkeklerin sahte marka çantalar sattığı sözde pazarın oralarda onu kaybediyorsunuz. (Beş dolara Prada, altı dolara Channel. Ama bu çantaları yağmura çıkarmayın, çünkü boyası akıyor ve dokunduğu her yerde leke bırakıyor.) Siz yanlarından hızla geçerken adamlar dönüp bakmıyor. Kaçmanın ne demek olduğunu biliyorlar.

Sonra sokaktan Caribinari'nin (İtalyan polisinin) geldiğini görüyorsunuz. Güney Afrikalı adamlar hızla çantaları çöp torbalarına doldurarak geri çekiliyor ve kaçmaya çalışıyor. Polis onları sürekli taciz ediyor, mallarını alıyor ve ruhsatsız satış yaptıkları için ceza kesiyor. Bazen bu adamları hapse atıyorlar ve hâkim karşısına çıkıncaya kadar günlerce beklemek zorunda kalıyorlar.

Beyaz örgü takkeli bir adam size çarpıyor. “Al şunu," diyerek site küçük metal bir kutu veriyor. “Tekrar hapse giremem," diyor ve siz ne olduğunu anlamadan polisler böcek sürüsü gibi adamın üstüne çullanıyor ve sürükleyerek, aşağıda bekleyen polis arabasına götürüyor. Birkaç dakika içinde, sokakta tek bir insan kalmıyor.

Ne bir Güney Afrikalı, ne polis, ne de Filippo. Sadece siz ve elinize tutuşturulan küçük metal kutu.

Yürüyerek Ponte Vecchio'yu geçip karanlık bir meydana gelinceye kadar kutuyu açmıyorsunuz. Kutunun içinde küçük bir esra$_r$ torbası, üç tane sarılmış ot ve yaklaşık yüz dolar var. Fazla uyuşturucu ya da para sayılmaz ama kesinlikle bir Güney Afrikalıyı bir süre içeri tıkmaya yeter. Adamın kutudan neden kurtulmak istediğini anlıyorsunuz.

Bu, yukarıdan gelen bir işarete benziyor. İtalya'ya ait değilsiniz Şimdi başka bir ülkeden gelen biri, size şehirden çıkış biletinizi vermiş durumda. Çizmeden dışarı. Kendinizi çok kötü hissetmeniz gerektiğini biliyorsunuz ama hissetmiyorsunuz. Bunun bir hediye olduğunu düşünüyorsunuz; bir sonraki adım konusunda kendinizi iyi hissetmeniz için ve gerçekten iyi hissediyorsunuz, özellikle esrarlardan birini içip, kalanını yakındaki bir kafede sattıktan sonra.

Siz neden kendinizi kötü hissedesiniz ki? Yanlış bir şey yapmadınız. Evreni kafa kafaya karşılamaya niyetlisiniz. Lanet olsun Fillipo'ya. Şarkıda ne diyordu, *bu çizmeler yürümek için yapılmış!* Tren istasyonuna yöneliyorsunuz. İtalya'dan defolup gidiyorsunuz Yepyeni bir ülkeyi deneyeceksiniz. İstasyona ulaştığınızda, kapanmak üzere olduğunu ve sadece iki tren kaldığını görüyorsunuz. Bili Berlin'e, diğeri de Fransa'ya ama tam olarak nereye olduğunu anlayamıyorsunuz. Bütün bildiğiniz, lanet olası İtalya'dan gitmek iste diğiniz.

Fransa'ya giden trene binecekseniz, 135. Bölüme gidini!

(sayfa 383)1
Berlin'e giden trene binecekseniz, 136. Bölüme gidini!
(sayfa 388)

51

25. Bölümden...

Filippo'ya ikinci bir şans vermeye karar veriyorsunuz, ikinci şanslara inanıyorsunuz; insanların değişebileceğine inanıyorsunuz. Ayrıca, başka nereye gidebilirsiniz? Daireye geri döndüğünüz zaman Filippo çok mutlu oluyor.

Size o *kadını sevmediğini, sizi sevdiğini ve bilerek yapmadığını, kafasının iyi olduğunu, ne yaptığını bilmediğini, aptallık ettiğini, sizi ne kadar sevdiğini unuttuğunu, siz olmadan asla yaşayamayacağını, kendini asla affetmeyeceğini, eğer onu affetmezseniz* öleceğini söylüyor.

Siz de geri döndüğünüze memnunsunuz. Eğer gitmiş olsaydınız onu çok özleyecektiniz, başarısız olduğunuzu düşünecektiniz; sanki yapmamanız gerektiği halde pes etmişsiniz gibi hissedecektiniz. Sabahleyin cappuccino ve kesilmiş gül kokusuyla uyanıyorsunuz. Filippo size kahvaltı hazırlamış (biberiyeli yumurta ve ballı ekmek), akşamdan kalma olmanıza ve başınızın acımasız bir şekiide ağrımasına rağmen, kahvaltıyı silip süpürüyorsunuz. Filippo sizi yatağa götürüyor ve ancak üç kez seviştikten sonra, derin bir uykuya dalmanıza izin veriyor.

Bronz bacaklı kadın bir daha ortada görünmüyor ve Filippo sözüne sadık kalıyor; hiçbir zaman geç saatlere kadar dışarıda kalmıyor, hatta marketin sebze reyonunda işe giriyor. Birbirinize yeniden

âşık oldunuz ama bu kez, yemeğe ve yaşamaya yetecek kadar paranız, sevişmeye ve futbol maçı izlemeye yetecek zamanınız var *Altı* ay geçiyor ve hamilesiniz. (Bundan kuşkulanıyordunuz. Domateslerin tadı *bir anda* alüminyum folyoya benziyor ve uyuy$_a$ kalmadan *bir* bardak Chianti'yi bitiremiyorsunuz.) Hamilelik testi maviye dönüşünce, Filippo'ya gösteriyorsunuz ve hemen dizinin üstüne çöküp size evlenme teklif ediyor.

Filippo'yla evleneceksen, 94. Bölüme gidiniz (sayfa 256)

Filippo'yla evlenmeyeceksen, 95. Bölüme gidiniz (sayfa 263)

52

26. Bölümden...

Kazıyorsunuz. En azından deniyorsunuz. Herkesin sert toprağa küreklerle, kaşıklarla kazıdığı noktaya gidiyorsunuz. Dizleriniz titriyor ve mideniz bulanıyor. “Lütfen," diyorsunuz Aadi’ye. “Onu polise götürmeme izin ver. Hiçbir şey söylemem, sadece onu bulduğumu söylerim...” Ama Aadi’nin yumruğu karnınıza inince sözünüz yarıda kalıyor. Dizlerinizin üstüne çöküyorsunuz. Kazıyorsunuz. Tek bir kürek var. Bu nedenle geri kalanınız, ne bulursanız onu kullanıyorsunuz: *Tabaklar, çanaklar, turta kalıpları, elleriniz.* Çukuru otobüsün hemen arkasında kazıyorsunuz, böylece alt kısmından biri gelecek olursa, otobüsü çukurun üstüne çekip gizleyebilirsiniz.

Kazdığınız sürece hep otobüste ölü yatan Helene/Ellene’yi düşünüyorsunuz. Yüzü gözünüzün önünden gitmiyor. Nasıl oldu bu? Nasıl olur da bir Avrupa yolculuğu, yol kenarında mezar kazmaya dönüşebilir? Saçmalık derecesinde kötü bir filme, kötü bir senaryoya, kötü karakterlere, kötü bir kitaba benziyor.

Kazmaya devam ediyorsunuz. Bir çıplak ellerinizi, bir kirli kahve fincanını kullanıyorsunuz. Bir süre göbeğinizin üstüne yatarak kazıyorsunuz, sonra çukur iyice derinleşince içine atlıyorsunuz ve kazmaya devam ediyorsunuz. Yeterince derin bir çukur kazmak, neredeyse bütün gününüzü alıyor. Kimse konuşmuyor. Hiç kimse tek telime etmiyor. Sadece siz varsınız, ıslak dizleriniz ve önünüzde

Kayan toprak var. Çukur yeterince büyüdüğünde güneş çoktan batmış ve Aadi kızı çukura itiyor. Kolları bacakları birbirine dolanmış durumda. Ayak tırnakları açık asfeksi mavisine boyanmış.

Bir duraksama oluyor, sonra hepiniz birden kızı örtmek için ütüne toprak atmaya başlıyorsunuz. Parçalar halinde gözden kaybo_ luyor; önce yüzü, sonra elleri, gövdesi, bacakları ve mezarının du. varına dayalı oldukları için, en son ayakları. Son açık mavi ojeli ayak tırnağı da kırmızı kumlu toprakla kaplanıyor.

Sabaha karşı iki sularında otobüste, terlemiş bir şekilde ve irkilerek uyanıyorsunuz. Aadi'nin horladığını duyuyorsunuz, diğer herkes rahatsız edici rüyalara dalmışlar. Aydan tuhaf bir ışık geliyor pis. dağınık otobüsün kusurlarını gizliyor. Başınız birisi çekiçle dövmüş gibi ağrıyor. Ayağa kalkıp otobüsten çıkıyorsunuz. Orada gölgelerin arasında Dosh'u görüyorsunuz, uyanık ve çantasını bağlamaya çalışıyor. "Ben gidiyorum," diye fısıldıyor, "Sırada biz vanz."

Dosh'la kaçıyorsunuz. Tek umudunuz bu. Pilinizi pırtınızı toplu-yorsunuz ve onunla birlikte istasyona kadar otostop yapıyorsunuz istasyonda Dosh Almanya'ya bilet alıyor, siz de Roma'ya bilet alıyorsunuz. Trene bindiğinizde bitkin durumdasınız. Gerginsiniz Pembe şakayıklara benzeyen gözler. Kaşınan bir ten.

"Sigara ister misin?" diye soruyor mavi tulumlu adam.

"Efendim?"

"Bu kadar gergin ve heyecanlı birinin lanet olası bir sigaraya ihtiyacı vardır." Gülümsüyor. "Bir saattir yukarı aşağı volta atıp duruyorsun ve başımı ağrıtıyorsun." Adı Eddie ve Amerikalı. Büyük sert bir göğsü ve kalın beyaz sakalı var, sinirli bir Noel babaya benziyor. Alaska'dan geliyormuş ve petrol platformu işçisiymiş. "Sicilya dışındaki o lanet olası yerde çalışmaya geldim."

'Petrol platformu mu?"

'Boru hattı. Ayvayı yemiş bir boru hattı. 0 lanet olası bir daha asla ememeyecek." Gülümsemenizi sağlıyor. Söylediği her

berbat Eddie ya da kendi ifadesiyle Büyük Eddie hayatınızda tanıdığınız en küfürbaz insan. Ayrıca felsefe, din ve politika konusunda tanıdığınız herkesten daha bilgili. Trendeyken Aristoteles'den alıntılar yapıyor, tarımsal devlet yardımının devam etmesi gerektiğini savunuyor ve lanet olası özgür dünyadaki en güzel kızılcıklı ördek yemeğini yaptığını iddia ediyor.

Anchorage'ye geri dönüyor, oradan başka bir uçağa binip, Alaska'nın batı sahili açığında küçük bir balıkçı köyü olan Halibut Körfezi'ne gidecekmiş. "Birbirine lehimlenmiş üç büyük kıçlı gemi konteynerinde yaşıyorum," diyor. "Ama kışın, en kara kışta bile, cehennem gibi ısınıyor. Üç tane lanet olası odun yakan ocağım var ve sedir ağacı yakıyorum. Lanet olası bir hippi otobüsü gibi kokuyor."

Eddie'den hoşlanıyorsunuz. Onun yanında kendinizi güvende hissediyorsunuz. Babacan hali, son birkaç haftanın çılgınlığını kafanızdan uzaklaştırıyor ve inanılmaz hale getiriyor. Her an silkinip unutabileceğiniz kötü bir rüya gibi. Roma'da trenden indiği zaman sizi, yanmalı motor üretilen bir mühendislik tesisine götürmeyi teklif ediyor ve memnuniyetle kabul ediyorsunuz.

Hep omzunuzun üzerinden arkanıza bakarak iki hafta onun peşinde dolaştıktan sonra, yanında olmaktan memnun olduğunuza emin olmuş ki, onunla birlikte Alaska'ya gitmeyi isteyip istemeyeceğinizi soruyor. *Peki, tamam. Sizinle yatmak istediği açıkça belli.* Kimin umurunda? Evet diyorsunuz. Eğer evinize dönerseniz, bu kanşık durumu anne babanızın kapısına taşıyacaksınız. Bu iyi değil. Kanunlardan saklanmak için Halibut Körfezi'nden - hangi cehennemdeyse - daha iyi bir yer olabilir mi?

Eddie size birinci sınıf bir bilet alıyor (Eddie her zaman *lanet olası birinci sınıf* uçuyor) ve ikiniz birlikte üç günlük yolculuğa başlıyorsunuz. Homer'in hemen dışındaki Katchemak Körfezi'nde bulunan ücra, küçük balıkçı köyüne ulaştığınızda, yorgunluktan ölmek üzeresiniz. Geceleyin ulaştınız ve kırk sekiz saattir uyumadınız. Köy

veya Eddie'nin nakliye kasasından oluşan evi hakkında henüz bir şey söyleyemiyorsunuz ama tek bildiğiniz balık gibi koktuğu. “Aslında kalamar mürekkebi,” diyor. Usta bir suluboya ressamı olduğu ortaya çıkıyor ve körfezde yakaladığı mürekkep balığından çıkardığı mor-siyah mürekkeple resim yapıyor.

Sabah olduğunda, resim sehpasını, turuncu nakliye kasasının kenarından kesilip çıkarılan geniş körfez penceresinin önüne kurduğunu görüyorsunuz. (Gerçekten de birbirine kaynatılmış üç nakliye kasasında yaşıyor; biri turuncu, biri mavi, biri de sarı; hepsinin bağlantı noktaları paslanmış.) Kutular büyük L harfi şeklinde ve sedir kaplama ile hem izole edilmiş, hem de astarlamış oluyor. Ayrıca evinin güzel kokmasını ve sıcak kalmasını sağlıyor. Gerçekten de her konteynerde odun yakılan bir ocak var, böylece “uyku konteyneri" (yatak odası, giyinme odası ve içinde girdaplı jakuzi, çift duş başlığı ve saunası bulunan büyük bir banyo), “mutfak konteyneri" (büyük bir Viking ocak, et kesme masası, kapsamlı bir baharat koleksiyonu, tavanda asılı geniş bir bakır tava serisi) ve “eğlence konteyneri’ (geniş-ekranlı TV, bilardo masası, deri kanepe ve vibrasyonlu masaj koltuğu) oldukça sıcak.

Halibut Körfezi yalnızca bir balıkçı köyü değil, sanatçı topluluğu. Ressamlar, heykeltıraşlar ve maden işçileri hep burada yaşıyor, manzaradan ve doğal görüntüden ilham alıyorlar. En yakın bar, körfezin karşı tarafındaki Homer'de, bu nedenle insanlar ya körfezde evden eve göç ediyor ya da altı düz tekneleri yükleyip, körfezin karşı tarafına geçiyorlar, bazen geri dönemeyecek kadar sarhoş oluyorlar.

Homer'de, ana cadde üzerindeki mum dükkânında çalışmaya başlıyorsunuz. Homer bir tür turist kasabası ama yeterince yatak ve kahvaltı veren yer yok, ayrıca bu niteliği taşıyamayacak kadar çok bar kavgası oluyor. Bir yıl geçiyor, bir başka yıl başlıyor; sonra on yıl geçiyor, bir başka on yıl başlıyor. Hiçbir yetkili sizi aramaya gelmiyor. Halibut Körfezi'nde hayat, hayal edebileceğiniz en eşsiz.

tuhaf ve güzel hayat. Çiftleşme mevsiminde balinalar sudan dışarı zıplıyor, okul otobüsü boyutundaki siyah-beyaz balıklar durup dururken fışkırıyor, adadaki herkesi heyecanlandırıyor ve eğlendiriyor. Çocuklar adada serbestçe koşup oynuyor, kaleler yapıyor, kayalardan duvarlar yapıyor, kamp ateşleri yakıyor ve balık tutuyor. (Çocuk sahibi olmak hoşunuza giderdi ama Eddie, "lanet olsun, iktidarsız.")

Hayat siz ve Eddie için devam edip gidiyor. Kışlar, yazlar, ilkbaharlar ve sonbaharlar, her biri hava atan tanrının muhteşem gösterileri gibi, işin komik tarafı, Homer'de veya Halibut Körfezi'nde tanıdığınız hiç kimse kiliseye gitmiyor ama herkes Tanrı'ya inanıyor. Onun opera binasında yaşarken inanmak hiç de zor değil. Her gün, Roma'ya giden o trene bindiğiniz için ne kadar şanslı olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ya bir önceki ya da bir sonraki trene binseydiniz? Bdie'yle asla tamşamazdınız. Bu muhteşem kader kıl payıyla sizin oldu. Bunu düşünmek bile tüylerinizi ürpertiyor.

Ucuz tarifeli bir uçakta ölüyorsunuz... Bir arkadaşınız, hasır koltuklu ve ahşap direksiyon milli klasik bir deniz uçağını restore etmeyi yeni bitirmiş, sizle Eddie'yi ilk yolculuğuna davet ediyor. Siz altmış sekiz yaşındasınız, Eddie de yetmiş iki. Motorlar teklediği zaman el ele tutuşuyorsunuz ve yakıt deposu alev alıyor. Uçak burun üstü düşmeye başlıyor ve donmuş okyanusun buz gibi sularına gömülüyor. Ciğerlerinize oksijen doluyor, her şey mavi ve birbirine bastırılmış gibi görünüyor; deniz mavi, gökyüzü mavi, Helene/Ellene mavi. Artık hep birlikte olacaksınız. Her şey çok güzel olacak.

53

26. Bölümden...

Aadi'ye gidip bir kanguruyu becermesini söylüyorsunuz ve eşyalarınızı almak için otobüse biniyorsunuz. Kalbiniz küt küt atıyor, elleriniz titriyor, eşyalarınızı toplarken Helene/Ellene'ye dokunma-maya çalışıyorsunuz. Bu korkunç, manyakça bir durum. Bütün bunlar nasıl oldu? Dikkatli bir şekilde hareket ediyorsunuz, kesik kesik nefes alıp veriyorsunuz.

Otobüste etrafa dağılmış birkaç eşyanızı bulmaya çalışıyorsunuz. Nalgene plastik şişeniz lavabonun içinde, diş fırçanız lekeli bardağın içinde, kırmızı-siyah Swiss Army asker saatiniz... saatiniz nerede? Saati boş ver. Çık git işte, diye düşünüyorsunuz. Fakat elinizde olmadan kıza bakıyorsunuz, kestane rengi saçlarının bir tutamı yüzüne gelmiş. Ağzının kenarındaki köpükler kurumuş. Yüzü morarmış, sanki gölgede hareket ediyor gibi, neredeyse canlanmış, sanki her an ayağa fırlayacakmış ve üstünüze solucanlar kusacakmış, boğazınıza sarılıp sizi öpecekmiş, kurtlu tükürüğü gırtlağınızdan aşağı inecekmiş gibi.

Sırt çantanızı kapıyorsunuz, omzunuza atıyorsunuz (ceset gibi) ve otobüsün kapısından dışarı fırlıyorsunuz. Tırtıklı metal basamaklardan tökezleyerek iniyorsunuz ve Aadi'ye tosiuyorsunuz. Sizi iki omzunuzdan tutup, sarsmaya başlıyor. "Koşmamalısın, dostum," diyor gülerek.

Ilık bir şey hissediyorsunuz, yayıldığınızı hissediyorsunuz ve aşağıya baktığınız zaman bahçe küreğinin sapının midenizden çıktığını görüyorsunuz, Aadi sapı sıkıca tutuyor ve döndürüyor, dünyayı yana ve aşağıya döndürüyor. Gözleriniz açık bir şekilde yere düşüyorsunuz. Şimdi iki çukur kazmaları gerekiyor.

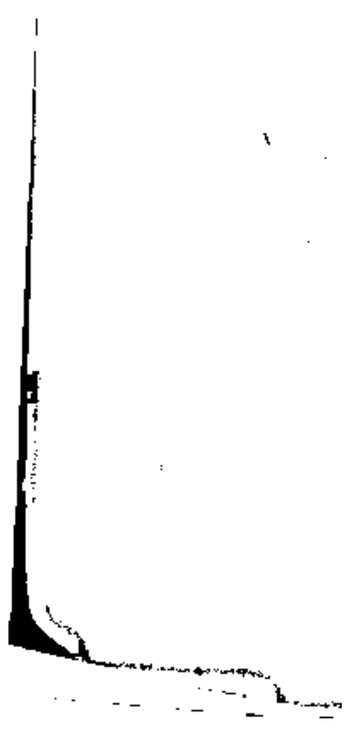

54

27. Bölümden...

Alouette'ye onunla birlikte Hindistan'a gideceğinizi söylüyorsunuz. Aslında gitmek istemiyorsunuz ama gideceksiniz. Size o kadar minnettar ki, Dusty Springfield peruklarından birini ve yarım kilo makyaj malzemesini kullanarak size kusursuz bir makyaj yapıyor. Dairede dans ederek dolanıyorsunuz ve bir şişe Pimm's patlatıyorsunuz. Şimdi kutlama zamanı.

Fakat gitme günü geldiğinde, mutluluğu kayboluyor. Alouette kendi olmaktan çıktı, tamamen başka biri haline geldi. Kolalı koyu renk takım elbisesi, kesilmiş tırnakları ve saçları, makyajsız haliyle, kesinlikle *Rashid* haline geldi, tutucu ve yumuşak sesli Hintli adam. Alouette tamamen kayboldu, paket edilip ecza dolabına kaldırıldı ve taranmış perukların altına özenle gizlendi. Onun yerine şimdi Rashid geldi, ısmarlama takım elbise giymiş, köşeli çenesi olan bir erkek. Takside kendi köşesine oturup birbiri ardına baharatlı sigara içiyor. Havaalanına giderken yolda hiç konuşmuyor.

On sekiz saat sonra Yeni Delhi'ye iniyorsunuz. Burası rutubetli ve sıcak, sanki bir ağzın içinde oturur gibi. Kuyruk kemiğinizden, göğüslerinizin altından ve alnınızdan ter damlıyor. Bir koku nehri içinde gibisiniz; baharatlar, lağım, yanık bal, teneke müziği, kızartma dumanı. Yorgunluktan ölüyorsunuz, hiçbir tarafınız tutmuyorve kalabalığa kapılmış gidiyorsunuz. Rashid bir araba ayarlamış (ney- l

seki) ve arka koltuğun serinliğine bindirilip, anne babasının evine -gski Delhi'de, yirminci yüzyılın başından kalan yıpranmış bir eve -götürülüyorsunuz.

Amil evde bekliyor, sizi aileyle tanıştırırken, nehirde akıntıya kapılan kâğıttan kayık gibi konuşmayı idare ederken inandırıcı görünüyor. Tabii, hiç kimseyi kandıramadığınızı biliyorsunuz. Kız kardeşi glan, süslü, altın işlemeli parlak pembe sarisiyle orada dururken bir yandan da sizi süzüyor. Boynunda kordonlar halinde altın dolamış, kulaklarından, burnundan altın fışkırıyor. Hepsi size burun kıvırıyor, gerçeği anlamaya çalışıyor, Rashid'e bakışlar atıyor, fısıldaşıyor ve başlarını sallıyorlar. Sonuç olarak Alouette artık Londra'da sıkışıp kalmış değil. Hayır. Ne de olsa burada, bu kanepede oturuyor, şekerli incir yiyor ve onaylamayan izleyicilerinin yeni baştan gözlerine girmeye çalışıyor.

Cenaze uzakta, Yamuna Nehri'nin kıyısında. Cenazeyi yakmak için devasa bir pahalı odun yığını hazırlanmış ve Rashid'in büyükbabasının kefene sarılmış bedeni bu öbeğin üstünde yatıyor. Orada çok küçük görünüyor, beyaz çarşaflara sarılmış bir çocuk gibi duruyor, sanki ninni söylenilmesi gerekiyormuş gibi. Duman, pus, kor. Ateş alev alev yanıyor ve Rashid'in babası alevlerin daha fazla sıcaklık vermesi için alttan erimiş yağ döküyor. "Cesedin yanması gerekiyor," diyor Rashid, "Yoksa ruhu cennete ulaşamaz. Külleri gece soğuyor ve sonra nehre dökülüyor."

"Ne kadar güzel," diyorsunuz.

"Hayır, değil," diye alay ediyor. "Her gün yirmi bin Hintli ölüyor. Bir cesedi yakmak için iki yüz doksan beş kilo odun gerekiyor. Bütün ormanlarımız mahvoldu. Küller nehri dolduruyor; sadece kül de olmuyor, bazen organlar da olabiliyor. Bu lanet olası ülke. Yirmi birinci yüzyıldayız ve hâlâ cesetleri lanet olası nehre atıyorlar."

Törenden sonra aile evde toplanıyor. Evde acayip isimleri olan acayip yemeklerden oluşan bir açık büfe hazırlanmış; bhapa doi, Jhunka, tambli. Dikkatli, özenli bir şekilde yiyorsunuz, çünkü herkes

sizi seyrediyor. Ne de olsa, eğer Alouette toplumdan dışlanmış biriyse, siz daha da kötü durumdasınız. Siz dışlanmış kişinin fahj. şeşisiniz. Etrafınızda gevezelik yoğunlaşıyor ve bütün yapmak iste. diğiniz, bir yere uzanıp biraz uyumak. Saat farkı, yabancı yiyecekler, nefret dolu aileler sizi tüketti. İliğinizi, kemiğinizi kuruttu. Rashid'le birlikte kanepede oturuyorsunuz ve Rashid birden dönerek, "istersen burada kalıp biraz uzanabilirsin. Ben arabayla dolaşmaya çıkıyorum,' diyor.

Rashid'le gidecekseniz, 98. Bölüme gidiniz
(sayfa 273)

Uzanacaksanız, 99. Bölüme gidiniz
(sayfa 275)

55

27. Bölümden...

Alouette'ye o kadar uzağa gidemeyeceğinizi, alınması gereken vizeler ve olunması gereken aşılar olduğunu, ayrıca tuhaf olacağını açıklıyorsunuz. (Bu düşüncenin aklınıza gelmesinden hiç hoşlanmıyorsunuz ama görünmez bir ışık "köle ticareti" diye yanıp sönüyor.) Onunla anlaşmazlığa düşüyorsunuz, sonra tartışmaya başlıyorsunuz ve sonunda da bütün kuvvetinizle kavga ediyorsunuz. Birbirinize bir şeyler söylüyorsunuz ve Alouette size defolup gitmenizi söylüyor. Mutfaktaki sandalyeleri devirmeye ve fincanları duvara fırlatmaya başlıyor.

Aceleyle gidip eşyalarınızı sırt çantanıza dolduruyorsunuz ve koşarak evden çıkıyorsunuz. Kapı arkanızdan sert bir şekilde kapanıyor ve işte sokaktasınız. Alouette'nin sizi hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyorsunuz. Görüşleri siyah ve beyaz kadar kesin. Dışarıda kaklıysanız, artık dışarıdasınızdır. Yıllardan beri bu şekilde ayakta kaldı, hiçbir zaman geriye bakmadı.

Bir kez daha yollara düştünüz. Paranız var, zamanınız var; istediğiniz yere gidebilirsiniz. İrlanda'ya yakınsınız. İrlanda hoş bir ülkeye benziyor, yeşil kayalıklar ve gri gökyüzü harmonisi var ve İngilizce konuşuyorlar. Ya da rotanızı tamamen değiştirip Yunanistan'a gidebilirsiniz. Santorini'de güneşin batışının dünyadaki en güzel güneş batışı olduğunu duymuştunuz.

Santorini'ye gidecekseniz, 92. Bölüme gidiniz
(sayfa 251)
İrlanda'ya gidecekseniz, 100. Bölüme gidiniz
(sayfa 278)

56

29.
Bölümden...

Ölüyorsunuz. Cennete gidiyorsunuz. Burası yanıtlarla dolu Işıl ışıl bir kütüphane. Deri kaplı baskıların dizildiği yüksek duvarlarsa sizi bekliyor ve gece-gündüz çalışan kahya size düzenli olarak küçük porselen fincanlarda kahve ve krema getiriyor. Sonsuz yaşamınızı bazı çocukların neden kanserle doğduğunu, Mayalıların nereye [gittiğini bulmaya çalışarak geçiriyorsunuz. Hepsi karşınızda, sayısız kitabın içinde. Bütün yanıtlar burada.

57

29. Bölümden...

Uyandığınızda bitkisel hayatta olduğunuzu görüyorsunuz. Vücudunuzdaki her delikten tüpler ve kablolar girip çıkıyor. Makineler olmaksızın konuşamıyorsunuz, nefes alamıyorsunuz, idrarınızı veya dışkınızı yapamıyorsunuz. Hareket edemiyorsunuz ama bilinciniz tamamen yerinde. Aileniz etrafınıza toplanmış ve ağlıyor. Onlarla hiçbir şekilde iletişim kuramıyorsunuz. Duyma yeteneğinizi kaybetmişsiniz. Artık ağaçların arasından rüzgârın sesini, senfonileri duyamayacaksınız.

Boğazınızdaki tüp aracılığıyla besleniyorsunuz ve içiniz genişleyen ve boşalan bir mağaraya, kuşların yuva yapabileceği bir kovuğa benziyor. Bu şekilde beş yıl, otuz altı gün ve on iki saat yaşıyorsunuz, sonra kalbinize giden bir pıhtı yüzünden ölüyorsunuz. Buna memnun oluyorsunuz. Öyle yaşamak çok saçmaydı.

Ölümün tıpkı uzun bir uyku olduğunu anlıyorsunuz ve uyandığınız zaman, yeni baştan başlıyorsunuz. Tamamen aynı hayat aynı aile, aynı beden; sadece belleğiniz bir önceki seferden ve o zaman aldığınız kararlardan tamamen arınmış. Şimdi melekler sizin üzerinize bahis oynuyor, bu kez farklı bir şeyler yapıp yapmayacağınız konusunda iddialaşıyorlar.

Büyük olasılıkla her defasında aynı hatalan tekrar yapacaksınız Çünkü esasında insanlar değişiklikten nefret eden küçük duygusal

yaratıklar. Gerçi bazen, bazen büyük çaplı reformlar sıradan günlerde oluşuyor. Kişi şansını deniyor. Cesaretini topluyor. Umutsuzluğa kapılıp, "yeter," diyor ve daha önce hiç girmediği bir yola giriyor. Değişme olasılığınız çok fazla değil ama olabilir de. Hep beraber göreceğiz.

1. *Bölüme gidiniz (sayfa 7)*

58

31. Bölümden...

Arthur'a bir şans vermeye karar veriyorsunuz. Ertesi gün öğle saatlerinde paslanmaya başlayan arabanızla Hollywood tepesinde, beyaz mermer sütunlu ve bahçesinde Karayip mavisi fıskiye bulunan büyük modern bir Yunan-Neolitik-Roma tarzı eve geliyorsunuz. Gösterişli bir çöplük. *Uyuşturucu satıcısı mı? Porno kralı mı? Bîr gecelik ilişki arayan evli bir milyoner mi?* Ağırlığınızı bir ayağınızdan diğerine değiştirerek kapıyı çalıyorsunuz. (Çantanızı arabada bıraktınız ama cep telefonunuzu sıkı sıkı tutuyorsunuz. Bu garip adam sizesaldırsa arayacak kimseniz olduğundan değil. Lanet olası ar-kadaşlannız sizi hiçbir zaman geri aramadı.) Kapı hışımla açılıyor ve karşınızda Arthur Shulman duruyor. Yüzünde büyük bir gülümseme, elinde de çilekli smoothie var.

"Kıçımıza detoks yapıyoruz!" diyor. "Üç gün boyunca *sadece meyve."*

"Artık sosisli sandviç yok mu?" diye sorarken, bir yandan da etrafta, elinde video kamerası veya iğneyle eroin olan birisi olup olmadığına bakıyorsunuz.

"Ah," diyor. "O sadece keşifti. İşin gerektirdiği bir şeydi. Belirli türde birini bulmaya çalışıyorsan, belirli yerlere gitmen gerekebilir."

Üç yaşlı sosis köpeği Arthur'un ayaklarının dibinde şımarıklık

yapıyor, onları yavaşça ayağıyla itiyor. **Louise, Bessie, Zasu, % fen!** içeri giriyorsunuz. Müzik çalıyor ve avluya açılan kapılar açıı< Buradan içeriye okyanustan ılık bir esinti giriyor. Size ikram edil@n hiçbir şeyi içmeyeceğiniz konusunda verdiğiniz sözü unutuyorsa nuz (alkollü veya uyuşturuculu olabilir) ve içinde bir dilim limon yüzen bir bardak taze sıkılmış portakal suyunu kabul ediyorsunuz, Dışarıda, beyaz mermer havuzun karşı tarafında bir grup insan meyve suyu içiyor ve gülüyor. Tanışmanın ardından oturuyorsunuz, güneşin sıcaklığı sırtınıza vuruyor, mermerin soğukluğu ayaklarınız serinletiyor. Yaklaşık bir saat sonra, Arthur ayağa kalkıyor ve bir süre yanınızdan ayrılıyor. Sonra geri geliyor ve size *çok güzel* olduğunuzu söylüyor.

"Deneme çekimi bitti!" diyor. Anlaşılan bütün konuşmaları gizli kameralarla ve mikrofonlarla kaydetmişler. (Duvardaki lambalarda iki lens, masanın üstündeki güngüzeli çiçeklerinin arasına gizlice yerleştirilmiş ince bir mikrofon.) "Dikkat çekmeden deneme yapmanın daha doğru olduğuna inanıyoruz," diye açıklıyor Arthur. "insanlar filme alındıklarını bildikleri zaman çok gergin oluyor. Yalnızca heyecan faktörünü ortadan kaldırıyoruz." Masanın etrafındaki herkes gülüyor ve başını sallıyor. "Bunlar Pink (Pembe) adında yeni bir filmin yapımcıları," diyor Arthur, "Ben de oyuncu yönetmeniyim... Profesyonel genç kız avcısıyım." Başını bir tarafa yatırıp, "Var mısın?" diye soruyor.

Dört gün sonra cep telefonunuz çalıyor ve arayan Arthur. Hepsinin size bayıldığını, sizin göz kamaştırıcı, doğal ve harika olduğunuzu düşündüklerini ve Pink filminin başrolünü size teklif etmek istediklerini söylüyor. Film, evden kaçan ve Santa Monica'daki tahta kaldırımda yaşayan, fakat sonra bir yetenek avcısı tarafından keşfedilip meşhur olan sorunlu bir kızın hikâyesini anlatıyor.

"Çıplaklık var mı?"

"Tabii," diye bağırıyor Arthur. *'Bol miktarda*."

Şimdi sizi öldürmedi ama bu daha sonra öldürmeyeceği ya da

sizi köle olarak satmayacağı veya cinayet filminde kurban rolünü vermeyeceği anlamına gelmiyor. Hımmmm.

Filmi yapmayı kabul edecekseniz, 101. Bölüme gidiniz (sayfa 280)
Filmi yapmayı kabul etmeyecekseniz, 102. Bölüme gidiniz (sayfa 284)

59

31.
Bölümden...

Tabii, dostum, geleceğim dostum, diyorsunuz ve soğansız sosisli sandviçinizi yemeğe *devam* ediyorsunuz. Onun kartvizitini çöpe atıyorsunuz. *Madrabaz, yalancı, beceriksiz.* Otele yolu uzatarak *dönüyorsunuz,* sosisli sandviç yumruk gibi midenize oturmuş durumda. başınız ağrımaya başladı ve ayaklarınız ağrıyor. Bir de bu kadar *yalnız* olmasaydınız...

Otele döndüğünüz zaman canınız sıkılıyor. Koridordan elektrik süpürgesinin gürültüsü geliyor ve kapıyı açtığınızda, kare çeneli, *genç ve* yakışıklı bir temizlik görevlisinin size baktığını görüyorsunuz. Sakız çiğniyor. Patlatıyor. Bakıyor. Elinizi kalçanıza koyuyorsunuz. “Çokgürültü yapıyorsun,” diyorsunuz.

"Yani?”

“Yani, uyumaya çalışıyorum.”

"Özür dilerim, prenses.”

Görevli, elektrik süpürgesini prizden çıkarıyor ve kordonunu yere bırakıyor. Doğrulup yavaş yavaş size doğru yürüyor. Siz onun adımlarını sayıyorsunuz. Bir. iki. Öç. Dört. Yüzünde kartala benzeyen bir sertlik var; parlak, sanki tıraş olduktan sonra aceleyle benzinle cilalamış gibi. Size yaklaştığı zaman, onun kokusunu alabiliyorsunuz. Kolonya, ter ve bir şey daha; *Feromoniar.* Dizleriniz tit-

remeye başlıyor ve ıslaklık hissediyorsunuz (istemediğiniz bir erkeği arzulamak sizi hep kızdırıyor).

“İnsanları her zaman sinirlendirir misin?" diye soruyorsunuz $_0$na. 'Bunu iyi beceriyorsun."

Odanıza yöneliyorsunuz, peşinizden geliyor. Bronz-renkli yaka kimliğinde “Mando” yazıyor. Sizi televizyon sehpasına dayıyor. Ahşap kaplama bir masa. Tek kelime etmeden ona bakıyorsunuz ve [ylando eteğinizi kaldırıyor. Siz ayakkabılarınızı çıkarırken, külotunuzu indiriyor. Televizyon açık, haberler var. Vadide bir yerlerde, küçük bir kız kaçırılmış. Bu ay ikinci kız ama Mando dikkat etmiyor. Ayak bileklerinizi tutuyor ve yüzünün iki tarafına yerleştiriyor. 0 homurdanırken, siz pedikürünüzü inceliyorsunuz. Fena değil. Hiç fena değil.

Sonrasında birkaç çürük, kırmızı şiş dudaklar ve sol tarafınızda, masanın köşesine çarptığınız için acıyan bir bölge. Bütün bunlar olurken bir şekilde bileklerinde kalan pantolonunu çekiyor. Dışansı karanlık ve televizyonda şimdi hava durumu var, mavi ışık odayı akvaryum gibi aydınlatıyor. Bundan sonra hep güneşli olacağını söylüyor. Çok güzel olacağını söylüyor.

Altı hafta sonra hâlâ Los Angeles’tesiniz, bir pizzacıda çalışıyorsunuz ve saat 15.00’da uyuyakalmaya başlıyorsunuz. Sucuk kokusuna dayanamıyorsunuz. Yirmi sekiz dolarlık bir test (kimin yirmi sekiz doları var?) sonucunda, *hamile olduğunuzu* öğreniyorsunuz. (Biraz kilo almanızın, göbek deliğinizin altındaki hafif şişkinliğin, bütün o bedava pizzalardan olduğunu sanıyordunuz.) Mando’yu bir daha görmediniz. Onu bulmak için otele gidiyorsunuz, fakat haftalar önce işten ayrılmış. Arkadaşlarınıza hiç ulaşamadınız ve anne babanıza söylemeye niyetiniz yok. Sizi öldürürler. (Babanızın “Sekiz dakikalık ateş karşılığında on sekiz yıllık gönül yarası mı istiyorsun? işin özü bu,” diye gürlediğini duyar gibisiniz.)

Sorun şu ki, hamileliğinizi *halletmeye* yetecek paranız yok ve sağlık sigortanız da yok. Şehirdeki belediye otobüslerinden birinin

üstündeki posterden Katolik Evlat Edinme Ajansı'mn telefonunu alıyorsunuz ve danışmanlardan biriyle görüşüyorsunuz. Kırmızı yüzünün etrafında beyaz pamuk helva renginde saçları olan aşın kilolu bir kadın ve boynundaki gerçek ahşap haç, Katolik Hayır Kurumu'nun size yardımcı olabileceğini gösteriyor. Sizin durumunuzu inceledikten sonra, evlatlık verme işleminde size yardımcı olabileceklerini veya bebeğinizin bakımında size maddi destek verebileceklerini söylüyor.

Bebeği doğuracaksanız, 103. Bölüme gidiniz (sayfa 289)
Bebeği evlatlık verecekseniz, 104. Bölüme gidiniz (sayfa 293)

60

32.
Bölümden...

yeminli Gardiyanlar Evi'ne taşınmaya karar veriyorsunuz ve taşındıktan kısa bir süre sonra evin liderleri bütün faturalarınızı ve banka hesap özetinizi görmek istediğini söylüyor. Baş danışman peder White, Yeminli Gardiyanlar'ın *bütün borçlarınızı üstleneceğini* söylüyor. Okul borçları, kredi kartlan; her şeyi. Durup dururken. Bitecek. "Senin huzurlu, ibadete hazır bir halde olmanı istiyoruz,' diyor. "Sana yeni bir başlangıç sunmak istiyoruz.'

Böyle birkaç basit yazışmayla, bütün mali sorumluluğunuzu Yeminli Gardiyanlar üstleniyor. "Çalışman da gerekmeyecek,' diye güvence veriyor Peder White omzunuza hafifçe dokunarak. 'Biz sana bakacağız." Bakıyorlar da. Faturalarınızı, vergilerinizi ve gelirinizi hallediyorlar. Size yiyecek, kıyafet ve kalacak yer sağlıyorlar. Günün etkinliklerini planlıyorlar, kişisel gelişiminize ve kendinize saygı duymanıza yardımcı oluyorlar. İçinizde yeni bir huzurun ve sakinliğin büyüdüğünü hissediyorsunuz.

Ev kuralları katı bir şekilde uygulanıyor. Ziyaretçi yok, aile yok, televizyon yok, gazete yok, radyo yok. Eve mektup yazmak veya evden mektup almak yasak. *Geçmiş yaşantındaki tüm toksinlerden annmaya çalışıyorsun," diye telkinde bulunuyor Peder White. "Zihin temiz kalmalı. Dış etkenler bir numaralı düşmandır. İnsan, dünya tarafından zehirlendiği zaman temiz ve hafif kalamaz.'

Ev çok güzel ama yemek saatleri belirsiz. Akşam yemeği bazen akşam 17.00'da, bazen de gece yarısında. Bazı günler sizi sabahın dördünde kahvaltıya kaldırıyorlar, diğer günlerde ise öğlene kadar bir şey yiyemiyorsunuz. Ne zaman yiyeceğinizi asla bilemiyorsunuz ve yediğiniz zaman da, vejetaryen olan küçük bir porsiyon veriyorlar. Bazen sadece ekmek oluyor, işin güzel tarafı, kilo veriyorsunuz ve diğerleri kadar sağlıklı ve ince görünüyorsunuz. Kötü tarafı, devamlı açsınız ve başınız ağrıyor.

Yatma zamanları da belli değil. Nedenini bilmiyorsunuz ama evin programı sürekli değişiyor. Bir gün erken kalkmanızı istiyorlar, ertesi gün geç. Bazen meditasyon yapmanız için sizi sabahın üçünde uyandırıyorlar, bazen de güneş doğana kadar yatamıyorsunuz. Size amacın, alışkanlıklarınızı kontrol altına almak, kendi yirmi dört saatlik ritminiz üzerinde güç sahibi olmanız, böylece ne zaman uyuyacağınıza bedeninizin değil, sizin karar vermenizi sağlamak olduğunu söylüyorlar. Sonunda buna alışacağınızı, fakat şimdilik hep bitkin ve donuk olduğunuzu, sanki hiçbir şeyi düzene sokamıyormuş, tam olarak anlayamıyormuş gibi davrandığınızı belirtiyorlar.

Ayrıca çok fazla dua ve meditasyon var. *Gerçekten* çok fazla dua ve meditasyon. Olabileceğini düşündüğünüzden çok daha fazla. Bir tanrıya veya ilaha dua etmiyorsunuz, daha çok kendinize, içinizdeki boşluğa (doldurulması gerekiyor) dua ediyormuşsunuz gibi görünüyor. Daire şeklinde gruplar halinde dua ediyorsunuz, ekipler halinde dua ediyorsunuz ama asla yalnız başınıza dua etmiyorsunuz. Yanlış yapmanızdan veya kötü alışkanlıklar edinmenizden korkuyorlar, bu nedenle yanınızda hep bir dua partneri var.

Şimdilik partneriniz Summer ve ikiniz, günde en az üç kere, bodrum katındaki küçük porselen fayanslı odalar olan "tılsımlı" odalarda dua ediyorsunuz. Bu odalarda küvetler var ve çoğu zaman yıkanırken dua ediyorsunuz. Bunun, dua ederken arınmanıza yardımcı olduğunu söylüyorlar. Tam olarak anladığınız söylenemez

anıa bir yandan da, devamlı olarak yarı uyur durumdasınız. Peder White, oldukça iyi durumda olduğunuzu ve bir sonraki anlayış düzeyine neredeyse hazır olduğunuzu söylüyor.

Bir sonraki anlayış düzeyi, Peder White'nin kendisinden geliyor. Sizinle birlikte bir tılsımlı odada dua ediyor ve size banyo yapmanızı söylüyor. Sonra bir daha yıkanmanızı söylüyor. Sonra bir daha. Onun istediği kadar temizlenemiyormuşsunuz gibi görünüyor. Sonra sert süngeri elinizden alıp, sizi kendisi yıkıyor, deriniz kızarıp acıyıncaya kadar bastırıyor. Yüzünüzü ve ayaklarınızı nasıl temizleyeceğinizi öğretiyor. Vajinanızın etrafını nasıl temizleyeceğinizi, anüse özel özen göstermeniz gerektiğini söylüyor, "işte böyle," diye fısıldıyor dişlerini sıkarak, "Ve böyle."

Peder White size bir Gideon İncili veriyor ve kendisi sizin temiz olup olmadığınızı kontrol ederken, ayetler okumanızı istiyor. Bunun, sizin aklınızı güçlendirmek ve toleransınızı geliştirmek için olduğunu söylüyor. Bacaklarınızı açıyorsunuz ve ilahileri okumaya başlıyorsunuz. Vahiy kitabını okurken üzerinize eğiliyor ve Matta İncilini okurken elini kalçanıza koyuyor. Yarı sert penisinin ucunun size sürtündüğünü hissediyorsunuz.

"Yeminli Gardiyanlar'ın havarisi olabilmek için," diye fısıldıyor Peder White, "Almak zorundasın," ve bunu söyleyerek, kalçanızı havaya kaldırıp, sert bir şekilde içinize giriyor ve geliyor. Önce şoke oluyorsunuz ama sonra peder, sizin adınıza çok mutlu oluyor. Size bir Yeminli Gardiyan yüzüğü veriyor ve en sevdiği öğrencisi olduğunuzu söylüyor.

Evdeki konumunuz bir gecede yükseliyor. Yemek porsiyonlarınız büyüyor, daha iyi bir odaya taşınıyorsunuz ve bundan sonra sadece Peder White ile dua edeceğiniz söyleniyor. Bir açıdan, olanların tuhaf olduğunu biliyorsunuz ama umursayamayacak kadar çok uykunuz var ve çok açsınız. Ayrıca, mutlusunuz da. iyi bir şey yaptığınız için mutlusunuz. Peder White mutlu olduğu için mutlusunuz. Buraya gelmeden önce kimdiniz? Hiç kimse. Gidecek olsanız ne

hale gelirdiniz? Şey, artık evin en üst kademedeki kadını olmaz^. nız, bu kesin. Dosdoğru duygusal depresyonunuza mı dönerdiniz Eskisi gibi şişman ve arkadaşsız hale mi gelirdiniz? Tabii, gelirdin^

Annenizle babanız sonunda, sizi ziyarete gelip, sapkın külte katılarak beyninizin yıkanmasına izin vermekten vazgeçmeniz gerektiğini söylediği zaman, onlara yanlış düşündüklerini söylüyorsunuz Kesinlikle anlamıyorlar. Anneniz ağlıyor ve babanız öfkeyle çıkıp gidiyor. Olanlar o kadar sevimsiz ki onlara bir daha gelmemelerini söylüyorsunuz. Peder White memnun oluyor. Öğrenmekle dolu günlerinize geri dönüyorsunuz, akşamlannız çalışmayla ve duayla dolu geçiyor.

Her Cuma günü, evde yapılan mumlar, çiftçi pazarında satılıyor. Cuma günlerinden nefret ediyorsunuz; çok gürültülü ve dışarıdaki insanlar çok acayip. Bir gün gruptan biraz uzaktasınız ve önünüze bir kız çıkıyor. “Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

“İyi, teşekkürler," diyorsunuz. “Afedersiniz.”

Kız yine önünüzü kesiyor. “Acelen mi var?^ diye soruyor. “Seni bekleyen birisi mi var?"

“Efendim?"

Elindeki kereviz sapını çiğnerken, “Ben de senin gibiydim,” diyor. Sizi baştan ayağa süzüyor; yargılar gibi. Bir zamanlar Gözlem Kulesi adında bir başka “gençlik grubuna” girdiğini ama sonunda bu grubun bir *kült* olduğunu anladığını söylüyor. Sonra kızın arkasında, mavi rüzgârlıklı bir adamın durduğunu fark ediyorsunuz. Size bakış şekli hoşunuza g'tmiyor.

“Beni annenle baban gönderdi," diye fısıldıyor kız. “Yeminli Gardiyanlardaki insanların seni sevdiğine inanmaya koşullandırıldın. Sevmiyorlar. Sana seks yaptırmaya başladılar mı?”

Bir adım geriliyorsunuz. “Kimse bana bir şey yaptırmıyor."

“Eminim yaptırmıyorlardı.”

■Hayatımı çok seviyorum,’’ diyorsunuz bir anda.

“Birçok İnsan hayatlarını sevdiğini sanıyor, oysa aslında o hayat onları öldürüyor." Sonra mavi rüzgârlıklı adamın "çıkış stratejisi danışmanı” olduğunu söylüyor. İkisinin birlikte, insanları kültlerden Kurtarmak amacıyla çalıştığını belirtiyor. Yine o kelime. Kült Küt der gibi. Aklınızı karıncalandırıyor.

Gitmek istediğiniz takdirde, şu anda kaçmanıza yardım edebileceklerini söylüyor. Onlar kim? Onları, sizi sınamak için Peder White mi gönderdi?" O beyaz kamyonete binmen yeterli," diyor kız. "Organik bal standının yanında duran. Seni buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarırız."

"Ben tutsak değilim,” diyorsunuz. "Kaçmama yardım etmenize gerek yok.”

“Öyle mi?" Sakızını patlatıp, elini kalçasına koyuyor. "O halde kanıtla. Kamyonete bin ve gidip annenle babanı ziyaret edelim. Sonra seni, gerisin geriye Yeminli Gardiyanlar'ın evine bırakırız. Söz veriyorum. Şeref sözü."

Onu gerçekten yumruklamak istiyorsunuz. Sonra dönüp rüzgâr-lıklı adama bakıyor. Adam saatini gösteriyor ve artık gitmeleri gerektiğini işaret ediyor. Temkinli bir şekilde etrafınıza bakıyorsunuz. “Beni kaçırmayacağınızı veya öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?"

"Bilemezsin.” Kızın sabrını taşırmaya başlıyorsunuz. "Bak, eğer senin gitmen onlar için sorun oluşturmuyorsa, bu küçük yolculuğun ne sakıncası var? Hatalı olduğumu kanıtla. Bana, orasının bir kült olmadığını kanıtla.”

Kamyonete binecekseniz, 105. Bölüme gidiniz
(sayfa 296)

Kamyonete *binmeye çekseniz*, *106.* Bölüme gidiniz (sayfa 300)

61

32. Bölümden...

Bir grup yabancının yanına taşınmaya hazır olmadığınızı söylüyorsunuz. Baş danışman Peder White ansızın size defolup gitmenizi söylüyor. Önce şaka yaptığını düşünüyorsunuz ama tekrar ediyor. Ona gülümsüyorsunuz, aklınız karışıyor. Dalga geçiyor, öyle değil mi? Fakat eliyle işaret ederek, "Yalnızca git," diyor. "Ve sakın geri gelme," diye ekliyor. Neden böyle davranıyorlar? Bir aile olduğunuzu sanıyordunuz.

Gözyaşları o gece daha sonra, çok daha sonra, yatağınızda yatarken boşalıyor. Her şey açığa çıkıyor. *Okul, video, Thaddeus, Summer, Yeminli Gardiyanlar, Guy Moffatt.* Zavallı kayığınızla açılmanız gereken kötü seçimler okyanusu. Eve taşınacağınızı söylemeniz yeterli olacaktı. Şimdi yalnız kaldınız.

Bulabildiğiniz tek iş, alışveriş merkezinde, yarı zamanlı Paskalya Tavşanı olmak. Alışveriş merkezindeki insan kaynakları bölümünde (bodrum katında penceresi olmayan bir oda) sizi işe alan kadın, naneli sakız çiğniyor ve size bir zamanlar parlak olan ve kiralık giysiler giyerken hijyenin erdemlerini anlatan broşürleri verirken, sakızını patlatıyor. "Ayrıca, mesai kartını iki kere kontrol etmeyeceğim," diyor. "Eğer mesai kartını yanlış doldurursan, senin kendi sorunun olur, anladın mı?"

Tavşan kıyafeti, pembe plastik goril tüyünden yapılmış ve sıcak

tutuyor- Tek oksijen kaynağı kafes gözler. Daha mola odasından gınadan, üstünüzden ter boşanıyor ve hâlâ iki yürüyen merdiven çıkıp yemek bölümünü aşmanız gerekiyor. Paskalya yumurtanıza oturduktan sonra, aptalca sorular teranesiyle, çığlık krizleri ve id-,arla karşı karşıya kalıyorsunuz. Her çocuk, hatta büyükanneleri de, sizinle resim çektirmek için kucağınıza oturuyor. Çok bunalıyorsunuz. Molanızda serinlemeniz gerekiyor, bu nedenle tavşan başlığınızı çıkarıyorsunuz (yüzünüz kıpkırmızı ve ter içinde) ve anında, bir çocuk bağırmaya başlıyor. İnsan kaynakları müdürü koşarak yanınıza gelip, bir çocuk, tavşanı başsız gördüğü zaman hayat boyu suren bir travma geçirdiğini söylüyor. “Hayatı boyunca," - sakızını patlatıyor - “Daimi olarak.”

Sizi kovmayınca, alışveriş merkezinde Paskalya Tavşanı bulma konusunda umutsuz olduklarını anlıyorsunuz. Peki, ne kadar umutsuz? Ertesi gün işe sarhoş gidiyorsunuz ve çocukların fotoğraflarında çete işaretleri yapıyorsunuz. Anlaşılan biraz aşırıya kaçmışsınız. Öğle yemeği saatlerinde, İnsan kaynakları müdürü sizi Paskalya yumurtasından çekip kaldırıyor. “Tavşanın şimdi zıplaması gerekiyor!" diye açıklıyor çocuklara ve sonra öfkeyle size bakıyor. “Zıpla git bakalım, tavşan!” Köşeyi dönünce, Orange Julius’un oralarda bir yerde, sizi kovuyor.

Zaman geçiyor. Bir diş kliniğinde iş buluyorsunuz, orada Ray adındaki röntgen teknisyeniyle süregelen bir ilişkiniz oluyor. (Ray/X-ray esprilerinden sıkıldığı konusunda sizi uyarıyor.) Ray, pantolonunda Piper Cub uçak resmi bulunan kızıl saçlı, sıska biri. Onunla röntgen cihazının üstünde emekleme pozisyonunda (azot oksit darbeleriyle tamamlanarak) sevişiyorsunuz, danışma masasında misyoner pozisyonunda arka tarafınıza kalem batırılmış durumda sevişiyorsunuz. Sonra bir de, malzeme dolabında yeni ve Çok heyecanlı olan “ters dönmüş el arabası” konumunu icat ediyorsunuz. Bu pozisyon sanayi temizleyicisi bidonunun sağlamlığını ve süpürge sapının dengesini gerektiriyor.

Ray'la ilişkiniz yalnızca seks, sadece seks, başka bir şey değn Şehvet içeriyor ve bu nedenle de basit ve rahatlatıcı, işin güzel tarafı. Ray size hiçbir zaman çıkma teklif etmiyor. Size bir mikta, metamfetaminden oluşan sert bir enerji kokteyli ikram ediyor. Buna bayılıyorsunuz ve onunla birlikte malzeme odasına gitmeye razı olduğunuz sürece, size istediğiniz kadar metamfetamin bulabilecek. Size nasıl yaptığını gösteriyor; banyosunda, çalıntı kimyasallar, la ve tuz ruhuyla yapıyor. "Bu şeyler patlamıyor mu?" diye soruyor, sunuz. "Bazen," diyor ve omuz silkiyor, "Eğer ölçüyü tutturamaz, san."

Bu küçük düzeniniz aralıklı olarak bir yıl kadar devam ediyor ve sonra Ray size âşık oluyor. Bu yüzden siz de ona âşık olmaya karar veriyorsunuz. Zaten aslında başka bir şey yapmıyorsunuz. Yeni bulduğunuz bu enerji, en beğendiğiniz ilk on sanat okuluna portföyünüzü göndermenizi sağlıyor. Bir tanesi sizi kabul edip, size kısmi burs vermeyi teklif edince çok şaşırıyorsunuz. Sanat okulu. Gerçi, geçmişte bu konuda bazı talihsizlikler yaşamıştınız... Ayrıca, ressam olarak geçinmeye çalışmak pek iyi bir fikir değil. Aynı hafta Ray size, Jamaika'da bir hastanede hayalini kurduğu röntgen teknisyenliği işini aldığını söylüyor. Sizin de onunla gitmenizi istiyor. Bursu mu kabul edecekseniz, yoksa Jamaika'ya mı gideceksiniz?

Bursu kabul edecekseniz, 107. Bölüme gidiniz (sayfa 302)
Ray'la Jamaika'ya gidecekseniz, 108. Bölüme gidiniz (sayfa 304)

62

33. Bölümden...

Luis'i seçiyorsunuz. San Diego'ya bir bilet ayırtıyorsunuz ve oraya ulaştığınız anda onu görüyorsunuz. Resmindeki kadar yakışıklı. (Rahatlıyorsunuz, çünkü şişkoların, guatrlıların ve doğum lekesi olan insanların, hiç de ideal erkek değillerken, kapıdan dans ederek girip Evet, *biz Hayalinizdeki Erkek 777'yiz,* dediklerine ilişkin bütün o hikâyeleri duymuştunuz.) Gerginsiniz ve ateş basıyor. Sizin hakkınızda ne düşündüğünü merak ediyorsunuz.

Çantalarınızı taşıyor. Büyük, kaslı, damarlı elleri var ve ona baktıkça, daha da yakışıklı olduğunu görüyorsunuz. Sizi deniz kenarında bir bara götürüyor. Orada balık tako ve bira ısmarlıyorsunuz, ikiniz de gerginsiniz. Sizden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorsunuz. Bir bira daha ısmarlıyorsunuz, sonra bir tane daha, bir tane daha... Saat yalnızca öğleden sonra iki ve siz bir anda sarhoş oluyorsunuz. Yürüyüşe çıkmaya karar veriyorsunuz.

Rıhtımda insanlar balık tutuyor. Adamın biri yavru köpekbalığı yakalamış; balık beton güvertede, düzgün beyaz göbeği ters dönmüş şekilde, nefes nefese yatıyor. Onun için üzülüyorsunuz. İçinizden yavru köpekbalığını kucağınıza almak, göğsünüze sıkıca sarmak ve kaçmak geçiyor.

Luis, otuz dakika uzaklıktaki Oceanside'de bir evde bir oda kiralıyor. Ev, aynı şekildeki gül renkli sıvaları olan evlerin bulunduğu bir

sitede, kendisi de Okyanus Evleri ve Okaliptüs Duvarları ve hanımeli Sarmaşıkları gibi isimleri olan birçok sitenin arasında bir yerde. ■

Sizi evinde üst kata çıkarıyor ve bavulunuzu dikkatle onun yatağının üstüne koyuyorsunuz. Bavulunuzun fermuarıyla oynuyorsunuz ve Luis size gülüyor. Alt dudağınıza dokunuyor ve ikiniz, birlikte bavulun üstüne devriliyorsunuz. Sonrasında, hâlâ sizden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorsunuz.

Bu soru, hafta sonunun geri kalanında kendi kendinize hemen hemen her beş dakikada bir sorduğunuz bir soru haline geliyor Ona bakmak bile kalbinizi acıtıyor ama o çok mesafeli ve sessiz davranıyor. Gülüyor ama sadece arada sırada. Sizinle her gece sevişiyor ama yine de mesafeli duruyor. Siz kovaladıkça o kaçıyor. Bu da onu her geçen dakika daha cazip hale getiriyor. Onunla konuşmak istiyorsunuz, sizden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ' sormak istiyorsunuz ama çatık kaşları, fıldır fıldır bakan gözleri yüzünden kalbiniz parmak uçlarınızda atıyormuş gibi geliyor ve bu nedenle ona hiçbir şey soramıyorsunuz.

Sinir bozucu dört günün sonunda, sizi havaalanına bırakıyor. Tuhaf, huzursuz ve uzak duruyor. Veda etmek için içeri bile girmiyor. Kadınlar tuvaletinde özürlüler kabininde ağlıyorsunuz. Getirdiğiniz kıyafetler yanlıştı, saçlarınız yanlıştı, çirkin, şişkin ve balık suratlı görünüyorsunuz. Her şey çok yanlış. Siz tuvalet kabininde yüzünüzü silip gözyaşlarınızı tuvalet kağıdıyla tıkamaya çalışırken, yaşlıca bir kadının sert sesini duyuyorsunuz. “Madam?" diyor kadının genizden gelen resmi sesi. “Özürlüler kabinindesiniz ve bekleyen biri var.”

“Ben buradayım!” diye bağırıyorsunuz.

“Bunu biliyoruz, madam. Orası sadece özürlü insanlar için.”

“Biliyorum. Lanet olsun,” diye bağırıyorsunuz. “Ben de özürlüyüm.”

Lanet olsun. Ben de özürlüyüm. Havaalanı güvenlik raporuna bu ifade girecek. Kaliforniya özürlü insanlara ya da onlar hakkında bağıranları hoş karşılamıyor fakat bacakları burulmuş boru temizleyicisi gibi olan bir kızın beklediğini nereden bilebilirdiniz? Ceza ödüyorsunuz, uçağınızı kaçırıyorsunuz ve o gece bire kadar eve varamıyorsunuz. Vardığınızda da bitkin, rimeliniz akmış ve perişan haldesiniz.

Eve geldiğinizde sizi üç tane mesajın beklediğini görüyorsunuz. Birisi, nerede olduğunuzu merak eden annenizden (internetten buluşma olayınızı hiçbir şekilde anlatmayacaksınız); İkincisi, stajyer arayan yerel radyo istasyonundan ve sonuncusu da, nihayet Luis'den. Onu aramanızı istiyor.

Sizden özür diliyor. Kalbiniz hopluyor. Size çok heyecanlı olduğunu söylüyor. Başka bir insanla aralıksız olarak dört gün boyunca kalmaya alışkın olmadığını anlatıyor; çok uzun süredir yalnız. Bir şans daha istiyor. "Geri dön, bebeğim," diyor. "Sana ihtiyacım var. Her şeyi mahvettim." Kalbiniz küt küt atıyor, adrenalin seviyeniz aniden yükseliyor. Onu özlüyorsunuz. Kesinlikle doğru olmasını umduğunuz şey, *gerçekten* doğru. Sonuç olarak sizden *gerçekten* hoşlanıyor! *Yaşasıııınl* Uzun bronzlaşmış kollarını, derin kahverengi gözlerini hayal ediyorsunuz.

Yine de, belki ona yeterince zaman ayırdınız. Belki işe başlayıp, para kazansanız iyi olacak. Arkadaşınız restorandaki garsonluk işinden ayrılacağını ve sizin, onun yerini alabileceğinizi söylüyor. "Bahşişler iyi," diyor. "Yapmak istediğin başka bir şey buluncaya kadar burada çalışabilirsin."

Luis'e geri döneceksiniz, 109. *Bölüme gidiniz*

(sayfa 308)

Restorandaki işe gireceksiniz, *128. Bölüme gidiniz*

(sayfa 366)

63

33. Bölümden...

Harrington'u seçiyorsunuz. Londra'ya beklenenden iki gün önce geliyorsunuz ve görkemli avizeleri, gümüş buz kovalan ve yerinde vale hizmeti olan Kensington'daki şık Governor's House Oteli'ne giriş yapıyorsunuz. (Kredi kartınız bunu kaldıramayabilir.) Bir buçuk gün uyuyorsunuz. Sonra kalkıp duş alıyorsunuz, bacaklarınızı tıraş ediyorsunuz ve Harrington'u arıyorsunuz.

"S*ürpriiiiz!*" diyorsunuz. "Ben geldim. Beni görmeye gel."

Sesi hafif hırıltılı çıkıyor. Uykudan yeni kalkmış gibi. Sinirli ve rahatsız edilmiş gibi bir ses tonuyla konuşuyor. "Şöyle yapacağız," diyor. "Perdeleri kapatmanı, bütün ışıkları söndürmeni, gözlerini bağlamanı, çıplak olarak yatağa yatmanı ve beni beklemeni istiyorum."

"Efendim?"

"Ne dediğimi duydun!" diye bağırıyor. "Beni beklemeni istiyorum. Gelip seni perişan edeceğim ve senin orada beklemeni istiyorum. Yatağa uzan. Işıkları söndür, karanlık olsun ve beni bekle. Oraya gelmem ve seni halletmem ne kadar sürer bilmiyorum ama beni bekle."

Harrington'un söylediklerini aynen yapacaksanız, 110. Bölüme gidiniz (sayfa 310)

Bu özel tanışma şeklini reddedecekseniz, 111. Bölüme gidiniz (sayfa 312)

64

34. Bölümden...

Bir kumar oynayıp Rocky ile eve gidiyorsunuz. Bir taksi durduruyor ve ikiniz de arkaya biniyorsunuz; bu noktada, şehrin kırk dakika dışında *Brighton Beach*'te oturduğunu söylüyor. Brighton Beach mi? Hemen aklınıza bütün sapıklar, katiller, tecavüzcüler ve gaspçılar geliyor. Seri katiller. *Karın Deşen Jack, Boston Canisi, Cleveland Gövde Canavarı.* Burada bir dereceye kadar pazarlama var; akılda kalıcı isimleri olan katiller. Neden daha çok kadm seri katil olmadığını merak ediyorsunuz; olsaydı, adlan ne olurdu? İntikam *Sanatçısı, X-Kromozomu Katili, Hollywood* Hadime». Kırp*a *İane, Kötü Eş Betty, Sapık Lizzie.* Hayır, Lizzie'yi başka yerde kullanacaksınız.

Lizzie Borden bir balta aldı Annesine

kırk kere sapladı Ne yaptığını görünce

Babasına vurdu kırk bir kere...

Rocky'e şöyle bir bakıyorsunuz ve ölümünüzün hâsılat rekoru kıracağını anlıyorsunuz. Yapım aşamasında olan özel okuksonrası program. Kollarınız parçalara ayrılmış, ayakkabılannız kaybolmuş ve kafanız kızartma tenceresinin içinde. Hayır, bu delilik. Rocky

yalnızca şehir dışında yaşayan iyi biri. Taksi yaşadığı apartmanın önünde duruyor ve Rocky sizi yukarı çıkarıyor. Tamam. Şimdi yine_ sizi öldüreceğini düşünüyorsunuz.

“Bir içki ister misin?" diye soruyor Rocky kibarca, asansör olmayan binanın üçüncü katındaki dairesinin kapısını açarken. Dairesi büyük, temiz ve sıcak. Kahve ve limon gibi kokuyor. Salonda büyük bir beyaz kanepe ve ahşap panelli bir televizyon var. Pencerenin içinde, gelinliğe benzeyen süslü dantel perdelerin altında, kocaman bir erkek kedi uyuyor.

Rocky’nin size saldırmasını bekliyorsunuz ama saldırmıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor, ellerini yıkıyor, içki hazırlıyor, bir deste oyun kâğıdı alıyor ve remi oynamak isteyip istemediğinizi soruyor. Sabahın dördüne kadar kâğıt oynuyorsunuz ve kanepenin üstünde uyuyakalıyorsunuz.

Sabah olunca Rocky size bir fincan kahve uzatıyor ve kendinden bahsediyor. Rusya’da, adını telaffuz edemediğiniz bir köyde büyümüş. Annesiyle babası hâlâ orada yaşıyor. Rocky Amerika’ya kargo mavnasıyla gelmiş. Birkaç Hyundai’nin bulunduğu konteynerde saklanabilmek için para ödemiş. Orada kendisiyle birlikte kilitli kalan bir kedi bulduğunu söylüyor.

“Aptal kedi," diyor. “Dokuzuncu canını kullanıyor olmalıydı.”

İrkiliyorsunuz. *İşte bu noktada Rocky size kediyi yemek veya hayatta kalmak için kediyi öldürmek zorunda kaldığını anlatacak.* “Peki, kediye ne oldu?” diye soruyorsunuz ama aslında korkunç yanıtı duymak istemiyorsunuz.

Rocky, pencerenin içinde horlayan turuncu kediyi gösteriyor. “Oskar,” diyor Rocky. “Onu hayatta tutabilmek için yolculuk boyunca besledim ve hâlâ domuz gibi yemek yiyor. O kediyi beslemek için ikinci bir iş bulmam gerekiyor. Şaka yapmıyorum."

Ondan sonra, hemen her gece Rocky'nin evinde kalıyorsunuz. Oldukça iyi bir aşçı olduğu ortaya çıkıyor ve epey şefkatli ve tatlı

r

olabildiği anlaşılıyor. Fakat ailesinden bahsetmekten hoşlanmıyor, gerçek adını hiç sormuyorsunuz; Rocky olmadığını varsayıyorsunuz. Size hiç söylemiyor. Diğer bütün sırlar gibi, bu da bir gizem.

Hayat devam ediyor ve Rocky'yle çıkmaya devam ediyorsunuz, işler yolunda gidiyor - seks olağanüstü - fakat Rocky devamlı olarak beş parasız. Her şeyin parasını siz ödemek zorunda kalıyorsunuz ve bu durum doğal olarak sizi olumsuz yönde etkiliyor. Dahası o kadar uzakta oturuyor ki, resim yapacak zaman bulamıyorsunuz çünkü hep o lanet olası trendesiniz. Yine de, ona ne zaman baksanız, ayak parmaklarınız ürperiyor. Bir de yeni ayakkabı alabilseniz.

Sonra bir gün kampüste Ben Du Pont adında soylu biriyle tanıştırılıyorsunuz (Du Pont'ların Du Pont'u: New York'un yarısına sahip olan ünlü kimyasal baronları). Ben, fidan gibi zayıf biri; zarif, eklemli elleriyle ve çok büyük burnuyla, neredeyse kadınımsı. Üzerinde pahalı bir spor ceketle yırtık kot pantolon var ve bu kıyafetin onun markası olduğu anlaşılıyor; *çok-zenginim-ama-umurumda-değil, bu-nedenle-siz-de-umursamamalısınız* ifadesi. 'Ben bizim melek yatı-nmcılarımızdan biri," diyor birisi. 'Şehirdeki yoksul mahallelerde uygulanacak gençlik programı için okula on milyon dolar bağışladı."

Daha önce, bırakın on milyon doları olan birini, *bağışlayacak* bir doları olan biriyle bile tanışmamıştınız. 'Merhaba," diyorsunuz ve kazağınızın altında göğüs uçlarınıza dikkat ettiğini fark ediyorsunuz (biraz önce sertleşti). Ona ressam olduğunuzu, öğretmenlik yaptı-ğnızı ve şehre yeni geldiğinizi söylüyorsunuz... ilgileniyor ve çalışmalarınız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor (veya özellikle büktüğünüz ıslak dudağınız veya özellikle dışarı çıkarttığınız sol kalçanız hakkında daha fazla bilgi almak istiyor), ikiniz uzun süre konuşuyorsunuz. Çok komik, zeki ve esprili biri. Bir milyonerin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştiniz.

"Merak ediyorum," diyor, "Benim gibi yaşlı biriyle çıkar mısın?

Mesela, *bu* akşam yemeğe?" Rocky evde yemek yaparken, bir milyoner sızı dışarı yemeğe davet ediyor. Kiminle yemek yemeğ, tercih edersiniz?

Rocky'yle yemek yiyecekseniz, 112. Bölüme gidiniz (sayfa 315)

Ben 'le yemek yiyecekseniz, 113. Bölüme gidiniz (sayfa 320)

65

34. Bölümden...

Rocky'e teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, diyorsunuz. *Yabancılar tehlikelidir*.* Çekici genç erkekler kadınları mahveder. Yeterince sorununuz yok mu? Eve yürürken dudaklarınızdaki tuzu yalıyorsunuz. Onun tadını alabiliyorsunuz. Muhtemelen onu bir daha görmeyeceksiniz. Zaten çok genç, önü çok açık. Engelleri olan, sınırları olan erkeklere ihtiyacınız var. Hızlı bir şekilde Christopher Sokağı'nı geçiyorsunuz, soğuğa karşı yakanızı kapatıyorsunuz ve sokak lambasının suyuna yansıdığı siyah bir çamur göletinin üstünden dikkatle geçiyorsunuz. Bir el uzanıp ağzınızı kapatarak bastırıyor ve sizi dar sokağa çekiyor.

Bu el ağır, kıllı ve tuvalet tabletleri gibi kokuyor. Ağır bir şeyle, sert bir şeyle başınıza vuruyor. (Soruşturmayı yapan memur raporunda, kafaya yapılan kunt travmanın bir çekiçle yapıldığını belirtecek; suç mahallini inceleyen memur çöplükte bir topuzlu çekiç bulacak.) işin en saçma yanı, hiç tanımadığınız biri tarafından öldürülmek. Hiç tanışmadınız, hiç tartışmadınız. Hiç şikayet etmediniz. Sizi öldüren adam bir seks avcısı değil. Hapisten kaçmamış. Yalnızca sağlık sigortası olmayan şizofren bir adam, ilacı yok, yardım görmüyor, elinde bir çekiçle geziyor.

Adam sizi sığır gövdesi gibi doğruyor. Acı hissetmiyorsunuz, ilk keskin duygu, açık ve net, sıcak ve havuz gibi bir şeye dönüşüyor.

Rahat. Sırt üstü ılık bir göle düşüyorsunuz. Orada yüzüyorsunuz derinleşen pembe gökyüzünde resimleri seyrediyorsunuz. Komik resimler. Üniversitedeyken Alaska halkıyla ilgili olarak yazdığız[1] makale. Dokuz yaşındayken bulduğunuz ölü güvercin. Waffle yapan erkek kardeşleriniz. Annenizin beyaz zambak gibi kokan elleri. Sonra pembe gökyüzü derin bir iç çekip, kırmızıya dönüşüyor ve siz, ılık gölün içinde rahatlıyorsunuz. Orada da görülecek birçok şey var.

66

35. Bölümden...

Dekanla ilgili öğrendiğiniz her şeyi, el yazınızla yazdığınız uzun bir mektupla idareye anlatıyorsunuz. Öne çıkmanın neden bu ka-darzor olduğunu aynı zamanda son derece gerekli olduğunu açıklıyorsunuz. Doğrunun savunucusu olarak her eğitim kurumunun kendisini daha yüksek standartlara hazırlaması gerektiğinden, onlara her şeyi - dekanın içki içmesini, uyuşturucularını, zimmetine para geçirdiğini - anlatıyorsunuz. Bunu yapmak hiç hoşunuza git-miyorama yapılması gerekiyor.

Bir hafta sonra kovuluyorsunuz. İnsan kaynakları müdürü sizi ofisine çağırıyor. “İşimin bu kısmı hiçbir zaman kolay olmadı,” diyor, "Hiçbir zaman.” Ofisteki bilgisayarınıza el konuluyor, sesli postanız kapatılıyor, ana anahtarınız iptal ediliyor. Size hiçbir açıklama yapılmıyor, veda edilmiyor, tazminat paketi verilmiyor. Yalnızca eşyalarınızı bir karton kutuya doldurup, gizlice eve dönüyorsunuz.

Küçücük dairenizde bir şişe şarap açıyorsunuz (sonra bir tane daha, sonra bir tane daha). Artık zamandan bol bir şeyiniz yok. Şimdi, oturup düşünme zamanı. (Dairenizdeki tezgâhlar ne zaman bu kadar kirlendi? Perdeleriniz ne zaman bu kadar tozlandı?) Aylar birbirini kovalıyor ve para tükeniyor. İş bulmanız gerekiyor. Öğretmenlik söz konusu değil; Mason-Dixon hattında hiçbir okul sizi işe almaz.

Sonra son derece tuhaf bir telefon alıyorsunuz. Gırtlaktan geie„ bir kadın sesi, "Ben Eileen Ashton," diyor. Eileen, kentin ünlü ortoPedi cerrahının havalı eski-karısı. Abartılı partileri ve büyük bağışları ile tanınıyor. Bir keresinde, Çocukların Kanser Fonu için bağış toplamak amacıyla bir "cenaze ziyafeti" düzenlemişti (hiç kimse aradaki bağlantıyı anlamadı ama sorgulayamadı). Burada yüksek gelirli konukları baştan aşağıya simsiyah giyinmiş ve siyah tül peçe, feriyle silindir şapkalarının altından, ıstakozlu börekler kemirmiş, lerdi. Sonunda sekiz yüz bin dolar toplamıştı.

"Numaranı Dekan Dorington'dan aldım," diyor şeker gibi sesiy. le. "Bu akşam buraya gelebilir misin, diye merak ediyordum. Çok hoşsohbet olduğunu duydum." *Hoşsohbet mi? Lanet olsun, neler oluyor? Bu ne anlama geliyor?* (Aslında sesinin tonundan, kötü bir şey olduğunu kesinlikle anlıyorsunuz.) "Tam alışverişe çıkıyordum,' diyorsunuz. Bu aslında doğru ama kulağa çok aptalca geliyor. Yüksek sesle ve fıkır fıkır bir küçük kız gibi kahkaha atıyor. Tam yetişkin Güneyli bir kadın için saçma ama yaygın bir davranış. "Para kazanmak varken, neden harcayasın?" diye soruyor, "iyi bir kız ol ve buraya gel."

Eileen Ashton'un evine gidiyorsunuz. Burası, yeşil kepenkli ve verandasında büyük hasır koltuklar bulunan, savaş öncesinden kalma, üç katlı devasa bir koloni evi. Eileen aileden zengin. (*Tütün parası, iç Savaş parasını finanse etti. Plymouth Rock parasını kondu.)* Yine de, Eileen kapıyı açtığı zaman, sinirli görünüyor ve boğazındaki altın para kolyesiyle oynuyor. Gülümsüyor ve etrafta kimseler olmadığı zaman çok içen bakımlı bir kadının manikürle görünümünü, tavrını taşıyor.

Burada ne aradığınızdan emin olmadığınızı söylüyorsunuz ve Eileen gülüyor, *içeri gel!* diyor. Marina boyutundaki salonda, kris[tal] bir avizenin altına demir atmış, beyaz ham ipekten yapılmış [6ır] tekneye benzeyen çok büyük bir kanepe var. Eileen size bir barde^ içki - sert bir cin tonik - uzatıyor. Minnetle bir yudum alırken, *bar-*

dağm terlemeye başladığını görüyorsunuz. Size bir içki daha hazırlıyor. Savannah'ta böyle yapılıyor. Elinizde bir içki olması gerekiyor ^ da neden olmadığını açıklamanız.

pirinç bir halkanın üstüne tünemiş büyük yeşil bir papağan var ve size kötü kötü bakıyor. Tam onun akıllıca doldurulmuş bir hayvan olduğunu düşünürken, berbat bir sesle *MaCAW* diye bağırıyor! Eileen, "Sus, Bay Biggles!" diyerek gülüyor. "Bay Biggles'e bakma sen. Kör ve aptal ama kocam onu çok seviyordu. Şey, yakında eski alacak kocam demeliyim, boşanıyoruz ve Bay Biggles, buradan istediği tek şeydi, bu nedenle bir tek onu vermedim. Doğru değil mi, Bay Biggles?" Kuşa bakıp öpücük sesleri çıkarıyor. "Kocam ona ithal Brezilya fıstığı veriyordu ama ben onu kedi mamasıyla besliyorum... Biraz daha cin alır mısın?"

Evet, anlamında başınızı sallıyorsunuz, fakat dünyada bunu atlatmanıza yardımcı olmaya yetecek kadar içki olmadığını biliyorsunuz. Söyleyecek başka bir şey bulamıyorsunuz. "Kör mü?"

"Glokom. Hiçbir şey görmüyor."

Cadaloz! diye bağırıyor kuş.

"Söylediği şeye bak!" diyor Eileen. *"Vay canına.* Kocam ona seçme deyimler öğretti." Bir yerlerden klasik müzik sesi gelmeye başlıyor ve bacaklarınızın arasında siyah, ipek gibi tüyleri olan bir kedi dolaşmaya başlıyor. Üç kadeh içki ve uzun bir sohbet sonrasında, Eileen hâlâ size *ne istediğini* söylemedi. Bu bekleme sizi iyice geriyor. Resimlere ve salondaki antikalara bakıyorsunuz. Bu salonda, sizin bütün hayatınız boyunca kazandığınızdan daha çok para var. Eileen konuşuyor ve size, şehir merkezinde yaşayan annesini anlatıyor. *Beyaz pislik!* diye bağırıyor kuş. *Beyaz pislik!* Ve Eileen aniden viski dolu bardağını kuşa fırlatıyor, bardak arka duvara çarpıp parçalanarak duvar kâğıdını ıslatıyor. Yeşil papağan Çildınyor. *Seni orospu seni!* diye haykırıyor, *seni orospu seni!*

Bu noktada Bay Biggles o kadar heyecanlanıyor ki, bir adım atı-

yor ve yere düşüyor. “Lanet olası tüylü toz bezi!" diye bağırıy$_{Or}$ Eileen. “Neden bir kere şu vantilatör kanatlarına uçmuyor ki?” Ayağa kalkıyorsunuz. Muhtemelen kuşa yardım etmek için ya da parçalan toplamak için ama hayır, aslında sadece uzaklaşmak istiyorsunuz ve Eileen sizi omzunuzdan yakalıyor. “Sakin ol,” diy$_{Or}$ ve sizi dudaklarınızdan öpüyor.

Başınız dönmeye başlıyor. Klasik müziği duyabiliyorsunuz, Bach veya Mozart ya da başka biri. Eli kalçanızda dolanıyor ve avucunu bacaklarınızın arasına koyuyor. 0 sırada, telefon çalıyor ve ikiniz ayrılıyorsunuz. Eileen telefona gidiyor, bu arada telefonun sesi kuşun yeniden çılgınca hareketler yapmasına yol açıyor ve yalpalayarak cam odaya gidip, kedi kâsesinden kedi maması yemeğe başlıyor. Eileen telefonu kapatınca, Bay Biggles’i kucağına alıyor. Kuş çılgınca kanat çırpmaya başlıyor. Eileen’e bağırıyor, *Yüzünü paramparça edeceğim, Eileen! Yüzünü paramparça edeceğim!* Eileen onu tekrar tüneğine götürüyor.

“Dekan Dorington’un sana vermemi istediği bir iş var," diyor. “Bir evim var, aslında, kocamındı ama kimin umurunda. Bu ev Sapelo’da. Oraya hiç gittin mi? Meridian sahilinin hemen açığında. Yedi mil açıkta. Çok güzel bir yer, görkemli bir ev, kapalı yüzme havuzu var ama birinin sürekli olarak orada kalmasını istiyorum. Şey, en azından bir süre. Boşanma sonuçlanıncaya kadar. Birisinin, kocamın gizlice oraya gidip, sigorta parası için yakmadığından emin olması gerekiyor. Bu sadece, ben boşanırken evi alıncaya kadar sürecek. Eğer evi o piç kurusu alırsa, evi yakman için sana bizzat ben para vereceğim."

Sonunda ne halt istediğini öğreniyorsunuz. Tatil evine bakıcılık yapmanızı istiyor. *Tabii, olur,* diyorsunuz. *Neden olmasın*?

Nasıl olsa burada hayatınızda önemli bir şey olmuyor - gideceğiniz bir yer yok, olmanız gereken bir yer yok - neden gidip bir adada yaşamayasınız? *Neredeydi demiştiniz?* “Sapelo," diyor, “Olabilecek en tuhaf yer.”

yani ya teklifini kabul edip adaya gideceksiniz ya da teklifi geri çe*virip,* kendi başınıza kalacaksınız. Size gerçekten yardım etmek i**stiyo**r olabilir ama aynı zamanda, sizi, kimsenin soru sormayacağı uzak ve ücra biryere götürüp, orada öldürmek istiyor da olabilir.

Sapelo'ya gidecekseniz, 114. Bölüme gidiniz
(sayfa 325)
Sapelo'ya gitmeyecekseniz, 115. Bölüme gidiniz
(sayfa 328)

67

35. Bölümden...

Neden bir çuval inciri berbat edesiniz? *Hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz* ama dekanla öpüşmüş olmanızda iki temel sorun var (1) Bir kadınla öpüşebileceğiniz hiç aklınıza gelmezdi. (Arayabileceğiniz bir lezbiyen yardım hattı var mı acaba? Bir üyelik formu falan?) ve (2) Acaba dekan çılgına dönecek mi? Bu olay işinizi etkileyecek mi? Bundan sonra size farklı davranacak mı? Siz bundan sonra ona farklı davranacak mısınız? Karakterinizin dışında bir şey yaptığınız zaman, bu artık bundan sonra sizin karakteriniz mi olacak?

Uzun hafta sonu boyunca, telefonun çalmasını bekliyorsunuz ama çalmıyor. Evinizi temizlemeye başlıyorsunuz. *Siliyorsunuz, ovuyorsunuz, siliyorsunuz, siliyorsunuz, süpürüyorsunuz, elektrik süpürgesiyle temizliyorsunuz, yıkıyorsunuz, bekliyorsunuz.* Beş makine dolusu çamaşır yıkıyorsunuz. Zaten temiz olan şeyleri tekrar yıkıyorsunuz. Sonra telefon çalıyor. Dekan Dorrington'un bürosu arıyor. Dekanın sekreteri sizi kovuyor. Ofisteki bilgisayarınıza el konuluyor, sesli postanız kapatılıyor, ana anahtarınız iptal ediliyor. Size hiçbir açıklama yapılmıyor, sıcak bir şekilde veda edilmiyor, tazminat paketi verilmiyor. Veda pastası yok, kart yok, bunun çok ayıp olduğunu söyleyen öğretmenler yok. Yalnızca eşyalarınızı bir karton kutuya doldurup, gizlice eve dönüyorsunuz.

Küçücük aırenız e bir şişe şarap açıyorsunuz, sonra bır tane daha açıyorsunuz, evdeki stokunuz bitinceye kadar açıyorsunuz. Şimdi gidip şarap almanız gerekiyor. Burada gerçekten çok güzel olan bir haber de, Savannah'da her yerde - hatta bakkallarda bile şarap satılıyor olması. Savannah'ın kent merkezindeki tek market Kroger. Kroger yirmi dört saat açık ve kilometreler boyunca kliması olan tek yer burası.

Kapının önünde tavuk kulübesi var ve içeride boydan boya içki dolu bir koridor bulunuyor. Arabalar sıcakta duruyor ve buharlaşıyor. Ön kapıdan içeri girerken, üzerinde lekeli bir spor ceket bulunan zenci bir adam bağırmaya başlayarak tekrar tekrar, "*Fahişe! Seni koca götlü fahişe*\" diye bağırıyor ve bakkalın güvenlik görevlileri gelinceye kadar susmuyor. Güvenlik görevlileri kendilerini polis sanıyor.

Kasalarda sonu gelmeyen kuyruklar var, kliması olmayan yoksul mahalledeki herkes, serinlemek için buraya geliyor. Başlarına tişört bağlamış adamlar, mandıra kısmında birbirlerine bağırıyorlar. Çocuklar solmuş etleri yüzlerine bastırarak, kırık alışveriş arabalarıyla koşuşturup duruyor. Kan ter içindeki anneler, hoşnutsuz bir ifadeyle, birbirleriyle komşuları, paraları ve erkekleri hakkında konuşuyor. Dalgın bir şekilde, dizleri seviyesinde cirit atan çocuklara vurup, onların bağırarak florasan ışıkla aydınlatılmış koridorlarda koşuşmalarına yol açıyorlar.

Yeşil plastik bir alışveriş sepeti alıyorsunuz ve dükkânın içinde dolanıyorsunuz. Bir pinos gris şarabı buluyorsunuz ve kasalara doğru ilerliyorsunuz. O anda, marketin çok sessiz olduğunu fark ediyorsunuz. Kadınlar artık konuşmuyor, kasiyerler hareket etmeden durmuş, dükkânın önüne bakıyor. Sadece bir bebek ağlıyor, başka hiç ses yok. O anda, başlarında yün bere olan iki adam görüyorsunuz. İlk düşünceniz, *bu havada kim yün bere giyer* oluyor. Ama sonra tabancalarını görüyorsunuz. Siyah, donuk, sıradaki insanlara doğrultulmuş. Kasiyere bir şey söylüyorlar, bağırıyorlar ve

sonra mavi gömlekli, yaka kartlı bir adam koşarak içeri giriyor, Bir patlama oluyor. Maytap patlarmış gibi. *Pat pat pat!* Mavi gömlekli adam yere düşüyor. Sonra iradeniz dışında dönmeye başlıyorsa nuz, sanki bir şey sizi sert bir şekilde itmiş gibi. Göğsünüzde bir sıcaklık var. Dizlerinizin üstüne yığılıyor gibisiniz ve göğsünüze ılık bir şey yayılıyor.

Bir kadın yanınıza çömeliyor, bir şeyler söylüyor; ne olduğunu hiç anlayamıyorsunuz ama bu şekilde yanınızda olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorsunuz. Bir anda kendinizi hiç iyi his setmiyorsunuz. Bu kadın bir melek olmalı. Göğsünüze yayılan sıcaklığın kenarları var, sanki arkasından daha keskin bir şey pusuya yatmış gibi. Marketteki sesler tamamen kapanmış gibi. Yanınızda duran insanların bacaklarını görüyorsunuz ve kadının elinin göğsünüzde yarattığı şahane baskıyı hissediyorsunuz.

Sonra her taraf karanlık oluyor. Ortası donuk kırmızı olan anlamsız bir karanlık. Kırmızı giderek büyüyor, büyüyor, sonunda başka renge yer kalmıyor. (Gözlerinize kan doluyor). Sonra bir çe kiştirme oluyor; bir şey sizi, şimdi, bir alevin parıltısı gibi aydınlanmış hissi veren kırmızının merkezine çekiyor. Sıcaklık çok iyi geliyor çünkü bir anda çok üşüdüğünüzü hissediyorsunuz, iki seçeneğiniz olduğunu anlıyorsunuz: Ya sıcak kırmızı ışığa doğru ilerleyeceksiniz ya da marketin yerinde üşümeye devam edeceksiniz.

Kırmızı ışığı takip edecekseniz, 186. *Bölüme gidiniz (sayfa 543)*

Kalacaksanız, *187. Bölüme gidiniz (sayfa 544)*

68

36. Bölümden...

Ailenizle birlikte arabaya biniyorsunuz ve eve gidiyorsunuz. Çok kızgınlar, sizinle konuşmuyorlar, bu nedenle kendinizi banyoya kilitliyorsunuz ve üç saat süren bir duş alıyorsunuz. (Et üzerinizde korkunç bir koku kalıntısı bırakmış; sabun, ponza taşı ve parfüm deniyorsunuz, yine sadece et, et, et kokusu alıyorsunuz.)

Gazete muhabirleri geliyor, çimlerin üzerine kamp kuruyorlar ve zorla garaja giriyorlar. Babanızın sabrı taşıyor. Daha önce onu hiç bu kadar sinirli, bu kadar kıpkırmızı kesilmiş görmemiştiniz. Size bağırıyor, "Ulusal televizyona çıktın." Göğüslerinizi işaret ediyor. "Zımbırtı-lann görünürken!" CNN muhabirinin çektiği fotoğraf (şaşırmış yüzünüz, sert meme uçlarınız pek kare kare olmamış, artık H harfine pek benzemeyen kırmızı-kahve et boynunuza dolanmış) Manhattan'dan Manhattan Kumsalı'na kadar her yerde yayınlanıyor. Eskiden önemsiz bir üniversite futbol maçına erişemeyen insanlar artık şimdi tamamen erişebiliyor.

Ön kapıda, kameramanların önünde, kendinizi savunmaya çalışıyorsunuz. (Binlerce flaş patlıyor, gözlerinizi kör eden bir parlaklık oluşuyor.) Akbaba gibi üzerinize çullanıyorlar. Bağırarak soru soruyorlar. "O *maçta kaç tane çocuk olduğunu biliyor musun? Futbol seyircilerinin ne kadarını yaşlı vatandaşların ve küçük çocuklann oluşturduğunu biliyor musun? Bu ülkede, bu davranışın yüzünden seni üç ile beş yıl arasında hapse gönderebilecek Cinsellik ve Şehvet Yasası olduğundan haberin var mı?"* Neyse ki, sonra babanız sizi içeri çekiyor ve ön kapıyı çarparak kapatıyor.

Dışarı çıkamıyorsunuz, okula dönemiyorsunuz, hiçbir yere gjdemiyorsunuz. Herkes "etli kızın" fotoğrafını görmek istiyor. Hayran mektubu almaya başlıyorsunuz. Azgın erkeklerden, üniversite öğrencilerinden, üzgün kadınlardan, ilgilenen avukatlardan ve vahşj sapıklardan mektuplar ve kartlar alıyorsunuz. Kilisenin minibüslerine atlayıp sizi bulmak için geleceklerini söyleyen bir İncil grubu var.

Anneniz ve babanız sizi bu karmaşadan çıkarmak istiyor. itibarınız tamamen mahvolmadan sizi halkın gözlerinin önünden çekip almak istiyor. (Aşırı tepki veriyorlar, ancak dün bir ölüm tehdidi daha aldınız. Belki bir süre ayrılmak iyi olacak.) Kuzeyde Duluth adında, tanınmayacağınız küçük bir kasabaya taşınıyorsunuz. Orada insanlar medyayla pek ilgilenmiyor. Yüksek vergiler, düşük istihdam ve yılın yarısında canlarına okuyan kış yüzünden, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Orada insanların arasına karışabilirsiniz. Orada güvenilir bir şekilde gerçek kimliğinizi saklayabilirsiniz. Orası, kaybolmak isteyen biri için mükemmel bir yer.

Betty's Pies adında, mavi pötikareli masa örtüleri ve dünyanın en güzel turtasını sunan iri yapılı, neşeli kadınların bulunduğu küçük bir lokantada çalışmaya başlıyorsunuz. Her zaman tıklım tıklım dolu. Betty's, Kuzey kıyısındaki devasa Superior Gölü'ne bakıyor. Superior Gölü, dünyanın en büyük tatlı su gölü. Bir dakika durup düşünün... *Dünyanın* en büyük tatlı su gölü. Gölün üzerinden ufka baktığınız zaman kara göremiyorsunuz, sadece su görünüyor, okyanus gibi. O kadar büyük.

Gölün hemen kenarında, yaşlı bir avcının kulübesinde - ilk yapıldığında kıyı şeridinden epeyce uzakta olan esintili, tozlu, örümcek ağlı bir evde - yaşıyorsunuz. Ancak, zaman içinde, kıyı şeridi kulübeye giderek daha çok yaklaşmış ve şimdi ön kapıdan yalnızca birkaç metre uzakta. Bir gün gelecek, kulübeniz sular altında kalacak. Şimdilik, en ön sıradaki koltuğa sahip.

Verandanızdan uzaktaki gemilerin Duluth limanına yaklaşmalarını seyrediyorsunuz. Ürkütücü görünüyor. Superior Gölü, dünyada

En fazla geminin battığı göl. Suyu çok hain, muhteşem ve kara; yük gemilerini, lüks yolcu gemilerini, şilepleri ve özel tekneleri batırmış. Bu gemilerin yükleri kapkara sulara yayılıyor ve bir daha görünmüyor. Model-T Ford arabalar, demir cevheri, yatlar ve mürettebatları, hepsi suyun derinliklerinde. Hiç biri çürümüyor ya da kabarmıyor veya yüzeye çıkmıyor, çünkü su, hiçbir bakterinin yetişemeyeceği kadar soğuk.

Sonra bir gün, komşunun on dokuz yaşındaki oğlu kulübeye geliyor. Adı Peter ve karın kasları Adonis'e benzeyen bir Amerikan izcisi. Çok yardımsever bir genç ve önceleri ona karşı anaç duygular besliyorsunuz; çiçek tarhı ekebilmeniz için, arka bahçeden yüz kiloluk bir dizel motoru tek başına taşıyıncaya kadar. Karşı konulamayacak kadar tatlı ve masum ve size karşı epey yoğun duygular beslediği çok belli.

Önceleri ortalıkta dolaşmak için bahaneler yaratıyor *(Burada bir yerde yaralı bir rakun gördüğümü sandım... Yakalamanda yardımcı olmamı ister misin?)* Sonraları, onun kalması için kendinizin bahaneler yarattığınızı fark ediyorsunuz. *(Testereyi yağlamama yardım edebilir misin? Jeneratörü çalıştırabilir misin?)* Şu veya bu nedenle, her gece geç saatlere kadar yanınızda kalıyor ve seyahatten, sanattan ve felsefeden bahsediyorsunuz. Peter'de alışılmışın dışında bir derinlik var.

Bir an geliyor, uzanıp yüzünüzdeki saçı kenara çekiyor ve sizi gerçekten öpüyor. Muhteşem, muhteşem bir şey bu. Böyle şeyler oluyor. Küçük bir jestini görüp, hemen koşmaya başlıyorsunuz, onunla hemen yatağa gidiyorsunuz. Zaten ikinizin burada aklınıza gelen her türlü rezil şeyi yaptığınızı hayal edip durmuştunuz.

Örtünün altında sizi hayal kırıklığına uğratmıyor; yük beygiri kadar büyük penisi, sığır filetosu gibi bacaklarına çarpıp duruyor. Günlerce yataktan çıkmıyorsunuz. Yüzünüz hep kıpkırmızı, bacaklarınız devamlı sızlıyor. Onda canlılık var ama fazla canlılık iyi bir Şey değil. Bazen sizi penisiyle ikiye bölmeye çalıştığını düşünüyor-

sunuz. Bir kez yapı yorsunuz, sonra küçük şeytan hemen anında tekrar sertleşiyor ve yavru vaşak gibi, memelerinizi eşeliyor.

Bir anda, kuzeyde yaşamak o kadar sıkıcı gelmemeye başhy$_{0r}$ Betty's de garsonluk yapmak, eğlenceli bir hobi, seksi Northwoods'lu erkek arkadaşınızdan uzakta sekiz saatlik bir dinlenme haline geii_ yor. Onun yalnızca bir eğlence olması gerekiyordu ama ona karşı bu şefkat duygularını beslemeye başlıyorsunuz. Onun sizinle birlikte yaşadığını hayal etmeye başlıyorsunuz, hatta Northwoods'lu tombik bebeğiniz için beşik yaptığını bile hayal ediyorsunuz.

Ona sırılsıklam âşık oluyorsunuz. Bu nedenle bahar gelip, size Minneapolis'te bölge üniversitesine gideceğini söyleyince alt üst oluyorsunuz. Onun gitmesini istemiyorsunuz. Gözyaşlarına boğuluyorsunuz. (Omzunu silken, huzursuz bir şekilde başını ovan Bay Peter için bu, aklını başına getiren bir manzara ve size "sakin" olmanız söylüyor). Onun şehre gitmesi düşüncesi çok saçma geliyor. Onu orada çiğ çiğ yerler. O buraya, demir bölgesine, sizin yanınıza ait Kalması için ne olması gerekir? Ne olursa, fikrini değiştirebilir?

Kuzeylilerin sessizlikten daha ciddiye aldıkları tek bir şey var, o da aile. Yalana başvurup elma yanaklı Peter'e hamile olduğunuzu söyleyecek olsanız, hiç kuşku yok ki yanınızda kalır. Babasının kereste deposunda işe girer ve yanınıza taşınır. Sorumluluk alır ve bir sürü borçtan, yıllar sürecek düş kırıklığı ve beklentiden kurtulmuş olur. (Kabul edin, zaten sonunda buraya geri dönüp, babasının yanında çalışacak ve onunla hiçbir zaman sizin gibi sevişeme-yecek kalın ayak-bilekli Luteryan bir kızla evlenecek.)

Peter'e hamile olduğunuzu söyleyecekseniz, 116. Bölüme gidiniz (sayfa 332)

Peter'e hamile olduğunuzu söylemeyecekseniz, 117. Bölüme gidiniz (sayfa 334)

69

36. Bölümden...

Ailenize eve sizsiz dönmelerini söylüyorsunuz ve babanız gerçekten çıldırıyor. "Öyle ortalıkta dolanıp, canının istediğini yapamazsın!" diye bağırıyor. “Tanrı her şeyi görür!” Harika. Ebeveyn dar görüşlülüğü için mükemmel bir zaman. Herkesten ve inançlarından bıktınız artık. “Tanrı’nın canı cehenneme!” diye bağırıyorsunuz babanıza, "Ben onunla ilgilenmiyorum, o da benimle ilgileniyormuş gibi görünmüyor.”

Babanız hışımla dışarı çıkıyor, anneniz onun arkasından giderken ağlıyor. Tanrı’nın ne düşündüğü umurunuzda mı? Her hata, yanlış hesap, yanlış adım, şanssızlık ve kaçırılan fırsat, anında cezalandırıldı. Hiçbir koordinasyon yok. insanlar Tanrı'nın sanatçı olduğunu söylüyor; *Blue Ridge Dağları'na bakırı, mor ağaçlara, kral kelebeklerine bakın.* Neyse. Tanrı sanatçı olabilir ama kesinlikle koreograf değil.

Böylece hapishanede kalıyorsunuz. Bir hücrede, Alexis Love adında, yan hücredeki kadınla gece gündüz şiddetli bir şekilde sanal seks yapan iri yapılı zenci bir kadınla berabersiniz. Devlet bir avukat veriyor ve bu avukat, parlak ışıklar ve pır pır eden kameraların karşısında bir basın konferansı düzenliyor. Kaşları çatık muhabirlere, bir eylemci sanatçı topluluğunun, Anayasa’nın birinci maddesi uyarınca ifade özgürlüğünü kullanan bir grup öğrencinin

parçası olduğunuzu söylüyorsunuz. Annenizle babanız kefaletinizi ödüyor ve evde uzun bir duş alıyorsunuz.

Ertesi gün size, Chelsea'de bir butik galeride solo gösteri teklif ediliyor. Sergiye HARAP adını veriyorsunuz; yıkım ve yeniden yapımla ilgili çalışmalarınızı vurguluyor. Her şeyi yerle bir edip, sonra yeniden yapmak hakkında. Bütün HACKY çalışmalarının Polaroid resimlerini çekiyorsunuz ve poster boyutunda havaya uçuruyorsunuz. Billboard boyutunda. Değiştirdiğiniz bütün sitelerden büyük parçalar halinde taş ve ilan panosu alıyorsunuz ve galerinin zeminine uygun olmayan yerlere, örneğin giriş kapısının önüne, çıkışlara, tuvaletlerin oraya koyuyorsunuz, böylece insanlar sizin çalışmalarınızla halkın yaptığı gibi uğraşmak zorunda kalacak. Rahatsız edici bir şekilde.

Serginiz çok ses getiriyor. Övgü dolu eleştiriler çıkıyor, iki sergi daha açıyorsunuz, *ART-news* sizinle röportaj yapıyor ve *New York* Times'de övgüyle söz ediliyor. Sanat dünyasını suçlayın, şehrin saçmalık düzeyindeki tüketme bağımlılığını suçlayın ama New York'ta tuhaf KGGS'nin, yani Korkunç Güzel Genç Sanatçılar grubunun jet sosyetesinin içine atılıyorsunuz. Manhattan'a taşınıyorsunuz, bütün doğru partilere katılıyorsunuz, bütün doğru restoranlara gidiyorsunuz ve Blackjax! adında, patlayan şeylerin resmini yapan bir başka "yetenekli" sanatçıyla çıkmaya başlıyorsunuz! Bu çok saçma ama o da biliyor, yani komik bir durum.

Birlikte yaşamaya başlıyorsunuz. Brooklyn'de pencerelerinde tel kafes ve yerlerinde kıymıklı parkeler bulunan bir ambarda yaşıyorsunuz. ilk zamanlarda her şey çok sevimli bir evcimenlik içinde; yangın merdiveninde domates yetiştiriyorsunuz ve kahvaltıda fesle-ğenli omlet yapıyorsunuz. Blackjax *Tımes'* eleştirirken mısır koçanı piposu içiyor ve çikolata şurubu, akçaağaç pekmezi veya bal kaplı küvette sevişiyorsunuz. Blackjax! yapışkan şeylere çok düşkün.

Fakat sonra, işler değişmeye başlıyor, ikiniz de rekabetçi hale geliyorsunuz ve birbirinize sinir olmaya başlıyorsunuz. Siz para

konusunda pazarlık etmeye, banka hesaplarınızdaki parayı karşılaştırmaya ve her şeyi yarı yarıya paylaştırmaya başlıyorsunuz, oysa daha önce bunu hiç yapmamıştınız. Cinsel hayatınız giderek azalıyor ve Blackjaxl kokain çekmeye başlayınca tamamen bitiyor. Londra'da açılacak olan *Patlayan Yumurtalar! Muhteşem Yumurta*-far/ koleksiyonunu tamamlamak istiyorsa çekmek zorunda olduğunu söylüyor.

Çok fazla uyuşturucu kullanıyor. Pütürlü beyaz toz, stüdyonun her tarafında dağılıyor; televizyonun üstünde, mutfak tezgâhlarında, tuvaletin kapağında. Öyle ki, kıçınıza kokain yapışmadan tuvaletinizi yapamaz hale geliyorsunuz. Aslında umurunuzda olmazdı ama bu pislik onu çığlık atan maymunlar kadar spastik hale getiriyor. Bağırmaya başlıyor, kavga ediyor ve hiç uyumadan ya da yemek yemeden, yirmi dört saat sanatıyla uğraşıyor. (Onunla ve saçma sapan sanatıyla başa çıkmanın tek yolu, sizin de biraz çekmeniz.)

İkiniz de her gün kokain çekmeye veya iğne yapmaya başlıyorsunuz; her şeyi çok üstün, tatlı ve şeker hale getiriyor. Biackjax! Tokyo'da bir sergi daveti daha alıyor ve sizin de onunla gitmenizi teklif ediyor, ki aslında bu büyük bir hataydı. Zaten evde Sid ve Nancy gibi kavga ediyorsunuz, bir de uluslararası yolculuğa mı çıkacaksınız? Hiç iyi olmaz.

Uçakla yolculuk yapmış ve hırçınsınız, sokaklarda şaşkınsınız ve kavga ediyorsunuz. Hentai sokak karnavalında yüzünüze V8 ve tonik fırlatıyor. İkiniz, devamlı kavga eden ve yolunuza çıkan her şeyi mahveden zor, sürekli ilgi isteyen, şımank bebeler olarak nam salıyorsunuz.

Size ilk vurduğu zaman, çok da önemli gelmiyor. Biackjax! çok kızgın, ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylüyorsunuz ve bunun üzerine yumruğuyla gözünüzün üstüne bir tane patlatıyor. Siz de ona bir tane patlatıyorsunuz. Sert bir şekilde. O gülüyor, siz de gülüyorsunuz. Çok komik. Belki de o zaman işin tadına vardınız. Elinizin birine vurma sesi. O ses hoşunuza gidiyor. Şu andaki haya¬

tınızda, tek tatmin olduğunuz an bu; onu eşek sudan gelinceye kadar dövme sesi.

Amerika'ya döndüğünüz zaman ikiniz de uyuşturuculu, berbat hayatınıza geri dönüyorsunuz. Rıhtımda saçma sapan lüks bir pa$_r$. tiye davet ediliyorsunuz. (Boktan yerlerde lüks partiler vermek çok moda oldu.) Bu etkinlik için elma yeşili bir peruk takıyorsunuz ve yüzünüzü mor farla yaptığınız çürüklerle kaplıyorsunuz. Çirkin göründüğünüz zaman kendinizi daha güzel hissediyorsunuz.

Blackjax! ile aranızda neredeyse sekiz top metamfetamin çekiyorsunuz ve rıhtımdaki partiye epey geç gidiyorsunuz. Herkes çoktan kafayı bulmuş ve dans ediyor. Çürükleriniz ve yeşil peruğunuz sayesinde hiç kimse sizi tanıyamıyor, ki bu durum hoşunuza gidiyor. Bu, kimse sizi tanımadan ve umursamadan istediğiniz kadar dans edebileceğiniz anlamına geliyor. Aslında, partiden ayrılma aşamasına gelinceye kadar tek bir insanla bile konuşmuyorsunuz. Ama salağın teki portatif tuvaletlerin yanında sizi taciz ediyor. Onun önünü kestiğinizi söylüyor ve size *numaracı, zavallı, tam bir kaybeden* diyor.

Belki kafanız iyi olduğu için ya da erkeklere vurmaya alışkın olduğunuzdan veya ciddi olarak psikolojik yardıma ihtiyacınız olduğundan, bu adamın *şirin* yorumları ruhunuzdaki kara öfke deposunu açıyor. Ona saldırıyorsunuz. Aptal kel kafası ve gözlükleri. Ona kendisiyle hiç ilgisi olmayan nedenler yüzünden saldırıyorsunuz Ona bağırmaya başlıyorsunuz, onu itiyorsunuz ve size karşılık verince, tamamlanmayan beton duvarın yanında duran betonarme demir parçasını kapıp şakağına indiriyorsunuz.

Bir şekilde uyanıyorsunuz ve yatağınızda erkek arkadaşınızlası-nız. Ne oldu? Hatırlayamıyorsunuz. Kalkıyorsunuz, yüzünüze biraz soğuk su çarpıyorsunuz ve televizyonu açıyorsunuz. Çoktan haberlere çıkmış. *“Uyuşturucu partisinde öldürülen adam, katil bilinmiyor..."* Anlaşılan bir adamı öldürdünüz; adam da herhangi biri değil, sanat eleştirmeniymiş. Haber sunucusu yasal olarak, bir sanat

eleştirmenini öldürmenin suç olmayabileceği konusunda espri yapıyor ama siz gülmüyorsunuz.

New York'un en büyük ve en korkulan sanat eleştirmeni olan jjm Dawling Jr.'ı öldürdüğünüz ortaya çıkıyor. Saklanıyorsunuz ama bunun gereksiz olduğu anlaşılıyor. Hiç kimse sizi aramıyor. Hiç kimse partide olduğunuzu bile hatırlamıyor. (Yeşil peruğunuz ve çürükleriniz vardı.) Aptal bir sanatçı olduğunuz için sizi koruyorlar $_{m}$ı? iş buraya mı geldi? Artık insanları *öldürebiliyor* musunuz?

Haftalar geçiyor ve öldürülen sanat eleştirmeniyle ilgili haberler güncelliğini yitiriyor. Adamın o kadar çok düşmanı varmış ki, polisler aslında nereden başlayacaklarını bile bilemiyor. o gece partide olduğunu bildikleri herkesi sorguya çekiyorlar. Bu listeyi oluşturmak çok zor, zira resmi bir davetli listesi yok, resmi bir ev sahibi yok. Fakat bütün hikâyeler birbiriyle çelişiyor, herkesin gizleyecek bir şeyi var ve hiç kimse sizin adınızı geçirmiyor. Cinayetten yakayı kurtarıyorsunuz.

Bunalıma giriyorsunuz. Gerçekten çok kötü bir şey, yapabileceğinizi bile sanmadığınız bir şey yaptığınız zaman kendinize olan saygınızı yitirmeye başlıyorsunuz. *Eğer bunu yapabildiysem, eminim* şunu *da ya da bunu da veya onu da yapabilirim.* Kendimizi ne kadar hayal kırıklığına uğratabileceğimizin sınırı yok. Resim yapmayı bırakıyorsunuz, heykel yapmayı bırakıyorsunuz. Çöküşünüz Blackjax!'ın umurunda bile değil. Zayıflıklarla veya güvensizliklerle uğraşacak zamanı yok ve Erin adında kedi resimleri yapan, yirmi iki yaşında bir galeri stajyeriyle yatmaya başlıyor. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamıyorsunuz, içiniz içinizi kemiriyor. Başka bir insanın canını aldığınızı itiraf edip sonuçlarına katlanmalı mısınız, yoksa itiraf etmeyip - hiç kimsenin fark etmeyeceğini umarak - izinizi kaybettirmeye mi çalışmalısınız?

İtiraf edeceksiniz, 118. *Bölüme gidiniz*
(sayfa 337)
İtiraf etmeyeceksiniz, *184. Bölüme gidiniz*
(sayfa 539)

70

37. Bölümden...

Polise gidiyorsunuz. Doğru olan bu, öyle değil mi? Herkes böyle demiyor mu? Polise gidin, size yardım ederler. Gidiyorsunuz ve size epey iyi davranıyorlar. Ne hatırladığınızı soruyorlar ama hatırlamak istemiyorsunuz ki. Her şey çok bulanık. Puslu. Belleğinizde genel şekilleri, karanlıkta belirsiz hatları seçebiliyorsunuz fakat gözleriniz alışamıyor ve detaylar ortaya çıkmıyor.

Buna *lacunar amnesia* yani, çoğunlukla travmatik bir olayı hatırlayamama diyorlar. Belleğinizden silinip gidiyor. Kayboluyor. Adamın fiziksel görünümünü tarif etmeye çalışıyorsunuz ama size aklınızı karıştıran ve şekerin, üstüne dökülen sıcak su gibi dağılmasına yol açan sorular soruyorlar. Onun yerine gereksiz detayları hatırlıyorsunuz. Beton zemini. Odanın ortasında küçük metal zincirin ampule çarpıp tıngırdaması. Ayakkabısı.

Adamı yakalayamıyorlar. Fotoğrafınız bütün akşam haberlerine verilirken, adamın kimliği belirlenemiyor. *Zavallı kız, tecavüze uğrayan kız, talihsiz* kız! Muhabirler arıyor ve kapıya dayanıyor. Kapı her çalmışında yerinizden sıçrıyorsunuz ve ter boşanıyor. Yabancılar çiçek gönderiyor ve sokağın karşısındaki komşularınız, yeşil fasulye güveci yolluyor. *Yeşil fasulye güveci.*

Banyonun serin kalesinde yaşamaya başlıyorsunuz. Bu kadar basit Tertemiz. Evden çıkmaktan hoşlanmıyorsunuz. Anneniz eve

Bir travma danışmanı getiriyor, iyi bir kadın ama konuşunca, sesi bir şekilde, duygusal bir monotonluğa bürünüyor. Onu duyamıyorsunuz. O sizi duyamıyor.

Aylar sonra danışman sizi, bir iki saatliğine evden çıkmaya ve kickbox dersine gitmeye ikna ediyor. Gerçek anlamda bllek-kırma, çilerinizi eldivenin içinde kanatan Tekvando zırvası. Saçma bir ligdin savunma eğitimi değil, ciddi hasar veren Doğu Asya dövüşü. Gitmeyi kabul ediyorsunuz. Önceleri pek iyi değilsiniz, kum torbası çimento gibi geliyor, vücudunuz pelte gibi.

Haftalar geçiyor. Aylar. Belki bir iki sene. Artık düzenli olarak evden çıkıp jimnastik salonuna veya kickbox derslerinize ya da judo turnuvanıza veya kickbox şampiyonanıza gidiyorsunuz. Kilo da veriyorsunuz - çok fazla kilo veriyorsunuz - ve kaslı bir kadın haline geliyorsunuz. Artık hazırsınız. *Neye hazırsınız?* Artık tek başınıza yürümeyi seviyorsunuz. Neredeyse birisinin size sataşması için meydan okuyorsunuz. Bazen tecavüze uğradığınız mahallede dolaşıyorsunuz. Artık arada sırada “tecavüz" kelimesini söyleyebiliyorsunuz ve söylediğiniz zaman, kendinizi kötü hissetmek yerine, geriliyorsunuz ve yumruklarınızı sıkıyorsunuz. Birisini parçalara ayırmak istiyorsunuz. Bir tabanca alıyorsunuz. Neden? Neden olmasın? Tabancayı devamlı olarak yanınızda taşıyorsunuz.

Altıncı ayın sonunda onu görüyorsunuz. Bir an beliriyor, sonra kayboluyor. *Bütün bu zaman boyunca onu mu arıyordunuz? Belki de arıyordunuz. Evet, kesinlikle arıyordunuz.* Onu hemen tanıyorsunuz. Kesinlikle. Polislerle konuşurken yüzüyle ilgili tek bir şey hatırlayamamanıza rağmen, şimdi kıpkırmızı gözlerini ve ürkütücü bıyığını tüm canlılığıyla hatırlıyorsunuz.

Marketten aldığı malzemeleri taşıyor (yemek yediğini düşünmek tuhaf geliyor) ve yakınlarda oturuyor olabileceğini anlıyorsunuz. Doğuya doğru gidiyor ve siz de onu takip ediyorsunuz, gerçi yetişmekte zorlanıyorsunuz. Bacaklarınız geriliyor, hava sert ve soğuk. Kestirmeden gidip Candyman Carwash adında, insanların gelip

kendi arabalarını yıkadığı ve cilaladığı, cüruf-briketinden yapılmış s*ekiz bölme* bulunan *araba* yıkama yerinden geçiyor. Sekiz bölme Sekiz idam odası. Etrafta hiç kimse yok. Etrafta hiç insan yok, ara. ba yok, hiçbir şey yok. Sadece rüzgâr var. Ona yetişmek için hızlanıyorsunuz ve bölmelerden birinin içinde paketlerini bırakıp bir sigara yakarken, neredeyse ona çarpıyorsunuz.

"Pardon!' diyorsunuz, sesiniz panikten belli belirsiz titriyor. Size gülümsüyor, kim olduğunuzu anlamadı. "Rüzgârdan kaçtım." Sırıtıyor ve sigarasından bir *nefe*s çekiyor.

Cebinizdeki tabancayı yokluyorsunuz, *ağır* ve sıcak. İçgüdüsel olarak ağzınıza - külotunuzu çekip koparmadan önce, dilini boğazınıza bastırırken bıyıklarının bir zamanlar dudaklarınızı gıdıkladığı ağzınıza - dokunuyorsunuz.

Tecavüzcüyü vuracaksanız, 119. Bölüme gidiniz (sayfa 342)

Tecavüzcüyü vurmayacaksanız, 120. Bölüme gidiniz (sayfa 343)

71

37. Bölümden...

Sadece siz büyütürseniz, büyük bir mesele haline gelir. İradenizi kullanarak zorlukları yenebilirsiniz. Ayrıca, arkadaşlarınızı ihbar edemezsiniz. Siz ispiyoncu değilsiniz. Bunu sıcak su ve sabunla yıkayıp temizleyebilirsiniz. Evde duş *alıyorsunuz,* bir daha duş alıyorsunuz, sonra küveti doldurup içine giriyorsunuz. Orada uzun süre kalıyorsunuz. Sonra sabunlu suyu boşaltıp küveti yeniden dolduruyorsunuz. Sonra bir daha dolduruyorsunuz. Yeterince ova-mıyormuşsunuz gibi geliyor, deriniz kıpkırmızı olup soyuluncaya kadar ovuyorsunuz.

Sonra o uzun uyku geliyor. On saat yetmiyor, on iki saat yetmiyor. Uyku Olimpiyatçısı gibisiniz. Neredeyse günde yirmi saat uyuyorsunuz, sadece tuvalete gitmek için kalkıyorsunuz. Uyurken kilo alıyorsunuz, haftada en az yarım kilo. Sizinle diğer her şey arasında yumuşak, uykulu bir bariyer gibi. Koruyucu bir örtü gibi. Artık hiç kimse size tecavüz etmek istemez... değil mi? Tek bir kişiye bile söylemediniz. Hiç kimseye. Annenizle babanız neden bir anda bu kadar çok uyumaya başladığınızı anlayamıyor ve onlan öpücük hastalığına yakalanmış olabileceğinize ikna ediyorsunuz HAHAHAHAHAHAHAHAHA! Sonunda yataktan çıktığınızda, güve kadar solgun, kök kadar kırılgansınız. Pencerenize vuran güneş ışığı sizi tüketiyor.

Dışarı çıkıyorsunuz ama yalnızca kalabalık yerlere gidiyorsunuz. Dairy Barn mandırasına, Safeway'a ve Süper Bob rehinci dükkânına gitmeyi seviyorsunuz. Rehinci dükkânında bırakılmış nişan yü-

zükleri ve alyanslar, çalıntı elektrikli aletler, testereler, çekiç|er baltalar, parlak tabancalarla dolu cam tezgâhlar var. Oradaki tabancalardan birini, sedef kabzalı Derrington'u iki kere ayırttınız.

Altı ay sonra, tabancayı satın alıyorsunuz (korunmak içi$_{n}$_ venlik için) ve bundan dört ay sonra da onu görüyorsunuz. Bütün bu zaman boyunca onu mu arıyordunuz? Belki de arıyorsunuz. Ey$_{et}$ kesinlikle arıyordunuz. Onu hemen tanıyorsunuz. Kesinlikle. Yüzüyle ilgili tek bir şey hatırlayamamanıza rağmen, şimdi kıpkırmızı gözlerini ve belirsiz ürkütücü bıyığını bütün berraklığıyla hatırlıyorsunuz.

Onu görüyorsunuz. Marketten aldığı malzemeleri taşıyor (yemek yediğini düşünmek tuhaf geliyor) ve yakınlarda oturuyor olabileceğini anlıyorsunuz. Doğuya doğru gidiyor ve siz de onu takip ediyorsunuz, gerçi yetişmekte zorlanıyorsunuz, bacaklarınız geriliyor, hava sert ve soğuk.

Kestirmeden gidip Candyman Carwash adında, insanların gelip kendi arabalarını yıkadığı ve cilaladığı, cüruf-briketinden yapılmış sekiz bölme bulunan araba yıkama yerinden geçiyor. Sekiz bölme. Sekiz idam odası. Etrafta hiç kimse yok. Etrafta hiç insan yok, araba yok, hiçbir şey yok. Sadece rüzgâr var. Ona yetişmek için acele ediyorsunuz ve bölmelerden birinin içinde paketlerini bırakıp bir sigara yakarken, neredeyse ona çarpıyorsunuz.

"Pardon!" diye bağırıyorsunuz panikten titreyerek. Size gülümsüyor, sizi tanıyamıyor. "Rüzgârdan kaçtım." Sırıtıyor ve sigarasından bir nefes çekiyor.

Cebinizdeki tabancayı yokluyorsunuz; ağır ve sıcak. İçgüdüsel olarak ağzınıza - külotunuzu çekip koparmadan önce, dilini boğazınıza bastırırken bıyıklarının bir zamanlar dudaklarınızı gıdıkladığı ağzınıza - dokunuyorsunuz.

Tecavüzcüyü vuracaksanız, 119. Bölüme gidiniz (sayfa 342}
Tecavüzcüyü vurmayacaksanız, 120. Bölüme gidiniz (sayfa 343}

72

38. Bölümden...

Balık kafasını Siggi'ye götürüyorsunuz, o ne yapacağını bilir.

Onu müzede, arka tarafta, arktik hayvan postu doldurma yerinde tek başına buluyorsunuz. Orada kutup ayıları, deniz ördekleri, ren geyikleri ve bir martı var. Hepsinin sahte gözleri toz içinde. Siggi balığı görünce, önce hiçbir şey söylemiyor, öylece bakıyor. Onun peşinden ofisine gidiyorsunuz ve kapıyı kapatıyor. Kirli perdeleri kapatıyor, sonra tel çerçeveli gözlüklerini düzelttikten sonra raftan bir kitap indiriyor. Bu, büyük, koyu kırmızı deri ciltli bir kitap ve kapağında kabartmalı bir simge var.

"Oku," diyor ve kitabı dikkatle masasının üstüne koyuyor.

Siggi odadan çıkıyor ve siz onun koltuğuna oturuyorsunuz. Bütün öğleden sonranızı alan bu okuma sırasında, yakma işlemleri hakkında bilgi ediniyorsunuz. Eski günlerde, büyücülüğün yanı sıra iksirler, tılsımlar ve efsunlar çok popülermiş. Ama İzlanda'da, Salem'in hatta Avrupa'nın aksine, büyü yaptıkları için işkence edilenler kadınlar değil, erkeklermiş. Çoğunlukla erkekler, çok küçük, birbi-riyle akraba bir grup insan, bütün kıtayı kasıp kavuran bir aile tarafından mahkûm edilerek kazığın üstünde canlı canlı yakılmışlar.

Büyü listesi çok uzun ve karışık. Hepsi de, şarkı söylemeyi ve ölmüş bir çocuğun kaburga kemiği, ölü bir erkeğin testis torbası ve derisi, bir bakirenin saçı, bir duldan alınmış madeni para gibi, bu-

lunması zor olan şeyleri toplamayı gerektiriyor. Ölüleri canlandırmak, düşmanlarınıza uğursuzluk getirmek, daha fazla para kazanmak, hava durumunu kontrol etmek, daha fazla süt toplamak için yapılan büyüler var.

Özellikle ürkütücü olan bir tılsım, ölü bir çocuğun bir kaburgasını kırıp almayı, kuyun derisine sarmayı, kötü bir kadının iki göğsünün arasına koymayı, kadının daha sonra, göğüslerinin arasında fallus şeklinde iki kafalı bir canavar oluşuncaya kadar bu kaburganın üzerine tükürmesini içeriyor. Bu şekilde oluşan yaratığa *tilberi* deniyor ve bu çocuk sonra bütün ülkeyi zıplaya zıplaya dolaşıyor, plaj topu kadar şişmanlayıncaya kadar başka insanların ineklerinden süt çalıyor. Sonra annesinin evine dönüp, bütün sütü kusarak yayık haline getiriyor. Tilberi tereyağı o günlerde büyük korku yaratmış; bu yağı yemek, lanetlenmek anlamına geliyormuş.

Omzunuza ağır bir el dokunduğu an, neredeyse kalbiniz duruyor. Gelen Siggi. Aradan dört saat geçmiş. Zaman akıp gitmiş, pencereler akşam olduğunu doğruluyor. “Görüyor musun?" diye soruyor Siggi. “Bu balık, eski büyülerin bir parçası." Size bir fincan çay yapıyor ve konuşuyorsunuz. Bu, sonra yapacağınız birçok uzun sohbetin başlangıcı oluyor.

Zamanınızın büyük bir kısmını İzlanda destanlarını okuyarak geçiriyorsunuz. Savaşçılara ve büyücülere bayılıyorsunuz (iyi bir cadı olabileceğinizi düşünüyorsunuz). Destanlar on ikinci ve on üçüncü yüzyıllar arasında bir dönemde yazılmış ve kasabalar hakkında hikâyeler anlatıyorlar. *Laxdaela* Destanı, *Eğil'in* Destanı, *Eyrbyggja Destanı.* Kanlı savaşların, sinsi şövalyelerin, kadın savaşçıların, doğaüstü olayların hikâyeleri. Yazılar çok acımasız. Kısa. Güçlü. Destanlar tarihi gerçekler olarak değerlendiriliyor ama hiç kimse onları kimin yazdığını bilmiyor.

Bu arada, evde Halldora görevlerinizi yerine getirmediğinizden, okulda ve müzede çok vakit geçirdiğinizden yakınıyor. "Okuyorsun, okuyorsun, hep okuyorsun!" diye şikâyet ediyor. Suçlamalar hava-

Da uçuyor. "Siggi'yle yatıyorsun, *değil mi?' diye* tıslıyor, -Büyücü lük *öğreniyorsun, köydeki herkes senin cadı* olduğunu düşünüyor!‘ kendi *iyiliğiniz, kendi güvenliğiniz için* bunu bırakmanız *gerektiğim söylüyor. 'İnsanlar* konuşuyor," diyor ve müzeye gitmeyi tamamen yakmazsanız okulu arayıp sizi evden kovacağını söylüyor.

Hiüzeye gitmeyi bırakmayı kabul edecekseniz, 121. Bolüme gidiniz
(sayfa 345)
Halldöra 'nın evinden ayrılacaksanız, 122. Bölüme gidiniz
(sayfa 349)

73

38. Bölümden...

Balık başını atmayı kabul ediyorsunuz ve bir daha ondan bahsetmiyorsunuz. Hayat her zamanki gibi devam ediyor ve her şey, tuhaf şeyler bile, zamanla normale dönüyor. Masmavi fiyortta, okul otobüsü boyutunda bir buzdağının süzüldüğünü görmek artık olağandışı gelmiyor. Arka kapının ardına kadar açıldığını ve içeri yönelen çamurlu ayak izlerinin, masanın üstündeki turtayı yiyen komşunun koyununa ait olduğunu anlamak artık olağandışı gelmiyor. Bu küçük köyde rutini buluyorsunuz. Ritim buluyorsunuz. Ev, okul, kumsal.

Sonra rutubetli bir günün öğleden sonrasında okula, Reykjavik'ten Jөhann Jöhannsson adında kaba, kare çeneli bir genetikçi geliyor. Buğday sarısı saçları, peygamber çiçeği mavisi gözleri var ve sıcak, sağlam bir şekilde tokalaşıyor. Ülke çapında yapılan bir araştırmanın parçası olarak buraya gelmiş; İzlanda ulusal gen veri-tabanı için İzlandalIlardan DNA topluyor (pamuklu-çubuğu yanağınızın iç kısmına hızla sürtüyor).

Veritabanı oldukça tartışmalı; bazıları bunun ilaç şirketleri tarafından sömürüleceğim düşünüyor, bu nedenle Jөhann'ın pamuklu çubukla örnek alması konusunda sadece on öğrencinin elinde, ebeveynlerinin izni var. Jөhann size, İzlanda'da çok fazla felaket yaşandığı (kara veba, savaş, deprem, volkan patlaması) ve çok az göç olduğu için, gen havuzunun çok daraldığını, daraldığını ve daha

da daraldığım ve şimdi İzlanda'nın aslında bir avuç anne ve babanın soyundan gelen tek bir dev aile olduğunu açıklıyor.

Bu nedenle, kanser gibi anormalliklere neden olabilecek belirli genleri ayırıp saptamak mümkün olabilecek. Örneğin, bir tek ₀FCA₂ geni eksik olduğu zaman - birçok İzlandalIda olduğu gibi -kişinin göğüs kanseri olma riski yükseliyor. Bilim insanları sabırla bu tür gen kodlarını çıkarıyor ve kümeye her geçen gün daha çok sayıda İzlandalI ekledikçe, veritabanı o kadar eksiksiz oluyor.

J₆hann'ın peşinde dolaşıp sorular soruyorsunuz ve öğrencileri bulmasına yardımcı oluyorsunuz. Günün sonunda yağmur artıyor, rüzgar ağaçsız siyah kayalıklı sahilde fırtına gibi esiyor. Jöhann'ın Reykjavik'e dönmesi için iki saat araba kullanması gerekiyor. Bu nedenle ona Halldöra'nın çiftliğinde kalmayı teklif ediyorsunuz ve kabul ediyor.

Üçünüz birlikte erişte ve soya sos yiyorsunuz (Halldöra'ya etnik yiyecekleri tanıtma konusundaki son başarısız deneyimlerinizden biri) ve gecenin geç saatlerine kadar sohbet ediyorsunuz. Jöhann'la şakalaşmanıza olanak yok - Halldöra bunu asla kabul etmez - bu nedenle üzgün bir şekilde, ayrı ayrı yataklarda yatıyorsunuz. Gerçi, bütün gece onunla ilgili rüyalar görüyorsunuz... Barbar Conan pelerini giydiğini, sizi bir öbek runik taşın üzerine iterken, aymanda erdeminizi mahvettiğini görüyorsunuz.

"Ona dikkat et," diye uyarıyor Halldöra sizi sabahleyin, "işe yaramaz biri o. Bütün genetikçiler kötüdür." Fakat sonra JöhannT kahvaltı masasında, haşlanmış yumurtanın kabuğunu kırmaya çalışırken görünce içiniz eriyor. Size gülümsüyor ve bir ara şehre gitmek isteyip istemediğiniz soruyor. O kadar, o kadar yakışıklı ki... Ama deneyimlerinize göre, kötüler hep yakışıklı oluyor.

Jöhann'la çıkacaksanız, 123. Bölüme gidiniz (sayfa 354)

Jöhann'la çıkmayacaksanız, 124. Bölüme gidiniz (sayfa 356)

74

39. Bölümden...

Tokyo'ya gidiyorsunuz ve şehrin renk, inşaat, gökdelen, pembe plastik neon, bisiklet, otomatik satış makinesi, görsel etki ve açık hava pazarı cümbüşü olduğunu görüyorsunuz. Dönen tekerlekler, sağır edici gürültü, akın akın yürüyen insanlar ve her yerde neon ışıklar. Balık, dizel, baharat, sıcak, zift kokusu. Açık yeşil bir taksi sizi Toru'nun binasının önünde - Yoyogi istasyonunun arkasında büyük camlı bir deponun önünde - bırakıyor.

1931 numaraya, Toru'nun stüdyosuna yürürken, cilalı betonda kendi yansımanızı görüyorsunuz. Kapıya vuruyorsunuz ve size sonsuz kadar uzun gelen bir süre bekliyorsunuz. Tam dönüp gidecekken, ayak sesleri duyuyorsunuz, önce yavaş bir pat sesi, sonra bir gıcırtı, sanki bir şey sürükleniyormuş gibi. Toru sonunda kapıyı açıyor ama nefes nefese ve serçe parmağını beline sokmuş. Size boş boş bakıyor. Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikri yok.

Ona aynı okula gittiğinizi hatırlatıyorsunuz... Sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Kusura bakma," diyor, "Bir anda hatırlayamadım." Sizi, tanka ya da kasaya benzeyen, yüksekte dar dikdörtgen pencereleri olan ve odanın su altındaymış gibi görünmesine yol açan - sanki karanlık bir gölün dibinde yürüyormuşsunuz hissi veren - büyük stüdyosuna davet ediyor. Tokyo'da geçireceğiniz süre içinde onunla kalmanızda ısrar ediyor. "Oteller çok pahalı,"

diyor ve pençesini nefretle sallıyor. "Burada kal.” Çok rahatlıyorsunuz Tokyo’da oteller *gerçekten* çok pahalı.

Böylece onunla iki hafta kalıyorsunuz, sonra iki hafta daha. Ona beyaz resmini sormak için doğru zamanı bekleyip duruyorsunuz... fakat bir türlü doğru zamanı bulamıyorsunuz ve sonra yeni çılgın japon görüntülerinin slayt gösterisi altında o resim gözünüzün önünden kaybolup gidiyor. Eve dönüş biletinizin günü geliyor. İkiniz de geç kalkıyorsunuz, baharatlı sigara içiyorsunuz ve *New York Time*s gazetesi okuyorsunuz. Japon abur cuburu yiyorsunuz. Karides çeşnili patates cipsi ve hurmalı şeker. Toru Japonya’ya döndüğünden beri resim satma konusunda epey başarılı olmuş ve bir stüdyo yöneticisine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Sizi telefonlarına cevap vermek ve slaytlarını dosyalamak üzere işe alıyor, fakat bunun yalnızca size para vermek için yarattığı saçma bir iş olduğunu düşünüyorsunuz.

Toru size Japonca öğretiyor. Dairenin her tarafına, üzerinde Japonca kelimeler olan Hello Kitty Post-it'ler yapıştırıyor. Dış kapının üstünde *taku* (ev), yatağınızın üstünde s*akkaku* (rüya) ve buzdolabının üstünde *hottodoggu* (sosisli sandviç) yazılı notlar var. Birkaç kez sizin portrenizi yapıyor ve çıplak poz vermenizi istiyor... ve bunu yapıyorsunuz. Onunla birlikteyken kendinizi son derece rahat hissediyorsunuz. Sonra bir gün, akşam yemeği yiyip soğuk sake içerken, masanın etrafından dolaşıp yanınıza geliyor ve diz çöküyor. “Sana âşık olduğumu biliyorsun, değil mi?’

Hayır, aslında bilmiyorsunuz. Şimdi taşlar yerine oturmaya başlıyor. Kalacak yer, bitmeyen sohbetler, her sabah sizi bekleyen sıcak çay... Toru size âşık.

“Öp beni," diyor, “Ve eğer beni öpemeyeceksen, gitmen gerekecek, artık dayanamıyorum. Bu tam bir işkence. Onun pörsümüş koluna ve yarı-erimiş yüzüne bakıyorsunuz. Dudaklan bir tarafta yanağıyla birleşmiş; hangisinin nerede başlayıp nerede sona erdiğini anlamak mümkün değil. İrkiliyorsunuz. Onu seviyorsunuz... Bir

bakıma... Ve *eğer onu* öpmezseniz, gitmeniz gerekecek. Öpersem arkasından kim *bilir neler* isteyecek?

Toru'yu öpecekseniz, *137. Bölüme gidiniz* (*sayfa* 392)
Toru'yu öpmeyecekseniz, *126. Bölüme gidiniz*
(SAYFA 362)

75

39. Bölümden...

Beyaz resmi unutuyorsunuz; o tonu asla yakalayamayacaksınız ve paranızı onun için boşa harcamamaya kararlısınız. Onun yerine, yirmi bin doları alıyorsunuz, benzincideki işinizden ayrılıyorsunuz ve bir işyeri alıyorsunuz. Amerika Alışveriş Merkezi'nde - Birleşik Devletlerdeki en büyük alışveriş merkezinde - yengeç arabası alıyorsunuz. Yüzlerce barın, restoranın ve özel dükkânın (Paperweight Palace, Hooligan Joe's, The Bible Nook, Soap city!) yanı sıra alışveriş merkezinin içinde, lunapark treni ve Paul Bünyan kanal gezisi de dâhil olmak üzere komple bir kapalı eğlence merkezi var. (insanlar çığlık atarak bacaklarının arasından geçtikçe ve üç kat inerken sahte plastik kütüklerin arasında ilerledikçe, iri yarı Paul Bünyan keyif içinde onları baltayla kesmeye çalışıyor.) Ayrıca bir sualtı köpekbalığı parkı, bir hukuk bürosu ve kilise var. o kullanışlı, klimalı yerde, hiç dışarıya çıkmadan, gayet uygun bir şekilde, biriyle tanışıp evlenebilir, halayınızı geçirebilir, boşanabilir ve eski kocanızı köpekbalığı havuzuna atabilirsiniz.

Yirmi bin dolar yeni bir iş kurmak için fazla para değil, bu nedenle ancak, kabukları gündüz parlayan florasan boyayla boyanmış yengeçlerle dolu, küçük, dört tekerlekli "Çingene arabasını" alabiliyorsunuz. Emekli olup kanseriyle veya başka bir şeyiyle uğraşmak isteyen bir adamdan alıyorsunuz. Sizin yengeç arabanızın

adı Yengeç Limanı ve organik losyonlar, rengârenk peruklar ve uzay çağına uygun metal kafa ovma aparatı gibi şeyler satan bir düzine arabanın yanında, büyük kubbeli bir asma katta duruyor.

Alışveriş merkezinin işleyişine alışıyorsunuz, aslında kendine özgü bir şehir gibi. Bir su arıtma tesisi, hapishanesi ve silahlı polisleri var. isyana karşı donanımlı ve dolu tabancalı polislerin bir alış, veriş merkezi için biraz fazla olduğunu düşünüyorsunuz ama işj$_n$ gerçeği, işleri yatıştırmak için yeterli bile olamıyorlar. Yerel çeteler, havaalanına ve birçok büyük otobana yakın olduğu, bir de kışın soğuğunda sıcacık olduğu için, alışveriş merkezine bayılıyor. Alışveriş merkezini planlayanlar, bezgin müşteriler için huzurlu bir ortam hazırlamak isterken, aslında, uyuşturucu satmak için mükemmel bir ortam yaratmış.

Polislerin elinde, ekip başının sesiyle arada cızırdayan ve çatırdayan telsizler var. Telsiz dilinin büyük bir kısmını çözebiliyorsunuz. *Üç* K'de 9-22: Üçüncü katın kuzey kısmında birinin kustuğu anlamına geliyor. *Baltada 3-13:* Kaybolan bir çocuğun, en son Alevli Balta'nın yanında görüldüğünü belirtiyor. 5~42 *dolanıyor.* Dükkânlardan birinde, hareket halinde bir hırsız olduğu anlamına geliyor ve 8-11: Birinin atlayacağını gösteriyor. Atlamak, neredeyse her zaman çok katlı otoparkın en üst katından, göğe yükselen yedi kat betonun üstünden birinin intihar etmeye çalıştığını anlatıyor. Yedinci kattan atladığınız zaman kesin olarak öleceğinizi sanırsınız ama her zaman öyle olmuyor. Hatta adamın biri otoparkın en üst katından aşağıya atladı ve boynundan aşağısı felç oldu. "Aman Tanrım!" dedi polislerden biri adam ambülânsa bindirilirken, "Bir de hayatının kötü olduğunu sanıyordun değil mi?"

Suç oranı genellikle tatil döneminde daha da artıyor. Polislerin sırık gibi gençleri, Noel Nanayı tehdit ettikleri veya fıskiyeye işedikleri için çekiştirerek gözaltı merkezine doğru götürmeleri hiç de sıra dışı bir görüntü değil. İşte Aralık ortasında bir gün, öğle saatlerinde bir polis, böyle bir genci götürürken... pat! Pat pat pat! sesi duyuyorsunuz.

etrafınıza bakınıyorsunuz, *insanlar* aniden sağa sola koşmaya, birrtaraflara *gizlenmeye,* dükkânlara ve uzun taş koridora dalmaya başlıyor. Kamınız acıyor. *Polis* yere düşüyor ve önünüze baktığınız Yengeç Umanı önlüğünüzde beliren kanın giderek yayıldığı gürliyorsunuz. Bayılıyorsunuz.

• 134. *bölüme gidiniz (sayfa 381)*

76

40. Bölümden...

Ancak kendinizden ümidinizi kestiğiniz zaman her şeyinizi kaybetmiş olursunuz. Allah belasını versin onun. Boşanmaya karar veriyorsunuz ama bunu hemen açıklamıyorsunuz. Daha değil. Önce organize olmanız gerekiyor. Strateji geliştirmeniz gerekiyor. Onu gerçekten mahvetmeniz gerekiyor. Bu nedenle bir hafta süreyle uluslararası bir DNA konferansına gidince, bir şişe Silver Oak 1987 Cabemet Sauvignon'dan cesaret alıp, komşunuz Megan Tewinkel'i içkiye davet ediyorsunuz.

Megan, soluk tenli, açık renk gözlü, ufak tefek bir kadın. Orada olduğu bile pek fark edilmiyor ama güldüğü zaman mavi gözleri aydınlanıyor. Ona her şeyi anlatıyorsunuz. Metamfetamin i, kadınları ve yalan söylediğini. Boşanmanız gerektiğini ama bir yandan da maddi olarak yıkılmamanız gerektiğini söylüyorsunuz. Bu nedenle, ondan bir iyilik yapmasını istiyorsunuz. Nakit biriktirebilmeniz için, kendi adına bir hesap açtırıp açtıramayacağını soruyorsunuz. o hesabın sizinle hiçbir bağlantısı olmayacak, izi sürülemeyecek. Megan'ın, bunu çok çirkin bulacağından korkuyorsunuz ama Megan elini dizinize koyuyor. "Köpeğim bir keresinde sizin bahçeye işedi ve kocan onu tekmeledi. Tekmelerken gördüm onu." Bardağını kaldırıyor. "Onun canına oku."

Kredi kartlarım iptal etmeye, komisyon hesaplarım ve emeklilik fonlarım paraya çevirmeye başlıyorsunuz, emeklilik hesabınıza

Karşılık kredi alıyorsunuz; mülkleri, tekneleri ve koleksiyonunu yaptığı şahane küçük klasik arabalarını satıyorsunuz (1972 model Jaguar XKE V12 Coupe arabasını bebek beziyle cilalıyordu). Mevduat hesaplarını, tasarruf hesaplarını boşaltıyorsunuz ve bütün nakit parayı Megan'ın hesabında topluyorsunuz. Limoge heykelcikler , salondaki Şark halısını, kar küreme aracını, kayaklarını, nişan yüzüğünüzü... her şeyi alıyorsunuz. Hepsinin gitmesi gerekiyor. Bunlar, boşanma paylaşımının yok pahasına satılması. Kocanızın eve dönme zamanı geldiğinde, bankada üç milyon dolardan fazla paranız oluyor.

Kocanızın arabası park yerine girdiği zaman üzerinizde, pembe elmaslarınız ve Chanel takımınız var. Yalnız değilsiniz. Siz varsınız, avukatınız ve bu olay için kiraladığınız izinli bir polis memuru da var. Aylardır (ya da hiç) görmediğiniz komşularınızın hepsi, ön bahçeye çıkmak için aniden bir gerekçe bulmuş. Kocanızın kafası o kadar karışıyor ki, acınacak durumda görünüyor. Avukatınız ona evrakları veriyor ve polis onun mülkten çıkmasına eşlik ediyor. Bu eve bir daha hiç adımını atamıyor. Megan verandasında oturuyor ve cin toniğini size doğru kaldırırken gülümsüyor.

Mahkemede kocanızın avukatları bağırarak *paranın kaybolduğunu, hesapların boşaltıldığını, onay olmadan mülklerin satıldığını* w söyleyip duruyor ama para bulunamıyor; peki, nasıl kanıtlayacaklar? Kocanız öfkeden deliye dönüyor. Hâkimle kavga ediyor ve ona küfrediyor. Metamfetamin alışkanlığı ve yeniden kullanmaya başladığı - çok fazla - ortaya çıkıyor. Başka bir uyuşturucu baskınında özel affa karşılık tanıklık etmesi için uyuşturucu satıcısını getiriyorlar - ve kocanız şimdi - *Fransa'da nasıl diyorlardı...* yok pahasına becerilmiş durumda.

Parayı alıp gidebilirsiniz. Ama sadece parayı değil, evi de alıyorsunuz ve hain bir boşanma anlaşması yapıyorsunuz. Kocanız o Şapşal takım elbisesiyle oturuyor, önünde büyük bir masa var ve (hayatında ilk kez) nutku tutulmuş durumda. Siz artık birkaç milyo¬

nun sahibisiniz ve istediğiniz yere gidebilirsiniz. Brezilya'da, tek başına neredeyse nesli tükenen çeşitli kuşları tekrar vahşi doğaya döndüren bir kuşbilim merkezi var. Ya da, diğer milyonerlerin yaptığı gibi, *Palm* Beach gibi bir tatil kasabasına taşınabilir, sakin bir hayat sürebilir ve güneşi içinize çekebilirsiniz.

Brezilya'ya gidecekseniz, 129. Bölüme gidiniz

(sayfa 368)
Palm Beach'e gidecekseniz, 130. Bölüme gidiniz
(sayfa 370)

77

40. Bölümden...

Kocanızdan boşanmıyorsunuz. Nasıl çekip gidebilirsiniz? Bu, banka hesaplarınızdan, güvenlik ağınızdan, bütün geleceğinizden boşanmak gibi olur. Zaten bütün parayı kocanız kontrol ediyor. Programları, hizmetçileri, bahçıvanları, işçileri hep o belirliyor, hepsi onun belirlediği zamanda gelip gidiyor ve size pek yapacak iş bırakmıyorlar. Bu nedenle hamile kalıyorsunuz. Aklınıza daha iyi bir fikir gelmiyor.

Şahane yeşil gözlü ikizleriniz oluyor - Molly ve Michael-ve işler bir süre iyiye gidiyor. David evde daha fazla zaman geçiriyor - kusurlarınızı ve eksikliklerinizi söylemeye ara veriyor - ama yatak odasında size dokunmuyor. “Buna dayanamıyorum,” diyor. “Yani, seni doğum yaparken izlemek zorunda kaldım. Bir erkek böyle bir şeyi kolay kolay atlatamıyor.”

Aradan birkaç yıl geçiyor. David fonlarını ve işini kaybediyor. Para sıkıntısı yaşamaya başlıyorsunuz. David yeniden içmeye başlıyor, metamfetamin de kullanıyor olabilir, pek anlayamıyorsunuz. İhanetleri daha da belirgin hale geliyor (cep telefonu faturaları, evde kimsenin kullanmadığı bir parfümün kokusunun eve sinmesi). Yemek istekleri giderek daha ayrıntılı oluyor. "Izgara filetoyu, biberle iyice kaplanarak kabuklaşmış olarak istiyorum,” diyor, “Geçen seferki gibi biberle kumlanmış değil” veya “Mavi istiridye istiyorum.

Geçen hafta aldığın o korkunç istiridyelerden değil, istiridye bozulduğu zaman kokusunu alamıyor musun?"

Masadaki tuzun Morton değil, rafine kaya tuzu olması gerekiyor. Şeker rafine olmayacak, ham şeker olmak durumunda. Sadece tek bir porselen desenini beğeniyor ve kretin, Fransız restoran larında olduğu gibi, tabağın üst kısmına gelmesi gerekiyor. Yemeğe başlamadan önce, çatalı iyice inceleyip, en ufak bir kir veya eğiim$_e$ olup olmadığına bakıyor. (Bir ay önce bir tane eğik diş vardı, bulaşık makinesinde düşüp pervaneye takılmıştı.) Yemeğinin her lokmasını inceliyor, denetliyor ve yanlış bir şey bulduğu zaman gülümsüyor.

Fler gün öğleden sonra saat üç civarında, yemek hazırlığı tüm hızıyla devam ederken, kalbiniz küt küt atmaya başlıyor. Televizyon, kuşlar, her şey çok gürültülü geliyor. Bir şeyler düşürüyorsunuz, kırılan camlarla, çömlek balık kasesinin parçalarıyla ve beyaz şarap bardaklarıyla elinizi kesiyorsunuz. Mutfak şimdi çok aydınlatılmış, İtalyan fayanslı bir hücreye benziyor.

Kocanızı terk edebilirsiniz ancak uzun bir liste oluşturan nedenlerle gidemiyorsunuz. Bir kere, para sorunu var. Evlilik sözleşmesi imzalamıştınız. Eğer giderseniz, nafaka olmayacak ve minimum düzeyde çocuk bakım parası olacak. Geliriniz yok, ayrı bir birikiminiz yok, ikizlerin bakımını karşılamanıza olanak yok. Gidecek olursanız perişan olurlar. Babalarım seviyorlar. Yaşayacak bir yeriniz yok, size yardım edebilecek kimse yok. Kocanıza gitmeyi düşündüğünüzü söylediğiniz zaman, “Çok geçimsiz biri olduğumu biliyorum. Böyle olduğum zaman kendimden nefret ediyorum. Profesyonel yardım almak istiyorum. Aramızın düzelmesini istiyorum,” diyor.

Kocanızı terk edecekseniz, 131. Bölüme gidiniz

(sayfa 372)

Kocanızla kalacaksanız, 132. Bölüme gidiniz

(sayfa 375)

78

41.
Bölümden...

Yurt dışında çalışmak için kayıt yaptırıyorsunuz ve Afrika'ya gönderiliyorsunuz. Görev yeriniz Çad'ın başkenti N'Djamena. Burası oldukça kalabalık bir sanayi kenti, ayrıca şehirde giderek yayılan bir kolera salgını var. Zaten kirli olan şehir suyu sisteminde *Vibrio cholerae* bakterisi yüzüyor ve sıcaklık, daha hızlı yayılmasına yol açıyor. Aynca burası *Candida albicans, Neisseria elongata, Serratia* marcescens için de mükemmel bir ortam oluşturuyor. Birçok hastalığın böyle şahane isimleri var.

N'Djamena'nın, çamur rengindeki Chari Nehri'nde limanı ve canlı hayvan pazarı var. Burası çok karışık bir yer. Her tarafta duman ve müzik var. insanlara, renklere ve hatta size büyük bir baskı yaparak kendinizi hiçbir zaman yalnız hissetmemenize neden olan sıcağa bile âşık oluyorsunuz. Çalıştığınız hastane alçak sıvalı bir bina ve pencereleri parmaklıklı. Elektrik gidip geliyor. Baktığınız hasta selinde ayak burkmasından AIDS'e kadar her türlü şikâyet var.

Bazı geceler, kliniğin kapısına hasır sepetler veya plastik kova-lann içinde çocuklar bırakılıyor. Bu çocuklar hasta değil, yalnızca istenmiyorlar. Bu çocukları alıp eve götürüyorsunuz. Gidecek başka yerleri yok. Evinizde giderek genişleyen bir aile oluşuyor, her köşede, her kapıda, her çekmecede bir çocuk var. Hepsi birbirine bakı-yerve hepsi de çok terbiyeli çocuklar. Kızlar yemek yapıyor, erkekler odun topluyor, sanki kendinize ait, sert-tabanlı meleklerden eleşan bir kabileniz var.

Ekim ayının ılık bir gününde şehirde yürürken, popüler bir kafenin önünden geçiyorsunuz. Kucağınızda en küçük oğullannızdan birini, Eze Anamelechi'yi (ne olursa olsun adının tam olarak söylenmesini istiyor) taşıyorsunuz. Derken kafenin penceresi patlıyor ve sivri cam parçaları tüm güçleriyle dalga halinde üstünüze geliyor, ikiniz de, patlayan boru bombası yüzünden hayatınızı kay bediyorsunuz. En son, Eze'nin nasıl da kilo aldığını, son aylarda ne kadar sağlıklı hale geldiğini düşünüyordunuz. Sıcak, hıncahınç do|ü toprakta yalınayak yürürken, ona sıkı sıkıya sarılmıştınız. Sokağm ne kadar güzel koktuğuna dikkat ediyorsunuz: Kavrulmuş kahve ve portakal kokusu.

Cennette, şehri olması gerektiği gibi görüyorsunuz. Beyaz badanalı binaları ve tatlı, sağlıklı çocukları olan N'Djamena. Kıtlık yok, AIDS yok, öfkeli erkekler yok, ağlayan kadınlar yok, açlıktan ölen hayvanlar yok, kirli sular yok, savaş yok. Eze orada. Sanki Tann bir ayna almış ve dünyayı, tam tersine çevirmiş gibi. Size böyle olması gerektiği söyleniyor. Evrenin dikkatli bir şekilde dengelenmesi, her şeyin tam bir karşı-ağırlığının olmasını gerektiriyor. Dünyada kötü olan bir şey, cennette iyi oluyor. Göze göz, dişe diş deniyor. Hakkın rahmetine kavuştuktan sonra, dünyadaki gibi, dileğiniz yerine gelecek. Yalnızca bekleyin. Dünyadakinin tam tersi olacak.

79

41. Bölümden...

insani Gelişim Kuruluşu'na kaydoluyorsunuz ve Kuruluş sizi Georgia'da, Savannah'ın hemen dışında Thunderbolt adında küçük bir kasabaya gönderiyor. Buradaki klinik tek başına duran cüruf-briketinden yapılmış bir bina. Klinikte sıradan hastalıklara bakıyorsunuz. Kulak iltihabı, ishal, streptokok boğaz ağrısı, grip, kol kırıkları, bilek çatlakları, cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Sıradan insanları - dudağı patlayan sarhoşları, ayaklarında mantar olan evsiz erkekleri, yandaki spor salonundan gelen ve kulakları şişerek kanayan çıplak elli boksörleri - tedavi ediyorsunuz.

insanların, devasa, görünmeyen, kasıtlı bir darbeyle devrildiğini, yıkıldığını ve bir tarafa atıldığını görüyorsunuz. Sizi en mutsuz eden şey, Thunderbolt'taki çocuklar. Onların tıbbi bakımdan çok daha fazlasına ihtiyacı var. Aniden içeri girip onları yetişkinlerden kurtaracak güçlü meleklere ihtiyaçları var. Gizemli yanıkları ve çürükleri oluyor. Sinirli ebeveynleri ve uzun günleri var. Hep aynı hikâye: Sosyal hizmetler müdahale edemiyor, polislerin umurunda değil ve eğer siz anneleriyle yüzleşecek olursanız, çocukları getirmeyi hepten bırakırlar.

Böyle bu sefil cüruf-briketli klinikte günler, haftalar, aylar geçiyor. Çok kalabalık, sıcak ve sinir bozucu, insanlara yardım etmek keyif vermiyor, tünelin ucunda ışık görünmüyor, sadece her gün

kötü şeylerle uğraşıyorsunuz, umutsuz komploları ve klişe sonlan olan berbat hikâyeler kaydediyorsunuz. Bir yemin ettiğinizi biliyor, sunuz ama bırakmak istiyorsunuz. Bir aşk hayatınız olsun istiyorsunuz, saçınızı kestirmek istiyorsunuz; kuru temizlemeciye gitmek bile, kendinizden geriye kalanı kurtarma yönünde ciddi bir adım olabilir.

Kliniğe daha fazla odaklanacaksanız, 91. Bölüme gidiniz (sayfa 248)
Kendinize daha fazla odaklanacaksanız, 133. Bölüme gidiniz (sayfa 379)

80

42. Bölümden...

‘S*eni seviyorum*!” demenizle kaçması bir oluyor. Hiç kimsenin ayakkabılarını bu kadar çabuk giyebildiğini görmediniz. Onun bu tepkisi yüzünden, biteceğini anlıyorsunuz. Dr. Sorensen bir daha telefonla aramayacak; bir daha tatlı tebliğler olmayacak. Yine de cep telefonunuza bakıp duruyorsunuz, hayat belirtisi arıyorsunuz. Günler haftalara ve sonunda aylara dönüşüyor. Kendinizi vişneli dondurmayla, tuzlu simitlerle, kızarmış tavukla ve arada bir de, naneli bisküvili milk-shake içerek teselli ediyorsunuz.

Esas olarak Jane Austen'e kızgınsınız. O hain kadın asla doğrulan yazmadı. Yalnızca aşırı tatlı yalanlar; sonlar her zaman mutlu ve hem de, düşünceli milyarderler olan erkeklerle. Yalanlar! Bu kadın neden gerilip, dört parçaya bölünmedi? Kovalar dolusu doğru olmayan saçmalık ve tanıdığınız her kadın bunları yutmaya hazır. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyor.

Metamfetamini birdenbire bırakıyorsunuz. Tedavi görmeden, on iki adımı uygulamadan, destekçi bulmadan. Yalnızca kendinizi dairenize kilitliyorsunuz ve bağımlılık krizlerine katlanmaya çalışıyorsunuz. Bu biraz, çok salgın olan kuş gribine yakalanmış olmaya benziyor. Bu kadar bağımlı hale geldiğiniz için kendinize o kadar kızıyorsunuz ki işten ayrılıyorsunuz. Zaten Andrew’le karşılaşmaya dayanamıyorsunuz; iş arkadaşlarınıza alçak duvar tenisiyle başlayan bir gecelik beraberliğinizi anlattığından eminsiniz.

Ayrıca, yapmak istediğiniz bu değil ve eğer dünya bu kadar rezil durumda olacaksa, neden uçurumdan atlama hayallerinizi gerçekleştirmeyesiniz? Neden olmasın? Eğer insanlar bu kadar kötü olacaksa ve sizi ya da yüreğinizi düşünmeyeceklerse, her dönemeç bir önceki kadar korkunç olacaksa, neden kendi yarattığınız ışık halkasının alevinde yanmayasınız?

Satılık, boş bir hayvan kliniği buluyorsunuz. Sahibinin, mahalledeki gençlere hayvan sakinleştiricisi sattığı ortaya çıkınca kapanmış. Avukatınız, muhasebeciniz ve *de* komisyoncunuz, hepsi de bu işe yaramaz, kötü kokan binayı satın almanın berbat bir fikir olduğunu düşünüyor. Size almamanızı tavsiye ediyorlar, bu nedenle alıyorsunuz.

Biraz iş kredisi çekiyorsunuz ve kliniği, öldürme olmayan bir kedi edinme ajansı haline dönüştürüyorsunuz. Fakat bu sıradan bir sığınak değil. Burası kediler için Hilton gibi bir yer. Evet, kediler. Bütün süitlerde kaşmir yastıklar ve klasik müzik var (kulübe değil, sürt). Kaynak suyu, tavuk ciğeri ve kaz taşlığı, porselen kâselerde sunuluyor.

Inner City Kitty (Şehir İçi Kedileri), akşam haberlerinde özel bir sunumla açılıyor. Muhabirler kadroda neden Kedi *Masözü* ve *akupunkturca* olduğunu soruyor. Neden kedi alma incelemesinin bu kadar katı olduğunu merak ediyorlar. Klinik büyük bir başarı kazanıyor. İnsanlar şımartılmış kedi düşüncesine bayılıyor ve çok uzaklardan gelip, hayvanlarınızdan almaya çalışıyorlar.

Inner City Kitty iki klinik daha açıyor ve ulusal zincir haline dönüştürmekten bahsediliyor. İşletme müdürünüz Mark, uzun boylu, iri yapılı kapı gibi bir adam. Kare çeneli, kırmızı elli, sevimli biri. Telefon rehberini ortadan ikiye yırtabilir ama yeni doğan yavru kedileri keten helvasından yapılmışlar gibi tutuyor.

Bütün kliniklerin işletilmesinde, çalışanların idaresinde, arazi sorunlarında ve binaların bakımında ona güveniyorsunuz. Haftada iki kez sizin evinizde buluşuyorsunuz ve orada size, nelerle ilgile-

nilmesi gerektiği hakkında bilgi veriyor. Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemiyorsunuz ama bu süreç içinde bir yerlerde ona âşık oluyorsunuz. Tabii hiçbir şey söyleyemiyorsunuz, çünkü onun size karşı aynı şeyleri hissettiğini düşünmüyorsunuz ve kendi eyaletinizde cinsel taciz yasalarının nasıl olduğundan emin değilsiniz.

Bu durum aylarca devam ediyor. Gecenin geç saatlerine kadar Mark'la sohbet ediyorsunuz, sabahın erken saatlerinde onunla birlikte hayvanlara bakıyorsunuz. Onun yakınında durduğunuzda, yaydığı elektriği hissediyorsunuz ama hiçbir hamlede bulunmuyorsunuz. o da bulunmuyor. Sonunda, ikiniz birlikte bir hayvan hakları konferansına katılmak üzere şehir dışına çıkıyorsunuz ve otelin barında ikiniz de içkiyi biraz fazla kaçırıyorsunuz. Birdenbire öpüşmeye başlıyorsunuz ve bu öpüşme bitmek bilmiyor. Sonra kulağınıza şiddetle, *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,* diye fısıldamaya başlıyor.

Mark'la evleniyorsunuz ve ikiniz birlikte elli yıl boyunca Inner City Kitty'i işletiyorsunuz. Yaralı, hasta ve iyileşmekte olan kedileri alıyorsunuz; lösemili, kalp hastası, ileri düzeyde tiroidi, görme bozukluğu, patileri kesilmiş, kulakları yırtılmış kedileri tedavi ediyorsunuz. Siz öldükten sonra, cennette yaşamaya devam ettiğini anladığınız çok sayıda kedi ruhunu kendi başınıza kurtarma sorumluluğunu üstlendiniz. Doktorlar hayvanlardan kapmış olabileceğiniz gizemli bir virüs yüzünden öldüğünüzü düşünüyor. Mark son anınıza kadar yanınızda kalıyor. Bu dünyada gördüğünüz en son şey Mark oluyor.

Öbür dünyada da çalışmaya devam ediyorsunuz ve bütün kediler sizi takip ettiği, bacaklarınıza sürtündüğü ve ayaklarınızın dibinde mırladığı için, nerede olursanız olun, sizi bulmak çok kolay oluyor. Şimdi defalarca *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum* diyen sizsiniz ve cennette olan da sîzsiniz.

81

42.
Bölümden...

Onu sevdiğinizi söylemiyorsunuz; kahvaltı masasında gaz çı-kartsanız daha iyi olurdu. Ayrıca, erkekler dikkate alınmamaya bayılır. Onları ihmal ettiğiniz zaman tepki verirler. Bu kanıtlanmış bir gerçek. Avlarının peşinden koşarlar, koşarlar, koşarlar fakat avlarını yakaladıktan sonra bütün yapabildikleri onu sopayla dövmek, testislerini kaşımak ve başka bir şeyi avlamaya çıkmaktır. Ne kadar şairane.

o andan itibaren bu taktiği uygulamaya başlıyorsunuz ve işe yarıyor. O zaman onu sevdiğinizi söylemiyorsunuz; *hiçbir zaman* söylemiyorsunuz. Bu onu çıldırtıyor - özellikle tropik tatillerde ve kayak evlerinde, pırlanta mücevher aldığınız tatil dönemlerinde onu sevmeniz gereken ve sevdiğinizi *söylemeniz* gereken anlarda - ama yine de söylemiyorsunuz. Ona tapıyorsunuz, ölçülemeyecek düzeyde, delicesine seviyorsunuz ve bunu onun öğrenmesini sağlamadığınız sürece, o da sizi sevmeye devam edecek. Fakat bu durum, içinizdeki beyaz canavarı - metamfetamin şeytanını -besliyor. Onu sevdiğinizi ona söyleyemedikçe daha çok metamfetamin çekiyorsunuz. Ne kadar açgözlü bir hipopotamsınız siz.

Metamfetamin kullandığınızı hiç kimse bilmiyor. Bu konu, en iyi sakladığınız sırrınız. Küçük kristal torbalarınızı, çantanızdaki Starbucks nane kutusunda gizliyorsunuz. Zamanı gelince en yakındaki tuvalete gidiyorsunuz ve son derece sessiz bir şekilde ve

özenle kristalleri tuvaletin arkasında eziyorsunuz. Sonra bir tükenmez kalemin kapağıyla burnunuza çekiyorsunuz.

Andrew bir yıl sonra, ailesinin Dört Temmuz havuz partisinde evlenme teklif ediyor. O anda pilot gibi uçmuş durumdasınız. Bu teklifi bir dakika düşünüyorsunuz ve sonra, "Tabii. Sanırım," diyorsunuz. Havuzun etrafında belli belirsiz bir alkış oluyor. Hâlâ onu sevdiğinizi söylemiyorsunuz. Andrew bunu ilginç buluyor, tuhaf olduğunu düşünüyor. Çözmesi gereken bir bulmaca olarak görüyor. Yine de seni seviyorum demiyorsunuz, dilinizin ucunda akkor köz g'bi durmasına rağmen. O da söylemiyor. Aslında çok önemli değil, birbirinizi sevdiğiniz çok belli. Bütün arkadaşlarınız onu sevdiğinizi düşünüyor ve Tanrı aşkına, düğün elli bin dolara mal oluyor.

Connecticut'a taşınıyorsunuz ve burada bir başka yorucu ilaç şirketinde çalışmaya başlıyorsunuz. Rüşvetler, yalanlar, teşvikler, bunların hepsi artık rutin işler. Metamfetamin kullanımınız çok artmış durumda. Çok fazla. Zaman bulur bulmaz uyuşturucu tedavisine başlayacaksınız. Terapistiniz, hayatınızda daha fazla sevecenlik, biraz daha sevgi kaynağı bulmanız gerektiğini söylüyor ama rahim ağzı kanserine yakalandıktan sonra, buna pek zamanınız kalmıyor. Doktorlar *yıllardan beri* bu hastalığı çektiğinizi söylüyor.

Yavaş yavaş ölüyorsunuz. Bitirmek istiyorsunuz; ağrıyı, terlemeyi, kemoterapiyi, ilaç numarası yapan zehiri sona erdirmek istiyorsunuz. Nasıl öleceğini bilemeyen bir çizgi film karakterine benziyorsunuz. Köprüden mi atlamalı? Küvete tost makinesi mi düşür-meli? Yapamıyorsunuz. Her seferinde bir şey ters gidiyor. Hayatınıza son vermeye her karar verişinizde, birileri çıkıp hayatta olmanın güzelliklerinden söz ediyor.

Kocanız sizi daha önce hiç böyle görmedi; ellerinizin kuvvetinden, gözlerinizdeki vahşi bakıştan korkuyor. Doktorların ve makinelerin arkasına saklanıyor ve kendinizi toplamanızı umuyor. Tabii, kendinizi toplamanız mümkün değil. Temkinli davranmak zorunda elan, yaralarına tuz basan ve pencereden dışarı bakakalan erkek-

ter ve kadınlar için tedavi yok. işin en kötü tarafı, lanet olası kansere yakalanmış olmanızın yanı sıra, metamfetamin alamadığınız için lanet olası bırakma krizleri çekiyorsunuz. Hastanelerde metamfetamin vermiyorlar. Her türlü lanet olası ilacı bulabiliyorsunuz ama o yok.

S*eni seviyorum* ifadesini asla kullanmamak sizin kendi seçimi-nizdi. Ama şimdi hasta yatağınızdan dinleyen herkese bağıra bağıra *seni seviyorum* diyorsunuz. Hemşirelere, hademelere, doktorlara. Ayrıldığınız bir ülkeden çıkarken harcamak zorunda olduğunuz nakit paralar gibi. Zayıflığınız ve istikrarsızlığınız kocanızı dehşet içinde bırakıyor. Geri çekiliyor, duvar kâğıdının ve perdelerin içine çekiliyor, orada sessizce durarak izliyor. Size bakmak korkunç bir duygu. Ancak tek bir melek var. Lori adında bir bakım ünitesi çalışanı. Her gün gelen ufak tefek bir kız. Seyrek kahverengi saçlarını ensesinde bağlıyor ve örgü örerken şarkı mırıldanıyor. Bir ters, bir düz örgü. Sürgünüzü değiştiriyor, morfininizi kontrol ediyor. Şarkı mırıldanıyor, elinizi okşuyor, dinliyor ve örgü örüyor. Sizin umutsuz sevgi tehditlerinizden rahatsız olmuyor gibi görünüyor, ağladığınız zaman odadan çıkmıyor.

O olmasaydı yapayalnız kalırdınız. O, sizi seven yedi kat yabancı biri. Neden olmasın? Kimin meleğiniz olacağını asla bilemezsiniz. Sonra bir de siyah elişi kâğıdı var. Yıldızlar. Yüzünüzü okşayan kanatlar ve bir sonraki mahkeme salonuna geçmeniz gerekiyor. Orada kalbinizin büyüklüğünü, merhametinizin kapasitesini ve hepsinin arasındaki en değerli melek olan Grace adlı gümüş kanatlı korkunç melek tarafından tanınıp tanınamayacağınızı ölçecekler. Grace sizi kollarına alıyor ve derin bir iç çekiyor.

82

43. Bölümden...

Kanser hastalarına danışmanlık yapmaya karar veriyorsunuz. Neden olmasın? Ray'a bunun yapabileceğiniz en doğru şey olduğunu söylüyorsunuz. Ray yıkılıyor ama sorumluluk, insanların korktuğu kadar kötü bir şey değil. Hayat en büyük sevinçlerinden birini, yükümlülük kisvesi altında sunuyor.

Yapmanız gereken şey, yapmak zorunda olduğunuz şey, ders haline geliyor. Bu dersi alabilirsiniz veya bırakabilirsiniz. Eğer bırakırsanız problem değil, çünkü nasılsa geri geliyor. Derslerimiz ve hocalarımız, gün doğumu kadar kesin ve sapasağlam bir şekilde bizden asla vazgeçmiyor, özellikle onları bırakıp gittiğimiz zaman. Hiç usanmadan, yorulmadan, arkalarına evrenin gücünü alıp, bizi takip ediyorlar.

Ray'la gitmediğiniz için memnunsunuz; Ray tatlı bir çocuk ama ona âşık değilsiniz ve Jamaika biraz... şey... büyük görünüyor. Henüz hazır olmadığınız büyük bir hayat. Burada mutlusunuz, mutlu olduğunuzu düşünüyorsunuz. Sizi neyin mutlu ettiğini her zaman tam olarak bilmeyebilirsiniz ama bedeniniz size asla yalan söylemez. Kanser hastalarına teşhis konulduktan sonra, genellikle evlerine dönüp, teşhis konulmadan önceki zamanın muhasebesini Çikanrlar. ipuçları ararlar. Göz ardı edilen duyular, bastırılan duygular. ilk tepki, "Hiçbir işaret yoktu!" olur. Sonra içlerini çekerler. "Belki birkaç tane vardı." *Baş ağrıları, yorgunluk, iştah kaybı, kes¬*

kin, açıklanamayan ağrılar var mıydı? Tabii vardı. *Hayatınızın herhangi bir aşamasında mutsuz oldunuz mu? Stresli veya kaygılı mıydınız? Kızgın mıydınız?* Şey, aptal olmayın.

Kanser olduğunuz zaman iki savaş verirsiniz. Birincisi ölmemek için, İkincisi de yaşamak için. Hastalarınıza hastalığı kabullenmeyi ama yarattığı tahribatla mücadele etmeyi öğretiyorsunuz. Çalmak istediği şeyi korumak için - neşeniz, espri anlayışınız, aileniz - mücadele etmeyi öğretiyorsunuz. Savaşmak için her şeyi kullanmayı Zen meditasyonu, kilise, teknoloji ve farmakoloji. Hayatta kalanlara enerji tasarrufu, beslenme ve meditasyon konusunda tavsiyelerde bulunuyorsunuz. Birçoğu hayatta kalıyor. Birçoğu kalamıyor. Hastalanmadan önce ata binen yirmi altı yaşında Amaria adında bir kız var. Şampiyon bir binici. Şehir dışında bulunan bir at çiftliğinde yaşıyor ve çalışıyordu.

“Atım hasta olduğumu benden önce anladı," diyor Amaria. “Ona binmemi istemiyordu, beni sürekli olarak ahıra geri götürüyordu." Amaria'nın hastalığı kötü seyrediyor. İnterferon ve kemoterapi işe yaramıyor; sürekli olarak remisyona girip çıkıyor. Toksisite değerleri yüksek; doktorlar daha kaç tane kemoterapi alabileceğinden emin değil. Depresyonda, kaygılı ve yemek yemeyi istemiyor. “Atımın üstünde öleceğimden korkardım," diyor. “Şimdi öyle ölemeyece-ğimden korkuyorum.”

Bir doz interferon daha deniyor ve 4.5 kilo daha veriyor. Ölüm kampından sağ kurtulmuş birine benziyor, kendi savaşının esiri gibi. Sonra bir gün içeri giriyor, sizin koltuğunuza oturuyor ve gülümsüyor. İyi görünüyor. Gerçekten iyi. “İlaçları bıraktım," diyor. “Tedaviye son verdim. Artık kemoterapi, interferon, iğne, kemik iliği örneği, hiçbir şey istemiyorum. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Hatta bu sabah yağda yumurta yedim." Tedavi durdurulunca bir canlanma sürecinin yaşanması normaldir. Bundan sonraki sorun, kanserin hâlâ sistemde olması ve gece gündüz tutunacak bir yer bulmaya çalışmasıdır ki, bulacak.

bir hasta tedaviyi bırakmaya karar verdiği zaman, hastane politikası gereğince müdahale edilmemektedir. Hastanenin yasal olarak neler olacağını, bedensel işlevlerin yavaş yavaş duracağını, halsizlik yaşanacağını, kramplar ve ağrılar olacağını detaylı bir şekilde anlatması gerekmektedir. Uzun ve sıkıntılı bir süreç olacak, ağrı kesici verebilirler, morfin ve Dilaudid gibi ilaçlar, ki bunlar biraz işe yarıyor. Ama aynı zamanda çekiç görevi yapıyorlar. Ağrı yüzünden hayatınızı kaçırmak ya da kafanız iyi olduğu için hayatınızı kaçırmak arasında gidip gelirken, hangisinin daha kötü olduğunu
anlamak zor.

'Son bir kez," diye yalvarıyor. "Binemeyecek hale gelmeden önce son bir kez atıma binmem gerekiyor. Hastaneden ayrılamayacağımı, yeterince güçlü olmadığımı söylüyorlar." Şimdi gözleri parlıyor, bileğinizi şaşırtıcı bir kuvvetle tutuyor. "Beni arabayla Valhalla'ya, atımın bulunduğu yere götürmeni istiyorum. Son bir kez ata binmem için."

Kafanızda onu canlandırabiliyorsunuz; saçları siyah bir bayrak gibi, atının üstündeyken tarlalarda dalgalanıyor. Dosyasına bakıyorsunuz. Bu aslında onun son isteği. Ancak eğer onu götürürseniz veyakalanırsanız, işinize son verilmesi için gerekçe olabilir.

Amaria'yı Valhalla'ya götürecekseniz, 138. Bölüme gidiniz (sayfa 393)

Amaria'yı Valhalla'ya götürmeyecekseniz, 139. Bölüme gidiniz (sayfa 398)

83

43. Bölümden...

Bütün eşyalarınızı toplayıp, Port Antonio, Jamaika'da derin bir vadiye bakan küçük bir kulübeye taşınıyorsunuz. Ev küçük ama dört tarafını saran bir verandası ve yeşil vadinin ötesinden, masmavi okyanusu doğrudan görebildiğiniz bir gözetleme yeri var. Gece gündüz hayat dolu olan şehri, özellikle Musgrove Pazarı'nın içini görebiliyorsunuz. Burada bir karmaşa içinde satıcılar Maylay elması, avokado, papaya muhallebisi, star elması, Hint ayvası, karidesli köri, Karayip çorbası, bebek bezleri, İnciller, ithal lastik ayakkabılar, canlı tavuk, Fransız ruj, korsan filmler, ikinci el kitaplar, taze bambu, guava suyu ve Appleton romu satıyor.

Şehre çok fazla turist gelmiyor. Buraya ulaşım zor; Kingston veya Montego Körfezi'nden önemli ölçüde azalmış yollarda bir günde gelinebiliyor. Port Antonio limanı da, büyük yolcu gemilerinin demir atamayacağı kadar sığ. Port Antonio'lular ülke dışından pek insan görmüyor ve özellikle istedikleri de söylenemez. Size dostça davranıyorlar, (yolun sonunda meyve satan kadın size *Sevgili Melek* diyor) ama temkinli davranıyorlar.

Dışarıdan gelenler, Jamaika'nın ritmini, en küçük alışveriş akışını bile kesmektedir. Mahalli gelenekleri (cenaze töreni dokuz gün, dokuz gece sürmektedir ve genellikle palmiye şarabı eşliğinde domino oynanmaktadır) veya yerel inanışları (geceleyin asla dşarı-ya su dökmeyin, yoksa bir *duppy,* kötü hayalet yürüyerek gelip size

zarar verir) bilmemenin yanı sıra, Jamaika lehçesini takip etmekte zorlanıyorsunuz ve çoğu zaman söylenenlerden hiçbir şey anlamıyorsunuz.

Ray, Port Antonio hastanesindeki işini çok seviyor. O kadar fazla para kazanmıyor - Birleşik Devletler'de kazandığı parayla karşılaştırılamaz - ama kendisinin de belirttiği gibi, kaç hastanede şnorkelle yüzme kulübü vardır ve taze mango satılmaktadır? Ray işten sonra hemen her gün kumsala gidiyor; çok sayıda yerli arkadaş ediniyor, zar atan ve Ray'ın kâğıt kadar beyaz teniyle sürekli olarak dalga geçen adamlarla takılıyor. Ray buna bayılıyor. Siz sadece onun ganja'yı, yani marihuanayı biraz bırakmasını istiyorsunuz.

Yaklaşık altı ay sonra, hamile olduğunuzu anlıyorsunuz. Mutlu oluyorsunuz... yani, galiba. Ray size evlenme teklif ediyor ve düğününüz, gün batımında kumsalda yapılıyor. Bütün aileniz ve arkadaşlarınız katılıyor. Hayat bir süre cennetteymiş gibi geçiyor. Bebek için çocuk odasını hazırlıyorsunuz, doğum öncesi sağlık bakımıyla ilgili kitaplar okuyorsunuz. (Bir daha asla metamfetamin kullanmamaya yemin ediyorsunuz. Çocuğunuzun beynini kemirebilir.) Annenize telefonda defalarca, defalarca, evet, güvende olduğunuz ve hayır, ev taşımadığınız konusunda güvence veriyorsunuz.

Bebek için muhteşem hayaller kuruyorsunuz; kızınız, göz kamaştıran dağ başındaki bu harika evde büyüyecek. Billur gibi derede oynayabilir, buz mavisi okyanusta yüzebilir, yılın her gününde taze mango ve papaya yiyebilir. Şahane bir çocukluk yaşayacak. Sonra, Alison bebek doğuyor, tombul yanaklı tatlı, minicik el ve ayak parmakları olan sarışın bir bebek. Bebek o kadar değerli ki, çok yorgun olmanıza rağmen, ona baktığınız zaman bedeninize endorfînler akın ediyor ve devamlı olarak neşelisiniz.

Sonra şansınız dönüyor. Annenizle babanız bir trafik kazasında aniden ölüyor ve uçakla eve dönüp cenazeye katılıyorsunuz. Alison bütün tören boyunca ağlıyor. Bu içler acısı bir durum; anneannesini ve dedesini hiçbir zaman tanıyamayacak.

Sonra Ray işini kaybediyor. Rastgele yapılan tarama sınavın, geçemiyor. Mesele, kumsalda içtiği marihuana. Ona, *Böyle bir $_{ap}$tallığı nasıl yaparsın!* diye bağırıyorsunuz. Her şeyin dibe vurduğu, nu düşünürken, Betty kasırgası vuruyor ve kuvvetli rüzgâr gürleye. rek vadiyi aşıyor, uğuldayarak evinizi paramparça ediyor.

Meyve satan kadın, "God neva *pramise wi a bed a* roses, *im nevea teli any baddy dat life ould be smoode*," diyor. Bu, eski bir Jamaika özdeyişi: Tanrı size hiçbir zaman gül bahçesi vadetmedi hiçbir zaman hayatın kolay olacağını söylemedi.

Sigorta, evinizi yeniden yapma maliyetinin yalnızca yarısını karşılıyor ama yine de hayalinize, ölümüne, sıkı sıkıya tutunuyorsunuz. Alîson bu dağ başı kulübesini hak ediyor, şehirde kiralık bir daireyi değil. Bütün birikiminizi, emeklilik hesabınızı, portföyünüzü kullanmanız gerekiyor, sahip olduğunuz her şey, maliyeti karşılamaya gidiyor. Ray, zührevi hastalıklar kliniğinden başka bir yerde iş bulamıyor ve Arby's restoranında çalışsa alabileceği kadar para kazanıyor. Bir anda, yolun kenarında karton evlerde yaşayan insanla-nn sizden pek farkı kalmıyor.

Yapabildiğiniz en kısa sürede, siz de işe dönüyor, şehirdeki eczacıya asistanlık yapmaya başlıyorsunuz. Orada reçetelerdeki ilaçları veriyor, hapları sayıyorsunuz. *İlaçlar ilaçlar ilaçlar.* Son zamanlarda hiç aklınızdan çıkmıyor. Yine şiddetle istemeye başladınız. Hep çok yorgunsunuz ve Alison yürümeye başlıyor, gece gündüz evin içinde yalpalaya yalpalaya oraya buraya dolaşıp duruyor. Birazcık metamfetaminin ona yetişmenizi sağlayacağını düşünüyorsunuz. Hayat giderek zorlaşıyor. Siz ve Ray faturaları karşılayamı-yorsunuz ve Alison'da, pahalı ilaçlar gerektiren bir astım hastalığı çıkıyor. Amerika'ya geri taşınmak için bile paranız yok; taşmabilse-niz de aynı durumda olacaksınız, üstelik uçak parası vermemiş olacaksınız, zaten uçak biletini karşılayacak paranız yok.

O aşamada, adada metamfetamin satıldığını hiç görmediğini[21] fark ediyorsunuz. Jamaika daha çok marihuana ve mantar yeri

Kokain ve metamfetamin mekânı değil. Ama olabilir. Eğer küçük çapta üretmeye başlarsanız, çok kısa *bir* süre için, eve dönecek kadar para kazanabilirsiniz. Hatta belki biraz yatırım yapıp, biraz ha avantajlı duruma geçebilirsiniz... Alison'un hatırına.

Uyuşturucuyu üretecekseniz, 160. Bölüme gidiniz (sayfa 460)
Uyuşturucuyu üretmeyeceksenız, 161. Bölüme gidiniz (sayfa 462)

84

44.
Bölümden..

Gösteriye evet diyorsunuz ve New York'a gitme planları yapmaya başlıyorsunuz. Şehirdeki herkes bu konuda biraz isterik hale geliyor; *Duluth* Gazerte'de sizin hakkınızda bir makale yayınlanıyor ve Diane Lindstrom sizin onurunuza bir veda partisi düzenliyor ve bir bluegrass müzik grubu çağırıyor. İnsanlar sizin artık şehir züppesi olacağınızı söylüyor ve yeni süslü arkadaşlarla geri gelmemeniz konusunda uyarıyorlar. Duluth'da hiç kimse onları istemiyor.

Yolculuk gününüzde hava açık, gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Sizi Minneapolis'e götürecek olan tek motorlu türbo pervaneli uçak, 3050 metreye çıkınca, karıştırıcı gibi sallanmaya başlıyor. Kazağınızı ve şalınızı yanınıza aldığınız için mutlusunuz çünkü gerçekten çok soğuk. 4500 metreye çıktığında pervaneli uçak havada teklemeye başlıyor, keskin bir dalışa geçiyor ve kendi ekseni etrafında döne döne yere çakılıyor. Büyük bir kara duman kolonu mavi gökyüzünü kirletiyor. Uçak, pilot üstü bir mısır tarlasına çakıldı. Bir kaz uçarak motorun içine girdi. Ne olay ama.

Cennette Tanrı'yla tanışıyorsunuz. Bir tepenin üzerindeki büyük bir şeker sarayında yaklaşık yüz kediyle yaşayan ve sohbet etmekten hoşlanmayan sinirli ve şişman siyah bir kadın olduğunu görüyorsunuz. Dünyayı yüzlerce düz ekran televizyondan izliyor, sık sık içini çekiyor, alnına vuruyor, televizyonlardaki insanlar onu duyabi-

Lirmş gibi, televizyona cevap veriyor. "Yine mi?" Ekranda gelinliğiyle görünen solgun kadına yumruğunu sallıyor. "Nasıl daha fazlasını imak için geri dönersin? Görmüyor musun?", "Onunla tekrar evleniyor. Buna inanamıyorum." Bir sigara yakıyor ve halka şeklinde duman çıkarıyor. Ona, en doğru din hangisiydi gibi sorular soruyorsunuz. Sabun köpüğü dizilerinden başını kaldırmadan hiçbir dinin dilerinden daha iyi olmadığını söylüyor. "Hepsi de havayollarına benziyo$_{r,"}$ diyor. "Katolik olmadıkları sürece, hepsi aynı yere gidiyor.' içini çekiyor. "0 zaman mahvoluyorsun." Size arkasını dönüp, sigarasından bir halka daha çıkarıyor.

85

44. Bölümden...

Sergiye hayır diyorsunuz. Küçük hobilerinizi, sanki özel bir şeymiş gibi sergilemek istemiyorsunuz. Bunun hemen arkasından kayınvalideniz ölüyor ve beklenmedik bir şekilde, size bir yığın para bırakıyor. (Canlı bir tavuğu ortadan ik'ıye bölebilen iri bir kadındı.)

Bu mirasla, siz ve kocanız Superior Gölü'nün hemen kenarında, kırmızı kil kayalıklarının suyu koyu kırmızıya dönüştürdüğü yerde bir arsa alıyorsunuz. Orada ağaç kütüklerinden, saunası ve resim stüdyosu olan daha büyük bir kulübe yapıyorsunuz. Ayrıca bir kulübe daha yapıp, bunu yatak+kahvaltı sunan bir pansiyon haline dönüştürürseniz, biraz para kazanabileceğinize karar veriyorsunuz. Şey, "işin doğrusu pansiyon fikri kocanıza ait. Siz bir sanat kampı, şehirdeki yaratıcı insanların gelip sizinle hayallerini ve görüşlerinizi paylaşabileceği bir yer açmayı tercih ederdiniz. Northwoods'da çok fazla kültür yok. Güzellik çok ama Almanya'da yeniden canlanan Bauhaus hareketi veya beziryağını tuvalinizde daha hızlı kurumasını nasıl sağlayacağınız konusunda sohbetler yok.

Tabii, sanat kampı para getirmez. Kocanız omuz silkip, “Haydi yapalım,’ diyor, "Sonra seçim yaparız.” Böylece kendi ellerinizle, eski yöntemlerle, çivi veya zamk kullanmadan, yalnızca dil ve oyuklu bağlantıları olan suda soyulmuş kütükler kullanarak kulübeyi inşa etmeye başlıyorsunuz. Kocanız yardım etmeleri için birkaç

arkadaşını çağırıyor. Kışın, yoğun kar varken başlıyorlar, böylece ÜÇ metre uzunluğundaki kütükleri yumuşak karın üstünde parçalamadan soyabiliyorlar. Baharda temeli atıyorlar ve gölün yatağından çıkardıklar! büyük yuvarlak taşları yerleştiriyorlar. Yazın en sıcak günlerinde kütüklere çentik açıp yığmaya başlıyorlar.

Bu şekilde ortaya, içi çam katranı kokan iki katlı bir kulübe çıkıyor, Taştan yapılmış büyük bir şöminenin üstünde yüksek kemerli ovanının yanı sıra, konuk evi, ocak başı ve saunası var. Ev neredeyse tamamlanmak üzereyken, çatı kiremitle kaplandıktan ve kepenkler takıldıktan sonra, adamlar gidip elektrik kutusunu incelemek üzere içeri giriyor ve tek başına duran bir çekiç (topuzlu çekiç) tavandan düşüp, kocanızın tam da kafatasına isabet ediyor ve anında öldürüyor.

Ne yapacaksınız? Kocanızın yatak+kahvaltı pansiyon hayalini sürdürebilirsiniz veya sizin istediğiniz sanatçı kampını açabilirsiniz. Sanatçıların iki haftalığına gelip resim yapabildiği bir yer. Yine de, belki kocanızın arzusunu yerine getirmelisiniz. En son ihtiyacınız olan şey, ölmüş kocanızın ruhunun sizi rahatsız etmesi.

Pansiyon açacaksanız, 140. Bölüme gidiniz (sayfa 401)

Sanatçı kampı açacaksanız, 141. Bölüme gidiniz (sayfa 404)

86

46.
Bölümden...

Bankanızın komisyonculuk servisinin yardımıyla, parayı yatırım fonuna yatırıyorsunuz ve tekrar buz pateni sahasında çalışmaya başlıyorsunuz. Orayı seviyorsunuz. Neden değiştiresiniz? Nick, iki düzine beyaz gülle geliyor ve ailenize olanları duyduğunu söylüyor. Hangi hastanede olduğunuzu, cenaze töreninin nerede olduğunu bulmaya çalışmış ama hiç kimse kesin olarak bilmiyormuş, bu nedenle beklemiş ve geri dönmenizi umut etmiş. Sizi akşam yemeğine davet ediyor.

Evi, şirin bir mahallenin kenarında küçük bir derenin kıyısında. Ona, Zamboni sürücülerinin bu kadar para kazandığını bilmediğinizi söylüyorsunuz. Gülüyor ve size sırrını gösteriyor. Çalışma odasında, hepsinde NASDAQ ve NYSE borsa sayfaları açık olan çok sayıda dizüstü bilgisayar var. “Ben amatör bir biyoteknoloji yatırımcısıyım," diyor. 'Bu, kumar alışkanlığımdan kurtulduktan sonra edindiğim küçük bir hobi. Doktor artık atlarla uğraşmak yok dedi, ben de internetten ticareti buldum, bu daha da iyi.”

Anlaşılan Nick çok zengin değil ama parasını çarçur etmiyor. Riske girmiyor ve sağlam oynuyor, bu nedenle de oldukça rahat. Zamboni sürücüsü olarak çalışıyor çünkü babası da aynı işi yaparmış; bu bir tür saygı, ölen babasıyla bağlantısını sürdürme yolu. “Şey," diye itiraf ediyor, 'Aslında bırakacaktım ama sonra sen ortaya çıktın ve ondan sonra, hiçbir şey beni buzdan uzak tutamadı.”

• Ben mi?”

Sizi yemek odasına götürüyor. Burada kızarmış tavuk ve taze patatesten oluşan bir sofra hazırlamış. Geceyi birlikte geçiriyorsunuz, ertesi geceyi ve sonraki geceleri de. Ona hâlâ size miras kalan paradan bahsetmediniz; hatta küçük köhne dairenizden bile taşınmadınız. O kadar büyük değişiklikler oldu ki, bazı şeylerin aynen kalmasını istediniz.

Fakat üçüncü ayın sonunda, kesinlikle şiddetli ve yaratıcı sevişmeler, çok sayıda kızarmış tavuk sonrasında, ona paradan bahsetmeye karar veriyorsunuz. “Üç yüz bin dolar," diyorsunuz, “Miras kaldı ve hiç dokunmadım." Nick, gözlerini kırpıştırıyor, patatesli çatalı havada kalıyor. “Benimle evlen,” diyor.

“Efendim?”

“Doğru söylüyorum. Çocuklarım olsun istiyorum, seni bu evde istiyorum, her şeyi istiyorum.”

Ona bakıyorsunuz, güçlü ellerine ve güzel gözlerine ve *bu adamı seviyorum,* diye düşünüyorsunuz. Ancak, üç yüz bin dolarınız olduğunu açıkladıktan hemen sonra onunla evlenmenizi istemesi biraz... tuhaf.

Nick’le evlenecekseniz, 142. Bölüme gidiniz (sayfa 407)

Nick'le evlenmeyecekseniz, 143. Bölüme gidiniz (sayfa 409)

87

46. Bölümden...

Lanet olası bir *buz pateni* sahasındaki işe geri dönmeyeceksiniz. Üç yüz bin dolarınız varken asla. Bu parayla hayatınızın sonuna kadar geçinemezsiniz ama bir yıl süreyle, belki iki yıl müsrif bir şekilde, vasat bir şekilde altı yıl yaşayabilirsiniz. Maddi şeyler artık zaten sizin için fazla önem taşımıyor.

Annenizi toprağa verdikten, dua ettikten sonra, dünyaya bakışınız değişti. Daha önce önemli görünen şeyler, şimdi saçma geliyor: *para, kira, giysi, mücevher.* Bütün o taşınabilen şeyler. Neden? Ne için? Hiç kimse bir cenaze arabasının ardında bir U-Haul nakliye arabası göremez. Parayı alıp bir iş kurabilirsiniz ya da çılgınca bir şey yapabilirsiniz. Mesela dünya turuna çıkabilirsiniz.

Dünya turuna çıkacaksanız, 144. Bölüme gidiniz (sayfa 411)
Kendi işinizi kuracaksanız, 145. Bölüme gidiniz (sayfa 413)

88

47. Bölümden...

ilk müşterinizi tesadüfen kuafördeyken buluyorsunuz. Yanınızda oturan kadın size boşanmasını anlatmaya başlıyor. Gözleri doluyor ve *kocası, proktologunun yirmi yaşındaki asistanıyla kaçtığından beri* yemek yiyemediğini anlatıyor. Kadın yarım saat daha içini ve gözyaşı döktükten sonra, ona intikam isteyip istemediğini soruyorsunuz. Size, delirmişsiniz gibi bakıyor. *"Kesinlikle, evet,"* diyor. Ve *kiralık intikam sanatçısı* olarak mesleğiniz işte böyle başlıyor.

Küçümsenen kadınlar. Bunlardan çok sayıda var ve hepsi birbirinin halinden anlıyor. Zaten, kalbimiz kırıldığı zaman kime gideriz? *Kız arkadaşlarımıza.* Zor dönemlerimizde, ağladığımız, aşırı yediğimiz veyine ağladığımız zaman bize kim yardım ediyor? *Kız arkadaşlarımız.* Zamanın başından beri ve sonsuza dek, işler sarpa sardığında, adam kaçıp gittiğinde, genç güzel bir şey uğruna gideceğini açıkladığı zaman veya sırf aramayı bıraktığında, kadınlar birbirlerine destek olmuşlardır ve şimdi de olmaya devam edecekler.

Kendilerine kötü davranan erkeklerden sonunda intikam almak için kaynaklarını birleştiren küçümsenmiş kadınlardan oluşan bir ağı geliştiriyorsunuz. Aldatan kocalar, kötü erkek arkadaşlar, gaddar patronlar, baş belası üvey babalar, işe yaramaz oğullar. Anlaşma gereğince, eğer İntikam Sanatçısı hizmetinden yararlanmak istiyorsanız, düşük bir ücret ödüyorsunuz ve bir başkasının intikam

planına katılmayı kabul ediyorsunuz. Yeni işiniz hakkında çıkan söylentiler olağanüstü. Kara kaplı küçük defterinize kısa sürede Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu'ndan Vergi Dairesi'ne kadar her yerden kadın ekleniyor. Elektrik şirketinde, telefon şirketinde, tren istasyonlarında, depolarda ve Motorlu Araçlar Kurumu'nda çalış$_{an}$ kadınlar var. Eğer adamın biri sizin müşterilerinize bulaşırsa, binlerce yolla mahvedilebilir. Zaten sloganınız da bunu söylüyor: *Gizli.* ce ve *tek vuruşta.*

Yeni müşteriler alıyorsunuz. Kırgın, haksızlığa uğramış kadınlardan oluşan bir liste oluşturuyorsunuz. Binlerce yanlışı düzeltiyorsunuz. İntikam işlemleri komik işlemlerle (adamın havuzuna yetmiş beş metre küp çimento dökmek), oldukça ciddi olaylar (eski patronun evine, müşterinizi çalıştırdığı her yıl için bir tane olmak üzere, on üç tane kesik domuz kafası göndermek) arasında değişiyor. Bir büro açıyorsunuz ve bir personel alıyorsunuz. Personel intikam planlarını büyük bir gizlilik içinde - ve asla telefon ya da e-posta kullanmadan - yönetiyor, intikam Sanatçısı bürosundaki her şey nakit parayla yapılıyor. Kanıt olabilecek belge bulunmuyor. Asla. Eğlence olarak başlayan şey, tehlikeli bir yırtıcı kuşa kanat açıyor.

Bu kadınlar çok acımasız.

Artık eylemleri fiilen siz gerçekleştirmiyorsunuz - bunun için adamlarınız var - bu nedenle, lider olarak nasıl hedef olduğunuzu asla bilemeyeceksiniz. Bir gece yürüyerek eve dönerken, bir ses duyuyorsunuz ve göğüs kafesinize bir şeyin çarptığını hissediyorsunuz. Eğilip bakınca, kazağınızın kan olduğunu ve boya fırçasının ucunun çıktığını görüyorsunuz. *Sizi kim boya fırçasıyla vurmuş olabilir*?

Bu, başından beri bisikletini Bokladığınızı bilen kişiydi. Gazete makalesi yüzünden o kadar alaya maruz kalan kişiydi; bir açılışta öfke krizi geçirmiş ve galeri temsilciliğini kaybetmişti (şimdi de hayatını kazanmak için Amoco benzin istasyonunda temizlik yapıyor.) Bu Mark'tı. Başından beri sizi takip ediyordu. Hafızalardan

ilinmek için yıllar geçmesini beklemiş, boya fırçasının sapını sivriltmiş ve sizi vurmak için bir yay kullanmıştı. Mark sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda lanet olası bir şairdi.

Karanlıkta yavaş yavaş ölüyorsunuz. Etrafta size yardım edebilecek hiç kimse yok. İlerideki ışığı takip ediyorsunuz, yavaş yavaş ɜİtın portakalı rengine, sonra kan kırmızısına, çürük moruna ve en jonundasiyaha dönüşüyor. Kendinizi bir boşluktaymış gibi hissediyorsunuz. Duman kokusu var. Ayaklarınızın altında çıtırtılar var, sanki balık kılçığı üstünde yürüyorsunuz. Yanıp sönen mavi ışıklar kara sulara yansıyor. Bu gizli dünyada ağır ağır hışırdayarak dolanıyorsunuz. Küçük bir alüminyum banka ulaşıyorsunuz ve oturuyorsunuz.

Oturunca, kıpırdayamadığınızı fark ediyorsunuz. Oturduğunuz yer kaygan ve yapışkan; ayaklarınız, altındaki çakıllı toprağa yapışmış durumda. Karşınızdaki mavi duvarda bir film titreşmeye başlıyor. Bu, sizin hayatınızla İlgili siyah-beyaz bir belgesel ama bütün iyi tarafları kesilmiş. Çok cesur. Hayatınızda yaptığınız her aptal kötü bencil şey - her intikam, yalan, kötü davranış - hepsi videoya alınmış ve şimdi siz izleyesiniz diye, baştan sona oynatılıyor. Birisi sizi her küçük düşürdüğünde, her kötü söz, her kaza tekrar tekrar gösteriliyor. Konuşabileceğiniz hiç kimse yok - neler olduğunu sorabileceğiniz hiç kimse yok - ayağa kalkamıyorsunuz, gidemiyorsunuz. Kişisel gaflarınızı sonsuza dek seyretmek zorunda bırakılıyorsunuz... ve bunlardan çok sayıda var.

89

47. Bölümden...

Bir intikam hareketi yeterli. Bütün bunlar çok sinir bozucu. Zaten yapmak istememiştiniz, yapmak zorunda kaldınız. Şimdi de bir şişe şarap açmak zorundasınız... sonra bir şişe daha, bir şişe daha. İçiyorsunuz, içiyorsunuz. Sonunda bir gece, yarı baygın durumdayken. salınarak evden çıkıyorsunuz, otobanın yanından bir ormana doğru ilerliyorsunuz. Ne olduğunu anlamadan, kendinizi otobanın refüjünde buluyorsunuz ve bir kamyon size doğru sallanarak ilerlerken acı acı fren yapıyor. Kamyon refüje dalarak büyük bir gürültüyle çarpıyor, sürücüsü pencereden dışan fırlıyor.

Uyandığınız zaman etrafınızda tüpler ve bipleyen makineler var ve her yeriniz ağrıyor. Birisi hayatta olduğunuz için şanslı olduğunuzu söylüyor, zira diğer adam değil. Kamyon sürücüsü ölmüş. Size çarpmamak için direksiyonu kırmış ve bu süreçte kendini öldürmüş. Otobanda ne yapıyordunuz? Orada, hastanenin içinde sizi halka açık yerlerde sarhoş olmanın yanı sıra motorlu araç kullanmadan otobanı geçmekten ve kasıtsız adam öldürme suçundan tutukluyorlar. 0 *ifade.* "Kasıtsız adam öldürme."

Bu sizin ilk suçunuz olduğundan ve kamyon sürücüsünün kanındaki alkol miktarının, sizinkinden yüksek olduğu belirlendiğinden. ucuz kurtuluyorsunuz. Sizi hapse göndermeyecekler. Ancak, alkol ve uyuşturucu kullanımı yüzünden yatan hasta tedavi merke-

Zine gitmeniz, yüz saat kamu hizmeti yapmanız gerekiyor, ayrıca minyon sürücüsünün ailesine cenaze masraflarının tamamını ödemek zoıuııdasınız. Bu kadar kolay kurtulmak istemiyordunuz. Kendinizi çok kötü hissediyorsunuz.

Sonunda kendinizi, suçluların gönderildiği tedavi merkezi olan Merhamet Evi'nde buluyorsunuz. Hemen uyum sağlıyorsunuz. Ayılma yolundaki yorucu sürece başlıyorsunuz.

Bu süreçte grup terapisi, konuşma terapisi, fizik tedavi, düşünce terapisi, sanat terapisi, kutsal kitap okuma seansları, günlük meditasyon okumaları, deneyim paylaşımı, kişisel bağlar kurma, kurallara uyma var. İçki yok, uyuşturucu yok, diğer hastalarla uygunsuz temaslar yok (yani seks yok).

Ayakkabı bağı yok (elişi odasında bir şekilde kendini ayakkabılarının bağıyla asan kızla ilgili sevimsiz olaydan beri). Sonuçta burası epey kasvetli bir yer ve bu işin üstesinden nasıl geleceğinizi bilemiyorsunuz.

Sonra Brian'la tanışıyorsunuz. Uzun boylu, zayıf, kabarık saçlı, kare çeneli. Bir gün neredeyse bilincini kaybetmiş bir şekilde geliyor ve sarhoşken Jim Beam kurabiyesi yapmaya çalışarak evini yaktıktan sonra, tedavi olmak için gönüllü olarak kliniğe yattığını anlatıyor. Sonunda grup terapisine katılabildiği zaman, feci görünüyor; saçları diken diken olmuş, yüzü asık ve yorgun. Odaya girince size gülümsüyor ve aranızda bir şimşek çakıyor, sanki daha önce tanışmış ve iyi vakit geçirmişsiniz.

Bu konuda kitabı olan bir kadın var. (Kitabın adını hatırlayamıyorsunuz ama Merhamet Evi'nin kütüphanesinden alıp okumuştunuz.) Ameliyat masasında makineler on dakika süreyle düz çizgi göstermiş, yani yazar tamamen ölmüş fakat sonra yeniden canlandırmışlar. Ölü olduğu sırada cennete gittiğini ve meleklerin ona dünyayı açıkladığını iddia ediyordu. Anlaşılan dünya melekler için bir acemi birliği gibi; buraya gelmeyi biz tercih ediyoruz ve sadece en parlak, en güçlü melekler gelebiliyor. Hep bir şeyler öğrenmek

için geliyoruz, örneğin küçük düşürülmeyi, hoş görmeyi veya umut etmeyi; sadece acı çekerek öğrenebileceğimiz şeyleri. Zaten hayat genellikle herkes için berbat bir şey.

Bu kadın, yabancılar birbirlerini tanıdıkları zaman, bunun nedeninin, aslında birbirlerini cennetten hatırlamaları ve kendi kamp dönemlerinde buluşmayı planlamaları olduğunu söylüyor. Bağlantılı ruhlar karşılaştıkları zaman, bunu hatırlıyorlar. Brian'ı kendi berbat yaşantınıza memnuniyetle kabul ediyorsunuz. Brian inanılmaz de recede yardımcı oluyor. Kuş kafesi yapmak veya *duygusal manzaranızın* resmini çizmek zorunda kaldığınız zaman, Brian yanınızda ve sizi güldürüyor. Yemeklerde onunla birlikte oturuyorsunuz, salonda onunla poker oynuyorsunuz ve her grup toplantısında ona bir yer ayırıyorsunuz. Bu çocuk için çıldırıyorsunuz.

Olaylar şefkatten arzuya dönüşüyor ve bir gün sizi elişi odasının dolabına sokuyor. Orada sizi kocaman elleriyle kavradığı zaman, cennet gibi zevk veriyor. Dudakları tuzlu, yumuşak ve sıcak. Sizi çekici bulduğuna inanamıyorsunuz. Seksi olmaya çalışıyorsunuz ama sanayi boyutu hamur varilleriyle dolu bir dolaptayken biraz zor oluyor. Ayrıca vücudunuzdaki bütün balgamın ve toksinlerin dışarı atılmasıyla, bitkin ve kaygısız bir domuz gibi, uyuşuk ve şişkin hale gelmiş olmanız da cabası. Bu yasal değil ama onu tatmak istiyorsunuz, bir zamanlar başka biri olduğunuzu hatırlatmasını istiyorsunuz.

Pantolonunuzu çıkarıp yere fırlatıyor, kendi pantolonunu da bileklerine indirmiş ve sizin bacaklarınızı açıyor. Tam... tam o sırada... kapı ardına kadar açılıyor ve acımasız bir hemşire, yanında sırıtan iki görevliyle kapıda dikiliyor. Görevlilerden biri kahkahayla gülüyor, ancak o zaman bacaklarınızı kapatmayı akıl ediyorsunuz.

İkiniz de programdan kovuluyorsunuz. Evraklar imzalanıyor, bavullar toplanıyor, diğer hastalara veda edemiyorsunuz veya görüşürüz diyemiyorsunuz. Yatağınızdaki çarşaflar çıkarılıyor, topluluğun tahtasından adınız siliniyor, ayakkabılarınız bağlarıyla birlikte size

ia de ediliyor. Verilen mesaj şu: *Haydi git ve istiyorsan kendim* ayakkabı *bağcıklarınla* as.

şartlı tahliye memurunuz bürosunda parmaklarını masaya vu-fl yor. Yüzünde, *bu işi bir şekilde berbat edeceğini biliyordum* ifadesi, bir elinde de yarısı içilmiş bir sigara var. Onun, bir kamu binasında sigara içmesine neden olmuş durumdasınız. Daha kötüsü olabilir mi? Merhamet Evi'ne giderken, girebildiğiniz için şanslı olduğunuzu söylemiş, şartlı tahliyeyi ihlal ettiğiniz takdirde, Anoka Devlet Hastanesi'ne, *Guguk Kuşu'*nu aratmayan bir tedavi programının uygulandığı akıl hastanesine nakledileceğiniz konusunda uyarıda bulunmuştu.

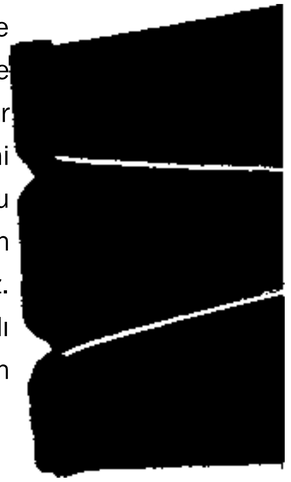

Tuvalete gitmek istediğinizi söylüyorsunuz ve şartlı tahliye memurunuz sizi koridorun sonuna götürüyor. Polisler onun ofisinde bekliyor ve kadınlar için akıl hastanesinde koruma olmanın ne kadar tatlı olabileceğini konuşuyorlar ve o anda oradan kaçmanız gerektiğini anlıyorsunuz. Tuvaletten gizlice çıktığınızda, şartlı tahliye memuru koridorun sonunda biriyle konuşuyor. Kadın sohbet ederken, siz hemen binadan çıkmakta olan bir anne ve iki oğlunun yanında yürüyorsunuz. Patırtı yok, ortalık karışmıyor; göz göre göre saklanıyorsunuz. Şartlı tahliye memuru sizi aramak için tuvalete gittiğinde, siz 7-Eleven'den Diyet Cola alıyorsunuz.

Başka ne yapabilirdiniz? Akıl hastanesine gitmek istemiyorsunuz, onların sizi bir duvara kelepçeleyip, kullandıkları deneysel lobotomi ilaçlarıyla doldurmalarına izin vermeyeceksiniz. Kendinizi aptal gibi hissediyorsunuz. Neden hayatınızla bu şekilde kumar oynuyorsunuz? Ve ne için? Brian'ı bir daha hiç görmüyorsunuz. Ne de olsa, tedaviye mahkeme kararıyla gitmiyordu, oraya gönüllü olarak yatmıştı. Bu nedenle, kovulduğu zaman herhalde, telefon rehberinde sarı sayfaları tarayıp, kendine gidebileceği başka bir tedavi merkezi bulmuştur veya Jamaika'ya gidip orada yeşil palmiye yaprakları altında serinliyordur. O canı ne istiyorsa yapabiliyor, siz yapamıyorsunuz.

Doğruca içki dükkânına gidiyorsunuz ve kendinize güzel, büyük bir şişe kırmızı şarap alıyorsunuz. Belki de sorununuz, son zamanlarda çok *fazla* uysal davranmanız. Belki de ihtiyacınız olan şey içkinizi içip, güzelce uyumak.

Eğer şarabı içecekseniz, 90. Bölüme gidiniz (sayfa 245)

Şarabı içmeyecekseniz**,** *210. Bölüme gidiniz (sayfa 625)*

90

89. Bölümden...

Açılmamış bir şişe şarabınızı alıp bir çöp kutusunun arkasına oturuyorsunuz. Kendinizi berbat hissedip, bir süre yere bakıyorsunuz. Bir karınca görüyorsunuz. Büyük bir karınca, hızlı giden o kocaman siyah olanlardan. Ağzında kendi boyutunun dört katı bir yaprak var. Aslında, gözlerinizi kıstığınız zaman, yaprak kendi başına yerde yürüyormuş gibi duruyor. Karınca gerçekten yaprakla mücadele ediyor. Düşürüyor ve tekrar kaldırıyor. Düşürüyor, tekrar kaldırıyor. Size göre birkaç katlı apartman olabilecek sopaların üzerine tırmanıp aşıyor.

o anda, hayatın herkes için zor olduğunu anlıyorsunuz. İçki içmek bunu değiştirmeyecek, her şeyi daha da kötü yapacak. İçinizde bir öfke dalgası kabarıyor, kendinize karşı bir nefret duygusu uyanıyor. Şarap şişesini başınızın üstünden savuruyorsunuz, şişe süzülerek kaldırıma gidiyor... Tuhaf bir güm sesi, bir darbe, bir tangırtı ve sonra içinize işleyen tiz bir *çığlık* duyuyorsunuz.

Bir bebek ağlıyor, bir kadın bağırıyor. Hemen yerden kalkıyorsunuz. Görüntüyü hayalinizde canlandıramıyorsunuz. Bebek. Bebek arabası. Kaldırımda kırmızı şarap. Anne eğilmiş, beyaz Ked ayakkabıları kan içinde. Yoksa kırmızı şarap mı? Her tarafa saçılmış. Şebek çığlık çığlığa ağlıyor. Başında kırmızı şarap var. Başında kan var. Çöp bidonunun yanındaki çalıların arasından fırlattığınız şişe,

oradan geçmekte olan bir bebek arabasına isabet etmiş. Kadın köşede kırmızı ışıkta durmuş, yeşil yanmasını bekliyormuş ama o sırada, çalıların arasından bir litrelik ucuz kırmızı şarap şişesi uçarak geliyor ve iki yaşındaki çocuğunun kafatasını çatlatıyor. Belki de karınca kauçuk ağacı yaprağını taşıyamıyordur.

Kafatasları kanar. Kırmızı şarabı bebeğin kanından ayırt etmek imkânsız. Gözünüze çarpan şeyler: Bebek arabası pahalı bir şeye benziyor. Her türlü arazide kullanılabilen, torbalı, gözlü ve bardak tutuculu arabalardan. Anne kibar birine benziyor. Derli toplu ve güzel. Mahvoldunuz, insanlar yardım etmek için koşuyor. Polis geliyor. Siz kalabalığın ortasına itiliyorsunuz, polis size bağırıyor, sorguluyor. Birisi sizi yere yatırıyor. Kelepçe takıyor. Ekip arabası. Bluzunuzda kan var. Kendi sesinizi duyuyorsunuz.

Bebek iyi mi?

Bebek iyi mi?

Bebek iyi mi?

Bebek iyi mi?

Bebek iyi; daha doğrusu, iyi olacak. Hemen çocuk hastanesine götürüldü ve orada kafatasına altı dikiş atılacak. (Kısa sürede bebeğin adının Brian Bennington olduğunu, Rick ve Evelyn Bennington'un oğlu olduğunu öğreneceksiniz.) Bebek *nispeten* iyi olsa da, anne babalar, hakimler, mahkemeler, *genel olarak insanlar,* şartlı tahliyeden kaçan ve bebeklerin kafasına şarap şişesi fırlatan suçu kanıtlanmış bağımlılara iyi gözle bakmazlar. Bakmıyorlar işte.

Sizi azarladıklarını söylemek, çok hafif kalır. "Saldırı" haberini yapan haber muhabiri "saldırı" kelimesini kullanmasaydı ve devletin serbest bırakıp halkın arasına saldığı (veya izini kaybettiği ya da aleyhine dava açacak parayı bulamadığı) için toplumun geri kalanına zarar verebilecek, yaralayabilecek, rastlayabilecek veya dil uzatabilecek suç tekrarlayanların (yani otobanlarda dolaşıp bebek-

Lere saldıranların) sayısını bulup çıkartmasaydı (aslında korkutucu birt rakam) o kadar kötü olmayabilirdi.

Mahkemede, hapishaneden salman sarhoşların ve uyuşturucu bağımlılarının sayısındaki artışı gösteren bir grafik ve pasta grafiği jle Bennington ailesinin detaylı profili (kiliseye giden, vergi ödeyen, lanrı'dan korkan vatandaşlar) ve şirin bebek Bennington'un şoke edici öncesi ve *sonrası* fotoğrafları var. Bu nedenle, davanın olağanüstü koşulları, tekrar tekrar suç işliyor olmanız, medya ilgisi, halkın feryatları dikkate alınarak, sizi *hapse* gönderiyorlar. Tedavi merkezine değil, akıl hastanesine değil, turuncu tulumların, çelik parmaklıkların, kablolu televizyonun bulunduğu gerçek hapishaneye.

Hapiste üç yıl kalıyorsunuz. İyi davranışınız sayesinde erken tahliye ediliyorsunuz. Dışarı çıktığınız zaman, daha önce hapse atılmış ve topluma yeniden giren kadınlar için yapılmış olan rehabilitasyon merkezine taşınıyorsunuz. Bu merkez, kentin eteklerinde, arka bahçesinde antika bir gül yatağı ve limon sarısı mutfağı olan dar bir Viktorya dönemi evi. Zaman geçiyor. İş aramanız gerekiyor ama rehabilitasyondan yeni çıkmış biri için çok fazla fırsat bulunmuyor. Denny's restoranına gidip, garson olmak için müracaat ediyorsunuz. Sonra bir arkadaşınız, yakındaki hastanenin bakım ekibinde size iş bulabileceğini söylüyor.

Denny's restoranında garson olacaksanız, 128. Bölüme gidiniz (sayfa 366)

Hastanenin bakım biriminde çalışacaksanız, 155. Bölüme gidiniz (sayfa 447)

91

79. Bölümden...

Ne pahasına olursa - kendinizi rahat hissetmenize fırsat vermeden - kliniğe yardım etmek istiyorsunuz. Eğer bu sizi birilerine bağımlı veya narsist, muhtaç veya başka bir şey yapıyorsa da, öyle olsun. Sıradan günlerde çok şey olabilir ancak genellikle en çok sıkıldığınız ve küçük hayatınızın anlamsız olduğunu düşündüğünüz anlarda, sizi kendinize getiren bir şey olur. Bu kez, yalnızca, otoban üstgeçidinin istinat duvarında bir grafiti. Çala kalem yazılmış bir ifade: NASIL OLSA ÖLECEKSİN JACK.

Bu sadece duvarda bir cümle. Ama dikkatinizi çekiyor. Nasıl olsa öleceksin. Bu yüzden eğer yapmanız gerekiyorsa neden yumruklarınızı havaya kaldırıp, silahlarınızı ateşleyip, ortaya çıkmayasınız? Neden olmasın? Neden klinik için savaşmayasınız?

İnsani Gelişim Kuruluşu'yla temas kuruyorsunuz ama ciddiye alınmıyorsunuz. Savannah Belediye Meclisi'yle temas kuruyorsunuz ve gerçek bir insanla konuşma fırsatı bile bulamıyorsunuz. Aşevleriyte, kadın sığınma evleriyle, kilise organizasyonlarıyla ve Beyaz Saray'la temas kuruyorsunuz. Hiçbir sonuç alamıyorsunuz. Devam ediyorsunuz. Umutsuz. Aptallık bu. Yine de. Hiçbir insanın normalde ulaşmaya çalışmayacağı yerlere erişiyorsunuz. Birisi açıncaya kadar kapıları çalmayı sürdürmeniz gerekiyor, işin püf noktası, yeni kapılar denemek ve aynı lanet kapının önünde dikilip durmamak.

Sonra, Savannah'ta manikürlü serçe parmaklarını havaya kaldı-,arak salatalıktı sandviç yiyip, her biri tek başına gözünü kırpmadan bir sürahi cin gimlet içebilen çok yaşlı, çok zengin hanımların oluşturduğu bir sosyal grup olan Amerikan Devriminin Kızlarıyla görüşüyorsunuz. Hikâyenizi dinlemeyi kabul ediyorlar. İşte o anda herşey değişiyor.

Onlara Thunderbolt çocuklarından, kliniğin durumundan, bekâr annelerden, sonsuz ihtiyacın neden olduğu sonsuz çürüklerden bahsediyorsunuz. Küçük mezrayı, Savannah'ın dantel işli kucağına bırakılmış bir üçüncü dünya ülkesiyle karşılaştırıyorsunuz. Bir adaletsizlik, utanç ve felaket kaynağı ama bunların hepsi düzeltilebilir, tersine çevrilebilir; yalnızca biraz emek gerekiyor.

Konuşmanızı bitirdikten sonra koltuğa yığılıyorsunuz ve kar beyazı kafalarının durumu tartışmak üzere birbirine yakınlaşmasını izliyorsunuz. Sonra mucize geliyor. Derneğin başkanı Bayan Cynda Beyette Talmadge II, ayağa kalkıp, Savannah'ın bu zavallı çocuklarının bir daha sıkıntı çekmemesi konusuyla kendisinin Mş/se(olarak ilgileneceğini açıklıyor. Kadınların geri kalanı gıdaklayıp başla-nnı sallıyor.

Hayatlarını bağış toplantıları, düğünler ve kotilyonlar düzenleyerek geçirmiş olan, son derece hassas sosyal olayları sonuca bağla-yabilen, zengin olmanın ötesinde zengin olan, artık hayatlarının son aşamasına gelmiş olabilecek bu kadınlar, on yıl önce oldukla-nndan daha düşünceli ve hassas oldukları için, kliniğinizi alıp, bir aile destek programı başlatmaya karar veriyor. Her Amerikan Devrimi kızını, kliniğinizde kayıtlı tek bir aileye tahsis ediyorlar. Sonuçta hanımlar, mümkün olabileceğini düşündüğünüzden çok daha fazlasını yapıyorlar. Bu konuda kendinize pay çıkarmak isterdiniz ama işin doğrusu, bir hikâye anlatmaktan başka hiçbir şey yapmadınız. Geri kalan her şeyi onlar yaptı.

Olay gerçekten görülecek bir şey haline geliyor. Bütün kadınlar, kendilerine tahsis edilen ailelerle diğer kadınları geçmeye çalışıyor,

Çünkü bu kadınlar düşünceli ve hassas olsalar da, son derece rekabetçi. Örneğin, (Doris Murphy'nin her hangi bir kategoride kendisini geçmesine izin vermektense, çantası olmadan cehenneme gitmeyi tercih eden) Bayan Lottie May, Doris'in bakımım üstlendiği aileye yeni bir çatı ve kapsamlı diş bakımı verdiğini duyunca, *kendi* ailesine yeni bir buzdolabı, özel ayak hastalıkları hizmeti ve toz mavisi bir Cadillac aldı. Kadınlardan biri ailesini sıcaktan kurtulmaları için Kuzey Carolina'daki malikânesine gönderdi. Bir başkası, bakımını üstlendiği ailenin on iki çocuğunun hepsi İçin üniversite fonu oluşturdu. Bu durum bütün kadınlar arasında böyle devam etti ve bakımını üstlendikleri aileler kendi ailelerine benze-yinceye kadar kıyafetler, mülk ve tıbbi bakım verildi.

Kliniğiniz de güzelleştiriliyor. Kadınlar işlerini bitirdiği zaman, Viktorya tarzı kalkanlı çatı, her tarafını saran verandası, gündüz bakım merkezi ve kraliçenin kendi Kensington Bahçesi'ne rakip olabilecek bir manzara oluşuyor. Yıllar geçtikçe ve kliniğiniz toplumun ilgisini çekmeye devam ettikçe, başka kliniklere yardım edebiliyorsunuz, onlar da başkalarına yardım ediyor.

Çok yaşlı bir kadın olarak, akciğer ambolisinden ölüyorsunuz, bir kan pıhtısı gece uykunuzda akciğerlerinize saplanarak sizi ta yukarılara, yıldızlı geceye taşıyor. Hızla yukarıya süzülürken aklınızda tek bir düşünce oluşuyor. NASIL OLSA ÖLECEKSİN JACK. Gülümsüyorsunuz ve cennetin nasıl bir yer olduğunu ve neyin düzeltilmesi gerekeceğini merak ediyorsunuz.

92

49 ve 55. Bölümlerden...

Santorini Yunanistan'daki ada zincirinin en güneyde bulunan adası. Yol kolay değil. Trenler güvenilir değil, feribotlar çok eski ve küçük uçaklar çok pahalı. Yolculuğa bütün gece trenle İtalya sahilinden inip, Brindisi liman kentine ulaşarak başlıyorsunuz. Buradan Atina'ya giden feribota biniyorsunuz. (Brindisi limanında gezinme ipuçları: Kimseyle göz teması kurmayın, sırt çantanızı hep vücudunuza bağlayın, makyajınız akmış olsun, saçlarınızı dağıtın, kendinizi mümkün olduğunca sevimsiz hale getirin.)

Gemiye bindikten sonra, yaşlı yük gemisinin korkunç bir şekilde krep ısıtıcıları ve lanet olası yapma çiçeklerle donatıldığını görüyorsunuz. Gözleriniz bütün bu zorlama eğlence gösterisini atlatıp, onun yerine çürümeyi kaydediyor. Her güverte kirişinin dişindeki pas, koridordaki halılarda beliren gizemli lekeler ve banyo duvarındaki boyalı gemi penceresi - genç bir yolcu buna çok sayıda köpekbalığı kanadı ve kendini denize atan umutsuz bir çöp adam yapmış -dikkatinizi çekiyor.

Gemi konusunda ipuçları: Deniz tutmasına engel olmaya çalışın, musluktan hiçbir şekilde su içmemeye çalışın, yabancılarla konuşmamaya çalışın, sahte bir alyans alın, biraz uyumaya çalışın, tuvaletleri kullanmayın, çok sayıdaki örümceklerden, böceklerden ve gemide yaşayan bilinmeyen uçan yaratıklardan biri tarafından

sokulmamaya çalışın. (Örümceklerden biri adamın tekini testisinden sokarak birer greyfurda dönüştürdü.)

Sonunda Atina'ya ulaşıyorsunuz ve Atina'yla ilgili sadece tek bir kural var: *Atina'dan çıkın.* Korkunç limandan korkunç havaalanına sizi hızla götürmesi için taksiye para verin. Burada, en azından her hangi bir yere Aegean Havayolu'ndan bilet alabilirsiniz. Tabii, uçak yolculuğundan sağ çıkarsanız. Bütün yerçekimi sınırlarını zorlayan ve ölüme meydan okuyan akrobasi gösterisinden aşağı kalır yanı yok. Pilotlar uzo mu içiyor? Hayatınızda ilk defa sizi uçak tutuyor ve kusuyorsunuz. Ancak yere indiğiniz zaman, midenizdeki çalkalanma ve fırtına durduktan ve uçak denilen o teneke konserve kutusundan temiz deniz havasına çıktıktan sonra her şey yoluna giriyor. Engin okyanus önünüzde uzanıyor, mavi çatılı evler arkanızda yığılıyor ve o korkunç yolculuğa değdiğini anlıyorsunuz.

Taksi şoförü sizi adanın öbür tarafında bulunan ve siyah bazalt kayalıklara oyulmuş olan popüler bir gençlik yurduna götürüyor. Yurdun, mavi loş ışıkla kaplı ana odasında yirmi kişi yatabiliyor. Okyanus sadece beş yüz metre uzakta, dalgaların patlama sesi sizi hipnotize ediyor. Yurdun, dünyanın her yerinden gelen profesyonel aylakların, belirli bir bütçeyle yolculuk yapanların bağlantı noktası olduğu anlaşılıyor. Her gün, her hafta, her ay insanlar gelip gidiyor.

Dolaşmaya başlıyorsunuz. Dolambaçlı dar yolları, gelişen bar sahneleri ve parıldayan mücevher dükkânları olan kalabalık Fira limanını keşfediyorsunuz. Pahalı evler ve iyi beslenen çocuklar bulunan küçük Imerovigli köyüne gidiyorsunuz. Tek başına duran Akrotiri fenerine ve panoramik deniz manzarasına giden yolu takip ediyorsunuz. Sazdan yapılmış şemsiyeler ve güler yüzlü bronz erkeklerin bulunduğu Perivolos kumsalının siyah kumunda yanıyorsunuz.

Yemek yiyorsunuz. Bal dökülmüş kaymaklı yoğurt, kat kat baklava ve dolgun kalamata zeytini yiyorsunuz. Doğrudan denizden çıkarılmış beyaz balık, kuzu kızartma ve sarımsak yiyorsunuz.

aygolemono denilen bir limonlu sos ve musakka adı verilen zengin temalı patlıcan yemeği var. Karanfil, zencefil ve karabiber. Nane, fesleğen ve dereotu. Yunanistan'da yemekler, hayatınızda yediğiniz en güzel yemekler.

Her şey mavi dünyada beyaz bir cennete benzerken, bir sabah geç uyanıyorsunuz, geriniyorsunuz ve cennette bir başka gün için ne giyeceğinizi düşünüyorsunuz. Ancak sırt çantanızın talan edildiğini ve cüzdanınızın çalındığını görüyorsunuz. Bir saat süreyle yatağınızı ters çeviriyorsunuz, artan bir isteriyle tekrar tekrar bakıyorsunuz. Çarşafları, yastık yüzlerini, ayakkabılarınızı yırtıyorsunuz. Ama yok. Bütün paranız, seyahat çekleriniz, nakit paranız, *her* şeyiniz gitmiş.

Yurdun sahibi, kel ve orman gibi kızıl sakallara sahip, fıçı gibi bir adam olan Macgregor ve size yardım etmeye çalışıyor. Yerel polisi çağırıyor ama polisler onlarla yatmayacağınızı anlayınca konuyla pek ilgilenmiyorlar, hatta adınızı bile bir yere yazmıyorlar. Macgregor size sert bir mojito yapıyor; müessesenin ikramı. Denize bakan küçük barda oturuyorsunuz. Ne yapacaksınız? Paranız yok ve eve dönme olanağınız yok.

Atina'daki Amerikan elçiliğini arıyorsunuz ve tiz Yunan müziği beyninizi tırmalarken, telefonda üç saat bekliyorsunuz. Sizi altı kere birilerine aktarıyorlar ve birisiyle iki kez konuşuyorsunuz, ancak bundan sonra size yardım edebileceklerine karar veriyorlar; bir anlamda. Amerikan elçiliği size geçici bir pasaport çıkarabiliyor, eve dönüş biletinizi temin edebiliyor ve elli dolar cep harçlığı verebiliyor. Bunların hepsini ABD'ye ulaştıktan sonra ödemeniz gerekiyor. "Başı derde giren vatandaş" müracaatını doldurmanız için bir hafta süreniz var. Bundan sonra, ofis yaz tatili için kapanıyor. Elçilik sadece Yunanistan'da yaz süresince kapatılır.

Macgregor gülümsüyor. (Gülümsüyor mu yoksa yan mı bakıyor? Söylemesi zor. Size iki kez sürtündü ve keten şortunun içindeki Şişkinliğin yumuşak bir şişkinlik mi, yoksa yumuşak olmayan bir

Şişkinlik mi olduğundan emin değilsiniz.) “Bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardır, şekerim,’ diyor. “Burada bana yardım eden birj olsa hiç.fena olmaz.’ Tombul kollarını açıp, sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi odayı gösteriyor. “Burada kal ve yurtta çalış. Sana oda ve yemek veririm, biraz da para öderim.’ Adamın tatlı mı yoksa ürkütücü mü olduğunu anlayamıyorsunuz. O kadar çok sırıtıyor ki yüzü kıpkırmızı oluyor.

Ne yapmalı? Eğer elçiliğe şimdi gitmezseniz, burada mahsur kalacaksınız ve eve dönüş biletini alabilmek için epeyce çalışmanız gerekecek. Fakat eğer elçiliğe giderseniz, yolculuğunuz biter. Korkulu rüya mı görmeli yoksa uyanık mı yatmalı? Her şey bozuk ve acayip görünüyor. Yabancı. Başınız dönüyor. Yorgunsunuz. Okyanus inanılmaz derecede gürültülü geliyor.

Elçiliğin biletini alıp eve döneceksiniz, 148. Bölüme gidiniz (sayfa 421)

Yurttaki işi kabul edeceksiniz, 151. Bölüme gidiniz (sayfa 431)

93

49 ve 159. Bölümlerden...

Kalabalık ve ter kokan bir trenle Sicilya'ya doğru gidiyorsunuz. *ferrovie delto* Stato'ya geçip, on iki saat süreyle İtalya kıyısından dümdüz inerek Messina Boğazı'na ulaşıyorsunuz. Sonra pas içindeki bir feribotla Sicilya limanına erişip, buradan da kalabalık bir otobüse bilet alarak şehre iniyorsunuz. Palermo'ya ulaştığınızda, bitkin durumdasınız. Kararlı bir şekilde yürüyorsunuz. Belirli bir amaçla. Burası *Cosa Nostra*'yla, İtalyan mafyasıyla ünlü; yolsuzlukla, haraçla ve suikastlarla ün salmış. Gizlilikle, kan davalarıyla ve cinayetlerle. Destanlar, hikâyeler, efsaneler ve dedikodular var. Öcüler ve ölüm melekleriyle ilgili hikâye anlatır gibi, anneler çocuklarına, uslu durmazlarsa *Cosa Nostra*'nın gelip onları alacağını söyleyerek söz dinlemelerini sağlıyor.

La Bella Ragazza adında küçük bir bara giriyorsunuz ve sinirlerinizi yatıştırmak için bir Campari içiyorsunuz. Sizinle konuşmaya istekli görünen tek kişi, çok güzel bir TAG Heuer saat takmış olan ve koyu renk zikzak desenli takım elbiseli bir Alman. İyi birine benziyor. Size birkaç içki daha ısmarlıyor ve bar kapanırken, "Kız kardeşimin evinde kalmak ister misin? Bedava ve komik işler yok. Senin yaşında bir kızım var. Onun Palermo'da, yatacak yeri olmadan tek başına kaldığını düşünmek bile istemem. Benimle gel." Ya onu takip edeceksiniz ya da kendi başınıza gideceksiniz.

Alman'ın evine gidecekseniz, 149. Bölüme gidiniz (sayfa 423)
Alman'ın evine gitmeyecekseniz, 150. Bölüme gidiniz (sayfa 427)

94

51. Bölümden...

Filippo'yla evlenmeyi kabul ediyorsunuz. Çok mutlu oluyor, havayı yumrukluyor ve dans etmeye başlıyor. Arkadaşlarına söylemek için bara gidiyor ve siz de anne babanızı arayıp haberi veriyorsunuz. Endişeleniyorlar. *"Kim bu adam? Onunla ne zaman tanıştın? Doğru insan olup olmadığını bu kadar kısa sürede anlayamazsın. Ya mafyadaysa? Senin beynini mi yıkadı?"* Neredeyse ağlamak üzeresiniz. Onlara hamile kaldığınız için evlendiğinizi söyleyemiyorsunuz, bu yüzden çılgınca âşık olduğunuzu söylüyorsunuz, ki değilsiniz.

işin tek iyi yanı, annenizin, yalnızca üç hafta içinde yapmak istediğiniz düğün hazırlıklarına yardım etmek için hemen geleceğini söylemesi. (Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, yakında karnınız belli olmaya başlayacak.) Böylece bir ay sonra hayal ettiğiniz İtalyan düğününüz gerçekleşiyor. Şey... neredeyse gerçekleşiyor. Kayınvalidenizin teni dağlayan dantel gelinliğinin içine kolayca girdikten ve başınızı ağrıtan duvağınızı sağlam bir şekilde taktıktan sonra, evlenmeye hazırsınız, işte bu kadar.

Ancak doğru olmayan bir şeyler var. insanlar çok tuhaf davranıyor. Babanız koridorda volta atıyor ve şeftali rengi nedime elbisesiyle koridorda yürümeye hazırlanması gereken müstakbel görüm-ceniz dışarıda cep telefonunda fısıldaşıyor.

■Ne oldu?" diye soruyorsunuz ama hiç kimse sizinle göz göze gelemiyor.

Anlaşılan sorun, hiç kimsenin Filippo'yu bulamaması. Gitmiş, iğe bir not, ne bir telefon. Ortadan kaybolmuş. *Trafik kazası mı geçirdi? Öldü mü? Hasta mı? Öldürüldü mü*? Bunların hepsi, sizi terk etmiş olmasından, sizin yeterince iyi olmadığınızı düşünmesinden daha iyi olurdu. Ölüm bile daha iyi olurdu. En azından o zaman dul olurdunuz, bekâr anne değil; çocuğunuza babasının cesur biri olduğunu - ki değildi - ve iyi bir insan olduğunu - ki değil -söyleyebilirdiniz.

Sonunda babanız topluluğun karşısına geçip o çok utanç verici açıklamayı yapıyor. *Düğün iptal.* Mırıldanmalar başlıyor. Rahip yanınıza gelip dua etmek istiyor ama ona uzak durmasını söylüyorsunuz.

Filippo'nun annesi süs çiçeğine ağlıyor ve oğlunun bunu *yine* yaptığına inanamadığını söylüyor. (Beş yıl önce son düğününü de iptal ettiği ortaya çıkıyor. Gelinini, Siennalı uysal bir kızı, St. Marks kilisesinin mihrabında bırakıp gitmiş.) Filippo'nun erkek kardeşleri size onu öldüreceklerini söylüyor. Bunun anlamı, onu bulacaklar, yüksek sesle bağıracaklar ve sonra hep beraber gidip sarhoş olacaklar. Arkadaşları sıkılmış görünüyor, saatlerine bakıyor ve sokağın aşağısında bulunan barın ne zaman kapandığını merak ediyorlar. Cemaat gitmek için ayağa kalkıyor ama elleri boş gitmiyorlar. Hayır. Anlatacak bir hikâyeyle gidiyorlar: Amerikalı kızın felakete dönüşen düğününün hikâyesi.

Annenizle babanız donakalmış durumda. Anneniz, tavuklarla horozlar hakkında ve ahırın kapısının açık kaldığına ilişkin bir şeyler söylüyor. Hiç kıpırdamıyorsunuz. Çok sessizsiniz. Soğuk bir öfke içinizi buz gibi suyla dolduruyor. Annenizle babanız eve dönmenizi istediklerini söylüyorlar. Bu kötü insanlardan ve korkunç, sıcak, gürültülü şehirden uzaklaşmanızı istiyorlar. (Dünyada Floransa'nın korkunç olduğunu düşünen tek yaşlı insanlar onlar olsa gerek.) Ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Gitmek için hiçbir nedeniniz yok, kalmak içinde...

Peki ama neden eve gidesiniz? Kenti terk edecek ne yaptım# Gidip saklanması gereken kişi Filippo, siz değil. Anne babanızı olayı ancak burada kabullenip kapatabileceğinizi ve onları yakında ar$_a$. yacağınızı söyleyerek, gitmeye ikna ediyorsunuz. (Eğer hamile o|. duğunuzu bilselerdi, sizi zorla uçağa bindirirlerdi.) Yine de, anneniz uçağa binerken iki gözü iki çeşme ağlıyor ve onlara terminal boasından el sallarken, mideniz kötü oluyor ve koşarak kadınlar tuvaletine gidip çıkarıyorsunuz.

Şimdi Filippo'yu bulmak gerek. Küçük çakal ailesinden fazla uzağa gitmiş olamaz, ailece hamamböceği gibi, birbirlerinin üstüne üşüşmeden yapamıyorlar. Üç gün boyunca kentte etrafa soru sorduktan sonra ilk ipucunu yakalıyorsunuz. Marta, fırında çalışan kız, Filippo'nun ağabeyinin Venedik'ten dönüp dönmediğini soruyor. *Venedik,* güya halayınızı geçireceğiniz yer. Balayı oteline siz olmadan mı gitti?

Bir gün ve pahalı bir ekspres tren bileti sonrasında, balayı oteline tek başına değil, bir kadınla gittiğini keşfediyorsunuz. *Bronz bacaklı kadınla.* Kayıt defterinde isimlerinin yazılı olduğunu fark ediyorsunuz ve sonra Cipriani Oteli'nden birlikte çıktıklarını görüyorsunuz. Filippo'nun kolu kızın belinde, kızın ayak bileğinde parlak bir altın halhal var. İkisi de gülüyor ve birbirlerine sokuluyor. Midenize kramp girdiğini hissediyorsunuz. Küçük piç kurusu. Kalabalık dar sokaklarda onları takip ediyorsunuz ve küçük, mumla aydınlatılmış bir restorana gidiyorlar. Burada gaga burunlu, fraklı garson onları masalarına götürüyor.

Ne yapmalı? Bir İtalyan erkeğinden ve onun fahişe sevgilisinden nasıl intikam alınır? Ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Umutsuzluk her yerde. Fler tarafta. St Mark's katedraline doğru yürüyorsunuz, ön taraftaki sıralardan birinde çömeliyorsunuz ve kontrolsüzce ağlamaya başlıyorsunuz. Fazla zaman geçmeden, uzun gri-yeşil elbisesiyle bir rahibe geliyor ve sıcak elini omzunuza koyuyor. "Ne oldu?" diye soruyor. "Ne yapıyorsun?"

Kendinizi onun kollarına atıyorsunuz ve kırık dökük İtalyancamz-la olan her şeyi anlatıyorsunuz. Filippo'nun nasıl başka bir kadınla balayı yatağınızda olduğunu, bütün yapmak istediğinizin kendinizi öldürmek olduğunu ama içinizde büyüyen bir bebek olduğunu anlatıyorsunuz. Sizi toparlıyor ve arka odalara, büyük bir mutfağa götürüyor. Burada, başka rahibeler de hikâyenizi dinlemeye geliyor. Siz, Filippo'nun sizi kilisede bırakıp diğer kadınla kaçtığını ve şimdi sokağın alt tarafında, hiçbir şey olmamış gibi yemek yediklerini anlatırken, büyük bir dikkatle dinliyorlar.

Rahibeler birbirlerine mırıldanıyor ve birisi önünüze sıcak bir cappuccino koyuyor. Sırtınızı sıvazlıyorlar ve gözlerinizi kuruluyorlar. Rahiplerden birisi şaşkınlıkla kafasını uzatıyor ve bu toplantının amacını anlamak istiyor. Rahibeler onu kışkışlıyor.

Rahibeler çok sinirlenmiş görünüyor. "Göster bize," diyorlar, 'Bize o canavarı göster." Böylece onları sokağa, St Mark's Meyda-m'nda her zaman toplanan kalabalığın arasına yönlendiriyorsunuz. Arkanızda rahibeler varken meydanı geçmenin ne kadar kolay olduğunu görünce şaşırıyorsunuz, insanlar onlara yol veriyor. Geçti-ğniz her yerde Kızıldeniz'in yarılması gibi, insanlar şapkalarını çıkarıyor, eğiliyor, istavroz çıkarıyor, dua ediyorlar. Çok eğlenceli; sanki önemli biriymişsiniz, güçlü biriymişsiniz gibi.

Restorana ulaştığınız zaman, sokakta, hamile nişanlısını kilisede terk eden canavar adamla ilgili söylentiler yayıldıkça, sizi ve rahibeleri büyük bir kalabalık takip ediyor. Kapıya gelince girişteki görevli başını kaldırıyor ve nutku tutuluyor. Başrahibe tek kelime etmeden onun yanından geçiyor ve size soruyor. "Hangisi?" Restorandaki herkes sessizce size bakıyor.

odiyerek, bronz bacaklı kadınla ve anlaşılan geniş ailesinin bir parçasıyla büyük bir masada oturan Filippo'yu işaret ediyorsunuz. (Kadın, yeni nişanlısını ailesine tanıştırmak istemiş. Babası bu tavernada güzel bir yemek düzenleyerek, annesi dahil, herkesin onunla tanışmasını sağlamak istemiş.) Filippo itiraz etmek için

ayağa kalkıyor ama rahibe onu hiç umursamadan yanına kulağına yapışıyor ve çeviriyor. Filippo acıyla kıvranıyor. O kadar hızlı bir şekilde bağırmaya başlıyor ki, ne dediğini anlamıyorsunuz ancak ne demek istediği konusunda hiç tereddüdünüz yok. Rahibe Filippo'ya açıkça ağzının payını veriyor ve bütün aile dinliyor. Bütün restoran dinliyor.

Fazla zaman geçmeden, bronz bacaklı kız gözyaşlarına boğuluyor, ayağa kalkıyor ve koşarak restorandan çıkıyor. Rahibe de ya. nından geçerken ona tıslıyor. Kızın babası, başını ellerinin arasına almış, öylece oturuyor. Büyükannenin yüzünde ciddi bir hatırlama ifadesi var. Koyu renk elbiseli şık bir kadın olan annesi, tereyağı bıçağını bir elinde sıkıca tutuyor. (O gecenin ilerleyen saatlerinde düğün iptal ediliyor.)

Filippo tamamen güçsüzleşiyor ve hiçbir cevap veremiyor. (Bir Katolik'in rahibe korkusunu asla hafife almayın.) Rahibeler onu dışarıya, arka sokağa sürüklüyor. Burada Filippo yere çömeliyor. Ağlıyor. Rahibeler ona sopalarla vuruyor, tekmeliyor ve Filippo yere yatıyor. Durmuyorlar. Ne söylediklerini duyamıyorsunuz, siyah cübbelerin arasında Filippo'yu pek göremiyorsunuz. Sendeliyorsunuz, mideniz bulanıyor. Yer bulanıklaşıyor -ona artık vurmasalar, diye düşünüyorsunuz - ve sonra bayılıyorsunuz.

Sabahleyin hastanede uyanıyorsunuz. Düşük yapmışsınız ama doktorlar nedenini bilmiyor. "Böyle şeyler oluyor," diyor sevecen doktor, "Ve olduğu zaman aslında en iyisi bu oluyor. Olması gereken oluyor."

Gazetede Filippo'nun öldüğünü okuyorsunuz. Başındaki yaralarla hemen hastaneye götürülmüş ve gece, beyin kanaması geçirmiş. Bu inanılmaz bir kabus, bu rahibeler oyun oynamıyor. Aslında, rahibelerden biri sizi hastanede ziyaret ediyor; tatlı, buruşuk elim dizinize koyuyor ve taburcu olunca onları ziyaret etmek ister misiniz, diye soruyor. Size kalacak bir yer sağlamaktan mutluluk duyacaklarını söylüyor. Hayır demeye korkuyorsunuz.

Ayrıca, bedava kalacak yer ve sizi koruyacak bir rahibe ordusu? gederi olmasın? Manastıra taşınıyorsunuz ve rahibeler sizi Katolik Kilisesi"nin daha önce varlığını bilmediğiniz bir yanıyla tanıştırıyor, gunun adı *Domini Patri* ve bu “gereken her yöntemle” kiliseyi koruyan bir kadınlar mezhebi. Bunun nasıl ve ne zaman başladığı tam olarak bilinmiyor; hiçbir yerde buna ilişkin bilgi yok ve Domini patri"nin üyeleri birbirlerinden bile gizli tutuluyor. Siz artık bu gizli cemiyetin parçasısınız.

Rahibeler sizi, dağların orada bulunan gizli bir Sicilya inziva evi$_n$e gönderiyor. Burada nasıl zehirleyeceğinizi, bıçaklayacağınızı, boğacağınızı ve ateş edeceğinizi öğretiyorlar. Domini Patri insan öldürmeyi, “götürmek” olarak tanımlıyor. Sizin göreviniz, size söylenen insanı veya insanları götürmek. Geçen sene üç tane sağcı rahip götürülmüş, üçü hakkında da ciddi cinsel suçlamalar varmış. Domini Patri sayesinde, bir Baptist televizyon misyoneri ve sağcı bir radyocu da götürülmüş.

ilk göreviniz, Palermo'da yasal bir tecavüz davasında (rahip-rahip yardımcısı çocuk senaryosu) kilit dosyaları “kaybeden” bir memur. Solgun tenli ve boncuk gözlü solucan gibi bir adam. Adamın bir şeyleri sürekli olarak “kazara" yanlış yerleştirme kaynağı olduğu belirlenmiş. Bu nedenle Via Strella'daki dairesine girerken boğazını kesiyorsunuz. Bu kadar kolay olması ve bu kadar sessiz olmanız; tek bir ses, kelime çıkarmadan, tek bir kanıt bırakmadan grip çıkabilmeniz çok ilginç geliyor. Hoşunuza gidiyor ve adamın cesedi bulunmadan, özel bir tekne sizi alıp Roma'ya geri götürüyor.

Bir sonraki göreviniz, kürtaj fonunu kesen bir devlet adamı ve ondan sonraki de, doğum kontrolünün kötü olduğunu savunan bir başka iğrenç televizyon misyonerinin sağcı karısı. Hepsi götürülüyor. Hepsinin parasını Katolik Kilisesi ödüyor. Otuz altı yıl boyunca Domini Patri için çalışıyorsunuz. Hepsini sayarsanız, tümü de devdin düşmanı olan yedi yüz erkeği ve iki kadını götürüyorsunuz. Bir ıün Kent Düşesinin (o da Domini Patri üyesi) teknesinde ayakta

dururken ölüyorsunuz ve suya düşüyorsunuz. Sizi sırtınızdan v$_{Urtl}$ yor. Anlaşılan süreniz dolmuş.

Cennette sizi içeri alıyorlar çünkü, kendi yönteminizle, düny$_{ayı}$ daha iyi bir yer haline getirme çabanızdan hiç vazgeçmediniz. Cehennemde patates kızartması haline gelenler, kanepelerde yatan patatesler, çünkü onlar dışarı çıkıp günah işlemeseler de, dış$_{an}$ çıkıp hiçbir şey yapmıyorlardı, hiçbir şey yapamıyorlardı. En büyük günahın bu olduğu ortaya çıkıyor.

95

51.
Bölümden...

Filippo'yla evlenmeyi reddediyorsunuz ve aman tanrım, bir dram yaşanmaya başlıyor. Sizden ayrılıyor ve sizi bir daha görmek istemediğini söylüyor. Bebeğe de yardım etmeyeceğini, zira İtalyan yasalarında çocuk yardımı gibi bir kavram bulunmadığını belirtiyor.

Sizi dövdürmekle, sınır dışı ettirmekle, hapse attırmakla tehdit ediyor. Sizin kıllı bacaklı bir lezbiyen olduğunuz konusunda dedikodu yaymak da dâhil olmak üzere, aklına gelebilecek her şeyle tehdit ediyor; gerçi bunun neden tehdit olduğunu pek anlamıyorsunuz.

Bu noktada, hamileliğinizi sürdürmek isteyip istemediğinizi bilmiyorsunuz. Filippo, aklınız başınıza gelince onu aramanızı söylüyor ama bu yapmayı hiç düşünmeyeceğiniz bir şey. Okulu bırakıyorsunuz. Eğer buradan gidecekseniz, biraz para kazanmanız ve biriktirmeniz gerekiyor. Bir iş bulmanız gerekiyor.

Bulabildiğniz tek iş, nehrin karşı tarafında, Il. Rosso denilen kûçiik, karanlık bir barda barmenlik. Turistlerden uzakta, parke taşlı dar bir sokağın sonunda bulunan Il. Rosso'da, üstüne siyah tençkotlu hırpani İtalyan erkeklerinin sürü halinde oturduğu tek kaşına gıcırdayarak duran bir maun bar var. Bu adamlar buraya konuşmaya gelmiyor, tartışmaya gelmiyor, içki içmeye geliyor. Ciddi kir şekilde, sebatla içmeye geliyorlar. Massimo adında bir adam, özel bir durum oluşturuyor. Karısı ve küçük kızı bir yıl önce trafik

kazasında ölmüş ve hâlâ cüzdanında karısının bir tutam saçım taşıyor. Kaza olduğunda onlarla birlikte olması gerektiğini, fakat futbol maçı izlemek amacıyla evde kaldığını söylüyor. Onun da ölmesi gerekiyordu. Belki de öldü, diye düşünüyor.

Yağmurlu bir gecede çöpü dışarıya çıkardığınız zaman ikiniz tesadüfen dar sokakta karşılaşıyorsunuz. Tesadüfen oluyor. Onu yanağından öpüyorsunuz ve güzel koktuğunu fark ediyorsunuz. Gerçekten güzel kokuyor. Onu tekrar öpüyorsunuz, zımpara kâğıdı gibi olan çenesinden ve bir daha öpüyorsunuz, tuzlu dudaklarından. Onunla eve gidiyorsunuz. Bütün evi, ailesi için hazırladığı bir tapmağa benziyor, gittikleri günden beri dokunulmamış. Karısının gardenya parfümü ve el losyonu hâlâ başucundaki komodinde duruyor. Kızının soluk doldurulmuş tavşanları hâlâ o gece düşürdüğü yerde, yatağının yanında duruyor. Onunla kalıyorsunuz ve sonunda onunla yaşamaya başlıyorsunuz. Geceleri ikiniz ışıklan kapatarak yatağa uzanıyorsunuz ve karısının eski Buddy Guy plaklarını dinlerken, o sizin ayaklarınızı ovuyor. Sizi, bebeğe bir azizin adını vermeye ikna etmeye çalışıyor. Koruyucu fırtına meleği St Florian'ın adını - Florian adını - öneriyor.

Onunla tekrar tekrar sevişiyorsunuz. Acıyı dindirmeye, kumaştaki yırtığı dikmeye, karanlık sandıklarını sakladığı kilitli odalan açmaya çalışıyorsunuz ama her zaman içinde açamadığınız bir oda; sırf onlara ayrılmış, dokunamadığınız bir nokta oluyor. Filippo'dan tek kelime duymuyorsunuz. Nerede yaşadığınızı veya çalıştığınızı bilmiyor. Filippo gitti ve bu sessizlik sizi mutlu ediyor. Sonra aileniz izinizi buluyor. Eve ne zaman döneceğinizi ve okulun nasıl gittiğini merak ediyorlar. Belki artık çok yorgun ve bitkin olduğunuz için olabilir ama artık sır saklayacak enerjiniz yok. içinizdeki-leri döküyorsunuz. Her şeyi anlatıyorsunuz ve anneniz sessizce dinliyor.

Massimo'ya annenizle babanızın geldiğini söylüyorsunuz ve tuhaf bir tepki gösteriyor. Doğruluyor ve uzun bir duş alıyor, tıraş

oluyor. Banyodaki buhar bulutundan çıktığında, çok farklı görünü. sadece daha temiz değil, daha canlı. Saçlarını kesip düzeltmiş ı<irli sakalını kesmiş. Gözlerinde daha önce hiç görmediğiniz bir dayat belirtisi var. On yaş genç görünüyor.

Annenizle babanız gelmeden evi düzene sokmak istiyor. Kızının odasını temizliyor, bütün oyuncaklarını ve giysilerini özenle bir sandıkta topluyor ve sandığı yatak odasındaki gardırobun içine koyuyor. Yataktaki çarşafı çıkarıyor ve yerleri fırçayla temizliyor. Perdeleri yıkıyor ve bütün mobilyaların yerini değiştiriyor; böylece, eski halinden eser kalmıyor. “Böylece yatacak bir yerleri oldu,” diyor ve sizi alnınızdan öpüyor.

Sonra dairenin geri kalanını temizliyor. Evdeki bütün halıları dı-şan çıkarıp, arka taraftaki sahanlıkta, yükselen toz dumanı kaybo-luncaya kadar dövüyor. Duş perdesini ve mutfaktaki masanın örtüsünü değiştiriyor. Sehpanın üstüne taze çiçek koyuyor. “Baban puro içer mi?” diye soruyor ve bir kutu Küba purosunun yanı sıra kuzu rosto ve kırmızı patates alıyor. Bu Massimo'yu neredeyse tam-yamıyorsunuz. Anlaşılan ebeveynlerinizle tanışmanın stresi onu kendine getirerek canlandırmıştı, odaklanacak başka bir şey vermişti.

Havaalanında çok gergin, ağırlığını bir ayağından diğerine akta-np duruyor ve kravatını çekiştiriyor. Bir kolunu koruyucu bir şekilde belinizde tutuyor ve başka erkekler yanınızdan geçerken sizi kendine çekiyor. Annenizle babanız ciddi ve kaygılı görünüyor. Bağırmıyorlar, nutuk atmıyorlar, sadece her şeyi inceliyorlar... buz gibi bir sessizlikle.

Eve gelince Massimo, biberiye aşılanmış kuzu, sarımsaklı yeşil fasulye ve domatesli pilav yapıyor. Bir şişe kırmızı şarap açıyor ve herkese birer bardak dolduruyor, size madensuyu veriyor. Sizin sağlığınıza ve bebeğe kadeh kaldırdıktan sonra, Massimo bir dizinin üstüne çöküp evlenme teklif ediyor. Şimdi annenizle babanız baha da kaygılanıyor. Kollarınızı Massimo’nun boynuna dolayıp evet/ diyorsunuz.

Kaldıkları bir hafta boyunca, size akıllarına gelen, olabilecek her türlü bebek eşyasını alıyorlar (kıyafet, bebek bezi, bez değiştiğe masası, mama, güneş siperi olan bebek arabası, beşik, sallanan koltuk vs.) Sonunda uçağa biniyorlar ve eve dönüyorlar. Onlar gjt_ tikten sonra Massimo'nun tekrar eski karanlık dünyasına dönece, ğinden korkuyorsunuz ama anlaşılan bebek heyecanı onu da sarmış ki, kızının eski odasını şahane bir bebek odasına dönüştürüyor.

Milanolu büyük Donna ailesinin sahip olduğu La Rosa Rampicante (Uçarı Gül) adında neşeli bir çiçekçi dükkânında çalışmaya başlıyorsunuz. Sekizinci ayınıza kadar çiçek düzenlemesi yapıyorsunuz ve telefonla sipariş alıyorsunuz ama sonra Flo bebek doğunca izin alıyorsunuz. Massimo aziz tartışmasını kazanıyor.

Filippo bir kez bile sizi görmeye gelmiyor, sonra da bir motosiklet kazasında ölüyor. Üzücü bir olay ama kabul edin, olması gereken buydu. Massimo kızınızı yasal olarak evlat edinip edinemeye-ceğini soruyor ve üçünüz yıllarca Floransa'da yaşıyorsunuz. Uzun ve mutlu bir hayatınız oluyor, Donna'lar emekli olunca çiçekçi dükkânını satın alıyorsunuz. Büyük ölçüde mafyadan oluşan müşteri listesi de size miras kalıyor.

Artık mafyanın bütün düğünlerinin ve cenazelerinin çiçekçisi oluyorsunuz. (Tanrım, sarı gülleri ne kadar çok seviyorlar!) Size iyi bakıyorlar, iyi para ödüyorlar ve dükkanı koruyorlar. Bir keresinde dükkânınıza hırsız girdiği zaman, liderler yapan çocuğu bulup bacaklarını kırıyorlar.

Sonunda annenizle babanız da, size ve Flo bebeğe yakın olmak için Floransa'ya taşınıyor. Flo büyüdükçe olağanüstü bir kız oluyor. Müthiş bir aşçı, baharatlar ve tatlar konusunda doğal bir içgüdüsü var.

Biraz daha büyüyünce Floransa'nın merkezinde Bella Luna adında bir restoran açıyor ve kolaylıkla şehirdeki en iyi yerlerden biri haline geliyor. Massimo ona et ve balık fırınlayabileceği bir ocak yapıyor. Birçok geceyi ailenin geri kalanıyla birlikte orada,

mutfakta geçiriyorsunuz, kırmızı şarap içiyorsunuz ve hikâyeler Ulatıyorsunuz. Bu arada Flo gülüyor ve mutfakta koşuşturup duruyor İşte, mafyanın yüksek ücretli çiçekçisi olan siz orada, Ital-yanın kalbinde sizi seven geniş ailenizle birlikte oturuyorsunuz, bayatın bu kadar tatlı olabileceği kimin aklına gelirdi?on yıl geçiyor, sonra on yıl daha. Annenizle babanız hastalanıyor, onları birer birer defnediyorsunuz ve sonra sizin uyku zamanınız geliyor. Massimo ile Flo hemen yanı başınızda. Nasıl ve ne zaman gittiğinizden bahsetmeye değmez. Buraya kadar hayatınız o kadar aydınlık ve sıcaktı ki, öteki tarafa geçiş kolay ve önemsiz oluyor. Cennete gittiğiniz zaman, bundan sonra hangi hayatı istediğinizi sorduklarında, son hayatınızı tekrar yaşamayı istiyorsunuz. Aynen yaşadığım gibi, bir kez daha, diyorsunuz. Tek bir şeyi değiştirmeden.

96

151.
Bölümden...

Ona günlüğünüzü vermiyorsunuz (o sizin lanet olası günlüğünüz) ve tekrar tekrar gördüğünüz bir rüya dışında, kadınla bir daha hiç karşılaşmıyorsunuz. (Rüyada kadın, çırpıntılı bir denizde seyreden *bir* teknede. Onun teknesi sizin teknenize yanaşıyor ve kadın size yeşil bir elma uzatıyor.)

Annenizle babanız bir trafik kazasında ölüyor. Bir telgraf geliyor, bu saçma bir haberleşme yöntemi ama Yunanistan'daki en güvenilir yöntemlerden biri. Size bildirim yapıldığında, annenizle babanız çoktan toprağa verilmiş. Telgrafla size mirasınızı gönderiyorlar, hiçbir şekilde fazla sayılmaz ancak *The Censio (censio* Latince *karar* anlamına geliyor) adında küçük mavi bir tekne almanıza yetiyor.

Lazarus adında biriyle tanışıyorsunuz. Bağımsız, dengesiz, ne yapacağı belli olmayan ve özgür biri. Güneşin altında geçen sonraki on iki küsur yılı teknelerinizi, iki tahta yunusu birbiri ardına bir limandan diğerine yarıştırarak geçiriyorsunuz. Hep kovalıyorsunuz, hiç yakalayamıyorsunuz. Bir zamanlar, *"Aydınlıkla yıkanmış ince yağmur, Yunanistan'ın ölümsüz çıplaklığının üstüne donuk bir örtü yayıyor. Ölmeden önce Ege Denizi'nde yelkenliyle açılma şansını yakalayan birinin mutlu olduğunu düşünüyorum*," diyen Nikos Kazantzakis ile aynı fikirdesiniz.

Yıllar sonra, Naxos'da kaza sonucunda ölünce {tekne kazası, büyük dalgalar), sadık Macgregor kumsalın kenarındaki küçük Kulübenizi temizliyor. Kum tanelerini, ağartılmış kuş kemiklerini, cilalanmış deniz taşlarını, sopaları ve yosunları, kara kum kavanozlarını, beyaz kum dolarlarını ayıklıyor, kitaplarınızı ve fotoğraflarınızı buluyor {üç yüz sekiz atılabilir fotoğraf makinesindeki resimleri yaptırmak pahalıya patlar!) ve eski günlüklerinizi buluyor, otuz günlüğün hepsini. On yıllık bir viski açıyor, hepsini okuyor ve büyüleyici olduklarını düşünüyor.

97

15.
Bölümden...

Ona günlüğünüzü veriyorsunuz ve küçük manikürlü elleriyle kapıyor. Yanında götürüyor ve midenizde o ürpertici burulma oluyor; o defteri kaybetmek, kendinizden bir parça kaybetmek demek olacak. *Tarihinizi. Anılannızı.* Bir kulağınızı veya bir göğsünüzü kesmek *gibi.* Kadının hesap ödemeden gittiğini fark edince gerçekten kaygılanmaya başlıyorsunuz. Macgregor'dan yerinize bakmasını istiyorsunuz ve öksüren motosikletinizle hızla tepeye tırmanmaya başlıyorsunuz. *Kadının adını bilmiyorsunuz, nerede kaldığını bilmiyorsunuz*[1]. Hakkında yazdığınız bütün insanlar gözünüzün önünden geçiyor, denizde boğulan yolcular gibi. Porselen tabaklar ve gümüş çatal-bıçaklar kara suların altında parıldıyor. Cankurtaran filikası yok.

Gecenin geri kalanını ve sabahın erken saatlerini günlük hırsızını arayarak geçiriyorsunuz. Olağan otellerin hiç birinde değil. Atlantis'te, Tzekos'ta veya Villa Soula'da kalmıyor. Her lobiyi kontrol ediyorsunuz, her otel müdürüne ve komiye soruyorsunuz. Günlüğünüzü taşıyan ufak tefek koyu renk saçlı Amerikalıyı bulana elli *dolar* vereceksiniz. Kendi zekânızı kaybettiğiniz için yas tutuyorsunuz. Bezelye büyüklüğündeki beyninize ve harap olan değirmeninde koşuşturan çelimsiz farelere ağlıyorsunuz. Geri zekâlı. Aptal, dikkatsiz.

Fakat sabahleyin kadın yurda geliyor, capcanlı ve ağzı kulaklarında gülerek. Elinde sizin günlüğünüz var. Elinden kapıyorsunuz. Ona kaba davranıyorsunuz. (Bu durum, her şey acı vererek ve yavaş yavaş size anlatıldıktan sonra, zaman içinde değişecek. Bu anı defteri elinden kaparken çok sert davrandığınız için kadının neredeyse dengesini kaybettiği anı - büyük bir pişmanlık duyarak hatırlayacaksınız! Fakat öte yandan, kadının New York'tan gelen keskin gözlü, yüksek maaşlı önemli bir editör olduğunu nereden bilebilirdiniz ki?)

Sizin günlüğünüzü gösterişli bir seyahatnameye, muhteşem bir kısa öykü ve deneme koleksiyonuna dönüştürüyor, çektiğiniz fotoğraflarla, hatta günlüklerinize yaptığınız çizimlerle ve resimlerle tamamlıyor. Kitaba *Passage (Yolculuk)* adı veriliyor ve şahane eleştiriler alıyor.

K'ıtap, bütün Yunanistan'da her dükkânda satılıyor. Macgregor'un gençlik yurdunda imzalı kopyaları alınabiliyor, tabii bunları kendi imzalıyor ve sizin imzanız olduğunu söylüyor. Size verilen avans memleketinize dönüp, annenizin ve babanızın mezarlarına gerçekten çok güzel mezar taşları yaptırmanıza imkân veriyor (Siz ülkeye ulaşmadan, trafik kazasında öldüler.) Yayıncılar ikinci kitabı, sonra üçüncü kitabı yayınlıyor ve her biri bir öncekinden daha fazla satıyor. Dünyayı dolaşıp daha fazla hikâye toplamanızı öneriyorlar. Bunu yapabilirsiniz. Artık çok paranız var. Ama bir yandan da, yapmanızı gerektirmeyecek kadar da paranız var, bu nedenle Santorini'ye geri taşınıyorsunuz, Fira kayalıklarının tepesinde mavi-beyaz bir ev alıyorsunuz ve *The Censio (censio* Latince *karar* anlamına geliyor) adında küçük mavi bir tekne satın alıyorsunuz.

Günlerinizin geri kalanını Yunan adalarını dolaşarak geçiriyorsunuz, ancak bir gün, size tıpatıp benzeyen bir adamla tanışıyorsunuz. Bağımsız, dengesiz, ne yapacağı belli olmayan ve özgür biri. Adı Lazarus, kır saçları ve pırıltılı gözleri var. Güneşin altında geçen sonraki on iki küsur yılı teknelerinizi, iki tahta yunusu birbiri ardına

bir limandan diğerine yarıştırarak geçiriyorsunuz. Hep kovalıyorsa nuz. hiç yakalayamıyorsunuz. Nikos Kazantzakis, bir zamanlar, *"Aydınlıkla yıkanmış ince yağmur, Yunanistan'ın ölümsüz* çıplaklığının *üstüne donuk bir örtü yayıyor. Ölmeden önce Eğe Denizi'nde yelkenliyle açılma şansını yakalayan birinin mutlu olduğunu düşünüyorum,''* diye yazmış. Yıllar sonra. Naxos yakınlarında bir tekne kazasında ölüyorsunuz. Dokuz metrelik *The BeglnnIng* adlı Boston lu balina avcısına çarpıyorsunuz. Çarpma anında hayatınızı kaybe diyorsunuz.

98

54. Bölümden...

Babasının gümüş rengi büyük Mercedes'ine atlayan Rashid'in peşinden sokağa çıkıyorsunuz. Patinaj attırıp, yolun ters tarafında hareket etmeden önce zar zor arabaya biniyorsunuz. Rashid diğer sürücülere bağırıyor, korna çalıyor, yoldan çıkıyor ve Hindu dilinde küfrediyor. Araba roket gibi fırlıyor ve siz, ne zaman öleceğinizi görmemek için gözlerinizi kapatıyorsunuz. Sonunda, eski bir açık hava pazarı olan Connaught Meydam'na geliyorsunuz. Burası, kavrulmuş fıstıktan ve bağıran maymunlardan portakal nergisine ve elde dokunmuş halıya kadar her şeyin satıldığı stantlardan oluşan dumanlı bir labirent.

Rashid, yeşil pullu kumaştan yapılmış bir eşarp alıyor ve sanki diğer yanını anlamaya çalışırmış gibi, sanki Alouette pulların arasından duman gibi belirebilirmiş gibi, parmaklarının arasında ovuşturuyor. Sıcak bir kahve ve birkaç tane küçük yeşil elma alıyor. "Bir tane ister misin?" diye soruyor, size soğuk meyveyi uzatarak. "Bunlar güzeldir."

Kalabalığın arasında yürüyerek pazar yerini geçiyorsunuz ve çarpık yollarda ilerliyorsunuz. "Bana hiç para vermeyecekler," diyor. "Ailem benim ne olduğumu biliyor. Amil sadece beni büyükbabamın önünde utandırmak, küçük düşürmek istiyor." Gözlerini taş duvara çeviriyor ve siyah kirpiklerinden iri damlalar halinde gözyaşı dökülüyor. "Eve dön." Pullu eşarbıyla gözyaşlarını siliyor. "Gidip eşyalarını alalım. Seni havaalanına bırakayım. Burada yapacak bir şey kalmadı. Ben de bir hafta sonra, yas dönemi sona erince dönerim."

Eve tek başınıza, o olmadan uçuyorsunuz, bütün yol boyunca uyuyorsunuz ve bir migrenle iniyorsunuz. Alouette olmadan, daire parlaklığını yitiriyor. Eksantrik yerine pejmürde, hoş değil kalabalık görünüyor. Kendinizi iyi hissetmiyorsunuz. Baş ağrısı, titremeler, mide ağrısı. Önce saat farkından olduğunu düşünüyorsunuz, sonra belki soğuk algınlığı olabileceği aklınıza geliyor, idrarınız koyu renk. Uzanıyorsunuz, yemek yiyemiyorsunuz. Sadece uyuyorsunuz, uyuyorsunuz, uyuyorsunuz. Karanlık. Rüyalar. Ateşiniz var ve uyuyarak indiremiyorsunuz.

Alouette on üç gün sonra dönüyor ve sizi görünce nefesini tutup, hemen hastaneye götürüyor.

Size bir ayna veriyorlar ve karşınıza yeşilimsi sarı hasta bir yüz çıkıyor. “Hepatit A olmuşsunuz,” diyor doktor. “Aşı oldunuz mu?' Bilmiyorsunuz. "Yabancı bir ülkeye gittiniz mi?" diye merak ediyor.

“Hah," diye homurdanıyor Alouette. “Lanet olası Hindistan'a g'ıtti."

“Mikroplu gıda yemiş olabilirsiniz,” diyor. “Yıkanmamış sebze." Elma. Doktorun koridorda Alouette’ye fısıldadığım duyuyorsunuz. *Genellikle ölümcül değildir ama daha erken gelmeniz gerekirdi, çok ilerlemiş.*

Oda bulanık ve odaklanamıyorsunuz, sanki gözleriniz vazelinle kaplanmış gibi. Sizi bir yatağa yatırıyorlar. *Hastane mi? Eviniz*? Harika. Anne babanızın sesini duyuyorsunuz ama ışıklar çok loş. Hastanede bir hafta kalıyorsunuz. Yoksa iki mi? Ateş kontrol altına alınamıyor. Enfeksiyon omuriliğinize, beyninize, DNA’nıza sızıyor. Sizi siyah karınca ordusu gibi kemiriyor, dalgalar sizi yutuncaya kadar yayılıyor ve çoğalıyor. Sonra bir nefes ve ardından bir duraksama oluyor. Küçükken gittiğiniz bir bale dersini ve öğretmenin, sizin tek ayak üzerindeki dönüşünüzün herkesinkinden daha güzel olduğunu söylediğini hatırlıyorsunuz. Sınıfa tekrar tekrar göstermenizi istemişti. Sonra başka bir şey düşünemiyorsunuz. Evet, kesinlikle elma.

99

54.
Bölümden...

Rashid'in peşinden gitmiyorsunuz, evde kalıyorsunuz. Yorgunluğunuz yüzünden artık sanrılar görmeye başladınız. Rashid'in büyükbabasının fotoğrafının etrafına serilen yapma çiçekler parlıyor. Nefesinizi kontrol altına almaya çalışıyorsunuz. Oda tuhaf -renklere boyanmış: kırmızı duvarlar, turuncu çiçekler, yeriş sariler. Bütün kadınların kıyafetleri çok güzel. Kendinizi tavus kuşları tarafından yakalanan bir tarla faresi gibi hissediyorsunuz. Toplarla ham ipek, işli keten ve halis şifon giyiyorlar. Mercan, mor, limon yeşili, şeftali rengi. Renkler başınızı döndürüyor, odada ağır bir parfüm kokusu var. Gözlerinizi kapatıyorsunuz.

Amil sizi aşağıda bir yatak odasına götürüyor. "Cenaze töreni gecikecek," diyor. "Uyu." Minnettar bir şekilde yatıyorsunuz ve derin, rüyasız bir uykuya dalıyorsunuz. Daha sonra birisi sizi sarsıyor, bir ses fısıldayarak uyanmanızı söylüyor. Rashid mi? Alouette mi? Hayır. Yatağınızın kenarına bir kadın oturuyor ve üzerinize eğiliyor. Ban bu, Rashid'in kız kardeşi. Doğrulmaya çalışıyorsunuz ama sizi geri itiyor ve dudaklarınızı, dudaklarına yapıştırıyorsunuz. Sizi hafif bir şekilde dudaklarınızdan öpüyor. Dudaklarında hafif bir yanık tarçın kokusu var. Eliniz kalçasına uzanıyor, elbisenin altında sert olduğunu hissediyorsunuz.

Adrenalin seviyeniz yükseliyor. Gömleğinizin arasından dikleşen

göğüs uçlarınızı okşuyor. Elleri teninizi yoğuruyor, sizi hareke; geçiriyor. Aklınızdan binlerce şey geçiyor. Sorular ve nasihatl$_{er}$ Kötü kokular. Rashid'in büyükbabasının ciddi fotoğrafını ya da kadınların klitorislerini sünnet eden bazı Hint geleneklerini düşjünmemeye çalışıyorsunuz. Bunu yaptıklarından da eminsiniz, Rashid muhtemelen klitoris kesme şampiyonuydu. Lezbiyenlere herhalde özel muamele yapıyorlardır.

Elan, dudaklarınıza dondurma bulaşmış gibi yalıyor, dili kıvrak ve pembe, ikiniz yuvarlanıyorsunuz, onun elleri sizin eteğinizin altında, parmakları kaygan ve ıslak. Koton çarşafları buruşturur, ken, terlerken, birbirinizin üzerinde çalışırken zaman duruyor. kalçalar, uyluklar, göğüsler ve iç çekmeler var. Uyuyakalmış olmalısı, nız çünkü kendinize geldiğinizde sabah olduğunu ve birisinin sizi şiddetle sarstığını, bağırdığını görüyorsunuz. Elan'ın ağabeyleri ve babası orada durmuş yumruklarını sallıyorlar ve Hindu dilinde bağırıyorlar. Babası yüzüne tokat atıyor. İşte bu sırada siz yataktan fırlayıp koridorda koşmaya başlıyorsunuz. Ağabeyler sizi saçınızdan yakalıyor ve sizi, eşyalarınızla birlikte kapının önüne koyuyor. Alouette hangi cehennemde? Dışarıda, ağabeyler size bağırmaya devam ediyor. *"Lezbo! Fahişe!*^ diyorlar ve insanlar dönüp bakmaya başlıyor. Eşyalarınızı kapıyorsunuz ve kötü bir çete saldırısıyla klitorisinizin kesilmesine maruz kalmadan hızla sokakta ilerliyorsunuz.

Rashid'in nerede olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok, bu nedenle şaşkın bir şekilde etrafta dolanıyorsunuz. Gökyüzü parlak, boğazınız kuru ve başınız zonkluyor. Sonunda kaldırıma, bir incir ağacının gölgesine oturuyorsunuz ve kendinizi toplamaya çalışıyorsunuz. Havaalanına gitmek için nasıl taksi bulacağınızı düşünürken, mucizevî bir şekilde bir taksi görüyorsunuz. Sarı-siyah taksi, acı bir ses çıkararak hızla köşeyi dönüyor, ancak sizin kaldırımda oturduğunuzu görmüyor ve size çarparak eziyor. Canınız gerçekten çok acıyor. Sonra ölüyorsunuz.

Bir kargaşa yaşanıyor. Taksi şoförünün Vastu adında Amerikan-l,arşıtı bir izleme grubunun üyelerinden birinin kardeşi olduğu anlaşılıyor ve bu durumda, Birleşik Devletler hükümeti devreye giriyor. Vastu kapatılıyor ama bunun sonucunda, yerel protestolar ve politik bir tartışma başlıyor. Sonra Rashid'in ailesi herkese, sizin bir lezbiyen olduğunuzu ve kızlarını neredeyse baştan çıkardığınızı anlatmaya başlıyor. Amerikan-karşıtları, lezbiyen-karşıtları, silahlı Kuvvetler ve cinsiyet eylemcileri arasında, sizin bir haftalık masum Hindistan yolculuğunuz, yüzünüzün hemen her gece haberlere çıkmasıyla sona eriyor.

Hatta sizin hakkınızda iki farklı Bollywood filmi yapılıyor. Birincisinde, talihsiz ve zengin bir Hintli ailenin ahlaksız konuğusunuz ve lezbiyen olduğunuz için ölmüş yaşlı büyükbaba Rashid sizi korkunç bir lanetle yıkıyor. Bu lanetle, tırnaklarınız eriyor, gözleriniz şaşı oluyor ve bir şekilde, tespih böceği-maymun benzeri bir şey haline dönüşüyorsunuz. Sonra Hint ordusu kutlama yapıyor ve danslı bir parti veriliyor... Senaryoyu takip etmek biraz zor oluyor.

ikinci film, birincisine yanıt niteliğinde. Hintli lezbiyenler toplumsal tacizden, ataerkil baskıdan ve insanların, onların varlığına karşılık ayaklanmasından bıkmış usanmış. Bu nedenle ilk kez tamamen lezbiyen olan Doğu Hindistan film ekibi, *Bu Kız* adında bir film yapıyor. Burada geleneksel cinsiyet rollerini kabul etmeyi reddeden cesur bir kadın olarak tasvir ediliyorsunuz ve aynı zamanda çok güzel kalçalarınız var. Ayrıca dans da var.

Hindistan'daki sosyal muhafazakârlar ikinci filmi yasaklamaya Çalışıyor, fakat Hint Sansür Kurulu, daha önce örneği görülmemiş bir şekilde, filmin her hangi bir sansür yasasını ihlal etmediğini ve sırf lezbiyenler yaptı diye filmin ahlaksız olmayacağını açıklıyor. Bu Heri doğru küçük ama çok önemli bir adım ve sizin şerefinize bir yürüyüş düzenleniyor. Hatta sonunda yüzünüz bir Hint puluna konuluyor. Bu iki rupilik bir pul ama olsun.

100

55. Bölümden...

İrlanda'ya feribotla gidiyorsunuz ve uzun yolculuk sırasında fırtınaya yakalanıyorsunuz. Deniz kapkara ve çalkalanıyor, gemi iki metrelik dalgalara yakalanıp yükseliyor ve sonra beyaz köpüklerin arasında çöküyor. Sizi deniz tutuyor. Kusuyorsunuz, kusuyorsunuz, sonra kusma kalmıyor, sadece öğürüyorsunuz. Güvertenin altındaki kısımlara inemiyorsunuz, kabarma orada daha da beter ve gözlerinizin odaklanabileceği hiçbir şey yok. Güvertenin üstünde en azından yağmurun arasından aya - denizdeki tek durağan nesneye - bakabiliyorsunuz.

Sonra kader size tuhaf bir oyun oynuyor. Kürek kemiğinize sıcak bir elin bastırdığını hissediyorsunuz. Yağmur bulutu üstünüzden geçmiş ve parmaklıklara dayanıyorsunuz. "Merhaba." İngiliz aksanlı çok güzel bir kadın size bir fincan sıcak çay uzatıyor, ince, uzun boylu bir kadın, kollarını ne yapacağını bilemiyor. “Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Gülümsüyor ve gözlerini kaçırıyor, kısa dağınık siyah saçları kara gözlerinin üstüne düşüyor. Dudağının üstünde küçük bir ben var. Cebini karıştırıyor ve bir şişe Dramamine çıkarıyor. "Bunlar etki edinceye kadar muhtemelen gemiden inmiş olacağız ama yine de zararı olmaz.” o anda içinizden onu öpmek geliyor. o beni dilinizle tatmak istiyorsunuz.

Çayı içiyorsunuz ve iyi geliyor. İkiniz birlikte içeri giriyorsunuz, kafeteryada bir kabinde oturuyor ve sohbet ediyorsunuz. Kadının adı Christian ve mücevher tasarımcısı. Galway'da domates çiftçi olan büyükannesiyle büyük babasını ziyaret etmeye gidiyor. Aile

yadigârları, kiraz ve çilek yetiştiriyorlar. Onun sesini dinlemek çok Hoşunuza gidiyor.

Gemi limana girdiğinde, saat epey ilerlemiş oluyor ve gemiden jnen yolcular dışında, rıhtımda kimse yok. Christian'ın büyükannesiyle büyükbabası kırmızı Volkswagen kaplumbağa arabalarını Umana bırakmış, böylece kendisi arabayla çiftliğe gidebilecek. "Yanımda birisini götürmeme bir şey demezler," diyor. "Yani eğer kalacak biryere ihtiyacın varsa?"

Tabii ki kalacak bir yere ihtiyacınız var, özellikle de onun yanındaysa. Yolda konuşuyorsunuz. Konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz. Sanki ikiz kız kardeşinizi bulmuş gibisiniz ama o daha iyi ve farklı. Büyükannesiyle büyükbabasını ziyaret ettikten sonra, saat yönünün tersine doğru giderek İrlanda'yı dolaşacağını ve ta Rosslare'ye kadar arabayla gideceğini, oradan araba feribotuyla Le Havre'ye geçip Avrupa'yı dolaşacağını söylüyor.

Büyükanneyle büyükbabanın küçük taş evine ulaştığınızda yorgunluktan bitmiş durumdasınız. Büyükanneyle büyükbaba çoktan uyumuş. "Biz ahırda uyuyacağız," diyen Christian sizi konuk evine dönüştürülmüş küçük şirin bir taş binaya götürüyor. Sadece bir tek yatak var. iki kişilik ama ona yerde yatabileceğinizi söylüyorsunuz. Christian kahkaha atıyor ve üzerinde sutyeniyle külotu kalıncaya kadar soyunuyor.

Beraber yatıyorsunuz. Yatakta konuşmaya, gülmeye devam ediyorsunuz ve uyumaya çalışıyorsunuz. Sonunda, artık gün doğarken, size dokunmamak için aşırı derecede özen gösterdikten sonra Christian yan tarafına dönüp yanağınızı okşuyor. Öpmek için eğiliyor. Tuhaf gümüşi bir akıcılık; başınızın ve kalbinizin etrafında fırıl fırıl dönen, ayaklarınızın tabanına inen cıvanın kaynayan parlak damlasını hissediyorsunuz. Orada öylece duruyor, hazır, sizi bekliyor.

Christian'la öpüşecekseniz, 158. Bölüme gidiniz
(sayfa 455)
Onu uzaklaştıracaksanız, 159. Bölüme gidiniz
(sayfa 458)

101

58. Bölümden...

Filmi yapıyorsunuz ve özellikle, bowling topları ve dış cephe boyasıyla çekilen çok sayıda açık saçık fetiş sahneleri sayesinde, kontrolden çıkarak büyük bir başarı kazanıyor. Gala gecesinde muhabirler sizi kıskaca alıyor, çok sayıda insan polis barikatlarına baskı yapıyor ve gala sonrasındaki partide, Sör Elton John'un pırlanta süslü sahne çizmesinden şampanya içerken fotoğrafınız çekiliyor.

Hemen ertesi günü, hakkınızda dedikodular çıkmaya başlıyor. Sansasyon gazeteleri bulimya hastası ve lezbiyen olduğunuzu, yönetmenle yattığınızı (aslında yatıyordunuz ama artık yatmıyorsunuz, bu nedenle sayılmaz) ve az görülen bir kan hastalığınız olduğu için bu kadar sıska olduğunuzu yazıyor. (Günde üç saat yoga, reçe-teli amfetamin, karbonhidrat yokluğu ve düzenli kolon temizliği sayesinde bu kadar sıskasınız. Az görülen bir kan hastalığınız olmasını çok isterdiniz. Böyle bir hastalık Tanrı'nın lütfü olurdu.)

Halkla ilişkiler sorumlunuz sizi sabah programlarına ve gece yarısı komedi programlarına çıkarıyor. Bir Sprite reklamına çıkıyorsunuz ve bir AIDS yardım kampanyasına katılıyorsunuz. (Burada Brezilya'nın bütün vatandaşlarına *ücretsiz* olarak anti-retrovirüs tedavisi uyguladığını, bunun ülkeyi 2.2 milyar dolar hastane masrafından kurtardığını öğreniyorsunuz.) Bir film daha çeviriyorsunuz,

sonra bir tane daha. Her yerde siz varsınız. Yüzünüz reklam panolarında, televizyon reklamlarında, otobüs duraklarında, dergilerde, jnsanlarsizden bıkıyor. Siz de sizden bıkıyorsunuz.

Şöhretsizi çok etkiliyor, insanlar sizi marketlerde, Starbucks'ta, sokakta, her yerde tanıyor. Saçma yorumlarla ve *Bebeğimin arabasını imzalar mısın? Bana bin dolar borç verir misin? Ne tür külottlar giyiyorsun? Dün akşam rüyamda* s *eni gördüm. Poponda selülit olduğuna inanamadım. Benim de popomda selülit var! Göğüslerin gerçek mi? Burnun gerçek mi? Belki biraz daha kilo versen iyi olacak. Gerçek hayatta cadaloz musun? Gerçek hayatta kaltak mısın?* Gerçek *hayatta sabunla sevişir misin? Seni deli gibi seviyorum, fahişe!* gibi isteklerle sizi rahatsız ediyorlar.

Bu durum, koruma olmadan dışarı çıkamayacak hale gelinceye kadar devam ediyor. Bir anda kazandığınız için, aniliği, yoğunluğu ve gerçek hayatta yarattığı büyük etki yüzünden "ani şöhret" diyorlar size. Kim olduğunuzu bilmiyorsunuz. Eski kimliğinizi atıp, yeni bir kimlik verilmesi gibi. Artık eskiden olduğunuz *hiçbir şey değilsiniz.* Eskiden sahip olduğunuz her şey *gitti.* Artık kendinize ait değilsiniz; menajerinize, temsilcinize, halkla ilişkiler uzmanınıza, halkınıza aitsiniz. Herkesin bir parçaya ihtiyacı var.

Ajans, devamlı olarak yanınızda bulunması için bir adam tutuyor. "Adam" sizi sabah yedide alacak. "Adam" kahvaltınızı getirecek. Ancak iki kere üst üste aynı adam gelmiyor, adam ajanstan gelen biri ve devamlı değişiyor. Duvarlar giderek daha da yükseliyor. Kendi güvenliğiniz için yavaş yavaş toplumdan uzaklaştırılıyorsunuz. (Özellikle aldığınız bir dizi cinayet-tecavüz fantezisi mektuplarından sonra.) İstediğinizi sandığınız şeyler - örneğin ilgi, para, ün -artık bunları isteyip istemediğinizden bile emin değilsiniz.

Sonra kader size tuhaf bir oyun oynuyor. Bir sonraki filminiz için yer aramak amacıyla Catalina'ya yaptığınız yağmurlu feribot yolculuğu sırasında sizi deniz tutuyor ve kimse görmeden denize çıkarabilmek için gizlice feribotun diğer ucuna gidiyorsunuz. Kürek kemi¬

ğinize sıcak bir elin bastırdığını hissediyorsunuz. Yağmur bulutu üstünüzden geçmiş ve parmaklıklara dayanıyorsunuz. Merhaba" İngiliz aksanlı çok güzel bir kadın size bir fincan sıcak çay uzatıy$_{0r}$ İnce, uzun boylu bir kadın, kollarını ne yapacağını bilemiyor. "B$_{Una}$ ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Gülümsüyor ve gözlerini kaçı$_{n}$. yor, kısa dağınık siyah saçları kara gözlerinin üstüne düşüyor. D$_{u}$. dağının üstünde küçük bir ben var. Cebini karıştırıyor ve bir $_{şjş_e}$ Dramamine çıkarıyor. "Bunlar etki edinceye kadar muhtemelen gemiden inmiş olacağız ama yine de zararı olmaz." o anda içini*, den onu öpmek geliyor. o beni dilinizle tatmak istiyorsunuz.

Çayı içiyorsunuz ve iyi geliyor. İkiniz birlikte içeri giriyorsunuz kafeteryada bir kabinde oturuyor ve sohbet ediyorsunuz. Kadının adı Christian ve mücevher tasarımcısı. Galway'da domates çiftçisi olan büyükannesiyle büyük babasını ziyaretten dönüyor. Aile yadigârları, kiraz ve çilek yetiştiriyorlar. Onun sesini dinlemek çok hoşunuza gidiyor. Onda sizi rahatlatan bir şey var; size, bir mal değil, bir insan olduğunuzu hatırlatıyor. Ona, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyorsunuz.

"Hayır," diyor. "Bilmem mi gerekiyor?" Sizin bir "yıldız" olduğunuzu bilmiyor ve bu onu daha da çekici hale getiriyor. Tabii yakında öğrenir. Bu nedenle, bu normal olma anının tadını çıkarıyorsunuz. Limana geç bir saatte ulaştığınız için, ona otelinizde birlikte kalmayı teklif ediyorsunuz. Kabul ediyor. O gece ikiniz aynı yatakta yatıyorsunuz. Onun yanında yatıyorsunuz, nefes alıyorsunuz ama dokunmuyorsunuz... saatlerce.

Onun yanındayken, tuhaf gümüşi bir akıcılık; başınızın ve kalbinizin etrafında fırıl fırıl dönen, ayaklarınızın tabanına inen cıvanın kaynayan parlak damlasını hissediyorsunuz. Burada tuhaf bir durum oluşuyor. Nazik bir durum. Eğilip sizi öpüyor, şefkatle. Kendini zi cennette gibi hissediyorsunuz, kendi evinizdeymiş gibi hissediyorsunuz. Ona, yeni hayatınızda nasıl kendinizi kapana kısılmış gibi hissettiğinizi, her şeyin ne kadar esnek göründüğünü anlatıyorsu¬

nuz "Bırak," diyor. "Öylece bırak git. Birlikte seyahat edebiliriz, buradan çekip gidebiliriz. Ortadan kaybolmak için hiçbir zaman geç değil." O sırada halkla ilişkiler uzmanınız arıyor; Winona Ryder ve (meryl Streep'le birlikte *Wonder Woman* karakterinin gişe versiyonunu yaptıklarını söylüyor. Bu, kariyerinizi en üst noktaya çıkarıp, si2İ rnultimilyoner yapar ama Christian istemiyor, “Bunu kabul etme yoksa giderim," diyor.

Gişe filmini yapacaksanız, 166. *Bölüme gidiniz (sayfa 475)*
Gişe filmini yapmayacaksanız, *167. Bölüme gidiniz (sayfa 478)*

102

58.
Bölümden...

Filme hayır diyorsunuz. *Pink,* sanayinin pornoya verdiği isim, o kadarını biliyorsunuz. Onlara, *sizi daha sonra ararım,* diyorsunuz ve tabii, aramıyorsunuz. Onun yerine, Los Angeles'te birkaç gün daha arabayla dolaşıyorsunuz, pek bir şey yapmıyorsunuz. Gürültü çıkaran, hırıldayan arabanız sonunda bozuluyor ve kıyamet-sonrası bir gettoya benzeyen bir yerde mahsur bırakıyor. Burada paranızın geri kalanını Pol Pot'a benzeyen bir tamirciye vermek zorunda kalıyorsunuz.

Parasız kalıyorsunuz ve gidecek yeriniz yok. Otobüs garı? Evsizler barınağı? Sonunda arkadaşlarınızın evine geri gidiyorsunuz ve kapının zilini seksen milyar kere çalıyorsunuz. Sabrınız taşıyor ve bahçedeki parke taşlarından birini mutfak penceresinden içeri fırlatıyorsunuz. Umutsuz zamanlarda umutsuz işler yapılır. Dikkatle sürünerek içeri giriyorsunuz ve koku yüzünüze çarpıyor. Burada korkunç bir sorun var. Ev fazlasıyla sessiz. Aşırı derecede sıcak. Bir şey, onlara isimleriyle seslenmenizi engelliyor.

Çöp yığınları dikkatinizi çekiyor. Boş bir dondurma kutusu, yerlere saçılmış tavuk kemikleri. Lavabonun civarında, çöp kutusunun üzerinde sinekler vızıldıyor ve tezgâhlarda kalın bir toz tabakası var. Koridorun sonundan bir inleme sesi duyuyorsunuz (mideniz bulanıyor), kaçmak istiyorsunuz, fakat inleme sesini takip ederek, ebeveyn yatak odasına geliyorsunuz.

Yerde, parçalanmış bir şekilde Hadley, arkadaşlarınızın Labra-dor köpeği yatıyor. Kesik kesik nefes alıyor, kan çanağına dönmüş gözleri bulanık, ağzının kenarlarında köpük var. Kaburgaları çukurlaşmış, açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyor. Kuyruğunu sallamaya çalışıyor. "Hadley?" Ağzındaki köpüğü, gözündeki çapağı siliyorsunuz. Ona bir kâse su getiriyorsunuz ve birazını ağzına döküyorsunuz. *Neredeler? Ne oldu*?

Artık evin içinde koşmaya başlıyorsunuz, lambaları açıyorsunuz, düğmelere basıyorsunuz (müzik setini ve televizyonu çalıştırıyorsunuz, odalara uyumsuz bir ses doluyor. "*Sherri! Misha'.*^ Sherri sarışın bir Ortabatılı, Misha, Kiev'den gelen masmavi gözlü bir Rus değişim öğrencisi (her zaman karamsar ve tedirgin). Evin her tarafını arıyorsunuz ve hiç kimseyi bulamıyorsunuz. Sonra bodruma inen kapının aralık olduğunu fark ediyorsunuz.

Aşağıda koku daha da berbat. Kesif paslı bir koku bu. Bir sorun var. Kalbiniz daha hızlı atmaya başlıyor, elleriniz terliyor, mideniz düğümleniyor. Sonra Sherri'yi görüyorsunuz. Katlanan masaya eğilmiş, bacakları aşağıya doğru açılmış, kolları ileride. Hareketsiz. Ona doğru yürüyüp omzuna dokunuyorsunuz. Buz gibi. Sonra onun iki metre arkasında, kurutma makinesinin yanında Misha'yı görüyorsunuz. Doğrudan yüzüne bakamıyorsunuz çünkü yüzünün büyük bir kısmı yok. Tabanca hâlâ elinde. Cinayet mahalli uzmanı değilsinizama buradaki, bir cinayet-intihar olayına benziyor.

Santa Monica hayvan hastanesinin bütün personeli Hadley'in görüntüsü karşısında şok içinde. "Bu komşumun köpeği," diyorsunuz. "Başka yere taşındılar ve köpeği garajda bağlı bırakmışlar." Hemen harekete geçiyorlar. Los Angeles'te insanlar başka insanları umursamaz ama bir hayvana zarar vermek? Hoş görülemez. Hadley'e damardan vitamin, aromaterapi, antibiyotik ve deniz su-yuyla zenginleştirilmiş yosun sargısı uygulanıyor. Bach'ın çello süitlerinin çalındığı ve köşesinde yirmi dört saat CNN'i yayınlayarak insan sesi duymasını sağlayan küçük bir televizyon bulunan bir

kompresyon odasına koyuyorlar. Yumurta, zeytinyağı ve doğranmış ciğer karışımıyla besliyorlar, tütsülü çiğneme oyuncakları veriyorlar ve büyük bir kuştüyü minderde uyuyor.

Ancak Sherri ile Misha hâlâ çamaşır odasında ölü. Korkunuz dan hiç kimseye söyleyemiyorsunuz. Ya sizi suçlarlarsa? Orada olduklarını bildiğinizi kimse kanıtlayamaz. Ya bodruma gitmeseydi-niz? Bu hikâyeyi benimsiyorsunuz; köpeği buldunuz, o kadar. Binleri size soru sorduğundan değil, çünkü henüz kimse onları bulama dı. Arabayla her gün evlerinin önünden geçiyorsunuz ve ev hâlâ karanlık. Posta kutusunda postaları birikiyor.

Hadley tamamen iyileşiyor. Hemşireler onu size geri veriyor ve başlarını çeviriyor. Para almıyorlar. Masrafları ve yaptıkları diğer hizmetlerin karşılığını onlar karşılayacak. Son bir kez Sherri'yle Misha'nın evine gidiyorsunuz. Çok korkuyorsunuz, fakat evinize döneceksenız, bir miktar malzeme stoklamanız ve yanınıza alabilmek için biraz para bulmanız gerekiyor. Arka pencereden tırmanabileceğiniz!, Hadley'in bütün oyuncaklarını ve mamasını alabileceğinizi düşünüyorsunuz. Belki eve dönmek için para sağlamak üzere satabileceğiniz bir şeyler bulabilirsiniz. Eve dönüş... Harika bir fikir.

Siz Sherri'yle Misha'nın evine girip, iki torba dolusu eşyayı doldururken, Hadley arabada bekliyor. Hızlı hareket etmeye, hâlâ hafif aralık olan bodrumun kapısına bakmamaya çalışıyorsunuz. Pencereden dışarı çıkmaya çalışırken polisler geliyor. Anlaşılan komşulardan biri, komşusunun evinin arka tarafında saklanan "şüpheli birini" görmüş.

Sizi karakola götürüyorlar ve burada Sherri'yle Misha'nın cinayetlerinde birinci derecede şüpheli olduğunuzu öğreniyorsunuz. "Evin her tarafında parmak izlerin var!" diye bağırıyor dedektif. "Kolunda kadının kan izini bulduk ve arabanda onların köpeği var. Başka ne düşünebilirdik ki?"

Sizi sorguya çekiyorlar. *Herhangi biriyle bir ilişkin mi vardı? Sen*

*(de onlar gibi, metamfetamin bağımlısı miydin? Bodrum katındaki laboratuvar konusunda bilgin var mıydı? Hadley"m köpek oyuncak*larından *birinin içinde on tane üç buçuk gramlık metamfetamin olduğunu biliyor muydun? Hayır mı? Sana inanmıyoruz. Yakalanın*caya *kadar ne kadar sattın? Onları neden öldürdün*? Çılgınlık yeşil bir zehir gibi hayatınızı zehirliyor.

Bir saçma sapan olay diğerine yol açıyor. Hapishane. Avukatlar. İfadeler. Sorgulamalar. Mahkeme. Hüküm. Cinayetleri size yükle-yemiyorlar (yeterince fiziksel kanıtları yok) ama uyuşturucu bulundurmaktan ve yasa dışı mal dağıtma girişiminden on yıl hapse mahkûm ediyorlar. Annenizle babanız bütün paralarını boşu boşuna sadece konuşan, konuşan, konuşan avukatlara, geciken, geciken, geciken uçak biletlerine ve *hiçbir* şey, *hiçbir şey, hiçbir şey* yapmayan parlamento üyelerine harcıyor.

Hapishane gün öldürmek anlamına geliyor. Birbiri ardına katledilen günler. Maksimum güvenlikli ıslahevinde yüksek, kubbeli tavanlar var; pencere yok, hava kanalı yok, kablo yok, hiçbir şekilde hava dolaşımı yok. Oksijenin nereden geldiği belirsiz. Her taraf hava sızdırmaz, buhar geçirmez, hava geçirmez, vakumla paketlenmiş ve dış dünyadan soyutlanmış durumda. Duvarlar koyu çamurlu bej rengine boyanmış ve yanıp sönmeyen florasan lambala-nn altında değişmeyen, sabit, hastalıklı bir renk oluşturuyor. Hiç gölge yok.

Günlerce hücrenizde hiçbir şey yapmadan oturuyorsunuz. Sonunda Sosyal Haklardan Yoksun Mahkûmların Yeniden Başlamasına Yardım Eden Kadınlar programı size bir karalama defteri ve boya kalemleri temin ediyor. Amaçsızca bir şeyler karalıyorsunuz. Resim yapıyorsunuz, eskiz çiziyorsunuz ve sonunda diğer kadınlar İÇİn resmi olmayan küçük bir sanat sınıfı oluşturuyorsunuz. Baş-iangçta pek ilerleme kaydetmiyorsunuz, aslında sadece küçük işler ama sonra kendinizi kaybedip ailenizden resim malzemesi göndermelerini istiyorsunuz.

Annenizle babanız size her ay fırçalar, tuvaller ve sanat tarihi $_{ki}$, tapları gönderiyor. (Sivri malzeme yok. Yumuşak sabun $_{Ve\ kj|}$ yontmak zorundasınız; tahta veya metale izin verilmiyor.) Hatta yağlı boya bile gönderiyorlar, fakat kadınların ürettiği tuvaller iyi değil, hepsi çubuksu, kaba ve temel renklerle. Karıştırmalarım veya zenginleştirmelerini sağlayamıyorsunuz. Sanat eserlerinin çoğunu anlamıyorsunuz; resimlerden biri, simsiyah bir tuvalin (üstüne beyaz boyayla yazılmış şu yazıdan oluşuyor: PANTOLONUMDA ZATEN BİR TANE DELİK VAR, İKİNCİSİNİ NEDEN İSTEYEYİM? Butun kadınlar oy birliğiyle bunu en güzel resim seçiyor.

Ceza sürenizin ortalarına doğru stafilokok enfeksiyon kapıyor, sunuz. Mutfak denetimi nöbetiniz sırasında, devasa sanayi tipi paslanmaz çelik tencerelerden birini temizlerken bacağınızda oluşan basit bir kesik yüzünden. Bir türlü iyileşmeyen küçük bir kesik olduğunu düşünüyorsunuz. Hatta kesik bir kalp şeklinde; şahane bir hataya benziyor. Hoşunuza gidiyor. Ama kapanmıyor ve kenarları kokmaya başlıyor. Çok uzun süre tedavi edilmediği için ateşiniz çıkıyor ve düşüremiyorlar. Beyninizde ödem oluşuyor ve hastaneye nakledilemeden, revirde ölüyorsunuz. En son düşünceniz ağaçlar ve neden yeterince ağaç göremediğiniz.

Cennete gidiyorsunuz. Burası çirkin, büyük bir fabrika. Paslı tel kafesli pencereleri ve tozlu tahtadan bölmeleri var. Melekler makinelerin arasına giriyor, kolları çekiyorlar, yayları yağlıyorlar ve neredeyse bütün binayı kaplayan büyük öğütme makinesiyle devamlı olarak ilgileniyorlar.

Bu makine bütün insanların kaderini çiziyor. “Bunu ikizler işletiyor," diyor kirli suratlı melek ve size loto makinesinin tepesindeki iki küçük çocuğu gösteriyor. Meleğin bir dişi eksik ve siz, *burası* nasıl bir *cennet ki diş bakımı bile yok* diye düşünüyorsunuz. Çocukların isimlerinin Şans ve Felaket olduğunu söylüyor. Yüzleri birbirine dönük. “Sanırım, hayatının sonunu hangi ikizin çizdiğini söylememe gerek yok," diyor sırıtarak. "Seni seyrederken çok eğlendik.

103

59. Bölümden...

Bebeği doğurmaya karar veriyorsunuz ve mide bulantısıyla geçen yedi yorucu ayın sonunda Elizabeth bebek doğuyor. Koyu kahverengi gözleri, uzun kirpikleri var. Gerçekleşen bir rüya gibi. Sheltering Arms (Koruyucu Kollar) adlı bir sitede bulunan bir dairede oturuyorsunuz. Sitede en az yirmi bekâr anne daha var ve birçoğu sosyal yardımla yaşayıp, kirayı ödeyebilmek için çırpınıp duruyor. Bizabeth'i emzirmeye çalışmakla geçen uykusuz bir gecenin ardından, bir sabah yorgun bir şekilde aşağıya, avluya bakarken, diğer annelerin, kendileri işe gidebilmek için, küçük çocuklarını (pahalı) yuvalara göndermeye çalıştığını görüyorsunuz. Hepinizin aynı sallantılı gemide olduğunu fark ediyorsunuz.

Hepiniz yoksulsunuz, hepiniz yuvalara, sağlık hizmetine ve gıdaya çok para harcıyorsunuz, hepiniz iki yakanızı bir araya getirmek için devamlı olarak çalışmak zorundasınız ve hiç biriniz bir an bile yalnız kalamıyorsunuz. Güçlerinizi birleştirerek, kaynaklarınızı havuz halinde birleştirseniz ve masrafları paylaşsanız, her şey daha ucuza mal olabilir. *Çok* daha ucuza. Herkes farklı saatlerde çalışıyor, Sheltering Arms'da her zaman en az bir anne oluyor. Neden kendi yuvanızı burada oluşturmayasınız? Herkesin sırayla çocuklara baktığı bir sistem yapılamaz mı?

Bütün kadınları bir araya toplayıp, bu fikri ortaya atıyorsunuz.

Başlangıçta dile getirilen bazı sorular ve kaygılardan sonra, *bu fikre bayıldıklarını* fark ediyorlar. Yuvaya para vermek zorunda kalmay$_a$. caklar ve çocukları evde kalacak. Eğer hepiniz sırayla sanayi boy$_u$. tunda, herkese yetecek kadar yemek yaparsanız, *haftada yalnızca bir kere yemek* yapmak zorunda kalacaksınız. Konuştukça, aranız, da yetenekli insanlar olduğunu anlıyorsunuz. Kadınlardan biri hemşire, diğer yarı-zamanlı araba tamircisi. Birisi Safeway'de kasiyer; gıda malzemesinde ve ilaçlarda indirim alabiliyor.

Detaylı bir plan uyguluyorsunuz. Her gün çocukların gideceği farklı bir daire belirliyorsunuz. Sonra hepiniz bir kavanoza p$_{ara}$ koyuyorsunuz ve markete gidip, elli kişiye yetecek kadar gıda alıyorsunuz. Bunu aranızda paylaşıyorsunuz ve herkes farklı akşamlarda, elli kişiyi yemekte ağırlıyor (herkes kendi tabağını ve çatal-bıçağını getiriyor). Her Pazar günü kalan malzemenin envanterini, ihtiyaç duyulan malzeme listesini çıkararak, gidip yeni baştan başlıyorsunuz.

Masrafları yarı yarıya kısmanın yanı sıra, bu inanılmaz kadınlardan müthiş bir destek alıyorsunuz. Bu destek mali olmanın çok ötesinde. Duygusal, fiziksel ve ruhsal destek. Bu sistem, her türlü devlet programından - ve birçok aileden - daha başarılı oluyor. Kendi ailenizi yaratıyorsunuz ve ayrıca Bekâr Anneler için On Emir oluşturuyorsunuz:

1. Çocuklarınızın gerbil veya iguana gibi evcil hayvanlar almalarına izin vereceksiniz. Onları hoş görün, siz onların ailesisi-niz.
2. Kötü, sizi aldatan eşinize çocuklarınızın önünde vurmayacaksınız, yoksa onlar da babalarından nefret edebilir, sonradan bunun hata olduğunu siz de anlayacaksınız.
3. Çocuklarınızı bütün kalbinizle seveceksiniz: fıstık ezmeli sandviçi video cihazına tıkmak gibi inanılmaz katliamlar yapabilen küçük canavarlar oldukları zaman bile.

4 Turşu kavanozunu açamadığınız zaman, kablolu televizyon teknisyeninden bile olsa, yardım istemekten korkmayacaksınız, çünkü siz söylemedikçe hiç kimse size nasıl yardım edebileceğini bilemeyecektir.

5 Süt döküldüğünde veya mum boyalar buruna sokulduğunda gülmeyi öğreneceksiniz. Öğrenmek zorundasınız.

6 Sheltering Arms'ın ötesinde de bir hayat olduğuna ve sonsuza dek yoksul olmayacağınıza inanacaksınız. Her zaman şans oyunları seçeneği var.

7. Çocuklarınızla geçirdiğiniz bu kısa süreyi seveceksiniz. Sonsuz gibi gözükse de, yakında gidecekler ve bir telefon ettiği zaman şanslı olacaksınız.

8. Bunun kötü bir anlaşma olduğunu ve gerçekten zor olduğunu anlayacaksınız ve kendinizi paralamayacaksınız.

9. Kendinizi önemseyeceksiniz. Her zaman.

10. Her zaman ikinci bir şansınız olduğunu unutmayacaksınız. Şahane hatalar insanlar için.

Bir gün komşunuz San Diego'daki kuzeni Luis'i ziyarete giderken sizi de davet ediyor. Eh, Elizabeth'le siz her zaman yolculuğa hazır olduğunuzdan, bir gece çantası hazırlıyorsunuz, Elizabeth'in en sevdiği oyuncakları alıyorsunuz ve arabayla güneye gidiyorsunuz.

Alana'nın kuzeni rüya gibi bir adam. Luis uzun boylu, bronz ve yakışıklı. Elleri erkeksi ve ince, kolları damarlı. Ona ne kadar bakarsanız, o kadar kızarıyorsunuz. Ocean Beach'te kalabalık bir restoranda hep birlikte bira içiyorsunuz ve balık tako yiyorsunuz. Hatta Elizabeth Luis'le flört ediyor, eline sarılıyor ve Luis onu gıdık-ladığ zaman kocaman kahkahalar atıyor. Eve dönme zamanı gelince, Elizabeth ağlıyor ve arabaya binmek istemiyor. Luis, bütün kadınlar üzerinde böyle bir etki bıraktığını söylüyor ve siz onun koluna yumruk atıyorsunuz.

Luis bir hafta sonra sizi arıyor ve onu bir daha ziyaret etmeni^ istiyor. Gidiyorsunuz. 8u kez Elizabeth'i kızlara bırakıyorsunuz v_e ikiniz gerçek bir buluşma yaşıyorsunuz. Sizi Gaslamp Mahalle, si'nde bir İtalyan lokantasına, sonra da kumsala götürüyor. Kuın salda gece sörf yapanların, siyah fok derisi gibi parlayan dalgıç kıyafetleriyle, kendilerini defalarca denize bırakmalarını izliyorsunuz Foklar size hâlâ ne kadar çok seyahat etmek istediğinizi - onlar gibi olabilmek ve okyanusta sıçramak istediğinizi - hatırlatıyor.

O gece, Luis belinizin kıvrımına masaj yapıyor. Zaten üç kere seviştiniz ve daha fazlasını istiyor. Onu öpüyorsunuz ve tek vücut haline geliyorsunuz. Bütün bu sürtünme yüzünden neredeyse her yeriniz soyuluyor ama yine de doyamıyorsunuz. Onun içine girmek istiyor gibisiniz; göğüs kafesinin içine girip, kendi kemik kafesinizde dolaşmak, dış dünyadan korunmak istiyorsunuz. Luis'i defalarca ziyaret ediyorsunuz ve sonunda evleriniz arasındaki otoban parçasını avucunuzun içi gibi öğreniyorsunuz. Araba kullanmak ve program değişikliği rahatsız ediyor ama seks inanılmaz. İşin güzel yanı, hem siz hem de Elizabeth, ikiniz de Luis'i seviyorsunuz. Kötü yanı ise, daha önce bir kere evlenmiş ve karısı onu "biraz fazla içtiği için" terk etmiş. Ancak hiç kimsenin mükemmel olmadığını biliyorsunuz. Yaklaşık altı ay çıktıktan sonra, Luis, onun evine taşınmanızı teklif ediyor.

Luis'in yanına taşınacaksanız, 168. *Bölüme gidiniz*
(sayfa 479)

Taşınmayacaksanız, 169. Bölüme gidiniz
(sayfa 481)

104

59. Bölümden...

Hemşireler doğum için karnınızın etrafına mavi çarşaflar koyduklarından, bebek içinizden çıkarılırken onu göremiyorsunuz. Gizli ve beklenmeyen bir annelik içgüdüsünün çirkin kafasını çıkarıp bir amazon gibi yerinizden fırlayarak bebeğinizi geri almanıza neden olması olasılığına karşı, onu hemen odadan çıkarıyorlar. (Bu, birden fazla kez yaşandı.)

Daha sonra, siz anestezi yüzünden çok bitkin olmanız gerekirken, hemşirelerin konuştuğunu duyuyorsunuz. “Bebeklerini verecek olanları her zaman ayırt edebilirsiniz,” diyor biri. “Bebeği asla görmek istemezler." Ama siz bebeği görmek istediniz. Gerçekten istediniz. Sizinle konuşurken şakalar yapıyorlar. Hiç kimse bebekten bahsetmiyor. *Dün gece güneşin batışını seyrettin mi? Yemin ederim, burada, cennette yaşadığımız için dünyanın en şanslı insanları olmalıyız.*

Bebek, Katolik Yardım Kuruluşu tarafından, tanışmayı reddettiğiniz evlat edinecek aileye götürülüyor. (Ed ve Laura gibi bir şey). Bütün duymanız gereken buydu, *Ed* ve *Laura,* ve son derece dikkatli, şımartan, fedakar bir ebeveyn olacaklarını anladınız. Sizin asla olamayacağınız gibi. Belgeleri zaten imzalamıştınız ve hastaneden taburcu olduğunuz zaman... her şey bitiyor.

Doğumdan sonra iyi uyuyamıyorsunuz. Belki vücudunuz, evin

‘içinde yeıii doğmuş bu bebek olmadan da. yeni doğmuş bir bebekle gece geç süitlere kadar uyanık kalmaya hazırlanmış. Gecenin bir yarısında, kan ter içinde, gergin ve bir şeyleri unuttuğuna emin bir şekilde uyanıyorsunuz. Sonra gündüzleri uyku bastınyo, anda ne yaptığınızın hiç önemi yok. sandviç yiyor olabilirsiniz veya teleronda konuşuyor, su kayağı yapıyor olabilirsiniz ama başınız önünüze düşmeye başlıyor. Yirmi dört saatlik ritminiz alt üst du rumda: sabahın üçünde uyanık durumdasınız, öğleden sonra üçt$_e$ ölü gibi uyuyorsunuz.

Uyanık kalmayı başardığınızda, kendinizi özenli ve pahalı bir şekilde cezalandırıyorsunuz. İstediğinizi yiyerek kilo alıyorsunuz,içki içiyorsunuz, sonsuz bir sadakat ile Reality TV programlarını seyre diyorsunuz, banyo yapmıyorsunuz, saçınızı kestirmiyorsunuz, dışı, nızı da içiniz kadar çirkinleştiriyorsunuz.

Katolik Hayır Kurumu iş bulmanıza yardımcı oluyor, geçici danışma görevlisi olarak küçük bir aracılık firmasına yerleştiriyorlar. İşiniz çok sıkıcı, bütün yaptığınız telefonlara bakmak, mesaj yazmak, aracılara kısa bir müşteri listesi hazırlamak ve geri kalan herkese aradıkları kişinin müsait olmadığını söylemek. Aldığınız mesajlar çok anlamsız. *COII'yi 32'ye* sat... *Teminat tamamla..! NIKKEA iyi fikir mi..? Kapanışta 500 APPL al...* Olan bitene tamamen Fransızsınız. Hiyeroglif bile çok daha anlamlı geliyor. Yalnızca baş aracının karısından (yakında eski karısı olacak) gelen mesajlar anlamlı, *işten çıkınca markete uğrayıp süt ve aa, bilmem... Belki biraz espri anlayışı satın alır mısın?* gibi mesajlar bırakıyor.

Her gün, hayatınızın en sıkıcı günlerinden birinin döngüsüne kapıldığınızı hissediyorsunuz. Sonunda, aldığınız tuhaf telefon me sajlarının gerçekten ne anlama geldiğini çözmeye çalışmaktan başka çareniz kalmıyor. İnternette nasdaq.com'dan başlıyorsunuz ve tuhaf yatırım dünyasıyla tanışıyorsunuz. Bütün o küçük harfle' şirketleri temsil ediyor. Ve yanlarındaki rakamlar, o şirketin parça sının fiyatını gösteriyor. *Ahmaklar için Yatırım* kitabını alıyorsunuz

Ve anladığınız kadarıyla, borsada yatıını yapmak, kumar oynamaya benziyor. Biraz para yatırıyorsunuz ve bir kısmını geri alabilmeyi umut ediyorsunuz.

Bir çevrimiçi hesap açıyorsunuz, maaşınızdan yüz dolar alıyorsunuz ve kollarınızı sıvıyorsunuz. Peki hangi şirketten alacaksınız? Hissesi bir dolardan az olan şirketlerden alıyorsunuz. Hisse bedeli hoş dolardan yüksek olan hiçbir şey almıyorsunuz. Her maaş çekinizden yüz dolar koyuyorsunuz. Artık o küçük mavi ekranı aracılar kadar dikkatle izliyorsunuz. Masanızdan geçen mesajlara dikkat ediyorsunuz ve para veren müşteriler için olan mesajları cebinize indiriyorsunuz.

Sonra, dinlemenize neden olan bir mesaj geliyor. New York'taki analistlerden biri telefon açıyor ve onun aracı saçmalıklarını anlamayacağınızı varsayarak içeriden bilgi sızdırıyor. “Yalnızca Mount Sinai’nin yeşil ışık yaktığını söyle," diyor analist. “FDA'dan (Gıda ve ilaç idaresi) Dave beni aradı. Basın duyurusu Pazartesi çıkıyor ve adı *Thermalink.* Yazdın mı? *Thermalink.* Hissesi bir dolar otuz sent ve IPO’da (Halka Arz) en azından üç yüzü vuracak. Şimdilik bizden başka izleyen yok."

Bu mesajın anlamı şu: Eğer bütün cari ve tasarruf hesaplarınızı ve portföyünüzü Thermalink’e yatırırsanız ve gerçekten bir haftada bir dolardan üç yüz dolara çıkarsa, zengin olacaksınız. Yüzde üç yüz kâr. Eğer üç yüz dolara çıkmazsa, eğer dibe vurursa... her şeyinizi kaybedeceksiniz, iki şekilde de, hemen harekete geçmeniz gerekiyor.

Thermalink’e yatırım yapacaksanız, 170. Bölüme gidiniz (sayfa 484)

Yatırım yapmayacaksanız, 171. Bölüme gidiniz – (sayfa 489)

105

60. Bölümden...

Sırf hatalı olduğunu kanıtlamak için de olsa, rüzgârlıklı adamla gitmeyi kabul ediyorsunuz. Adının Dave olduğunu ve “çıkış danışmam" olduğunu söylüyor. Sadece sizin annenizle ve babanızla konuşmanızı istediğini, bunu yaptıktan sonra istediğiniz zaman gidebileceğinizi söylüyor. Sessizlik içinde sizi arabayla eve götürüyor, radyo açık (aylardır radyo sesi duymamıştınız) ve radyodaki adam bir fırtınanın yaklaştığını söylüyor.

Annenizle babanız evde bekliyor. Anneniz salonda oturmuş, topak haline getirdiği kâğıt mendille gözlerini siliyor. Solgun görünüyor. Ona gidip her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorsunuz, fakat Dave konuşmaya devam ediyor. Bunun bir *müdahale* olduğunu ve ailenizin herkesi buraya toplamak için büyük bir çaba gösterdiğini ve *masrafa* girdiğini anlatıyor. Verdiği mesaj şu: Çeneni kapat ve dinle.

Size, *Yeminli Gardiyanlar'm evinde yaşamaktan memnun kaldır mı? Yeminli Gardiyanlar'm evinden çıkabiliyor muydun?* gibi sorular soruyor ve önceleri ona cevap vermek kolay oluyor ancak her bir cümleye *“Evet ama..."* ile başlamak gibi sinir bozucu alışkanlığı var. Örneğin, *“Evet ama paranın nereye gittiğini tam olarak biliyor musun?" ve “Evet ama Guy Moffat'm geçmişte tam olarak neyle suçlandığını biliyor musun?"* Verdiğiniz her cevaba karşılık yeni bir soru soruyor. Çok yorucu. Bezdirici.

Sizden, bu kuruluşa neden katıldığınızı ve grubu tam olarak araştırmadan bunu yapmanın mantıklı bir neden olup olmadığını düşünmenizi istiyor. “Orayı seviyorum," diyorsunuz. “Beni seviyorlar.”

■Evet ama seni neden seviyorlar?"

Dave çok sinir bozucu biri. Sonra, can sıkıcı. Huzursuz ediyor. Dave size bir video bandı gösteriyor. Bu, Yeminli Gardiyanlar adında bir kültün emirlerini yerine getirmek üzere yönlendirildiklerini anlayıncaya kadar, mükemmel topluluğu bulduklarını düşünen •eski kült üyelerinin" ifadesi, insanüstü kadın-düşmanı rahip. İncil çılgınları için seks kulübü.

Dinlemeye başlıyorsunuz.

Üç gün tartıştıktan sonra, sırf işleri yoluna koymak için, bir süre ebeveynlerinizle birlikte evde kalmanın iyi bir fikir olacağına karar veriyorsunuz. Dave, anneniz babanızla diğer odadayken, Peder White'yi arıyorsunuz ve ona bir süre evde kalmak istediğinizi söylüyorsunuz. “Peki," diyor Peder White. “Seni çok iyi anlıyorum. Mutlu değilim ama yapman gerekeni yapmalısın. Ancak gerçekten gelip eşyalarını almalısın," diyor. “Biliyorsun, İncilini ve eşyalarını."

“Peki, Peder. Gelir alırım."

Dave'le annenize ve babanıza bir süre evde kalacağınızı söylüyorsunuz ve gerçekten rahatlamış görünüyorlar. Dave size “acil durum cep telefonu" numarasını veriyor ve bunu günde yirmi dört saat süreyle izlediğini söylüyor. Ne manyaklık. “Teşekkür ederim," diyorsunuz ve giderken ona sarılıyorsunuz. ▯ gece geç saatlerde gizlice evden çıkıp, hem eşyalarınızı almak hem de veda etmek için Yeminli Gardiyanlar Evi’ne gidiyorsunuz. En azından bu kadarını yapabilirsiniz.

Yeminli Gardiyanlar Evi’ne girdiğiniz anda, hatırladığınızdan farklı göründüğünü düşünüyorsunuz. Daha küçük. Daha boş. Telefon yok, televizyon yok, radyo yok. Daha önce bunun ne kadar tu¬

haf olduğunu fark etmemiştiniz. Bu durum, Dave'nin size yaptığ, uyarılara uyuyor: sizi kontrol altına alabilmek için, dış dünyaya bağlantınızı kestikleri konusundaki uyarıya. Ve o küçük yemek porsiyonları. Dave açlık ve uykusuzluğu, zihni kontrol etme taktığı olarak kullandıklarını söylüyor. Belki de haklıydı.

Bir anda, karanlık salonda Summer beliriyor. Onu görmek bile sizde cinsel bir sarsıntı yaratıyor. Ne *kadar yakışıklı.* Fakat sinirli görünüyor. Tedirgin. Ne var? Ne oldu? Merhaba demiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece onu takip etmenizi işaret ediyor ve ediyorsunuz. “Herkes nerede?” diye soruyorsunuz.

“Uyuyor.” diyor. Tuhaf. Peder White'nin veda etmenizi istediğini sanıyordunuz.

ikiniz birlikte gıcırdayan merdivenlerden bodruma, dua odalarının bulunduğu yere iniyorsunuz. Köşeyi dönüyorsunuz ve Summer ortadan kayboluyor. Dua odaları gerçekten ürkütücü görünüyor. Küçük. Çaaat! Summer sert bir cisimle size vuruyor, üstünüze çıkıyor, sizi yere bastırıyor, yumrukluyor. Şaka *mı yapıyor*? Başınız ıslak ve zonkluyor, onu üstünüzden itmeye çalışıyorsunuz ama itemiyorsunuz. Işıklar sönüyor. Ne *yapıyorsun*? Ama cevap vermiyor, pantolonunun kemerini açmaya çalışıyor ve öfkeyle bacaklarınızı açıyor.

Tekrar uyandığınızda, arka bahçede akçaağaçların arasındasınız. Saçlarınız keçe gibi, kurumuş. Ağrınız var... Nerede? Kalçanızda, bacaklarınızda, bacaklarınızın arasında. Güçlükle ayağa kalkıyorsunuz... Acaba ne kadar zamandır buradasınız? Tökezleyerek eve dönüyorsunuz. Birisine söylemeniz gerekir mi? Söyleyemezsiniz. Bunu hak ettiğinizi düşünüyorsunuz. Bu batağa kendiniz girdiniz ve çıkmanın bedelini ödüyorsunuz. Artık sizi rahat bırakırlar.

Bir ay geçiyor ve kendinizde bir gariplik hissediyorsunuz. Eczaneden hamilelik testi alıyorsunuz ve *tabii.* Hamilesiniz. Ailenize bundan bahsederseniz, muhtemelen sizi yatağa bağlarlar ve bebeği doğurmanızı sağlarlar, fakat belki de bebeği doğurmak istiyorsunuz. Bu bebek bu şekilde yapılmayı istemedi, insanlar bebek sahibi

Olmanın hayatlarını *değiştirdiğini* söylüyor. Hiç beklemedikleri bir ° *kilde* umut verdiğini anlatıyorlar... Yine de, babası Summer olacak. Bu durum her zaman sizin (ve bebeğin) başına bela olacak.

Kürtaj yaptıracaksanız, 172. Bölüme gidiniz (sayfa 493)

Kürtaj yaptırmayacaksanız, 173. Bölüme gidiniz (sayfa 498)

i

106

60. Bölümden...

Hiçbir şekilde yabancılarla kamyonete binmeyeceksiniz. Kamyonetlerde hiçbir zaman iyi şeyler olmaz. Hatta kamyonetleri niçin yapıyorlar acaba? Sübyancıların özel atölyeleri olsun diye mi? Kıza avazınız çıktığı kadar bağırmaya başlıyorsunuz. Etraftan insanlar, ne olduğunu anlamak için yanınıza toplanıyor ve kız fırlayıp kaçıyor. Rüzgârlıklı adam beyaz kamyonete binip gidiyor. Onu bir daha görmüyorsunuz.

Yeminli Gardiyanlar Evi'ne dönüyorsunuz. Zaman geçiyor. Yıllar ve yıllar. Hayatınız, tren tarifesi kadar rutin, kendiniz için hiçbir karar vermiyorsunuz, hiç paranız yok, eski adresinizi bile hatırlamıyorsunuz. Peder White başka bir eve taşınıyor ve onun yerine, sert anal seksten hoşlanan Peder Blue geliyor. Ne kadar çabalarsanız çabalayın, onunla birlikte dua etmeyi sevmiyorsunuz. Guy Moffatt reşit olmayanlarla grup seks yapmakla ve taşradaki yediden fazla şehirde çocuk pornosu dağıtan dondurma kamyonetleri işletmekle suçlandığında, siz neredeyse kırk beş yaşındasımz. Bir yıl süren davadan sonra, Yeminli Gardiyanlar iflas ediyor. Ev aldığı yardımı ve desteği kaybediyor. Peder Blue ortadan kayboluyor. Yine de diğerleriyle birlikte evde kalmaya, bir iş bulmaya çalışıyorsunuz ama her şey darmadağın oluyor.Soğuk bir günde eve dönüyorsunuz, elleriniz çatlamış, burnunuz

akıyor. Kapının üzerinde pembe bir mühür var. Pencerelere tahta çakılmış ve evin tam önünde bir polis, devriye aracının içinde sabırla oturuyor. Can sıkıntısından kahve içiyor. Evin birkaç üyesi, karla kaplı çimlerin üstüne dağılmış, şaşkın bir şekilde fısıldaşıyor, özel eşyalarıyla sığınmacılar gibi dolanıyor.

“Geldiler ve evi mühürlediler. Bizi dışarı attılar,” diyor birisi. Yanımıza hiçbir şey alamadık. Her şey bankaya gidecek."

Bir süre sonra insanlar uzaklaşmaya başlıyor - birisi ablasının evine gittiğini söylüyor, bir diğerinin şehir dışında bir arkadaşı var -ve hiç kimse Summer’i görmemiş. Summer kayıp. Uzun zamandır ilk kez yalnız kaldığınız için ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Bir telefon kulübesinden ödemeli olarak ailenizi arıyorsunuz. Hat kesik. Kuzeydeki teyzenizi arıyorsunuz ve size, annenizle babanızın on yıldır mezarda olduğunu ve onları oraya sizin koyduğunuzu söylüyor. Sonra da telefonu yüzünüze kapatıyor.

Şehir merkezine doğru yürüyorsunuz. Kış olduğu için hava çok soğuk. Bütün gün yürüyorsunuz, şehrin ucuna kadar gidip geliyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz? Gidecek yer yok. Aşağıya yönelip nehri geçiyorsunuz ve girdap yapan karanlık suya bakıyorsunuz. Her şey yanlış görünüyor, havada tuhaf bir tat var. Başınız ağrıyor, nabzınızı şakaklarınızda hissedebiliyorsunuz. Nehir kıyısı boyunca çıplak ağaçlar kara parmaklarıyla havayı tırmalıyor.

Nehrin kenarına oturuyorsunuz, suyun hızla akışını seyrediyorsunuz, dağılan düşüncelerinizi toparlamaya çalışıyorsunuz ve kalbiniz, zonklayan beyninizde atıyor, atıyor. Kafanızı bir toplayabilse-niz, unuttuğunuz bir şeyi, örneğin önemli bir işi, bir ismi, önem taşıyan bir tarihi hatırlayabilseniz. Biraz uzanmaya karar veriyorsunuz. Sonra bir ateş yakacaksınız. Eve geri dönüp orada başka kimlerin olduğuna bakacaksınız. Nehrin kenarında uyuyakalıyorsunuz, buz tabakaları sırtınıza esiyor. Kireç gibi beyaz nehir akmaya devam ediyor. Bir daha uyanmıyorsunuz.

107

61.
Bölümden...

Bursu alıyorsunuz ve her şey yoluna giriyor. Yeni okulunuzda, kocalarını öldüren ev kadınlarını betimleyen bir dizi resim yapıyorsunuz. Resimlerinizdeki kadınlar, klasik ve güven verici. Arka fonlar yoğun Şam işi halılarla ve pembe yanaklı çocuklarla süslü. Kadınlar kocalarını öldürürken hiçbir heyecan göstermiyor. Bunlar, derli toplu, bakımlı ve sakin kadınlar; çelik kızartma tavalarıyla kocalarının kafalarına vururken, kocalarını mahzen merdivenlerinden aşa-ğiya yuvarlarken, garaj kapılarıyla ikiye bölerken, kuzu kızartmalarına zehir koyarken, banyolarına prize takılı tost makineleri koyarken, tek bir saç teli bile dağılmıyor.

Anlaşılan Manhattan'daki her kadın içten içe kocasını öldürmek istiyor. Büyük yağlı boya tablolar hemen satılıyor ve insanlar, giderek uzayan bekleme listesine adlarını yazdırmak için sıraya giriyor, Birçok sergi açıyorsunuz, çok sayıda ödül kazanıyorsunuz ve *The New Yorker, Times* ve *People* dergileri sizinle röportaj yapıyor.

Resepsiyonlardan birinde, Thompat Beene adında havalı, gösterişli bir Güneyli beyefendiyle tanışıyorsunuz. O da yetenekli bir ressam ve koleksiyoncu. Karmakarışık bal-renkli saçları ve sonsuza dek yaramaz bir çocuk olarak kalacakmış izlenimi veren küçük şirin gamzeleri var, ikiniz çıkmaya başlıyorsunuz ve düzenli sevginin, derin sohbetlerin, uzayan akşam yemeklerinin ve muhteşem oral seksin getirdiği mutluluğa kapıldıkça, resimleriniz değişmeye

başlıyor, Kadınların arlık öldürürken eskisi kadar mutlu görünmüyor. Birdenbire huzursuz görünmeye başlıyorlar, sanki kocalarım öldürme konusunda biraz tereddütleri var gibi. Kaygılılar Cinayetim artık o karlar yaratıcı değil. O kadar vahşi değil.

İnsanlar bu değişikliği fark ediyor. o gücün nereye gittiğini soru)/orlnr. Gnlorl müdürü en azından, bekinmede olan uzun insan lis tecili beslemek için orijinal seriden birkaç resim yapmanızı istiyor ama yapamıyorsunuz. Thompat sizi fazla mutlu ediyor. O ilk öfkeyi, kaynak noktasını bulamıyorsunuz. Kayboluyor.

Solo sergiler tükeniyor, resim bekleyen insanlar, resimler gelince İade ediyor. Öte yandan Thompat'ın eserleri ciddi bir şekilde dikkat çekmeye başlıyor. Eserleri gelişiyor, daha soyut ve cesur hale geliyor. Bir galeri onu kapıyor ve ilk solo sergisini teklif ediyor. İlişkiniz ikiniz üzerinde ters etkiler yaratıyor gibi görünüyor. Sizin çalışmalarınız zayıflarken, onunki kuvvetleniyor. Ancak birbirinize âşıksınız, dostluğunuz ve cinsel hayatınız son derece uyumlu. Sonra bir gün, Thompat, ağzında ıslak bir boya fırçasıyla, dizinin üstüne çöküp size evlenme teklif ediyor. Sizdeki verimsiz dönem onun hatası mı, sizin hatanız mı, yoksa kimsenin hatası değil mİ? Evet derseniz pişman olur musunuz? Hayır derseniz, daha da mı pişman olursunuz?

Thompat'la evlenecekseniz, 174. Bölüme gidiniz (sayfa 500)

Thompat'la evlenmeyecekseniz, 175. Bölüme gidiniz (sayfa 504)

108

61. Bölümden...

Bütün mal varlığınızı topluyorsunuz ve Port Antonio, Jamaika'da derin, yeşil bir vadiye bakan küçük bir kulübeye taşınıyorsunuz. Ev küçük ama dört tarafını saran bir verandası ve vadinin ötesinden mavi okyanusu görebildiğiniz bir gözcü yeri var. Diğer tarafında şehrin kendisini seçebiliyorsunuz. Gece gündüz sokak hayatının gürültüsü duyulabiliyor. Açık pazarlarda Maylay elmaları ve avokado, papaya ve muhallebi, star elması, Hint ayvası, tarçın elması, karidesli köri, Karayip çorbası, bebek bezleri, İnciller, ithal lastik ayakkabılar, canlı tavuk, Fransız rujlar, korsan filmler, kullanılmış kitaplar, taze bambu, guava suyu ve Jamaika'nın kendi Appleton romu satılıyor.

Şehre çok fazla turist gelmiyor. Buraya ulaşım zor; Kingston veya Montego Körfezi'nden önemli ölçüde azalmış yollarda bir günde gelinebiliyor. Port Antonio limanı da, büyük yolcu gemilerinin demir atamayacağı kadar sığ. Bölgesel jeoloji yüzünden liman hep sığ olacak; dinamitle derileştirmeye çalıştırmak deniz yatağını çatlatır ve ana karadaki fay hatlarının kırılmasına yol açabilir. Port Antonio'lular ülke dışından pek insan görmüyor ve özellikle istedikleri de söylenemez.

Size yeterince dostluk gösteriyorlar (yolun sonunda meyve satan kadın size *Sevgili Melek* diyor) ama temkinli davranıyorlar.

Dışarıdan gelenler, Jamaika'nın ritmini, en küçük alışveriş akışını bile kesmektedir. Jamaika lehçesini takip etmekte zorlanıyorsunuz ve çoğu zaman söylenenlerden hiçbir şey anlamıyorsunuz. Ray, Port Arıtonio hastanesindeki işini çok seviyor. O kadar fazla para kazanmıyor - Birleşik Devletler'de kazandığı parayla karşılaştırılamaz-ama kendisinin de belirttiği gibi, kaç tane hastanede şnorkelle yüzme kulübü vardır ve taze mango satılmaktadır? Ray işten sonra hemen her gün kumsala gidiyor; çok sayıda yerli arkadaş ediniyor, zar atan ve Ray'ın kâğıt kadar beyaz teniyle sürekli olarak dalga geçen adamlarla takılıyor. Ray buna bayılıyor. Siz sadece onun ganja'yı, yani marihuanayı biraz bırakmasını istiyorsunuz.

Yaklaşık altı ay sonra, hamile olduğunuzu anlıyorsunuz. Mutlu oluyorsunuz... yani, galiba. Ray size evlenme teklif ediyor ve düğününüz, gün batımında kumsalda yapılıyor. Bütün aileniz ve arkadaşlarınız katılıyor. Hayat bir süre cennetteymiş gibi geçiyor. Bebek için çocuk odasını hazırlıyorsunuz, doğum öncesi sağlık bakımıyla ilgili kitaplar okuyorsunuz. (Bir daha asla metamfetamin kullanmamaya yemin ediyorsunuz. Çocuğunuzun beynini kemirebilir.) Annenize telefonda defalarca, defalarca; evet, güvende olduğunuz ve hayır, ev taşımadığınız konusunda güvence veriyorsunuz.

Bebek için muhteşem hayaller kuruyorsunuz; kızınız, göz kamaştıran dağ başındaki bu harika evde büyüyecek. Billur gibi derede oynayabilir, buz mavisi okyanusta yüzebilir, yılın her gününde taze mango ve papaya yiyebilir. Şahane bir çocukluk yaşayacak. Sonra, Alison bebek doğuyor, tombul yanaklı tatlı, minicik el ve ayak parmakları olan sarışın bir bebek. Bebek o kadar değerli ki, çok yorgun olmanıza rağmen, ona baktığınız zaman bedeninize endorfinler akın ediyor ve devamlı olarak neşeli bir uçukluk durumundasınız.

Sonra şansınız dönüyor. Annenizle babanız bir trafik kazasında aniden ölüyor ve Alison'la birlikte uçakla eve dönüp cenazeye katılıyorsunuz. Alison anneannesini ve dedesini hiçbir zaman tanıya-

mayacak. Sonra Ray işini kaybediyor. Rastgele yapılan tarama sınavını geçemiyor - marihuana testi pozitif çıkıyor - ve ona, Böyle *bir aptallığı nasıl yaparsın!* diye bağırıyorsunuz. Sonra bir de, Betty kasırgası vuruyor ve kuvvetli rüzgâr gürleyerek vadiyi aşıyor, sizin dağ başınızda uğuldayarak evinizi paramparça ediyor. Meyve satan kadın, “God neva *pramise* wi a *bed a roses, im nevea teli* any *baddy dat life ould be smoode,"* diyor. Bu, eski bir Jamaika özdeyişi: Tanrı size hiçbir zaman gül bahçesi vaat etmedi, hiçbir zaman hayatın kolay olacağını söylemedi.

Sigorta, evinizi yeniden yapma maliyetinin yalnızca yarısını karşılıyor ama yine de hayalinize ölümüne, sıkı sıkıya tutunuyorsunuz. Alison bu dağ başı kulübesini hak ediyor, şehirde kiralık bir daireyi değil. Bütün birikiminizi, emeklilik hesabınızı, portföyünüzü kullanmanız gerekiyor, sahip olduğunuz her şey, maliyeti karşılamaya gidiyor. Ray, cinsel yolla bulaşan hastalık kliniğinden başka bir yerde iş bulamıyor. Klinik son derece popüler ama Arby’s restoranında çalışsa alabileceği kadar para kazanıyor. Jamaika'da hesabı kapatabilmek eğlenceli ama çökmüş durumda olmak hiç de eğlenceli sayılmaz.

Yapabildiğiniz en kısa sürede, siz de işe dönüyor, şehirdeki eczacıya asistanlık yapmaya başlıyorsunuz. Orada reçetelerdeki ilaçları veriyor, hapları sayıyorsunuz, *ilaçlar ilaçlar ilaçlar.* Son zamanlarda hiç aklınızdan çıkmıyor. Yine şiddetle istemeye başladınız. Hep çok yorgunsunuz ve Alison yürümeye başlıyor, gece gündüz evin içinde yalpalaya yalpalaya oraya buraya dolaşıp duruyor. Birazcık metamfetaminin ona yetişmenizi sağlayacağını düşünüyorsunuz.

Hayat giderek zorlaşıyor. Siz ve Ray faturaları karşılayamıyorsu-nuz ve Alison’da, pahalı ilaçlar gerektiren bir astım hastalığı oluşuyor. Amerika'ya geri taşınmak için bile paranız yok. Taşınabileniz de aynı durumda olacaksınız, üstelik uçak parası vermemiş olacaksınız, zaten uçak biletini karşılayacak paranız yok.

O aşamada, adada metamfetamin satıldığını hiç görmediğinizi gediyorsunuz. Jamaika daha çok marihuana ve mantar yeri, kokain ve metamfetamin mekânı değil. *Ama olabilir.* Metamfetamini nasıl yapacağınızı hatırlıyorsunuz ve eğer küçük çapta üretmeye başlarsanız, çok kısa bir süre için, eve dönecek kadar para kazanabilirsiniz. Hatta belki biraz yatırım yapıp, biraz daha avantajlı duruma geçebilirsiniz... Alison'un hatırına.

Uyuşturucuyu yapacaksanız, 160. Bölüme gidiniz (sayfa 460)

Uyuşturucuyu yapmayacaksanız, 161. Bölüme gidiniz (sayfa 462)

109

62. Bölümden...

Luis San Diego Uluslararası Havaalanı'nda, bir buket beyaz p_a. patya ve utangaç bir gülümsemeyle sizi bekliyor. Aklınızdan binler, ce düşünce geçiyor. Gelmekle delilik mi yapıyorsunuz? Mutlu mu görünüyor, yoksa üzgün mü? Bu kez de aynı şekilde olacak mı? Farklı mı olacak? Yakında bir otelde kalıyorsunuz, parasını o ödüyor. Sizi harika yerlere götürüyor: Gaslamp mahallesinde suşi ye. meğe, Ghirardelli'de banana split yemeğe, Denizcilik Müzesi'ne, hayvanat bahçesine. Tahta kaldırımda yürürken Luis size, dünyayı anlamakta zorluk çekmesinin nedenlerinden birinin, disleksik olması ve bunun onu tüketmesi olduğunu söylüyor.

"Sanki her zaman yabancı bir ülkede gibiyim," diyor. "Sanki harfleri ve sayıları çözüp, başka hiç kimsenin bilmediği bir lisana dönüştürür gibiyim." İşte bu nedenle devamlı yorgun olduğunu söylüyor. Bu nedenle her gün aralıksız altı saati kendisine ayırmak zorunda olduğunu anlatıyor.

Onu öptüğünüz zaman güneş ışığı ve uyku tadı alıyorsunuz. Geceleyin, yatakta dönerken, geniş eli belinizin kıvrımına geliyor. Zaten üç kere sevişmiştiniz, şimdi de bir kez daha sevişmek için geliyor. Artık sizden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmiyorsunuz.Onu içtenlikle öpüyorsunuz ve ona sıkıca sarılıyorsunuz. Tek vücut oluyorsunuz. Sürtünmeden, neredeyse vajinanızın derisi soyulacak

Ama doyamıyorsunuz. Onun içine girmek istiyor gibisiniz; göğüs Kafesinin içine girip, kendi kemik kafesinizde dolaşmak, dış dünyan korunmak istiyorsunuz.

Artık onun disleksi hastalığını anladığınızdan ve işaretlerini nasıl İzleyeceğinizi öğrendiğinizden, onu sürekli olarak parası biten parkmetre gibi okuyabiliyorsunuz. Günde dört kez, aksatmadan, geciktirmeden, yemek yemesi gerekiyor. Eğer yemezse, kısmen gafa karışıklığından, kısmen de kızgınlıktan kaynaklanan o donuk bakış geri geliyor ve kaplumbağanın saklanırken yaptığı gibi, giderek daha çok içine kapanıyor.

Onunla beraber yaşamanızı istiyor. Onunla bir hayat kurmanızı. Saçlarınızı ve tırnaklarınızı nerelerde yaptırabileceğinizi gösteriyor. Süpermarketin jimnastik salonunu, hatta yoga stüdyosunun nerede olduğunu gösteriyor. Sizi kumsala götürüp, diz çöküyor. “Benimle yaşamak ister misin?” diye soruyor. Yüzünde sevgi dolu bir ifade »ar. Yine de, onun gerçek hali bu mu yoksa diğeri mi? Öyle mi olacak, böyle mi? Aydınlık mı, karanlık mı? Nasıl anlayacaksınız?

Luis'le beraber yaşamaya başlayacaksanız, 176. Bölüme gidiniz (sayfa 507)
Radyoda stajyerliğe başlayacaksanız, 177. Bölüme gidiniz (sayfa 510)

110

63. Bölümden...

Onun koşullarını kabul ediyorsunuz çünkü aptallık ve çılgın tecavüzcü potansiyeli bir yana, biraz seksi buluyorsunuz. Harrington gece yarısı civarında geleceğini söylüyor, o zamana kadar *mükemmel bir şekilde hazır olman* konusunda uyarıyor. “Işık olmayacak,” diyor. “Eğer bir tek lambanın yandığını görürsem, sopayı çıkarırım. Eğer sana yapmanı söylediğim şeylerden birini yapmazsan, senin cidden canına okuyacağım." Sesi sizi hem heyecanlandırıyor, hem de korkutuyor. Birazdan ne olacaksa, çok büyük olacak.

Gece saat on birde süt-aromatik Asya ağacı banyonuzdan çıkıyorsunuz ve siyah bir külot giyiyorsunuz. Deli olma olasılığı ne? Katil olma olasılığı? (Kesinlikle bir katil, nasıl katil olmasın? Bu kesinlikle bir katilin konuşma şekli.) Ya sizi doğrar ve kimsenin haberi olmazsa? Kimsenin haberi olmayabilir. Resepsiyonu arayıp telefonla erkenden uyandırmalarını istiyorsunuz. En azından ölürseniz, öğlenleyin temizlikçiler gelmeden, cansız bedeniniz şişmeden sizi bulabilirler... ve resepsiyona, uyandığından *emin olmalarını* söylüyorsunuz. Eğer telefonu açmazsanız, yukarıya, odaya birini gönderecekler. Müthiş bir güvenlik planı.

Hazırlanıyorsunuz. Perdeleri kapatıyorsunuz, lambaları söndürüyorsunuz ve gözlerinize gevşek bir şekilde beyaz ipek bir eşarp

r

yuyorsunuz. Yirmi dakika kadar bu şekilde yattıktan sonra, kaplan kilidini açmayı unuttuğunuzu fark ediyorsunuz! Yataktan fırlayıp, kilidi açıyorsunuz ve koşarak yatağa dönüyorsunuz. Kalbiniz l(Üt küt atıyor, elleriniz terliyor. Bu çok saçma. Bu, başlı başına, hayatınızda yaptığınız en saçma şey. Eğer öldürülürseniz, bunu hak etmiş olacaksınız.

Gece yarısı oluyor, gece yarısı geçiyor. Sizi bekletiyor. Saate en jön baktığınızda sabaha karşı 03.40'tı ve bir anda sizi birisinin şiddetli bir şekilde sarsmasıyla uyanıyorsunuz. Aniden doğruluyorsunuz ve direnmeye çalışıyorsunuz ama o değil! Gelen hizmetçi, başınızın etrafında beyaz eşarp olduğu için ölmüş olmanızdan korkmuş.

Yani ikiyüzlü herif gelmedi bile. Meni veya kan var mı kontrol ediyorsunuz. Hiç bir şey yok. Cep telefonuna cevap vermiyor ve aramıyor. Lanet olsun, neler oluyor? Bu adamın peşine düşmeli misiniz? Bu da oyunun parçası mı? Kendi hamlesini planlayabilmek için, sizin hamle yapmanızı mı bekliyor? Muhtemelen katil değil; bir katil durumdan yararlanırdı, en azından gelirdi. Belki de Harrington sizden biraz yaramazlık yapmanızı, sizi dövmek için gerekçe vermenizi istiyor.

Taksiye binip Harrington'un evine gidecekseniz, 178. Bölüme gidiniz (sayfa 514)

Hemen Birleşik Devletler'e dönecekseniz, 179. Bölüme gidiniz (sayfa 520)

111

63.
Bölümden...

Telefondaki boğuk sese, önerisi seksi olsa da, son derece tehlikeli ve aptalca olduğunu söylüyorsunuz. Adam gülüyor ve onun yerine, onunla lobide buluşup yemeğe gitmek isteyip istemeyeceğinizi soruyor. (Adam gülünce rahatlıyorsunuz. Aptallık olacağını o da biliyormuş gibi görünüyor.) o gece onunla buluşmayı kabul ediyorsunuz.

Hazırlanırken acele etmiyorsunuz. Bol miktarda bergamut-limon losyonu ve hafif parfüm. Aşağıya erken iniyorsunuz, rahatsız bir 16. yüzyıl berjer koltukta bekliyorsunuz. Kartpostal kadar güzel görünmeye çalışıyorsunuz, bu yüzden bacak bacak üstüne atıyorsunuz ve yüzünüze ihtiraslı ama masum ama yine de her şeyi bilen bir ifade takınıyorsunuz. Hiç kimse size dikkat etmiyor. Dönen kapılardan insanlar giriyor ve çıkıyor. Bunlardan her hangi birinin Harrington olabileceğini düşünüyorsunuz, her biriyle seks yaptığınızı hayal ediyorsunuz... Şişman, göbekli iş adamı, kel kafalı büyükbaba, şık gey genç...

Sonra onu görüyorsunuz. Onu hemen tanıyorsunuz, iri yarı bir adam. 1,93 boyunda, geniş omuzlu ve darmadağınık, taranmamış saçlı biri. Ayağa fırlayıp sırıtmaya başlıyorsunuz. "Yani çılgın adam serisin?" diye soruyorsunuz. Kesinlikle muhteşem biri - çok yakışıklı - ve ağzınız kuruyor.

•Ta kendisi," diyor ve sizi içtenlikle kucaklıyor. Kolunuzdan tutup, kalabalık sokağa çıkarıp, yakındaki küçük köri restoranına götürüyor.

Restoranda, kırmızı kâğıttan fenerler ve loş sarı mumlarla, sıcak ve neşeli bir hava var. Hindistan cevizi çorbası ve fıstıklı tavuk satay yerken onun yüzünü inceliyorsunuz. Yüz hatları muhteşem ama Blue Mountain sıradağları gibi aynı zamanda kaygı verici. Geniş alnı, sert burnu, her şeyi sert çizgilerle çizilmiş gibi. Hiç kuşkusuz.

Diğer bütün alfa erkeklerinin alfa erkeği. Onun yanında kendinizi güvende ve korunmuş, sanki her şeyi halledecekmiş gibi hissediyorsunuz.

Size seyahatlerinden bahsediyor. Zehirli Japon balon balığı olan fugu yediği zamanı, Patagonya'daki Bio Bio'da köpüklü sularda raftingyaptığı zamanı, Stewart Adası açıklarında mako köpekbalığı tarafından nasıl ısırıldığını anlatıyor. Bali ve Endonezya gibi uzak yerleri seviyor. Yanında hep çok güzel, anlamlı bir yol arkadaşı istediğini, tıpkı sizin gibi bir kadını istediğini söylüyor. Yemekten sonra sokakta yürürken elinizi tutuyor, o kadar iri ve kuvvetli ki, kendinizi küçük bir kız gibi hissediyorsunuz. Dönemeçli parke taşlı sokaklarda yürüyorsunuz ve bu size çok tanıdık geliyor, sanki onunla uzun zamandır tanışıyorsunuz, bunu zaten biliyorsunuz, ezelden beri beraber böyle yürüyüşler yapıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Sizi, baskılı alüminyum tavanları ve kalın albatr lambaları olan küçük, popüler bir bara götürüyor. "Seni mahvetmeme izin vermediğin için çok memnunum," diyor. "0 bir sınavdı. Bu küçük, kirli dünyada çok sayıda akılsız insan var. insanın onları ayıklaması gerekiyor."

Biraz daha beyaz şarap içtikten ve birbirinize sokulduktan sonra, eve gitme zamanı geliyor. Onun yukarı gelmesine izin vermiyorsunuz; bunun yerine, ona lobide iyi geceler öpücüğü veriyorsunuz. (Onun yukarı gelmesini istemenize rağmen, daha önceki "sürtük

testini" hatırlıyorsunuz ve bu nedenle, iyi geceler diyerek bırakıy$_{0r}$ sunuz, dudaklarınız sızlıyor, bıyığının değdiği yerlerde yüzünüz kıızarıyor.)

Bundan sonraki günler çok bulanık. Bütün zamanın^ Harrington'la geçiriyorsunuz. Harrington her şeyi planlıyor, düzenliyor ve her şeyin parasını ödemekte ısrar ediyor. Sonuçta, eve dönüş biletinizi iptal ediyorsunuz ve (geçici olarak!) onun, ManorSokağı'ndaki evine taşınıyorsunuz. Burası mavi camlı, zımparalanmış alüminyum mobilyalı ve aklınıza gelebilecek her türlü elektronik eşyası (düz ekran televizyon, çok hoparlörlü ses sistemi, interkom güvenlik alarmı...) bulunan iki katlı soğuk bir apartman dairesi.

Yatağı basit bir karyola ve sizi ilk kez yatırdığında, giysilerinizi çıkarıyor ve yavaşça çıplak göbeğinizi okşuyor. Korkuyla, zevkle, beklentiyle dudağınızı ısırıyorsunuz. Sonra hayatınızda gördüğünüz en büyük penisi çıkarıyor; daha ziyade, iki tane çirkin, büyük penisin birleştirilmiş hali gibi duruyor. Sırayla, önce kibar kibar, sonra hırpalayarak sevişiyor. Ne yaparsa yapsın, kontrol onda. Size isimler takıyor. *Prensesim* diyor, *kaplumbağa* diyor. *Fıstık, fındık faresi, papatya* ve *güvercin* diyor. Akşamları ona yemek yapıyorsunuz, gerçi Harrington'a yemek yapmak, ameliyat yapmaya benziyor; her şeyi çok düzgün istiyor.

Babanız arıyor, orada İngiltere'de *ne yapıyorsanız,* yapmanızın çok güzel olduğunu ama artık *eve* dönme zamanınızın geldiğini söylüyor. Eğer *hemen* dönerseniz, radyo istasyonunda sizin için ayarlayabileceği bir stajyerlik imkânı olabileceğini belirtiyor. Harrington'a bundan bahsedince, bunun çok saçma olduğunu söylüyor. "Burada kalabilecekken, neden sıradan bir hayata dönesin?" diye soruyor. Daimi olarak yanına taşınmanızı teklif ediyor.

Harrington'un yanına taşınacaksanız,180. Bölüme gidiniz (sayfa 522)
Eve dönecekseniz, 181. Bölüme gidiniz (sayfa 527)

112

64. Bölümden...

Rocky'nin evine gidiyorsunuz. Zengin ya da yoksul, bazı insanlar sizi kendi evinizdeymiş gibi hissettiriyor. Kim bilir neden. Yakında oldukları zaman kalbiniz, elleriniz, teniniz, her şey uyanıyor, mırıldanıyor ve titreşiyor. Rocky sizin için öyle biri. Para bunu satın alamaz. Gülüşü içinizi eritiyor, her şeyi berrak ve parlak hale getiriyor, işin olumsuz yanı, ta Brighton Kumsalı'nda yaşaması, içinizi eritse de eritmese de, bütün paranız taksiye gidiyor.

Gerçi hiç kimse Brighton Kumsalı demiyor, Küçük *Odessa* diyorlar çünkü herkes Rusya'nın Karadeniz kenarındaki aynı adlı bölgesinden geliyor. Küçük Odessa'daki her şey Rusça, sokak işaretleri bile. Borç çorbasını ve semaverleri, salamlı sandviçten daha kolay bulabiliyorsunuz ve İngilizce konuşmanız sadece kaşların kalkmasına ve fısıltılara yol açıyor. New York'un ortasında başka bir ülkeye gitmiş gibi olunuyor.

Orada, baharat kokan havada ve kavga edilen sokaklarda yürümek hoşunuza gidiyor. Sizi kimse rahatsız etmiyor ve etseler bile, zaten onları anlamıyorsunuz. Rusça bilmiyorsunuz ve insanlar söylediklerinden hiçbir şey anlamadığınızı keşfedince araya belirli bir mesafe koyuyor. Neredeyse görünmez bir şekilde sokaklarda dolanıyorsunuz, Küçük Odessa etrafınızda koşuşturup duruyor.

Kira kontratınızın süresi dolunca, Rocky'nin yanına taşınıyorsu-

nuz, zaten gösterişçi beceriksizlerle dolu aptal sanat okulunu bira-kıyorsunuz ve küçük bir bölge üniversitesine naklediliyorsunuz. Bir grup Rus göçmene, aksi ve her şeyi bilen II. Dünya Savaşı tarihçilerine sanat tarihi dersi vermeye başlıyorsunuz. Dersler ve Rocky'y|e bir ev kurma telaşı arasında, şehre inecek vaktiniz pek olmuyor. Aradığınız her şeyi orada veya Brooklyn'den başka yerlerde, hatta Coney Island'da bulabiliyorsunuz. Manhattan şehir merkezi şimdi Mısır kadar uzak görünüyor.

Yıllar geçiyor. Siz öğretmenliğe devam ediyorsunuz ve Rocky köşede, şanssızlık getireceği gerekçesiyle isim vermeyi reddettiği bir bar açıyor. Yalnızca *Benim Barım* diyor ve herkes de böyle demeye alışıyor. Fesleğen, karabiber veya hurmayla demlenen patatesle yaptığı yemekler ve votkalı kokteylleri ile meşhur oluyor. Bütün zamanını, MoskovaII arkadaşlarıyla birlikte orada, votka içerek, soğan yiyerek ve komünizmin erdemlerinden bahsederek geçiriyor (anlaşılan çok erdemi var). Siz mutlusunuz, o mutlu. Ancak artık Rocky'i neredeyse hiç göremiyorsunuz. Bazen siz uyandığınız zaman evde oluyor ama sonra erkenden çıkıp, bütün gününü malzeme atımıyla ve evrak işleriyle uğraşarak geçiriyor. Sonra eve gecenin geç saatlerinde, daha doğrusu sabaha karşı geliyor ve sizi uyandırmamak için sessizce yanınıza kıvrılıyor. Artık hiç sevişmiyorsunuz.

Koridorun karşı tarafındaki Rus Sergei olmasa, morali bozuk, yalnız biri olacaksınız. Sergei, asık suratla ortalıkta dolaşan iri bir adam. Bir zamanlar Rusya'da tanınmış bir satranç oyuncusuymuş. Tozlu ödüllerini ve kupalarını, örümcek ağı bağlamış raflarında, Rus diplomatlarla ve ünlülerle çekilmiş sararmış fotoğraflarının yanında saklıyor. Fotoğraflarda gülüyor ve şu anki haline hiç benzemiyor. Kaybolmuş gibi.

Hemen her gece sizi müze gibi olan dairesine, kirazlı kirş ve haşlanmış armut yemeğe davet ediyor. Size satranç oynamayı öğretiyor ve bir zamanlar annesine ait olan eski kurmalı Victrola mar¬

ka fonografa en sevdiği vinil Rus opera plaklarını koyuyor. İkiniz atipik sınıf yapıları ve Batı uygarlığının çöküşü konusunda felsefe yapıyorsunuz. Yan yana oturup solitaire oynuyorsunuz ve "Riziko" seyrediyorsunuz. Rocky ikinizin arkadaş olduğunun farkında bile değil, evde fark edecek kadar kalmıyor.

Küçük Odessa'daki diğer herkes gibi, Sergei de, siz dâhil herkes hakkında her şeyi biliyor. "O kadar çok şefkat istiyorsun ki!" diyor, "Hiç tanımadığın insanlara karşı bile küçük itaatkâr bir kapıcı gibi davranıyorsun. Evet *efendim, hayır efendim."*

Onun sözlerini önemsemiyorsunuz. Onu önemsememenizden nefret ediyor. Bir bardak kirş daha koyuyor. "Kedi yavrusu gibi insanların ayaklarının dibinde miyavlamanın hiçbir yararı yok. İnsan-lan mutlu etmen kimin umurunda? Mücadele ettiğin zaman keyif alıyorum," diyor ve gerçekten öyle. Sizi her türlü tartışmaya, çekişmeye, savunmaya ve her pahasına savaşmaya zorluyor (çoğunlukla satranç tahtasında). Ona karşı gelmeniz, çaresiz kalıp bağırmanız hoşuna gidiyor. Sizi buna kendisi kışkırtıyor. Bunu anlıyorsunuz, çünkü "Hepimiz kadınların hamile olduğu zaman daha mutlu olduğunu biliyoruz," ya da "Herkes Fransız ekspresyonistlerin homoseksüel olduğunu biliyor," gibi peşini bırakmayacağınız bir şey söylüyor.

işte bu aşamada ona ağzınıza geleni söylüyorsunuz, geri zekâlı, mankafa, yarım-akıllı, papağan, Rus aristokrat bozuntusu, Kievli mağara adamı gibi isimler sayıyorsunuz ve bunlara kendisi sebep oluyor. Ona sayıp döktüğünüz zaman, gözleri ışıldıyor ve yanaklan-na renk geliyor. Etrafta olup ona bağırdığınız zaman, kendisini Rusya'daymış gibi hissettiğini, midesinin yandığını, gözlerinin karardığını söylüyor. Onu daha sık dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyorsunuz, ona evinden çıkamayan hasta, korkak yaşlı, paranoyak şizofren diyorsunuz. Sonunda yaptığınız eziyet semeresini veriyor ve klezmer gecesinde eski arkadaşlarıyla dans etmeye gidiyor. Arkadaşları onu gördüklerine o kadar seviniyor ki, ona kadehlerle votka

ısmarlıyorlar ve sonuç olarak, sabahın dördünde çırılçıplak Atlantik Okyanusu'na giriyorlar.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Sergei kötü bir gribe yakalanıyor ve ateşi çıkıyor. Çarşafların arasında inliyor ve titriyor. Dışarı çık. maya siz zorladığınız için, kendinizi çok kötü hissediyorsunuz. "Geri zekâlı," diyorsunuz ona. "Aklın neredeydi?" Ona tavuksuyu çorba, aspirin ve çinko tabletleri götürüyorsunuz. Alev alev yanan alnına buz gibi suya soktuğunuz bezler koyuyorsunuz ve hezeyan içindeyken sizin bir melek olduğunuzu, erkek arkadaşınızın elindekinin kıymetini bilmediğini, köpekle evlenseniz daha iyi durumda olacağınızı söylüyor. Size *canım, fıstığım, zavallım* diyor ve uykusunda sizi sayıklıyor.

Sağlığına kavuştuktan bir hafta sonra Sergei sizi akşam yemeğine davet ediyor, ilk kırmızı tehlike işareti, Sergei'nin Rocky'nin şehir dışında olduğunu biliyor olması, ikinci kırmızı tehlike işareti, Sergei'nin size şampanya aldığını söylemesi ve üçüncüsü (ve en önemlisi) bacaklarınızı tıraş etmeniz. Bütün bu tehlike işaretlerine rağmen, yine de, onun dairesine gidiyorsunuz. Ne yapabilirsiniz? Bazen kırmızı ışıklar yeşil ışık gibi görünüyor.

Sergei size annesinin uzun kesme kristal bardaklarıyla şampanya koyuyor. Şerefe kadeh kaldırıp boşalttıktan sonra, size sarılarak tezgâha bastırıyor ve ocağın üstündeki boş çorba tenceresini deviriyor. *Size âşık olduğunu - sizinle evlenmek istediğini* - söylüyor ve ikiniz, mutfakta yere devriliyorsunuz, Sergei ansızın ortaya çıkan uçları dikleşmiş göğüs uçlarınızı emiyor, siz de bir yandan pantolonunun kemerini açmaya çalışırken, saçlarını ısırıyorsunuz. "Evlen benimle..." diye fısıldıyor kulağınıza ateşli bir şekilde. "Lanet olsun, evlen benimle."

Ertesi gün Rocky eve döndüğünde, moraran dizinize buz koyuyorsunuz ve ona söylemeye karar veriyorsunuz. Fakat Rocky, ağzı kulaklarında sırıtıyor. Paintball oynamamış. Anlaşılan, sonunda dişçiye gitmiş ve zavallı dişlerini düzelttirmiş.

Size gülüyor ve bütün eski duygularınız yeniden canlanıyor. Çok şirin görünüyor. Şeker. Ayrıca size de bir şey almış. Bu bir yüzük, küçük damla kesimli pırlanta alyans. Diz çöküyor ve onunla evlenmenizi istiyor. Şaşkınlıktan donakalıyorsunuz ve inanamıyorsunuz. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyorsunuz ki, artık beklemekten vazgeçmiştiniz, fakat Sergei koridorun karşı tarafında ve o da bir yanıt bekliyor.

Rocky'yle evlenecekseniz, 182. Bölüme gidiniz (sayfa 534)
Sergei'yle kaçacaksanız, 183. Bölüme gidiniz (sayfa 536)

113

64. Bölümden...

Ben'le akşam yemeğine çıkıyorsunuz ve şahane bir yemek oluyor. Sizi Nobu'ya götürüyor ve mavi yüzgeçli, sarıkanat, kızıl somon, tırtıl ruloları yiyip soğuk sake içiyorsunuz. Ben size bütün suşi piyasasının Tokyo'daki iki kardeş tarafından yürütüldüğünü, bunlardan birinin gözlerinin mercana benzediğini, diğerinin de sadece cheeseburger yediğini söylüyor. Onların bütün dünyadaki suşi hanedanına egemen olduklarını ve rakiplerini öldürdüklerinin söylendiğini anlatıyor. Her neyse. Veuve Clicquot şampanyasıyla umursamayacak kadar sarhoşsunuz. Leziz yılanbalığından bir lokma daha alıyorsunuz.

Ben'de bir şeyler hoşunuza gidiyor ama tam olarak ne olduğunun adını koyamıyorsunuz. *Evet koyabiliyorsunuz:* Parası hoşunuza gidiyor. Birde size, hayatında satın alabileceği en pahalı mavi yüzgeçli parçasıymış gibi bakması. Sizi porselen dişlerinin arasında sıkıştırmak istiyormuş gibi görünüyor. Sizi bütün olarak yutmak ve başka hiç kimsenin tadınıza bakmasına izin vermemek istiyor gibi. Yanınızdan geçen her erkeğe dikkatle bakıyor ve sizin sandalyenizi kendininkine yaklaştırıyor. "Böylece sana sarılabilirim," diyor ama aslında sizi denizdeki diğer balıklardan uzak tutmak istiyor.

Ben komik şakalar yapıyor - kıvrak bir zekâsı var - ama garsonlara kötü davranıyor. Onları sadık köpekler veya engelli çocuklar

olarak görüyor. *“Anlıyor* musun?" diyor siparişini alan şahane, çıkık elmacık kemikli kadına. "Zencefili *İnce* dilimlenmiş istiyorum. İnce gibi değil. Gerçekten *çok* ince." (Miso çorbasından bir yudum almayı reddetme pahasına, yemeğine tükürdüklerinden eminsiniz.)

Yemek sırasında cep telefonunuz beş kez çalıyor; arayan kişinin, nerede olduğunuzu keşfetmeye çalışan Rocky olduğunu biliyorsunuz. Her zaman onu arardınız ama bu kez yapmadınız ve muhtemelen merak etti. Bu nedenle kendinizi kötü hissediyorsunuz ama ona yalan söylemek istemediniz; hiçbir şey söylememenizin daha iyi olacağını düşündünüz. Kendinize bir gece ayırabilirsiniz, değil mi? Tanrım, adamla ne zaman bir evlilik sözleşmesi imzaladınız? Ayrıca, bu masum bir randevu.

Masum, ta ki Ben yüzünüzü ellerinin arasına alıp, bulunduğunuz odada sizi öpünceye kadar. Dudakları yumuşak, ıslak ve lezzetli. Ondan sonra her şey değişiyor. (Zaten başınız dertte. Bu noktada, biraz daha derde girmesi, pek bir şey fark etmeyecek.) Böylece ikiniz odada sevişmeye başlıyorsunuz. Ağırlığınızca suşi yiyorsunuz, iki şişe şampanya içiyorsunuz ve gülmekten yerlere yatıyorsunuz.

Yemekten sonra birkaç bara daha gidiyorsunuz, şampanya içiyorsunuz ve hepsinde sevişiyorsunuz. Lucky Strike denilen bir yerde bara yaslanıyorsunuz, dünya harika bir bulanıklık içinde, çünkü harika bir şekilde sarhoşken, Ben evli olduğunu söylüyor. Çocuklan davar.

Birdenbire ayılıyorsunuz. Bir sürü bahanesi var. *Mutlu değil! Karısı asla doğru insan değildi! Çok genç evlenmişlerdi! Çok çabuk evlenmişlerdi! Karısı çok narin! Çok saf! Kendini hiçbir zaman bulamadı! Karısı kendini işine adadı! Çok yapışkan! Çok bunaltıyor! Boğuyor! Bin kere söylemesine rağmen geceleri pencereyi açık bırakıyor!*

İstediği... Asla sahip olamadığı... Aradığı şey... Neden açıkça söylemiyor... Gerçek bir *cadaloz.* Daha kendinden emin, girişken.

bağımsız, bir şeyler istemekten korkmayan, bir şeyler talep ten korkmayan biri! Eğlenmeyi bilen, gününü gün edebilen, er^ yoldan çıktığı zaman söyleyebilen, kötü davrandığını - örneğin y*aramazlık* yaptığını -hissettirebilen birisi. Onun canına okuyabilecek biri. Deri sever misin? Mesela, deri pantolon gibi şeyler giyen.

Neyse, gerekçelerini anlatıp duruyor, sizi tekrar görmeyi çok jj. tiyor, gençleri çok seviyor, gençlerin yanında olmak, genç olmaktır diyor ve insanlara yardım edebileceği bu saçma konumda, hayatı çok kolaylaştırabilir... Sizi dudaklarınızdan öpüyor ve yakında ara. yacağını söylüyor.

Ertesi gün, bisikletli bir ulak size dar bir deri pantolon, pırlanta tenis bilekliği, Marquis de Sade'nin *Justine* adlı romanını ve içinde bin dolar bulunan bir zarf getiriyor. (Bu para kirayı ödemekle kalmayıp, kablolu televizyonu da tekrar açtırabileceğiniz ve yeni bir çift ayakkabı alabileceğiniz anlamına geliyor.)

Perşembe akşamı sizi yemeğe davet eden bir de not var. Evet Kabul ediyorsunuz. Ben'e sizi sekizde almasını söylüyorsunuz. Böyle bir anlaşmanın iyi yanı, bütün sıkıntılı gevezeliği ortadan kaldırması, soruları, birisinin niyetini, ne istediğini anlayıncaya kadarki sonsuz zaman dilimini ortadan kaldırması. Ben'in ne istediğini biliyorsunuz. Ne giyeceğinizi kesinlikle biliyorsunuz: Size gönderdiği deri pantolonu ve pırlanta bileziği. Gecenin sonunda ne yapacağınızı kesin olarak biliyorsunuz; Marquis de Sade'nin onaylayacağı bir şey.

Ben size araba gönderiyor ve araba sizi Central Park'a bakan büyük taş apartman dairesine götürüyor. Gece, bolluk açısından beklentilerinizin çok üstüne çıkıyor (Balthazar'da akşam yeme|i, Metropolitan'da sergi açılışı, Union Meydanı'ndaki W otelinin süitlerinden birindeki partide içki, ay aramak için şehirde bir tur), fakat kalite olarak kesinlikle başarısız oluyor. Ben tam bir pislik. Balthazar'daki garsonlara o kadar kötü davranıyor ki, garsonun mutfağa gidip ağladığından eminsiniz. Sürekli olarak yüksek sesle

ve her zaman parasının bir yönü hakkında konuşuyor. Ne almış, ne alacakmış, ne alabilirmiş, ne almalıymış ve kesinlikle ne almamalıymış— ama yine de alabilirmiş-

Seks fiyaskoyla sonuçlanıyor. Penisi çok küçük ve Ne oldu? *Bir kaza* mı *oldu?* Sünnet *sırasında cerrahın eli mi kaydı*? diye sormak istiyorsunuz. Birçok kadın için işlevi kadar boyu da önemlidir ve gen burada gelişmemiş bir yumruyla dolaşıyor, elinden geleni yapmaya çalışıyor. Ona acıyorsunuz. Dünyada hâlâ boyun önemli olmadığını bilen bir erkek var mı? (BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ. BOY ÖNEMLİ.)

Bütün istediği sizin üstte olmanız ve çığlıklar atmanız, *onun yaramaz bir sevgili olduğunu, kötü bir* baba olduğunu, penisinin sizin için çok büyük *olduğunu, hayatınızda hiç bu kadar büyüğünü görmediğinizi* falan söylemeniz. Şahane.

Ertesi sabah hissettiğiniz hayal kırıklığı, hiçbir şeyle karşılaştırılamaz. Sonunda evinize döndüğünüzde, Rocky haber vermeden geliyor ve sizi bir daha görmek istemediğini söylüyor. Anlaşılan arkadaşlarından biri Balthazar'da komi ve Ben'le sizin cüce şempanzeler gibi öpüşüp koklaştığınızı görmüş. Rocky gittiği zaman, kalbinizi kaynayan bir semavere atmış gibi hissediyorsunuz.

Ben hâlâ var ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilsiniz. En azından onunla akşam yemekleri görkemli ve abartıl*. Şarap, saçma bir şekilde ender bulunan cinsten ve hediyeler saçma olacak derecede pahalı, (Tiffany'den alınmış altın kaplamah bir kürdan, on altıncı yüzyıldan kalma seramik kurbağa, üzerinde *aite armanız" bulunan bir bilezik - sizin aile armanız yok - Mısırlı leri tasvir eden porselen bir çömlek, korkunç bir turuncu elbise.) ,

Parasını harcama şekli sizi çileden çıkarıyor. Bir akşam yemeğine ödenen parayla. Afrika'da bir kuyu açılabilir; kol düğmelerinin fjy$_{a(l}$ bir ailenin bir yıllık elektrik faturası. Eğer onun parasına siz sahip olsaydınız, kesinlikle daha iyi şeyler yapacağınızdan eminsiniz.

Sonra bir gece, akşam yemeğinden sonra, Ben restoranın diğ$_{er}$ tarafında oturan bir arkadaşına merhaba demek için masadan kalkıyor, imzaladığı çek, masanın üstünde duruyor. Kredi kartı numarasının tamamını basan eski türdeki faturalardan. Uzanıp faturayı alıyorsunuz. Cebinize atıyorsunuz. Yani... kartıyla birkaç şey alsanız haberi bile olmaz. Faturalarına bakmıyor bile. Zaten sizin mi yoksa diğer kızlanndan birinin mi harcadığını nasıl anlasın?

Ben'in kredi kartını kullanacaksanız, 208. Bölüme gidiniz (sayfa 618)
Ben'in kredi kartını kullanmayacaksanız, 209. Bölüme gidiniz (sayfa 623)

114

66. Bölümden...

Sapelo, Meridian-Georgia sahilinden on üç kilometre açıkta küçük bir ada. Oraya gittiğiniz için heyecanlısınız. Oraya sadece tekneyle gidiliyor ve tek başınıza bir konakta, kendi özel tropik cennetinizde yaşayacaksınız. Fakat hiç bir şey düşündüğünüz gibi olmuyor. Asla. Sonunda Sapelo'ya ulaştığınız ve paslı eski bir ciple ürkütücü yollardan Eileen Ashton'un savaş öncesinden kalan harap beyaz konağına geldiğiniz zaman, *iki yıldır* burada yaşanmadığını öğreniyorsunuz. Ev küflü, hamamböceği kaynıyor ve yalnız olmayacaksınız; papağan Bay Biggles'le yaşayacaksınız. Papağan size de, Eileen'e davrandığı kadar kinayeli davranıyor.

ilk gecenizi, eski konağın sıcak, zifiri karanlık salonunda, üzerinde nemli bir çarşaf serili olan kanepede, cırcır böceklerinin gürültüsünün ve Bay Biggles'in karanlıkta sürekli tekrarladığı *Fahişe*! çığlıklan arasında uyumaya çalışarak geçiriyorsunuz. Ertesi gün daha da kötü geçiyor. Jeneratörü ve bütün sigortaları kontrol etmeniz gerekiyor ama evin salonundan ayrılmamaya kararlısınız. Adada yalnız olmadığınızı öğreniyorsunuz; yalnızlık ne kelime, adanın diğer tarafında, Hod Hammock adında bir köyde bir Gullah topluluğu yaşıyor. Buraya getirilen ilk kölelerin soyundan geliyorlar ve hâlâ Afrika dinini uyguladıkları söyleniyor (yani büyü yapıyorlar). Yeni gelenleri veya anakaradan gelen insanları sevmiyorlar, hele sizden hiç hoşlanmıyorlar. Orada geçirdiğiniz ilk gün eve, kuşkulu

bakışları olan bir kadın geliyor ve “Merhaba! Sapelo’ya hoş geldin! demek yerine, ön basamaklara tükürüyor, dua ediyor, çıngırak çalıyor ve gidiyor, ideal komşu.

Evin her tarafı lanetli. Büyük boş odalarda dolanmaktan nefret ediyorsunuz. Sonunda şiltenizi ve bütün eşyalarınızı solaryuma ölmüş çiçeklerin ve boş bir yüzme havuzunun bulunduğu cam odaya taşıyorsunuz. Sabırsızlıkla yazın bitmesini ve Eileen’in boşanma davasının sonuçlanmasını, böylece buradan defolup gidebilmeyi bekliyorsunuz.

Bazı şeyler görmeye başlıyorsunuz. Elinde baltasıyla ormanda duran bir adam. Eski bir ağacın kökünde bir şey kesiyor... Kanlı bir şey. Bavulunuzun sapına kırmızı bir ip bağlandığını ve solaryum kapısının dışına beş peninin yüzleri aşağıya gelecek şekilde konulduğunu görüyorsunuz. Sıra halinde dizilmiş beş peni. Bu şekilde düşmüş olamazlar. Bunları daha önce görmemiştiniz, yani onlan oraya birisi koymuş. Size açık saçık laflar etse bile, uyurken Bay Biggles’i yakınınızda tutuyorsunuz; sahip olduğunuz tek dostunuz o. Telefonlar çalışmıyor ve cep telefonunuzu şarj edemiyorsunuz. Pilli hiçbir şey çalışmıyor.

Hafif ateşiniz çıkıyor. Belki güneş çarptı ama belki de buraya gelmeniz bir hataydı. Solaryumda oturup, havuzun üstündeki bulanık pencerelerden dışarıya bakıyorsunuz, avuçlarınızı dizlerinizin üstünde açıyorsunuz, gözleriniz beyaz gökyüzüne takılıyor ve kuşları seyrediyorsunuz. Ada, göçmen kuşların Atlantik uçuş rotasının, göçte kullanılan süper otobanın ortasında. Yüzlerce göçmen kuş buradan geçiyor. Balıkçıl kuşları, akbalıkçıllar, batözler, ardıç kuşları, mavi kuşlar ve örümcekkuşları görüyorsunuz.

Ufku incelerken, doğudaki çiçeksiz mimoza ağaçlarının üzerinden ince bir şerit halinde siyah duman çıktığını görüyorsunuz. Hog Hammock topluluğunun yaktığı bir ateş olmalı diye düşünüp, bütün gece bunu seyrediyorsunuz. Ateşiniz daha da yükseliyor. Günlerdir yemek yemiyorsunuz ve kalkıp mutfağa gidemeyecek kadar yorgun

hissediyorsunuz. Bay Biggles iyi görünüyor. Bir kadın gelip onu beslemeye başlıyor. Kadının adı Majette. Köyde yaşıyor ve kendisini Eileen'in gönderdiğini söylüyor ama yalan söylediğini düşünüyorsunuz “Sen dinlen,” diyor ve Bay Biggles’e kalın parmağını uzatıyor. Şaşkınlık içinde parmağa çıkışını izliyorsunuz. ”Bu kuşa artık ben bakarım," diyor. “Sen bunu iç." Tartışamayacak kadar yorgunsunuz. Size kötü kokan bir fincan çay bırakıyor ve çayı içiyorsunuz. Bu, aptalca bir hareketti.

115

66. Bölümden...

Eileen'e ve Bay Biggles'e kibarca, tekliflerini kabul edemeyeceğinizi söylüyorsunuz ve oradan ayrılıyorsunuz. Lanet olası acayip yaratıklar. Orada kesinlikle sizi öldürürler. Onun yerine, iş aramaya başlıyorsunuz ve McOonald's'da iş bulamadığınızı görüyorsunuz Anlaşılan on dokuz yaşındaki mağaza müdürleri arabaya servis yapılan dükkânlanna buruk, umutsuz, sanat dalında yüksek lisans yaparken işten atılmış öğrencileri işe almak istemiyorlar. Sonunda Oglethorpe Alışveriş Merkezi'nde, *Plate Mania!* (Tabak Çılgınlığı) adında, insanlann kendi tabaklarını boyadığı saygın, bir Hıristiyan dükkânında iş buluyorsunuz.

İşiniz, arkadaki seramik fınnını, ocağa benzeyen devasa şeyi ça-Itştırmak. İnsanlann boyadığı bütün tabaklar burada fırınlanıyor. Siz ıslak tabaklan yüklüyorsunuz, kuru tabakları çıkarıyorsunuz. Par-maklannızı yakmamak için ağır asbest fırın eldivenleri giyiyorsunuz ama sizi, o aletten yayılan zararlı dumandan koruyacak hiçbir şey vermiyorlar. *Radyoaktif atıklarla mı boyuyorlar?* Bu işten nefret ediyorsunuz.

Hıristiyan dükkânı olduğu için, tabakların çoğunda ilahiler ve haç resimleri var. Üstünde tüyleri bulunan büzüşmüş küçük bir cevizin tekrarlayan görüntüsü; bunu sadece yem teknesindeki İsa bebek olarak yorumlayabiliyorsunuz. Hepsinde bir yazı var. Öme-

Gin SENİ SEVİYORUM! veya İSA BEBEĞİ SEVİYORUM! ya da GÜZEL PRENSESİM BENİM! veya BABAMA VE YENİ KARISI CHARLENE'YE MUTLU NOELLER! Tabaklara ne yazdıkları fark etmiyor, yarısı zaten alındığı gön parçalanıyor.Alışveriş merkezinin yakınındaki küçük eski daireye taşınmak orundasınız. Başka hiçbir yere paranız yetmiyor. Eski dostlarınız - güvensizlik, depresyon ve huzursuzluk - da sizinle birlikte taşınıyor, i Hep birlikte kanepede oturuyorsunuz, kızarmış tavuk alıp yiyorsu-nuzvemerak ediyorsunuz; *Benim neyim var? Neden bir hiç uğruna* bu *kadar çok çalışıyorum? Neden bu kadar başarısızım? Ekonomi*
yüzünden mi? Yoksa hükümet yüzünden mi? Zamanlamam mı Kötü? Kafam mı çalışmıyor? Bunun için alabileceğim bir ilaç var mı? Daha fazla zamanları ve daha iyi hayattan olan eroin bağımlı-lan tanıyorum.

Kendinize küçük hediyeler - *makyaj malzemesi, ayakkabı, banyo köpüğü, mücevher* güzel olan her hangi şey-alarak neşelenmeye çalışıyorsunuz. Bir kadının neşeli olması lazım, değil mi? işte böyle bir alışveriş krizinin sonunda ani bir yağmur fırtınasına yakalanıyorsunuz. Hemen torbalarınızla bir tentenin altına koşuyorsunuz ve mavi çizgili kıvırcık çubuklu takım elbisesiyle mükemmel giyimli uzun boylu, ince bir adama çarpıyorsunuz. Hiç saçı yok ve altın köstekli saati var. Daddy Warbucks'la Albay Sanders arası biri ve bu ona çekici, babacan bir güç veriyor.

Kendini tanıtıyor. Adı Albay Jessup. (Gerçekten albay!) Üç tane Chrysler bayisi ve güneyde Big Daddy's adında benzin istasyonu zinciri var. Kabalık etmek istemediğinizi söyleyerek, *bütün bunlan satın alacak parayı nereden bulduğunu* soruyorsunuz Kahkahalarla gülüyor. Albay, "Çok kolay ve tek bir kuralı var. Mülk alın, sorumluluk değil." Alışveriş torbalannıza bakıyor. "Bu bir sorumluluk,' diyor. Sonra sokağın karşısında bulunan ve penceresinde SATIUK ilanı bulunan köhne binayı işaret ediyor. *"O* bir mülk. Onlar' - ayakkabı kutunuza vuruyor - "Siyatik olmanıza yol açacak."

Yağmur durunca, onunla birlikte binaya yürümenizi teklif ediy$_{0r}$ Orada emlakçısıyla buluşup bir teklif vereceklermiş. Bu harap $_{b|}$ nayı satın alıp, lüks bir apartman haline dönüştürmeyi planlıy$_{0r}$|$_{ar}$ "Buraya epeyce para harcamam gerekiyor," diyor. “Ancak son$_{ra}$ bana milyonlar kazandıracak. Anladın mı? Daha sonra huzura kavuşmak için, şimdi biraz rahatsızlığa katlanmaya razı olmalısın."

Albay sizi kanatlarının altına alıyor. Onun pazarlık edişini - hayır cevabını kabul etmemesini - ve engelleri fırsat olarak değerlendirmesini izliyorsunuz. Bunların hepsi onun için potansiyel bir anlaş, ma. Bir oyun. Bunların hepsi size ilham veriyor. Eğer bulunduğunuz durumdan çıkmak istiyorsanız, çok çalışmanız gerekecek. Plat$_{e}$ *Mania*!’daki işinize daha sıkı sarılıyorsunuz ve Krispy Kreme fabrikasında ikinci bir iş buluyorsunuz, gece vardiyasında donut yapıyorsunuz. On iki saat boyunca yağlı hamurla, kızgın yağla uğraşıyorsunuz ve iş arkadaşlarınızın çaldığı rap müziği dinliyorsunuz. (Bir daha kesinlikle donut yemeyeceksiniz. Asla).

Sonunda, yaklaşık bir yıl sonra, beş bin dolar biriktiriyorsunuz. Bu bir yılda yeni ayakkabı almadınız, dışarıda yemek yemediniz ve sütlü kahve içmediniz ama şimdi bütün bunlara değiyor. Bu parayı, Thunderbolt’ta küçük harap bir evi almak için peşinat olarak kullanıyorsunuz. Sonra bu evi tamir etmek ve satacak hale getirmek için yük beygiri gibi çalışıyorsunuz; yeni linolyum döşetiyorsunuz, badana-boya yaptırıyorsunuz, görünümünü düzeltiyorsunuz. Net on beş bin dolar kâr ediyorsunuz. Bu yalnızca bir başlangıç. Albay mülk aramanıza yardım ediyor. (Onun satın aldığı mülkler milyonlar, milyarlar değerinde; siz hâlâ binler düzeyindesiniz.) iki yılda on tane ev alıp satıyorsunuz ve bankada iki yüz bin dolarınız oluyor.

Bu böyle devam ediyor. Mülk alıp satarak yavaş yavaş merdivenleri tırmanıyorsunuz. Sonra katlar almaya başlıyorsunuz (ev sahibi oluyorsunuz... tuhaf) ve havaalanının oralarda imara açılacak arsalar alıyorsunuz. Bir avukat, mülk yöneticisi ve muhasebeci tutuyorsunuz. Marangozlardan, badanacılardan ve yüklenicilerden

oluşan ve her an çağırabileceğiniz bir ekibiniz var. Artık kendinize jltbir İmparatorluğunuz var. Emlak kraliçesi haline geliyorsunuz.

Sonunda albayın en küçük oğlu Harry'le evleniyorsunuz. Harry, yabani acı kirazlı krep yapıyor ve çarpık küçük ayak parmaklarınızın bile çok güzel olduğunu düşünüyor. Dört çocuğunuz, iki köpeğiniz ve eski günlerin hatırına Bay Biggles adını verdiğiniz bir muhabbet huşunuz oluyor. Yaşlı bir kadın olarak ölürken, bütün torunlarınız hastane yatağınızın başına toplanıyor. Öteki tarafa mutluluktan uçarak gidiyorsunuz. Başınızı pislikten çıkardıktan sonra muhteşem bir hayat yaşadınız.

116

68.
Bölümden...

Peter'i hemen kandırmıyorsunuz. Planınızı oluşturuncaya kadar bir hafta bekliyorsunuz. Son sevişmenizden sonra, üniversiteye gideceğini sanırken, ceylan gözlerinizi kırpıştırarak, *dokuz ay* sonra *onun çocuğunu doğuracağınızı* söylüyorsunuz.

Bir kere, iki kere gözlerini kırpıştırıyor ve sonra, gözyaşlarına boğulma sırası ona geliyor. (Bu hiç de seksi değil ve bundan sonra onunla her yatağa girdiğinizde, bu manzarayı aklınızdan silmek için uğraşmanız gerekecek.) Fakat tıpkı beklediğiniz gibi, bir hafta sonra Peter diz çöküp, ucuz bir nişan yüzüğüyle evlenme teklif ediyor. Kabul ediyorsunuz. Yalanı kapatmak için, doğum kontrol hapını bırakıyorsunuz ve gerçekten hamile kalmaya çalışıyorsunuz.

Hamile kalmanız bir süre alıyor, fakat dört ay sonra hamilelik testi çubuğu maviye dönüşüyor. Neyse ki Peter çok akıllı biri değil ve onu, hamileliğin on üç ay sürebileceğine ikna edebiliyorsunuz Peter babasının kereste deposunda çalışmaya başlıyor ve sizin yanınıza, kulübeye taşınıyor. Burada, odunla çalışan ocakta rozbif ve Yorkshire pudingi pişiriyorsunuz. Peter odun kesiyor ve siz güngüzeli çiçeği ekiyorsunuz. Sinekkuşları geliyor, su kaplarındaki kırmızı meyve suyunu içiyor. Her gün eve bir turta getiriyorsunuz.

Dilly bebek Eylül ayında doğuyor. Dilly melek gibi bir bebek ve Peter ona tapıyor. Ona bir beşik ve beşiğe uygun sallanan koltuk yapıyor, bezini değiştiriyor, biberon ısıtıyor, gece yarılarında kalkıp mama veriyor, bir Northwoods erkeğinin yapacağını düşünmediğiniz bütün işleri yapıyor.

Dilly vahşi bir çocuk olarak büyüyor, sürekli gölde veya ormanın derinliklerinde oynuyor. Eve çiziklerle, yaralarla, çürüklerle, zehirli sarmaşıklarla, kenelerle geliyor ve sürekli olarak değişik orman yayvanlarım evlat ediniyor. Okulda pek başarılı olamıyor; gelgit aklı, dersleri anlayacak kadar uzun süre kıpırdamadan duramıyor. Sonunda, Dilly lisenin son sınıfına geldiğinde, Peter sizi terk edeceğini açıklıyor. Anlaşılan kereste deposunda biriyle tanışmış - Margey adında bir kadın - ve ona âşık olmuş.

Boşanan çiftlerin çocukları sinirli olabiliyor. Gerçekten sinirli. Örneğin, Dilly öfkesini, babasının yeni evinin camlarını kırarak ve saçlarını pembeye boyayıp, sarı çizgiler atarak gösteriyor, insanları terk etmenin, terk edilmek kadar zor olduğunu söylüyorlar ama bu çok saçma. Terk edilmek çok daha kötü. Dilly bir türlü kabullenemiyor. Sessiz, sinirli, öfkeli. Artık cinsel açıdan aktif olduğunu biliyorsunuz, odasında prezervatif paketleri buluyorsunuz. Sizinle konuşmayı reddediyor. Okul yılının sonunda hamile olduğunu açıklıyor. Daha on altı yaşında.

Sekiz ay sonra küçük kız Blue doğuyor. Dilly ona bu adı veriyor. Bütün hastane masraflarını karşılayabilmek için, Betty's Pies turta salonunda iki vardiya çalışıyorsunuz. Salisbury bifteği, soslu domuz pirzolası ve sonsuz sayıda turta dilimi servisi yapıyorsunuz. Ayak bilekleriniz kalınlaşıyor, kollarınız sarkıyor, yüzünüz düşüyor. Diğerleri gibi oluyorsunuz, nehirdeki taşlar gibi düzenli bir şekilde ağarıyorsunuz. Sonra bir gün bir telefon alıyorsunuz. Arayan eski HACKY takımından biri. Şimdi Minneapolis'te bir sanat okulunun müdürü ve oraya gidip, sanat dersi verip vermeyeceğinizi öğrenmek istiyor. Giderseniz, Dilly sizinle gelmeyecek. Şehirden nefret ediyor, hayatını mahvettiğiniz için sizden nefret ediyor (bunu nasıl yaptığınızı tam olarak bilmiyorsunuz). Ancak giderseniz, Dilly'yi ve bebeği çok ender olarak görebileceksiniz.

Gidip sanat öğreteceksiniz, 188. Bölüme gidiniz
(sayfa 546)
Kalacaksanız, 189. Bölüme gidiniz
(sayfa 549)

117

68. Bölümden...

Peter'i hamile olduğunuzu söyleyerek kandırmamaya kararve-riyorsunuz. Hayatını neden mahvedesiniz? İleride ipini kopanp kaçacağını bile bile neden şimdi bağlayasınız? Toplanmasına yardım ediyorsunuz, yol için ona bir deri ceket alıyorsunuz ve kamyonetinin uzaklaşıp g'dişini seyrediyorsunuz. Onun durduğu yerde şimdi bir toz bulutu oluşuyor. Betty's Pies'de çalışmaya devam ediyorsunuz, Salisbury bifteği, soslu domuz pirzolası ve sonsuz sayıda tatlı turta dilimi servisi yapıyorsunuz. Ayak bilekleriniz kalınlaşıyor, kollarınız sarkıyor, yüzünüz düşüyor.

Diğerleri gibi oluyorsunuz, nehirdeki taşlar gibi düzgün bir şekilde ağarıyorsunuz. Kışlar gelip geçiyor. Göl donuyor ve mavnalar gidemez hale geliyor. Büyük buz tabakasının her tarafında buzdan evler beliriyor. Balıkçılar buza delikler açıp, makaralarla mersinba-lıkları çekiyor. Buz, dev plakalar halinde kırılıp kıyıdan uzaklaşınca, sahil güvenlik büyük kırmızı kayıklarla onları kurtarmak zorunda kalıyor. Balıkçılar bir daha misinalarını bırakmıyor.

Peter on yıl sonra, Margey adında güzel bir eş ve sağlıklı birerkek bebekle geri dönüyor. (Bu aile o kadar şeker, o kadar şirin ki, onları göle atıp boğmak istiyorsunuz.) Her Pazar akşam yemeğine geliyorlar ve güzel pembe mutluluklarını sizin gözünüze sokuyorlar.

Peter'i kıskandırmak gibi anlamsız bir çabayla, o restoranday¬

ken, oraya düzenli olarak gelenlerle, özellikle yaşlı demir madeni işçilerinden biri olan Joe Trelstad'la flört ediyorsunuz. Joe'nin sizde hep gözü vardı ama ona hiç yüz vermemiştiniz. Çünkü şey, o joe'ydi işte, pazen gömlek giyen, kahve içen, kötü espriler yapan, ;ekâ seviyesi çit kazığı kadar olan Joe. Ama Joe'nin kucağına oturuyorsunuz ve turtanın parasını almıyorsunuz. Joe'nin büyük pikap kamyonetiyle gittiğinizi Peter'in görmesini sağlıyorsunuz. Karısı sıkıcı, burnu havada, küçük bir sarışın, albino hamamböcekleri gibi kuzeyi istila eden bir milyon safkan isveçliden biri. Ayrılırken size el sallıyor.

Joe'nin evi tahmin ettiğinizden çok daha güzel. Vermilion deresinin üstünde, keresteden yapılmış büyük bir kulübe ve taş şöminenin üzerinde bir geyik kafası ve elektrik kesildiği zaman devreye giren yeni bir jeneratörü var. (Avlanırken bulduğu birkaç tane çok güzel Lakota eseri var. Ok başları ve kırık çömlekler, hatta yaşlı bir buffalo derisinin parçası.) Orada giderek daha fazla zaman geçirmeye başlıyorsunuz ve sonunda Joe'nin yanına taşınıyorsunuz. Joe çalışmıyor ama parası var. Ne kadar olduğunu bilmiyorsunuz ama rahat bir hayatı var.

ikiniz, Superior Gölü'nün ortasında eski bir yandan çarklı teknede yapılan törenle evleniyorsunuz. Daha sonra Joe, söylediğinden daha fazla - çok daha fazla - parası olduğunu itiraf ediyor. Uzun zaman önce, bir kumlu demir madeniyle yapılan sigorta anlaşması sayesinde, mali olarak hayatı boyunca rahat edecek. Sizin de bir daha çalışmanız gerekmeyecek. Betty's Pies'de sizin için bir parti veriyorlar ve Joe size yeni bir kamyonet alıyor. Duluth'un hanımefendisi, zengin bir yerel sanat hamisi oluyorsunuz. Siz ve Joe deniz kanosuna ve kuş avlamaya merak salıyorsunuz, Madeline Adası'nda bir ev alıyorsunuz ve yazları oraya giderek resim yapıyorsunuz.

Doksan iki yaşına kadar yaşıyorsunuz. Bir gece kocanızın yanında uykuya dalıyorsunuz ve çok güzel bir rüya görüp, bir daha

uyanmıyorsunuz. Cennetin aslında bir eski eşya dükkânı, Tanrı'nın bütün kırık dökük eşyalarını sakladığı güzel kokulu geniş bir yer olduğu anlaşılıyor. Orada birçok şeyi yan yana dizilmiş şekilde b$_u$ labiliyorsunuz: kayıp kemanlar ve Shakepeare'nin pek iyi olmayan oyunları. Kötü sanatçılar ve iyi politikacılar. Kırık köpek tasmalar, ve dolaşmış atlama ipleri. Kafası karışmış filozoflar ve parçalanmış kahve fincanları. Bir anlamda mükemmel... her yerde kırık bir gü. zellik var.

118

69.
Bölümden...

Suçu itiraf etmeye çalışıyorsunuz, fakat kaderin o cilvelerinden biri sonucunda, hiç kimse size inanmıyor. Gözlerini yuvarlayıp, “Tabii, tabii, siz yaptınız," diyorlar. İnanılmaz bir şekilde, o gece - belki elma yeşili peruk veya koyu morartılar yüzünden ya da herkes metamfetaminle kafayı bulduğundan - sizi hiç kimse tanıyamamış. Dahası *Blackjax*\ sizin partide olmadığınız konusunda ısrar ediyor.

O *fahişe,* diyor polise. O gece *evde oturdu. Hiç kimseyi öldürmedi. Yalnızca bu zavallı adamın ölümünü, “yardım çağrısı’ sanat performansına dönüştürmeye çalışıyor, yalnızca dikkat çekmek istiyor.* Başka ne desin? Ne de olsa suç ortağınız.

Ondan sonra, her şey berbat oluyor. Yaptıklarınızın son derece feci olması önem taşımıyor ya da ne kadar aşağılık olduğunuz hiç önemli değil, yanlış yapmanıza imkân yok. Kariyeriniz hızla yükselmeye devam ediyor. Bu durum sizi hasta ediyor. Neden olduğunuz her olay, galerinin zeminine kovalarla katran veya varillerle tavuk parçası dökseniz bile bunların hepsi bir deha ürünü olarak yorumlanıyor. Deha. Bir gey iguanaya ne kadar uzaksanız, deha olmaya da o kadar uzaksınız ama adamın dediği gibi, insanlar inanmak istedikleri şeylere inanıyorlar.

Kilo almaya başlıyorsunuz. Kasıtlı olarak. Bu sizin yeni çalışmanız: aşkın sınırları. Halk sizi ne kadar, yani *ne kadar* seviyor? Sek¬

sen kilo olduğunuz zaman da sizi sevmeye devam edecekler mi? Doksan kiloda? Yüz seksen kiloda? Çünkü emin olduğunuz bir $ş_{ey}$ var, New Yorklular, öncülere, acayiplere ve gariplere kucak açar ama şişmanlara asla. Şişman olmanın Teksaslılara ve Ortabatılılara has olması gerektiğini düşünürler. Onların kültürel mirasıymış gibi. Üzerinden uçulan geniş topraklarda yaşayan geniş insanlar.

Bütün fiziksel faaliyetleri bırakarak ve günde altı öğün yemek yiyerek, haftada bir buçuk kilo alıyorsunuz. Bu aslında göründüğü kadar kolay değil. Galeri sahibi size bağırıyor. "Ne yapıyorsun?' diyor. “Yeni giysilere ihtiyacın var. Her tarafından et fışkırıyor!” Ona amacınızın bu olduğunu söylüyorsunuz. İri yarı ve davul gibi oluncaya kadar, cildiniz gerilinceye ve çatlayıncaya kadar yiyorsunuz. Genişliyorsunuz ve şişiyorsunuz. Her şeyiniz kalınlaşıyor: bilekleriniz, ayak bilekleriniz, boynunuz. Günde on iki saat uyuyorsunuz ve geri kalan saatlerde de hareketsiz kalmaya çalışıyorsunuz. Bu -*hareketsiz kalmak* - çok zor olmuyor, zira artık merdivenleri çıkmak bile sizi bitkin düşürüyor. İhtiyacınız olan her şeyi (uzaktan kumanda, bir paket Doritos, altılık Cola Cola, bir kutu kremalı Krispy Kreme donut) yanınıza alıp kanepede yatmayı ve televizyon seyretmeyi tercih ediyorsunuz.

Kilo aldıkça, birkaç önemli parti listesinden çıkarıldığınızı görünce memnun oluyorsunuz. (Gördünüz mü? *ikiyüzlü piç kuruları.)* İnsanlar sizi aramaktan vazgeçiyor ve bir sonraki serginiz, gerekçe gösterilmeden iptal ediliyor. Etrafınızda görünmeyen bir duvann yükseldiğini hissediyorsunuz ama aslında görünmeyen değil. Aksine. Bu duvar deri hücrelerinden, kandan ve kendi DNA’nızdan oluşuyor. Duvar, kendi vücudunuz. Hiç kimse sizi aramıyor, gelmiyor, göz teması bile kurmuyor. Artık eserlerinizi satamıyorsunuz, sergi açamıyorsunuz ve artık düşüncenizi kanıtladığınıza göre, kilo verme zamanınız geldi. Eski bedeninize döndüğünüz zaman, algı ve benlik konusunda yepyeni bir parça yapabilirsiniz.

Ancak kilo veremiyorsunuz. Artık yemekten kendinizi alıkoyamıyorsunuz. Denediğiniz zaman açlığınız, keskin dişli bir testere gibi sizi ağır ağır kesiyor. Sürekli açsınız. Bütün yediklerinizi çıkarmaya çalışıyorsunuz, günde sadece bir öğün yemeğe çalışıyorsunuz, fakat her seferinde dayanamayıp, bir kutu kızarmış tavuğa veya bir yığın tereyağlı waffle'a saldırıyorsunuz. Parasız, arkadaşsız ve tartıda yüz altmış kiloya vurarak, rahatlıkla uyum sağlayabileceğiniz Ortabatı'ya taşınıyorsunuz.

Annenizle babanızın yanına taşınıyorsunuz. Yüzünüze bakamıyorlar ve anlayamıyorlar. Bu kadar şişman kalmayı sizin tercih ettiğinizi düşünüyorlar. Her üç kilo verişinizde, beş kilo alıyorsunuz. Annenizle babanız size bir diyetisyen ve çalıştırıcı buluyor ama hiçbıı şey işe yaramıyor. Anoreksik olmaya, yemek yedikten sonra yediklerinizi çıkarmaya çalışıyorsunuz, fakat parmaklarınızı her boğazınıza sokuşunuzda iğreniyorsunuz ve vazgeçiyorsunuz. Sizinle empati kurabilecek insanların desteğine ihtiyacınız var. Bu nedenle gazeteye bir ilan veriyorsunuz ve bölgedeki bütün iri kızları ilk resmi Şişman Kızzlar kulübüne davet ediyorsunuz. Giriş ücretsiz ama kabul edilebilmek için herkesin tartılması gerekiyor ve minimum kabul edilme ağırlığı 90 kilo.

Şişman Kızzlar'ın ilk toplantısına on iki kadın geliyor. Hep birlikte tartıldığınız zaman toplam 1,315 kilo ediyorsunuz. Kadınlardan biri özel ebatta motorlu tekerlekli sandalyeyle geliyor ve bir kova baharatlı ve acılı yumurta getiriyor. Kadınlar önce utangaç davranıyor, durumdan emin olamıyor ve genellikle her konuda özür dileme eğiliminde oluyor, fakat birkaç margaritadan sonra, grup belirli oranda neşeleniyor. Bir keresinde birisi Queen Latifah'a erkekler olmasaydı dünya nasıl olurdu diye sormuş ve Queen Latifah da omuzlarını silkerek, "*Bilmiyorum... ama çok sayıda şişman ve mutlu kadın olurdu,* " yanıtını vermiş.

Çeşitli konular hakkında konuşuyorsunuz: Kilo verme, ölçüleri umursamamayı öğrenme, erkek bulma, erkek bulabilirseniz veya

bulduğunuz zaman, hangi cinsel pozisyonun işe yarayacağı kosunda sohbet ediyorsunuz. (Anlaşılan, işin Kilit noktası yasiıklar.) "Doğru açıyı tutturana kadar popomun altına birkaç tane koyuyorum," diyor Linny adında bir kadın. Hepsi gülüyor ve bacaklarına vuruyor. Gülmek iyi geliyor. Diğer herkesle dalga geçmek iyi geliyor. Sîzlerin katılamaması yerine, başkalarının giremediğii bir kulübünüz varmış gibi hissediyorsunuz.

Şişman Kızzlar ayda bir kere toplanıyor ve sayınız katlanarakar-tıyor. Bir site oluşturuyorsunuz ve burada kişisel danışmanlık, tav siye, diyet ipuçları, doktor notları ve umut mesajları veriyorsunuz *Good Morning America* programında sizinle röportaj yapıldıktan sonra ağızdan ağza büyük bir dalga yayılıyor ve bütün ülke sizi tanımaya başlıyor. Bundan sonra, kapsamlı diyet araştırmaları, dengeli yemek tarifleri ve içten tavsiyelerinizle, dünyada kilo konusunda bir numaralı site haline geliyorsunuz.

Yaptığınız bütün iyi işlere ve binlerce kadına kilolarıyla mücadele konusunda yaptığınız yardımlara rağmen, kendi kilo sorunlannız inişli çıkışlı bir şekilde hayatınızın sonuna kadar devam ediyor. Sonuna doğru, şiddetli bir kalp krizi geçirip, itfaiyeciler sizi bodrum katından dışarı çıkarabilmek için salon duvarını yıkmak zorunda kalınca, kilo kazanmış gibi görünüyor. Tabii çok geç kalıyorlar; geldiklerinde sizi, bacaklarınız havaya kalkmış, eteğiniz başınıza geçmiş ve bir elinizde Mallomar bisküvi paketiyle ölü buluyorlar.

Kendi kaslı zayıf vücutları söyleneni tam olarak yapmaya hazır olan itfaiyeciler size pek acımıyor. Hatta bir tanesi gizlice sizin dijital fotoğrafınızı çekip, *komik şişman kadın kanepede baş aşağı* mesajıyla internette sağa sola gönderiyor. Şişman Kızzlar belediyeyi aşağılama davası açarak intikam alıyor. Davadan kazandıkları parayla, daha sonra açılacak birçok benzer uydu merkezinin öncüsü olacak olan ve kadınların danışma ve tavsiye için geldiği ilk Şişman Kızzlar merkezini açıyorlar.

Cennette, bir sonraki hayatınızda kim olmak istediğiniz konu¬

sunda oy kullanma fırsatı buluyorsunuz. (Zıra Tarırı'nın bile daha da İyi fuhlar haline getirme çabası içinde hepimiz başka bedenlerde tekrar tekrar dünyaya geliyoruz.) Sız seçiminizi yaptıktan sonra, oy pusulanız kurul (katı melekler) tarafından inceleniyor. Bu kurul Tanrı'ya tavsiyede bulunuyor ve bir sonraki yaşamınızda ne olacağınız ve nedeni konusundaki son kararı Tanrı veriyor. "Eh, tekrar şişman olmayacaksın," diyor. "Aklından ne geçiyordu? Sana bunun için mİ - kendini Velveeta peynir sosunda boğasın diye mi - bir beden verdiğimi sanıyordun?" Size yeniden dünyaya gelme kâğıdınızı veriyor. 'Son derece yetenekli bir ekspresyonist ressam' olmayı seçmenize rağmen, kâğıtta, gelişmekte olan ülkelerden birinde pirinç yetiştiren bir çiftçi olacağınız yazıyor, böylece aşırıya kaçma-mayı ve ölçülü olmayı... ve bu kadar şişman olmamayı öğrenebileceksiniz.

119

70 ve 71. Bölümlerden...

Bütün yollar buraya çıkıyor. Bu ana. Kendi dışınızda süzülüyorsunuz. her mce ayrım fark ediliyor, her detay görülüyor. (Beton yerler, onun çamurlu ayakkabıları, kirli pantolonu, mavi saten rüz-^rtığt, ktrte sakallı boğazı, oynayan sivri gırtlak çıkıntısı.) Patlama! Efiniz yanıyor. Zaman hızla ilerliyor, bütün olaylar aynı anda gerçekleşiyor. Adamın yüzü paramparça oluyor, arkasındaki duvara etli öeyw parçacıktan yapışıyor. Her taraf kan oluyor. Devrilip düşüyor ağarası elinden düşüyor.

Şimdi uzaktan siren sesleri duyuluyor, rüzgârın arasından uzun hüzünlü uğultular geliyor. Sıcak tabancayı cebinize koyuyorsunuz Park yeri bomboş. Orada hiç kimse yok, sizi tek bir kişi görmedi. Siren sesleri yaklaşıyor. Geliyorlar,

Polisi bekleyecekseniz, 192. Bölüme gidiniz
(sayfa 560)
Kaçacaksanız, 193. Bölüme gidiniz
(sayfa 564)

120

70 ve 71. Bölümlerden...

Size sırıtıyor, ön dişlerinden biri hafifçe diğerinin üstüne taşıyor. 0 gözler. Etli gözler. Sizi tanıyamıyor. "Üşüdün mü?" diye soruyor, ayaklarım vurarak. "Tabii çok soğuk. Sigara ister misin?' Bir sigara alıyorsunuz.

"Adın ne?" diye soruyor.

Teninizde buz böcekleri dolaşıyor, ayaklarınız pişiyor, diliniz arı kovanı gibi. Araba yıkama yerinden koşarak uzaklaşıyorsunuz, ayaklarınız güm güm yere vuruyor, kollarınız hava pompalıyor, ciğerleriniz patlamak üzere. Arkanıza bakmıyorsunuz, boğa gibi yolun ortasına fırlıyorsunuz. Kendinizi belediye otobüsüne atıyorsunuz ve doğruca polis karakoluna gidiyorsunuz. "2lA da indi, o civarda oturuyor olmalı. Siyah saçlan, siyah güzleri var." Karakoldaki çizim ressamı ne kadar hızlı çizebiliyorsa, siz de o kadar hızlı îahf ediyorsunuz; adamın yüzünün her hattı bütün detayıyla gözünüzün önünde.

Onu bir hafta sonra buluyorlar. Marcus Peterson, Otuz bir yaşında ve cinsel s *uçlarla dolu berbat bir* sabıka kaydı var Gözetleme, *taciz etme, tecavüz.* Onun hakkında tam bir dava açabilmek *için, sizi* tanık koltuğuna çıkartmalan gerekecek. *Tamamen açığa* çıkacaksınız. Medya çılgınlığı. Adınız sonsuza dek tecavüzle özdeşleştirilecek. Tanıklık etseniz *bile,* adamın hapse gireceğinin garan-

Tesi yok. Beceriksiz laboratuvar testleri yüzünden bölge savcısı son Sekiz aydır bütün tecavüz davalarını kaybetmiş. Bütün shayatınız bir bğruna mahvolabilir ve adam özgür bir şekilde çıkıp gidebilir.

Tanıklık edecekseniz,194. Bölüme gidiniz (sayfa 571)

Tanıklık etmeyecekseniz,195 bölüme gidinz (sayfa 572)

121

72. Bölümden...

Siggi’ye kalamayacağınızı söylüyorsunuz, çiftlikte size ihtiyaçları var. Siggi güceniyor. Size ödünç verdiği bütün kitapları geri alıyor ve kısa bir süre sonra, müzeyi kapatıp, Reykjavik'e döndüğünü öğreniyorsunuz. Artık eski kitap bulamayacaksınız - artık efsaneleri okuyamayacaksınız - artık öğrenemeyeceksiniz. Halldöra büyücülükle suçladığından beri sizi yakından izliyor. Hatta baharat rafından keklikotunu kaldırıyor ve bu sizi çok şaşırtıyor. Sonra bir gün öğleden sonra, okula bir ziyaretçi geliyor. Reykjavik'ten Jöhann Jöhannsson adında bir genetikçi. Buğday sarısı saçlan, peygamber çiçeği mavisi gözleri var ve sıcak, sağlam bir şekilde tokalaşıyor. Ülke çapında yapılan bir araştırmanın parçası olarak buraya gelmiş; İzlanda ulusal gen veritabanı için İzlandalılardan DNA topluyor (pamuklu-çubuğu yanağınızın iç kısmına hızla sürtüyor).

Jöhann’ın peşinde dolaşıp sorular soruyorsunuz ve öğrencileri bulmasına yardımcı oluyorsunuz. Günün sonunda yağmur artıyor, rüzgâr ağaçsız, siyah kayalıklı sahilde fırtına gibi esiyor. Jöhann'ın Reykjavik’e dönmesi için iki saat araba kullanması gerekiyor. Bu nedenle ona Halldöra’nın çiftliğinde kalmayı teklif ediyorsunuz ve kabul ediyor. Onu, köşesinde heykellerinizin ve gelecekteki resimler için karalamalarınızın durduğu ahıra götürüyorsunuz. Biraz kırmızı şarap ve yoğun flörtten sonra arkanızdan gelip, göğüslerinizi

avuçluyor. Dönüp onu öpmenizi mi bekliyor? Orada ne kadarsürey le dikilecek? Yavaşça pantolonunuzun fermuarını indiriyor. ona dönmüyorsunuz, onu itmiyorsunuz ve tek kelime etmiyorsun^ Pantolonunuzu indiriyor, bacaklarınızı ayırıyor ve size arkadan giriyor. Yüzünü hiç görmüyorsunuz.

Sabah olduğunda gitmiş olduğunu anlıyorsunuz. Ondan bir daha haber almıyorsunuz. Üç ay sonra, Halldöra'mn yanında çalışa süreniz sona eriyor. Eşyalarınızı topluyorsunuz ve Reykjavik'e doğru yola çıkıyorsunuz. Buradan Amerika'ya giden uçağınıza bineceksi. niz. Halldöra da iki haftalığına ispanya'ya tatile gidiyor. Giderken tuhaf bir duyguya kapılıyorsunuz çünkü evinizi özlediniz ama bir yandan da aslında gitmek istemiyorsunuz. Evinizin neresi olduğundan artık pek emin değilsiniz. Uçağınız gece geç saatte, bu nedenle, İzlanda'nın ünlü kaplıcası olan Blue Lagoon'a gidip son bir kez suya girecek ve bu güzel ülkeyi düşüneceksiniz.

Eşyalarınızı büyük kilitli dolaplardan birine koyuyorsunuz, mayonuzu ve parmak arası terliklerinizi giyiyorsunuz ve buharlı mavi-yeşil sulara giriyorsunuz. Cennet gibi. Bu büyük bir mutluluk. Orada üç saat kalıyorsunuz, havuzlarda yüzüyorsunuz, gürleyen şelalelerin altında duruyorsunuz, volkanik kayalıkların kenarına oyulan buhar odalarının tadını çıkarıyorsunuz. Ancak, soyunma odalanna dönünce, şaşkın, sülfüre bulanmış beyninizin, dolabınızın kapağının ardına kadar açık olduğunu ve içindeki her şeyin gittiğini anlaması epey zaman alıyor. Her şey gitmiş. Bavullarınız, cüzdanınız, çantanız, pasaportunuz, paranız... Her şey çalınmış.

Zevkten yumuşamış beyniniz kendine geliyor ve kaplıcanın her tarafında korku dolu bir koşuşturma başlıyor, size yardım edebilecek birini arıyorsunuz. Size hiç kimse yardım etmiyor. Saat geç olmuş ve görevdeki personelin çoğu, bir an önce kapatıp kulüplere gitmek isteyen İzlandaII gençler ve danışma bölümünde dolanan birkaç ziyaretçi İngilizce bilmiyor. Hiç paranız yok, telefon edecek kadar bile. Otostop yaparak havaalanına ulaşmayı başarıyorsunuz-

ʂjZj alan asık suratlı taksici, muhtemelen şanslı olacağını sanıyordu (peki, kesinlikle şanslı olacağını sanıyordu. Oraya başka nasıl gidecektiniz?) ama önemli değil, çünkü havaalanına ulaştığınızda, uçağınızı kaçırdığınızı anlıyorsunuz.

Havayolları hiç sempati göstermiyor. Geri ödemesi olmayan biletinizin süresi geçti. Kredi kartınızla bir bilet daha almak ister misiniz? Hayır mı? O zaman size yardımcı olamayacaklar - üzgünüz -ayrıca, geceyi havaalanında da geçiremezsiniz. İstisna yok. Başınız dönüyor. Halldöra da gitti ve ödemeli aradığınız zaman, annenizle babanızda telefona cevap vermiyor. ₍0 anda, bu ay izinli olduklarını ve golf kliniğine veya Florida'da başka bir etkinliğe gittiklerini hatırlıyorsunuz. Hangi şehirde olduklarını bile bilmiyorsunuz.) Tekrar Reykjavik'e otostop yapıyorsunuz. Orada bir iş bulabilmeyi umuyorsunuz. Sadece uçak bileti almanıza yetecek kadar.

Reykjavik'te iş aramak, *Titanıc*'te şezlong aramaya benziyor. Aslında hiç anlamı yok. İki gün boyunca kaldırımları aşındırıyorsunuz, çöplüklerden yemek yiyorsunuz ve otobanın kenarına terk edilmiş bir arabanın içinde uyuyorsunuz. Orada kalamazsınız, başınızın gerçekten belaya girmesi an meselesi. Bu nedenle bulabildiğiniz tek işe başlıyorsunuz. Bay Beene's adında bir striptiz kulübünde dans edeceksiniz. İki alüminyum çift-enli treylerden oluşuyor ve maalesef yirmi dört saatlik komik kokan bir büfesi var. Aslında resmen striptiz kulübü bile değil; İzlanda yasaları çok katı. Göğüslerinizin ucuna yapışkan şekiller koymanız ve vajinanızı, G-string, tüy veya siyah bantla her zaman kapatmanız gerekiyor. Bir uçak bileti daha alabilmeniz için iki hafta boyunca poponuzla bahşiş toplamanız gerekiyor. Annenizle babanızı Florida'da mimoza içerken ve gerilme hareketi üzerinde çalışırken hayal ediyorsunuz ve ölmek istiyorsunuz.

Dansçıların Essex, Big Candy, Fjorder ve Lunt gibi isimleri var. Kırık sandalyelerinden kızları seyreden adamlar neredeyse orada yok gibiler. Çeneleri düşüyor. Gözleri odaklanamıyor. Her zaman

çok kibar davranıyorlar. Birbirlerine değil ama. Bazen yanların^ oturan adam bir bira bardağı fırlatıyorlar veya yumruk atıyorlar Kapıya bakan iri yapılı İzlandall çocuklar, okuması olmayan am$_a$ mülkün sahibi Madam Anika'ya hiç sorgulamadan itaat eden bok. sörler tarafından susturuluyorlar. Madam Anika, İzlandall bir balıkç, tarafından hamile bırakılan bir Rus göçmeni. "Ne yapabilirdim? Penisi filetoya benziyordu," diyor.

Dans ettiğiniz üçüncü gecede, yanlış bir adım atıyorsunuz ve sahneden uçarak başınızı bir masaya çarpıyorsunuz ve kafatasınızı çatlatıyorsunuz. Fedai içini çekiyor ve acil servisi arıyor ama çok geç. Yapışkan zeminde ölü durumda yatıyorsunuz. Bir saniye hayattasınız, sonraki saniye değilsiniz. Sonuçta sizinle ölüm arasındaki tek şey, yüksek topuklu sivri burunlu Lucite ayakkabılardı.

Cennette Tanrı'yla karşılaşıyorsunuz ve her zamanki gibi çok sinirli. “0 kadar zor muydu?" diye bağırıyor size. “Gerçekten. Patlayan kafanın yarım metre ötesinde doksan dokuz sente tavuk kanatları kızarırken, çift enli bir treylerin zemininde ölü bir striptizci haline nasıl geldiğini kesinlikle anlayamıyorum.” Sinirden moraran alnına vuruyor. “Cidden!" diyor ve hızla çıkarak kızmabirader turnuvasına gidiyor. Sizinle sonra görüşeceğini söylüyor.

122

72.
Bölümden...

Hararetli bir tartışmadan sonra Halldöra'ya ondan utandığınızı ve bu lanet olası yerden taşınmaktan mutluluk duyacağınızı söylüyorsunuz. Soğuk narsist bir taş ocağı işçisiyle yaşamak, sizin sanat eğitimi anlayışınıza zaten uymuyor. Ağır ağır yürüyerek Siggi'nin evine yöneliyorsunuz, rüzgâr saçlarınızı darmadağın ediyor, ağlamak üzeresiniz. Siggi, arka tarafta ahırda kalmanıza izin veriyor.

Halldöra okulu arayıp, okul kaçamağınızdan bahsediyor ve ne yalanlar söylediyse, programdan atılmanıza neden oluyor. Tamamen ortada kalıyorsunuz. Şu anda İzlanda'dasınız ve uçak biletiniz üç ay sonrasına. Bu nedenle bütün gün müzede çalışarak Siggi'ye eserlerini kataloglamada ve korkunç durumdaki dosyalarını düzenlemede yardım ediyorsunuz. El yazmaları çok narin ve kelimeler çok küçük; bunları çözmeye çalışmak korkunç baş ağnlarına yol açıyor. Büyük spiralli bir deftere notlar alıyorsunuz, anlayabildiğiniz şeyleri yazıyorsunuz ve yavaş yavaş parçaları birleştiriyorsunuz.

Sizi şaşırtan şey, kitapların büyüden ve ruhlardan ya da yer altı dünyasından, kimyadan - duygu biliminden - bahsettiği kadar bahsetmemesi. Aşkın büyü *olmadığını,* beyinde bazı kimyasalların varlığından ve sinir ileticilerinin tetiklenmesinden kaynaklandığını belirtiyor. Korku sadece sinaptik bir olay; işareti alınca ateşlenen bir dizi sinir ileticisi. Kafanızın içindeki küçük tren enkazları. Kitap¬

larda bu beyin faaliyetlerini kontrol etmek için tarifler var. otlar, bitkiler, mineraller ve hayvan organlarını kullanarak her taraf, ta, işitme ve görme kodeksinde, amigdalada, ortam insulasında öndeki singulatta, striyatumda ve alın kodeksinde kimyasal tepki, me tetikleyen tarifler. Beyindeki serotonin seviyelerini azaltan veya adıran tarifler. Tozlar, macunlar, çaylar, merhemler, zehirler ve iksirler.

Eski sevgilinizin, yeni sevgilisini terk etmesini mi istiyorsunuz? Özveri Çayı demleyin. Karışım nörotoksin seviyesinin çoğalmasını sağlayacak, bunun sonucunda depresyon duygusu oluşacak ve yakınlarının uzaklaşmasına yol açacak. Birisinin size âşık olmasını mı istiyorsunuz? Dikenli Çöven pişirin, küçük topaklar halinde yuvarlayın ve şarabın veya suyun içine koyun. Bunlar içildiği zaman, alın kodeksini harekete geçirecek ve serotonin seviyesini artıracaktır. Bu da şefkat duygusunu geliştirecektir. Okuduğunuz her şeyi sır olarak saklıyorsunuz, Siggi'ye bile söylemiyorsunuz. Eski kitapları okuduğunuzu, okyanusun kenarına götürüp, onları tekrar hayata döndürmeye çalışan sevgi dolu bir arkeolog gibi incelediğinizi bilmiyor.

Kendi üzerinizde deney yapıyorsunuz. Belirli şifalı otları deniz yosunu ve mavi-yeşil alg ile karıştırıyorsunuz, tülbentten yapılmış bir keseye koyuyorsunuz ve yedi gün süreyle toprağın altına gömüyorsunuz. Sonra bunu esmer deniz yosunuyla eziyorsunuz ve yavaş yavaş kaşıkla ağzınıza götürüyorsunuz; tadı çok kuvvetli ve iğrenç ama bundan sonra olanları anlatmak mümkün değil. Daha önce hiç yaşamadığınız bir tür coşku, sizi aydınlatan, göz kapaklarınızı titreten vajinanızın dudaklarını uğuldatan sıcak bir basınç duygusu yaşıyorsunuz. Etkisi üç gün sürüyor. Sonra bir tane daha yapıyorsunuz, sonra bir daha. Detaylı notlar tutuyorsunuz, cinsel güç için yöntemlerinizi ayarlıyorsunuz ve hiç kimseye söylemiyorsunuz.

Siggi kalp krizi geçirip ölünce, köylüler işte o zaman size bak

maya ve görmezden gelmeye başlıyor. Anlaşılan Siggi sahip olduğu her şeyi size bırakmış; *tek dostuma,* diyor vasiyetinde. Evi, müzesi... her şey size kalıyor, iksirlerle ve büyülerle özgür bir şekilde ve gözlenmeden deney yapma düşüncesi size müthiş bir heyecan veriyor. Önce bir aşk iksiri deniyorsunuz, yapması iki hafta süren bitksel bir maya yapıyorsunuz. Yapışkan yeşil merhemi, iki tane çikolatanın içine koyuyorsunuz. Bunların bir tanesini Ingar'a - herkesin evlenmek istediği zengin kıza - diğerini de, apartman sitesinde yaşayan iyi kalpli, fakat yüzü sivilceyle kaplı ve inanılmaz derecede sakar olan Hani'ye veriyorsunuz.

Onları şehir dışındaki tahıl ambarında buluşturuyorsunuz ve bilimsel nedenlerle, onları samanlıktan seyretmek zorundasınız. Hani kızı traktöre bindiriyor. Kız direksiyona eğilirken, hani ona arkadan sarılıyor. Penisi çok büyük görünüyor, küçük pembe bir deniz kabuğuna hamle yapan mor bir yılan balığına benziyor. Şafak sökerken kız hamile kalıyor ve bir hafta sonra nişanlanıyorlar, ilacınızın etkisi geçtikten sonra bile Ingar nişanlısına güveniyor ve saygı duyuyor. Hani de tanrılara şükrediyor.

Sonra karmaşık bir karbon solüsyonu hazırlıyorsunuz ve siyah biranın içine döküyorsunuz. Bu birayı şehrin sarhoşuna (köpekleri tekmeleyen ve genç kızların göğüs uçlarını çimdiklemeye çalışan kötü yaşlı adama) veriyorsunuz. Ertesi gün adamı okyanusta intihar etmiş olarak buluyorlar ve evindeki masanın üstünde bir intihar notu bulunuyor. Adama verdiğiniz serum bir bunalım tetikleyicisiy-di, ağır bir depresyon dozuydu. Demek büyü bu. İzlanda'da daimi olarak kalmaya karar veriyorsunuz.

Bu arada, Halldöra sizin hakkınızda dedikodular yayıyor, köydeki herkese sizin büyücü olduğunuzu, insanlara zarar vermeye başladığınızı söylüyor. Onu mümkün olduğunca görmezden geliyorsunuz, fakat sonra dedikoduları komşu köye de yayılıp, insanlar arkanızdan fısıldamadan alışveriş bile yapamaz hale gelince, sabrınız taşıyor. Beyin zarını yavaşlatması ve insanları kafaları karışmış

hale getirmesi gereken bir "karışık çay" hazırlayıp, Halldöra'nın diş macununa enjekte ediyorsunuz. Sonrasında Halldöra'yı hiç kimse
evinin dışında görmüyor. Haftalık poker oyununa veya gıda açık
artırmasına gelmiyor ve komşuları onu ziyaret ettiğinde, saçj,, baş ağrısından ve genel bir yorgunluktan yakınıyor. Sonunda çifliği
satıyor ve Reykjavik'e, kız kardeşinin yanına taşınıyor.

Bütün köydeki insanları yönlendirmeye başlıyorsunuz. Havlayan köpekleri susturuyorsunuz, zengin erkeklerin bekâr annelere âşık olmasını sağlıyorsunuz, çocukların çarpım tablosunu ezberlemesini sağlıyorsunuz. Adınız bütün İzlanda'ya yayılıyor ve güçlü bir büyücü olarak tanınıyorsunuz. Gerçek aşkların geri dönmesini ve düşmanların kaybolmasını sağlayabilen biri olarak isim yapıyorsunuz, insanlar sizinle konuşmak için çok uzak yerlerden geliyor. Korku içinde, iksirlerinize büyük paralar ödüyorlar ve söylediklerinizi ay nen yerine getiriyorlar. Bir süre sonra Amerika'ya dönmeye çalışıyorsunuz ama büyünüzü orada yapamıyorsunuz. Amerikalıların sisteminde bir sürü antibiyotik ve antidepresan olduğundan, sizin doğal malzemeleriniz işe yaramaz.

Tekrar İzlanda'ya taşınıyorsunuz ve kitaplarınızla, dört ayaklılarınızla (iki kedi, bir köpek ve Phyllis adında bir fare) dünyadan uzak, izole bir hayat sürüyorsunuz. Hep birlikte, denize bakan siyah sivri bir kayalığın üzerinde, küçük beyaz bir kulübede yaşıyorsunuz. Yalnız değilsiniz, sadece tek başınasınız. Günlerinizi iksir yaparak ve eskileri okuyarak geçiriyorsunuz. Artık resim veya heykel yapmıyorsunuz, artık sizin sanatınız gizli güçleriniz. Köylüler size saygı duyuyor. Ne de olsa, siz köyün delisisiniz. Bu size yetiyor. Sadece iksirler, ilaçlar ve bazen de zehirli ok için geliyorlardı.

Sonunda, yaşlılık yüzünden ölüyorsunuz. Büyünün bile işe yaramadığı tek şey nedeniyle. Öteki tarafa geçtiğiniz zaman Tann'yla veya Tanrıça'yla ya da Buda'yla veya birisiyle tanışmayı umut ediyorsunuz ama bunların hepsinin efsane olduğu ortaya çıkıyor. Hayatı sadece bir kere yaşayabiliyorsunuz, bışka şansınız yok, yeni

baştan yaşamak yok, kefaret yok, ceza yok, ödül yok. Sadece toprak ve sizin de zamanla ona dönüşmeniz var. Siz öldüğünüz zaman gizli sanatınızın sizinle birlikte kaybolması gerekiyordu, fakat eski kitaplarınız köydeki kızlardan biri tarafından çalındı. Bu akıllı kız bu kitapları, cenaze sırasında sizin evinizden aldı ve içlerinde ne olduğunu anlamak için gizlice okuyor. o da yalnız ölecek.

123

73. Bölümden...

Gülümsüyorsunuz ve onu tekrar görmeyi çok istediğinizi söylüyorsunuz. Küçük arabasıyla uzaklaşıyor ve Halldöra onaylamayan bir ifadeyle başını sallıyor. Kimin umurunda. Kendinize Barbar Conan'ın bir benzerini buldunuz.

Onunla akşam yemeği için şehirde buluştuğunuzda, dar bir pembe elbise giyiyorsunuz ve inci küpeler takıyorsunuz. Boynunuzu göstermek için saçınızla oynuyorsunuz ve tavana bakıyorsunuz. Gerçekten Barbar olmadığı sürece lanet olası ipucunu alacaktır. Sizi tekrar tekrar davet ediyor. Reykyavik'te gece hayatı hareketli, mavi gözlü gençler, kalın yüksek topuklu ayakkabılarıyla 1.80'der uzun görünen kadınlar ve ortalama NBA oyuncusundan daha uzun olan ancak daha solgun ve sakar olan erkeklerle dolu düzinelerce yer altı dans kulübü var. Bunlar ünlüler. Yakındaki Blue Lagoon'ur suyunun ciltlerine iyi geldiğini söyleyen Los Angeles'li rap yıldızları ve İtalyan film yıldızları grubu.

Jöhann ve siz birlikte daha fazla vakit geçirmeye başlıyorsunuz. Günler haftalara dönüyor ve Halldöra'yla geçirmeniz gereken süre dolduğunda, İzlanda'da kalmanızı ve yanına taşınmanızı teklif ediyor. Kabul ediyor ve taşınıyorsunuz. Hellnar adında harika bir balıkçı köyünde yaşıyor. Denize bakan, beyaz panjurlu, küçük kırmızı metal bir evi var. Ev çok rahat ve sıcak, odalar gaz lambalarıyla

aydınlatılıyor ve odun sobası bütün evin çam tütsüsü gibi kokmasına neden oluyor. Jöhann'ın yatak odası küçük ve sıcak, kalın yorganlar sizi geceleri sıcacık tutuyor.

Onunla bir ev kurmaya bayılıyorsunuz. İçten, mutlu, canlı biri. Ailenizi delirmediğinize ikna edemeseniz de İzlanda'yı seviyorsunuz. Burada tam bir yıl kaldıktan sonra, Johann size evlenme teklif ediyor. Bu tam bir sürpriz oluyor. Mor bir buzulun altında kükürt kaplı bir sıcak su parkının içindesiniz ve siz ayakta durup doğuya bakarken, Johann diz çöküyor.

Jöhann'la evleniyorsunuz ve yalnızca birkaç ay sonra hamile olduğunuzu anlıyorsunuz. Her sabah, öğlen ve gece kusmaya başlıyorsunuz ve devamlı başınız ağrıyor. Hamilelik bu kadar doğalsa, neden kendinizi bu kadar kötü hissediyorsunuz? Hamileliğiniz yeterince ilerleyince Jöhann amniyosentez yaptırmanızda ısrar ediyor. Bu test bebeğin cinsiyetini belirlemekle kalmıyor, korkulan yirmi birinci kromozomu da araştırıyor. Çocuğunuzun Down sendromlu olabileceğini gösteren kromozom.

Testin sonucu pozitif çıkınca, aslında hiç kuşku kalmıyor. Jöhann size bir genetikçinin genetik kusurları kabul etmeyeceğini söylüyor. "Bu basit bir hesap," diyor. "Bu yumurtada talihsizlik yaşadık. Bu kromozomun olmadığı binlerce yumurtan daha var. Özel eğ'tim sınıfları gerektiren ve yaşam süresi en fazla otuz yıl olan bir çocukla hayata başlamak istemiyorum." Siz, o kadar emin olmadığınızı söylüyorsunuz. Jöhann sizin bencil ve sorumsuz davrandığınızı düşünüyor.

Bebeği doğuracaksanız, 197. Bölüme gidiniz (sayfa 581)
Hamileliğinize son vermeye karar verecekseniz, 153. Bölüme gidiniz (sayfa 439)

124

73. Bölümden...

Jöhann'a *hayır teşekkür ederim,* diyorsunuz. Yakında memleketinize döneceksiniz. Gitme zamanı gelinceye kadar çalışmalarınıza odaklanmak ve Halldöra'yayardım etmek istiyorsunuz.

Üç ay sonra, Halldöra'yla çalışma süreniz sona eriyor. Eşyalan-nızı topluyorsunuz ve Reykjavik'e doğru yola çıkıyorsunuz. Buradan Amerika'ya giden uçağınıza bineceksiniz. Halldöra da iki haftalığna İspanya'ya tatile gidiyor. Giderken tuhaf bir duyguya kapılıyorsunuz çünkü evinizi özlediniz ama bir yandan da aslında gitmek istemiyorsunuz. Evinizin neresi olduğundan artık pek emin değilsiniz. Uçağınız gece geç saatte, bu nedenle, İzlanda'nın ünlü kaplıcası olan Blue Lagoon'a gidip son bir kez suya girecek ve bu güzel ülkeyi düşüneceksiniz.

Eşyalarınızı büyük kiralık kilitli dolaplardan birine koyuyorsunuz, mayonuzu ve parmak arası terliklerinizi giyiyorsunuz ve buharlı mavi-yeşil sulara giriyorsunuz. Cennet gibi. Bu büyük bir mutluluk. Orada üç saat kalıyorsunuz, havuzlarda yüzüyorsunuz, gürleyen şelalelerin altında duruyorsunuz, volkanik kayalıkların kenanna oyulan buhar odalarının tadını çıkarıyorsunuz. Ancak, soyunma odalarına dönünce, şaşkın, sülfüre bulanmış beyninizin, dolabınızın kapağının ardına kadar açık olduğunu ve içindeki her şeyin gittiğini anlaması epey zaman alıyor. Her şey gitmiş. Bavullarınız, cüzdanınız, çantanız, pasaportunuz, paranız... Her şey çalınmış.

r

Zevkten yumuşamış beyniniz kendine geliyor ve kaplıcanın her tarafında korku dolu bir koşuşturma başlıyor, size yardım edebilecek birini arıyorsunuz. Size hiç kimse yardım etmiyor. Saat geç olmuş ve görevdeki personelin çoğu, bir an önce kapatıp kulüplere gitmek isteyen İzlandall gençler ve danışma bölümünde dolanan birkaç ziyaretçi İngilizce bilmiyor. *Hiç paranız yok...* telefon edecek kadar bile.

Otostop yaparak havaalanına ulaşmayı başarıyorsunuz. Sizi alan asık suratlı taksici, muhtemelen şanslı olacağını sanıyordu (peki, kesinlikle şanslı olacağını sanıyordu; oraya başka nasıl gidecektiniz?) ama önemli değil, çünkü havaalanına ulaştığınızda, uçağınızı kaçırdığınızı anlıyorsunuz.

Havayolları hiç sempati göstermiyor. Geri ödemesi olmayan biletinizin süresi geçti. Kredi kartınızla bir bilet daha almak ister misiniz? Hayır mı? O zaman size yardımcı olamayacaklar - üzgünüz -ayrıca, geceyi havaalanında da geçiremezsiniz, istisna yok. Başınız dönüyor. Halldöra da gitti ve ödemeli aradığınız zaman, annenizle babanız da telefona cevap vermiyor. (0 anda, bu ay izinli olduklarını ve golf kliniğine veya Florida'da başka bir etkinliğe gittiklerini hatırlıyorsunuz. Hangi şehirde olduklarını bile bilmiyorsunuz.) Tekrar Reykjavik'e otostop yapıyorsunuz. Orada bir iş bulabilmeyi umuyorsunuz. Sadece uçak bileti almanıza yetecek kadar.

Reykjavik'te iş aramak, *Titanic'te* şezlong aramaya benziyor. Aslında hiç anlamı yok. iki gün boyunca kaldırımları aşındırıyorsunuz, çöplüklerden yemek yiyorsunuz ve otobanın kenarına terk edilmiş bir arabanın içinde uyuyorsunuz. Orada kalamazsınız, başınızın gerçekten belaya girmesi an meselesi. Bu nedenle bulabildiğiniz tek işe başlıyorsunuz. Bay Beene's adında bir striptiz kulübünde dans edeceksiniz, iki alüminyum çift-enli treylerden oluşuyor ve maalesef yirmi dört saat hizmet veren bir büfesi var. Aslında resmen striptiz kulübü bile değil; İzlanda yasaları çok katı. Göğüslerinizin ucuna yapışkan şekiller koymanız ve vajinanızı, G-string tüy

125

136. Bölümden...

Tanrı aşkına, eğer kaçıp sirke katılmak istiyorsanız, bu sizin en doğal hakkınız. Öyle değil mi? Annenizle babanıza uzun bir mektup yazıyorsunuz (öfke yüklü bir telefon konuşmasından daha iyi) ve şu anda eve gelemeyeceğinizi söylüyorsunuz. Kendinizi iyi hissettiğiniz bir yer buldunuz ve kendinizi iyi hissettiğiniz bir yer bulmak, Atlantis'i bulmaktan daha zor.

Sirk, boş ve büyük bir deponun içinde kurulan kırmızı beyaz çizgili bir çadırın içinde. “Eskiden dışarıya kurardık," diyor sahibi Maxie. "Ama artık çadırda o kadar çok delik var ki, yağmur olduğu gibi içeri akıyor." Sirkin adı Sweetlady Sirki ve ucubelerle, anti-sosyallerle ve dışlanan her türlü insanla dolu. Koro, dans ettikçe çıplak, sarkık memeleri birbirine çarpan şişman Alman kadınlardan oluşuyor. Biletleri alan çocuk bir albino ve talep üzerine birbirleriyle seks yapan bir maymunlar ordusu var.

Maxie coşkulu bir ikizler burcu ve cambazlık telinden düşmesinin sonucu olarak, alnında bir çukur ve iki altın dişi var. Kadın dansçılarının *şişman* olmasının hoşuna gittiğini söylüyor. “Daha iyi bir ucubelik faktörü oluşturuyor,” diye açıklıyor. “İnsanları aynı zamanda hem çekiyor, hem de itiyor. Organlarının sertleşmesine rağmen yüzlerinin neden asık olduğunu anlamak için tekrar gelmelerini sağlıyor." Sweetlady Sirki’nde ayrıca yılan yiyen bir İspanyol,

veya siyah bantla her zaman kapatmanız gerekiyor. Bir uçak bilet daha alabilmeniz için iki hafta boyunca poponuzla bahşiş toplamanız gerekiyor. Annenizle babanızı Florida'da mimoza içerken ve gerilme hareketi üzerinde çalışırken hayal ediyorsunuz ve ölmek istiyorsunuz.

Dansçıların Essex, Big candy, Fjorder ve Lunt gibi isimleri var, Kırık sandalyelerinden kızları seyreden adamlar neredeyse orad$_a$ yok gibiler. Çeneleri düşüyor. Gözleri odaklanamıyor. Her zaman çok kibar davranıyorlar. Birbirlerine değil ama. Bazen yanlarında oturan adam bir bira bardağı fırlatıyorlar veya yumruk atıyorlar, Kapıya bakan iri yapılı İzlandall çocuklar, okuması olmayan ama mülkün sahibi Madam Anika'ya hiç sorgulamadan itaat eden boksörler tarafından susturuluyorlar. Madam Anika, İzlandall bir balıkçı tarafından hamile bırakılan bir Rus göçmeni. "Ne yapabilirdim? Penisi filetoya benziyordu," diyor.

Dans ettiğiniz üçüncü gecede, yanlış bir adım atıyorsunuz ve sahneden uçarak başınızı bir masaya çarpıyorsunuz ve kafatasınızı çatlatıyorsunuz. Fedai içini çekiyor ve acil servisi arıyor ama çok geç, yapışkan zeminde ölü durumda yatıyorsunuz. Bir saniye hayattasınız, sonraki saniye değilsiniz. Sonuçta sizinle ölüm arasındaki tek şey, yüksek topuklu sivri burunlu Lucite ayakkabılardı. Annenizle babanız bunu duyunca bakalım ne diyecek?

Cennette tanrıyla karşılaşıyorsunuz, her şeyi bilen bir peygamber böceği gibi ve her zamanki gibi çok sinirli. "0 kadar zor muy du?" diye bağırıyor size. "Gerçekten. Patlayan kafanın yarım metre ötesinde doksan dokuz sente tavuk kanatları kızarırken, çift enli bir treylerin zemininde ölü bir striptizci haline nasıl geldiğini kesinlikle anlayamıyorum." Sinirden moraran alnına vuruyor. "Ciddenl" diyor ve hızla çıkarak kızmabirader turnuvasına gidiyor. Sizinle sonra görüşeceğini söylüyor.

Siyam ikizleri ve poposuna her şeyi sokabilen bir adam var (ampm lerle, fenerlerle, örgü şişleriyle ve yaban mersini turtasıyla gösteri yapıyor.) Sizin, on iki çıplak kadının beyaz balmumundan yapılmış olan buz pateni sahasında paten kaydığı “buz gösterisinde” yer almanızı istedikleri anlaşılıyor. Oliver harika olacağını söylüyor, siz o kadar emin değilsiniz. Babanız öğrendiği takdirde yüzünün ala. cağı şekli düşünüyorsunuz ve tüyleriniz ürperiyor.

Öğrendiğiniz ilk numaraya kısaca 'çiftlik avlusu" deniyor. Bu gösteride çiftlik hayvanı kılığına girmiş çok sayıda kadın, bir çiftlik kızını paten sahasının etrafında kovalıyor, sonunda onu yakalıyor ve çeşitli çiftlik-temalı şekillerde onunla seks yapıyor. Siz tavuk rolünü oynuyorsunuz. Kıyafetiniz sadece sarı tüylü bir tavuk kafa», o kadar. Almanların, neyin seksi olduğu konusunda değişik düşünceleri var çünkü size ayrıca Anne Frank’ı da oynamanızı söylüyorlar. *Anne Frank’ı çıplak görmeyi kim ister*? Almanlar istiyor. Bu, 'Buzdaki Kahramanlar” gösterisinin bir parçası. Bu gösterde Prenses Diana, Jackie Kennedy Onassis ve Eleanor Rooseveltde var.

Bu gösteri o kadar popüler oluyor ki, Maxie Sweetlady Sirki’ni turneye çıkarmaya karar veriyor ve Avrupa’nın her yerinde gösteri planlıyor. Halk bayılıyor. Anne Frank kıyafetinizle Alman, İngiliz ve Fransız televizyonunda çok sayıda söyleşiye katılmanız isteniyor, insanlar buna hem bayılıyor, hem de öfkeleniyor. *Sen şusun, sen busun; sen kötüsün, sen komiksin.* Tartışma büyüyor, kalabalıklar giderek artıyor, tabii sizin maaş çekiniz de.

Sonra bir telefon geliyor. Hattın diğer ucunda teyzeniz ağlıyor. Annenizde beyin kanseri olduğunu ve fazla zamanının kalmadığını söylüyor. Doktorlar kanserli bir beyin tümörü olduğunu söylemişi ameliyat edilemezmiş. Oliver’le siz hemen ülkenize dönüyorsunuz ama Atlantik üzerinde bir yerdeyken anneniz ölüyor. Sonunda eve ulaştığınızda, babanız sizinle konuşmuyor. Ne telefona cevap veriyor ne de kapıyı açıyor. Cenaze törenine de gitmiyor. Teyzeniz ara-

alığıyla size bir mesaj gönderiyor. Karton bir not kartına titrek bir el yazısıyla yazılmış. *Onu sen öldürdün. Sen ve bencil yaşam tarzın.*

yıkılıyorsunuz, babanızın kartına ağlayarak yere çöküyorsunuz, kart sonunda gözyaşlarından bebek battaniyesi kadar yumuşak hale geliyor. Oliver sizi teselli etmeye çalışıyor. Size sarılıyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. “Baban sonsuza dek kızgın kalamaz," diyor. "Eve dönelim ve ona biraz zaman verelim." Sizi ne kadar sevdiğini söylüyor - birbirinizden başka kimseniz olmayabileceğini belirtiyor - ama yeter de artar diyor. Sonra size evlenme teklif ediyor. Almanya’ya dönerseniz babanızın size daha da kızacağını biliyorsunuz. Belki sizinle bir daha hiç konuşmaz... Bununla yaşayıp yaşayamayacağınızı bilmiyorsunuz. Burada kalıp ailenizle işleri yoluna mı koymalısınız, yoksa Anne Frank destekçilerinden nefret dolu postalar almanıza yol açmayacak gerçek bir iş mi bulmalısınız?

Oliver’le evleneceksenız, 185. *Bölüme gidiniz (sayfa 540)*

Oliver'le evlenmeyeceksenız, *154. Bölüme gidiniz (sayfa 443)*

126

74.
Bölümden...

Toru'yu öpmek bir seçenek değil. Aslında, bu sizin gitmeniz gerektiğine ilişkin ipucu. Bu durum ürkütücü bir hal almaya başladı. Kaybolma rolünde birçok sahne vardır. Sahne bir: *Rahatlık.* Gülüyorsunuz, uzanıyorsunuz ve saçlarına dokunuyorsunuz, düşündüğünüzden daha sert. Bu, ona dokunmaktan korkmadığınızı gösteriyor. Bundan sonra olacakların, vücuduyla ilgisi yok. Sahne iki: Açılış. Bir adım geriye gidiyorsunuz. Ona bakıyorsunuz. "Sen ve ben çok yakın arkadaşız," diyorsunuz. "Bu duruma zarar verecek, ilişkimizi riske atacak hiçbir şey yapamam." Bakışlarını yere indiriyor. (Bunun sakat olmasıyla ilgisi olmadığını söyleyebilirsiniz ama bir pislik olmanın ve defolup gidiyor olmanın üstüne bir de yalan söylemiş olursunuz. Sakat olmasıyla her türlü ilgisi var. O eli nasıl tutacaksınız? O yüzle nasıl yaşayabilirsiniz? Ona her baktığınızda irkiliyorsunuz.)

Üçüncü sahneye, saptırmaya geçmek üzereyken, ona beyaz resmi sormayı unuttuğunuzu fark ediyorsunuz. "Japonya'ya gelmemin asıl nedeni oydu," diyorsunuz.

Toru kaşlarını çatıyor. "Öyle bir resim yok," diyor.

"Hani büyük olan," diye açıklıyorsunuz. "Son sınıf sergisinde. Neden slaytlarında o resmin fotoğrafını hiç görmediniz?

*Son sınıf sergisinde benim hiç resmin yoktu," diyor. “0 gün deri nakli yapılacaktı. Yüzüme. Zaten ateşim vardı. Enfeksiyondan korktular, ölebileceğimden korktular.”

•Ama o resmi gördüm!” diye ısrar ediyorsunuz. “Çimento renkli resmin yanındaki duvarda senin adın yazılıydı. Hatta bir çatlak...”

Toru başını iki yana sallıyor. “Babam, orada olmayan - hiçbir zaman olamayacak olan - resmi onurlandırmak için, boş bir çerçeve astı. Duvara bakmış olmalısın. Çimentoydu.”

“Fakat ortadaki çizgi...”

“Çimento duvarın çizgisi." Toru ayağa kalkıp, odanın karşı tarafına geçiyor, slayt projektörünü kapatıp, sizi karanlıkta bırakıyor. “Sanırım, gitsen iyi olacak.”

Çimento duvar mı? Bunca zamandır, var olmayan bir şeyi mi kovalıyorsunuz? Dumanı mı takip ediyorsunuz? Kafanız karışıyor ve öfkeli bir sessizlik içinde bavulunuzu topluyorsunuz ve Yoyogi istasyonuna gidiyorsunuz.

Kaybolma sahneleri sadece izleyiciler için zor değildir; oyuncular da nasiplerini alır. (Hatırlanması gereken şeyler: Bu kişisel değil. Böyle olması gerekiyordu. Dikişleri söküp durursanız, hiçbir şey iyileşmez.)

Japonya’da kalacaksanız, 202. Bölüme gidiniz (sayfa 599)

Amerika'ya döneceksenız, 203. Bölüme gidiniz (sayfa 601)

127

136. Bölümden...

Eve dönme zamanı geldi. Oliver'e veda etmeye ve mektup yazacağınızı söylemeye çalışıyorsunuz, gerçi muhtemelen yazmayacaksınız. Uçaktayken (32. Sıra, D koltuğu, pencere kenarı), hayatınızda bazı değişiklikler yapmak zorunda olduğunuza karar veriyorsunuz. Gerçekten organize olup, nereye gideceğinize karar vermeniz gerekiyor. Şimdiye kadar işler biraz gelişigüzel oldu ve temiz bir sayfa açmak istiyorsunuz. Yeni bir başlangıç yapmak, ihtiyacınız olan tek şey, olumlu yaklaşım, bir gülüş ve neşeli bir düzen. Hatta yanınızda oturan yaşlı çiftle güzelce sohbet ediyorsunuz. Amerika'ya ilk kez yolculuk yapıyorlar, torunlarını görecekler.

Uykuya dalıyorsunuz ve karanlık suların ufkunda New York'un ışıkları uzaktan görünmeye başlayıncaya kadar, yolculuğun büyük bir kısmını bu şekilde geçiriyorsunuz. Pilot uçuş bilgileri için La Guardia'yla temas kurarken, tuhaf bir ses duyarak sol omzunun üzerinden arkaya bakıyor ve uçak patlıyor. Daha sonra, iki numaralı yakıt tankında küçük, minicik bir elektrik kıvılcımı oluştuğunu ve bunun, buharları ateşlediğini söyleyecekler.

Patlama büyük 747'yi gökyüzünde paramparça ederek düşürüyor. Okyanus alev alev yanıyor, yanan petrolle kaplı. Düşerken geçirdiğiniz birkaç saniyede Oliver'in, Die *Mauer ist gefallt! Die Maueı İst gefallt! Duvar yıkılıyor!* diye bağıracağını düşünüyorsunuz. Size

Ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecek. Amerika'da hiç kimse onu tanımadığından, aramayı akıl edemeyecek. Amerika'da hiç kimse, trende size yardım eden insanın o olduğunu bilmeyecek. Yanınızdaki çift, oksijen maskelerini takıyor. El ele tutuşuyorlar. Bu bir dakika içinde her şeyi anlıyorsunuz. Sahip olduğumuz tek şey bu. Bir dakika. Küçücük bir dakika, sonra karanlık sular. Okyanusun derinlikleri şahane.

128

62 ve 90. Bölümlerden...

Denny’s restoranında çalışmaya başlıyorsunuz ve garson olmanın aktris olmaya benzediğini öğreniyorsunuz. Hep mutluymuşsunuz gibi davranıyorsunuz, her zaman yardım etmek istiyormuş gibi, müşteri her zaman haklıymış gibi davranıyorsunuz. Asla şikâyet etmiyorsunuz. Eğer işten çıkmak isterseniz, hemen arkanızda bekleyen başka biri var. Gözden kolaylıkla çıkarılabilirsiniz, yeriniz anında doldurulabilir.

Denny's restoranında çalışıyorsanız, insanlar aptal olduğunuzu düşünür, işler böyle yürüyor. Müşterileriniz, okuyup yazabildiğinizi gördükleri zaman şaşırıyor ve hep, yaptığınız hesabı kontrol ediyorlar. Size otomatik satış makinesi gibi davranıyorlar, menüden liste halinde bir şeyler okuyorlar ve sonra, bunların sihirli bir şekilde ve hemen ortaya çıkmasını bekliyorlar. Size para ödedikleri için, poponuzu çimdikleme ve *tatlı olarak sizi yiyip yiyemeyeceklerini sorma* hakkına sahip olduklarını sanıyorlar.

Aşçılar daha da beter. Paslanmaz çelik tezgâhların etrafında sizi kovalıyorlar, ambarda sıkıştırıyorlar ve fırsat buldukça size çarpıyorlar. Arada sırada size dokunmalarına izin vermezseniz, sizinle ödeşme yöntemleri var. Siparişlerinizi geciktiriyorlar, mezeleri rezil ediyorlar, böylece müşteriler size bahşiş vermiyor ve çok az para aldığınız için, tamamen bahşişlere bağımlı olduğunuz biliyorlar.

Sırtınız tutuluyor, kaslarınız ağrıyor, elleriniz çatlıyor ve varisleriniz çıkıyor. Kilo alıyorsunuz. Tabaka halinde yağ ve ketçapla kaplanmaya alışıyorsunuz. Ağlayan bebekler, her günün her saatinin olağan bir parçası. Müdür size, sanki yeterince hızlı hareket etmesini sağlayamadığı bir ahır hayvanıymışsınız gibi bağırıyor.

Uzun süre Vinny adında bir aşçıyla çıkıyorsunuz. Vinny şişman ancak kilo vermesi gereken kişinin siz olduğunu söylüyor. Tipik bir gününüz şu şekilde geçiyor: Sabah beşte kalkıyorsunuz, altıda iş başı yapıyorsunuz, öğle yemeği yemeden, oturmadan on saat süreyle çalışıyorsunuz ve sonra akşam beş civarında eve dönüyorsunuz. Akşam yemeği -donmuş pizza veya donmuş hazır yemek -hazırlıyorsunuz, bir tane esrarlı sigara sarıyorsunuz, bir bira içiyorsunuz, *Simpsons* programını seyrediyorsunuz, bir bira daha içiyorsunuz, *Everybody Loves Raymond* programını seyrediyorsunuz, bir bira daha içiyorsunuz, *Frasier* dizisini seyrediyorsunuz, bir bira daha içiyorsunuz, *M.A.S.H.* dizisinin tekrarını izliyorsunuz, Vinny'le tartışıyorsunuz, Vinny'e bağırıyorsunuz, yatıyorsunuz. Sabah kalkıyorsunuz ve hepsini tekrarlıyorsunuz. Böylece yirmi yıl geçiyor. Kariyer sahibi bir garson oluyorsunuz.

Bir gün mutfakta, düdüklü tencerede, kuru bezelye çorbası yaparken kaza eseri ölüyorsunuz, içine göz atmaya çalışıyorsunuz ve düdüklü tencere patlıyor. Anında. Vücudunuzun yüzde kırkında yanıklar oluşuyor. Enfeksiyon kapıyorsunuz ve ölüyorsunuz. Cenaze töreninizde insanlar başlarını sallayıp üzgün numarası yapıyorlar, sonra hep birlikte yemeğe gidiyorlar.

129

76. Bölümden...

Brezilya'ya gidiyorsunuz! Yüzlerce hisseyi bozdurup, Brezilya'nın yağmur ormanlarına birinci sınıf bilet alıyorsunuz. Beş yıldızlı bir eko-otelde, kendi organik gıdasını yetiştiren, kendi çöpünün geri dönüşümünü sağlayan, yaralı orman hayvanlarını alıp bakan ve bölgede arkeolojik kazılara destek veren bir otelde kalacaksınız Üst sınıf, sosyal açıdan bilinçli, fazla gösterişli olmayan bir kadına uygun yepyeni bir gardırop düzüyorsunuz. Buruşuk keten gömlekler, mısır pamuğundan yapılmış pantolonlar, havalı leylak rengi elbiseler ve büyük hasır şapkalar alıyorsunuz. Çok sayıda kehribar mücevher. Yeni mısır pamuğundan yapılmış pantolonlarınızı giyerken eski çömlekler bulmayı hayal ediyorsunuz.

Ama önce oraya gitmeniz gerekiyor. Hâlâ JFK Uluslararası Havaalanında, güvenlik hattının karmaşasından geçmeye çalışırken, omzunuza otoriter bir el dokunuyor. Polisler. Sizi küçük bir odaya yönlendiriyorlar ve pasaportunuzu alıyorlar. Anlaşılan kocanız sizi takip etmeleri ve ani para hareketi olduğunda onu uyarmaları için, çok sayıda özel dedektif tutmuş. (0 parayı bir yerlere sakladığınızdan emindi ve ortaya çıkması an meselesiydi.) Uluslararası havaalanlarını kontrol ediyorlardı. Avukatınızı arıyorsunuz, durumu dinleyince telefonda işi bırakıyor.

Zimmetinize para geçirme ve fonları kötüye kullanma suçların-

dan beş yıl hapse mahkûm oluyorsunuz. Artık ipek çamaşırlar, aıantar pate veya safir yüzükler olmayacak. Artık tatiller, günbatım-ları, ıstakozlar veya kaplıcalar olmayacak. Sonraki birkaç yıl boyunca, kararlar sizin adınıza verilecek. Ancak ceza sürenizin ortalarına doğru stafilokok enfeksiyonu kapıyorsunuz ve uzun süre tedavi edilmediği için, revirde ateşler içinde ölüyorsunuz. Kocanız bunun zavallıca olduğunu düşünüyor ve ıstakoz yemeğe gidiyor.

130

76. Bölümden...

Arabayla Palm Beach'e gidiyorsunuz ve sahilin üç blok uzağında bir eve sahip olmak için bile, on *kere milyoner* olmanız gerektiğini anlıyorsunuz. Onun yerine güzel bir apartman dairesi kiralıyorsunuz ve haftalarca neredeyse kumsalda yaşıyorsunuz. Kısa sürede, şehrin eski Doğu Hindistan sınıf sistemi gibi yönetildiğini öğreniyorsunuz; sosyal gruplar kendi türlerine sadık kalıyor. Arkadaş edinmek için, arkadaşınızın olması gerekiyor. Parti verebilmek için, partilere gitmeniz gerekiyor ve arkadaşınız olmazsa - ki olmadığı görülüyor - hiçbir partiye gidemezsiniz. Asıl arkadaşlarınız, haftada iki kere katıldığınız Palm Beach Narc-Anon (Uyuşturucu Bağımlıları) toplantısındaki insanlar.

Sonra, plajda kır saçlı bir sörfçü ile tanışıyorsunuz. Gözlerinizi, muhteşem vücudunda parlayan dar dalgıç kıyafetinden alamıyorsunuz. Beli koni şeklinde ve kaslı bacakları var, çıplak ayaklan mükemmel bir şekilde manikürlenmiş gibi görünüyor. Size gülümsüyor ve dünyanız aydınlanıyor. Adının Albert olduğunu ve profesyonel işsiz olduğunu söylüyor. Birlikte akşam yemeği yiyorsunuz ve sonra, üç yüz elli düğümlü Mısır pamuğu çarşafların arasında harika bir gece geçiriyorsunuz.

Yaşınızla ya da evlilik durumunuzla veya paranızla ilgilenmiyor muş gibi görünüyor. Size sörf yapmayı öğretiyor, dalgalar ikinizi

birbirinize iterken, sizi belinizden tutuyor. Birlikte üç hafta geçirdikten sonra, Oahu'ya dönmesi gerekiyor. Onunla gitmenizi teklif ediyor. Tabii, bu bölgelerdeki zengin dullardan, enayi ve güzel hanımların paralarını dolandıran alçak beyefendiler hakkında çok sayıda Korku hikâyesi duydunuz. Albert gümüş bir tilki, ekmek teknesini bulmaya çalışan kurnaz bir leş kargası olabilir.

Albert'le Oahu'ya gidecekseniz, 206. Bölüme gidiniz
(sayfa *613)*
Albert'e veda edecekseniz, 207. *Bölüme* gidiniz
(sayfa 615)

131

77.
Bölümden...

Onu terk etmeye karar veriyorsunuz ama bunu yapabilmeniz için David'in orada olmaması, sizi durdurmaması ve çocukların korkmayacağı bir zamanda olması gerekiyor. Kocanız iki haftalık uluslararası bir DNA konferansına gidince ve çocuklar da aynı anda, bir hafta süreyle Tamarak Kampı'na gidince, aradığınız fırsatı buluyorsunuz.

Plana göre, kocanız eve döndüğünde siz gitmiş olacaksınız. Bavullarınızı topladınız ve dolapta bekliyor. Çocukların kampta işi bitince, uçakla doğrudan kuzen Beth'in Massachusetts'teki evine gidecekler. Onu her zaman severdiniz ama onu o kadar yakından tanımıyordunuz. Kocanız onunla hiç tanışmadı, var olduğunu bile hatırlamayabilir ve yüz yıl düşünse, sizi orada aramayı aklına bile getirmez.

Gerginsiniz. Burada aslında normal bir gün; kuşlar ötüyor, arabalar geçiyor, fakat sizin için artık hiçbir şey normal değil. Şu anda, her şeyi ve herkesi geri dönülmez bir şekilde, sonsuza dek değiştiriyorsunuz. Biraz sonra tek başınıza geçireceğiniz bu anlar orkestra gibi. Her adım önemli, her hareket belli. Çocukların bavullarını hazırlıyorsunuz. Hangi oyuncakları almanız gerektiği konusunda kararsızsınız. (Geçen sene kızın uyurken en sevdiği, Bay Domuzdu. Şimdi tek gözlü mavi tavşan, fakat ya eskisine dönmek isterse?)

İlaç dolabınızı temizliyorsunuz, konsolunuzu, komodininizi, mücevher kutunuzu boşaltıyorsunuz. Altın zincir kolyeler, parfüm şişeleri, reçeteleriniz, hepsi bir kese kâğıdının dibine atılıyor. (Bu bir kaçış. uzn uzun düşünecek zaman yok.)

Havaalanında suçlu bir kaçak gibi davranıyorsunuz. Kafanız karışık şaşkınsınız ve titriyorsunuz. Bilet acentesi, güvenlik görevlileri, bagaj taşıyıcıları, hiçbirine bakamıyorsunuz. Kelimeler, sivri dişli vampir yarasalar gibi kafanızın içinde dolaşıp duruyor. Avukatlar, boşanma, nafaka, şiddetli geçimsizlik, velayet. Kanıt, fotoğraflar, Kötü muamele.

Kuzen Beth'in derme çatma eski çiftlik evine geldiğiniz zaman, taze domates turtasının ve bir demlik sıcak kahvenin sizi beklediğini görüyorsunuz. Siz istemediğiniz sürece, sizden hiçbir açıklama beklemiyor; her zaman buraya gelirmişsiniz gibi, sanki uzun zamandır planladığınız ve kesinlikle gecikmiş bir buluşmaymış gibi davranıyor. Size şifalı ot bahçesini, tavuk kümesini ve ahırda bal-mumundan mum yaptığı yeri gösteriyor. Çocuklar için çok tatlı odalar hazırlamış; boya kalemleri, pastel boyalar, hatta eski bisikletler toplamış.

Başlangıçta işler iyi gidiyor. Çocuklar geldiklerinde biraz şaşkınlar ama kuzen Beth'i gördüklerine memnun oluyorlar; eski çiftliğe bayılıyorlar ve sırayla atlara kesme şeker veriyorlar. *'Babam nerede ve eve ne zaman döneceğizT* gibi sorular sormaya başlıyorlar. Burasının yeni eviniz olduğunu, babalarının uzun bir yolculuğa çıktığını ve *burada, bütün bu tavuklarla birlikte olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu* söylüyorsunuz.

Aslında şanslı olup olmadığınızı hiç bilmiyorsunuz. Çocuklar kâbus görüyor ve yakında hiçbir yerde Narc-Anon (Uyuşturucu Bağmlı-lan) toplantısı bulamıyorsunuz ve bu sizi son derece sinirli yapıyor. İnternette bir destek grubuna katılıyorsunuz ama aynı şey olmuyor. Eski seğirmeler ve ağız kuruluğu yeniden başlıyor. Bu ormanda nerede metamfetamin bulabileceğiniz konusunda hiçbir fikriniz yok.

iki yıl, kanlı bir boşanma ve yasaklama kararından sonra, hâlâ kuzeninizin çiftliğinde yaşıyorsunuz, NyQuil dışında hiçbir uyuşturucu kullanmadınız ve en güzeli... çocukların tam velayetini aidim; Hâkim tamamen sizin lehinize karar verdi ve her noktada istediğj. niz her şeyi verdi. (Bütün mal varlığının yarısı, ev, arabalar ve cö. mert bir nafaka anlaşması.) Mahkeme salonundan ayrılırken hâkim (yakıcı kararlarıyla tanınan Asyall bir kadın) size çok hafifçe gülümsüyor, başını belli belirsiz sallıyor, ifadesinden belli, Onu *paçasından yakaladık, değil mi? Onu güzel yakaladık,* diyor.

Şimdi çocuklarınızı aldınız, biraz paranız var ve artık hayatınızın sonuna kadar itilip kakılmayacaksınız, ilerlemek istiyorsunuz. Kuzeninizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorsunuz, zaten sizin için çok şey yaptı.

Elinize geçen bu yeni servetle (nafaka ve yıllar sürecek çocuk yardımı) yeni bir hayata başlayabilirsiniz. Çiçekleri çok seviyorsunuz ve tabii, sinekkuşlarını da çok seviyorsunuz. Neden büyük bir şey - çılgınca bir şey - gerçekten yapmak istediğiniz bir şey yapmayasınız?

Orkide çiftliği açacaksanız, 198. Bölüme gidiniz (sayfa 586)

Sinekkuşu sığınağı açacaksanız, 199. Bölüme gidiniz (sayfa 590)

132

77.
Bölümden...

Çocukların hatırına kocanızla kalıyorsunuz. Mevcut durumu bozmuyorsunuz, sıkıntınızı içinize gömüyorsunuz, çocuklarla daha fazla zaman geçiriyorsunuz, haftanın yedi günü spora gidiyorsunuz, yoga yapıyorsunuz, ilaç alıyorsunuz ve dua ediyorsunuz. Üç yıl geçiyor. Üç yıl daha. Kuvvet, daha doğrusu, dayanma gücü arıyorsunuz. Enerji, enerji doğuruyor. Kütle, kütleyi çekiyor. Kocanız kibar davranmaya çalışıyor. Istakozu rezeneyle pişirince, size çok akıllı olduğunuzu söylüyor. Sizinle sevişiyor. Sözüm ona.

Ortaya çıkan çeşitli gizemli hastalıklarınız için doktorunuza görünüyorsunuz. Astım, uykusuzluk, alerjiler, gizemli kaşıntılar; vücudunuzun her yerinde oluşan şeritler ve yumrular. En kötüsü kaşıntı. Doktor, uyluğunuzda açan kırmızı çiçeğin kaşıntısını azaltmak için, size antibakteriyel bir mantar ilacı veriyor, fakat hâlâ korkunç. Geceleyin kocanız uyurken, siz banyoda yere oturuyorsunuz ve kanatana kadar tırnaklarınızla derinizi kaşıyorsunuz.

Kilo veriyorsunuz. Önceleri muhteşem görünüyorsunuz; kalça kemikleriniz pahalı kot pantolonunuzda çıkıntı yapıyor, alt çeneniz keskin ve kartal gibi ama sonra bir deri bir kemik kalıyorsunuz. Çok zayıflıyorsunuz. Sanki kayboluyor gibisiniz. Yiyecek, ne olursa olsun, midenizi bulandırıyor, mideniz patlayacakmış gibi oluyor. Doktor size protein tozu ve vitamin veriyor, kendinizi toparlamanız ve

güç kazanmanız için her gün bir bira içmenizi öneriyor. Hatta sporu azaltmanızı söylüyor.

Kocanız iyiye gidiyor, sonra kötüleşiyor. İş yerinde sıkıntı v_{ar} alamadığı bir ödenek, bir iş arkadaşıyla kavga ve hepsinin acısı„ sizden çıkarıyor. Kemerini, saç fırçasını, lambayı kullanıyor. EHm_n altında hangisi varsa. Bir gece, yatağın ayakucunda, halının üstünde yüzükoyun yatarken (buna izin veriyor - hatta tercih ediyor, çünkü yüzünüzün morarmasını azaltıyor), başınızı kaldırıyorsunuz ve kapıda oğlunuzun pijamasının paçasını görüyorsunuz. Oğlunuz babasına bakakalıyor. Ağlamıyor veya korkmuyor, sadece donakalıyor ve bu sahneyi daha önce defalarca gördüğünü anlıyorsunuz

0 zaman mı oldu? 0 zaman mı karar verdiniz? Daha önce olabilir. *Ancak işte oradaydı, kaşınmayan bir kaşıntı gibi.* Okuduğunuz *bir kitap gibi... Kim yazmıştı? Edğar Allan Poe mi?* Önemli değil. Bir plan oluşuyor. Ertesi gün büyük bir sığır fileto alıyorsunuz ve evdeki buzluğa koyuyorsunuz. (Kaskatı olduğundan emin olmak için bir hafta beklemeniz gerekiyor. Beklemek o kadar zor değl. Hayal edebileceğiniz bir sürü şey var.) Sonra en güzel mücevherlerinizden bazılarını alıp dışarı atıyorsunuz. Sonunda Pazar geliyor ve Molly ile Michael'i arkadaşlarının evine gönderiyorsunuz. Ev size kalıyor. Kocanız golf oyunu maratonundan, sıkıcı, gübreye bulanmış, testosteron artırıcı eziyetten geliyor ve siz filetoyu buzluktan çıkarıyorsunuz. (Dört kilo olabilir mi? Beş mi yoksa?)

Bir saat sonra kocanız çalışma odasında maç seyrediyor ve gazete okuyor. Ayaklarını sevgili pufuna koymuş. Ön kapının kilidini açıyorsunuz ve donuk filetoyu fırın tepsisinde taşıyorsunuz. (Damlamasın! Kan olmasın!) Sunucunun sesi homurdanmaya devam ederken, kocanız koltukta uyuyakalmış. Tepsiyi yere, halının üstüne koyuyorsunuz ve sessizce donuk eti elinize alıyorsunuz Etten yapılmış bir beysbol sopasına benziyor.

Filetoyu başınızın üstüne kaldırdığınız zaman, limonlu ve misk kokulu kolonyasının kokusunu alıyorsunuz. Bu kokuyu milyonlarca

kez kokladınız, sizin üstün özdeyken, yanınızdayken, her tarafınız-dayken. Bu, başlama teşviki oluyor. Donuk filetoyu sert bir şekilde kafasına indiriyorsunuz. Hindistan cevizi gibi çatlıyor. Kocanızı koltuğundan deviriyorsunuz. Yere düşüyor ve yerde, yüzüne defalarca vuruyorsunuz. Burnunu kırıyorsunuz, yüzünü hamur haline getirerek göz yuvalarının hizasına getiriyorsunuz. Vücudunuzdaki her kas geriliyor, dişlerinizin keskinleştiğini, pençelerinizin uzadığını hissediyorsunuz.

Daha sonra, kaygan eti fırın tepsisine koyuyorsunuz ve yere otu rup tırnaklarınızı inceliyorsunuz. Nefes alması ve hırlaması bir saat sonra duruyor. Nabzını kontrol ediyorsunuz. Tamamen ölü. Fırın tepsinizle yukarı çıkıyorsunuz, tepsiyi tezgâhın üstüne koyuyorsunuz ve cinayet aletini zeytinyağı, tuz, karabiber ve biberiye ile çeşnilendiriyorsunuz. Tepsiyi fırına koyuyorsunuz (önceden 180 derecede ısıtılmış) ve bir yığın kurulama bezini de fırına tıkıyorsunuz, kırmızı alevler, kıvrılmış beyaz kenarlarını yalıyor. Yukarı çıkıp banyo yapıyorsunuz, her tırnağınızı, her deri parçasını iyice ovuyorsunuz. Sonra yatak odanıza gidiyorsunuz, dört tane uyku ilacı alıp yatağınıza uzanıyorsunuz.

Sizi itfaiyeciler uyandırıyor: Koridorda alarm bangır bangır bağırıyor ve yatak odanızda polisler var. Şaşırmış gibi davranmanız gerekmiyor; gerçekten şaşırdınız. (0 uyku ilaçları ne kadarda kuvvetliymiş!) Evinizin yandığını biliyor muydunuz? Ön kapının kilitli olmadığını biliyor muydunuz? Mücevher kutunuzun talan edildiğini biliyor muydunuz? Kocanızın çalışma odasında vahşi bir şekilde dövüldüğünü biliyor muydunuz?

Gözyaşlarınız gerçek, ancak bunlar, rahatlama gözyaşlan. (Erkekler aradaki farkı anlayamaz.) Çocuklar güvende, cinayet aleti fırında yanıp kül oldu ve alçak herif öldü. (Zil takıp oynamamak için kendinizi zor tutuyorsunuz.) Polisler sabırlı ve iyi davranıyor; giyinmenize izin veriyorlar ve kocanızı görmek için aşağıya inme isteğinizi reddediyorlar. Bir kadın için çok vahşi bir manzara, çok kor¬

kunç olduğunu söylüyorlar. Polis arabasına binmenize yardım ediyorlar, sizi karakola götürüyorlar ve size Starbucks'tan kahve alıyorlar.

Tabii zaman içinde adli birim ve cinayet soruşturması devam ediyor. (Bir yerlerde, sizin her hangi bir eşyanızın üzerinde onun kanı kesinlikle vardır.) Fakat işin aslı, bu *CSI: Miami* değil ve polisler çok çalışıyor, az maaş alıyor ve karılarını döven adamlann cinayetlerini çözmeye meraklı değiller. (Gerçek, soruşturma sırasında hemen ortaya çıktı.)

Anlaşılan sarpa saran bir hırsızlık vakasıydı. Ön kapı açıktı, mücevherler kayıp, hasta karısı, reçeteli uyku ilaçlarıyla kendinden geçmişti. Hayır. Polisler bu cinayetin kesinlikle, evi aylarca gözetleyen biri tarafından işlendiğini söylüyor. Evi yakından bilen biri, ne zaman uyuyacağınızı, kocanızın ne zaman aşağıya ineceğini bilen biri. Mahalleye aşina olan, uyum sağlayabilen biri tarafından. Çok vahşi ve çok kuvvetli biri. Akıllı biri tarafından işlendiği sonucuna varıyor.

Siz ve çocuklarınız, ölen kocanızın parasıyla krallar gibi yaşıyorsunuz. Öldüğünüz zaman Tanrı olmadığını, nihai öz varlık olmadığını, sadece karışık bir kendini dengeleme tasarımı olduğunu anlıyorsunuz. Kocanızı öldürdüğünüz için hiçbir zaman yakalanmıyorsunuz çünkü kocanız size çok eziyet etmişti. Onu sırf eğlencesine öldürmüş olsaydınız, sonunda hapse girerdiniz. Kendini dengeleyen evrenin güzelliği burada. Hepimiz hak ettiğimiz cezayı buluyoruz.

133

79. Bölümden...

Hayatta ilk kez önce kendinizi düşüneceksiniz. Hep böyle yapmanızı söylemiyorlar mı? Gidip temizleyiciden eşyalarınızı almanız gerekiyor, böylece gitmeyi planladığınız kokteyle yeşil elbisenizi giyebilirsiniz. Kuru temizleyici, Domates Adam denilen bir albino tarafından işletiliyor. Boyu en fazla 1,20 ve kasayı kullanırken küçük, minderli bir taburenin üstüne oturuyor. Ona Domates Adam denmesinin sebebi, tombul kırmızı yanakları ve şam fıstığı yediği için parmaklarının devamlı olarak açık kırmızı olması. Eşyalarınızı istiyorsunuz ve makbuzu görünce yüzünü asıyor. "Siparişiniz arka tarafta. Çok kötü bir lekesi olduğu için özel işleme gönderilen elbiselerden biri." Sonra içini çekiyor ve bacaklarına bakıyor. 'Sakıncası yoksa arka tarafa geçip alabilir misiniz?"

Tezgâhın arkasına geçiyorsunuz. Hareketli bir rafa asılmış giysilerin oluşturduğu duvarın altından geçiyorsunuz. "Daha da arkada," diye bağırıyor Domates Adam, bu nedenle sürtünerek diğer tarafa geçiyorsunuz. Kazıma ve karıştırma sesi duyuyorsunuz. "Nerede?" derken başınızın arkasına aniden ağır ve sert bir şey çarpıyor.

Sizi, perili olduğu söylenen Devrimin Kızları mezarlığına gömüyorlar. Demir döküm kapıların dışına süzülüp, kliniğinizdeki çocukları seyrediyorsunuz. Artık onlara yardım etmek için yapabileceğiniz tek şey, evlerine kadar onları takip etmek, boş bira şişele¬

riyle anne babalarının başına vurmak, böylece daha erken uyuma, larını sağlamak. Bu her zaman tacizi durdurmuyor ama bazen bir gün erteliyor. Şimdilik yapabileceğiniz tek şey bu. Mezarlığı ziyaret eden turistlerden enerji topluyorsunuz, dijital kameralarından ve kalp pillerinden enerji çalıyorsunuz. Yakında tacizde bulunan anne babalardan birini merdivenlerden aşağıya itebilecek kadar gücü, nüz olacak.

134

75. Bölümden...

Yeşil fayanslı, yanıp sönen florasan lambalı bir odada uyanıyorsunuz. Hemşirelerden biri dosyanızı alıp, kontrol ediyor. Karnınıza bakıyorsunuz, midenizin yakınında olması gereken kurşun deliğini arıyorsunuz ama hiçbir şey göremiyorsunuz; sadece, yırtılmamış ve lekelenmemiş Yengeç Limanı önlüğünüz. Sonra hemşirenin saçlarının tuhaf olduğunu, keten helvasına benzediğini görüyorsunuz ve arkasındaki ışık çok parlak. Size, sağdaki küçük gümüş kapıdan çıkmanızı söylüyor ve bir anda kendinizi tekrar alışveriş merkezinde buluyorsunuz. Alışveriş merkezinin kliniğinde miydiniz? Vurulan polis nerede? Tabancalı çocuk? Etrafınıza bakınıyorsunuz ve mideniz sıkışıyor, başınız dönüyor ve kaybolmuş bir balon kadar amaçsız bir şekilde havada süzülüyorsunuz, tavana doğru yükseliyorsunuz, yer çekiminden etkilenmiyorsunuz, ağırlığınız yok, boşluk yok, pustan yapılmışlar gibi, beton duvarların arasından geçiyorsunuz.

Öldünüz mü? Hayır. Hayatta mısınız? Muhtemelen değilsiniz. Tüy kadar hafif iskeletinize karşı duran tek yapı, alışveriş merkezinin tavanı (toz mavisi demir destek kirişlerinin geçtiği devasa cam-kubbe) ve binanın en dış duvarları, dokunduğunuz zaman soğuk ve donmuş olduğunu fark ettiğiniz beton briketler.

Bir filmde veya kitapta mı geçiyordu, bir insan vahşi bir şekilde öldüğü zaman, ruh o mekâna sonsuza dek dadanırmış. Alışveriş

merkezinde, dükkânlara ve eğlence yerlerine girip çıkan yüzlerce ruh olduğu anlaşılıyor. Bütün atlayanlar orada ve kuzey ucunaki telefon kulübelerinin yakınında dolanan küçük bir çocuk var Canlılarla yemek alanında oturup hamburger yiyen ruhlar, kadınların cüzdanında dolaşan ve yaşlı erkeklerin şapkalarına tutunan var. Her yerde ruh var; sohbetleri dinliyorlar, vitrinlere bakıyor' lunaparkta inen çıkan trene biniyorlar. Artık sizin ait olduğunuz topluluk bu: Bir grup sessiz, süzülen yarı-yaşamlar. Sonsuza dek komşularınız bu ruhlar olacak. •

135

50. Bölümden...

Paris'e giden trene biniyorsunuz. Trenin ritmi derin bir uykuya dalmanıza neden oluyor. Etrafınızda sessiz, sıcak, lezzetli Fransızca bir sohbet devam ediyor. Ca *va? C'est amusant. C'est foul* Şuur kaybının kolay gelgitinde gidip geliyorsunuz, ardınızdaki çirkinliği unutmak çok kolay. Uyandığınız zaman Paris'teki istasyona Gare Saint-Lazare'ye gelmiş olduğunuzu görüyorsunuz. Gözlerinizden uykuyu siliyorsunuz ve çatırdayan sırtınızı esnetiyorsunuz.

Sonra bir şeylerin yanlış olduğunu fark ediyorsunuz. Gerçekten yanlış. Etrafınıza bakınıyorsunuz ve *sırt çantanızın kaybolduğunu görüyorsunuz.* Her şeyiniz onun içindeydi. Belgeleriniz, pasaportunuz, paranız, iç çamaşırınız... *Her şey.* Telaş içinde vagonun her tarafını arıyorsunuz, kalbiniz çarpıyor, elleriniz sağı solu yokluyor, ancak anlaşılan birisi dünyadaki bütün malınızı almış götürmüş.

Şaşkınlık içinde trenden iniyorsunuz, şimdi ne yapacaksınız? Sendeleyerek giderken bir hamala çarpıyorsunuz. Uzun boylu sırık gibi bir çocuk, bir araba dolusu bavulu itiyor. Onu neredeyse deviriyorsunuz, fakat toparlanırken yine de size gülümsüyor. En son birisi size güleli o kadar uzun zaman oldu ki... ağlamak istiyorsunuz. iyilik dayanılmaz olabiliyor.

Adının Pierre olduğunu ve merak etmemeniz gerektiğini söylüyor; yarın pasaportunuz için elçiliğe gidebileceğinizi, o zamana

kadar da size memnuniyetle eşlik edebileceğini belirtiyor. Yan ya$_{na}$ yürüyorsunuz, Pierre arabayı iterken, siz de *her şeyi kaybettiğinin* anlatırken gözyaşlarınıza hâkim olmaya çalışıyorsunuz. “Ah, m$_{a}$. dam,' diyor, “Voltaire hayatın dikenlerle dolu olduğunu ve bunları aşmanın tek yolunun, çok hızlı gitmek olduğunu söylemişti."

istasyonda bekliyorsunuz ve Pierre’nin vardiyası bitince tuvaletten çuval gibi bir mavi takımla çıkıyor. Sizi Latin mahallesinde, yeraltının derinliklerine, eskiden vatan hainlerini gözaltına aldıklan ve işkence yaptıkları eski bir zindanda yapılmış olan Le Caveau des Oubliette adlı bir bara götürüyor. Paris'teki en eski caz kulübü olduğu söyleniyor. Onun arkadaşlarından oluşan gürültücü büyük bir gruba katılıyorsunuz. Bunlar, sigara içen, gülen, birbirlerinin sırtına vuran candan insanlar. Caz kulübünden sonra sizi Le Chat Noir'e (Kara Kedi'ye) götürüyorlar. Orada sahne gösterisi başlamak üzere ve perde açılınca, sahnenin ortasında gerçek, canlı bir şelale beliriyor ve çıplak denizkızları kenarlarına uzanmış, berrak akrilik tankta da canlı balıklar yüzüyor. Bir sonraki sahnede, şelale buz pateni sahasına dönüşüyor ve üstsüz kızlar buz pateni kayıyor. Sonra da Vahşi ßatı’daki meyhanelerden birine dönüşüyor ve üstsüz kovboy kızlar gerçek atlara binip ateş ediyorlar.

Gecenin sonunda sarhoşsunuz, mutlusunuz ve çok yorgunsunuz. Pierre, “evinde” kalmayı teklif ediyor. Aslında ev dediği, Sen Nehri’ne demirlediği *Marionette Jolie, Güzel Bebek* adında bir tekne.

Cömert teklifini kabul ediyorsunuz; başka hangi cehenneme gideceksiniz? Sizi, müzisyenlerle, sokak sanatçılarıyla ve evlerine dönmeye çalışan sarhoşlarla dolu kalabalık sokaklardan götürüyor.

Marionette Jolie daha çok mavnaya benziyor; küf ve dizel kokuyor. Antika gaz lambalarıyla aydınlatılıyor. ßu lambalar yanınca ortaya küçük bir mutfak ve mini bir banyoya açılan kapı (buna “kafa” demeye hiç alışamıyorsunuz, biraz sapkınca geliyor) ve biraz daha aşağıda, teknenin baş tarafında oldukça ferah bir yatak odası çıkıyor.

pierre kanepede yatmayı teklif ediyor ama sorun olmadığını, birlikte yatabileceğinizi, sadece pantolonunuzu çıkartmayacağınızı söylüyorsunuz. Böylece ikiniz üçgen yatağa tırmanıyorsunuz ve birbirinize dokunmadan rahat etmeye çalışıyorsunuz, ki bu mümkün değil. Yalnızca yarım saat sonra içinize giriyor. Daha önceki hayatınızla ve Filippo denen bir budalayla ilgili bütün anılarınızı siliyor.

Sonunda Pierre ile birlikte teknede kalıyorsunuz. Tekne aslında çalışmıyor, yıllardır yerinden oynamamış. (Nehirde bunun gibi içinde yaşayanları barındırmak için iyi, onları nakletmede ise işe yaramayan düzinelerle eski tekne var. Nehir boyu tekne mezarlığına benziyor.) Pierre'ye bu tekne büyükbabasından miras kalmış. Büyükbabasının hırslı bir denizci olduğunu söylüyor ve **Marionette Jolie*'nin şimdiki halini görse herhalde çok üzülürdü. Herhalde ipini keser, batırırdı," diyor. "Ama madem tekneyi bana bıraktı, çalıştırmamı sağlayacak parayı da bırakmalıydı!" diyerek iç çekiyor. Yine de, bir gün, parayı toparlar toparlamaz - artık ne zaman olursa -tekneyi tamir ettireceğini söylüyor.

Marionette Jolie'de hayat kolay değil; devamlı olarak başınızı açılı duvarlara vuruyorsunuz, hatta bir keresinde göbek üstü Sen Nehri'ne düşüyorsunuz ve küf, dizel, plankton ve nehir tortusu kokusu üstünüze siniyor. (Kokunun tamamen gitmesi için iki hafta boyunca saçlarınızı limonla yıkamanız gerekiyor.) Yine de, nehirde yaşamanın heyecanlı bir yanı var. Suyun kişiliği devamlı değişiyor, biran cam kadar duruyken, bir sonraki anda öfkeleniyor ve köpüklü dalgalar oluşuyor. En sevdiğiniz şey, Pierre ile teknenin kıç tarafında oturup Pimms içmek.

Pierre size Gare Saint-Lazare'de iş buluyor. Bütün gün boyunca, küçük metal bir pencereden biletleri alıyorsunuz ve devasa, tıka basa dolu raflardan bagajı bulup çıkarıyorsunuz. Çantalar, kutular, evrak çantaları, valizler, keman kutuları, el çantaları... insanlar aklınıza ne gelirse bırakıyor. Radyolar, piknik sepetleri ve alışveriş

çantaları bırakıyorlar. Bir daha gelip almadıkları şeyleri de bırak yorlar. Kayıp eşya kısmındaki malların toz içinde durduğu büyük^ depo var. Her şey kataloglanıyor ve dikkatli bir adam olan Le Gram tarafından kilit altında tutuluyor. Adam kendine "baş sorumlu* diyor ama Pierre böyle bir unvan olmadığı konusunda size güvence veriyor. Uydurduğunu söylüyor.

Le Grand kırmızı yüzü ve sinirli yapısıyla komik, ufak tefek bir adam. Bir zamanlar istasyonda güçlüymüş ama sonra yanlış insan, larla anlaşmazlığa düşmüş ve sonunda istasyonun iç kesimine atılarak, kayıp bagaj işiyle uğraşmaya başlamış. Le Grand, yakınmak veya öfkelenmek yerine, bagajlara karşı saplantılı sayılabilecek bir ilgi duymaya başlamış. Herhangi bir anda raflarda kaç tane bagaj olduğunu takip ediyor, grafikler ve notlar hazırlıyor. Koleksiyonundaki değerli eşya sayısıyla gurur duyuyor. “Hiçbir şey çalınmıyor," diyor size, bloknotuna vurarak. “Altından yapılmış bir vazo burada on bir yıl kaldı. Sonra gerçek sahibi, Marsilyalı bir adam gelip aldı."

Keşke siz de işinizi Le Grand kadar şairane bulabilseniz ama işin gerçeği, başınızı ağrıtıyor, kollarınızın fazlasıyla kaslanmasma ve sırt ağrılarına neden oluyor. Tek teselli kaynağınız, Paris'te yaşıyor olmak. Sokaklarda yürümek, şarap içmeye veya renkleri solumaya veya dünyanın en tatlı pasta dilimini yemeğe benziyor. Her şey, en küçük detay bile, çok leziz. Hatta *Marionette Jolie*'de yaşamayı bile sevmeye başlıyorsunuz, pirinç rayları ve tik kerestesi ile çok cazip görünüyor. Küçük mutfağında yemek yapmaya, geminin arka tarafında Cuma akşamları poker oynamaya bayılıyorsunuz. Poker oyunları genellikle sabahın dördüne kadar sürüyor ve kahkahalarla gülünüyor, tartışılıyor, ateşli politik tartışmalar yapılıyor ve Pierre’nin yaptığı, bir yudum bira alıp, göz kapaklanndan fışkırtma numarası gibi aptalca numaralar yapılıyor.

Bu nedenle Pierre’nin arkadaşlarından biri olan Marie size muhteşem bir iş fırsatından bahsettiği zaman, kabul edip etme-

Mekte kararsız kalıyorsunuz. Dünyanın etrafını dolaşan gemilerden birinde çalışacaksınız. Ocean Home'nin kısaltması olarak O. *H. adında bir* gemide. Marie mutfakta bir kişiye daha ihtiyaçları olduğunu ve geminin bir hafta sonra limandan ayrılacağını söylüyor. Dünyayı görmek için müthiş bir fırsat yakalamış olacaksınız ama Paris'ten - ve *P*ierre'den - ayrılmak zorundasınız.

Gemiye gidecekseniz, 204. Bölüme gidiniz (sayfa 606)
Paris'te kalacaksanız, 205. Bölüme gidiniz (sayfa 611)

136

50. Bölümden...

Berlin'e giden trene biniyorsunuz. Trenin ritmi derin bir uykuya dalmanıza neden oluyor. Etrafınızda Almanca tuhaf bir sohbet devam ediyor. Das *glaube leh, Es macht nichts.* Şuur kaybının kolay gelgitinde gidip geliyorsunuz; ardınızdaki çirkinliği unutmak çok kolay. Uyandığınız zaman Berlin'e gelmiş olduğunuzu görüyorsunuz. Gözlerinizden uykuyu siliyorsunuz ve çatırdayan sırtınızı esnetiyorsunuz.

Sonra bir şeylerin yanlış olduğunu fark ediyorsunuz. Gerçekten yanlış. Etrafınıza bakınıyorsunuz ve *sırt çantanızın kaybolduğunu görüyorsunuz.* Her şeyiniz onun içindeydi. Belgeleriniz, pasaportunuz, paranız, iç çamaşırınız... *Her şey.* Telaş içinde vagonun her tarafını arıyorsunuz, kalbiniz çarpıyor, elleriniz sağı solu yokluyor, ancak anlaşılan birisi dünyadaki bütün malınızı almış götürmüş.

Trendeki görevli, sizin yaşlarınızda iyi bir çocuk. *"Es tut mir Leid,"* diyor başını sallayarak. Adının Oliver olduğunu ve size karakolun nerede olduğunu gösterebileceğini söylüyor. Trenden inmenize yardım ediyor ve kalabalık tren istasyonunda, yani Hauptbahnhof'ta yol gösteriyor. "İşte buradan," diyor Oliver, "Karakola gidebilirsin." Sizi kalabalık koridorlardan geçirerek küçük bir polis kulübesine götürüyor. Karakolda kaybolan sırt çantanızla II kapsamlı bir rapor dolduruyorsunuz (Almanlar, kapsamlı raporlara

bayılıyor.) Amerikan elçiliğinde yeni pasaport müracaatı yapmak İçin gereken belgeleri ve oraya nasıl gideceğinizi tarif eden bir harita veriyorlar. Kendinizi anında daha iyi hissediyorsunuz. Formlar ve haritalar kargaşayı dindirir. Oliver o trenin, o gün için son treni olduğunu ve mesaisinin bittiğini, sizi memnuniyetle elçiliğe götürebileceğini söylüyor.

Güneşli yürüyüş sırasında Oliver, üzerlerinde II. Dünya Sava-şı'ndan şarapnel izleri bulunan eski gösterişli Rönesans binalarını gösteriyor. Eski binalar genellikle modern binaların hemen yanında duruyor. Bu nedenle bombaların nerelere düştüğünü anlayabiliyorsunuz. Yürüyüş sırasında Oliver'in aslında oldukça yakışıklı ve çok zeki olduğunu fark ediyorsunuz. Keşke rujunuz olsaydı, diye hayıflanıyorsunuz. Oliver sizi elçiliğe götürdükten sonra, şehri boydan boya birleştiren modern trenlerle - yani U-Bahn'la - şehir turuna çıkarıyor. Brandenburg Kapısı'nı ziyaret ediyorsunuz. Bu kapının II. Freidrich Wilhem tarafından barışı simgelemek için yaptırıldığını ama sonra kaderin cilvesi olarak, komünist rejimde birçok ölümün yaşandığı yer olduğunu anlatıyor. Kral III. Frederik'in karısı Sophie Charlotte'ye armağanı olan Charlottenburg Sarayfna gidiyorsunuz. (Erkekler hediye olarak saray vermeyi ne zaman ve neden bıraktı?) Sonra da sizi Berlin Duvarı'mn kalıntılarını görmeye götürüyor.

Oliver, duvarın yıkıldığı geceyi gayet iyi hatırlıyor. "Birisi koşarak bara geldi ve *'Die Mauerist gefallt! Die Mauerist gefallt!'* diye bağırmaya başladı. Biz de elimizden geldiğince hızlı bir şekilde koştuk. Ellerine çekiçler ve baltalar alan insanlar her yerden geliyordu. Bağırıyorlardı ve çığlık atıyorlardı. Duvara neyle vurduklarının önemi yoktu, sadece sert bir şekilde vurmaları önemliydi. Diğer taraftan ilk elin uzandığını gördüğümüzde herkes sevinç çığlıkları attı ve duvar tamamen yerle bir oluncaya kadar gece gündüz vurmaya devam ettik. Sadece parçaları kalıncaya kadar, sanki dişleri dökülmüş gibiydi."

Sizi Kreuzberg mahallesine, şehrin dövme salonlarının,

kafelerin ve sanat galerilerinin bulunduğu cesur ama serinkanh kesimine götürüyor. Akşam yemeğinde keskin hardalla sosis yi$_{W(}$ sunuz ve konuştukça, yürüdükçe, üzerinize genel bir sakinlik duyg$_{u}$. su çöküyor. Bazen yabancıların gösterdiği iyilik, en iyi iyilik oluyor.

Oliver sizi diş fırçası almaya götürüyor, oradan da Transit Otele mahallenin tam ortasındaki gençlik yurduna yerleştiriyor. Yarin gelip sizi alacağını ve eğer isterseniz, Doğu Berlin'e götüreceğini söylüyor. Yanağınızdan hafifçe öperek veda ediyor. Daha yeni ta. nıştığınız biriyle bu kadar rahat olmanız ne tuhaf. Kendinizi mutlu hissediyorsunuz.

Ertesi günü Oliver'le birlikte geçiriyorsunuz, sonraki günü de. Kokusu hoşunuza gidiyor, yakasının buruşuk olmasına ve her zaman pırıl pırıl olan siyah dikişli ayakkabılarına bayılıyorsunuz. Bir hafta sonra pasaportunuz geldikten sonra bile, içinizden g'tmek gelmiyor. Şehrin öteki ucunda küçük bir dairesi var, geniş caz koleksiyonunu ve Bir Dakika isimli evcil minkini bu dairede barındırıyor. "Bir Dakika!" diye bağırıyor. "Neden kahvaltılık mısır gevreğinin tamamını yedin? Ha, neden?"

Oliver size âşık olduğunu itiraf ediyor, sizi trende gördüğü ilk andan beri âşık olduğunu söylüyor, insanın böyle şeyler hissedebileceğini bilmediğini, kalbi karnavala dönüşmüş gibi, vücudunun her gözeneğinden ışık fışkırıyormuş gibi hissettiğini söylüyor. Ona, bütün kızlara aynı şeyi söyleyip söylemediğini soruyorsunuz ve süklüm püklüm bir ifadeyle, bir yıldır seks yapmadığını açıklıyor. o anda onu yatağına yatırıp, bu sorunu çözüyorsunuz.

Eğer kalacaksanız, para bulmanız gerektiğini fark ediyorsunuz. Bu nedenle ailenizi arayıp, para gönderebilirler mi, diye soruyorsunuz (şu ana kadar onları arama konusunda pek başarılı olmadınız) ve size, daha fazla para göndermeyeceklerini söylemekle kalmayıp, bir an önce eve dönmenizi söylüyorlar. Anneniz ağlıyor. Siz gittiğinizden beri migrenlerinin ve baş ağrılarının tuttuğunu anlatıyor. İyi değilmiş.

Siz de kendinizi kötü hissediyorsunuz. Gerçekten evden ayrılalı uzun zaman oldu. Ayrıca yabancı ülkelerde aylaklık ederek ne kadar zaman harcarsanız, mesleğiniz, kendi memleketinizdeki hayatınız konusunda o kadar vakit kaybetmiş oluyorsunuz. (Orası hâlâ ev, değil mi?) Fakat Oliver, bir arkadaşının komik bir sirki olduğunu ve yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Parası oldukça iyi ve belirsiz bir süreyle Berlin'de kalabilirsiniz. Tabii, kalmaya karar verirseniz, annenizle babanız mahvolur. Sirke katılmak için evden kaçtığınızı düşünürler... eh, haksız da sayılmazlar.

Sirke katılacaksanız, *125. Bölüme gidiniz* (sayfa 359)
Eve *döneceksiniz*, *127. Bölüme gidiniz* (sayfa 364)

137

74. Bölümden...

Toru’yu yavaşça öpüyorsunuz, parmak uçlarınızla yüzünün düzgün tarafına dokunuyorsunuz. Nefesini tutuyor. Geri çekilince, göz. lerinde, daha önce hiç görmediğiniz bir şey görüyorsunuz. Aşkı görüyorsunuz. Parlayan, size duyduğu sevgi içinden taşan bir başka ruh görüyorsunuz. Bu duygu sizi çok şaşırtıyor. Onu yakalıyorsunuz ve bir daha, sert bir şekilde öpüyorsunuz. Sonraki birkaç ay boyunca Toru'ya deliler gibi âşık oluyorsunuz. Yapabileceğinizi sanmıyordunuz ama size sarıldığı zaman kendinizi güvenli bir yerdeymiş gibi hissediyorsunuz. Sizi öptüğü zaman her azgın noktayı, her uzun yolu, her tamamlanmamış besteyi çözüyor.

Toru’nun yanında üç yıl kalıyorsunuz, bir yandan resimleriniz üzerinde çalışırken, onun stüdyosunda yaşıyorsunuz ama aslında sanatınız pek ilerleme kaydetmiyor. Japonya'daki sanat ortamı tarafından dışlanıyorsunuz ama zaten kendi yarattığınız eserleri kendiniz de beğenmiyorsunuz. Toru'yu seviyorsunuz ancak işinizi sevmiyorsunuz. Bu nedenle Amerika’da, Minneapolis’teki Walker Sanat Merkezi tam zamanlı konuk sanatçı işini teklif ettiği zaman umutlanıyorsunuz. Bu iş hem Amerikan sanat dünyasında kendinizi tanıtma, hem de yeni bir alana odaklanma fırsatını verecek. Eğer giderseniz, Toru'yu ve Japonya'daki hayatınızı arkanızda bırakacaksınız.

Toru’yla kalacaksanız, 200. Bölüme gidiniz (sayfa 592)
Amerika’ya döneceksenız, 201. Bölüme gidiniz (sayfa 594)

138

82. Bölümden...

Valhalla şehrin yüz kilometre dışında ve Amaria bütün yol boyunca uyuyor. Arabadan indiği zaman solgun ve yorgun görünüyor ama çiftliğin sahipleri onu taze gübre ve nemli saman kokan ahıra götürdüğü zaman, hafifçe gülümsemeyi başarıyor. Amaria ahıra girince atlardan biri hafifçe kişniyor. “Senin kokunu aldı bile," diye fısıldıyor kadın.

Opaco muhteşem bir at. Uzun beyaz bacakları, kuvvetli düzgün bir karnı, büyük gözleri var. Amaria bölmeye girince at ona yaklaşıyor. Boynunu, yüzünü, saçlarını kokluyor. Burnunu yüzüne sürtüyor. Orada öylece alın alına verip duruyorlar, at kedi mırlamasına benzer boğuk bir gurultu sesi çıkarıyor. “Opaco Amaria’nın hasta olduğunu, kendisi öğrenmeden önce anlamıştı," diyor kadın. “Onun kendisine binmesine izin vermemeye başladı. Onun meraya çıkmasına izin vermiyor, devamlı eve yönlendiriyordu. Ama şimdi bir bakın. Çok daha iyi görünüyor!”

Bu kadına Amaria’nın hâlâ hasta olduğunu, ilaç tedavisi olmadan, sadece uzatmaları oynadığını, her an her şeyin olabileceğini söylemenin anlamı yok. Çöp gibi kollarından bunu anlayamıyorlar mı? Soluk benzinden, çukurlaşmış gözlerinden anlamıyorlar mı? Bazen insanlar baktıkları şeyi görmeyi reddederler. Çiftçi Opaco’nun sırtına bir eyer yerleştiriyor ve üzengileri yerleştiriyor. "Binebileceğinden emin misin?” diye soruyor Amaria’ya.

“Emin olduğum bir tek bu kaldı,” diyor ve çiftçi onun ata bin^ sine yardım ediyor. Amaria ata binince, üzerinde uzanıyor, yüzjj$_n$-yelesine gömüyor, kollarını boynuna doluyor. At onu nasıl koklaş sa, şimdi de o atı kokluyor. "Sadece kendini çok yorma,” diyorçiftçj ve Amaria'ya dizginleri uzatıyor.

Hep birlikte otlağın başına yürüyorsunuz, yusufçuklar ayaklan, nızın etrafında vızıldıyor. Amaria Opaco’yu tepeden aşağı indirirken geniş tarlanın üstünde boylu boyunca ilerleyen çatlak çitin üstüne oturuyorsunuz. Burası çok güzel. Otlak aşağıda yeşil bir çanağa iniyor ve şelalenin üstünden akan harika bir nehirde bitiyor.

Amaria’nın Opaco’yu bayırdan aşağı koşturmasını izliyorsunuz. Amaria’nın çelimsiz görünümünün altında, atın beyaz sağrıları kaslı ve güçlü. Atın sırtında küçük bir çocuğa veya ufak tefek yaşlı bir kadına benziyor. Atı çanağın uzaktaki tarafına götürüyor ve orada durduruyor. Aşağıya uzanıp, tekrar yelesini okşuyor. Sonra doğrulup dizginleri şaklatıyor. At kişniyor ve dörtnala tarlada ilerlemeye başlıyor. “Şunun gidişine bakın!" diyor çiftçi.

"Çok hızlı,” diyor karısı başını sallayarak, "Fazlasıyla hızlı.”

At vadide fırtına gibi ilerliyor ve çiftçi şapkasını çıkarıyor. *Ne yapıyor bu? Nehre doğru gidiyor!” O anda Amaria’nın sözleri aklınıza geliyor: “Eskiden Opaco’nun üstünde öleceğimden, dörtnala koşarken sırtından düşüp boynumu kırmaktan korkardım.Şimdide bunu yapamayacağımdan korkuyorum...” Ayağa kalkıyorsunuz. Koşmak istiyorsunuz ama onları durdurma şansınız yok. Artık sizin ötenizdeler. Amaria’nın dizginleri bırakışını, siyah saçlarının rüzgârda korsan bayrağı gibi dalgalanışını izliyorsunuz. At hiç hız kesmiyor. Amaria’yı seyrediyorsunuz. Yapacağı şeye odaklandığından, artık hasta görünmüyor. At nehir kıyısında dörtnala ilerlerken, dizginleri bırakıp balıklama nehre dalarken çok güzel görünüyor.

Çiftçiyle karısı koşmaya başlamış bile. Çiftçi cep telefonuna bağırıyor. *“Ambulans gönderin! Ambulans gönderin'."* Ancak, tabii ambulans değil, cenaze arabası göndermeleri gerekiyor.

Nefes nefese ve kalbiniz yerinden çıkacakmış gibi nehir yatağına geldiğiniz zaman Amaria ortalıkta görünmüyor. Şelaleden aşağıya ve oradan öteki dünyaya. Daha sonra, üç kilometre aşağıda nehirden bedenini çıkaracaklar. Opaco geri dönüp geliyor, boş dizginleri çimlere sürünüyor. Burnunu Amaria'nın çimlerin üstünde tek başına duran lastik ayakkabısına bastırıyor. Yine aynı boğuk gurultu sesini çıkarıyor. Veteriner değilsiniz, kesin olarak emin olamazsınız ama size göre at ağlıyor.

Ambulanslar, şerifler, arama-kurtarma ekipleri, gazete muhabirleri. Her şey ortaya çıkıyor. Her zaman çıkar. Amaria'nın ölümünden siz sorumlu tutuluyorsunuz; annesi ve babası acının tetiklediği öfkeyle, hastaneyi ve sizi mahkemeye vermekle tehdit ediyor. Çiftçi ve karısı hikâyeyi kendi açılarından anlatıyor: *Amaria'nın* hasta *olduğu hiç belli değildi... Hiçbir işaret* yoktu... *Kendi özgür İradesiyle hareket etti...* Ancak işin doğrusu Amaria'nın hastaneden uzakta olmaması gerekiyordu ve bütün yerel gazeteler çirkin "desteklenen bir intihar" başlığının yanında sizin adınızı kullanıyor.

Kovuluyorsunuz, şartlı tahliye mahkemesi yapılıyor ve kazanıyorsunuz ancak bıraktığı hasar ağır oluyor ve bu çirkin olay, kanser gibi hayatınızın her aşamasında peşinizde oluyor.

Böylece yazmaya başlıyorsunuz. *Amaria* ve Opaco. Bir kızın, kanserinin ve atının hikâyesi. Neden olmasın? Siz de hikâyedesiniz, son bölümde ama olsun. Her şeyi yazıyorsunuz ve Amaria'nın atla resimlerini, vadinin ve düştüğü nehrin fotoğraflarını da ekliyorsunuz. Kitap küçük bir yayıncı tarafından basılıyor ancak intiharın tartışıldığı bir programda bahsediliyor ve satmaya başlıyor. Kişisel gelişim kısmından ön masalara taşınıyor. Vitrinlerde, yazılı reklamlarda, hastanelerin hediyelik eşya dükkânlarında bulabiliyorsunuz.

Kitaptan elde ettiğiniz gelirle ve devletten aldığınız bir hibeyle, Kanser Arkadaşları adında, kanserli hastaları hayvanlarla eşleştiren bir program başlatıyorsunuz. Veriler bir veri tabanına kaydedilmiyor ancak hayvanların iyileştiğini anlamak için araştırmalara

gerek duymuyorsunuz. Bir köpeği sevmek, bir tavşanı beslemek denizatlarının deniz suyuyla doldurulmuş havuzlarda yüzmesini seyretmek, tansiyonu düşürüyor ve endorfin salgılıyor. Uzun zamandır hiçbir şeye bakamadıkları bir dönemde onlara, bakacak bir şey sağlıyor.

Herkesin evinde bir kedi veya köpek olmayabilir; ayrıca herkesin evinde atlar ve şişman domuzlar için yer de olmayabilir. Bu nedenle hastaların yanında yaşayamayan evcil hayvanlar, yürüyebilecekleri ormanı, dörtnala koşabilecekleri tarlaları ve oynayabilecekleri rahat mekânları bulunan küçük bir çiftlikte kalıyor. Hayvanlar için kadrolu bir doktor var ve hastalar için de çiftlikte devamlı olarak bir doktor bulunuyor.

Kanser geriliyor ve bu durumda bütün zamanınızı Kanser Arkadaşları programına ve ürettiği sonsuz detaylara adayabiliyorsunuz. Hiç evlenmiyorsunuz, hiç çocuğunuz olmuyor; sizin çocuklarınız hayvanlar. Geceleri, diğer herkes evine gittikten sonra, hayvanlann uyumasını seyretmeyi seviyorsunuz. Büyük bir çatı altında, iki yüzden fazla hayvan var ve neredeyse hiç kavga olmuyor. Çoğu geceler, hayvanların kaldığı bölmelere gidiyorsunuz ve Opaco'yıı yürüyüşe çıkarıyorsunuz. (Çiftçi ve karısı onu programa bağışladı ve çocukların en sevdiği hayvanlardan biri). Arsanızı kesen derede ve mülkün kenarında otobana bakan kısımda yürümeyi seviyor.

Onlarca yıl sonra öldüğünüz zaman, ölüm nedeni attan düşmek veya kanser değil, basit bir şekilde, tedavisi olmayan tek hastalıktan, yani yaşlılıktan ölüyorsunuz. Şöminenin karşısındaki tıka basa dolu koltukta uyurken kalbiniz duruyor. Kucağınızda turuncu bir erkek kedi mırlıyor. Orada size, evcil hayvanların gittiği yeşil dağlar tahsis ediliyor.

Cennette Amaria'yı ve Opaco'yu, tanıdığınız bütün hayvanları görüyorsunuz. Cennette bile çalışmalarınıza devam ediyor, iki ayaklı ruhları, dört ayakları ruhlarıyla buluşturuyorsunuz. Sahipleri geldiği zaman bütün hayvanlar son hızla onlara doğru koşuyor ve

Çoğu zaman bir insana çok sayıda hayvan koşuyor, insanın hayatı boyunca sahip olduğu bütün hayvanlar aynı anda koşuyor. Herkes sağlıklı ve gağlam. Burada hastalık yok, yara veya kırık kemik yok. Huysuzluk da yok. Ne de olsa, burası cennet.

139

82. Bölümden...

Amaria'yı Valhalla'ya götürmüyorsunuz ve onu bir daha görmüyorsunuz. Terli, dokunaklı bir hastane yatağında iki hafta sonra ölüyor, elleri kurumuş mügeler gibi sıkı sıkıya kıvrılmış, gözleri mosmor. Gece hemşiresi korkunç ağrıları olduğunu söylüyor. "Çok korkunç. Çarşaflar sırılsıklam olmuştu." Amaria sonlara doğru, ağndan katıldığı zaman bile, morfin ve ağrı kesici almayı reddetmişti. Bu görüntü midenizi bulandırıyor. Sizi depresyona sokuyor, uyumanıza neden oluyor. Yemeklerde teneke tadı oluyor, devamlı olarak yorgun ve sinirlisiniz. Hatta kanserinizin nüksedip etmediğini anlamak için test yaptırıyorsunuz.

Fakat nedeni kanser değil, suçluluk duygusu. Havayı buruklaştıran şey, suçluluk duygusu. (Tuhaf bir kaşıntı oluşuyor, göz kapakla-nnız yerdeki sonbahar yaprakları gibi kızarıyor ve yara oluyor.) Klinikteki hastalarınız sıkıntı çekiyor, artık kimseye yardım edemediğinizi düşünüyorsunuz, bu nedenle istifa ediyorsunuz. Üzgün değilsiniz, aslında bunu planlamamıştınız bile. Sakin bir şekilde insan kaynaklan bürosuna giriyorsunuz ve ayrılacağınızı söylüyorsunuz. Sonra arabayla Valhalla'ya, Opaco'nun halen yaşadığı yere gidiyorsunuz. Çiftçiler size ailenin, Opaco'nun beslenme masraflarını ödemeyi bıraktığnı ve artık ona bakacak güçleri olmadığını söylüyor.

At çiftliğinize işte böyle başlıyorsunuz. Epey uzakta, Kanada sı-

Nın yakınında ucuz ve büyük bir parça toprak alıyorsunuz. Büyük bir orman, soğuk su var. insanlara istemedikleri atları, hasta atları,şap hastalığına yakalanmış atları, yetersiz beslenen atları, sinirli atları, vahşi atları size getirmelerini söylüyorsunuz. Hiç kimsenin istemediği atlar. Eğer bu atları hiç kimse istemiyorsa... siz istiyorsunuz. Bu güzel hayvanları topluyorsunuz ve şahane buruk atlardan oluşan güzel bir sürü oluşturuyorsunuz. Muhteşem, yaralı ama hâlâ ayakta. Tıpkı sizin gibi. Kuzey ülkelerindeki savaş kahramanlarının ve Amaria'-nın anısına, at çiftliğinize Valkyries adını veriyorsunuz.

Yardımınıza gelenler de tam anlamıyla Valkyries oluyor. Önce Avustralya'dan şifalı bitkilerle kanser tedavisinde uzmanlaşan at doktoru Juliet geliyor. (Tümörleri karakafes otu, sarı köklü düğünçiçeği, sahil çamı ve yaban elmasıyla tedavi ediyor. Tarlalarda otlandıkları yerlerde, hepsi de doğal kanserle savaş bitkileri olan ısırgan otu, kuşburnu ve yaban yulafı yetiştiriyor.) Sonra, devamlı olarak atları tımar etme, tüylerini yolma ve düzeltme dürtüsü içinde olan süt beyaz tenli kızıl saçlı, sert bir ahır yöneticisi Afton geliyor. En zavallı durumda olanlar, uyuz ya da diş sorunu olanlar bile, uzun uzun yıkanıyor ve yeleleri tatlı çimenle tutturuluyor. Afton daha sonra onlarla, Manhattan'daki kuaförler gibi cilveleşiyor, *muhteşem, mükemmel* olduklarını söylüyor, *kendilerini daha iyi hissedip hissetmediklerini* soruyor.

Bundan sonra, Port Townsend'den, çayırlarda kendi çadırlarını kuran Suzanne ve Julie geliyor. Bu kadınlar atlara biniyor, onları yürütüyor ve besliyor. Sonra Alison, Jennifer ve Moe. Bütün kadınlar kendi gayretleriyle geliyorlar ve bu buruk atlar çiftliğine katılıyor. Çiftlik malzemeleri, besleme bölmeleri ve ateş çukurlan var. Sizler, modern kadın kovboylarsınız. Gazeteler, istenmeyen atları barındırma çabalarınızı haber yapmaya başlıyor ve bir televizyon ekibi, başka koşullarda kader mahkûmu olarak görülecek bu yaratıkları, şimdi dere kenarındaki rahat ortamda çekmek amacıyla geliyor.

Sonra hiç tanımadığınız yaşlıca bir kadın, Bayan Suzi$_e$ icadında biri, hayatını kaybediyor ve bütün malını mülkünü atlarayardım eden o iyi insanlara bırakıyor, vergiler kesildikten s yedi milyon dolar ve Danimarka'da Svendborg adlı bir sahil köyünde bir arsa. Her kimse, onu çok seviyorsunuz. Bu bag, Valkyries'in Avrupa şubesini açmanıza olanak sağlıyor. Avrupa'da normal koşullarda artık işe yaramadıkları için ve gidecek yerleri olmadığı için öldürülen atların artık güvenli bir ahırları ve kendileri ne bakacak personeli var.

Bir gün atınızla gezerken ölüyorsunuz. Fundalıkların oradan Opaco'nun gömülü olduğu yerden geçerken, atınız kayıyor ve sizi havadan ileri fırlatıyor ve baş aşağı, aşağıdaki soğuk dere yatağına düşüyorsunuz. Bu düşüş sırasında başınızı suyun altındaki kayaya vuruyorsunuz. Göz çukurunuzun altındaki elmacık kemiğiniz içen göçüyor, beyin dokunuzu delerek kanamaya yol açıyor ve hemen ölmenize neden oluyor.

Sinir hücreleriniz ve elektronlarınız arasındaki o kısacık sinaptik kısa devre süreci içinde, hayatınızı atlayarak gözden geçirmenize yetecek kadar sonsuzluk var. Bir dizi canlandırılmış kart postal, hepsi de hemen dışarı çıkabilmek için savaşan kaçak kestane kargaları gibi aklınızdan şerit gibi geçiyor. Fen dersleri, satış büroları, metamfetaminin yanması, Ray'ın pantolonunun içindeki Paper Cub uçağı, Rothko'nun renk barları arasındaki beyazlık, hayatta kalan bütün o muhteşem insanlar. Amaria ve siyah saçları. Burada olup sizi gömecek olan ve sizden sonra da devam edecek hayalinizi ileri götürecek olan kadınlar. .

140

85. Bölümden...

Ahşap kulübenin inşaatını bitiriyorsunuz ve pansiyonu açıyorsunuz. Kocanız gidip, kafasına çekiç yemeği tercih ettiği için, işçi olarak Jens adında bir adamı işe alıyorsunuz. Jens evi çalışır durumda tutacak, çimleri biçecek, sineklikleri tamir edecek, odun kesip yığacak. Ayrıca Bi’ch adında ufak tefek bir VietnamII kadını da işe alıyorsunuz. Küçücük elleri ve ayakları var ama tek darbede bir tavuğu öldürebiliyor.

Daha başlarda Bi’ch’in sadece Vietnam yemeği yaptığı anlaşılıyor. işte o zaman iki konuk, Margaret ve Maureen (ormana avcı kocaları tarafından sürüklenmişler) kâğıt oynamayı bırakıp ona biraz daha Amerikan tarzı yemekler yapmayı öğretebileceklerini söylüyorlar. Üçü mutfakta taze fasulye güveci, yedi katlı sıcak yemek, peynirli makarna ve her renk jöle yaparak çok eğleniyor. (Bi'ch, ahududulu ve limonlu jöle kullanarak, kırmızı kare jölenin içine altın yıldız yapmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.) iki haftalık misafirliklerinin sonunda Bi’ch onlara bir veda yemeği hazırlıyor.

Muhasebeciniz arıyor ve piyasada durgunluk yaşandığı için kâr olmayacağından, bir süre kâr payı çeki alamayacağınızı söylüyor. Pekâlâ. Yatak+kahvaltı trafiğinden para biriktirdiniz ve eğer kemerleri sıkarsanız, belki oda ücretlerini biraz artırırsanız idare edebilirsiniz. Kışın, av mevsimi sona erince, fazla konuk olmuyor, bu ne¬

denle konuk evini kapatıyorsunuz ve ana kulübeye yerleşiyorsunuz Jens bir dakikadan az sürede ateş yakabiliyor (zaman tuttunuz ve elli iki saniyede yaktı). Bi'ch yemek yaparken Vietnam pilaklarına eşlik etmeye başlıyor ve evin her yanını, duraksayan, hızlanan sesleri ve bağrışmalar kaplıyor. Beyaz bir papağanı kurtarıp Bay Marshmellow adını veriyor ve kuş da onunla birlikte şarkı söylemeyi öğreniyor.

Sonunda bahar geliyor, donan göl çatlıyor ve sular akmaya baş. Iıyor. Bi'ch'in kız kardeşi Dung, Duluth'taki evinden çıkarılma Keanu ve Gary Cooper adındaki iki oğluyla birlikte (Dung film hayram) gelip yerleşiyor. Çocuklar kumsalda oynuyor, özellikle beş yaşındaki Gary Cooper'in müthiş bir hayal gücü var. Gölde dev bir deniz ejderinin yaşadığına ve su hattından aldığı her taşın aslında ejder kakası olduğuna inanıyor.

Sonra Jens'e dikkatle bakmaya başlıyorsunuz. Onu daha önce hiç görmemiş gibisiniz. Bu adam gerçekten yakışıklı. Üç yaşında bir meşe ağacı kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve mavi gözlerinde bir ışık parıltısı var. Sizi ilk kez yatağa götürdüğü zaman kendinizi, Paul Bünyan'ın yeniden doğmuş haliyle karşılaşmış gibi hissedyor-sunuz; gerçekten büyük bir baltası var. Bir yıl sonra onunla, bir arkadaşınızın teknesinde, Superior Gölü'nün ortasında evleniyorsunuz. Tören çoğunlukla güzel geçiyor, sadece töreni kendi tekneleriyle izlemeye gelen bazı arkadaşlarınızın demiri çözülünce sizin teknenize sürüklendiğinde, kısa süreli bir korku yaşanıyor.

İkiniz hayatınızın sonuna kadar pansiyonda yaşıyorsunuz, gölün donmasını ve çözülmesini, yağmur mevsiminin gelip geçmesini, Kanada kazlarının güneye uçmasını, sonra da kuzeye dönmesini izliyorsunuz. Tatlı bir koku ve düzenli komediyle dolu bir hayatınız oluyor. Odun ateşinde yemek pişiriyorsunuz, Bi'ch bir bahçe dolusu şifalı ot yetiştiriyor ve bunları yerli halka satmayı planlıyor, Dung zengin bir erkek arkadaş buluyor ama evden taşınmıyor, Keanu uyuşturucu sorunu yaşıyor ve Gary Cooper üniversiteye gidiyor.

Sonunda Jens seksen üç yaşında, hatırlayabildiğiniz en soğuk Kışlardan birinde uykusunda ölüyor. Bundan on ay sonra keskin bir beyaz şık görüyorsunuz, dizlerinizin üstüne çöküyorsunuz ve ölüyorsunuz . Kocanız sizi bekliyor. Bu şahane, o olmadan gölün donmasını seyretmek hiç eğlenceli olmazdı.

141

85.
Bölümden...

Ahşap kulübenin inşaatını bitiriyorsunuz ve Avalon adında bir sanatçı kampı açıyorsunuz. Üniversiteyle temas kuruyorsunuz ve en iyi altı sanat öğrencilerini iki hafta boyunca ücretsiz olarak *alacağınızı* söylüyorsunuz. Sanki *evlat edinmek* istediniz. Sigortası, yangın yönetmeliği, sağlık yasası, site ziyaretleri ve bir yöneticinin baş ağrısı... Sonunda teklifinizi geri çekiyorsunuz ve gazeteye ilan vererek, kendi gösterişsiz yarışmanız için sanatçı arıyorsunuz *Aranıyor: Sanatçıların, çok prestijli Avalon Ödülü'ne seçilmek üzere eserlerini göndermeleri bekleniyor. Kazananlar göl kenarında bir kampta iki hafta süreyle tam pansiyon ağırlanacaktır!*

Posta kutunuza bu kadar fazla sayıda kötü eser gelmesini hiç beklemiyordunuz. Kartonpiyer baykuş, ortadan eğilmiş bir trafik işareti, çürümüş et fotoğrafları, damla gibi amipsi şeyler. Bir ressamın gözlerini oymasına neden olabilecek kadar kötü. Bu zırva yığını arasından sekiz tane yarı-uygun sanatçı seçiyorsunuz. Bir tahta heykeltıraşı, iki ressam, bir metal sanatçısı, bir seramikçi ve gergin çarşaflara işeyen ve bu nedenle kategorize edilemeyen bir sanatçı. (Yenilikçilerden korkmamak gerek.)

Hepsine 3 Haziran'da gelmelerini ve geri kalan her şeyin halledileceğini söylüyorsunuz. Yemek, yatak, her şey ayarlandı; sadece kendinizi getirin (evcil hayvan getirmek yok). Kampınızın başlamasını sabırsızlıkla bekliyorsunuz. İşlerde yardımcı olması için Je[ns] adında İsveçli birini işe alıyorsunuz; araba yolunu temizleyecek,

sineklikleri onaracak, odun kesip yığacak, bu tür işleri yapacak. Ayrıca Bi'ch adında ufak tefek bir Vietnamll kadını da işe alıyorsunuz. Küçücük elleri ve ayakları var ama tek darbede bir tavuğu öldürebiliyor.

Sanatçılar geliyor ve sorun başlıyor. Birini örümcek sokuyor, öbürü saman nezlesi oluyor. Bir kadının aşırı tutucu Hıristiyan olduğu anlaşılıyor ve kadın misyonerlik çalışmalarına başlıyor. Boynunun etrafında tarantula dövmesi olan bir çocuk sarhoş geliyor ve gidene kadar öyle kalıyor. Şikâyetler başlıyor. Bi'ch etkileyici şekilde bir tepsi piliç yumurta sarma ve pilav hazırlamış ama hiç kimse yemiyor. Biri vejetaryen, biri de vegan, yani süt ürünleri tüketmiyor. Siz masanın başına oturuyorsunuz ve heyecanla, sanatçıların Rothko'nun yokluğu kullanması veya Kooning'in cinsel tercihi hakkında sohbet etmeye başlamasını bekliyorsunuz, fakat sanatçılar en hızlı şekilde hangi otobandan gelinebileceğini tartışmaya başlıyor.

Şikâyetler devam ediyor. Evin gündüz çok sıcak, gece çok soğuk olduğu söyleniyor. Resim malzemesi istiyorlar. Tuvale, yağlı boyaya vekile ihtiyaçları var. Evin içini çamur içinde bırakıyorlar, boya döküyorlar, heykeltıraş kalemi düşürüyorlar, heykelleri çekiçliyorlar ve genel anlamda her şeyin canına okuyorlar. Hıristiyan, grup tarafından dışlandı ve iki kişi kayıp, muhtemelen yatak odasından tuhaf sesler gelmesinin nedeni bu.

Sanatçılardan biri, Duncan, devasa metal heykelini garajda gürültülü bir şekilde lehimliyor. Jant kapakları, tel, metal sac parçaları ve araba tamponlarından yapıyor. Ona bunun ne olduğunu soruyorsunuz. "Penis," diyor. Tabii, geride durup baktığınız zaman, jant kapakları ve tellerden yapılmış iki buçuk metre uzunluğunda penis olduğunu görebiliyorsunuz. Jant kapağından yaptığı testisleri. mükemmel hale getirmek için özel zaman harcıyor, kılları canlandırmak için ağır teller kullanıyor. '

Başlangıçta, iki hafta dolunca, her sanatçıya bir şişe şampanya "ermeyi ve nereye giderlerse gitsinler yaratıcılıklarını da yanlarında götürmeleri hakkında bir konuşma yapmayı düşünmüştünüz, an-

cak bu noktada içinizde hepsine karşı büyük bir nefret oluşmuş durumda ve veda bile etmeden çekip gidiyorlar. Çoğu, sanat eserlerini bırakıp gidiyor. Garajı kontrol ediyorsunuz ve korktuğuz gibi, iki buçuk metrelik penis hâlâ orada duruyor.

Eylül ayının sonuna doğru muhasebeciniz arıyor ve piyasada durgunluk yaşandığını, bir süre kâr payı çeki alamayacağınızı, zira kâr olmadığını söylüyor. İpotek borcu ödemeniz gerektiği için ana stoktan bir miktar satmasını söylüyorsunuz. Bu durum bütün kış devam ediyor, kâr payı alamıyorsunuz ve devamlı olarak ana stokunuzu didikliyorsunuz. Sonunda muhasebeciniz, "Yardımcıyı kov aşçıyı kov ve o evi sat. Bu hızla gidersen hayatta kalamayacaksın" diyor. Aynen böyle yapmaktan başka çareniz kalmıyor. Baharda arsayı, yatak+kahvaltı pansiyon açmak isteyen bir çifte satıyorsunuz. Jens'i bir daha hiç görmüyorsunuz.

Yaşlılar Evi'nde küçük bir daire satın alıyorsunuz. Küçük, şirin, temiz ve kullanışlı bir yer. Kızmabirader turnuvaları ve bowling geceleri düzenleniyor. Orada Leinfelder adında yakışıklı bir adam var. Leinfelder sizi dondurma yemeğe ve sinemaya davet ediyor ama daha sonra, zaten bir kız arkadaşı olduğu ortaya çıkıyor. Koridorun sonunda, Hazel adında gerçekten tuhaf biri.

Portföyünüz yeniden toparlanıyor ve size aylık küçük bir gelir sağlamaya başlıyor. Bu gelir, kızları haftada bir gece yemeğe götürmeye ve senede bir kere Key Biscayne'ye gitmenize yetiyor. Kötü bir hayatınız yok fakat yine de her gün göl kenarındaki evinizi ve tatlı, güvenilir Jens'i hatırlıyorsunuz. Jens'in kulübenin önünde çekilmiş fotoğrafına bakıyorsunuz. Tek teselliniz evi kendini beğenmiş çifte, iki buçuk metrelik metal penis hâlâ garajında dururken satmış olmanız.

Sizinle beraber sekiz kişinin daha canını alan apartman yangınında ölüyorsunuz. Yukarı çıkarken, aşağıya şehre bakıyorsunuz ve cam pencerelerin nasıl parladığını, nehrin koruyucu bir kol gibi şehri nasıl sardığını görüyorsunuz. Bir dahaki sefere dünyaya itfaiyeci olarak geleceksiniz.

142

86. Bölümden...

Evet diyorsunuz ve Nick koşarak yatak odasına gidiyor, mavi kadife bir kutuyla geri dönüyor. "Büyükannemin," diyor ve kutunun içinden, muhteşem bir klasik markiz kesim pırlanta yüzük çıkıyor. Büyüleyici. Başından beri evlenme teklif etmeyi planlıyormuş. Birbirinize kadeh kaldırıyorsunuz ve yatak odasına giderek, orman diyarındaki hayvanlar gibi sevişiyorsunuz.

Düğünü Haziran ayında ve buz pateni sahasının tam ortasında yapıyorsunuz. Herkes, nedimelerin ve sağdıçların yanı sıra siz ve damadınız da buz patenleriyle geliyor. Düğün ekibi pistin etrafında resmi bir geçit yaptıktan sonra sendeleyerek genel yerlerini alıyor. Yerel gazeteden bir muhabir gelip, düğünün bir fotoğrafını çekiyor. Sonra kalıp geri kalanınızla şampanya içerken, siz ve Nick, Zamboni ile şeref turu atıyorsunuz. (Bu arada, gelinliğiniz vitese takılıyor ama Nick hızlı davranarak, elbisenin dikişini dişleriyle yırtınca ucuz atlatıyorsunuz.)

Pistin arkasında bulunan ve süslenen Quonset'te verilen kokteylde insanlar, ortalarında göbek süsü olarak kâğıttan yapılmış güvercinler bulunan beyaz piknik masalarında oturuyor. Nick insanları susturuyor ve kadeh kaldırıyor. "Güzel karıma," diyor. "Şarap ağızdan alınır, sevgi gözlerden. Bütün gerçeğin bu olduğunu öğreniriz, yaşlanıp ölmeden. Bardağı ağzıma götürüyorum, sana

bakıyorum ve iç geçiriyorum.” Herkes alkışlıyor ve gazeteci bir fotoğraf daha çekiyor.

Nick size miras kalan parayı alıp, hepsini yeni türeyen bir biyoteknoloji şirketinin hisselerine yatırıyor. Bir süredir takip etti|$_t$ New Jersey’de bulunan önemsiz bir ilaç firmasının hisselerine Para konusunda ona güveniyorsunuz; hepsi batsa da, karton kutu da yaşamak zorunda kalsanız bile, birlikte olacağınızı bilmek sizi rahatlatıyor. Muhabir, "Buz Düğünü” resimlerinizi yerel gazetede basıyor ve Los Angeles’de bir dedikodu yazarı bunu görüp, ulusal köşesinde yayınlıyor. Bundan bir hafta sonra telefonunuz çalıyor ve bir elinizde kahve cezvesini, diğer elinizde de domuz pastırması tabağını dengelemeye çalışırken, hattın diğer ucundaki ses, kendisini Good *Mornirığ America* programının yapımcısı olarak tanıtıyor Sizin, Nick’le birlikte uçakla New Vork’a gitmenizi ve Amerika’nın en romantik çifti hakkındaki hikâyenin çekimine katılmanızı istiyor.

Good *Morning America* programına katılıyorsunuz ve parlak kâ-küllü platin saçlı sarışın, altı tane kara gözlü kameranın karşısında sizinle röportaj yapıyor. ₀ andan itibaren meşhur oluyorsunuz. Sanki herkes sizin tuhaf basit hayatınızı istiyor gibi. Bu röportaj, sizin kazandığınız türde bir yarışma oluyor; izleyiciler en romantik çift, bütün masrafları karşılanan Fiji tatilini en çok hak eden çift için oylama yapıyor ve sizle Nick gidiyorsunuz.

Hayat çok güzel. Nick’in yaptığı yatırım bundan sonra sizi mali açıdan çok rahatlatacak. Zengin değilsiniz ama yeterince paranız var. Dickens’in söylediği gibi, “yeterince” harika bir kelime. Hayatınızın geri kalanını mutluluk içinde, çocuk olmadan ama bol bol seyahat ederek ve güzel yemekler yiyerek geçiriyorsunuz. Ta kibir gece Nick’le yemeğe çıkıncaya kadar. Bir restoranda bir parça balık yiyorsunuz. Daha önce hiç yaşamadığınız bir alerjik reaksiyon gösteriyorsunuz. Gözleriniz şişiyor, boğazınız tıkanıyor. Restoranda oksijen tüpü yok; mekânda doktor yok ve ilk yardım ekibi gelenden hemen önce hayatınızı kaybediyorsunuz. Pisi balığı yemiştiniz-

143

86. Bölümden...

Nick'in size evlenme teklif ediş şeklini beğenmiyorsunuz. Ona paradan bahsetmek yeterince zordu ama sonra dönüp sizinle evlenmek istemesine ne demeli? Başınızı eğip tabağınıza bakıyorsunuz. ikiniz karşılıklı olarak konuşmadan uzun süre oturuyorsunuz. Sonunda Nick ayağa kalkıyor ve bulaşıkları yıkamaya başlıyor.

Doğru kararı verdiğinizden eminsiniz. Evlenme teklif ettiğinde yüzük bile yoktu. Herhalde ciddi değildi, bu da size anlattığı her şeyden kuşkulanmanıza neden oluyor. Ağlamaya başlıyorsunuz. Ağlamasanız saçma olurdu. Bütün hayal kırıklıklarının yuvarlanarak geri döndüğünü düşünüyorsunuz; erkek arkadaşınız, ailenizin yaşadığı düş kırıklığı, bütün o korkunç buluşmalar ve utanılan akrabalar gibi beyninizin tavan arasına kilitlenen budala erkekler.

Etrtesi gün, Nick işe gelmiyor. Müdür, işten ayrıldığını söylüyor. Gece geç vakit telefon açmış ve gelmeyeceğini söylemiş. Zamboni, büyük yeşil mekanik ağzıyla, köşede sessiz sedasız oturuyor. Nick'i aramak istiyorsunuz ama sizi sadece paranız için seven bir adama ne diyeceksiniz? Düşündükçe daha çok sinirleniyorsunuz. Bütün talk-show'lar sizin gibi kadınlarla dolu, evet kesinlikle direkten döndünüz. Bu nedenle müdür size, buz pateni pistinin sahibinin iş yerini satacağını söyleyince, miras kalan parayla satın alıyorsunuz.

Artık buz taşımak yok, kızarmış eller yok, sırt ağrısı yok. İçki li-

sansı için başvuruda bulunuyorsunuz ve karaoke makinesi koy$_{u}$
yorsunuz. Bu, yepyeni bir genç nesli, Vespa'ları, acayip saç kesin,.
leri ve harcayacak çok parası olan çocukları mekana çekiyor, ithal sigara soruyorlar, bu nedenle Nat Shermans ve Dunhills satmaya
başlıyorsunuz. Cappuccino istiyorlar, o kocaman pirinç kahve $_{ma}$kinelerinden alıyorsunuz. Canlı müzik istiyorlar, her Cumartesi ge-
cesi çıkacak bir gençlik grubuyla anlaşıyorsunuz.

Bazen Nick'i gerçekten özlüyorsunuz ve ona ne olduğunu merak ediyorsunuz. Başka erkeklerle çıkıyorsunuz ama hiçbirisi kalıcı olmuyor. Hayatınızın geri kalanını buz pateni sahasını işleterek geçiriyorsunuz. Emekli olabilecekken bile olmuyorsunuz, çünkü aslında sizi evde bekleyen hiç kimse yok ve buraya gelen insanları seviyorsunuz.

Yıllar sonra bir gün, yarı zamanlı çalışan Zamboni sürücüsü makineyi buzun üstünde çalışır durumda bırakınca, kaza eseri ölüyor-
sunuz. Siz pistin kenarında durup, duvara yeni bir lig duyurusu
asmaya çalışırken, lanet olası makine kendiliğinden vitese geçiyor ve sizi biçiyor, sizi paten pistine sıkıştırarak, buzun üstüne kıpkırmızı kan saçıyor. Bütün çocuklar bundan sonra pistin lanetlioldu-ğunu, çalışma saatleri dışında geldiğiniz takdirde, yaşlı birkadınn tek başına buzda paten kaydığım ve umutsuzca kaybolan aşkını aradığını - her neredeyse - hâlâ görebileceğinizi söylüyor.

144

87. Bölümden...

Bir dünya turuna çıkıyorsunuz ve hayal bile edemeyeceğiniz kadar eğleniyorsunuz. Uzun süre yolculuk yapan insanlarda belirli bir ışıltı, acayip bir yol parıltısı oluyor. Yol onların sivri yönlerini köreltiyor, değişik sular ve kötü hava koşulları hırslarını hafifletiyor. Kesin olarak bir şey öğreniyorsunuz: Her şey bir şekilde düzene giriyor. Ne kadar uzağa giderseniz, her şey o kadar önemsizleşiyor. Ne kadar çok şey görürseniz, o kadar az şeye ihtiyaç duyuyorsunuz. İlk zamanlarda haritalar ve tren tarifeleri varken; sonlara gelindiğinde saatiniz çalınıyor ve haritaları bir kenara atıyorsunuz. Şimdi sadece ritim var.

Sonunda beş parasız kalıyorsunuz ve sahip olduğunuz tek şey, yıpranmış ve ilave sayfalar dikilmiş olan pasaportunuzla notlarla dolu günlüğünüz.

ÖNEMLİ NOKTALAR

Yeni bir ülkeye her girişinizde pasaportunuzun damgalanması

Bangkok'ta Yeni Yıl akşamı

Port-au-Prince'deki yeşil göbekli kuşlar

Luxor piramidi

Katmandu-Lhasa arasındaki neredeyse ölümcül yolculuk

İzlanda'daki buz dağlarından kopan buzullar

Kötü noktalar

Calcutta'da kaybedilen Noel günü

Sulawesi'de bir cenaze töreninde bir mandanın katledilişi iz lemek

İshal ishal ishal ishal ishal ishal ishal ishal ishal ishal ishal

Yalnızlık

Sonunda yolculuk yapmayı bırakıp Amerika'ya (kısır ve neon ışıklarla aydınlatılmış geniş topraklarda ayaküstü yemek yeni|$_{en}$ lokanta zincirlerine ve Wal-Martlara) döndüğünüzde, üzerinize bir hüzün çöküyor. Depresyona giriyorsunuz. Çok yorgunsunuz, ilikle rinize kadar yorgunsunuz. Bacaklarınız ağrıyor, damarlarınızda akan kan yavaşlıyor, her gün ayakkabılarınızı giyip, otobana bakıyorsunuz. Depresyon derinleşiyor. Uyuyorsunuz, uyuyorsunuz, devamlı uyuyorsunuz. Hava ağır geliyor, aklınız donuklaşıyor, dünya bulanıklaşıyor.

Hatırlamaya çalışıyorsunuz. Lhasa'daki rehberinizin adı neydi? Goa'da ishal olmanıza neden olan yemek hangisiydi? Günlüğünüzde bazı notlar var ancak yanına bile yaklaşamıyor, asla yaklaşamıyor. Her şeyi yazmalıydınız. Her şeyi saklamalıydınız. Ne kadar yazık. Gördüğünüz her şeyi polaroidle çekmeliydiniz. Filme almalıydınız. Şifrelemek, göndermeli, mühürlemek, imzalamalı ve taşımalıydınız. Yanınızda, ceplerinizde, azı dişlerinizin arasında, beyin dokularınızda, leğen kemiğinizde saklamalıydınız.

Şimdi Ortabatı'da sıkışıp kaldınız, beş paranız yok, bitkinsinizve tanıdığınız bütün arkadaşlarınız uzaklara taşınmış. Gidip bir iş arayabilirsiniz veya yine yollara düşebilirsiniz. Öylece çekip gidebilirve yolcu şansına güvenebilirsiniz.

iş arayacaksanız, 146. Bölüme gidiniz (sayfa 415)

Yola koyulacaksanız, 147. Bölüme gidiniz (sayfa 415)

145

87. Bölümden...

Kendi işinizi kuruyorsunuz ve mücevherlerle uğraşmaya baştı yorsunuz. Üstelik çok da yaratıcı bir fikriniz var: Yalnız insanlar için safir yüzükler. Kendini beğenmiş nişanlıların ince parmaklarında binlerce tek taş alyans görmediniz mi (size bakan gözler gibi parlayan pırlanta yüzükler.) Siz; nişan yüzüğü *olmayan,* erkeği *olmayan,* bağlantısı *olmayan,* değeri *olmayan* siz. Neden sadece erkeği olan kızlar pırlanta alabiliyor? Kendi lanet olası pırlantanızı kendiniz alacaksınız.

Engin. Vefalı. Daha derinlere inen bir şeye böyle demez misiniz? Deneyimli, güvenilir ve gerçek. Denizler kadar engin ve mavi. Mavi... safir gibi. Nereye giderseniz gidin yanınızda götürebileceğiniz bir parça mavi. Böylece *Vefalı Yüzük* fikri doğuyor. Safir. Yumruk sıkmayı bilen kadınlar için sağ ellerine takacakları biryüzük. Pırlanta yüzük istemeyen kadınlar için, kendilerine bağlı olan kadınlar için. Bütün paranızı stoka, yaklaşık yüz tane safire yatırıyorsunuz. Montajını yapmak için yerli bir sanatçı buluyorsunuz. Her göz mavisi taş için zarif bir platin bant.

Yüzük satışı başta çok yavaş oluyor. İnsanlar önce kavramı pek anlamıyor. Paranız suyunu çekmek üzere. Sahip olduğunuz her şeyi, son kuruşuna kadar harcıyorsunuz. Sonra bir gün şansınız dönüyor. Kaliteli bir barda ağrıyan ayaklarınızı dinlendirirken iyi

giyimli bir kadın size gülümsüyor. “Şahane,” diyor, sağ elindeki safire bakarak.

“Bu bir nişan yüzüğü,” diyorsunuz. “Bağlılık yüzüğü.”

“Ne zaman evleniyorsunuz?”

“Hiçbir zaman.”

Kadının popüler bir talk show yapımcısı olduğu ortaya çıkıy$_{0r}$ Yüzüğünüzü tanıtmak istiyor. Programa çıkıyorsunuz, sunucuya yayında kendi yüzüğünü veriyorsunuz ve o günden itibaren hayatı, mz tamamen değişiyor. ▯ hafta üç bin sipariş alıyorsunuz. Vefalı Yüzük *Vogue, Cosmo ve Vanity Fair'de* tanıtılıyor. Ünlüler bu yüzük, leri takmaya başlıyor; hatta evli ya da nişanlı olanlar bile takıyor. Anlaşılan, “Evliyim ama yine de kendi başıma buyruğum” mesajı verilmeye çalışılıyor.

Cape Cod’da şahane bir ev alıyorsunuz, dükkânınız Park Avenue’de. Şehirden yeterince uzaktasınız, böylece deniz havasını koklayabiliyorsunuz ve yarı-özel kumsalınızda kendi başınıza yürüyüşe çıkabiliyorsunuz. Yanınızdaki evi de satın alıyorsunuz ve okyanusu hiç görmemiş, kızarmış istiridye yememiş, hiç deniz kabuğu toplamamış, hiç bu kadar geniş, büyük ve mavi bir ufuk görmemiş şehir kızları için bir dinlenme evi haline dönüştürüyorsunuz.

Daha fazla sayıda kadın evlilikten feragat etmeye başladıkça, Vefalı Yüzük Avrupa ve Asya’ya da yayılıyor. Erkeklerle çıkıyorsunuz ama hiç evlenmiyorsunuz. Üç erkekle üç ilişkiniz oluyor, (biriyle yedi, biriyle on iki ve biriyle on beş yıl süreyle) ancak her güzel şeyin bir sonu olduğundan, bunlar da bitiyor ve boşanmanın gerektireceği bütün evrakları doldurmak zorunda kalmamak çok güzel bir duygu. Yıllar sonra, doksan sekiz yaşında öldüğünüz zaman, cenaze töreniniz televizyondan naklen yayınlanıyor. Sizi denize gömüyorlar, aynen söylediğiniz gibi, külleriniz bir tekneden savruluyor, böylece hepsinin altındaki gerçek maviliğe erişiyorsunuz, ufukların hiç durmadan değiştiği derinliklere iniyorsunuz.

146

144. Bölümden...

Etrafta araştırıyorsunuz ve size göre bir iş olduğunu söyleyen eski bir arkadaşınızı buluyorsunuz. Yerel kablo kanalında Let's *Move!* adında bir seyahat programında yapımcı yardımcılığ. Yerel elma çiftliklerini ve tatlı dükkânlarını tanıtan türde bir program. Programın yaşlı sunucusu Bay Pederson, gezinmekten pek hoşlanmayan seksenlik biri. (Kendi evinin özel ortamı dışında bağırsak hareketi olmayan bir adamın, nasıl olup da seyahat programına sunucu olduğunu merak ediyorsunuz.) Kamera ekibiyle bir yıl çalışıyorsunuz ve sonra Bay Pederson ölüyor. Tuvalette kalp krizi geçiriyor.

Bundan kısa bir süre, yeni sunucu siz oluyorsunuz. Şimdi elma çiftliklerine ve tatlı dükkânlarına gitmesi gereken kişi siz oluyorsunuz. Ancak, elma çiftlikleri ve tatlı dükkânları hakkındaki program-lann berbat olduğunu düşünüyorsunuz. Bu nedenle küçük kamera ekibinizi Mississippi Nehri'ne, bir grup insanın yüzen evlerde yaşadığı yere götürüyorsunuz. ("Yüzen ev" geniş bir ifade. Adamın biri, eski bir römorkörün iskeletinin üstünde tren vagonu yüzdürüyor.) Ev sahiplerinden biri ev yapımı tahta teknesiyle gezintiye çıkmayı teklif ediyor. (Kömür sobalı şık bir kabini var) ve nehri başka bir açıdan görme imkânı buluyorsunuz, bir şekilde şehirde yaşayan kel kartalları, kaplumbağaları, su samurlarını, yukarıdan geçen otobandan atılan çöpleri görüyorsunuz.

On beş yıldır nehirde yaşayan adamla röportaj yapıyorsunuz Adam size nehirde yaşanan bütün cinayetleri, intiharlan ve boğulmalan anlatıyor. Suyun üstünde kalkerden oyulmuş, çocukların gidip esrar içtiği gizli bir mağarayı gösteriyor. Burası bir kentse cennet ve bu bölüme “Nehirle Röportaj" adını veriyorsunuz.

Program o hafta sonu yayınlanıyor ve gelen görüşler *Çok* güzeldi. Çok *dinlendirici.* Berbattı, *Sürükleyiciydi, Ürkütücüydü,* Tatlı *dükkânlan neredeydi* arasında değişiyordu.

Bir sonraki hikâyeniz, çadırlann yeniden canlandınlması-kay. baya gelip, streptokok boğaz ağnsı ve çocuk felci olan insanbn, ürerlerine "ateş suyu’ atarak tedavi eden Baptist vaiz - hakkında Oğullarının çadırı kuruşunu ve dilsiz karısının, kapıda, bir sepetti içinden İndi kitapçığı dağıtışını çekiyorsunuz. Vaazdan önemli bölümleri ve iyi kalpli papazın, buradan New Orleans'a giden yolda oı iyi soslu domuz pirzolası yapılan kamyon duraklannı söylediği röportajı dâhil ediyorsunuz. Aynca öncesinde ve sonrasında, törene katılanlarla röportaj yapıyorsunuz ve hiç birisinin - bir parça bile- iyileşmediğini ortaya çıkarıyorsunuz. “İsa Yolculuğu" adını verdiniz bu bölüm, dikkat çekiyor, iki gazete olayın peşini bırakmıyorve yerel haber bültenleri, sizin çektiklerinizden parçalar gösteriyor.

Kamerada fena görünmüyorsunuz. Lenslerde bir şey, yanaklarınızın daha kırmızı, saçlarınızın daha parlak görünmesini sağıyor. Kablodaki seyahat kanallarından biri arıyor. *“Haftalık* program *yapmak ister misiniz?"* Aa, tabii. Bu haftalık program sonunda kendi programınıza ve yıllar sonra, dünya yolculuğu hakkında bir programa yol açıyor. Artık sadece tuhaf yerlere değil, ilginç yerlere de gidiyorsunuz. Kennedy’nin vurulduğu çimlik tepede lezzetli bir piknik yapıyorsunuz. Paris'in kanalizasyonunda yürüyorsunuz. Başka yolcular gönderiyorsunuz. Artık sizden genç olan, hâlâ o perW’ İği taşıyan, gözleri devamlı olarak omuzlarınızın üzerinden ufa bakan diğer muhabirleri gönderiyorsunuz.

Bir gün, bir gemideyken ölüyorsunuz. Superior Gölünde

Edmund Fitgerad'ın enkazı hakkında bir çekim yaparken, anev-rizma durmanıza neden oluyor, bir dizinizin üstüne çöküyorsunuz,

beyaz bir oka benzeyen bir sancı giriyor. Muhteşem, baş döndürucü, ışık sönmeden önce son gördüğünüz şey, dört bir yanınızı saran su... Dünyanın etrafım saran otoban ve siz her şeyin dönüm noktasaldasınız.

147

144. Bölümden...

Greenpeace grubuna gönüllü oluyorsunuz, Malezya'ya gönderiliyorsunuz ve sonra firar ediyorsunuz. Onlardan bütün istediğiniz uçak biletiydi. Biraz paranız var, ancak bu civarlarda biraz, çok şey alabiliyor. Bir prensesin laneti altında olduğuna inanıldığı için ancak son zamanlarda gelişen Langwaki Adaları'na gidiyorsunuz, Kuala Lumpur'dan Malaya demiryollarının trenine binip, daha küçük bir şehir olan Alor Setar'a geliyorsunuz. Buradan taksiye binip Kuala Kedah köyüne ulaşıyorsunuz, sonra da feribotla Langwaki Adaları'nın en büyüğü olan Pulau'ya varıyorsunuz.

Pulau kumsalında, nihayet rahatlıyorsunuz. Derin nefes alıp, her şeyi içinize sindiriyorsunuz (*sıcak kum, iki dakikada pişen Maggie Me eriştesi, uzun tekneler, çıplak oğlanlar, beyaz kumsal, mavi güneş, muz yaprağı).* Sonunda evinizdesiniz. Olgun bir çileğin ağzınızda dağılmasına benzeyen bir mutluluk. Ayda on dolara, kumsalda, cılız ayakların üzerinde duran ve önünde küçük, boyalı verandası bulunan küçük bir bambu ev kiralıyorsunuz.

Hasır şiltenin üstünde yatıyorsunuz, eşyalarınızı kapının yanındaki iki rafa koyuyorsunuz. (İçinde nakit paranızın bulunduğu puro kutusu, taşlarla dolu bir kahve tenekesinin altında.) Küçük bir ocak, bir brülör ve malzemeleri oda sıcaklığının azıcık altında tutan ve tekleyen ufacık bir buzdolabı var. Fındık rengi teni olan Ru'

adında bir çocuğa iş veriyorsunuz. Rut her gün suyunuzu, yemeklik yağınızı getiriyor ve kulübenizden şekerli kumu süpürüyor.

Kumsalın alt tarafındaki komşunuz ziyaret ediyor. Kulübenize giriyor ve tek kelime etmeden oturuyor, ing'lizce bildiğini sanmıyorsunuz. Yakışıklı, uzun boylu, koyu renk tenli ve duman reng' gözleri var. O geldiği zaman genellikle yemek yapıp, bir tabak kızarmış balık, biber ve pilav veriyorsunuz. Konuşmadan yemeğini yiyor, uzun parmaklarını kepçe gibi bükerek, tek bir pirinç tanesini bile düşürmeden, son lokmasına kadar bitiriyor. Sonra uzun süre verandada oturarak sigara içiyor. Gerçekten yakışıklı ve Rut onun adının Bone Elvis olduğunu söylüyor.

Bone Elvis her gece gelmeye başlıyor. Yemeğini yedikten sonra sigarasını içerken, siz verandada kitap okuyorsunuz. Güneş batıyor, ay doğuyor, ay batıyor, güneş doğuyor. Aylar geçiyor ve paranızı sakladığınız puro kutusuna bakmamaya çalışıyorsunuz, çünkü giderek boşalıyor. Akşam yemekleriniz için balık tutsanız da çuvallarla pirinci birkaç ringit ucuz olduğu için adanın karşı tarafından alsanız da paranız bitiyor.

Sonunda, geldikten on altı ay sonra, puro kutusu tamamen boşalıyor. Rut'u kovuyorsunuz ama yine de gelmeye devam ediyor. Bone Elvis de akşam yemeklerine gelmeyi sürdürüyor. Önce ona taze tutulmuş (kendi ellerinizle) balıkla ezilmiş baharat ve kalmış biber ikram ediyorsunuz. Ancak bir süre sonra baharat bitiyor. Sonra ikiniz sırf balık yemeğe başlıyorsunuz. Tek kelime etmiyor. Sonra pirinç bitiyor, sonra yağ. Sonra hiçbir şey kalmıyor, balığı tuzlu bambu çömleğin üstünde şişe geçirip, açık alevin üstünde pişirmekten başka seçeneğiniz kalmıyor.

Sonra bir gece balıklar oltaya takılmıyor ve siz eve, omuzlarınız düşmüş bir şekilde, eli boş dönüyorsunuz. Bone Elvis geliyor ve siz ona akşam yemeği veremeyince, ayağa kalkıyor ve sizi kumsalda, kendi evine götürüyor. Kayalıkların dibinde küçük bir kulübe burası. içeri giriyor ve size balık pişiriyor. Çok lezzetli biryemek oluyor.

Kendi kulübenizden çıkıp, onun kulübesine taşımy$_{0rs}$ Kumsalda midye arayarak ve sekiz yüz metre uzaklıktaki küçük çeltik tarlasındaki pirinci satarak hayatını kazanıyor. Yıllarca h te yaşıyorsunuz. Pirinç tarlasını işliyorsunuz, kumsalda yürüyor nuz. Okyanusun ağırlığını seyrediyorsunuz. Güneş sizi kavuruy$_{0r}$ deriniz kırışıyor ve sertleşiyor. Bir gece, ateşiniz yükseliyor ve ka' dınlar size papatya ile acı biber getirse de, hiç kimse ateşinizi düşüremiyor ve ölüyorsunuz.

148

92. Bölümden...

Evinize dönüyorsunuz. *Başka* ne *yapabilirsiniz?* Korkunç durumdasınız. Yaptığınız hatalar artık çürük odun gibi istifleniyor. *İtalya, okul, Filippo,* silmeyi çok istediğiniz -ama silemediğiniz -bütün anılar. Sinir bozucu ve korkutucu, ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Annenizle babanız, papazlarıyla konuşmaya zorluyor ve sırf sizi rahat bırakmaları için, görüşüyorsunuz.

Papaz Dave, hiç beklediğiniz gibi çıkmıyor (armut kafalı, beyaz saçlı, şeker delisi erkek çocuk arayan sinsi tiplerden değil). Aksine, oldukça şirin ve zinde, bir o kadar da düşünceli bir genç. Ona soru sormaktan korkmuyorsunuz.

Soru 1: Ya Tanrı yoksa? Ya sadece kuantum mekaniği varsa? Olasılıklar hesabı. Hayatınızın bazı aptalca kararlar yüzünden berbat durumda olmasının matematiksel olasılığı. Soru 2: Eğer yukarıda gerçekten bu muhteşem adam varsa, dünyada neden bu kadar çok sıkıntı var? Neden çocuklar kanser oluyor ve alçaklar çok para kazanıyor? Soru 3: Hıristiyanlar evliliğe ve çocuklara pek meraklı oluyor. Ya siz ikisini de istemiyorsanız ne olacak?

Papaz Dave sizi eleştirmiyor, sizinle tartışmaya da girmiyor. Sadece dinliyor. Siz söyleyeceklerinizi tamamlayınca, kahkahalarla gülüp kendine bir fincan kahve koyuyor. "Akıllılar hep bana düşüyor," diyor. "Tanrı benimle uğraşıyor.” Sorularınıza yanıt vermeye

Çalışıyor ve aynı zamanda, her şeyi bilmediğini, hiç kimsenin bilmediğini itiraf ediyor. “Sahip olduğumuz bilgilerle elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz,” diyor. “Ama her şeyi bilmemiz imkânsız. Neden bazı bebeklerin kanser olduğunu ya da çocuk sahibi olmamızın gerekli olup olmadığını bilemiyoruz. İşte bu gibi durumlarda, daha büyük bir güce dayanma ihtiyacı duyuyoruz. Yardım istemek için. Kuantum mekaniğinin bize yardımcı olmasına izin verebiliriz veya Tanrı'dan yardım isteyebiliriz.”

“Ben kuantum mekaniğini alayım,” diyorsunuz.

Papaz gülüyor ve “Ben Tanrı’yı alayım,” diyor.

Siz ve Papaz Dave sohbetinize o gün, ertesi gün, daha sonraki gün devam ediyorsunuz. Onunla konuşmak ve onu kızdırmaya çalışmak hoşunuza gidiyor. Sonra bir gün, bürosunda danışma görevlisi olmanızı teklif ediyor. “Bingo oynayan kadınlarla başa çıkabilecek kadar güçlü birisin,” diyor. “Bu hiç de kolay bir iş değil. Ayrıca, buraya o kadar sık geliyorsun ki, bu zahmetinin karşılığı olarak hiç değilse biraz para kazan."

Kilisede danışma görevlisi mi? Bu, otuz yıl sonra, körler için büyük beden zikzak desenli kazaklar ören ve kedilerle duygusal bağ kuran sevimsiz evde kalmış kadın olmanıza yol açabilecek trajik yaşam tercihlerinden biri olabilir. Öte yandan bu, doğru yolda atılmış mantıklı bir atlama taşı, sizi daha da iyi bir yere götürebilecek aydınlık yolda bir adım da olabilir.

Kilisede danışma görevlisi olacaksanız, 162. Bölüme gidiniz (sayfa 465)

Kilisede danışma görevlisi olmayacaksanız, 163. Bölüme gidiniz (sayfa 468)

149

93. Bölümden...

Palermo'nun dar sokaklarında adamı takip ediyorsunuz. Bacaklarınız betondan, kafanız kilden yapılmış gibi. Ağırlaşmış, üşümüş ve kafanız karışmış durumdasınız. Ona yetişmeye çalışıyorsunuz, çantanızı taşımaya yardım ettiği için minnet duyuyorsunuz. Sokaklarda hâlâ insanlar var, çoğunlukla koyu renk, fıldır fıldır bakan gözleri olan erkekler, gruplar halinde konuşuyor, tükürüyor, sigara içiyor. Yanlarından geçerken size sesleniyorlar, *"Bella donna,"* diyorlar. *"Sei una strella!" Sen bir yıldızsın*! Alman arayı açıyor ve Camparigöz kapaklarınızı ağırlaştırıyor.

Nerede bu ev? Madem bu kadar uzaktaydı, neden bir otobüse veya taksiye binmedik? Bir köprüden geçiyorsunuz ve mahalleler daha da karanlık hale geliyor. Pencereler karanlık, taşan çöp tenekeleri kaldırıma sıralanmış. *Nereye gitti*? Köşeyi dönerken gölgesinin ucunu görüyorsunuz ve onu yakalamak için atağa geçiyorsunuz, düzgün olmayan parke taşlarda acı bir şekilde ayağınızı burkuyorsunuz. *Bu adam Olimpiyat yürüyüşçüsü mü? Bir blok gerisinde kaldığınızı* ve *şimdi tek ayağınızın üstünde sekerek gittiğinizi göremiyor mu?* Ona sesleniyorsunuz, bir daha sesleniyorsunuz. Sızlayan ayağınızın üstünde birkaç adım daha atıyorsunuz, sonra duruyorsunuz. Adam yok oldu.

Kaldırıma oturuyorsunuz, ayak bileğinizin şiştiğini hissediyorsu¬

nuz. Etraf çok sessiz. Başınızın üstünde yıldızları, gökyüzünün kadifemsi mavi şeridindeki küçük delikleri görebiliyorsunuz. Bir sarman kedi çöp bidonundan atlıyor, kapak gürültüyle kaldırımda yuvarlanıyor. Arkanızda bir lamba yanıyor, boğuk bir gümleme ve üç klik sesinden sonra, eski pembe kadife sabahlıklı sinirli bir kadın beliriyor. “Cosa far?” diyor ters bir sesle. *Ne yapıyorsun*?

“Niente,” diyorsunuz. Hiçbir şey. Kuşkuyla sokakta bir aşağı bi, yukarı bakıyor ve gelmenizi işaret ediyor. Aksayarak kadına doğru yürüyorsunuz, bunu gören kadının ifadesi yumuşuyor ve içeri girmenizi işaret ediyor.

Kadının adı Maria Francesca Adonis ve evi çok sayıda parlak antikalarla, sert mermer büstlerle ve cafcaflı mobilyalarla dolu Yeşil kadife kanepeye oturuyorsunuz ve kadın size buz dolu bir havlu getiriyor. Nasıl olup da ayağınızı burkmuş bir şekilde kapısının önüne çöktüğünüzü soruyor. Siz de diliniz döndüğünce ona anlatıyorsunuz. Yaşlıca belki altmış yaşlarında bir kadın ama bakımlı, tırnakları manikürlü ve ensesinde sıkıca toplanmış olan saçları mor siyah ve parlıyor.

Devamlı olarak, D/o *mio,* deyip içini çekiyor. Size patates yemeği ve büyük bir bardak kırmızı şarap getiriyor. Bunlar çok iyi geliyor. Sonunda, boş şarap bardağı sehpanın üstünde, ıslak havlu hassas bileğinize sarılmış şekilde, kanepede uyuyakalıyorsunuz. Sabahleyin, yabancı seslerle uyanıyorsunuz ve üç tane iyi giyimli erkeksize bakıyor. “Görüyor musunuz?” diyen Maria sizi gösteriyor. “Bir şeyler yapın!”

Adamlardan mavi takım elbisesinin içinde yakışıklı görünen biri, ona sakin olmasını söylüyor. Halledecekler. Sonra Maria size yardım ederek yemek odasına götürüyor ve hep birlikte oturup kahvaltı ediyorsunuz. Sizi adamlarla, üç oğluyla tanıştırıyor: Baldo, PİPP0 ve Marco. Adamlar başlarını sallayıp homurdanırken, tabaklarına yumurta ve karabiberli jambon dolduruyorlar. “Burada bir süre kalır mısın?” diye soruyor Maria size. “Ayağın iyileşinceye kadar? Tek

başına Palermo sokaklarında dolanamazsın. Biz sana bakarız."
Beş kuruş paranız yok. Başka nereye gidebilirsiniz? Evet diyorsunuz.

Maria memnun oluyor; oğulları umursamıyor gibi görünüyor. Haftanın geri kalanını yeşil kanepenin üstünde bacağınız birkaç yastıkla yükseltilmiş şekilde ardına kadar açık pencere karşısında, nane yaprağı atılmış limonata içerek ve Maria'yla poker oynayarak . hile yapıyor - geçiriyorsunuz. Akşam yemeğinden sonra Maria genellikle televizyonu açıyor ve birlikte haberleri seyrediyorsunuz. Saat on civarında, ikinci Chianti bardağınızdan sonra, kapı açılıyor veoğulları geliyor. “Ciao, Mama!" diye sesleniyorlar.

Bir gece Marco, kayıp sırt çantanızı kanepeye bırakıyor. “Çantanı geri aldım," diyor. “Çamur olmuş." Maria bunu görünce çok seviniyor. “Bravo!” diyor, “Aferin benim oğluma." Marco’yu alnından öpüyor ama Marco haberleri seyrederken onu itekliyor. “Nerede *buldun?"* diye soruyorsunuz ama sadece omuz silkiyor. *Onu alan Alman'ı gördün mü?* Sizi susturmak için parmağını dudaklarına götürüyor ve uzaktan kumandayla sesi açıyor. Adonis ailesinde tuhaf şeyler çok olağan. Paralarının kan portakallarından, buruk kırmızı Sicilya meyvesinin bütün dünyaya nakledilmesinden kaynaklandığını söylüyorlar ama siz kuşkulanıyorsunuz. Portakal ne zamandan beri bu kadar para getiriyor?

Bileğiniz biraz iyileşince, Maria sizi alışverişe, meydandaki kafelere götürüyor ve hiçbir yerde para ödemiyor. Bir kere bile paranın el değiştirdiğini görmüyorsunuz. Her tarafta hesabı, borç defteri falan olmalı. Kasap, manav, restoranlar ve giysi mağazalarında hiç kimse ondan ya da sizden para istemiyor. Ender olsa da, tek başınıza çıktığınız zamanlarda, her hangi bir şeyin parasını ödemeye çalıştığınızda, satıcı paranızı geri veriyor.

Çocuklar hemen her gece eve yemeğe geliyor, çamaşırlarını bırakıyor ve Maria bunları modacı gibi baştan yaratıyor. Her pantolon paçasını ütülüyor, pembe renklileri kolalıyor, kaşmirleri tahta cet-

velte katlıyor. Sonra bir gün Alman'ı görüyorsunuz. Sokağın karşı tarafında, sağ bacağı mor fiberglas bir alçının içinde. Onu yakalamak için karşıya geçiyorsunuz ama sizi görünce telaşla köşeyi dönüp kaçmaya çalışıyor (koltuk değnekleriyle ne kadar kaçabilirse), Bu kez onu yakalamak kolay oluyor. Tıpkı ilk geldiğiniz gece sizin olduğunuz g'bi. “Hey!" Onu kolundan yakalıyorsunuz. Çok tuhaf davranıyor, ceketinin altında titrediğini hissedebiliyorsunuz. o gülüşü ve parlayan gözleri kaybolmuş. Yere bakıyor.

“Ne oldu?’ diye soruyorsunuz. “Sadece sırt çantamı mı çaldın?'

Gözlerini kapatarak, hızla başını evet anlamında sallıyor. ‘Bilmiyordum,’ diyor sonra papağan gibi aynı şeyi tekrarlamaya başlayınca, kolunu daha çok sıkıyorsunuz.

“Neyi bilmiyordun?

Başını iki yana sallıyor. “Cosa Nostra,’ diyor. “Onlarla olduğunu bilmiyordum. Aileden olduğunu bilmiyordum.’

Gözlerinizi yuvarlıyorsunuz. “Cosa Nostra. Tabii."

Şimdi homurdanma sırası ona geliyor. “Sicilya’daki en büyük ailelerden birinin annesiyle yaşıyorsun," diyor. “Bir de mafyana) vw olduğuna inanmıyorsun, öyle mi?’

Alman'a inanıyorsanız, 211. Bölüme ğidiniz (sayfa 627)

Alman'a inanmıyorsanız, 212. Bölüme gidiniz (sayfa 630)

150

93. Bölümden...

Yabancılar tehlikelidir. Yanıtınız, “Teşekkürler ama hayır!" oluyor. Yabancıların peşinden bilmediğiniz yerlere gitmek gibi bir alışkanlığınız yok. Onun yerine, barmene o gece nerede kalabileceğinizi soruyorsunuz ve sokağın alt tarafında kuzeni Nicky’nin bir oteli olduğu ortaya çıkıyor. Çantanızı zorlukla oraya taşıyorsunuz, PANSİYON yazılı küçük kapı zilini çalıyorsunuz ve içeri alınıyorsunuz. İtalya’ya ilk geldiğiniz geceki kadar derin uyuyorsunuz, bütün geceyi ve ertesi günün büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyorsunuz.

Öğleden sonra uyanıp geriniyorsunuz, temiz hava sizi canlandırıyor. Aşağıdaki kalabalık kafede bir İngiliz çiftle tanışıyorsunuz. Etna Yanardağı’ndan yaklaşık yetmiş kilometre uzaklıkta olan Canneto di Caronia kasabasından yeni geldiklerini söylüyorlar. Bu kasabanın, sürekli olarak kendiliğinden çıkan yangınlarla ünlü olduğunu anlatıyorlar. Elektronik eşyalar, televizyonlar, mikrodalgalar, lamba düğmeleri, blenderler ve cep telefonlan... hepsi durup dururken alev alıyor. Elektrik şirketi patlamaları durdurmak için kasabanın elektriğini kesip, jeneratöre bağlamış ama sonra jeneratör alev almış.

Bu yanma olayını hiç kimse açıklayamıyor. Bilim irısanlan, mü¬

hendisler, rahipler, polisler ve doğaüstü olaylarla ilgilenenler kasabaya akın etmiş ama neler olduğunu anlayamamış. Bu çok ürkütücü bir durum. Kasaba neredeyse tamamen boşaltılmış. Bu k_{adar} bilgi sizin için yeterli; bavulunuzu topluyorsunuz ve kendi gözlerinizle görmek için güneye doğru yola çıkıyorsunuz.

Oraya ulaşmanız uzun zaman alıyor. Sicilya'da otobüs hizmetle ri, en hafif deyimiyle, güvenilmez. Ancak, iki kez yanlış yola gi,^ ten ve otobüs şoförü ağır Sicilya aksanıyla size bağırdıktan sonra nihayet terk edilmiş Canneto di Caronia kasabasına ulaşıyorsunuz Bulabildiğiniz tek otele, kasabanın ana caddesi üzerinde bulunan ve demiryolu ile deniz arasında sıkışıp kalmış olan Za'MariaOte-li'ne yerleşiyorsunuz. Diğer odalarda İsviçreli sismologlar, bir ya. nardağ uzmanı, bir avuç muhabir ve bir şeytan çıkarma uzmanı kalıyor. (Şeytan çıkarma uzmanının, yeşil Harry Potter gözlüğp takan ufak tefek, güçsüz bir adam olabileceği kimin aklına gelirdi?)

Uzun zamandan beri mi buradasınız? diye soruyorsunuz yanardağ uzmanına akşam yemeği yerken. (Caronia'da yemek yeniletilecek tek bir yer var, otelin lobisi ve burada da yemekler dağda pişirilen metal çömleklerden kaşıkla yeniliyor. Aşçının alev almasını önlemek amacıyla, ocaklara ya da fırınlara izin verilmiyor.) 'Çok uzun zamandır," diye yanıtlıyor. "Burada ancak deliler kalır.'

Yanardağ uzmanının adı Jed; Yeni ZelandalI ve son derece yakışıklı. Yangın şeytanı, şeytan ya da öcü diye bir şey olmadığını anlatıyor. "Sadece tesisat sorunu var," diyor. "Etna Yanardağı tıkanmış, Buradan sadece birkaç kilometre ötede, lavlar dikey değil, yatay bir şekilde yayılıyor ve yerin altında metan alanları oluşturuyor. Bu alanlar da elektrik alanları yaratıyor ve bu elektrik alanları alev alıyor. Bu durum, volkan patlaması sayısındaki azalmayla birleşince yakın gelecekte büyük ve feci bir patlama olacağını gösteriyor.

Size bütün sismik verilerini ve tablolarını, deprem faaliyetlerini, fay hattı hareketlerini ve dünyanın yüzeyinin oynamasıyla ilgilihe(şeyi kaydetmek için kullandığı hassas cihazları gösteriyor. Tabii sn

her zaman dünyanın katı bir cisim olduğunu düşünüyordunuz ancak Jed'in yanındayken her şey değişiyormuş gibi görünüyor. “Ben buradaki araştırmamı neredeyse tamamladım," diyor. “Aslında yarın Taormina’ya gitmek üzere yola çıkıyorum. Sıcak noktaları, Etna'nın magma tesisatının yüzeye yakın, ancak uygarlıktan uzak olduğu yerleri belirliyorum. Çoğunluğu Sicilya sahili açığında, suyun altında noktalar. Bu noktaları, teknelere demirlenmiş termal görüntüleme cihazlarıyla buluyorum. Buraya yeni geldiğini biliyorum ama benimle gelip bana yardım etmek ister misin?"

Jed’le gidiyorsunuz. Sabah olunca kiralık bir karavan ikinizi alıyor ve feribota götürüyor. Bu feribot sizi, Sicilya sahili açığında bulunan kelebek şeklindeki Taormina Adasfna götürecek. Adada iki tane devasa körfez ve geniş bir Etna Yanardağı manzarası var. Artık tesisat problemlerini bildiğiniz için gördüğünüz manzara sizi ürkütüyor.

Asırlardır aristokratlara, Yunanlara, Romalılara. BizanslIlara. Sarazenlere, Araplara, Normanlara ve ispanyollara ev sahipliği yapan gizemli ve büyüleyici Taormina’da hâlâ sporcuların olimpiyatlara hazırlandığı Gymnasia’nın, Naumachiae’nin (adını, eski deniz savaşı oyunundan aldığını öğreniyorsunuz), Necropolis’in kalıntıları duruyor. Parklar, bahçeler, eski sokaklar... Her şey eskiçağdan kalmış gibi.

Jed cesur bir yolcu. Bütün aletleri katlanıyor ve devasa çantasına sığıyor, çizelgeleri ve kâğıtları su geçirmeyen tüplere konulup mühürleniyor. Beline bağladığı bir GPS’î ve uydu telefonu var, böylece onu görevlendirmiş olan Hawaii Üniversitesi ona heryerde ve her zaman ulaşabiliyor. “Ne zamandan beri evinden uzaktasın?" diye soruyorsunuz.

“Kışın Yeni Zelanda’ya dönüyorum," diyor. "Ama nerede yanardağ varsa, orası benim evim oluyor.

Aynen Jed’in vaat ettiği gibi, aynı gün kiralık bir tekneyle Akdeniz’e çıkıyorsunuz ve denizin dibinde sıcak noktalan - magma da¬

marlarım - arayan termal görüntüleme cihazlarını kuruyorsunuz Jed, büyük bir patlamayı önlemenin tek yolunun, yüzeye yakın yerlerde magma damarlarını delmek ve yanardağı aşağıdan boşalmak olduğunu söylüyor. Hawaii Üniversitesi, benzer görevleri o|9) diğer birçok ekiple birlikte çalışarak veri ve olası delme rıoktalarını topluyor.

Uzun günün sonunda güneşe doymuş, güneşten yanmış Ve mutlu durumdasınız. Jed, verileri topladıktan sonra, bunları bilgisa_ yara yüklüyor ve uydu aracılığıyla Hawaii'de başka bir bilgisayar gönderiyor. Ertesi gün yine çıkacaksınız, sonraki gün de. Bacaklarınız ve midenizin en dalgalı denizi kaldırabildiği ortaya çıkıyorveJed hemen size termal görüntüleme cihazını kullanmaya nasıl başlayacağınızı öğretiyor.

Günler geçip gidiyor, sonra mevsim ve proje de sona eriyor. Kısa bir süre sonra Jed'in "kışlık yanardağına", Yeni Zelanda'da White Island'a gitmesi gerekecek. Onunla birlikte g'tmek isteyip istemediğinizi soruyor. Sizi asistan olarak işe alabilecek, böylece ortalıkta ücretsiz olarak termal görüntüleme cihazı taşımanız gerekmeyecek. Fakat beş yıllık sözleşme imzalamanız gerekecek,zira üniversite daha kısa süreli sözleşme yapmıyor. Avrupa'ya yanardağ uzmanı olmaya gelmediniz. Tehlikeli bir iş gibi duruyor. Ama öte yandan, bu iş ülkenize dönmenizi sağlamak için size biraz para kazandırabilir.

*White Island'a gideceksen*iz, *213. Bölüme* gidiniz
(sayfa 632)

White Island'a gitmeyecekseniz, *214. Bölüme* ğid«
(sayfa 634)

151

92. Bölümden...

İşi kabul ediyorsunuz, fakat mağaradan taşınıp, kumsaldaki kabinlerin arkasındaki esintili, gıcırtılı ahşap barakada yaşamanız gerekiyor. Yine de kıyıda patlayan dalgaların sesi ve yalnız olmak hoşunuza gidiyor. Yurtta çalışıyorsunuz, insanların yurda girişini yapıyorsunuz, tuvaletleri temizliyorsunuz, çarşafları değiştiriyorsunuz, yerleri yıkıyorsunuz, ön taraftaki salonda (üstü tamamen denizden sürüklenen ağaç dallarıyla yapılmış ahşap bir kafesle örtülü açık hava mekânı) bulunan küçük barı dolduruyorsunuz ve en sevdiğiniz vakit geçirme şeklini geliştiriyorsunuz; gelip geçen yolcuların hikâyelerini toplamaya başlıyorsunuz.

Mısır'da deve saldırısından kurtulan bir genç, bir bira karşılığında size köpekbalığını ısırığını gösteren kız, Marakeş'te biber yedikten sonra kendi mide zarını kusan adam var. Bu hikâyeleri kara kaplı bir deftere, Fira'da aldığınız bir moleskin deftere yazıyorsunuz. Bu hikâyelerden bazıları sadece eğlenceli ama bazıları daha derin. Bir mevsim geçiyor. Sonra bir mevsim daha. Yolcular med cezir gibi gelip gidiyor. Yazın daha yoğun, kışın daha seyrek bir şekilde. Hikâyeler birikiyor; sizin birikimleriniz de öyle çünkü dergi, kalem ve birkaç atılabilir fotoğraf makinesi dışında - hikâyelerini yazdığınız insanların fotoğrafını çekiyorsunuz - pek para harcamıyorsunuz.

Macgregor barın idaresini size bırakıyor. Adada bir tek siz narlı martini ve yirmi sekiz değişik çeşit ithal bira sunuyorsunuz. "Santorini'de ılık Guinnes bulabileceğiniz tek yer!" diye övünüyor

Macgregor, tabii *öğlen* sıcağında adada *ılık* bira isteyen pek fazla insan *olmuyor.*

Yine de arada yalnızlık hissediyorsunuz. Bu kadar güzel, tik bir adada uzun süreli ilişkilerin neredeyse imkânsız olması tuhaf geliyor. *Yerli* Yunan *erkekler* Amerikalılarla hiç ilgilenmiyor ve yaz *aylarında* adaları işgal eden göçmen işgücü s *izinle* sadece tam olarak üç ay arkadaşlık *edebiliyor,* sonra evlerine dönmek zorunda kalıyorlar. Bütün yıl Santorini'de yaşayan küçük ve garip bir şeklim kabul görmeyen yabancı nüfus, kesinlikle ilgi çekmiyor.

Yine de günlüğünüz var ve yazdıklarınız giderek ilginçleşiyor.Bir gün barınıza delici mavi gözleri olan ufak tefek bir kadın oturuyor, Ne yazdığınızı soruyor. Yanıt vermeden önce düşünmeniz gerekiyor. Derin bir nefes alıp günlüğünüzü anlatmaya koyuluyorsunuz Gelip giden insanlardan, yakalayıp defterinizin yaprakları arasında saklayabildiğiniz renklerden, isimlerden, yerlerden, felaketlerden ve korkulardan bahsediyorsunuz. Komik olaylardan. Japonya'da kalabalık bir trende, kimseye ayıp olmasın diye kendi sırt çantasına kusan adamdan. Vatikan'da vaaz sırasında altına kaçıran ishal çocuktan bahsediyorsunuz.

Ona inanılmaz hikâyeler anlatıyorsunuz. Yaralı bir kar kekliğinin düzgün tedavi alması için Tibet sırtlarında yirmi dört kilometre yürüyen adam. Kumsaldaki evsiz kadını alıp ona ev alan kızlar. Hiçbir neden olmaksızın, hayatlarını durduran, yaptıkları şeyi bırakan ve başkasına yardım eden insanlar.

Siz anlatıyorsunuz, bardaki mavi gözlü kadın dinliyor. Martini den alkolsüz bir içkiye geçiyor. Sonra güneş batarken ve müdavimler barı doldurduğunda, "O günlüğü bir göreyim," diyor. Elini uzatıyor. "Bu gece bende kalmasını istiyorum. Tepede, teras kabinlerinde kalıyorum. Yarın sabah geri getiririm."

Ona *günlüğü vermeyecekseniz*, *96. Bölüme gidiniz* (sayfa 268)

Ona *günlüğü verecekseniz*, *97. Bölüme gidiniz* (sayfa 270i

152

48. Bölümden...

Fırın, Pitti Sarayı yakınında ve adı Pagnotta. Ilık tarçın ve limon şekeri bulutlarının tatlı havaya yayıldığı sıcak, mis gibi kokan bir yer. Fırının sahibi Amato ailesi ve aslen Sicilyalllar, bu yüzden mahallede büyük kuşku yaratıyorlar. Floransa'da insanlar çok sınrfçı olabiliyor; birçok insan güney İtalya'nın beş para etmediğini, İtalya'yı *çizme*nin ortasından kesip atmaları gerektiğini ve Güneylilerin kendi hallerine bırakılması gerektiğini düşünüyor. Hatta daha önce Pagnotta'ya gözcü diken *Lega Nord* adında yerli birgrup Amato gibi ailelerin *Vie Via,* evlerine dönmeleri gerektiğini iddia ederek, Sicilya karşıtı edepsiz edebiyat broşürleri dağıtıyor.

Alfonso, boynunda ve kollarında hamur rulosu varmış gibi duran şişko bir adam. Müşterilerine çok kaba, eşi Maria ve üç kızına ise çok iyi davranıyor (kızları da şişman, tiramisu ve kaymakla uğraşmak her birini fazlaca besili hale getirmiş). Mahallenin olumsuz duyguları hiç birini rahatsız etmiyor. Alfonso, *'Söyleniyorlar, küfrediyorlar ama her zaman benim ekmeğimi alıyorlar,'* diyor. Size nasıl hamur yoğuracağınızı gösteriyor, ünlü tariflerini nasıl bükeceğinizi, çırpacağınızı ve pişireceğinizi gösteriyor. İşe sabahın dördünde gidiyorsunuz ve saat altıda fırın açıldığında tepsilerle kek ve turta, sıcak Ciabatta ekmekleri ve Sicilya panesi, üzerinde susam taneleri olan ağır örgü ekmekleri hazır oluyor.

T

Fırında iki vardiya halinde çalışılıyor. Siz sote yani güneş$_v$ yasında; Alfonso'nun kuzenleri, kare çeneli iri kıyım adamlar da *luna* yani ay vardiyasında çalışıyor. Ay vardiyası, şehir dışm$_a$. nakledilen ekmekleri pişiriyor. Nereye gittiğinden emin değilsin *çok* ekmek yapılıyor. Kuzenler işe geldikleri zaman temiz ve *ütülü* kıyafetlerle, sigara içiyorlar ve Armani takımlarını çıkanyoria, cak çıkarlarken (tam sizin geldiğiniz saatte) unla her ta taflan bembeyaz ve taş fırınların karşısında durmaktan, terli yüzleri kıpkırmızı "Kaç tane ekmek yapıyorlar?" diye soruyorsunuz Alfonso'ya. Size *bunu düşünmemenizi söylüyor.* "Bütün o ekmekleri kim alıyor diye soruyorsunuz. Size işinizin başına dönmenizi söylüyor, Fakaı düşündükçe daha da tuhaf geliyor. Kentteki hiçbir fırında, ikinci vardiya yok.

Belki sıkıldığınız, yalnız olduğunuz ya da sırf merak ettiğinizi* daha fazla bilgi edinmek istediğiniz için, bir gece gitmeyip kalıyorsunuz. Bir dolabın içine gizleniyorsunuz ve ters çevirdiğiniz bir kovanın üstüne oturuyorsunuz. Burada, kapıdaki yarıktan kuzenler Guido, Massimo, Andrea ve Baldo'yu izleyebiliyorsunuz. Tartışarak ortalıkta dolanıyorlar. Baldo cebinden küçük kahverengi bir torba çıkarıyor ve ortadaki adaya getirip, altın paralara benzeyen şeyleri boşaltıyor. "Kaç tane var?" diye soruyor Massimo.

Baldo homurdanıyor ve kalın parmağını kullanarak paralan saymaya başlıyor.

"Kaç tane?" diye soruyor Massimo tekrar.

"Bekleşene!" diye bağırıyor Baldo. "Saydığımı görmüyor musun?"

Andrea, Massimo'nun ensesine vuruyor ve buna karş* Massimo, Andrea'nın başına yumruk atıyor. Birbirlerine sıkıca san larak yere düşüyorlar, birbirlerine bağırıyorlar ve yerlerde yuvarlanıyorlar. Guido onları ayırıyor. Bu arada Baldo saymayı bırakıyor* "Yüz yirmi üç," diyor.

-Aman *Tanrım,"* diye içini çekiyor Massimo. “Yüz yirmi üç tane ciubatta ekmeği."

Bu noktada, dolabın içinde olduğunuz için huzursuz oluyorsunuz. Bu adamlar ne yapıyorsa yapsın, sadece ekmek yapmadıkları çok açık- Sizin izlediğinizi bilmek istemeyeceklerini hissediyorsunuz. Üç saat sonra dolabın içinde uyumak üzeresiniz. Çok sıcak. Her bir fırın çalışıyor ve ekmek üstüne ekmek pişiriyor.

Guido telefonda biriyle Almanca konuşuyor, Massimo ile Andrea fırınları işletiyor, Baldo da hamura şekil verip, büyük metal tepsilere yerleştiriyor. Bir parça ciabatta hamuru alıyor, kabaca kadın göğsü şekline sokuyor. Sonra masadan bir tane altın para alıp, başparmağıyla ekmeğin göbeğine bastırıyor, içinde altın para bulunan ekmekler yapıyorlar.

Sabahın saat biri civarında Massimo arka odadan sesleniyor. Fırınlardan biri sönmüş. Baldo ile Guido bir an mutfaktan ayrılıp, arkadaki kardeşlerine yardıma gidiyorlar, işte beklediğiniz fırsat. Dolaptan fırlıyorsunuz ve masanın üstünden bir para kapıyorsunuz. Ağır. Olağandışı. Dolaba zar zor geri dönüyorsunuz ki, kardeşler dönüyor. Asla fark edemezler.

Ancak fark ediyorlar. Sabahın üçünde, una bulanmış masanın ortasında bekleyen son bir ekmek hamuru var ama içine koyacak altın para yok. “Yüz yirmi üç tane olduğunu söylemiştin," diye yakınıyor Massimo. “Kendi başına yürüyüp gitmedi ya?"

"Herhalde yanlış saymış," diyor Guido.

"Yanlış saymadı, çaldı!"

Guido sigarasını söndürüyor. “Yanlış saymış."

“Hırsız!” diyor Massimo kardeşini küçümseyerek.

Sonunda kardeşler kayıp parayı unutmayı tercih ediyor. Bitkin, terli ve kirli görünüyorlar. Çıkmadan önce mutfağı temizliyorlar ve ışıkları kapatıyorlar. Ayağa kalktığınız zaman bacaklannıza kramp

giriyor ve neredeyse düşüyorsunuz. Bir saat içinde işbaşı yapmanız gerekiyor. Altın parayı inceliyorsunuz. Böyle bir şeyj .

hiç görmemiştiniz. Bir tarafında miğferli bir adamın belli belirsiz silueti var ve diğer tarafındaki yaratığı tam olarak çıkaramıyorsunuz

Paranın kenarı kalın ve yeşilimsi bir rengi var. Çok çok eski gorunuyor.

işte sakin davranıyorsunuz. Normal. Hatta iki kız kardeş, ikisinide âşık olduğu bir adam hakkında kavgaya tutuşunca arabuluculuk bile yapıyorsunuz. Hiç kimseye paradan bahsetmiyorsunuz^ bir hafta sonra cesaretinizi toplayarak parayı şehir dışında bir sat, cıya götürüyorsunuz. Yarım saat kadar inceledikten sonra gerig^ yor ve “Roma devrinden kalma ve çok eski: MÖ. 221. Yüzeyi bakılacak olursa, bunu kim aldıysa muhtemelen denizde buldu’ diyor. Sonra da yirmi bin dolar değerinde olduğunu söylüyor.

Alfonso ile kardeşleri bir şekilde bu eski altın Roma paralanın ele geçirmişler (nasıl geçirdiklerini bilmek bile istemiyorsunuz) ve bunları ekmeklerin içinde yurt dışına kaçırıyorlar. (Ekmek içinde ekmek). Peki, ne yapacaksınız? Kendinize bir tane altın para aldınız, daha almalı mısınız? Geçen sefer neredeyse yumruk yumruğa kavgaya neden oluyorsunuz. Onlar anlamadan nasıl alacaksınız?

Kuzenlerin zayıf noktasını, ertesi gece onları, ekmekleri bıraktıkları yere kadar takip ederek buluyorsunuz. Ekmekleri pişirdikten sonra, postaneye götürdüklerini, kırmızı bir Fiat arabanın içinde bıraktıklarını, arabayı da kapının önüne park ettiklerini öğreniyorsunuz. Alfonso cep telefonuyla bir yeri arıyor ve sonra hepsi aynlı-yor. Beş dakika sonra, takım elbiseli başka bir grup adam geliyor, Fiat’a binerek uzaklaşıyor. Bir hafta süreyle onları her gece takip ediyorsunuz ve her gece aynı şey oluyor.

Ekmeği pişiriyorlar, Fiat’a yerleştiriyorlar, bir telefon ediyoriarve gidiyorlar. Ve her gece, diğer adamlar gelmeden önce beş dakikalık bir boşluk oluyor.

Cesur olmaya karar veriyorsunuz. Böylece beş gece üst üste

Kardeşleri Fiat'a kadar takip ediyorsunuz, gitmelerini bekliyorsunuz, gizlice arabaya yaklaşıyorsunuz, iki büklüm eğilirken kapıyı açıyorsunuz, elinizi nemli, sıcak kutuya uzatıyorsunuz, yağlı kâğıda sarılı bir somun ekmeği alıyorsunuz. Beş gece süreyle her gece.beş somun ve sizi yakalayamıyorlar.

Para halinde yüz *bin dolar* çalmış durumdasınız. Fırından ayrılıyorsunuz ve birileri soru sormayı akıl edemeden başka yere taşınıyorsunuz. Aile çok üzülüyor ve size bir opal yüzük, nakit olarak yüz euro ve bir şişe Fransız parfümü veriyorlar. Onlardan bir şey aldığınız için kendinizi kötü hissediyorsunuz - kardeşlerin para trafiğinin bütün Amato ailesini geçindirdiği ortada ama siz ihtiyacınız olanı aldınız - şimdi de güneyde kendi hayatınızı kuracaksınız.

Güneye, Sicilya'ya taşınıyorsunuz ve tepede küçük, yeşil bir taş ev alıyorsunuz. Truman Capote buralarda bir yerde yaşamış ve en iyi eserlerini yaratmıştı. Nedenini görebiliyorsunuz. Yeşil bir vadiye ve tavus kuşu gözü kadar parlak masmavi denize bakıyorsunuz. ı kadar muhteşem ki, nereye baksanız gördüğünüz güzellik göz kapaklarınızı zorluyor, her yerde şiir görmenize neden oluyor. Toprak burada ucuz, fakat evde yapılması gereken çok iş var. Boruları, çatıyı, duvarları onarmak için yerli halktan binlerini tutuyorsunuz. Tamir ediyorlar, boyuyorlar, temizliyorlar, sonunda *Ovunque* ("her yerde" ifadesinin italyancası) adını verdiğiniz pansiyonunuzu açıyorsunuz. ilk müşterileriniz, ailenizin arkadaşları kanalıyla geliyor, sonra onların arkadaşları, onların arkadaşları, sonunda neredeyse bütün yaz boyunca rezervasyonunuz oluyor.

Marco adında uzun boylu, yanık tenli, sıkı elmacık kemikli bir yerliye âşık oluyorsunuz (her bakımdan tam bir Sicilyall; gündüz kızdırması kolay, gece coşturması.) O bir taş ustası ve avlunuza, öpüşen iki âşık bulunan büyük bir mermer çeşme yapıyor. Siz bahçeyle uğraşıyorsunuz, Amato parasını çok akıllıca harcıyorsunuz ve üçüncü yılın sonunda küçük bir cennet yaratıyorsunuz.

Seyahat kanalının "En iyi Saklanan Sırlar" programında tanrtr-

mınız yapılıyor ve *Ovunque* altın madeni haline geliyor. Anne babanız emekli oluyor ve size yakın olmak için oraya taşmıyor. Onlar için komşu villayı satın alıyorsunuz ve küçük bir üzüm tükürüyorlar. Siz ve Marco, Sasha ve Sandro adında iki çocuk sahibi oluyorsunuz ve yüz iki yaşına kadar yaşıyorsunuz (bazıları zeytinyağı ve Chianti yüzünden olduğunu söylüyor.) Uykunuzda öölüyorsunuz. Sizin için cennet, orada, o taş evde kalmak, konuklar gelip gittikçe odalarda görünmek. Yerli bir efsaneye göre, eskiden evin sahibi olan kadın, hâlâ oralarda dolaşıyor ve insanların ceplerinden bozuk para çalmakla tanınıyor. Bunu hâlâ yapabilmeyi gerçekten çok seviyorsunuz.

153

123. Bölümden...

Hamileliğinize son vermeyi kabul ediyorsunuz. Bu konuda ikinizin de aynı fikirde olmasının şans olduğunu düşünüyorsunuz... Yani, özürlü bir çocuğun hiç kuşkusuz neden olacağı hayat boyu mücadeleyle kim karşı karşıya kalmak ister? Aynı fikirde ya da değil, o andan itibaren siz ve Jöhann devamlı kavga ediyorsunuz. Yaptığı her şey sizi sinir ediyor. Nasıl konuştuğu, nasıl uyuduğu, yemeğini nasıl çiğnediği.

"İşlem" sonrasında, panik ataklar düzenli olarak bedeninizi paralıyor ve ne yemek yiyebiliyorsunuz, ne de uyuyabiliyorsunuz. Şehir tuhaf geliyor. Boş. Aniden buradan nefret etmeye başlıyorsunuz ve ülkenize dönmek istiyorsunuz. Kafanızdaki basınç giderek artıyor ve sonunda dayanamayacak hale geliyorsunuz. Evrak işleriyle veya boşanma davasıyla bile uğraşmıyorsunuz, bir elektrik faturasının arkasına bir veda mektubu karalıyorsunuz, uğur böceği mıknatısıyla buzdolabının kapağına yapıştırıyorsunuz ve havaalanına gidiyorsunuz.

Ülkenize dönmek için bindiğiniz uçak yolculuğunda, Alex VanderBerg adında hoş görünümlü bir adamın yanına oturuyorsunuz. Çukur mavi gözleri ve kartal burnunun kemerine oturan tel çerçeveli gözlükleri var. Mis gibi kiraz kerestesi kokuyor; bu kokuya neden olan şey, göğüs cebinde bulunan tütün kesesi. Konuşmaya başlıyorsunuz ve sekiz saatlik yolculuk boyunca konuşuyorsunuz,

konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz. Ondan hoşlanıyorsunuz, kibar tavırları sizi rahatlatıyor. Ne iş yaptığını soruyorsunuz ve gülere cevap veriyor. "Yanlış yerde bulunan öz kaynaklar."

Bu da ne demek?

Arkasına yaslanıyor, bir cin tonik daha ısmarlıyor ve size hikayeyi anlatıyor. (Dinlemeye çalışıyorsunuz ama gözünüz dudaklarına kayıp duruyor.) Her şeyin, büyük-büyük-büyük büyükbabasının Hollanda'da ilk sanat galerilerinden birini açmasıyla başladığa söylüyor. Bu galeride çoğunlukla HollandaII ressamların . Bloemaert'in, Honthorst'un, Lastman'ın, Rembrandt'ın ve

Vermeer'in - yani Amsterdam'ın hepsi yıldız olan rakipsiz ağırtopla-rının resimleri satılıyormuş.

Başınızı sallıyorsunuz ve çıplak nasıl göründüğünü merak ediyorsunuz. Alex sizin konsantrasyon eksikliğinizi fark etmiyor ve hikaye ilginç olmaya başlıyor. Zengin Hollanda resimlerini toplayan zengin aristokratlar sınırlı bir gruptu ve Janssen ailesi tarafından işletilmekte olan rakip bir galeri vardı. "Onlar köpekti," Alex fısıldıyor, "Napolyon'un akrabalarıydı. İşe onun, Avrupa'nın her tarafından çalınmış olan özel koleksiyonuyla başladılar." Vay canına, diye düşünüyorsunuz, *yakından daha da güzel kokuyor.*

Sonra VanderBerg galerisi soyulmuş ve boşaltılmış. "Hiçbir şey kalmadı," diyor Alex. "Tuvaller çerçevelerinden kesilip çıkanlmış, kırılgan eskizler yerlere atılmıştı." Alex duraksayarak, içkisinde yüzen misket limonunu inceliyor ve siz, kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ediyorsunuz. "Ama işin en kötü yanı," diyor, "Ödünç olarak alınmış olan birçok resmi almalarıydı."

Anlaşılan bu olay, VanderBerg ailesi için sonun başlangıcı olmuş. Çalınan resimler için sahiplerine tazminat ödemek zorunda kalmışlar ve Avrupa'nın her yerine borçları varmış. Büyük borçlar. Sonra sanatçılar çekilmeye başlamış ve Janssen ailesinin kendilerini temsil etmesini tercih etmişler. (Geniş bir müşteri listesi ve soyulmamış bir galeri her zaman çekicidir.) VanderBerglerin görü¬

şüne göre, soygundan Janssenler sorumlu ve bu durum, olayı daha da dayanılmaz hale getiriyor.

Bundan kısa bir süre sonra, aile resmen sanat simsarlığından, "kurtarma sanatçılığına" dönüşmüş. Avrupa'nın her yerinde çalınan resimlerini arıyorlar, Paris'ten Sicilya'ya, her türlü ipucunu izliyorlar, kaybettiklerini geri alma konusunda giderek daha umutsuz hale geliyorlar. Alex, bu geleneği bugüne kadar sürdürdüğünü anlatıyor ve sonra duraksayarak, sizin anlamanızı bekliyor... Ama anlamıyorsunuz. "Ben bir sanat hırsızıyım," diyor, "Uluslararası resim hırsızı. Çalınan eserleri buluyorum, geri çalıyorum ve mantıklı bir ücret karşılığında müzelere satıyorum. Bu aslında bir hizmet. Aksi takdirde, bu resimler sonsuza dek kaybolurdu. Böyle şeyler düşündüğünden daha sık oluyor. Halkın asla görmediği, hatta varlığını bile *bilmediği* dünya kadar sanat şaheseri var, çünkü aynı yeraltı ortamlarında el değiştiriyor. Ben bunu düzeltiyorum." işte o anda, daha önce hiç uçakta sevişmediğinizi fark ediyorsunuz.

Birkaç kadeh daha içtikten sonra, temkinli davranmayı bırakıyorsunuz. Arka taraftaki tuvalette buluşmayı teklif ediyorsunuz, iç çamaşırı opsiyonel. Alex rahatsız olmuş gibi görünüyor, yanlış bir adım atmış olmaktan korkuyorsunuz ama sonra yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. Şimdi piyango kazanmış gibi görünüyor. On beş dakika ve sıvı sabunun dökülüp mahvettiği ayakkabılarla, siz ve Alex VanderBerg - tanınmış uluslararası sanat hırsızı - resmen uçakta seks yapan yüksek mil kulübünün üyesisiniz ve yüzünüzdeki sırıtmayı durduramıyorsunuz.

Uçak NewYork'a iniyor. Alex sizi arayacağını söylüyor ve gerçekten *arıyor.* Tam olarak üç defa buluşuyorsunuz, üçü de onun banyosunda tutkulu sevişmelerle sona eriyor ve sonunda size soruyor, "Benimle birlikte yanlış yerde bulunan doğru eserleri kurtarmak ister misin?" Göz kırpıyor ve gülümsüyor. O. *Kadar. Tatlı. Ki.* Nasıl hayır dersiniz?

Alex genellikle önemini kaybetmiş, küçük çalıntı eserleri, örne-

tin eskizlerin ve çizimlerin yerini belirliyor. Bunları, ispiyonlamada, ları sürece anlaşmadan para kazanamayacak geniş bir düşük seviyeli muhbir ağı, yani "dırdırcılar" kanalıyla buluyor: gzemli karavanların örtülü tuvalleri bırakmasına izin veren kapıcılar, rıhtımlarda özel konuşmalara kulak misafiri olan kargo yükleyicileri, patronlarının çalıntı eserleri onarmasını izleyen sanat restorasyon asistanları, vs.

Şu andaki sahibinin veya onun satın aldığı kişinin ya da on/arm satın aldığı kişinin eseri çaldığı sonucuna vardıktan sonra, geri alma planı yapmaya başlıyor. *Bu iş* kolay diyor. Kuşkulu bir Picasso alan bir risksiz fon bankacısı adam var. Çalıntı resim. Alex sizin açıkça ve fiilen "kaçış arabasını kullanmanızı" istiyor. Neden olmasın? Yapacağınızı söylüyorsunuz.

Hayatınız boyunca sürecek kârlı bir sanat hırsızlığı işine başlıyorsunuz ve sonunda Bay VanderBerg'le evleniyorsunuz. Hamile kalıncaya kadar her şey yolunda gidiyor. Bu kez, amniyosentez testini, bebeğinizin Down sendromlu olup olmadığını belirleyen testi yaptırmamayı tercih ediyorsunuz, çünkü açıkçası umurunuzda değil ve Alex'in de değil. Bazı şeyler önemlidir ama sonra, hiç de önemli değillerdir.

Küçük II. VanderBerg bebeği doğuyor ve ikiniz de, Kennebunkport, Maine'de kendi küçük galeriniz ve kulübeniz karşılığında, soygun işini bırakıyorsunuz. Şahane sanat eserleri, tatlı komşular, ıstakoz kızartmaları ve kendi muhteşem oğlunuzla çevrili bir haldeyken, hayatın daha güzel olması mümkün değil. Ancak bazen, denize baktığınız zaman, sahip olabileceğiniz diğer bebeği düşünüyorsunuz... Sonra bir şey her zaman dikkatinizi dağıtıyor. Neler olabileceğini hiçbir zaman bilemeyeceksiniz. Siz ve Alex orada, kendi ellerinizle yaptığınız cennetinizde yetmiş iki yaşınıza kadar yaşıyorsunuz. Sonra bir gazete kamyonu size çarpıyor. Kamyonlar bu kadar hız yapmamalı.

154

125. Bölümden...

Oliver'e ülkesine sizsiz dönmesini söylüyorsunuz. Şu anda evle-nemezsiniz, önce babanızla ilgili meseleyi halletmeniz gerekiyor. Berlin bekleyebilir. Beklemek zorunda, çünkü babanız bekleyemez. Oliver sizi anladığını söylüyor ama anlamadığını hissedebiliyorsunuz. Omuzları düşüyor ve sizinle göz göze gelmiyor. Annesinin olduğunu söyleyerek, size verdiği yüzüğü ve inci küpeleri geri alıyor. Ülkesine geri dönüyor. Her şey mahvolmuş gibi görünüyor. Sizi dinlemedi bile.

Bu arada babanız evini bir kaleye çevirmiş. Telefona cevap vermiyor, perdelerini kapalı tutuyor. Arabasının üstünde tabaka halinde toz var. Halalarınız, anneniz olmadan hayatını sürdüremeyeceğini söylüyor; yemekten içmekten kesilmiş ve sizi görmek istemiyor. Bir şekilde, annenizin ölümünden sizi sorumlu tutuyor. Daha iyi bir evlat olmadığınız için, bencil soytarılıklarınız ve başkalarını düşünememeniz sonucunda tansiyonunun yükselmesine yol açtığınız için, iletişim kurma konusunda birçok defa başarısız olunca, denemekten vazgeçiyorsunuz. Ona *biraz zaman* ver, diyor halalarınız. *Yola gelecektir.*

Böylece ona zaman veriyorsunuz ve bu arada, kendi üstsüz buz sirkinizi kuruyorsunuz. Başlangıçta küçük bir işletme oluyor, buz pateni yapmayı bilen bir düzine striptizci buluyorsunuz. (Birçoğu

Ortabatı'dan geliyor.) Onlara kostümler - Hillary Clinton, Eleanor Roosevelt, Amelia Earhart ve Harriet Truman gibi Amerikan ikonlarının kostümlerini - diktiriyorsunuz ve sonra o gece için, civardaki tiyatroyu kiralıyorsunuz. (Buza ihtiyacınız yok, onun yerine beyaz balmumunda paten kayıyorsunuz, böylece hem masraflardan hem de yaralanmalardan tasarruf ediyorsunuz.) Gösteriye *Buzdaki fa meler* adını veriyorsunuz, insanlar bunun akılda kalıcı olduğunu düşünüyor.

Aynen Almanya'da olduğu gibi, halk buzdaki karakterlerinizin haberini alıyor ve çok sinirleniyor. Yerel bir gazete, varyete bölümünde sizin gösterinizle ilgili bir haber yapıyor, Reuters bu haberi yakalayıp, ulusal olarak dağıtıyor. Makalenin adı *Donmuş Seçkinler?* Ülke çapındaki gazeteler hikâyeyi yazıyor ve sonra talk-show'lar aramaya başlıyor. Dindar sağcılar devreye giriyor ve Christian Coalition adlı Hıristiyanlığı savunma grubu, şu ya da bu şeyi lekeleme suçundan sizi mahkemeye veriyor. Bunlar esasında bedava reklam oluyor. Bilet satışınız tavan yapıyor, tam zamanlı striptizciler alabiliyorsunuz ve onlara sağlık yardımı ve gündüz bakım hizmeti verebiliyorsunuz. Gösteriyi New York'a taşıyorsunuz ve Broadway'in hemen yakınındaki eski Apollina Tiyatrosu'nda daimi bir mekânınız oluyor. (Sahnesi daimi bir buz pateni sahasına dönüştürülüyor.)

Oliver'i arayıp Amerika'ya gelmesini ve sizinle birlikte olmasını, sirkin işletimine yardımcı olmasını istiyorsunuz ama telefonu bir kadın açıyor. Yeni karısı Daphne. Telefonu kapatınca gözyaşlarına boğuluyorsunuz. Bütün bu ticari başarı ve paraya rağmen, kendinizi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştiniz. Babanız sizinle bir daha görüşmüyor. Sonuna kadar kızgın kalıyor. Akciğer kanseri teşhisi konulduğu zaman bile, size haber vermeden Kaliforniya'ya taşınıyor ve bir hastane odasında tek başına ölüyor. Yapılan otopside hipofiz bezlerinde çok sayıda beyin lezyonu bulunuyor. Doktor sonlara doğru gösterdiği mantıksızlığın ve öfkenin kaynağının bunlar

olabileceğini söylüyor. Yine de... hepsi sizin hatanızmış gibi hissediyorsunuz.

Buzdaki Memeler iyi iş yapmaya devam ediyor. O kadar ki, detayların çoğuyla uğraşmak için bir idari şirket tutabiliyorsunuz. Gösteride yer alan yirmi dört yetenekli kız ve iki muhteşem eşcinsel erkeğin yanı sıra, bir başyapımcınız, sahne görevliniz ve kostüm dükkânınız var. Artık kendiniz buz pateni yapmak zorunda kalmıyorsunuz.

Bir gün McDonald's'ın arabaya servis yapan yerinde ölüyorsunuz. CBS televizyonun 700 Club dini programının, kan çanağına dönmüş gözleri ve sedef saplı Deringer ,38'lik tabancası olan çılgn bir üyesi bir süredir peşinizdeymiş. Peynirli Quarter Pounder hamburgerinizi beklerken, gelip yolcu tarafındaki camı tıklatıyor. Siz de pencereyi açıyorsunuz (Neden açmayasınız? V-yakalı kazağıyla Mister Rogeıs programının sunucusunun endişeli haline benziyor). Tabancasını içeri uzatıyor ve yakından ateş ederek yüzünüzü dağıtıyor.

Harika.

Cennette başınız büyük belada. Tanrı ortalığı kirlettiğiniz için size çok kızgın. "Güzelliğin, memelerin sallanarak beyaz balmumun-da uçuşması olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor. "Zamanını bu şekilde mi geçirmeni istediğimi sanıyorsun?" Çok şaşırıyorsunuz çünkü Tanrı'nın "meme" gibi bir kelime kullanacağı aklınıza gelmezdi.

Ceza olarak sizi dünyaya geri gönderiyor ama bu kez, Christian Coalition adındaki Hıristiyanlığı savunma grubunun başkanının kansı olarak. Aklına gelen en kötü şey bu. "Göreceksin," diyor. "Zamanını boşa geçirmenin gerçekten ne demek olduğunu göreceksin. o insanlarda Avrasya kandil çiçeğinin kişiliği var ve çok çirkin ayakkabılar giyiyorlar; ortopedik gibi, oysa onlara iht'ıyaçlan yok."

Avrasya kandil çiçeğinin ne olduğunu bilmiyorsunuz ve *her tarafa sinen yosun tabakası* diyor. Yine şaşırıyorsunuz, çünkü Tanrı'nın

yosun tabakaları veya ortopedik ayakkabılar hakkında bilgi sahibi olacağını düşünmezdiniz. Tanrı sadece omuz silkiyor ve en azından ortopedik ayakkabıların, Kudüs'te giymek zorunda kaldığı o aptal bantlı sandaletlerden iyi olduğunu söylüyor.

155

90. Bölümden...

Hastanedeki yeni işiniz, maymunların kafesini temizlemek. Hastanenin uzmanlık alanı nöroloji - davranış bilimleri ve hayvanlar üzerinde yaptıkları kapsamlı testlerle tanınıyor. Hastanenin önünde öfkeli eylemcilerin protestoları eksik olmuyor. Tahsis edildiğiniz program teknik olarak “Para Değişimi Ticaretinde Davranış Bilimleri'adını taşıyor ancak laboratuvarda herkes onlara seks maymunu eliyor.

Seks maymunları aslında normal maymun; bütün ön dişleri çekilmiş olan şempanzeler (çünkü ısırıyorlar). Esasen sahibi bilinmeyen özel bir risksiz fon tarafından finanse edilen bu araştırma, harcama alışkanlıklarının *primal dürtüsünü* incelemek amacıyla tasarlanmıştı. Satın aldıklarımızı neden alıyoruz; bir yaratığı para harcamaya yönelten, korkutan veya zorlayan şey nedir? Bunu bulmak için maymunları kullanıyorlar.

Maymunlar tank denilen kocaman bir odada yaşıyor ve sizin berbat işiniz tankı temizlemek, idrara bulanmış otları kürekle çıkarmak ve çimento zemini hortumla yıkamak. Size söylendiğine göre, bilim insanları tankta *para* kavramını getirinceye kadar maymunlar epey mutlu sayılırdı, bol miktarda yiyecekleri, yerleri vardı ve sosyalleşiyorlardı. Bilginler maymunlara kırmızı ve yeşil poker fişi verdi ve maymunlar yemeklerini poker fişiyle “ödemek” zorunda bırakıldı.

Maymunlar olayı hemen kavradı. Yiyecekleri, oyuncakları, istedikleri her şey için fiş vermek zorunda olduklarını anladılar. Sonra doktorlar *enflasyon* kavramını getirdi. Artık yiyecek bedeli bir fış yerine iki fişti, ikramlar daha pahalıydı. Maymunlar bu kavramı çok iyi algıladı. Fişlerini istiflediler, onlar için kavga ettiler ve daha is tenmeden istedikleri şeylerin parasını vermeye başladılar.

Tankta "para" kavramı yerleştikten sonra, doktorlar arkalarına yaslanıp, maymunların bu kavramı toplumlarına dâhil etmesini izlediler. Aslında maymunların bu alışkanlığa ne kadar devam edeceğini ve hangi noktada fişlerden sıkılıp, tuvalete atacaklarını merak ediyorlardı. Şey... maymunlar bu sistemi pekâlâ devam ettirdiler ve altı ay sonra erkek şempanzeler fişlerle sadece tek bir şey alıyordu: Dişi şempanzelerden seks. Buna karşılık dişi şempanzeler fişleri alıp, çocuklarına yiyecek alıyordu. Muz, parlak oyuncaklar, hayvan krakerleri istifliyorlardı. Bunu anlamak için milyon dolarlık bir araştırma projesine neden gerek duyduklarını anlayamıyorsunuz.

Bu maymunlar çok akıllı. Vardiyalarınızdan sonra onların yanında fazladan zaman geçiriyorsunuz. Depresif halinize iyi geliyorlar ve size ihtiyaç duyduklarını belli ediyorlar. Özellikle bir maymun, Shenanigans, çok iyi dostunuz. Kucağınıza oturuyor, saçlarınızdan hayali bitler topluyor. Sizi bütün doktorlara tercih ediyor ve işaret dilini bilmesine rağmen, artık sizin dışınızda kimseyle işaretleşmiyor. Doktorlar bunu ilginç buluyor ve onunla daha fazla vakit geçirmek isteyip istemeyeceğinizi soruyorlar. Tabii geçirirsiniz. Size daha fazla para veriyorlar, hastanenin yakınında tek başınıza yaşayabileceğiniz bir daire tutacak kadar.

Daha yüksek maaşa giden biletiniz Shenanigans. Doktorlar sizi eş olarak seçtiğini düşünüyor ve cinsler arası çiftleşmeyi incelemek istiyorlar. Artık bütün gününüzü tankta geçiriyorsunuz, onlar da notlar alıyor. Gürültü ve kokuyu saymazsanız, oldukça ilginç bir deneyim. Shenanigans sizi kendi kabilesiyle tanıştırıyor, diğer sal-

dırgan şempanzelere karşı koruyor ve ikiniz şelalenin yanında oturup kayısı yemeyi seviyorsunuz. (Kayısı Shenanigans'ın favori yemegi.) Halta maymun kocanız size seks karşılığında poker fişi vermeye çalışıyor ama siz kibarca reddediyorsunuz. Shenanigans buna çok bozuluyor ve yüzünüze tokat atıyor. Ondan sonra sizinle konuşmuyor. Doktorlar endişeleniyor. Eğer Shenanigans "sizden ayrılırsa', araştırmaları sona erebilir.

Size zor bir soru soruyorlar. Büyük bir deney olarak Shehanigans'la seks yapar mısınız? Bir maymunla seks yapmak tıbbı nasıl geliştirecek bilmiyorsunuz ama size bunun için on bin dolar teklif ediyorlar. “Gerçek anlamda içine girmeyecek,' diyor doktor. "Eğer onu cinsel açıdan reddettiğini düşünürse, seninle bağ kurmaktan vazgeçecek. Başka birini seçecek. Shenanigans'ın seninle ilişkiye girdiğini sanmasını sağlamamız gerekiyor. Seni braz soymamız ve biraz... okşamasına izin vermemiz lazım."

Bunu yapıyorsunuz. O gün geliyor ve Shenanigans'a yanaşıyorsunuz ama o kabaca size bir muz kabuğu fırlatıyor. Bütün doktorlar aynalı camların arkasındalar ve seyrediyorlar. Ona bir poker fişi uzatıyorsunuz. Bir an kafası karışıyor ama sonra siz arkanızı dönüp, baştan çıkaran bir şekilde ona kalçanızı sallıyorsunuz. (Üzerinizde ten rengi sutyen ve külot takım var, böylece Shenanigans sizi çırılçıplak sanacak.) Doktorlar Shenanigans'ın baskın olmasına, istediği şeyi yapmasına izin vermenizi söylüyor ve maymun sizi görüntü dışına çekip, alçak palmiye ağaçlarının arkasına çekiyor.

Shenanigans hemen işe koyuluyor. Maymunlar gerçekten kuvvetli. Sizi yere itiyor ve arkanızda duruyor. Kaslı siyah ellerinin, ayarlı pense gibi belinizi kavradığını hissediyorsunuz. Biraz kıpırdayarak tutuşunu gevşetmeye çalışıyorsunuz ama çığlık atıp sizi poponuzdan ısırıyor. Bu yüzden dengenizi kaybediyorsunuz ve ileriye, çenenizin üstüne düşüyorsunuz. Bu noktada bacaklarınızın arasında sıcak ve sert bir şey hissediyorsunuz. Maymunlann penisleri tahmininizden daha büyükmüş. Yaptığı şey yüzünden külotu¬

nuz ıslanıyor. Kaygılanmaya başlıyorsunuz. Palmiye ağaçlarının arasından, doktorların sizi görebileceği ve belki bu küçük manyağ üzerinizden alabileceği bir yere çıkmaya çalışıyorsunuz ama o anda Shenanigans penisiyle bir hamle yapıyor ve külotunuzu deliyor.

o kaygan sıcak şeyin, sıcak sert bir dil gibi, içinize girip çıktığım hissediyorsunuz. Etrafında terli maymun kürkü var. Artık bağırmaya başlıyorsunuz ve diğer şempanzeler de çığlık atmaya başlayarak sizin sesinizi bastırıyor. Etrafınızda daire oluşturuyorlar ve Shenanigans'ın sizi becermesini seyrediyorlar. Ellerinizin ve dizlerinizin üzerine doğrulmayı başarıyorsunuz ve o anda Shenanigans hiç duymadığınız kadar yüksek sesle bağırıyor, elleri o kadar sıkı tutuyor ki, daha sonra morluklar oluşacak. Boşaldığını hissediyorsunuz. Şempanzeler çıldırıyor. Yumruklarını yere vurup hep bir ağızdan bağırıyorlar. Perişan ve mosmor bir şekilde palmiye ağaçlarının arkasından emekleyerek çıkıyorsunuz.

Doktorlar şok oluyor, işlerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Size antibiyotik ve başka kim bilir nelerin iğnesini yapıyorlar. Başından beri planları acaba bu muydu diye merak ediyorsunuz, çünkü morluklarınızı ölçüyorlar ve defalarca nasıl bir şey olduğunu soruyorlar. *"Şimdi, sizce penisi sert miydi, yumuşak mı? Boşaldığı zaman insan sperminden daha mı sıcaktı? Sertleşmişken ucu soğan başı gibi miydi?"*

Bir avukat buluyorsunuz ve hastaneye yirmi milyon dolarlık tazminat davası açıyorsunuz. *Hastane laboratuvarında şempanzeyle cinsel ilişkiye giren kız! Maymun laboratuvar asistanına tecavüz ederken, doktorlar seyretti!* Size yirmi milyon doları veriyorlar; bir daha bundan bahsetmeyeceğinize dair kâğıtları imzalıyorsunuz.

Bütün parayla yatırım yapıyorsunuz ve azimli, hırslı bir yatınm bankacısının yardımıyla, kısa sürede iki katına çıkarıyorsunuz. Annenizle babanıza Sel-Air'de bir konak alıyorsunuz. Hayatınızın geri kalanını, jetinizle dünyayı dolaşarak, defile ve müzayedelere katılarak, Dünya Kupasına, Kentucky Derbisine, Dünya Serisine katıla-

ak geçiriyorsunuz. Çin'den sanat eserleri alıyorsunuz, çeşitli hayır kurummlarına bağış yapıyorsunuz. Hans adında isviçreli bir zenginle eniyorsunuz. Yedi çocuk evlat ediniyorsunuz, yedi tane bakıcı ve yedi tane eğitmen tutuyorsunuz.

Bu çocuklar büyüyor ve yedi saygın insanla evleniyor, torunlarınız doğmaya başlıyor, ikili, üçlü (bazen dörtlü, beşli) çeteler halinde mo-üllyalann üzerinde tepinen maymunlar gibiler, çığlık atıyorlar ve yumruklarını vuruyorlar. Yine de her biri için bir vakıf fonu oluşturuyor ve istedikleri üniversiteye gitmelerini sağlıyorsunuz. Shanenigans, tankın en yaşlı maymunu olarak ölüyor ve yaptığınız anlaşma doğrultusunda hastane tahnit edip size gönderiyor. Onu tavan arasında tutuyorsunuz. Çocuklar ondan korkuyor.

Seksen bir yaşında, bilinmeyen bir virüs nedeniyle ölüyorsunuz, HIV değil ama benzer bir virüs. Doktorlar, sizdeki değişimler (terleme, cildinizdeki lekelenme, göz kapaklarınızın morarması) ve tanıdık ama bir o kadar da anlam verilemez virüs hakkında sayısız makale kaleme alıyor. Kimseye maymunla seks olayını anlatmıyorsunuz ve hikâyeniz tıp camiasında bir efsane haline geliyor. Ölürken sırrınızı da beraberinizde mezara götürüyorsunuz.

156

166 ve 167. Bölümlerden...

Christian ile bir milyon dolara mal olan bir düğünle Malibu'da evleniyorsunuz. El yapımı porselenler, dalgalanan ipekli çadırlarve mükemmel bir hava var. Ellerini tutuyorsunuz ve ikiniz de hayatınızın geri kalanını birbirinize adıyorsunuz. Düğüne yüzlerce kişi katılıyor, ünlüler, yapımcılar, menajerler, korumalar. Başınızın üzerinde helikopterler dolaşıyor, dedikodu gazeteleri samimi bir fotoğraf yakalamaya çalışıyor ama umurunuzda değil, gökyüzü hiç bu kadar mavi, güneş hiç bu kadar sıcak olmamıştı.

Balayınızı Galway'da, Moher kayalıklarının yemyeşil vadilerini süsleyen eski kalelerden birinde geçiriyorsunuz. Benekli gümüş renkli atlara biniyorsunuz, organik sebzelerle yapılmış güveç yiyorsunuz, şampanya içiyorsunuz ve sabah geç saatlere kadar yataktan çıkmıyorsunuz. Kendi başınıza erkenden kalkan siz. Christian'ı birkaç film daha yapmanıza izin vermesi konusunda ikna ediyorsunuz (sırf yatırım portföyünüzü doldurmak için) ve sonra ikiniz tanınmazlığın nimetine gömülüyorsunuz. Saçlarınızı koyu siyaha boyuyorsunuz ve isimlerinizi değiştiriyorsunuz.

Sonunda Galway'a taşınıyorsunuz, ikiniz çocuk sahibi olmuyorsunuz; onun yerine Unicef'e ve Çocuklar için Kanser Araştırma Vakfı'na milyonlarca dolar bağışlıyorsunuz. Yirmi koyununuz, on altı tavuğunuz, bir köpeğiniz, üç kediniz ve ikiniz çok seyahat ettiğiniz için her sene içine sayfalar dikilen iki pasaportunuz var.

çiflikte yaşayarak iki yaşlı kadın haline geliyorsunuz. Siz iki kitap yayınlıyorsunuz. Christian'ın mücevherleri Vogue ve *Vanity .* yayınlanıyor. Kasabada eksantrikler, tuhaf hayırsever cadı-olarak tanınıyorsunuz. Yaşadığınız gibi ölüyorsunuz... birlikte. üstü açık Mercedes arabanız bir gün dönemeci alamayıp Moher Kayalıklarından uçuyor ve aşağıdaki sulara gömülüyor. Sular size çarparken aklınızdan tek bir şey geçiyor: Her şey şahaneydi.

157

158,166 ve 167. Bölümlerden...

Christian'la evlenmiyorsunuz ve sizi terk ediyor. Bir daha onunla hiç konuşmuyorsunuz. Hiç. Hayatınızın geri kalanında ne yaptığınızın artık önemi yok, o olmadan anlamı da yok. İçmeye başlıyorsunuz... Bulanıklaşan birkaç detay daha var ama hiç önemli değil. Kendinizden vazgeçiyorsunuz ve etrafınızdaki herkes de aynı şey yapıyor. Christian hayatınızın sonuna kadar aklınızdan çıkmayacak. Hatırası, yüzü, kokusu.

Ölüyorsunuz. Merak içinde ve yapayalnız.

158

100. Bölümden...

Christian'ın sizi öpmesine izin veriyorsunuz. Neden olmasın? Merak ediyorsunuz. *İstiyorsunuz.* Dudakları yumuşak ve hafif, ağzınıza konan, sonra da havalanan kelebekler gibi. Burnunuzun köprüsünü öpüyor, sonra göz kapaklarınızı, sonra çenenizin çıkıntısını öpüyor. Güzel bir anı gibi kokuyor. Avuç içleriniz terli, kalp atışlarınız, düzensiz onu köprücük kemiğinden öpüyorsunuz. Hafif tuzlu ve ıslak bir tadı var, nefesi kesik kesik, köprücük kemiği hızlı hızlı inip kalkıyor. O da gergin. Orada, karanlıkta, göğüs göğüse, uçlar birbirine değerek bütün gece öpüşüyorsunuz, genç kızlar gibi sevişiyorsunuz.

Güneş, odanın karşısındaki küçük pencereden doğuyor, gökyüzü parlak lavanta ve pembe renklerde. Ahırda bir puhu kuşu sesleniyor. Christian uyandığı zaman, açık mavi çarşaflarda karışık saçları ve sinsi gülüşüyle darmadağınık ve çok güzel görünüyor. Artık ikinizin de bir sırrı var ve belli oluyor. Büyükannesiyle büyükbabası mutfaktaki tahta masanın üstüne kahvaltı, sade kahve, bezelye püresi, haşlanmış jambon ve yağsız sosis hazırlayıp bırakmış. (Anlaşılan bezelye püresi sadece ninnide geçen bir yemek değilmiş - sıcak *bezelye püresi, soğuk bezelye püresi, dokuz günlük* tencerede *bezelye püresi* - gerçekten de kuru bezelyeden yapılmış koyu, sıcak bir sos.) Christian'ın büyükannesiyle büyükbabası tatlı ve

dost canlısı insanlar ama yoğun aksanları yüzünden söylediklerini anlamak mümkün değil. Yatağın yeterince sert olup olmadığım, ikinizin gece rahat uyuyup uyumadığınızı soruyorlar. Bir bilseler.

İlerleyen saatlerde siz ve Christian arabaya binip uzaklaşırken, onlar da bahçede durup size el sallıyorlar. Artık sadece yol ve İkiniz varsınız. O ilk birkaç kilometre boyunca fazla konuşmuyorsunuz; zaman içinde Christian'la birlikteyken tuhaf sessizlikler olmadığını, sadece tatlı teslimiyet olduğunu öğreneceksiniz. Konuşmak gerekmiyor.

Arabayla, İrlanda'nın güney ucundaki Rosslare'ye gidiyorsunuz, her minik köyde, her dökülen kalede ve her güzel manzarada duruyorsunuz. Bütün ülke güzel manzaralardan oluşuyor. İrlanda şahane. Christian şahane. Siz şahanesiniz. Bu çılgın dünyanın tamamı şahane. Bir ülkenin nasıl bu kadar planlı güzelliklerden oluşan sonsuz anlarla dolu olabildiğini anlayamıyorsunuz. Paris'e giden feribota biniyorsunuz ve sırtınızın bel kısmına bir örnek kelebek dövmesi yaptırıyorsunuz. Münih'te sarhoş oluyorsunuz, Ro-ma'da kayboluyorsunuz, Vatikan'da tövbekar oluyorsunuz ve Yunanistan'da güneşte yanıyorsunuz.

Ruh ikizinizi bulmuş gibisiniz. Gerçek aşkınızı. Christian komik, akıllı ve her zaman sorun çıkarıyor, ispanya'da bir balıkçı teknesi çalıyor ve çırılçıplak denize açılmaya sizi ikna ediyor. Teknenin içinde yan yana yatıyorsunuz, akıntıya kapılıyorsunuz ve ay ışığına yakalanıyorsunuz. Ancak bir ay sonra Sienna'da e-postalarını kontrol edebiliyor. Büyükannesiyle büyükbabası bir trafik kazasında ölmüş. Evi, arsayı, çiftliği ve büyük bir miktar parayı Christian'a bırakıyorlar.

İkiniz birlikte İrlanda'daki çiftliğe dönüyorsunuz. Büyükannesiyle büyükbabası olmadan, hayat yokmuş gibi görünüyor. Christian buraya taşınıp, mücevher stüdyosunu taşımak istiyor. Siz de zaten iki yıldır yolculuk yapıyorsunuz; üniversite yok, iş yok ve şimdi paranız yok. Aslında ülkenizi özlüyorsunuz. Hayatınıza tam olarak ne

Zaman başlayacaktınız? Belki Amerika'ya dönüp, düzenleme yapmalısınız. Fakat sonra Christian gülümsüyor. Bir *dizinin* üstüne çöküp,onunla evlenip evlenmeyeceğinizi soruyor. Christian'ı seviyorsunuz - ama bu Katolik dünyasında kadınların kadınlarla evlenmesi - linç edilmek için iyi bir yol olabilir.

Christian'la evlenecekseniz, 215. Bölüme gidiniz
(Sayfa 637)
Christian'la evlenmeyecekseniz, 157. Bölüme gidiniz
(sayfa 454)

159

100. Bölümden...

Onu öpemiyorsunuz. Sendeleyerek ayağa kalkıyorsunuz ve yataktan uzaklaşıyorsunuz. Bu çok acayip. Şey anlamına gelir... N_e anlama geleceğ'ni tam olarak bilmiyorsunuz ama her neyse, buna hazır değilsiniz. *'Hayır, hayır, hayır,"* diyerek özür diliyorsunuz ve başınızı alçakta duran bir kirişe vuruyorsunuz. *Özür diliyorsunuz, siz öyle değilsiniz, onu ayartmak istememiştiniz...*

Eşyalarınızı toplamaya başlıyorsunuz ve Christian kalmanız için yalvarıyor. Böyle bir hamle yaptığı için özür diliyor, ondan hoşlandığınızı zannetmiş ve sizi kalmaya ikna etmeye çalıştıkça, g'tmeyi daha çok istiyorsunuz. Her şeyi topluyorsunuz ve hızla kapıya yöneliyorsunuz. Kendisini çok kötü hissettiğini söylüyor ve en azından feribotu yakalayabilmeniz için, sizi arabayla limana götürmeyi öneriyor. Onu dikkatle izliyorsunuz. Kalbiniz çarpıyor, mideniz bulanıyor ve kendinizi uyuşmuş hissediyorsunuz.

Araba yolculuğu çok kötü geçiyor. Öldürücü sessizlik içinde. Arabanın tekerleklerinin dönme sesi ve radyoda tiz bir Mc Jibber benzeri İrlandall bir ses. Christian hiçbir şey söylemiyor. Siz hiçbir şey söylemiyorsunuz. Aranızdaki bütün büyü kayboluyor. Kızları seven kızlara karşı olduğunuzdan değil ama siz kızları sevmiyorsunuz, yani seviyorsunuz da... Belki biriyle öpüşürsünüz de ama gerçekten çok karmaşık. Maceranıza devam etmek için çok geç değil-

Sicilya'ya gerçekten gitmek İstiyorsunuz. Oraya ulaşmak uzun zaman alacak ama çok güzel olduğu söyleniyor. Paris'e de gitmek itiyorsunuz. Daha yakın ama kesinlikle daha kalabalık.

Paris'e gidecekseniz, 26. Bölüme gidiniz(sayfa 62)
Sicilya'ya gidecekseniz, 93. Bölüme gidiniz (sayfa 255)

160

83 ve 108. Bölümlerden...

Bu düşünceyi Ray'a da açıyorsunuz. "Çok kolay olacak!" Ne de olsa, ihtiyacınız olan hemen her şeye erişebiliyorsunuz; kibrit, iyot, oksijenli su ve dekonjestanı eczaneden alabilirsiniz. Çakmak gazını, çamaşır sodasını, asetonu, antifrizi ve tuz ruhunu, gözünüzü bile kırpmadan, benzin istasyonundan ve hırdavatçıdan alabilirsiniz. ikiniz de bu işi el altından ve evden uzakta, Alison'dan uzakta yapmanız gerektiğine karar veriyorsunuz. Evin arkasında bahçe tırmıklarını ve boya tenekelerini sakladığınız küçük bir alet barakası var. Onların hepsini temizliyorsunuz, küçük pencerelere perdeler asıyorsunuz ve bir laboratuvar kuruyorsunuz.

Herkesin bir işi var. Siz ısıtma plakasıyla uğraşıyorsunuz, Ray sabırla kibritlerden kırmızı fosfor kazıyor ve Alison salonda Barney videolan izliyor. Biraz zaman alıyor ve ilk iki grubu tamamen mahvediyorsunuz ama hafta sonuna gelindiğinde satışa hazır altı gram metamfetamininiz oluyor. Ancak satmıyorsunuz, öylesine veriyorsunuz. İnsanların istemesi için önce denemeleri gerekiyor ve düzgün vatandaşlara satmaya niyetlendiğinizden, neyi kaçırdıklannı bilmeyecekler.

Ray ilk müşterilerinizi Zührevi Hastalıklar Kliniği'nde buluyor. (Uygun bir çözüm gibi görünüyor.) Hoşlanacağını düşündüğü insanlara küçük torbacıklar halindeki tozu el atından veriyor ve o ay içinde ilk sadık müşterilerinizi ediniyorsunuz. Altı ayın sonunda,

arazinizin üzerine yeni bir çelik baraka yapıyorsunuz, size yardımcı olacak iki adam alıyorsunuz ve günde altı gram metamfetamin üretiyorsunuz.

Kısa sürede, Amerika'ya dönmenize yetecek kadar para biriktiriyorsunuz ama daha fazlasını istiyorsunuz. Bu operasyonu Amerika'da yapamazsınız ama burada çok kolay, işçilik ucuz ve yerel polise her ay ödeme yapıyorsunuz; biraz sus payı ve görmezden geliyorlar. Tek başınıza yeni su arıtıcısının parasını karşılayarak birkaç komşunuza yardım ediyorsunuz ve meyveci kadına yepyeni bir sandalye alıyorsunuz.

Yıllar geçiyor. Alison ilkokula başladığında adanın doğu yarısının neredeyse tamamına metamfetamin sağlıyorsunuz. Liseye geldiğinde, bütün Jamaika'daki en zengin insanlardan birisiniz. Blue Lagoon'un hemen üzerinde, Goblin tepesinde muhteşem bir çiftlik tarzı villada yaşıyorsunuz. Jamaika'nın eğitim sistemine ve ayrıca Holywell Koruma Fonu'na ve Kingston'da bulunan şiddet gören kadın barınağı Women Inc.'e yüz binlerce dolar bağışladınız.

Alison oldukça iyi bir atlet haline geliyor, hatta Stanford'da tam burs ve kadınlar yüzme takımına katılma olanağı sağlanıyor. Kelebek yüzmesini Winnifred Kumsalı'nda çalışıyor. (Merhum Kuveykır bakan F. B. Brown tarafından, "misyonerler, öğretmenler ve saygın yoksullar" için bir yer olarak bağışlanmış). Bir gün onunla birlikte orada yüzerken, alttan gelen ters akıntıya kapılıyorsunuz.

Soğuk akıntıda baş aşağı açık sulara hızla sürüklenirken, hayatınızı gözden geçiriyorsunuz. Harika bir kocanız, şahane bir kızınız vardı ve ne yapacağınızı bilemediğiniz kadar çok parayla cennette yaşadınız. Aynı zamanda, uyuşturucu satıcısıydınız. Alison kumsaldan size çılgınca el sallıyor ve son kez suyun altına grdiğiniz zaman, onun büyüyünce hayatında ne yapacağını merak ediyorsunuz. Belki doğru şeyi yapacaktır veya belki sizin g`bi yapacak, her şeyi yanlış yapacak ama sonunda her şey yoluna g'recek. Ne de olsa okyanusta herkes için yer var.

161

83. ve 108. Bölümlerden...

Uyuşturucu satıcısı olmayacaksınız. Alison'a örnek olmanız gerekiyor. Tabii bu durumda, dağın tepesindeki evinizden, Port Antonio eteklerinde, tehlikeli olabilecek bir mahallede küçük bir daireye taşınmanız gerekiyor. Kızınıza doğruyu, yanlışı ayırt etmeyi öğretmeniz gerekiyor - ve onun sizi uyuşturucu satarken görmesini istemiyorsunuz - ancak kısa sürede, uyuşturucu satışı yapıldığını devamlı olarak gördüğünü anlıyorsunuz, hem de evinizin tam önünde. Bir şey yapmak zorundasınız. Ray'a, Port Antonio dışında bir iş araması için yalvarıyorsunuz, belki daha kırsal bir yerde.

İnanılmaz bir şey oluyor. Blue Mountains'da, ismini, eskiden vadide yetişen, fakat kahve üretimi ve kerestecilik yaşam alanlannı bitirdiği için nesli tükenen aynı adlı büyük siyah-mavi kelebekten alan Swallowtail adında küçük bir yatak+kahvaltı pansiyonunda işletmecilik işi buluyor.

Swallowtail neredeyse 1,340 metre yükseklikte kurulmuş ve Kingston, Port Royal ve Karayiplerdeki en büyük göçmen kuş habi-tatlarından biri olan ve yalnızca otuz üç yılda bir açan - bir sonraki çiçek açma zamanı 2017'den önce olmayacak - Jamaika bambusu *Chusquea abietifolia*'nın mekânı olan Holywell Ulusal Parkı'nı kapsayan muhteşem bir manzaraya sahip.

Bu ferahlatıcı yüksekliğe ve temiz havaya taşınıyorsunuz. (Hava

caWIğ, devamlı olarak değişiyor. Yazın bile, sis bulutları kapınızın 5tiünden esip, parlak güneşe karışabiliyor.) Sizin işiniz oda!an temizleyip. çamaşırları yıkamak; Ray'ın işi de Kingston Havaalanından konukları getirmek, sonra da istedikleri yere arabayla götürmek. Alison bir orman kızı, ağaçlara tırmanan, ormanın derinliklerinde koşuşturan gerçek bir maymuna dönüşüyor. Bu, güzel bir hayat Tuhaf ama güzel bir hayat

Pansiyonun sahipleri emekli olunca, siz ve Ray bankadan kredi alıp burayı satın almaya karar veriyorsunuz. Ray, vadideki kelebeklerden büyülenmiş durumda, ormanın toprağından ölmüş kelebeklerin küçük cansız bedenlerini topluyor ve kuruyan kanatlarını özenle mantar panoya iğneliyor. Koleksiyon kutularında duran ve bütün konuk odalarına astığınız bu yüzlerce kelebeğ sergiliyor. Bir gün, karısıyla birlikte tatil yapan yaşlıca bir adam, gerçek bir bö-cekbilimci, yüzünde vahşi bir heyecan ifadesiyle ofisten içeri koşarak giriyor.

"Bir tane gördüm!" diye bağırıyor. "Kanatları arasındaki açıklık on beş santimi buluyordu!" Neden bahsettiğini anlayamıyorsunuz. "Homerus Swallowtail gördüm!" diye bağırıyor, ^Eurytides *marcellinusl* Soyları tükenmemiş!" Dijital kamerasını size uzatıp, bir ekmek ağacının dalına konmuş olan, kanatlarında yanardöner mavi lekeler bulunan büyük siyah kelebeğin resmini gösteriyor. Gerçekten büyüleyici bir kelebek.

İnanılmaz bir tepki oluyor. Xerces demeği (adını, insanlar tarafından soyu tüketilen ilk Amerikalı kelebek olan Xerces Blue'den almış), sizin arsanızın, Swallowtail (Kırlangıç Kuyruk) sığnağı olduğunu açıklıyor ve dünyanın her tarafından, bu muhteşem, soyu-tükenmiş olduğu düşünülen yaratığa bir göz atmak isteyen coşkulu kelebek heveslileri akın ediyor.

Kendi kelebek çiftliğinizi kuruyorsunuz ve ayrıca, kaçak avlanmayı önlemek amacıyla, bir üreme programı başlatıyorsunuz. Dö-nümlerce ağlı üreme alanı kuruyorsunuz, böylece kelebekleri, ava-

farından (kuşlardan, kertenkelelerden, örümceklerden, karıncalar dan ve eşek arılarından) koruyorsunuz, işçiler her gün bitkileri ta rayıp, bazen pirinç tanesi kadar küçük olabilen yumurtalarını toplu yor. Daha büyük bir villa, yüz konuk ağırlayabilecek bir otel ve sırt çantalarıyla dolaşanlar için ekoloji-dostu kamp alanları yapıyorsu nuz. Kırlangıç Kuyruk sığınağınız, dünyadaki en başarılı ve hakkında en çok yazılan eko-otellerden biri haline geliyor. Buna karşılık siz zengin oluyorsunuz ve kendi ellerinizle kurduğunuz cennette yaşıyorsunuz.

Yüz iki yaşında ölüyorsunuz. Kocanız uzun süre önce öldü ve meyveci kadının yanınıza taşınmasını sağladınız ve sizin, anneniz/kız kardeşiniz/en yakın arkadaşınız oldu. Şimdi oteli Alison, geniş ailesiyle birlikte işletiyor. Siz öldüğünüz zaman (mango yerken boğularak) Jamaika'da bıraktığınız miras yüzlerce yıl yaşayacak; okullar, klinikler ve koruma çabaları daha da gelişecek.

Mezarınıza mermerden bir kırlangıç kuyruk yerleştiriyorlar. Gören herkes sizi ve yaptıklarınızı hatırlıyor. Bir sonraki hayatınızda dünyaya kırlangıç kuyruk olarak geliyorsunuz. Büyük ve mavi. Sürekli nektar avında olduğunuz için, kalbiniz saniyede bin kere atıyor. Göklerde süzülmenin, insan olmaktan bin kat daha büyüleyici Olduğunu düşünüyorsunuz.

162

148. Bölümden...

işi kabul ediyorsunuz ama kilisedeki danışma görevlilerinin genellikle seksi olarak değerlendirilmediğinin pekâlâ farkındasınız. Yaşlılar pikniğini düzenlemek, özürlü olanakları ve gündüz bakım saatleri hakkındaki telefonları cevaplandırmak... Bunların hiç biri Hollywood'u ilgilendirmiyor. Önceleri, bir kilise çalışma görevlisinin giymesi *gerektiğini* düşündüğünüz kıyafetleri giyiyorsunuz; soğuk koyu renk taytlar ve bol, kötü duran elbiseler. Yani, Papaz Dave sizinle alay etmeye başlayıncaya kadar. "Kilisenin nesi var ki kadınlan böyle yüz yıl yaşlandırıyor?" diye soruyor. Bu, misilleme gerektiren bir yorum, bu nedenle, hemen ertesi gün, parlak san kolsuz, askılı bir elbise giyiyorsunuz. Papaz Dave beğeniyor. Öyle söylüyor.

Papaz Dave'nin giydiklerinizi beğenmesi hoşunuza gidiyor. Papaz Dave, gün batımında gökyüzünün aldığı renkleri seviyor: sarı, lavanta, gök mavisi. Ayrıca, ançüezsiz Ceasar Salatasını (vejetaryen), kaplamasız Bayer aspirini, telefonda konuşurken ayakkabıla-nnın topuklarını masasına dayamayı ve insanlara lakaplar takmayı da seviyor (örneğin size, "Bayan Günışığı ve "Tanrı'nın Şahane Şakası" diyor.) Kurşun kalemle yazmayı, acı kahveyi ve size ne kadar güzel olduğunuzu söylemeyi seviyor.

Dört yıl sonra, kiliseye düzenli olarak gelen birisi haline geliyorsunuz. Herhangi bir doktrini benimsediğinizden değil, çünkü gek

mediğiniz zaman, tabiri caizse, ortalık cehenneme dönüyor. Pap^ Dave notlarını bulamıyor, kazan kapanıyor, gündüz bakımevi birbirine giriyor. Zaman geçiyor ve bütün bunlar sizi çok eğlendiriyor.

Sonunda Papaz Dave ile evleniyorsunuz. Bunu yapmak zorun, daydınız, size meydan okudu. Yani artık papaz karışısınız. Yine Hollywood sayılmaz ama hiç aklınıza gelmeyecek o kadar çok yönü var ki... Yunan felsefesini, öğleden sonra sevişmelerini, eski kung-fu filmlerini ve Çin yemeğini çok seviyor. Bir papazın zevk alabileceğini düşünmediğiniz şeyler.

Hamile olduğunuzu anladığınız zaman, başınıza neler geleceğini tahmin etmekte zorlanmıyorsunuz. Yorgunluk, iştah, kilo alma, hemoroit, ayak bileklerinizin şişmesi. Gece yarılarında bez değş-tirmeler ve emzirmeler, kolik ve ateşler. Çocukların olumsuz yanları hakkında epey bilginiz var. Hiç tahmin etmediğiniz şey ise sevgisi. Doğanın, size yumuşak kafalı küçük bir yengeç verirken, beraberinde, hafıza kaybı, hayatınızın geri kalanını daksille sildiğni de öğreniyorsunuz.

Böylece, bütün silmek istediğiniz anılar, bu küçük patlak gözlü yaratık tarafından siliniyor, yok ediliyor. (Evet, şimdi yeni kâbuslarınız var... sağlığı, iyiliği, üniversite parası; fakat gelecek korkusu hiçbir şekilde, geçmişten duyduğunuz korku kadar etkili değil.) Eski anıların gelip gelmeyeceği ya da kuantum mekaniği Tanrı'ya gerçekten kök mü söktürüyor yoksa tersi mi oluyor bilinmez ama aslında hiç önemli değil. Mutlusunuz ve bunu anlamaya çalışmak için koskoca bir hayatınız var.

Zaman geçtikçe inancınız artıyor. Dua, meditasyon, kilisenin desteği... Bunlar olmadan hayatınız bu kadar anlamlı olmazdı. Gençlik gruplarına liderlik yapıyorsunuz, dualara katılıyorsunuz, hatta kadınlar için, ‘inancın önemi' adlı bir kitap yazıyorsunuz. Sıra dışı bir Hıristiyansınız ama kim sıradan ki? Ayrıca, size göre Hıristiyanlık, insanların olması gerektiğini söylediği şey değil, ondan ne anlam çıkardığınız.

Altmış iki yaşında, yıldırım düşmesi sonucunda ölüyorsunuz. Gözleriniz kararıyor, dumanın kokusunu alıyorsunuz, ayak bilekleriniz bükülüyor. Kocanız muhabirlere, sizin kiliseye bağlı bir kadın olduğunuzu ve bu nedenle Tanrı'nın (bir erkek olarak) sizi almaya geldiği zaman bir gösteri düzenlediğini söylüyor. (Tanrı'nın aslında kadın olduğunu henüz bilmiyor ve bu Tanrı hiç kimse için gösteri düzenlemiyor... Daha değil. Kocanızın, bunun için Büyük Buluşmayı beklemesi gerekiyor ve Tanrım ne kadar renkli olacak. Çığlık atan maymunları ve boyutlar arası dans gösterilerini hazırlamış bile.)

163

148. Bölümden...

İşi kabul etmiyorsunuz. Kilisedeki danışma görevlileri seksi değil. Böyle bir iş, zaten sağlam bir şekilde yapılmış olan sosyal tabutunuzun son çivisi demek olacak. Onun yerine yakındaki sanat galerisinde çalışmaya başlıyorsunuz. Yenilikçi bir yer olan bu galerinin temiz beyaz duvarları ve Quince adında sopa kadar ince, karmakarışık siyah saçları ve kalın siyah gözlükleri olan bir sahibi var. Arka odada birlikte cappuccino ve arada sırada kokain içiyorsunuz.

Diploma almak amacıyla yakındaki üniversiteye başlıyorsunuz, fiziğin yanı sıra felsefe sınıfında bütün teorilerinizi savunuyorsunuz. Sanat tarihi dalında diplomanızı alıyorsunuz ve Quince sizi galeri asistanlığından, galeri alıcısı konumuna terfi ettiriyor ve sizi yeni sanatçılar aramak amacıyla keşif seferlerine göndermeye başlıyor. En büyük keşfiniz, bulduğu objelerden vajinalar yapan sırık kadar kız. Kremalı vajinalar, bronz vajinalar, köpükten, alçıdan, tahtadan, kafesten yapılmış vajinalar. Başlangıçta kendi “sanat galerisinde”, nehir kenarındaki terk edilmiş kimyasal tesiste sergi açıyor. Sanat çemberinin içinde dev bir ateş yakıyor, bir yandan da, Güneyden bir punk grubu, sağır edici, devasa hoparlörlerde ağır rock çalarken, kız izleyicileri eserlerini yakmaya davet ediyor. Bu yakma eylemini, çeşitli açılardan banda alıyor ve bu sergiye Yıkım adını veriyor. Müthiş biri.

Yıllar içinde arada sırada kiliseye gidiyorsunuz. Papaz Dave, sizin danışma işinize giren kızla evlendi. Kırmızı yanaklı ve rahat gülüşlü lurnbul bir kız. Hatta bazen vaazlara gidiyorsunuz, arka tarafta, balkonun gölgesinde, Papaz Dave'nin sizi göremeyeceği bir yerde oturuyorsunuz. Söyleyecek çok sözü var. Bazılarını anlıyorsunuz, bazılarını anlamıyorsunuz. Eski anıların gelip gelmeyeceği ya da kuantum mekaniği Tanrı'ya gerçekten kök mü söktürüyor yoksa tersi mi oluyor bilinmez ama aslında hiç önemli değil. Mutlusunuz ve bunu anlamaya çalışmak için koskoca bir hayatınız var.

Yıllar boyunca galeriyi başarıyla idare ettikten, hatta kendi eserlerinizden bazılarını sergiledikten sonra, altmış iki yaşında, aniden kopan bir fırtına sırasında ölüyorsunuz. Yıldırım düşmesi sonucunda. Gözleriniz kararıyor, dumanın kokusunu alıyorsunuz, ayak bilekleriniz bükülüyor. Papaz Dave cemaate, sizin eskiden kiliseye bağlı bir kadın olduğunuzu ve tıpkı Tanrı'nın en sevdiği meleği Lucifer gibi, gözden düştüğünüzü, bu nedenle Tanrı'nın sizi almaya geldiği zaman, sizin için küçük, özel bir gösteri düzenlediğini söylüyor.

Cennet yok. Sizin için. En azından bu sefer yok.

164

168. Bölümden...

Kocanıza paradan bahsediyorsunuz ve rahatlayarak derin bir nefes alıyor. Son zamanlarda işler pek iyi gitmiyormuş ve bu sömestir çocukların okul parasını karşılayamayacağını düşünüyormuş. Aslında gerçekten yolculuğa çıkmak istiyorsunuz. Annelik birçok konuda yeterli olamamak demek olsa da, fedakârlık konusunda asla yetersiz değildir.

Elizabeth ve Rosie mezun oluyor, Paulie de öyle, sizin yakınınıza yerleşiyorlar ve çocukları oluyor. Tabii, ailenizin, çocuklar, torunlar devamlı olarak etrafınızda olması - oyun oynamak için buluşmalar, saklambaç oynamalar - harika bir şey ama aynı zamanda çok yorucu, zira kızlarınız çocuklarını her gün sizin eve bırakma alışkanlı-ğındalar. Büyükanne gündüz bakım evi. Evde hiçbir zaman yeterince aspirin olmuyor gibi. Altmış yaşındaki bir kadın biraz huzur ve sessizlik bulamaz mı?

Bir gün verandada kaba bir şekilde ölünceye kadar hayatınız hemen hemen bu şekilde geçiyor. Bir seyahat dergisinde Santorini ve Oia'daki inanılmaz güneş batışı hakkında bir makale okurken kalbiniz duruyor. Gökyüzünün fotoğrafları var; pahalı makinelerle çekilmiş usta fotoğraflar, yeşiller, altın renkleri, maviler ve asla göremeyeceğiniz bir gökyüzünde bir güneş çiçeği. Resimler çok güzel ve biriken gözyaşlarınız gözlerinizin kenarlarını yakıyor. Çok

Güzeller ama yalnızca fotoğraflar. Gökyüzünün bir fotoğrafına do¬

kunurken, kalbinizde ağır bir şey, üç kiloluk taş kadar soğuk ve sert bîr şey hissediyorsunuz ama sonra bu taş açılarak, alev yap-raklanna - boğazınızı yalayan, kollarınıza ve bacaklarınıza yayılan, sizi ısıtarak koltuğunuzda arkaya gerilmenize yol açan kırmızı bir ateşe - dönüşüyor. Dergi düşüyor.

Ani bir kalp krizi sonucu ölüyorsunuz. Cenaze töreninize herkes geliyor; Luis, Elizabeth, Rosie ve Paulie, bütün torunlar, komşular... Hayatınız gürültülü bir sirkti ve şimdi ölümünüz de öyle oluyor. Aileniz, tabutunuz için ellerinden geleni yapıyor. Pembe saten yastıklar ve kenetlenen ellerinizin arasına, çocuklarınızın saçlarından tutamlar sıkıştırılmış. Hepsi çok üzgün, özellikle Paulie. (Annem için en iyisi olmalı! Annem sonsuzluk uykusunda ipekli termal uyku yastıklarında yatmalı! Annem, öteki taraf için en güzel elbisesini giymeli ve en iyi mücevherlerini takmalı... şey, belki en iyi mücevherlerinin hepsi olmayabilir!)

Onları görebildiğinizi bilmiyorlar. Cenaze evinde, horozu olmayan kümes gibi delirmiş durumda dolandığınızı bilmiyorlar. Tabutunuzun içine bir şeyler - kendi saçlarından tutamlar, torununuzun en sevdiği doldurulmuş bebeğini - koyuyorlar. Cenaze töreninize yabancı biri geliyor. Hayatınızda hiç görmediğiniz bir kadın. Sağ elinde safir bir yüzük var ve gergin görünüyor. Veya daha çok, kararlı. Sizi tanımıyor. Yalnızca, o sabah ölüm ilanınızı okumuş bir kadın. Sevgi dolu bir anne ve sadık bir eş olduğunuzu okuyan bir kadın. Her zaman yolculuk yapmak istediğinizi ama hiçbir zaman yapa-madığnızı okuyan bir kadın.

Kadının üzerinde beli sıkıca bağlı bir trençkot var ve konuk defterini imzalamadan veya kendini tanıtmadan, doğrudan veda sırasına giriyor. Tabutunuzun yanına geliyor ve içine buruşuk bir kağıt parçası koyuyor. Bu bir tür teselli ödülü. Bir ruhtan diğerine, iyi niyet kartı. Katlanmış bir dünya haritası. Hayalinize en fazla yaklaşmanızı sağlayan şey, özenle tabutunuza sıkıştırıldı.

165

168. Bölümden...

Kocanıza bu paranın size miras kaldığını söylüyorsunuz ve artık sonunda, her zaman gitmek istediğiniz büyük yolculuğa çıkmaya yetecek kadar paranız var. Kocanız bozuluyor, gideceğiniz için kızgın. Bencil olduğunuzu söylüyor ama artık onun söylediklerini umursamıyorsunuz. Eğer siz hayatınızı yaşamazsanız, sizin yerinize kim yaşayacak? Çocuklarınız mı? Lütfen. Onlar kendi aç benliklerini doyurmak için dünyadan büyük lokmalar yutmakla meşgul, siz neden yapmayasınız. Los Angeles'e yaptığınız o uğursuz yolculuk Vista View'de sona erdiğinden beri tekrar yollara düşmek istiyordunuz.

Bir Eurorail bileti alıp, Avrupa'nın her tarafına gidiyorsunuz. Tek bir yolculukta Londra'ya, Belfast'a, Paris'e, Lüksemburg'a, Berlin'e, Roma'ya, Floransa'ya, Kopenhag'a ve Amsterdam'a uğruyorsunuz. Yol boyunca fotoğraflar ve ailenize hediyeler topluyorsunuz. Onlan görmek için sabırsızlanıyorsunuz. Bütün bu yolculuklar evinizi takdir etmenize yol açıyor, ancak kendinizi daha çok takdir etmenizi sağlıyor. Daha fazla yolculuk yapacaksınız, işte bu kadar. Fakat alt ay sonra evinize döndüğünüz zaman, kocanız evde değil. Çocuklarınız da yok. Yemek masasının üstünde, üzerinde sizin adınız yazılı olan tozlu bir mektup duruyor. Ev tuhaf derecede sessiz. Köpek bile gitmiş.

Mektup öfkeli kocanızdan, son derece bencil tavırlar yüzünden sizi terk ettiğini söylüyor. “Çocuklara, onların üniversite parası he-saplanna gidebilecek parayı aldığını söylemeyeceğim,” diye devam ediyor mektup, "Annelerinin bu kadar egoist, bu kadar acımasız olduğunu öğrenmek onları yıkabilir.” Gitmesi gerekiyor ve erkek kardeşinin evine gitmiş. *Boşanma davası açıyor.*

Depresyon. Hâlâ yolculuktan kalma ishaliniz var, bacaklarınız ağnyor, kanınız damarlarınızda başıboş dolaşıyor. Zaman geçiyor ve eve hiç kimse gelmiyor. Kocanızın avukatı arıyor. Boş boş otobana bakıyorsunuz. Depresyon derinleşiyor. Uyuyorsunuz, uyuyorsunuz, uyuyorsunuz. Hava ağır geliyor, aklınız donuklaşıyor, dünya bulanıklaşıyor. Hatırlamaya çalışıyorsunuz: Viyana'daki rehberinizin adı neydi? Mumbles’te ishal olmanıza neden olan yemek hangisiydi? Günlüğünüzde bazı notlar var, ancak yanına bile yaklaşamıyor. Asla yaklaşamıyor. Her şeyi yazmalıydınız. Her şeyi saklamalıydınız. Ne kadar yazık. Gördüğünüz her şeyin fotoğrafını çekmeliydiniz. Filme almalıydınız.

Çocuklar da kendi öfkelerinde ve depresyonlarında tepetaklak olmuş dürümdalar. Kavga ediyorlar, tartışıyorlar, pazarlık ediyorlar ve ağlıyorlar. Mahkeme tarihleri, hukuki masraflar, bitmeyen pazarlıklar var. Kocanız neredeyse her şeyi alıyor ve çocuklarınız bunu öğrenince ondan nefret ediyor. Elizabeth bağırıp çağırıyor, Rosie ağlıyor ve Paulie babasının arabasını, görevde olmayan bir dondurma kamyonetine çarpıyor. Aileniz paramparça ve bunlar hep sizin suçunuz. Fakat yolculukta kendinizi ne kadar iyi hissettiğinizi hatırlamadan edemiyorsunuz. Ne kadar özgür ve eneıji dolu hissettiğinizi. Her zorluk nasıl aşılmıştı, her amaca ulaşılmıştı. Size yaşattığı duygu. Ok yaydan çıktı bir kere.

Böylece, okyanusun kenarındaki evinizden çıkıyorsunuz, bütün boşanma kâğıtlarını imzalıyorsunuz ve Fransa’da bir tur şirketi için çalışmaya başlıyorsunuz. Bu şirket, büyük insan gruplarını deniz aşırı yolculuklara, Avrupa'ya, Asya’ya ve Afrika’ya götürüyor. Çocuk¬

larınız dehşet içinde. Öldürüleceğinizi, saldırıya uğrayacağınızı soyulacağınızı ya da daha kötüsünün olabileceğini düşünüyorlar Ama aslında saldırıya uğramıyorsunuz, soyulmuyorsunuz ya da daha kötü şeyler olmuyor. Latin mahallesindeki Yunan restoranının üstündeki suyu soğuk dairede yaşıyorsunuz. Fazla para kazanım-yorsunuz, Fransızca öğrenmeye debeleniyorsunuz ve Paris'te arkadaş edinmek neredeyse imkânsız ama yine de mutlusunuz. Sonunda bütün olarak ve tamamen mutlusunuz.

Yıllarca ölmüyorsunuz ve öldüğünüz zaman bunu, berrak bir yaz günü, Martinique sokağında bir kafede yapıyorsunuz. Uzun bir bardaktan buzlu Earl Grey çayınızı yudumlarken ve Mısır arkeolojisi hakkında bir kitap okurken, kalbiniz duruyor. Öne doğru yığılırken kuşlar şakıyor ve yanınızda oturan genç bir çift öpüşüyor. Şakağınız kaldırıma çarpıyor ve etrafınızdaki herkes ayağa fırlıyor. Bütün bu detaylar. Ne kadar güzel.

166

101.
Bölümden...

Filmi kabul ediyorsunuz ve çok yorucu geliyor. Yönetmenle aranızda sanatsal farklılıklar var, menajerinizle "mali anlaşmazlıklar" yaşıyorsunuz, başrolü paylaştığınız yıldızla kavga ediyorsunuz ve sette ikram edilen ağır kokulu karides salatası alerji yapıyor. Christian'ı galaya götürüyorsunuz ve bir anda, sanki iki kadının birlikte olması dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş havası oluşuyor. Limuzinden, Christian'ın elini tutarak indiğiniz zaman, paparazziler birbirine dolanmış manikürlü parmaklarınızı çok yakından çekerken onlarca flaş aynı anda patlıyor. Kameralar için Christian'ı öpmenizi istiyorlar ve bunu memnuniyetle yapıyorsunuz. Neden olmasın? Kimin umurunda?

Herkesin umurunda. Birkaçını sayacak olsak, stüdyo, yönetmen, başrol arkadaşlarınız, Screen Actors Guild, Akademi, *People* Dergisi, Rush Limbaugh, Nancy Grace, Al Sharpton, Good *Moming America,* Fox haberleri ve aşırı dinci sağ kanat. Bazı insanlar *son derece cesur* olduğunuzu, bazıları *son derece iğrenç* olduğunuzu düşünüyor, ancak hiç kimse sıkıcı olduğunuzu düşünmüyor. Reklamcınız bunun muhteşem olduğunu düşünüyor. Bu ilgi sizi ülkenin ilgi odağının merkezine fırlatıyor ve var olan her dergi ve program sizden randevu almak için arıyor.

Late Show'da David Letterman'a, neden seksle ilgili söyleyecek

en çok sözü olan insanların hep seksi-olmayan insanlar olduğunu soruyorsunuz. *'Örneğin, Senatör Şantörüm*?" diyorsunuz kamera, nın gözüne baka baka, sanki senatöre kişisel olarak hitap ediyo$_r$. muş gibi. "Aslında kimin kiminle seviştiğini merak etmeniz geret miyor. Gerçekten aynanız var mı? Hiç kimse sizi çıplak görmek istemiyor. Asla." Stüdyodaki izleyiciler alkışlıyor ve Letterman size, Senato'nun günün birinde aynı-cinsiyetle evliliğe izin vereceğini düşünüp düşünmediğinizi soruyor. "Bakın," diyorsunuz, "Senatör Santorum'un sorunu, bu kadın neslinin, ister eşcinsel olsun, ister düzgün, başka nesillere benzememesi. Neyi yapabileceğimizin veya kiminle evlenebileceğimizin söylenmesine katlanmayacağız, Katlanmak zorunda değiliz. Bizler avukatız, hâkimiz, valiyiz ve Birleşik Devletler başkanı olacağız. Senatonun bize hiçbir şey vermesi gerekmiyor. Biz kendimiz, kendi gücümüzle alacağız."

Alkışlarla sözünüz kesiliyor.

Şey, sizin bu küçük söyleviniz sizi, ülkedeki her kamu tartışmasının, kavganın, haber programının, derginin ve gazetenin ortasına düşürüyor. *Peopie* dergisinin belirlediği En Güzel 50 insan'dan biri seçildiğiniz zaman işler daha da kötüye gidiyor. Siz ve Christian elinizden geldiğince medyayı bastırıyorsunuz, sizi taciz eden, kendi bahçenizde kamp kuran, arabanıza saldıran paparazzileri atlatıyorsunuz. Bunların hepsi son derece gerçeküstü.

"Kiminle öpüştüğüm kimin umurunda?" diye soruyorsunuz. Christian'ı sevmek nefes almak veya yürümek kadar basit. 0 bir kadın mı? *Farkına bile varmamıştınız.* Size göre o bir *insan.* Bir *ruh.* X kromozomu veya Y kromozomu olması önemli değil. Önemli ya da değil, Christian, yaklaşık altı ay süreyle basın tarafından kova landıktan, taciz edildikten ve izlendikten sonra tavrını koyuyor. Sizinle normal, sessiz bir hayat istiyor. "Benimle evlen ve buradan gidelim. Hayatımızın sonuna kadar yetecek paramız var. Bunların hepsini bırakabiliriz." Onunla evlenmek mi? Aynı cinsiyetten birlikteliklerin sonuna kadar yanındasınız... Ama *her hangi biriyle* ev-

Lenmek istediğ*izden* [em'ın] değilsiniz. Dahası basın bunu duyarsa hayatınız cehenneme dönebilir.

Christlan'la evlenecekseniz, 156. *Bölüme gidiniz*
(sayfa 452)
Christian'la evlenmeyecekseniz, 157. Bölüme gidiniz
(sayfa 454)

167

101.
Bölümden...

Filmi yapmıyorsunuz. Christian'la beraber olmak istiyorsunuz ve herkes bunu zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor. Kimin kimi öptüğü konusundaki bu patırtı da ne? Bir erkeği öpün, bir kadını öpün. Bir tespih böceğini öpün... Ne fark eder? Kimi öptüğünüz nasıl oluyor da başkalarına yardım ediyor/üzüyor/ilham veriyor/ iğrendiriyor? Size göre Christian'ı sevmek, nefes almak ya da yürümek kadar basit bir şey. Bunların hepsi kafanızı karıştırıyor, çok saçma geliyor. Pekala, gişe filmini yapmanızı istemiyor mu? Yapmayacaksınız.

Zaten bunun önemi yok, çünkü simsarınızın sizin adınıza hissesi kırk yedi sentten satın aldığı küçük çılgın saldırgan biyoteknoloji hissesi (kanser tedavisi, lazer veya benzeri bir şeyle ilgili) fırlıyor, tavan yapıyor, NASDAQ'ı tokatlıyor ve hissesi yirmi sekiz dolar gibi harika bir rakama oturuyor. Simsarınız, bu küçük hisselere çok para yatırdı. Milyoner olmak için milyoner olmak gerek... Siz de artık lanet olası bir milyonersiniz.

Christian'la evleneceksenız, 156. Bölüme gidiniz (sayfa 452)

Evlenmeyeceksenız, 157. Bölüme gidiniz (sayfa 454)

168

103. Bölümden...

Siz ve Elizabeth kızlara veda edip. San Diego'ya taşınıyorsunuz. Bunun doğru seçim olup olmadığından emin değilsiniz ama aynen Rita Mae Brown'un söylediği gibi, "Her kararın ardından huzur gelir, yanlış bir kararın bile." Böylece yeni bir hayata başlıyorsunuz. Luis'in yanına taşınıyorsunuz ve iki ay sonra midenizde hafif bir düğümlenme hissediyorsunuz. Salınan bir mide bulantısınız var. Kırmızı şarap içemiyorsunuz. Devamlı olarak yorgunsunuz. Domatesin tadı alüminyum folyoya, şarap bozulmuş yumurta salatasına benziyor. Hamilesiniz. Luis heyecanlı ama siz emin değilsiniz. Her şey çok hızlı gelişiyor.

Yumuşak tenli, lacivert gözlü ve derisinin rengi sütle karışık tarçına benzeyen Rosie bebek doğuyor. Bir yıl sonra, başından itibaren haydut olan, öpücüklere, sarılmalara hiç zamanı olmayan ve arkasından yüreğinizi sürükleyerek balıklama dünyaya dalan Paulie bebek geliyor. Annenizle babanız ziyarete geliyor. Torunlarına bayılıyorlar!

Hiç kimse Elizabeth'in biyolojik babasından bahsetmiyor. O da tıpkı kardeşlerine benziyor ve ilk zamanlarda ona, babasının Luis olduğunu söylemeye karar veriyorsunuz. Yalan mı? Tabii yalan. Ayıp mı? *Ne yapalım*? Küçük kızınızı terk edilmiş olma duygusundan kurtardığı sürece sorun yok. Baba açlığı çekmesini, asla doldu-

rulamayacak o korkunç sancılı boşluğu yaşamasını istemiyorsununuz. büyük ölçüde, gerçek babasının kim olduğu konusunda hiçbir fikriniz niz olmadığı için.

Luis, tıbbi bilgi broşürleri basmakta uzmanlaşmış küçük bir matbaa şirketi satın alıyor, işler iyi gidiyor ve sonunda Oceanside'de kumsala yakın bir yerde bir ev alıyor. Çarpık yeşil kepenkleri ve önceki ev sahiplerinin bıraktığı sarman kedisi olan küçücük beyaz bir kulübe. Bir yolculuğa çıkıp çıkamayacağınla soruyorsunuz ama para durumu her zaman sıkışık. Elizabeth baleye başlıyor (o bale kıyafetleri ne kadar pahalı!), Rosie keman dersi almak istiyor, Paulie futbol oynuyor (bale kıyafetlerini unutun, eyalet dışında oynanan büyün o maçlar için harcanan paradan ne haber?) ve üçünün de diş tellerine ihtiyacı var. Çocuklar üniversite ye gidince, gerçekten hiçbir zaman yolculuk yapacak ekstra paranız olmuyor.

Sonra uzaktan bir amcanız ölüyor. Avukatı posta aracılığıyla size on bin dolarlık bir banka garantili çek gönderiyor. Bu çeki kolaylıkla çocukların dipsiz üniversite hesaplarına aktarabilirsiniz ve bitmeyen ihtiyaçlarıyla anında tüketilebilir ya da parayı tutup, kendi başınıza harika bir yolculuğa çıkabilirsiniz.

Parayı çocuklarınıza verecekseniz, 164. Bölüme gidiniz
(sayfa 470)

Parayı kendinize ayıracaksanız, 165. Bölüme gidim
(sayfa 472)

169

103. Bölümden...

Sheltering Arms (Koruyucu Kollar) grubundan ayrılmıyorsunuz, sizin için fazlasıyla önemliler. Bütün o diğer bekâr annelerin desteği olmadan ne yapabilirsiniz? Tek bir erkeğin, bekâr annelerden oluşan deneyimli bir ordunun yerini alabileceğini sanıyor musunuz? Düşüncesi bile kahkahalarla gülmenize neden oluyor, ki öyle kolay kolay kahkaha atamıyorsunuz. Aslında, bunun neden yardıma ihtiyacı olan insanlar için standart bir yaşam tarzı olmadığını merak ediyorsunuz. Topluma dayalı kalabalık bir binada yaşayıp, herkesin sırayla işleri yaptığı, kaynaklarından havuz oluşturduğu; bir aileye ihtiyaç duyan insanlarla aile yaratıldığı biryaşam.

Aileniz ziyarete geliyor, sizi ve Elizabeth'i daha güzel bir daireye taşımak istiyorlar ama reddediyorsunuz. Aslında, hayat değişikliklerine, iş tekliflerine ve Li Vang'ın küçük kızı Kylie'yi bodrumda sıkıştırmaya çalıştıktan sonra kovdurduğunuz ürkütücü kapıcıya rağmen, başlangıçtaki annelerin hepsi orada kaldı. Hayır. Birbirinizden ayrılmayacaksınız.

Sheltering Arms kadınları birlikte iş kurmaya karar veriyor. Gerçek hayatta belki binlerce tek taş nişan yüzüğü görmüşsünüzdür. Gerçek parmaklarda gerçek yüzükler. Bu pırlantalar, kendini beğenmiş kızların ince parmaklarında dolanıp duruyor, sizin gibi çirkin insanlara, alyansı *olmayanlara,* erkeği *olmayanlara,* bağlantısı *olmayanlara,* değeri *olmayanlara* zalim gözler gibi parlıyorlar.

Siz bir kuğu, radyal lastiklere ne kadar ihtiyaç duyarsa, erkeklere o kadar ihtiyaç duyan bir grup kadınsınız. Bronzlaşmak yerine seyahat etmeyi tercih eden, biriyle buluşmak yerine hurma yemeği tercih eden, kendi pırlanta yüzüklerini alabilen kadınlarsınız. Böy-lece *Vefalı Yüzük* fikri doğuyor. Safir. Yumruk sıkmayı bilen kadınlar için sağ ellerine takacakları bir yüzük. Pırlanta yüzük istemeyen kadınlar için, bağlılığı yalnızca kendilerine olan kadınlar için.

Birikmiş paralarınızı çekiyorsunuz ve stoka yatırıyorsunuz. Çok değil, sadece yüz tane safir alıyorsunuz. Alana'nın kız kardeşi, üniversitede mücevher yapımı okuduğundan montajını o yapıyor; her göz mavisi taş için zarif bir platin bant. Rakamlara kafası işleyen Melanie muhasebe işini yapıyor. Juliet ona yardım ediyor. Alana ile Ellen tanıtımı düzenliyor. Suzanne bütün grafikleri ve pazarlamayı yapıyor. Jackie oğlunun yardımıyla, bir web sitesi kuruyor; siz, Rosa, Riley ve Maria F. satış temsilcilerisiniz ve yüzükleri satmalarını sağlamak için irili ufaklı satıcılarla randevular ayarlıyorsunuz. Maria M (sakatlık maaşı ve fiilen çocuk yardımı alıyor) bütün çocuklara tüm gün bakmaya gönüllü oluyor.

Yüzük satışı başta çok yavaş oluyor ve işler pek yolunda gitmiyor... Sonradan her gün yayınlanan popüler bir talk show'un yapımcısı, 'sıra dışı başarı öyküleri' arayan birisi, Vietnam sosyal merkezinde Li Vang'la röportaj yapıyor. Yüzük meselesini ve Sheltering Arms kadınlarını duyunca gözleri parlıyor. Röportaj sırasında Li Vang, programın sunucusuna kendi *Vefalı yüzüğünü* veriyor ve o gün her şey değişiyor. O hafta üç bin sipariş alıyorsunuz. Vefalı Yüzük Vogue, Cosmo ve *Vanity Fair'de* tanıtılıyor. Önlüler bu yüzükleri takmaya başlıyor; hatta evli ya da nişanlı olanlar bile takıyor. Bu, "Evliyim ama yine de bağlılığım en çok kendime!" mesajı vermenin en kestirme ve popüler yolu.

üç yıl geçiyor ve iş kâra geçiyor. Hep birlikte büyük bir ev almaya ve adını Sheltering Arms II koymaya karar veriyorsunuz. Vefalı Yüzük Avrupa ve Asya'ya da yayılıyor. Erkeklerle çıkıyorsunuz ama

Hiç evlenmiyorsunuz. Üç erkekle üç uzun süreli ilişkiniz oluyor (biriyle yedi biriyle on iki ve biriyle on beş yıl süreyle) ancak bitiyor ve kuşanmanın gerektireceği bütün evrakları doldurmak zorunda kalmamak çok güzel bir duygu. Arada sırada yalnızlık hissetmiş alabilirsiniz ama yalnız kalacak zamanınız veya yeriniz hiç olmadı.

Elizabeth büyüyor, heykeltıraşlık okuyor ve Hollywood'da set dekoratörü oluyor. Charlie adında bir dublörle evleniyor ve iki ço-cuklan oluyor: Kesinlikle yemelik torunlarınız Colin ve Parker, ikisine asla doyamıyorsunuz, onlara pahalı hediyeler almaya bayılıyorsunuz.

Cenazenizde kızlar tabutunuz için ellerinden geleni yapıyorlar; pembe saten yastıklar ve kenetlenmiş ellerinize Elizabeth'in bir tutam saçı sıkıştırılmış. Her adımlarını gölge gibi takip ettiğinizi; tepedeki evi, çocuklarının büyüyüp ülkenin her yerine dağılmasını, evliliklerini (dördü evlendi) ve sırasıyla boşanmalarını izlediğinizi hiç bilmiyorlar. Zaman içinde, on ikiniz, cennetteki büyük apartman sitesinde yeniden buluşuyorsunuz. Ortasında havuzu var ve sarman kediniz, küçükler oyun oynarken ayak bileklerinize dolanıyor.

170

104. Bölümden...

Bütün portföyünüzü nakde çeviriyorsunuz ve Thermalink alıyorsunuz. Bunu yaparken tir tir titriyorsunuz... Sadece SATIN AL düğ.meşini tıklatın! Sonra bekliyorsunuz.

Ve bekliyorsunuz...

Ve bekliyorsunuz...

Ve bekliyorsunuz...

Öyle ya da böyle bir şeyler olmasını bekliyorsunuz. NASDAQ'ın cenin monitörü gibi şeride kaydetmesini izliyorsunuz. Her hangibir hayat belirtisi bile yeterli olacak. Dalgınlaşıyorsunuz, iki hafta boyunca telefona cevap vermeyi unutuyorsunuz, dosyaları yanlış yerlere koyuyorsunuz, insanlann telefon bağlantılarını yanlışlıkla kesiyorsunuz ve en temel komutları anlamıyorsunuz. Patronlannız çılgına dönüyor. *Ne demek onu beklemede bıraktım? Onu bağlamanı söylemiştim! Regehr dosyası nerede? Faks makinesinin içinde silginin ne işi var?*

Sonra, son aptallık hamlenizde, bir gece ön kapıyı kilitlemeyi unutuyorsunuz ve hafta sonunda ofis soyuluyor. Sizi kovarken kızgın bile değiller, daha ziyade, kafaları karışmış gibi. Sizi eve sırtınızı sıvazlayarak ve "iyi şanslar" dileyerek gönderiyorlar.

Hisseler yükselmeye başlıyor. Her gün, iki puan. Her sabah İÇ

çamaşırlarınıİ evin içinde dans ediyorsunuz. Umut ettiğiniz kadar yükselmiyor ama olsun. kadar kalantor, para babası olmuyorsunuz ama *süper star* olarak mesleğinizi sürdürmenize yetecek kadar paranız var.

Büyük, süslü bir halkla ilişkiler uzmanı tutuyorsunuz ve bu reklamcı sizi “oyunculukla ilgilenen ve Kenned/lerden daha fazla parası olan Amerika'ya taşınmış bir Hollandall düşes" olarak tanıtıyor. Eski Kennedy’ler. Hollanda'da aristokrasi olup olmadığından emin bile değilsiniz ama önemli değil. Hollywood'da hiç kimse katı gerçeklerle ilgilenmez; onların para birimi dedikodu ve hikâyelerdir.

Halkla ilişkiler sorumlunuz (siyah bir labradoru var) Köpek Gündüz Bakımevi Kroket yarışmasında bir rol dağıtım yönetmeniyle buluşuyor (Buldok-tazı karışımı bir köpeği var). Bu yönetmen ikinci yönetmenin (anal salgı bezi şiş bir Alman çoban köpeği olan) kulağına fısıldıyor ve ikinci yönetmen sizin fotoğrafınızı Steven Spielberg’e götürüyor (kedisi var). Fotoğrafınız, piyango topu gibi elden ele dolaşıyor ve bir sebeple, sizi *Weevils! (Buğday Bitleri)* adında bir filmin başrol oyunculuğu için seçmelere çağırıyorlar. Mısır gevreklerindeki o küçük böceklerin mutasyona uğrayarak, bir kötü ve bir de iyi - biri insan ırkını yok etmekte kararlı, diğeri de kurtarmakta kararlı - iki farklı kabile oluşturması hakkında erotik bir korku filmi. Sizin rolünüz, kötü kalpli buğday bitlerinden biriyle evlenen ve yedinci sınıftaki zeki fen öğrencisi tarafından evlendiğ bitin kötü olduğuna ikna edilmesi gereken genç seksi MILF.

Rolü alıyorsunuz. Sevinçten deliye dönüyorsunuz ve hemen bir menajer bulmayı ve Melrose’de gıptayla istenen kaş şekillendiricilerinden birinden randevu almayı başarıyorsunuz. Çekimler hemen Hawaii'de başlıyor ve her sabah dört saat makyaj bölümünde peruğunuz takılıyor, teniniz güneş görmemiş hale getiriliyor, beniniz yapılıyor ve dudak protezi takılıyor. (Dudaklannızın daha dolgun olmasını istiyorlar. Çok dolgun değil, sadece yüzde 73 daha dolgun.)

Fazla diyalogunuz yok. Fatih kral buğday biti sizi buharlı bir duş

sahnesinde ele geçirinceye kadar birkaç kez, "Hayırl Yapmal Durl" diye tekrarlıyorsunuz ve sonra da, "Aman Tanrıml Mısır gevreği kahvaltılarının sadece çocuklar için olduğunu sanıyordum!!" diyorsunuz ve ikiniz de gülüyorsunuz, zira oğlunuzun kahvaltıda yediği mısır gevreğini radyoaktif fen deneyine dökerek bu buğday bitlerinin mutasyona uğramasına siz neden oldunuz.

| Bu filmden sonra kayda değer başka rolünüz olmuyor, (filmin I yapımcıları galanın açılış gecesine gelmemeniz gerektiğ'ni açıkça I belirtti ama nedenini bilmiyorsunuz.) Sonra başka bir fırsat yakalamak için Wobbly Jamboree adında, ülkeyi dolaşarak, pembe şişme gömlekler giyen ve çılgınca bağıran çocuklarla dolu konser salonlarında ^*Let's Do* the Jumbly Dancel" ve “Big Purple Poo'gibi şarkılar söyleyen bir çocuk grubuna katılıyorsunuz.

Başlangıçta tuhaf bir anlaşma gibi görünüyor ancak parası muhteşem. Bütün yapmanız gereken, şişirilebilir pembe elbise giyip, daha önce kaydedilmiş olan plastik palmiye ağaçlanndan haykıran müziğe dudak uydurmak. Arada bir de büyük altın dilek çubuğuyla *Dingi* diye üçgeni çalmak. Sonra, bir gösteri sırasında Tutuşabilen Deve Bayan Pammel, “kazara” üçgeninizi deve ayak parmağına düşürdüğünüz için gelip sizi numaradan dövüyor. Çocuklar buna bayılıyor.

Wobby Jamboree, biletleri tamamen satılan arenalarda söyle meye, platin albümler çıkarmaya ve hayran mektuplanyla dolu kocaman posta çuvalları almaya başlıyor. Bir çocuk grubunun bu kadar büyüyebileceği kimin aklına gelirdi? Grubun tek kadın üyesi siz olduğunuz için (erkekler erkek olduklarına yemin ediyor ama o kadar efemine görünüyorlar ki ne olduklarından emin değilsiniz), sekiz yaşındaki oğlanlardan aşk mektupları almaya ve grubun menajeri Marvin’den gerçek bir yıldız muamelesi görmeye başlıyorsunuz.

Gittiğiniz her mekâna sizden önce ulaşması gereken ve soyunma odanızda olmasını istediğiniz şeyleri listeleyen eğlence sözleşmesinde daha fazla şey talep etmeye başlıyorsunuz. Her biri kendi

Gümüş kovasında soğutulacak üç şişe şampanyanız olması gerekiyor.f gümüş. Asla plastik değil. Ayrıca bir düzine beyaz gül ve yirmi yaşından büyük, yetmiş kilodan ağır olmayan bir erkek asistan istiyorsunuz. Bu asistan formda olmalı, çok formda olmalı. Bir de, bir kutu Godiva çikolata istiyorsunuz, açılacak ve fındıklı olanlar çıkanlacak. O kadar para bol miktarda şekerleme alabiliyor.

Gruptaki çocuklar ise, lanet olası pembe şişirilebilen gömlekleri ye bançolarıyla... *Ne yani, sizinle dalga mı geçiyorlar*? Sigara içmiyorlar, küfür etmiyorlar veya içki içmiyorlar... Yakınacak hiçbir şeyleri yok, artık gösteriden sonra onlarla beraber takılmıyorsunuz bile. Onların yerine, ışıkçılarla, dövmeli ve keçi sakallı, iri yarı, kaslı adamlarla takılıyorsunuz.

Çok ileri gidiyorsunuz. Gösteriden önce Frankie'yle, spot ışık operatörüyle kafayı bulmak iyi bir fikir değildi. Evet, herhalde bu yüzden sırasını kaçırıyor ve sonunda Bay Pickles'i solo "Choo Choo Baby" performansında zifir karanlıkta bırakıyor. Ve hayır, kuliste hem kamera taşıyıcısı operatörü, hem de kamera kontrol operatörüyle aynı anda seks yapmak da akıllıca bir hareket değildi ama sarhoştunuz ve nasıl karşı koyabilirdiniz? Üç aydır yoldasınız. Ve bir kız kamera taşıyıcısı operatörü ile kamera kontrol operatörü arasında nasıl hata yapabilir? Şey, Marvin böyle düşünmüyor. Sizi süper-çiftgöz hapsine alıyor.

İşte o anda kızınız geliyor ve ortalık cehenneme dönüşüyor. Anlaşılan, daha önce hayatınızda görmediğiniz ve şimdi on altı yaşında olan kızınız çok kızgın olduğundan, *Tabloid!* dergisine giderek sizin annesi olduğunuzu, istenmeyen bir hamileliğin sonucu olduğunu, babasının bir hademe olduğunu (bütün bunları nasıl öğrendi?), onu istemediğinizi ve fırlatıp attığınızı anlatmış. Eh, hademe konusunda hatalı değil ama neden dikkatleri bu konuya çekiyor?

Eğer *Tabioid!* dergisi gecenin üçünde bir kamera ekibi gönderip, elinizde yanm şişe Absolute Ahududu ile sizi körkütük sarhoş yaka-lamasaydı, bir şeyleri düzeltebilirdiniz. Size bağırıyorlar ve başınız

ağrıyor - aynı anda hem sarhoşsunuz ve hem de akşamdan kalma-Siniz - ve birisi *Kızınız!* ve *Hademenin bebeği!* diyor. Anlayamıyor, sunuz ve saçları bigudili bir albino gibi kameranın lensine bakarak “Ne?" diyorsunuz. “Hademe bebek geri mi geldi? Nereden geliyor?"

Böylece, sadece parlak kâğıtlarda değil, gazete kâğıtlarında da manşetlere çıkıyorsunuz: WOBBLY JAMBOREE ŞARKICISI HADEME BEBEĞİNDEN UTANIYOR! ve VARİLDEKİ BEBEK GERİ DÖNDÜ! Adını bile sormadınız (Alisia olduğunu söylüyorlar ama aslında onunla gerçekten hiç tanışamıyorsunuz) ve *Alisia* sizi saçma sapan bir nedenle mahkemeye vererek, sahip olduğunuz her kuruşu alıyor. Kalanın iliğini de avukatlar kurutuyor ve her şey söylenip bittikten sonra, Wobbly Jamboree’den kovuluyorsunuz ve şimdi size yedi yaşındaki kızgın çocuklardan torbalarla mektuplar geliyor.

Tanrım, para kalmayınca eğlence de olmuyor. Bütün eski arkadaşlarınız bir anda ulaşılamaz oluyor. Alisia sizi geri aramıyor. *Kaybedenler de Kazanabilir* geri dönüş turunuzu açıklayan ve Sinatra’nın “That’s Why The Lady is a Tramp" şarkısını sizinle birlikte sahnede hem çocuklara hem de yetişkinlere söylemek üzere Hademe Bebeği de davet eden (bu ismi yok saymak yerine neden kucaklamayasınız?) bir basın duyurusu hazırlıyorsunuz. Ancak basın duyurusuna yetişemiyorsunuz; onun yerine bir ağaca çarpıyorsunuz. Önce kayıtlara ‘trafik kazası’ olarak geçiyor ama inceleme lerin ardından sorgu hâkiminin ofisinde, ‘ateşli silahla cinayet' olayına dönüşüyor. Birisi sizi arkadan, tam omurganızdan vurmuş. Kim olduğu hiçbir zaman bulunamıyor. Sizi vurmak isteyen o kadar çok insan var ki polis nereden başlayacağını bilemiyor.

171

104. Bölümden...

Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir şirketin hisselerini alamazsınız. Ya her şeyi kaybederseniz? Uğruna bu kadar çok çalıştığınız her kuruş, yaptığınız her küçük hamle? Hayır. Pişman olmaktansa, temkinli hareket etmekte yarar var. Parçalanmayacaksınız. Siparişi vermiyorsunuz ve sabırla, sizin dikkatli yöntemlerinizin, lanet olası doğru yöntem olduğunu gösterilmeyi bekliyorsunuz. Bekliyorsunuz.

Ve bekliyorsunuz...

Ve bekliyorsunuz...

Ve bekliyorsunuz...

Ve bekliyorsunuz...

Hisse senetleri fırlıyor. Tavan yapıyor. İlk üç haftada beklentilerin çok ötesine geçiyor. Felç geçirmiş, kalp krizi geçirmiş, piyango biletinizi kaybetmiş gibi hissediyorsunuz. Nasıl bu kadar aptal olabildiniz? Bir risk alabilseydiniz, milyoner olabilirdiniz. Bu nedenle, ofisteki kızlardan biri, "vahşi kızlar hafta sonu" için Tijuarıa'ya g't-mek isteyip istemeyeceğinizi sorunca, kendi kendinize düşünüyorsunuz, *Tijuana. Tabii. Kendimi teselli etmek için.*

O Cuma günü arkadaşınızın altın rengi Toyota Prius arabasına

eşyalarınızı yüklüyorsunuz ve Meksika sınırına ulaşmak için hızla otobana çıkıyorsunuz, içerek unutmaya çalışacağınız bir sürü üzüntünüz var. Evlatlık verme, hisse senetleri... Daha başka ne ters gidebilir?

Birçok şey ters gidiyor. (Asla 'daha fazla ne ters gidebilir' diye sormayın!) Sokakta bir taco arabasından çok şüpheli bir yemek yiyip, sonra üç tane uzun Katrina Kamikaze (votka, rom, tekila ve Triple Sec likörle, buzun etrafında yüzen küçük plastik oyuncaklar) içiyorsunuz. Senyor Toadstools'da arkadaşlarınızı kaybediyorsunuz ve sonra park yerindeki arabanın içine defalarca kusuyorsunuz.

Kusmak istiyorsunuz. *Çok fazla içmekten kaynaklanan bir kusma isteği* değil, *Montezuma'nın intikamından ve hem de çok fazla içmekten kaynaklanan bir kusma isteği.* Olabilecek her delikten patlıyorsunuz. Kalabalık sokaklarda yolunuzu bulmaya çalışıyorsunuz ama otelinizi bulamıyorsunuz. Lanet olası bir tuvalet bulmanız gerekiyor. Ama tabii, yok. Bu nedenle okyanusla yetinmek zorunda kalacaksınız. Otelinizde sadece birkaç sokak ötede olduğunu *düşündüğünüz* geniş, ışıl ışıl marinaya doğru sendeliyorsunuz. Otelin adı *El Sueno* muydu? *El Strella?* Artık umurunuzda değil. Sadece huzur içinde kusmak istiyorsunuz.

Okyanus hiç bu kadar güzel görünmemişti. Büyük tuzlu bir tuvalet gibi. Bütün içinizi rıhtımın kenarından boşaltıyorsunuz ve sonra da, sürünerek suda hafifçe salınan küçük sandala biniyorsunuz. Ayaklarınız oturma kısmında, başınızın altında eski solgun bir can yeleği. Huzurlu ve güvenli hissediyorsunuz. O anda bütün bunlardaki komikliği görüyorsunuz. Yıldızlar bulanıklaşırken ve kumsalda yakılan bir ateşin kokusu size doğru süzülürken kahkahalarla gülmeye başlıyorsunuz. Hayat, kötü olduğu zaman bile güzel. Derin bir uykuya dalıyorsunuz ve rüyanızda, istediğiniz yere kusmanıza izin verilen bir treyler parkındasınız.Sabah olunca, parlak güneş ışınları göz kapaklarınıza çarpınca, gülümseyerek geriniyorsunuz. Dışarıda, sıcakta ve hayatta olmak

Çok güzel geliyor. Sizi ektikleri için arkadaşlarınızın başı büyük Jerde girecek. Her tarafınız ağrıyor ve gıcırdıyor. Doğruluyorsunuz ve gözlerinizi ovuşturuyorsunuz. Gördükleriniz hiçbir anlam ifade etmiyor- Gözlerinizi tekrar ovuşturuyorsunuz ve kısıyorsunuz.

Karşınızdakini açıklayamıyorsunuz. Dün gece uyuya kaldığınız aynı sandaldasınız ama aynı yerde değilsiniz. Her yanınızda, görebildiğiniz her yönde açık deniz var. Geniş, lacivert, açık deniz. Sandalı sallamamaya çalışarak, oturduğunuz yerde hızla dönüyorsunuz... Sandal bile değil! Kayık... O anda kayıkta motor veya kürek olmadığını fark ediyorsunuz. Karanın ne tarafta olduğu hakkında hiçbir fikriniz yokken, okyanusun ortasında sürükleniyorsunuz.

Paniklememeye çalışıyorsunuz. Aldığınız bütün hayatta kalma eğitimini hatırlamaya çalışıyorsunuz... Lanet olsun, neler oldu? Birisi sizi çözdü mü? Sandal başından bağlı bile değil miydi? *Bunu fark edemeyecek kadar sarhoş muydunuz..?* işte o anda boncuklu çantanızın, içinde cüzdanınız, ehliyetiniz, bütün paranız ve pasaportunuz olan çantanın kaybolduğunu anlıyorsunuz. Gitmiş. Her şey. Panik, nefes alma, ağlama. Gözlerinizi kapatın ve sayın. Gözlerinizi açın ve rüyanın bitmesini bekleyin. Lütfen! *Ulu Tanrım.* Başka gemileri beklememiz gerekiyor, değil mi? Başka tekneleri? *Başka tekne yok.* Kara yok, hiçbir şey yok. Akıntı sizi istediği yere taşıyor. Güneş sizi kabartıyor, başınıza vuruyor ve yüzünüzü, dün gece ayaklarınızı koyduğunuz küçük tahta bankın altına saklıyorsunuz.

Yanıyor. Her taraf yanıyor. Sanki orada bir şey varmış gibi ama sonra kayboluyor. Dizlerinize sarılıp sallanıyorsunuz. Dua ediyorsunuz. Yüze kadar sayıyorsunuz, "Amazing Grace" şarkısını söylüyorsunuz. Acaba yüzseniz mi? Ne tarafa? Sandalı arkanızdan çekip, yorulunca içine girip dinlenseniz? Bu çok saçma. Düşünün, iç dünyanızı bulun, gözlerinizin içindeki ışığa odaklanın. *(Her tarafta ışık* var! Göz *kapaklarınızı zorla açıp, beyninizin içine sızmaya çalışmak gibi/)* Dinlenin. Susadınız. Boğazınızda bir gıdıklanma, bir damla, kaşıyan bir pençe gibi. Deniz suyu içmeyin! 0 kadarını biliyorsunuz.

Uyuyorsunuz.

Uyandığınız zaman aynı gün mü, ertesi gün mü, anlamanıza İm. kân yok. Ellerinizi suya daldırıp, yüzünüzü ıslatıyorsunuz. İyi geliyor, Susuzluğunuzda artık bir sıcaklık var. Biber gibi. Ağzınız, boğanızın, diliniz... her şey ısınmış, sanki içi dışı yanıyormuş gibi.

İşte o anda yunusu görüyorsunuz. Dönüyor, tekrar suyun içine dalmadan önce karnını gösteriyor. Yunuslar sandalınızın hemen yanında yüzüyor! Meraklı, tatlı şey! *Sizi görebiliyorum! Evet!* Kurtulacaksınız. *Yunuslar bir şeyler yapar.* Yunuslar insanları kurtarır, Sonarları, radarları, klikleri, ıslıkları var ve insanları korurlar. Discovery Channel'de seyrettiğiniz programlar aklınıza geliyor.

Kendinizi daha iyi hissediyorsunuz. Bir şey yapabilmeniz gerekiyor. Yunuslar sandalınızın yanında sürü halinde yüzüyor, bir akıntı içindesiniz... ve akıntılar bir yerlere ulaşır. Yalnızca dayanın, bir yerlere geleceksiniz. Ama bu baş ağrısı. İç ısınızı düşürmeniz gerekiyor. Sandalın yan tarafından yavaşça kendinizi suya bırakıyorsunuz ve suyun serinliği sizi canlandırıyor. Rahatlıyorsunuz. Nefes alıyorsunuz. Bir elinizle sandala tutunup yavaşça suyu adımlıyorsunuz. *Dayanın.* Birisi gelecek. Suya biraz daha dalıyorsunuz. *Ne kadar serini* Suyun daha da serin olduğu derinliklerde yüzebilmeyi diliyorsunuz. Sonra bacağınızda bir sıcaklık hissediyorsunuz, bir şey çekiştiriyor gibi. Keskin bir acı. Sizinle birlikte sürü halinde yüzen balıklar... yunus değildi.

172

105. Bölümden...

Kimseye haber vermeden randevuyu alıyorsunuz, sizi kimsenin caydırmasını istemiyorsunuz. Tecavüz sonrasında bebek doğurmayacaksınız. Tecavüz bebeği doğurmayacaksınız. 0 kelime. Sözlükte baktınız, on dört değişik tanım var. Tecavüz, "tecahül" (öğeler arasında uyum) ve "tecdit" (yenileme, tazeleme) arasında yer alıyor. (Bu durumda, yenileme, gidip bir yarı-otomatik silah alıp, vurmak olabilir.)

Hâlâ merak ediyorsunuz: Neden Yeminli Gardiyanlar Evi'nde daha önce hiç hamile kalmadınız? Hiç prezervatif kullanmadınız. Bir kere bile. Ama hiç kimse hamile kalmadı... Summer sizi halle-dinceye kadar. Sizi besledikleri o yulaf lapasında doğum kontrolü mü vardı? Suda? Oradan ayrıldığınız zaman, ilacı bırakmış oldunuz da haberiniz mi olmadı?

iki şekilde de, kelimeler doktorun ağzından dökülmeden önce hamile olduğunuzu biliyordunuz. Pantolonlarınız sıkmaya, yemeklerin tadı tuhaflaşmaya başladığında anlamıştınız. Ama akıllısınız. *Akıllı, akıllı, akıllı* ve hiç kimseye tek kelime etmiyoısunuz. Ağlamıyorsunuz, soru sormuyorsunuz. Arabayla şehrin diğer tarafında, sarı sayfalardan bulduğunuz bir kliniğe gidiyorsunuz ve Salı günü kürtaj yaptırmak için randevu alıyorsunuz. Harika. Salı gününe kadar hamilesiniz.

Arabayla giderken içinizde büyük bir öfke birikiyor. Telefon reh herlerini ortaya ikiye bölmenize ve tek elinizle gazoz tenekelerini ezmenize imkân veren bir güç oluşuyor. Kliniğe geldiğiniz zaman ellerinde pankartlar bulunan iki kadın var. Pankartlan BEBEĞİNİZİ ÖLDÜRMEYİN diyor. Bu iki kadın aslında *kürtaj kliniğinde* gözcülük *yapıyorlar.* Eşyalarınızı toplayıp, iş yerinde ilerlerken, iki yaşlı kadın koşarak yanınıza geliyor, herhalde sizi korkutacaklarını sanıyorlar ama fark etmedikleri şey, s *izin* aceleyle *onların* yanına gidiyor olmanız.

“Adınız ne?” diye soruyorsunuz daha yaşlı olana, ağzını açmasına fırsat vermeden.

“Efendim?” diye boğuk bir ses çıkarıyor.

Tekrar ediyorsunuz, “Adınız ne?"

Yüzünü buruşturarak cevap veriyor. “Mary Jane.”

“Çok güzel," diye fısıldıyorsunuz, “Tıpkı ayakkabılannız gibi,’ Sonra ona, gardenya parfümünün kokusunu alacak kadar iyice yaklaşıp, “Hamileyim," diyorsunuz. "Ve şimdi kürtaj olmaya gidiyorum. Bilmenizi istedim. Bebeği kovaya atmadan önce, Mary Jane adını vereceğim."

Kadın arı yutmuş gibi bakıyor. Dehşet içinde. Kendinizi şimdiden daha iyi hissediyorsunuz. “Erkeklerin, bir kadının bebek sahibi olmak için uygun zaman olmadığını bilmesini anlamamasını kabul edebiliyorum," diye gürlüyorsunuz geri çekilen Mary Jane'ye, “Ama bir kadın? Bir başka kadını yapması gereken şeyden alıkoymaya çalışan bir kadın? içimde yaşamasına izin vermemem gereken bir tümörü veya kanseri almama engel olur muydunuz? Kendi cinsinize ihanet ediyorsunuz. Kalleşlik bu. insanı sırtında vurma orospuluğu.” Şimdi çok daha iyi hissediyorsunuz. Acele ederek, yüreğinizde bir şarkı, zıplayan adımlarla kliniğe giriyorsunuz. Canım Mary Jane.

Klinikte, orada arzunuz dışında olmadığınızı anlamalan için, ön-

bir danışmanla görüşmeniz zorunlu. Bu durum karşısında, neredeyse kahkaha atacaksınız. (Voo, hayır, inanın bana, burada olmayı *Çok istiyorum*! Benim için büyük ve lanet olası bir onur!) posyalara, formlara, evraklara ve imzalara ihtiyaçları var. Sonunda, Marina adında dolgun dudaklı ve gözleri dolu dolu İspanyol asıllı güzel bir kadın olan danışman sizi küçük ofisine alıyor. Size birkaç soru soruyor, *yalnızca prosedür gereği,* ancak soru listesinde, Son altı *ayda kaç defa korunmasız yaptınız? Bu yıl kaç tane cinsel partneriniz oldu*? gibi soruların bulunması bir teli tetikliyor, gömülü olan bir sigortayı attırıyor ve kurduğunuz baraj, bir bir, kiremit kiremit yıkılıyor. Her şeyi anlatıyorsunuz.

Kendinize hâkim olamadan ona her şeyi, her şeyi anlatıyorsunuz. Zavallı kadın. Dizlerinizi birleştirip, yumruklarınızı sıkıp konuşuyorsunuz, anlatıyorsunuz, kızıyorsunuz. *Sanat okulu, video, Guy Moffatt, Yeminli Gardiyanlar, Ev, Summer...* Ama sözünüzü kesmiyor ve soru sormuyor, sadece o dolu, anlamlı gözleriyle başını sallıyor ve size izin veriyor.

Her şeyi açığa çıkarıyorsunuz. Parça parça.

Size öğüt vermiyor veya hor görmüyor, yalnızca bitirmenizi bekliyor. Konuşmanız bitince, sizi işlem odasına götürüyor. Hemşireler sıcak, doktor kibar davranıyor. Ayaklarınızı masadaki ayaklıklara koyuyorsunuz. Küçük bir vakum sesi, bir çimdik duygusu ve işiniz bitiyor. Tam olarak sekiz dakika sürüyor, "içinizden ne çıkardığımı görmek istiyor musunuz?" diye soruyor doktor. *Deli mi bu? Kürtaj karşıtı mı? Bu onun numarası mı; kürtajları yapıp sonra, ona giden kadınları korkutmak? Kim olduğunu sanıyor bu adam?*

"Tabii," diyorsunuz. "Bana her şeyi gösterebilirsiniz."

Gösteriyor. Size, ortasında küçük yarı-saydam kırmızı bir disk bulunan bir alüminyum tepsi gösteriyor. Disk jöleden yapılmış gibi görünüyor ama son derece düzgün. Tuhaf bir tıbbi madde değil, materyal değil, bebek kolu veya bacağı da yok. "Hamilelik bunun içinde büyüyecekti. Bunlar toplanan hücreler."

•O kadar mı?' diye soruyorsunuz ona. "ilan tahtalarının söylediği gibi kalp atışlan veya parmak izleri yok mu?'

Doktor kahkaha atıyor. "Yok öyle bir şey."

Sonrasında, kendinizi rahatlamış hissediyorsunuz. Hafiflemiş. Sanki kötülükler içinizden atılmış gibi. Size özgürlük ve enerji veriyor, yıldız yağmurları gibi güç veriyor. O kadar ki, arabayla evin önünden geçiyorsunuz. Anne babanızın evi değil, Yeminli Gardiyanlar Evi'nin önünden. Yabancılığının aşinalığı. Beyaz kepenkler. Veranda. Ön çimlerde çalışan Summer. Bahçeye bakıyor, inanılmaz Bahçedeki tecavüzcü. O dikenlere dikkatli dokun, akıllıca buda. Onu uzaktan seyrediyorsunuz. Motosikletini arkaya park etmiş. Pırıl pınl, yeni yıkanmış. Aklınıza bir fikir geliyor. Açık, olağandışı, eksiksiz. Sanki ilahi melek projesini getirmiş gibi.

Gizlice arkaya dolanıp, motosikletinin yüksekliğini ölçüyorsunuz kesin ölçüleri alıyorsunuz. Sonra jilet kadar keskin tel ve çivi satın alıyorsunuz. Her şeyi nakit parayla ödüyorsunuz. Ertesi gün geri gelip, Summer'in çıkmasını bekliyorsunuz. Sonra dar sokağa iki tane büyük gözlü kanca yapıyorsunuz ve tam kafa hizasından, dikenli teli geriyorsunuz. Güneşte görünmüyor. Neredeyse görünmüyor.

Gazetelere göre, Summer Vespa'sıyla hızla ara sokakta ilerlerken, son dakikada teli görmüş ve kıvırmış olmalı. Bunun sonucunda tel tam gözlerine denk gelmiş. Planladığınız gibi temiz bir şekilde başını koparmamış. Sadece gözlerini çıkarmış; böylesi de fena dep. Kısa, tıbben karmaşık hayatının geri kalanını tedavi merkezlerinde ve rehabilitasyon kliniklerinde geçiriyor. Birkaç yıl sonra, sol gözünün kısmen görmesini sağlayabilecek tartışmalı bir işlem sırasında ameliyat masasında trajik bir şekilde ölüyor. Onu siz öldürmediniz. Cerrah öldürdü.

Siz uzun süre yaşamaya devam ediyorsunuz. Evleniyorsunuz, ilkokula gidiyorsunuz, kendi emlak işinizi kuruyorsunuz, iki çocuk sahibi oluyorsunuz ve onları çok seviyorsunuz. Ölümünüz bir trafik

kazasında oluyor ve yolcu koltuğunun açık penceresinden uçarken son düşünceniz, iki çocuğunuz, sevgili kocanız veya şahane uzun dayatınız hakkında olmuyor.

Hayır. Son düşünceniz, tecavüzcünüzü öldürme fırsatını bulduğunuz İçin ne kadar şanslı olduğunuz. Bu, her kadının tatması gereken bir mutluluk. Maya Angelou şöyle yazmış: *Üzüntünün mutfağında yaşadım* ve *bütün tencerelerin dibini sıyırdım.* Siz şöyle diyorsunuz: *Tecavüzcümü görmeye gittim ve canına okudum.*

Mutlu bir şekilde ölüyorsunuz.

173

105. Bölümden...

Kürtaj yaptıramıyorsunuz. Buna inanmıyorsunuz. Bütün yapabildiğiniz, doktorun size hamilesiniz dediği anı aklınızda tekrar tekrar canlandırabilmek. (işaret lambaları, karanlığa geçiş. Düşüş.) Sizi dürtükleyerek uyandırdıkları zaman, herkes aynı anda konuşmaya başlıyor.

Karanlık odalara bağlanan karanlık odalar. Herkes terlik giyiyor, Şşş, şşş, *uyuyor.* Bütün ev sular altında. Herkes çok sessiz. *Uyuyorsunuz, uyuyorsunuz.*

Altı ay sonra, karnınızdan cılız, kırmızıya bulanmış, siyah saçlı, bağıran bir şey çıkarılıyor, ilk düşünceniz: *Öldür onu.* Ameliyathanede bulunan herkeste sıkıntılı bir gülümseme. Fotoğraf ister misiniz? Tanrım. (Birisi o lanet olası şeye isim koyuyor. Umurunuzda değil. *Tecavüzcünün bebeği* adını verin. *Bob* adını verin.) Adını Mark koyuyorsunuz. Anladınız mı? Mark - damga. Bir kâğıdın üzerindeki damga. Bedeninizdeki damga. Harika bir durum. ***Damğah*** *kadın.*

Tek başınasınız. Siz ve siyah saçlı bebeğiniz. Sizin siyah saçlar

Nız yok. Anneniz ve babanız siyah saçlı değil; tanıdığınız hiç kimsenin siyah saçları yok ama küçük minicik bebeğin var! Siyah saçlı bebek bağırmayı seviyor. Siyah saçlı bebek uyumayı sevmiyor.

•Bebeğe ne yapıyorsun böyle?" diye bağırıyor anneniz ve bebeği alıp götürüyor. Ağlıyor. Bu bir canavar bebek. Böyle şeyler duymadınız mı? Yürümeyi öğrenmeden önce ateş yakmayı öğreniyorlar. Boklarını bulaştırıyorlar, boklarını yiyorlar, başka çocukların yüzüne vuruyorlar, ısırıyorlar, tekme atıyorlar, bağırıyorlar, küfür ediyorlar, hayvanlara zarar veriyorlar...

Sokaktaki insanlar size bakıyor. Kötü *anne.* Kreşteki anneler yakınınızda fısıldaşıyorlar. *Kötü anne.* Tarihin hiçbir döneminde, canavar bebeğin hatası olmuyor; hep *annenin* hatası, ikiniz birbirinize bağlısınız. Koparılamayacak şekilde bağlısınız. O sizsiniz, siz de o. Bir kadının en önemli işlevinin doğurmak olduğu yolundaki düşünce. Sanki hiçbir değeri olmayan bir üreme makinesisiniz. Keşke. Keşke bununla onları tehdit edebilsek; el pençe divan durup sızlanmak yerine, tanrıymış gibi, ırkın koruyucusuymuş gibi, üstünlük taslayabilsek.

Shop Mart'tan bir tabanca alıyorsunuz. Bu son seçenek. En azından sizin. Yeminli Gardiyanlar artık bunu mahvedemez. Yanınızda kötü insanlar yok. *Cleopatra, Kurt Cobain, Vincent van Gogh,* 5nest *Hemingway, Hunter S. Thompson, Marilyn Monroe.*

Parlak şeyi banyoya götürüyorsunuz, küvete uzanıyorsunuz ve yüzünüze nişan alıyorsunuz. Namlusu simsiyah. Canavar bebek ağıyor. Hep ağlıyor. Sizi izliyor.

Tetiği çekiyorsunuz. Hiçbir şey olmuyor.

Daha kuvvetli çekiyorsunuz. Buraya kadarmış.

174

107. Bölümden...

Thompat'la evlenmeye karar veriyorsunuz ama bir kadın, erkeğini işine tercih ettiği anda, başı belada demektir. Başı ağnr, sırtı ağrır, migreni tutar ve diş eti iltihabı olur. Vücudu sağda solda alarmlar vermeye başlar, kaşıntıları, alerjileri tutar ve göz nezlesi olur. Tek taş nişan yüzüğünü alıyorsunuz (pırlantalar bazen ne kadar dikkat dağıtabiliyor!) ve anında bir dizi uzun, sürüncemede kalan, gizemli hastalıklara yakalanıyorsunuz. *Yorgunluk, kırıklık, hafif ateş.* Resim yapmayı tamamen bırakıyorsunuz. Saatlerce uyuyorsunuz, bu aslında iyi, çünkü Thompat ne zaman fırsat bulup eve gelse, kendisini stüdyosuna kilitliyor ve resim yapıyor.

Thompat'la yedi yıl nişanlı kalıyorsunuz. Bu süre içinde o, uluslararası üne sahip bir ressam oluyor, siz de alışveriş merkezinde sanat malzemesi satmaya başlıyorsunuz. Thompat çok cömert, bütün faturaları ödüyor, sizi derenin yanında güzel bir eve taşıyor ve size kullanılmış bir Saab alıyor. Sonra ikizlere hamile kalıyorsunuz. Timothy ve Andrew. Saldırgan, ilgi isteyen bebekler ve devamlı olarak bloklarla birbirlerinin kafasına vuruyorlar, biran bile yalnız bırakıldıklarında bağırmaya başlıyorlar, yanlış marka bezelye ezmesi verilirse, yiyecekleri fırlatıyorlar, istedikleri oyuncak veya herhangi bir şey verilmezse - her an her şey olabilir - kıyametleri koparıyorlar.

Annelik her türlü resmi yapmaktan çok daha zor, daha fazla sa-

çaba ve anlayış gerektiriyor. Bu çocuklar bir felaket. Art arda hareket ediyorlar. Sanki vardiyaları varmış gibi, sırayla sizi delirtmeye çalışıyorlar. Biri kasıtlı olarak salınındı vantilatörün emniyet Kapağını açıp, pervanelere parmağını sokarken, diğeri bütün doldurulmuş hayvanları sıcak küvete atıp "kaynatma" konumuna getiriyor. Bazen onları boğmak istiyorsunuz. Sürekli uyanıklar ve çllık atıyorlar.

Hastalanıyorlar. Her zaman temiz ve doğru ısıda olmalarına ağmen, dang hastalığı dışında akla gelebilecek her hastalığa yakalanıyorlar. Kavga ediyorlar. Çok sakarlar. Merdivenlerden yuvarlanıyorlar, çamaşır makinesinin içinde kilitli kalıyorlar ve bir keresinde, ikinci katın penceresinden Süpermen gibi uçmaya çalıştılar. Devamlı olarak acil servistesiniz; hemşireler çocukları taciz eden bir anne olduğunuzdan eminler, doktorlar iç geçirip onları tekrar tekrar tedavi ediyor.

ilkokula başladıkları zaman inanılmaz oluyorlar. Cezaya kalıyor-hr, uzaklaştırma alıyorlar, kovuluyorlar. Onlara evde eğitim vermeye çalışıyorsunuz ama Thompat'ın stüdyosuna dalıp, boya savaşına tutuşuyorlar. Fransa'dan ithal ettiği Mısır Kırmızısını divana sürüyorlar. Boya fırçalarıyla kılıç düellosu yapıyorlar ve hepsi kırılıncaya kadar birbirlerinin sırtına vuruyorlar.

Thompat, çocukları kontrol edemediğinize inanamıyor. O kadar tor olduğuna inanamıyor. Daha çok çaba göstermeniz gerektiğinde ısrar ediyor ve onlara ilaç vermeyi reddediyor. Giderek evden uzaklaşıyor ve sonunda sizi terk ediyor. Onların yanında, sizin yanınızda olmaya katlanamadığını söylüyor. O gittikten sonra hayat fazla değişmiyor. Anlaşılan, ikizler doğduktan sonra zaten pek fazla evde değildi. Eskiden öğrencisi olan biriyle evleniyor ve ikizler törenden hemen önce, çiçeğini ateşe veriyor. Thompat'ın eski stüdyosuna taşınıyorsunuz ve yeni bir resim serisine başlıyorsunuz. Eski galerinizin sahibi onlara bir göz atmayı kabul ediyor ve baktığı zaman, gerçekten gözleri doluyor. "Geri döndün," diye fısıldıyor. "Bunlar

muhteşem." O sonbaharda size bir sergi açıyor. Sergi epey övgü alıyor ve bütün resimler satılıyor. Eleştirmenler gazetelerinde şirin eserlerinizi tanımlamaya çalışıyor ama bütün ağırlığını yansıtamadıklarını iddia ediyorlar. *Lizzie Borden tarafından yeniden yarılmış haliyle Annelik,* diye yazıyorlar.

Resimlerde, sakin, şık kadınların yaratıcı yollarla çocuklan öldürmesi betimleniyor. Çocukların hepsi bunu hak ediyor gbl görünüyor; yeşilimsi derileri, akan burunları ve çığlık çığğa bağıran bademcikleri olan korkunç veletler bunlar. Öte yanda, kadınlar resimlerde oldukça abes duruyorlar. Üzerlerinde Chanel takımlar ve inci küpeler varken, çocukları kutup ayısı sergilerine itiyorlar, alışveriş merkezlerinin ikinci katındaki pencerelerden İtiyorlar, fırınlara yönlendiriyorlar ve onları kurutma programına koyuyorlar.

ikizler bunun çok eğlenceli olduğunu düşünüyor. Resimlere bayılıyorlar. Aslında, büyüyünce o korkunç kişiliklerinden kurtulup, oldukça sevimli insanlar haline dönüşüyorlar. Timothy NewYork'ta kendi sanat galerisini açıyor, sizin eserlerinizi, babasının eserlerini ve video montajları yapan kardeşi Andrew'in eserlerini sergiliyor. Dördünüz hayatınızın geri kalanında pek sık görüşmüyorsunuz -zira uzaklık, uyumun gerekli bir malzemesi olarak görülüyor-ama sık sık telefonda konuşuyorsunuz ve çocuklar hemen her zaman çocukluklarından, korkunç oldukları dönemden hikâyeler istiyor.

Alexander adında biriyle, üzerinize titreyen ve en tuhaf kaprislerinize katlanan bir şairle yeniden evleniyorsunuz. Bir sergiden diğerine, açılıştan açılışa giderken sizin peşinizde dünyayı dolaşıyor. Resimleriniz giderek daha popüler oluyor ve fiyatları da o oranda artıyor. Bütün ihtiyaçlarınızın karşılanması için her zaman elinden geleni yapıyor; güzel yemekler, bol bol dinlenme ve mükemmel seks. Doğru erkeği bulmak zaman aldı, birkaç yanlış yoldan döndünüz ve çıkmaz sokağa girdiniz ama sonunda kendiniz olmanıza izin veren birini buldunuz. Birlikte, sonraki uzun yıllarınızı yolculuk yaparak, hayalinizdeki evi kurarak, inanılmaz derecede tatlı ve

Hınzır torunlarınıza istedikleri her şeyi alarak geçiriyorsunuz. Hayat çok çok tatlı oluyor. Acayip bir teknede karides barında gıdadan zehirlniyorsunuz ve Virgin Adaları'nda küçük bir hastanede birlikte ölüyorsunuz.

175

107. Bölümden...

Bu adamla evlenemeyeceğinizi anlıyorsunuz, çünkü ne kadar harika bir insan olursa olsun, o aslında sizin düşmanınız. Birisinin bir zamanlar söylediği gibi, düşmanlarınızın kim olduğunu biliyorsunuz çünkü onlar sizi işinizden alıkoyar. Bir zamanlar fırın olan büyük boş depoya tek başınıza taşınıyorsunuz. Bir duvarda devasa Viking fırınlar, diğer duvarda da sanayi boyu paslanmaz çelik tezgâhlar dizilmiş. Deponun geri kalanı başka sanatçılar ve heykeltıraşlarla, video montaj sanatçılarıyla, baskı resim yapanlarla, haritacılarla ve metal işçileriyle dolu. Burası çimentodan yapılmış, sanatçılardan oluşan petekli bir arı kovanı gibi.

Tekrar kocalarını öldüren ev kadınları serisine dönmeye çalışıyorsunuz ama olmuyor. İçinizdeki o öfke uzun zaman önce kurudu ve bu yüzden başka bir şeye ihtiyaç duyuyorsunuz. Binada herkesin yemek yapıp getirdiği partiler düzenlemeye başlıyorsunuz, yirmi otuz kişilik gruplar ağırlıyorsunuz. Bunun için yeterince yeriniz ve malzemeniz var. Anlaşmaya göre onlar mezeleri veya ara sıcakları yapıyor (her hangi bir gecede aynı anda, lazanya, ıstakoz, ananaslı tavuk ve taco yiyebiliyorsunuz) ve siz de tatlı yapıyorsunuz. Limonlu kekler, Hindistan cevizi kremalı turta ve el yapımı fıstık ezmeli çikolata yapıyorsunuz.

Çikolataları yapmayı size büyükanneniz öğretmişti. Benmaride

pershey çikolatasını eritiyorsunuz, ne istiyorsanız ekliyorsunuz Ijgtık portakal kabuğu), sonra karışımı kalıplara (buz kalıplarına) döküyorsunuz, soğumasını bekliyorsunuz, kalıptan çıkarıyorsunuz ve işte hazır. Herkes bunlara bayılıyor ve karışımı daha da mü-kemmelleştirmeye başlıyorsunuz.

Hershey'in çikolataları yeterince iyi değil. Kendi çikolatanızı yapmanız gerek. Bir dağıtıcıdan kakao çekirdeği ısmarlıyorsunuz ve olabilecek en güzel çekirdeğin izini sürüyorsunuz: Venezüella criollo çekirdeği. Ocağınızda küçük öbekler halinde kavuruyorsunuz ve bir şeker yapım tedarikçisinden bazı kalıplar alıyorsunuz. Ancak komşunuz Wednesday (yarı zamanlı eroin bağımlısı, yarı zamanlı heykeltıraş) kalıpların sıkıcı olduğunu söylüyor. Yalnızca çiçek, tavşan ve kalp kalıpları var. Farklı şekillerde olsalar, çikolatanın tadının daha güzel olacağını söylüyor. Size bir hediye getiriyor. Kendi yaptığı ve Ölü Züppeler (küçük kafatasları ve çapraz kemikler), Şeytanın Bebekleri (boynuzlu bebekler), Hasta Kedicikler (Gözlerinin üstünde X'ler bulunan küçük kediler) ve Saf Zehir (Blok harflerle XXX yazılı küçük şişe) adını verdiği bir dizi çikolata kalıbı veriyor.

İlk seri çikolatalarınızı, kalıplarınıza uyacak şekilde yapıyorsunuz. Ölü Züppelerde tarçın ve karabiber var, Şeytanın bebekleri sütlü çikolata, Hasta Kediciklerin beyaz çikolatadan kulakları ve patileri var, Saf Zehir'de ise çikolatanın içine kırmızı-biber karıştırılıyor. Kâğıt imalatçısı olan üst kat komşusu sizin için o şahane siyah, tabut şeklinde kutular yapıyor ve tamamını şehir merkezindeki çikolatacıya götürüyorsunuz. Hepsini satın alıyor ve iki hafta sonra yüz kutu daha ısmarlıyor. Deponuz şeker fabrikasına dönüşüyor. Çikolatalarınızı Cadılar Bayramı'na yakın bir dönemde çıkarıyorsunuz ve elde boyanmış Pollack tarzı çikolatalar yapıyorsunuz.

Bu çikolatalar ödül kazanıyor ve ülkenin hdr tarafına gönderilmeye başlanıyor. Bir mağaza zinciri artık bu çikolataları satmaya başlıyor 're birçok hediye katalogunda yer alıyor. Sonunda kendinizi tekrar resim yaparken buluyorsunuz ama bu sefer çikolata boyuyorsunuz.

Bir kere evleniyorsunuz, boşanıyorsunuz ve tekrar evleniyorsa nuz. iki çocuğu ve Oscar adında bir kediyi evlat ediniyorsunuz Bütün çikolatalarınızın elde yapıldığı (ama neyse ki sizin tarafınızdan değil) bir çiftlikte uzun bir yaşam sürüyorsunuz. Yaşlılıktan ölüyorsunuz ve camdan biblolarla dekore edilmiş, sonradan cennet olduğu anlayacağımız yere gidiyorsunuz.

176

109. Bölümden...

Luis'in yanına taşınıyorsunuz~ve iki ay sonra midenizde hafif bir düğümlenme hissediyorsunuz. Devamlı bir mide bulantısı. Kırmızı şarap içermiyorsunuz. Sürekli yorgunsunuz. Domates, teneke tadında; şarap bozulmuş yumurta salatasına benziyor. Hamilesiniz. Luisçok heyecanlanıyor ama siz emin değilsiniz.

Önce kızınız Rosie doğuyor. Tulumunda kıpır kıpır oynayan yumuşacık bir çocuk. Bir yıl sonra erkek kardeşi Paulie doğuyor. Paulie başından itibaren tam bir haydut; öpücüklere, sarılmalara hiç zamanı yok ve arkasından yüreğinizi sürükleyerek dünyaya balıklama dalıyor. Onları dayanabileceğinizden çok daha fazla seviyorsunuz.

Luis, tıbbi bilgi broşürleri basımında uzmanlaşmış bir matbaa satın alıyor. *Madem göz nezlesi oldunuz, şimdi yapmanız gerekenler. Demek Göğüslerinizi Küçülttürmek istiyorsunuz! Mantar-Amerika'nın Sırrı. Herkes Anjiyoplasti olabilir...* gibi başlıkları olan broşürler. Birçok hastanenin yanı sıra bazı oftalmoloji klinikleri onun matbaasını kullanıyor. Luis uzun saatler çalışıyor ve eve pis, toner kaplı şekilde geliyor. Çoğu zaman sinirli, düzenli yemek yeme fırsatı bulamıyor ve sinirli olduğu zamanlarda çocukları odalarına gönderiyorsunuz. Fakat işler iyi ve Oceanside'de kumsalın yakınında bir ev alıyor. Dar yeşil kepenkleri ve önceki sakinlerinden kaldığı anlaşılan bir sarman ev kedisi olan minik beyaz bir kulübe.

Sevgiliden çok oda arkadaşı olduğunuz bir düzen gelişti$_r$|y$_{0r}$ sunuz. Cinsel hayatınız giderek azalıyor, sadece kuru, günlük konu larda konuşuyorsunuz. *Lavabo pompası nerede? Kablo faturasını ödedin mi? Bebeğin hırkasını gördün mü?* Bu tür şeyler. Onu yak, na çekmek, uzanıp, sürekli olarak kalınlaşan buz duvarını kırmak istiyorsunuz ama sanki her gün yeni bir soğuk tabakası ekleniyor ve bütün yapabildiğiniz, seyretmek.

Sonra bir gün, kumsalda koşarken, size doğru yürüyen tanıdık bir sima görüyorsunuz. Önce çıkaramıyorsunuz ama sonra, en sevdiğiniz suşi restoranındaki garson olduğunu fark ediyorsunuz.Toru. Çok uzun boylu ve eklemli, zarif elleri var. Sizi görünce gülümsüyor. Birlikte sahil boyunca yürüyorsunuz ve iyi restoranlar, iyi yemek arkadaşları, bazı insanların nasıl aynı frekansta olabildiği hakkında konuşuyorsunuz. Siz ikiniz kesinlikle aynı frekanstasınız. Kıvılcımlı bir frekansta.

Çocukluk yıllarınızdan, ilk aşklarınızdan bahsediyorsunuz ve acıklı hikâyelerinizi anlatıyorsunuz. Epeydir böyle bir sohbet etmemiştiniz. İkiniz de hızlı hızlı konuşuyorsunuz, her şeyi dökmeye çalışıyorsunuz. Dalga kıranların üstüne oturuyorsunuz ve okyanusu seyrediyorsunuz. Gömleğinizden bir parça çöp alıyor. Siz onun dizlerine dikkat ediyorsunuz. Zarif, bütünleşmiş dizler. Aslında hayatınızda bu kadar güzel dizler görmemiştiniz.

Toru'yla karşılaştığınızı kocanıza söylemiyorsunuz; söyleyebilirdiniz, onunla tesadüfen karşılaşmanızda yanlış bir şey yok. Ayrıca Luis, her zaman ruhsal olarak konuşacak durumunda değ'l. Ogece eve kirli ve sinirli geliyor, işteki bilmem kime kendisine yine kazık attığı için ve adı neyse, kendi hayatını kurtarmak için bile bir yol izleyemeyen adama küfür edip duruyor. Yatakta dönüyorsunuz ve söylenmesine izin veriyorsunuz ancak bir nedenle, elinizde olmadan gülümsüyorsunuz.

Toru'yla sapa bir kahve dükkânında buluşmaya karar veriyorsunuz. Size Japon baskı koleksiyonunu göstermek için dairesin®

götürüyor ve bundan sonra olanlar, ancak Olimpik bir seks-ton olarak tanımlanabilir. Japon pornosuna yakışır bir şey. işin içinde ipek kravatlar, mutfak masaları ve sebzeler de var. Herkes sizin yaptıklannızı görebilmek için para bile verir.

Toru çok çekici. Dayanılmaz. Onunla tekrar tekrar buluşuyorsunuz, Bu durum günlerce devam ediyor, sonra aylarca, sonra da bir yıldan fazla sürüyor. Luis çok çalışmaya devam ediyor, çocukların okuldaki durumları iyi ve siz de iki kocanızla mutlusunuz.

Aklın neleri bloke edeceğine inanamazsınız, yapmamanız gereken bir şeyi yaptığınız zaman, bellek ve öngörü tatile çıkıyor. Sonra keskin-odaklı panik günü, akılsızlığınızın yarattığı salt rahatlık anı geliyor. O gün hamile olduğunuzu anlıyorsunuz ve babasının Luis mi, yoksa Toru mu olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok.

Doktora bebeğin Asyalı olup olmadığını öğrenmeniz gerektiğini söylüyorsunuz. “Bunu gerçekten anlayabilecek bir test yok,” diyor.

"Kız mı, yoksa oğlan mı olduğunu öğrenmek istiyor musun? Sana onu söyleyebilirim.” Ağlamaya başlıyorsunuz. Asyalı olup olmadığını öğrenemedikten sonra, kız mı, oğlan mı olduğunu öğrenmenin ne yaran var?

Büyük bir oyun bu.

Luis’le kalacaksanız, 190. Bölüme gidiniz (sayfa 551)
Toru'yla kaçacaksanız, 19L Bölüme gidiniz (sayfa 557)

177

109. Bölümden...

Radyo istasyonundaki stajyerliği kabul ediyorsunuz. WLUP şirketinin haber odası, alev almış büyük bir sirk çadırına benziyor, Sıkışık bir odada otuz kişi tıkış tıkış bir şekilde, telgrafla haberleri almaya, süreleri yetiştirmeye çalışıyor, montaj setlerine koşuyor; sayısız toplantılara katılıp duruyor. Masanız yok, size verebilecekle ri fazla masa yok. Diğer altı stajyerle, üzerinde altı tane telefon bulunan kalabalık bir tezgâh üstünü kullanıyorsunuz. Hiç kimsenin size bir şey açıklamaya zamanı yok. Anlaşılan eğitim semineri veya soru sorabilecek bir yer yok, bat-ya da-çık ofis politikası uygulanıyor. Bu durumda tesadüfen bir şeyler öğrenmek veya yolun ortasından defolup gitmek tamamen size kalmış.

Muhabirler kayıt cihazlarını ve mikrofonlarını alıp ofisten çıkıyorlar ve ses alıyorlar. Sonra ham bantları getiriyorlar ve sesi küçük parçalara bölüyorlar, hikâyeyi açıklamak için oraya buraya kendi seslerini ekliyorlar. Yeterince basit ancak kayıt cihazlan güvenilir değil ve karmaşık, ayrıca montajda kullanılan bilgisayarlar Sans-kritçe. Dahası, sistemi öğrenmeye çalışmak için ne zaman bir prodüksiyon bölmesine girseniz, muhabirlerden biri tehlikeli birşekif-de gözlerini yuvarlıyor ve/veya sizi amirine söyleyerek, hikayeleri kesmeye devam edebilmeleri için yoldan çekilmenizi sağlıyorlar.

Bu nedenle, kendi kendinize öğrenebilmek için mesaiden sonra

Da ofiste kalmaya başlıyorsunuz. Herkes evine gittikten sonra montaj odalarına giriyorsunuz. Digiserves, proTools ve kullandıkları diğer inanılmaz derecede karmaşık sistemleri öğrenmeye çalışıyorsunuz. Minidisk kayıt cihazlarından birini elinize geçiriyorsunuz (ya da kilitli olmayan bir çekmeceden “ödünç" alıyorsunuz diyelim). Kayıt yapma denemelerine başlıyorsunuz. Tekrar çaldığınız zaman sesiniz tuhaf geliyor. Yumuşak ve şapşal. Küçük bir kız çocuğu g'bi. Böylece prova yapmaya başlıyorsunuz. Sesinizi bir oktav düşürüyorsunuz ve daha profesyonel çıkarmaya çalışıyorsunuz. Biraz daha iyi oluyor ama asıl sınav, biriyle röportaj yaptığınız zaman sesinizin nasıl çıktığı.

Geceleyin, kimsenin aramayacağı bir vakit, dışarıya bir kayıt cihazı çıkarmaya karar veriyorsunuz. Peki, kiminle röportaj yapacaksınız? Cihazı, üzerine rom sıçrayabileceği veya sarhoş birinin almaya çalışabileceği bir bara götürmeye cesaret edemiyorsunuz. Bu nedenle radyo istasyonunun yakınındaki kahve dükkânına, masa olarak kesilmiş yağ bidonlarının, sandalye olarak eski uçak sıralarının kullanıldığı eski püskü derleme yere yöneliyorsunuz. Orada Mouse adında zayıf, sulu gözlü lise öğrencisiyle konuşuyorsunuz. Biraz gergin ama mikrofona konuşup, sonra tekrar dinleme fikri hoşuna gidiyor. İnsanlar yanınıza gelip onunla konuşurken siz de oturup sohbet ediyorsunuz. Mouse herkesi tanıyor.

Mouse’nin kendi lisesinde alt düzeyde bir metamfetamin satıcısı olduğu, şehirdeki çok sayıdaki “satış cücelerinden" biri olduğu ortaya çıkıyor. Onun adını kullanmamaya söz verdikten sonra, size satış yapmanın nasıl bir şey olduğunu, komuta zincirinin nasıl işlediğini anlatıyor. Malın nereden geldiğini bile bilmiyor; otobüs durağının arkasından, Moses adında bir çocuğun, nakit para karşılığında metamfetamin dolu ekmek torbaları verdiği yerden alıyor. Oldukça yüklü bir ücret alıyor, bunun bir kısmını kendine alıyor, bir kısmını da, her kimse, tedarikçisine ödeme yapıyor.

Hemen her gece Mouse'la çıkıyorsunuz, metamfetamin kulla-

nan çocuklarla, onların arkadaşlarıyla, hatta bu ilgiden hoşlanan Moses'le konuşuyorsunuz. Malı sanayi varoşunda bir İncil üretici, sinden aldığı ortaya çıkıyor. İncillerin içi oyuluyor, metamfetaminle dolduruluyor ve onun için kutulara konuluyor. Evde, satış cücelen için bu kutuları ekmek torbalarına bölüştürüyor. Böylece, bu in takip ediyorsunuz. İncil fabrikasında bir hafta sonu işi buluyorsunuz ve gizlice kayıt cihazınızı içeri sokuyorsunuz. İncilleri kutulayan işçilerle konuşuyorsunuz ve birkaç ay sonra laboratuvarın nerede olduğunu öğreniyorsunuz. Kuzeyde küçücük Montevideo kentinde bir kulübede.

Haber editörüne, onun duyması gereken bir hikâyeniz olduğunu söylediğinizde, ardışık portreler serisi halinde monte edilmiş, altmış saatten fazla kayıtlı bandınız var. Editör bantlarınızı alıyor, size gitmenizi, meşgul olduğunu söylüyor ve siz bekliyorsunuz. Sizin CD'nizi okuyucuya takıp, dinlemesi bir hafta sürüyor. Ancak bundan sonra olanlar sizi bile çok şaşırtıyor. Bantlarınızı alıyorlar, biraz temizliyorlar, kesiyorlar, belediye başkanıyla ve emniyet müdürüyle birkaç röportaj daha yapıyorlar. Sonra sizin serinizi üç hafta boyunca, "Uçanlar" adıyla yayınlıyorlar.

Stajyerliğinizi tamamlayıp muhabirliğe terfi ediyorsunuz ve sizi, şehir içindeki hareketli hayata veriyorlar. *Uyuşturucular, cinayetler,* polis yolsuzluk/an. Eğlenceli şeyler. Hikâye ardına hikâye yapıyorsunuz ve sonunda CNN'de araştırmacı gazeteci olarak çalışmaya başlıyorsunuz. Bölümler üzerinde en ince detayına kadar çalışarak bütün dünyayı gezen elit araştırmacı gazeteci ligine giriyorsunuz. Afrika'da uyuşturucu ticareti, Tayland'daki seks turları, Meksika hükümetindeki yolsuzluklar, Avrupa ilaç kartellerinin serbestleşmesi hakkında haberler yapıyorsunuz.

Hiçbir zaman evlenmiyorsunuz ve çocuk sahibi olmuyorsunuz, ancak anılarınızda (Uzakta Ve Ötesinde, Bir Kadının Araştırmacı Gazeteci Olarak Otuz Yıllık *Yolculuğu* adlı çok satan kitaplar) hikâyelerinizin çocuklarınız gibi olduğunu söylüyorsunuz. Bazıları başa-

nlı, bazıları mücadele ediyor, hepsi dünyaya açılmış, İşlerini yapıyor, internette arşlvlenmiş, siz üzerlerinde çalışmayı bıraktıktan uzun zaman sonra bile insanların düşüncelerini etkiliyor veya değiştiriyor.

Ölmeden bir ay önce, *Time* dergisi sizi kapak yapıyor ve röportajda başarınızın sırrını soruyorlar. “Gölgelerin peşinden gitmeyi hiçbir zaman bırakmadım,” diyorsunuz. “Her zaman karanlıkta kalanları aydınlatmaya çalıştım.”

“Ve artık emekli olduğunuza göre?" diye soruyor muhabir.

■Emeklilik diye bir şey yok. Dışarı çıkarken bile... bütün ışıklarımı yakıyorum.”

178

110. Bölümden...

Taksiye binip Harrington'un, dik çatıları ve beyaz kepenkleri olan düzgün bir sıra halindeki kırmızı-tuğlalı dar binalarda bulunan dairesine gidiyorsunuz. Ne yapacaksınız? Sokakta yürüyen insanlara bakıyorsunuz. Yeşil bir yünlü kruvaze palto giymiş kadın, sarı tulumlu kargo görevlisi. Elektrik telleri üzerinde sığırcıklar. Saat sabahın sekizi. Hava çok soğuk.

Sonra Harrington'u görüyorsunuz. Fotoğraftaki haline benziyor ama daha iri, trençkotla dolanan bir buzdolabı gibi. Harrington saatini kontrol edip, sokaktan aşağıya doğru yürümeye başlıyor, böylece onu ta metroya kadar takip ediyorsunuz. Metroya binip şehre iniyor. Trafalgar Meydanı yakınında parlak bir ofis binasına kadar onu izliyorsunuz. Burada, içeri girecek kadar cesaretiniz olmadığından, binanın adını bir kâğıda yazıyorsunuz ve sokağın karşısında bir kafeye oturuyorsunuz. Dört saat sonra Harrington çıkıyor ve metroyla eve dönüyor. Yüzünde hiçbir sıkıntı ifadesi yok. Bir kadını otel odasında, *gözleri bağlı bir şekilde,* tek başına bıraktığını gösterecek hiçbir ifade yok.

Onu bir hafta süreyle her gün takip ediyorsunuz. Sonra bir gün, onun dünyasını incelemek amacıyla siz olmadan işe gitmesine izin veriyorsunuz. Neden? Bilmiyorsunuz. Çünkü bu bir gizem. O bir gizem. Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorsunuz ve

(bunun en kolay yolunun, çöpünü karıştırmak olduğuna karar veriyorsunuz. Arka taraftaki çöp tenekesinde yağlı bir kâğıt torba içinde buruşturulmuş telefon faturasını buluyorsunuz. İnsanların fiilen sokaklarda bıraktığı bilgilere inanamıyorsunuz. Alternatif posta adresini, kayıtlı olmayan telefon numarasını, hatta Visa kartı numarasını buluyorsunuz.

Çöp hakkında notlar alıyorsunuz. Muz, *balık, acı* sos *seviyor. Çok fazla kâğıt havlu kullanıyor gibi. Çok sayıda araba satış dergisine abone oluyor...* Bütün bu hafiyelik, aşağılanma duygunuzu acı tatlı bir güç duygusuna dönüştürüyor. Bu sefer neler olduğu hakkında hiçbir şey bilgisi olmayan o.

Asıl, dairesine girmeye can atıyorsunuz. İçerideki bilgileri düşünün. *Çorap çekmecesi, buzdolabı, bilgisayarı.* Bu düşünce başınızı döndürüyor. Karşı koyamıyorsunuz. Yaşadığı binanın arkasında bulunan büyük metal çöp kutuları, dikey bir oluğun ve tuğladan yapılmış küçük bir çıkıntının altında duruyor. Eğer çöp tenekelerinin üstüne çıkıp, oluğa tutunursanız ve çıkıntının üstüne tırmanırsanız, kendinizi onun mutfak penceresine çekebilirsiniz.

İçeri giriyorsunuz. İnanılmaz bir şey bu. Nereden başlamalı? Yatak odası. Kiraz ağacından düz yatak, mükemmel bir kuş tüyü yorgan, bir komodin ve üzerinde uyku ilaçları, prezervatifler ve işte! Bir yığın porno dergi. *Sperms of Endearment (Sevgi Spermleri), Heather in Leather (Derili Heather) ve Rimmerama,* yalnızca birkaç tanesi. Bilgisayarı hâlâ açık ve faresine dokunduğunuz zaman uyanıyor. E-posta mesajlarını - size gönderdiği bütün mesajları - buluyorsunuz ve sonra aynı mesajları dünyanın her yerinde *yüzlerce* başka kıza da gönderdiğini görüyorsunuz. Londra'da, Los Angeles'te, Connecticut'ta, Frankfurt'ta, Paris'te ve Kahire'de yaşayan kızlara.

"Seni seviyorum" ve "Hayatımın aşkısın" diyen yüzlerce e-posta. Hepsiyle farklı düzeylerde sanal seks ilişkisi içinde.

Bazıları hâlâ

sohbet aşamasında, bazılarıyla müstehcen ilişki durumunda Bu kadınların çok sayıda fotoğrafı var, bazıları çok hoş, bahçede oturuyor; bazıları çıplak, küvetlere veya araba kaportalarına eğilmiş. En kötü e-postalar, kızların ona âşık göründüğü postalar; ne zaman ziyarete geleceğini, gönderdikleri hediyeyi alıp almadığnı soran postalar.

Yani, elinizde sanal bir avcı var. Ne yapacaksınız? Eh, önce kızlara neler olduğunu anlatmanız gerekiyor. Ama hepsini aldattığını söyleyecek olursanız, Harrington'un saygınlığını mahvetmek isteyen kıskanç bir rakip olduğunuzu düşünebilirler. Hayır. Onlara ciddiye alacakları bir şey göndermelisiniz.

Kimden: Londra Sağlık Hizmetleri

*Kime: Harrington H*******'nin partnerlerine*

*Bay Harrington H******** adında biriyle cinsel ilişkiye girmiş olabileceğiniz kliniğimizin dikkatini çekmiştir. Adınızı müşterimiz vermiştir. Teşhisin ne olduğunu size söylememize izin verilmemektedir ancak kliniğimizin yükümlülükleri doğrultusunda size Bay Harrington H*******'ye cinsel yolla bulaşan çoklu bulaşıcı hastalık teşhisi konulduğunu ve hemen doktorunuzu görmenizi söylememiz gerekmektedir.*

Hemen harekete geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Bay Harrington adına Londra Sağlık Hizmetleri

Bu mesajı, Harrington'un posta kutusundaki bütün kadınlara -annesi dâhil - gönderiyorsunuz. Amerika'ya giden ilk uçağa binip kasabanıza dönüyorsunuz. Utanç içindesiniz ve küçük düşmüş hissediyorsunuz. *Gerçekten başka bir ülkeye uçup, bir otel odasında hiç tanımadığınız birini beklediniz.* Ailenize veya arkadaşlannıza söyleyemiyorsunuz, çünkü o zaman sizden tiksinebilirler. Hayır, sadece ikiniz varsınız. Siz ve küçük kirli sırrınız.

Ve sırları merak ediyorsunuz. Neden söylenmeyi bu kadar çok istiyorlar. Bunlar, parlak kırmızı bir plaj topunu suyun altında tutmaya benziyor. Bir süre yapabilirsiniz ama sonra yorulursunuz, ancak sır asla yorulmaz. Her zaman oradadır, yukarı fırlamaya hazırdır. Dünyada sırrı olan tek kişi siz misiniz? Herhalde başkaları ha vardır. Birisine - herhangi birisine - sırlarını söyleyebilseler kendilerini daha iyi hissedecek olan milyonlarca insan olmalı.

Böylece, herkesin isim vermeden sırlarını koyabileceği bir web sitesi kuruyorsunuz, insanlar sırlarını çeşitli değişik sayfalara koymayı tercih edebiliyorlar, Hüzünlü Sırlar, Çirkin Sırlar, Komik Sırlar, Aşk Sırları, Kötü Sırlar ve Muhtelif Sırlar. Sonra sırları dünyada her hangi biri tarafından okunabiliyor ama sırrın kime ait olduğunu hiç kimse bilmiyor.

Bu sanal bir günah çıkarma hücresi gibi ve siz de rahipsiniz. Gerçekten de bütün sırları dindar bir yaklaşımla okuyorsunuz. Bazıları çok üzücü (On *iki yaşındayım* ve *bugün hamile olduğumu öğrendim...),* bazıları da çok komik (*Bir pet-shop'ta çalışıyorum* ve *bugün bir müşteriye, yalnızca "uyuduğuna" ikna ederek ölü bir kobay sattım).* Yetişkin Sırları kısmını görebilmek için insanların para ödemesi gerekiyor *(Cinsel açıdan hayvanları, herhangi bir hayvana değil, sincapları çekici buluyorum. Nedenini bilmiyorum ama görünümleri mükemmel. Keşke hep onlarla olabilsem. Bunun bir adı var mı*?) Her şey çok güzel gidiyor, web sitesi büyüyor ve güzel bir hayatınız olacak kadar para kazanıyorsunuz. Ama sonra bir gün ekranda sizi huzursuz eden bir sır beliriyor. *Gelecek hafta üç kişiyi öldüreceğim. Adamın biri bu işi yapmam için bana para ᵛerdi. Korkuyorum ama paraya ihtiyacım var.*

Burada sizin sorumluluğunuz ne? Ne yapmanız gerekiyor? Sır sitenizin en önemli özelliği sır olması, işin gerçeği, sistem otomatik olarak yazarın eşi olmayan İP adresini ya da en azından gönderildiği bilgisayarı sırra yapıştırıyor. Sistem yöneticisinin, yani sizin dışınızda bu kimlik numaralarını hiç kimse göremiyor, ancak siz de

onlara hiç bakmıyorsunuz. Zaten baksanız da onlarla ne yapacağı nızı bilmiyorsunuz, bunlar sadece ikili kodla yazılmış anlamsız ra kamlar. Ama bazı insanlar bu adresle ne yapacaklarını biliyor. Bir bilgisayar kovboyu ikili sistemdeki lOIlOOO.OOOIloıı OOIIIIOI.IOOOIOOI sayısını alıp, Texarkana'daki halk kütüpha nesinde bulunan bir bilgisayara bağlayabilir. Siz değil ama birilerj yapabilir.

Sonra, aynı İP adresinden kanınızı donduran bir başka sır geliyor. *Onları öldürürken kullanacağım tabancayı satın aldım. Öldürmek günah ama Tanrı artık pek buralarda dolanmıyor. Umarım bunu yaparken çocuklar uyuyor olur.* Küçük çocuklar mı? Şaka yapıyor olsalar bile, aslında bir et çiftliğindeki kuzulardan bahsediyor olsalar bile... Bu kadarı yeter. Polisleri arıyorsunuz ve şaşırtıcı derecede duyarlı davranıyorlar. Hemen sizin evinize geliyorlar, üç saat boyunca sorguya çekiyorlar ve bilgisayarınıza el koyuyorlar. İP adresinin sahibi olan sunucuyla temas kuruyorlar ve Batı Virginia'da yaşayan Bay Andy Peterson adında hafif zihinsel özürlü, işsiz kalmış eski bir madencinin adını, adresini ve telefon numarasını elde ediyorlar. Tam kiralık katil olabilecek biri. Tabii hâlâ onu kiralayan adamı bulmaları gerekiyor.

Batı Virginia'daki yetkililer Bay Peterson'u, yapışkan bant ve mavi su-geçirmez tente satın aldığı bir hırdavatçı dükkânının önünde yakalıyor. Bay Peterson neredeyse rahatlayarak itiraf ediyor (bütün sırlar eninde sonunda ortaya çıkmak ister). Polisleri, kendisine, karısını ve iki yaşındaki ikizleri Jamie ve Joey'i öldürmek için beş bin dolar vermiş olan maden sahibi şişman, kare çeneli Bay Gabler'e yönlendiriyor. Cinayetlerin tam da o gece işlenmesi plan-lanıyormuş. Bay Gabler sigortadan iki milyon dolar alacakmış. "Batı Virginia'da hayat zor, beyler," diyor Bay Gabler polis arabasına bindirilirken. "Çok zor."

"Şey, bayım," diyor polis memurlarından birisi, "Sanırım, Joliet'te eşini öldüren bir çocuk katili olarak hayat çok daha z°ʳ olacak."

Bütün bu rezalet her gazetede ve dedikodu dergisinde kapaktan çıkıyor. Bu durum sizin web sitenizi, insanlar için bir tür ulusal hazine, yasa dışı adalet mekanizması haline getiriyor. Web sitesine *devam* ediyorsunuz ama artık sırları okumuyorsunuz. Bazı sırlar I $_0$rtaya çıkmak ister ama çıkmamalı. Bazı sırlar sır olarak kalmalı.

Bir gün bodrum katında sıvı deterjana basınca ayağınız kayıyor ^ölüyorsunuz. Deterjanın markası Tide'ydi. Sizi hemen hastaneye yetiştiriyorlar ancak uzun zamandır bekleyen serseri, sinsi bir kan pıhtısı sonunda serbest kalıyor ve hızla kalbinize giderek durmasına yol açıyor. Bizi öldüren şeyler genellikle küçük şeylerdir.

Herkesin, kötü insanların bile cennete gittiğini öğreniyorsunuz. Hatta Bay Peterson ve hüküm giydikten sekiz gün sonra hapishanede ölen Bay Gabler bile. (Duş alırken anüsünden bıçaklanmış.)

Melekler size aslında herkesin özünde iyi olduğunu ama dünyada bir şekilde saçmaladığını söylüyor. Okyanuslardaki cıva içeriğinin bile tek başına, insanların sinirli olmasını garanti ettiğini ve dünyadaki açlık politikası, ozon meselesi ve genel olarak sosyal ahlakın kaybolmasıyla, herkesin cinayete kurban gitmemesinin mucize olduğunu söylüyorlar.

Melekler dünyadaki maskaralıkları seyretmeye bayılıyor. Her gece büyük bir sinema ekranının etrafında toplanıyorlar ve günlük hataları, dehşet verici cinayetleri ve hazin intiharları seyrediyorlar. Melekler rahatsız olmuyor. Omuz silkiyorlar ve bütün bunların zaten inanılmaz olduğunu - bir ruhu, etten yapılmış bir bedenin içine koymanın, rozbif sandviçe koymaya benzediğini - söylüyorlar. Başarısız olmaya mahkûm, bu nedenle, ne bekliyorsunuz? Size patlamış mısır ve Pepsi ikram ediyorlar. Köşede Harrington'u görüyorsunuz ve size el sallıyor, ancak şimdi onunla konuşacak zamanınız yok. Hata filmi başlıyor ve izleyicilerin arasındaki kutsal varlıkların kanatlarının üstüne bir sessizlik çöküyor. Filmin son halinden çıkan-lan kısmı görme zamanı. Şahane hatalar sizi bekliyor.

179

110. Bölümden...

Hemen ayrılmak istiyorsunuz ama çok büyük bir fark ödemeden uçuşunuzu değiştiremiyorsunuz, bu nedenle bir hafta beklemek zorunda kalıyorsunuz. Daha da kötüsü olabilirdi. Tecavüze uğramadığınıza, dövülmed iğin ize, coplanmadığınıza, nehirde suyun altında tutulmadığınıza şükredin. Kendinize kızıyorsunuz, hayatınızla poker fişleriyle oynarmışçasına oynadığınız için utanıyorsunuz. Şimdi ülkenize dönmeden önce, geçirmeniz gereken bir haftanız var. Bu yüzden hakkını vermeye çalışıp, dört dörtlük bir turist oluyorsunuz. Müzelere, turist dolu klostrofobik kiliselere ve insanın beynini uyuşturan yürüyüş turlarına gidiyorsunuz. Hatta o aptal iki katlı otobüslerden birine bile biniyorsunuz ama Trafalgar Meyda-nı'nda üstünüze bir güvercin pisliyor.

Londra'daki son gününüzde bir spaya gidiyorsunuz ve deniz tuzu masajı, aromaterapi, hidroterapi ve mango-baharat soslu saç bakımı alıyorsunuz. İngiltere'de berbat vakit geçirmiş olsanız da, en azından döndüğünüzde muhteşem görüneceksiniz. Size son olarak birde Fransız pedikürü yapıp, ayaklarınızı kaygan gül yağına batırıyorlar. Spadan sonra, havaalanına gitmeden önce son bir yürüyüş için Covent Gardens bölgesine gidiyorsunuz. Parkta son derece saldırgan olmakla ünlenen ördeklerin yüzdüğü bir yansıma havuzu var. Çocuklar ördeklere bisküvi parçaları atarak onlan beslemeye çalışıyor, ancak hiç kimse fazla yakınlarına gitmiyor.

Havuzun yanından geçerken, ayağınız kayıyor ve ayakkabınızın içinde dönüyorsunuz (gül yağıl), dengenizi kaybediyorsunuz, düşüp aşınızı havuzun beton kenarına çarpıyorsunuz. Her şey bulanıklaşıp kararıyor. Ördekler yanınıza gelip sizi gagalıyor. *Ekmekten yapıldınız?* diye vak vaklıyorlar, Yoksa *kek tadı mı bu?* Başınıza toplanan insanlar ördekleri kovalıyor. Sonunda ambulansta ölüyorsunuz.

180

111. Bölümden...

Harrington'un, üç yüz düğümlü Mısır pamuğundan yapılmış çarşaflar, beş yüz dolarlık kahve makineleri ve paha biçilmez Kral IX. Louis el üflemesi cam avizelerle donatılmış dünyasına taşınıyorsunuz. Her şey o kadar zarif ki, siz de zarif olmanız gerektiğini hissediyorsunuz. Eşofmana, burun akmasına yer yok. Allah korusun, ya deodoranta veya tampona ihtiyacınız olursa? Neyse ki hepsi lavabonun altında saklı. Kirayı Harrington ödüyor, bu nedenle ev işlerinde yardımcı olmak sizi rahatsız etmiyor. Ancak, evde bedava yatılı hizmetçisi varmış gibi de hissetmiyor değilsiniz. Yapmanız gereken işlerin listesi biraz uzunmuş gibi görünüyor. En başta, her gün ortalığı toplamak ve toz almakla başlıyorsunuz. Ayrıca çarşaflan yıkamanız, kurutma makinesinin tiftik filtresini temizlemeniz, piyanoyu parlatmanız (hiç kimse kullanmıyor) ve mezeler de dâhil olmak üzere, akşam yemeği hazırlamanız gerekiyor ve Harrington'un özel bir zevki var.

Füme somonu değil, kızıl somonu seviyor. Hafif tuzlu Echire tereyağını yiyebiliyor ama ender bulunuyor ve Fransa'dan geliyor. Canı tuz istediği zaman, sadece *Ölü Deniz*'den gelen tuz olması gerekiyor, her ay özel kavanozlarda getirtiyor. Gurme yemek kitaplarını taramaya başladığınızı ve avokado ezicisini Williams-Sonoma'dan mı ya da limon kabuğu soyucusunu Harrods'dan mı

Iranız gerektiğini düşündüğünüzü fark ediyorsunuz. Harrington yatak odasında da çok şey bekleyen biri; saten ipler ve kürk kaplı Kelepçeler getiriyor ve ellerinizi birbirine bağlıyor. Sizi yukarı bağlıyor aşağı bağlıyor, hayal edilebilecek her pozisyonu deniyor. Çok yorucu, ilk zamanlar hoşunuza gidiyordu, ancak sonra, sizi engellemek dışında başka hiçbir şey yapmak istememeye başladı.

İş yerinde büyük bir terfi alıyor ve gerçekten pahalı şeyler almaya başlıyor. On beş metrelik bir Boston Whaler'le başlıyor ve bunu yat kulübünde tutuyor. Sonra saatler, mücevher ve müzik seti geliyor. Basit bir müzik seti değil bu, akıl almaz bir ses sitemi, internet bağlantısı var, böylece dünyanın her yerinden gelen kesintisiz stereo yayın evin içinde, hatta banyolarda bile avaz avaz yayınlanıyor.

Harrington çok cömert biri. Bunu kabul ediyorsunuz. Size para harcıyor; giysiler, yolculuklar ve başka şeyler. Ancak her şeyin en *iyisi* konusunda takıntılı hale geliyor. "Mükemmeli istemiyorum," diyor satıcılara, "En iyisini istiyorum." Takıntısı hastalığa dönüşüyor: Aldığı şey en iyisi mi? Daha iyi bir tekne var mı? Daha iyi bir saat? Her şeyden çok çabuk sıkılıyor. Eşyaları, hemen hemen satın aldığı hızla bir kenara atıyor. Mükemmellik lazerini size ne zaman çevireceğini merak ediyorsunuz.

Zaman geçiyor. Bir yıl, sonra bir yıl daha. Ailenizdeki herkes artık sizin bir göçmen olduğunuzu ve ülkenize dönme olasılığınızın pek olmadığını kabul etmiş durumda. Sonra Harrington bir korku yaşıyor. Testislerindeki şişkinliğin ardından habis testis kanseri olduğu anlaşılıyor, isterik hale geliyor ve yatakta ağlıyor. Hemen müdahale edilmesi gerekiyor. Doktorlar şişkinliği ameliyatla alacak, bölgeye özel kemoterapi uygulayacak ve ne olduğuna bakacak. Harrington perişan durumda. Hiçbir şey yiyemiyor, ağrısız tek biranı yok. Ona tuvalette, banyoda yardım ediyorsunuz, giyinmesine, ayakkabılarını bağlamasına, yemek yemesine yardım ediyorsunuz.

Bu nedenle Harrington'un temiz raporuyla hastaneden taburcu olması ikinizi de çok rahatlatıyor. Eve gelip iyileşebilir. Bir ay sonra

yeniden test yapacaklar. O zamana kadar sadece dinlenecek ve rahatlayacak, ispanya'nın güneyine yolculuğa çıkmayı planlıyor, Güneşin altında, stresten ve iş yükünden uzakta üç hafta. Parlak cihazlarına ve teknolojik olarak ileri yazılımlarına rağmen bu bunaltıcı daireden çıkmak size de iyi gelecek.

Hastaneden eve döndüğü gece, beyaz orkideler, soğutulmuş şampanya ve rezeneyle yeşillik üzerine kızıl somon buğulama hazırlıyorsunuz, bu yüzden aç olmadığını söyleyip, ellerinizi tutup, "Özür dilerim tatlım, başka birisiyle tanıştım. Hastanede radyolog mükemmel biri... Neyse onun önemi yok ama temiz ayrılmalara ve yeni başlangıçlara inandığımı biliyorsun, bu nedenle ispanya'ya *Anna* ile gidiyorum... Neyse adı önemli değil. Ben geri döndüğüm zaman, sen gitmiş olmalısın," dediği zaman çok şaşırıyorsunuz.

Sonra gidiyor. Puff. Harrington ispanya'nın güneyine Anna'yla gitti. Birinci gün, yatağın kenarına oturup ağlıyorsunuz, ikinci ve üçüncü gün yatağa yatıp uyuyorsunuz. Dördüncü güne gelindiğinde, arabayla ispanya'ya gidip, Harrington'un şaka yapıp yapmadığına bakmaya hazırsınız, fakat birinci haftanın sonunda, öfkeniz baskın çıkmaya başlıyor. Etrafınızdaki her şey, sizin kalitesizliğini hatırlatma çabası içinde. Müzik seti, mücevherler (mücevherleri orada bırakmanız mı gerekiyor?), giysiler ve bilgisayar sistemi. Hepsi sizin hayatta olabileceğinizden daha iyi, daha hızlı, daha zeki ve daha güzel.

Sonunda yataktan çıkıyorsunuz ve aklınıza, kendinizi daha iyi hissetmenize neden olan bir fikir geliyor. Tabelayı yapmak zor değil, kahverengi kâğıt torba ve siyah bir kalem işi görüyor. Tabelayı yalıtım bandıyla ön kapının dışına asıyorsunuz ve kapınızı ardına kadar açıyorsunuz.

Her şey*i alabilirsiniz. Her şey bedava.*

Üçüncü kat.

Sokak sakinlerinin yukarı çıkması biraz zaman alıyor, şaşkın ve

gezginler. “Her şey bedava," diyorsunuz onlara, ‘istediğinizi alın, sabonun altında kâğıt torbalar var.” insanlar biraz daha cesur ve ,jgna saldırgan davranmaya başlıyor. Televizyonu, bilgisayarları alıyorlar, hem sizin hem de Harrington’un mücevher kutularını boşaltıyorlar. Birisi Harrington'un Rolex saatini havaya kaldırıyor. ■Ciddi misiniz?” diye soruyor.

Bir aşamada dairenin içinde yüzün üzerinde insan oluyor, ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde parçalıyor, yırtıyor, çekiyor ve kaldınyorlar. İnsanlar değerli olacağını düşünmediğiniz şeyleri alıyorlar. Harrington'un aile fotoğrafı albümleri, diş fırçası, telefon defteri. Dosya dolaplarını, bütün tıp kitaplarını, kahve sehpasının üstündeki çikolataları, kahve sehpasının kendisini, lambaları, yeşil bitkileri ve Harrington'un verandada dikkatle budadığı nadide gül ağacını alıyorlar. Titanyum şezlongları, kanepeleri, halıları alıyorlar. Sonra piyanoyu almak için adamlar geliyor. Daire boşaldıkça, ruhunuz aydınlanıyor. Götürülen her şey, kalbinizden sökülmüş bir kiremit ve hava - temiz hava - harika. Yalnızca, boş dairesini gördüğü zaman Harrington'un yüzünün alacağı şekli görmek için burada olamayacağınız için üzgünsünüz. *“Yazık,"* der herhalde.

Amerika’ya geri taşınıyorsunuz ve New York'ta vintage giysi satan bir dükkânda çalışmaya başlıyorsunuz. Kaliteli moda, geçmişin geri dönüşümü. Orada çalışırken, kendiniz bazı tasarımlar yapıyorsunuz ve dükkân sahibinin hoşuna gidiyor. Size Çin mahallesinde tasanmlarınızı nerede ucuza diktirebileceğinizi gösteriyor. Bunlar, küçük dükkânda çok iyi satıyor, fakat bir estetikçinin doğum günü partisine gidip - Gotham Oda Orkestrası çalıyor - biseksüel giysi alıcısı Switch'le işi pişirince, giysileriniz hemen ertesi hafta devasa bir mağaza tarafından alınıyor. Tam gün tasarım yapmaya başlıyorsunuz. Sizin çizimlerinize Artemis (Av Tannçası) adı veriliyor ve kendi tasarımlarınızı Cape Cod'daki şık evinizden yaratıyorsunuz. Bu iki katlı evde ışık mükemmel ve okyanus tasarımlarınıza ilham veriyor.

Bazen kızlardan bazen erkeklerden hoşlanan muhteşem arkadaşınız Switch de Cape'de sizin yanınıza taşınıyor. Bazen sevgilini; oluyor, bazen de şehirden parti adamları getiriyor. Evin her tarafında kaseler içinde prezervatif var. Daha sakin komşularınızdan bazı-lan bu düzeni sinir bozucu buluyor ama umurunuzda değ'l. Süreğe-len bir dizi muhteşem, yetenekli homoseksüel erkek sizin için evinizi dekore edinceye kadar ve *moules au safran* (arpacık soğanı, krema, safran, sarımsak ve domatesle buharda pişirilen midye) pişirinceye kadar ve *çılgın bir hayalperest* olduğunuzu düşündükleri için size ücretsiz Chanel getirinceye kadar, iyi yaşamış sayılmazsınız.

Tasarımlarınız, tasarımları satın alıp, diktirip sonra da başka isimle dünyanın her yerindeki mağazalara satan büyük bir şirket tarafından alınıyor. Siz onlara sadece isminizi satıyorsunuz, ondan sonra kıyafetlerin bütün tasarımları onlara ait olacak. Böylece siz ve Switch, kumsalda aşk romanı okuma fırsatı bulacak, istiridye kızartması yiyecek ve sonra kiminle seks yapacağınızı düşüneceksiniz

Altmış dört yaşındayken boğuluyorsunuz. Her günkü gibi, okyanusta yüzüyorsunuz ama bu kez alttan gelen bir ters akıntı sizi açıklara atıyor. Denizde ölen bütün insanların denizde kalıp balık olduğunu öğreniyorsunuz. Siz ton balığı oluyorsunuz, muhteşem bir şekilde iki yüz kiloya ulaşıyorsunuz. Ancak sonra Japon balıkçı tekneleri tarafından yakalanıyorsunuz ve dünyanın her yerindeki suşi restoranlarına gönderilmek üzere küp şeklinde doğranıyorsunuz.

181

111. Bölümden...

Harrington'a stajyerlik işini deneyeceğinizi, yürümezse geri döneceğinizi söylüyorsunuz. "Git," diyor küçümseyerek, "Ama zahmet edip geri gelme. Yerine birini bulmak zor olmayacak." Evin içinde fırtına gibi dolaşmaya, sizin eşyalarınız bir çöp torbasına doldurmaya başlıyor. Kazaklar, şampuanlar, sutyenler, losyonlar, hepsi bir arada tıkılıyor. (Şeftalili banyo köpüğü açılıp bütün eşyalarınıza dökülüyor.) Ağzına kadar doldurduğu torbayı pencereden aşağı fırlatıyor. *Pencereden aşağı*\ Neredeyse, bebek arabası iten bir kadının başına geliyordu. Sonra sizi kapının dışına itiyor, veda etmeden, tartışmadan, öpmeden, kapıyı yüzünüze çarpıyor. Onu bir daha görmüyorsunuz. Gömleğinizi alıp, düzgün bir bavul alabileceğiniz Camden Market'e yöneliyorsunuz. *Senden kurtuldum, Harrington!*

Uçakla ülkenize dönüyorsunuz. Harrington'un sizi bu kadar küçük düşürmesi, sizi daha da kararlı yapıyor. Tüm bunlara değmesi gerekiyor. Zor olacak. WLUP şirketinin haber odası, alev almış büyük bir sirk çadırına benziyor. Sıkışık bir odada otuz kişi tıkış tıkış bir şekilde, telgrafla haberleri almaya, süreleri yetiştirmeye çalışıyor, montaj setlerine koşuyor, sayısız toplantılara katılıp duruyor. Masanız yok, size verebilecekleri fazla masa yok. Diğer altı stajyerle, üzerinde altı tane telefon bulunan dağınık bir tezgahı birlikte

kullanıyorsunuz. Hiç kimsenin size bir şey açıklamaya zamanı yok Anlaşılan eğitim semineri veya soru sorabilecek bir yer yok. ya *tutturursun ya da gidersin* adı verilebilecek bir ofis politikası uygulanıyor. Bu durumda tesadüfen bir şeyler öğrenmek veya yol yakınken defolup gitmek tamamen size kalmış.

Muhabirler kayıt cihazlarını ve mikrofonlarını alıp her yere gidiyorlar ve her yerde ne oluyorsa onu kayıt altına alıyorlar. Sonra ham bantları getiriyorlar, bilgisayarlarda sesi küçük parçalara bölüyorlar, hikâyeyi açıklamak için oraya buraya kendi seslerini ekliyorlar. Yeterince basit ancak kayıt cihazları güvenilir değil ve karmaşık, ayrıca montajda kullanılan bilgisayarlar Sanskritçe. Dahası, sistemi öğrenmeye çalışmak için ne zaman bir prodüksiyon bölmesine girseniz, muhabirlerden biri tehlikeli bir şekilde gözlerini deviriyor ve/veya sizi amirine söyleyerek, hikayelerini devam edebilmeleri için ayak altından çekilmenizi sağlıyorlar.

Bu nedenle, kendi kendinize öğrenebilmek için mesaiden sonra da ofiste kalmaya başlıyorsunuz. Herkes evine gittikten sonra montaj odalarına giriyorsunuz. Digiserves, proTools ve kullandıktan diğer inanılmaz derecede karmaşık sistemleri öğrenmeye çalışıyorsunuz. Minidisk kayıt cihazlarından birini ele geçiriyorsunuz (ya da kilitli olmayan bir çekmeceden "ödünç" alıyorsunuz diyelim). Kayıt yapma denemelerine başlıyorsunuz. Tekrar çaldığınız zaman sesiniz tuhaf geliyor. Yumuşak ve şapşal. Küçük bir kız çocuğu gibi. Böylece prova yapmaya başlıyorsunuz. Sesinizi bir oktav düşürüyorsunuz ve daha profesyonel çıkarmaya çalışıyorsunuz. Biraz daha iyi oluyor ama asıl sınav, biriyle röportaj yaptığınız zaman sesinizin nasıl çıktığı.

Dürüst olmak gerekirse, Harrington'u hâlâ özlüyorsunuz. Bazı yönlerden size iyi davranıyordu ve sizin gidişinize gösterdiği tepki, herhalde gitmenizi istemediği için bu kadar ağırdı. Onu aramaya karar veriyorsunuz. Böylece bir gece, alışveriş merkezinde kiminle röportaj yapabileceğinize bakınırken, uluslararası telefon görüşmesi yapmak için çarşının yanındaki ankesörlü telefona **uğruyor-**

sunuz.Telefon çalıyor. Operatör denemeye devam etmek isteyip istemediğinizi soruyor. Herhalde hayır

‘Hey,’ diyor tiz bir ses. “Telefon lazım." Karşınızda, siyah saçlı dan gibi bir kız duruyor ve koluna D. P. Harfler işlenmiş. On üç yaşında ve sinirli görünüyor. Dudağını ısırıyor ve etrafa bakınıyor.

'Birsorun mu var?” diye soruyorsunuz.

"Hayır," diyor heyecanlı bir şekilde. Yolundan çekiliyorsunuz, telefon kulübesinin yanındaki palmiye çiçekliğine oturuyorsunuz ve kayıt cihazınızı indiriyorsunuz.

Kız, etrafına bakınmaya devam ediyor. “Telefon etmeyecek misin?’diye soruyorsunuz ona.

‘Hayır. 0 amaçla lazım değil." Orada oturmaya devam ediyorsunuz ve bir süre sonra kız tuhaf bir şekilde size bakıyor. "Sen de miDante’yi bekliyorsun?” diye soruyor.

Tabii."

‘Sahi mi? Çünkü bir saat önce burada olacağını söylemişti."

“Şaka yapıyorum. Dante’nin kim olduğunu bilmiyorum." Yıkılmış görünüyor. Ona muhabir olduğunuzu söylüyorsunuz. Bu ilgisini çekiyor, ancak radyo için olduğunu söyleyince, açıkça hayal kırıklığına uğruyor. “Televizyon için muhabirlik yapmayı denemelisin," diyor. “Bu acayip havalı olur." Çok tatlı bir kız, yanınızdaki çiçeklikte otururken ayaklarını ileri geri sallaması çok şeker. Sanki bütün o göz kalemlerinin altında hâlâ küçük bir kız var.

"Ben henüz muhabir olmayı öğrenmeye çalışıyorum," diyorsunuz ona, “Pratik yapmak için insanlara ihtiyacım var." Bunun harika olduğunu düşünüyor. Onunla röportaj yapıp yapamayacağınızı soruyorsunuz, sırf pratik olsun diye. Kız, tırnaklarını yiyor.

“Tabii,” diyor, “Dante gelinceye kadar.”

Böylece mini diskinizi çıkartıyorsunuz ve röportaja başlıyorsunuz Kız heyecanlanıyor ama bir yandan da profesyonelliği elden

bırakmamaya çalışıyor. "Benim adım Julia," diyor mikrofona net bir sesle. “On iki yaşındayım ama gelecek ay on üç olacağım. Brockton Ortaokulu'nda altıncı sınıftayım. En sevdiğim şeyler müzik, yapay elmas ve annem, öldü ama yine de en sevdiğim insan o." Ona ailesinin geri kalanını soruyorsunuz ve hiç duraksamadan konuşmaya devam ediyor. Babası hapiste, ağabeyi evden kaçmış ve diğer ağabeyi onu dövmüş, bu nedenle hakkında yasaklama emri var. Üçüncü geçici evinden kaçmış, ancak Dante'yle tanıştığından beri her şey yolunda.

Dante lisede, onun ortaokulunun hemen karşı köşesinde. Onunla park yerinde tanışmış. Dante okuldaki en popüler çocuk ve kendisiyle birlikte çalışmak istediğini söyleyince, neredeyse bayılacakmış... Sonra konuşmayı kesiyor ve etrafına bakıyor. “Bu sadece pratik, değil mi?” Kesinlikle diyorsunuz. Size dünyadaki her şeyi söyleyebilir ve bu sizin sırrınız olacak. İşin gerçeği, siz de gerginleşmeye başlıyorsunuz ve bu Dante her kimse, gelmeyeceğni umuyorsunuz.

Julia devam ediyor. Dante okuldaki en şirin kızları çalıştırıyor ve onlara, “Benim küçük kadınlarım,” diyor. Çoğunlukla ortaokul kızları ama birkaç tane de liseli kız var. Kızları otobandaki alışveriş merkezine veya plazalara bırakıyor ve orada, daha önceden Dante'ye gelip kızlara “bir şeyler yapmak" için on dolar veren çocukları bekliyorlar. Mikrofonu düzgün tutmakta zorlanıyorsunuz. Bir şeyler yapmak için nerelere gittiklerini soruyorsunuz ve “Varsa, genellikle onların arabalarında. Bazen aşağıda, sinemaların tuvaletlerinde." Bu noktada piliniz bitiyor. (Bu önemli bir ders, bu hatayı bir daha hiç yapmıyorsunuz. Her zaman yanınıza ekstra pil alın.)

Julia'ya bu işte gerçekten iyi olduğunu söylüyorsunuz, belki başka bir zaman yine konuşabilirsiniz. Sonra alışveriş merkezinin karşı tarafında tanıdığı birini görüyor. “İşte Elle!" diyor, yürüyen merdivenlerden inen pembe mini etekli kızı göstererek. “Gitmek zorundayım," diyor Julia. “Röportaj için beni arayabilirsin."

Cep telefonu numarasını elinizin arkasına yazıyorsunuz. “Seni

bayla eve bırakabilir miyim?” diye soruyorsunuz ona, ne yapanız gerektiğinden tam olarak emin olmadan. (Onu *bedenen 0İa sürükleyip polise mi götürmelisiniz? Belki tam olarak gerçeği söylemiyordur? Belki hepsini uyduruyorduk?)*

«Hayır, Elle ve ben otobüse bineceğiz. Ben Dante ile birlikte yaşıyorum ve birisi bizi bıraktığı zaman çok fena sinirleniyor. Hoşça kail'deyip gidiyor.

0 pislikle birlikte yaşıyor. Hemen polisi ve sosyal hizmetleri arıyorsunuz, ancak aynı anda “sistemin” yetersizliği, eşitsizliği ve saçmalığı ile tanışıyorsunuz. Bir dizi dava numarası, sosyal hizmet uzmanı ve evrak arasında boğuluyorsunuz ve sonunda telefonda kadının birine bağırıyorsunuz. “O alışveriş merkezinde seks ticareti yapan küçük kızlar var!” Yeter. Julia’yı arıyorsunuz ve bir röportaj daha istiyorsunuz. Dante için çalışan diğer kızlardan bazılarını da getirmesini ve sizinle Starbucks’ta buluşmasını söylüyorsunuz. Onlarla da pratik yapmak istiyorsunuz.

Geldikleri zaman hepsine kahve alıyorsunuz. Kahvelerin içine bol miktarda süt ve şeker koyuyorlar. Julia sizi gördüğüne seviniyor, Dante’den, liseli erkeklerden ve oral seks yapmanın ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyor. Diğer küçük kadınlar da konuşuyor. Dante'nin artık onları daha büyük erkeklere - üniversitelilere -gönderdiğini anlatırken gözlerini deviren ve Dante’nin kızlar için bir otel odası kiralayıp, ikişer ikişer yapma konusunda ciddi olup olmadığını merak eden tatlı genç kızlar.

Her şey bantta kayıtlı ve hikâyelerini halka açıklamak için onlardan izin istiyorsunuz, yalvarıyorsunuz. *Asla olmaz! Bunun sadece pratik için olduğunu söylemiştin* Seslerini kesiyorlar. Julia çok sinirleniyor. Onu ikna etmeye çalışıyorsunuz, *bütün bunlardan çok daha iyi olduğunu, bunlara katlanmak zorunda olmadığını, ona yardım etmek istediğinizi* söylüyorsunuz ama sırt çantasını kapıyor. "Eğer birisine söylersen,” diyor küçük beyaz dişlerinin arasından

hırlayarak, “Dante’ye nerede çalıştığını söylerim, gelip sana tecavüz ederler.”

işte bu son cümle size, bantlarınızla birlikte haber odasının ki-demli editörü Allen’e gitme cesaretini veriyor. (Konuşmaktan çok bağıran korkutucu bir adam ve size bugüne kadar iki kelime etmiş değil.) “Tecavüz” kelimesi önemli. Sanki Julia tecavüze uğradığını biliyor. Sanki, “Git onlara bana tecavüz ettiklerini anlat!" diye bağırıyor. Aslında derinlerde neler olduğunu bilmese, bu fikir kafasında, bu kadar hazır durumda olmazdı.

Ailen bantlarınızı, diğer bütün editörlerle yaptığı toplantıya götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Başınız dertte mi? Onay olmadan bandı yayınlayabilecekler mi? Ciddi yüzlerle, yere bakarak toplanbdan çıktıkları zaman, Ailen sizi ofisine götürüyor. Bu çocuklar erişkin olmadığı için istasyonun onların onayına ihtiyacı olmadığını, ancak kimliklerinin korunması gerektiğini söylüyor. Ailen kaşlarını çatıyor. “Bu bant...” *Korkunç, toy* veya *kötü kaydedilmiş* demesini bekliyorsunuz. Ancak, “...Muhteşem," diyor. “Bizimkilerden hiç birisi bu kızları bu şekilde konuşturamazdı. Gerçekten başardın.”

Bam! Editörler, lisede fuhuş hakkında altı bölümlük birdiziçıkarıyor ve adını “Kaybolan Masumiyet" koyuyor. Dante on üç yıl hapis cezası alıyor ve Julia, birçok arkadaşıyla birlikte taşrada bulunan ve özel olarak işletilen bir eve yerleştiriliyor. Onunla telefonda konuş tuğunuz zaman, bambaşka biri gibi görünüyor. “Atlar var!” diyor coşkuyla. “En sevdiğim atın adı Harvey ve ona hemen her gün biniyorum."

Stajyerlikten mezun olup, muhabirliğe terfi ediyorsunuz ve sizi şehir içindeki hareketli hayata veriyorlar. *Uyuşturucu, cinayet, polis yolsuzlukları.* Eğlenceli şeyler. Hikâye ardına hikâye yapıyorsunuz ve sonunda CNN’de araştırmacı gazeteci olarak çalışmaya başlıyorsunuz. Bölümler üzerinde en ince detayına kadar çalışarak bütün dünyayı gezen elit araştırmacı gazeteci ligine giriyorsunuz. Afrika’da uyuşturucu ticareti, Tayland’daki seks turları, Meksika hü

Kürnetindeki yolsuzluklar, Avrupa ilaç kartellerinin serbestleşmesi hakkında haberler yapıyorsunuz.

Hiç evlenmiyorsunuz ve çocuk sahibi olmuyorsunuz, ancak anı kitaplarınızda (*Uzakta Ve Ötede* ve *Bir Kadının Araştırmacı Gazeteci Olarak Otuz Yıllık Yolculuğu)* hikâyelerinizin çocuklarınız gibi olduğunu söylüyorsunuz. Bazıları başarılı, bazıları mücadele ediyor, hepsi dünyaya açılmış, işlerini yapıyor, internette arşivlenmiş, siz üzerlerinde çalışmayı bıraktıktan uzun zaman sonra bile insanların düşüncelerini etkiliyor veya değiştiriyor.

Ölmeden bir ay önce, *Time* dergisi sizin hakkınızda bir kapak hikâyesi yapıyor ve size, hayatınız hakkında en çok neyi hatırladığınızı soruyorlar. ‘Gölgelerin peşinden gitmeyi hiçbir zaman bırakmadım," diyorsunuz. ‘Her zaman karanlıkta kalanları aydınlatmaya çalıştım."

182

112. Bölümden...

Rocky'le Brooklyn Botanik Bahçesi'nde bulunan Palmiye Evi'nde evleniyorsunuz. Borç çorbası ve votka, ısırgan otu çorbası ve limonlu peynir tatlısı var. Büyük Brooklyn'de küçük Rusya sanki. Sonra evinizin içinde hızlı bir balayı geçiriyorsunuz; kruvasan stoku yapıp, üç gün boyunca evden çıkmıyorsunuz (devamlı sevişiyorsunuz). Sonunda Sergei taşınıyor. Bütün klasik Rus müziği plakları-Shostakovich, Verstovsky, Çaykovski ve Chesnokov - onun arkasından kapıdan süzülüp çıkıyor. Onun için artık hissettiğiniz tek şey, hüzün oluyor.

Rocky başlangıçta iyi bir koca oluyor, en azından diğer kadınlar öyle söylüyor. Çoğunun kocası eve sarhoş geliyor ve akşam yemeklerini duvara çarpıyor. Bunu yapmadıkları zaman daha da kötü oluyor. "Yanlış bir şey var," diye yakınıyor komşunuz. "Kocam bana üç gündür vurmuyor! Hiç!" Fakat zaman geçtikçe Rocky katılaşıyor. Sizden uzaklaşıyor. Artık söyleyecek güzel bir söz bile bulamaz oluyor ve sadece kişiliksiz ve baştan savma seks istiyor. Sergei'yi özlüyorsunuz. Arkadaşlığını, ellerini... Onunla ilgili hiçbir şey aklınızdan çıkmıyor. Yemek yiyemez oluyorsunuz. Rus yemeğinden tiksinmeye başlıyorsunuz. Rus çayı, Rus votkası, Ruslar... Hepsi mekanik ve baskıcı geliyor.

Rocky bir akşam eve erken geliyor ve sizi, binanın kapıcısı Vassily ile yatakta yakalıyor. Vassily şişman, ayı gibi bir adam. Asıl

saçmalık, kapıcıdan hoşlanmıyorsunuz bile, sadece canınız sıkılıyor ve hiçbir şey yapmamaktan yorgun düşmüşsünüz. Rocky mutfaktaki alet çekmecesinden bir çekiç alıyor, Vassily'yi yakalayıncaya Itadar kovalıyor ve sonunda kafasını çekiçle dağıtıyor. Sırada siz varsınız. Çekiçle birini öldürmek sandığınız kadar uzun sürmezmiş. Ölümünüz "Tuhaf Haberler"e çıkıyor, o kadar. Bazı hayatlar fazla anlam taşımıyor.

183

112. Bölümden...

Sergei ile kaçıyorsunuz. *Nasıl* kaçmayasınız? Aleti, şeftali tutan *bir* maymun koluna benziyor. Dahası, konuşma şekline ve seçtiği kelimelere bayılıyorsunuz. “O adam çok *yeşil,"* diyor Rus satranç takımına yeni katılan bir çocuk için, “Ve asla *kızarmayacak." Ayrıca* yemek yapmasına da bayılıyorsunuz; pişirdiği her yemek mavi kurdele kazanabilir, ikiniz Brighton Kumsalı’nın güneyine, Rocky'den uzağa, daha da küçük ve eski bir daireye taşınıyorsunuz.

Agresif olması ve sık sık sevişmesinin dışında, Sergei'nin oldukça tembel olduğu ortaya çıkıyor. Mutfak tezgâhında çoraplar, yatakta tost kırıntıları. Tam bir domuz ama *sizin domuzunuz.* Banyonun yerinde duran iç çamaşırı veya mutfak masasının her tarafına dağılan pipo tütünü hakkında ona bağırsanız bile, içten içe çok tatlı olduğunu düşünüyorsunuz ama ona asla söylemiyorsunuz. Hissettiğiniz çekimin özünde karşılıklı kayıtsızlık ve sinirlendirme yatıyor.

Rocky izinizi sürerek yeni dairenizde sizi buluyor, apartmanın elektrikçisi gibi davranarak dairenizden içeri giriyor. Çenenize bir tane patlatıyor ve siz de ona dolu bir şişe Chianti ile saldırıyorsunuz ve başında parçalıyorsunuz. Kanı şaraptan ayırt edemiyorsunuz.

Bu süreç zarfında Sergei mutfakta sandviç yapıyor. Şaşkına dönüyor ve araya girmiyor. Siz Rocky’i mutfak masasının altında boyunduruk altına alırken, Sergei çavdar ekmeği üzerindeki konserve etinden büyük bir lokma ısırıyor.

“Ne oluyor yahu?” diye bağırıyorsunuz arkasından, yaralı ve ıslak Rocky'i kapının dışına ittikten sonra. “Neden bana yardım etmedin?”

Sergei omzunu silkip, “Kontrol altına almıştın," diyor. Sergei işte böyle biri. Hiçbir şey hakkında canını fazla sıkmıyor. Bir, iki, *üç* kere hamile kaldığınız zaman bile. Bu gürültücü ve zor çocuklarla Seıgei'yi sinirlendirmek istemiştiniz ama çocuklar onu sinirlendirmiyor. Onları çok seviyor.

Beşiniz birden o küçücük dairede yaşıyorsunuz ve Sergei daha büyük bir yere taşınmayı reddediyor. Bugünlerde ailelerin en büyük sorununun evlerin çok büyük olmasından kaynaklandığını düşünüyor. Anne babaların çocuklarının hayatı hakkında hiçbir fikir sahibi olmadığını, çünkü çocukların ne yaptığını *göremediklerini* düşünüyor. Matteo, Marcus ve Misha her zaman sizinle aynı odadalar; isteseniz de istemeseniz de, yaptıkları her şeyin en iğrenç detaylarını bile biliyorsunuz.

Çocuklar büyüyor. Matteo belediyede, temizlik denetçisi olarak çalışmaya başlıyor; Marcus babasının izinden gidip şair oluyor ve küçük yayıncılar tarafından bir sürü kitabı basılıyor ve küçük Misha da Rusya’ya taşınıyor; burada Barabu adında popüler bir kafe sahibi oluyor. Siz ve Sergei onu birçok kez ziyaret ediyorsunuz ve sonunda soğuk, muhteşem St. Petersburg’a taşınıyorsunuz.

Burada tekrar resim yapmaya başlıyorsunuz, bu kez kendiniz için. Sınıflar, öğretmenler veya eleştirmenleri umursamıyorsunuz. Sadece kendiniz için resim çiziyorsunuz. Şehir merkezinde bulunan küçük bir galeri bu resimleri beğeniyor ve sergiliyor. Aslında epey iyi satılıyor, aileyi senede bir kere Santorini`ye tatile götürecek kadar iyi satıyor. Marcus ve Matteo da St. Petersburg'a taşınıyor ve sağlıklı Rus kızlarla evlenerek, dört yılda sekiz torun sahibi olmanıza neden oluyor. Harika bir hayatınız var.

Marcus’un şiir okuma oturumuna katılmak üzere, bütün aile trenle Peterhof’a, Baltık Denizi kıyısındaki Kraliyet Sarayı'na gidi¬

yorsunuz. Siz mavi bir elbise, Sergei de mavi birtakım giyiyor. Oğularınız son derece yakışıklı görünüyor, torunlarınız gelincikler kadar parlak. Tren rayın kötü bir kısmına denk geliyor ve baş aşağı bir buğday tarlasına iniyor. Herkes ölüyor. Hatırladığınız en son şey, kocanızın size bakıp gülerek, “Orkide, orkide almalıydık," demesi.

184

69. Bölümden...

itiraf etmiyorsunuz. Onun yerine Brooklyn Köprüsü'nden atlayarak intihar ediyorsunuz. Sizin açınızdan önemli bir şey değil, herhangi bir planlama yapmamıştınız. Atlamak kolay... Yalnızca bir şekilde gergi halatlarına tırmanın, güvenlik çitinin üstünden atlayın ve işte! Berrak deniz tamamen ayaklarınızın altında. (Aslında East Nehri ama detaylarla uğraşacak zaman yok.)

Berrak, açık bir gökyüzü var ve köprünün üstünde hiç kimse sizi durdurmaya çalışmıyor, oysa ortalıkta düzinelerle genç, çakırkeyif Yehova Şahidi dolanıyor. Parmaklıkların üzerinde ilerlerken, iki düzine "misyonerin" gözlerinin önünde ve üzerinde GÖZETLEME KULESİ yazan bir binanın altında intihar ettiğinizi fark ediyorsunuz. Acaba neyi gözetliyorlar? insanların köprüden atlamasını mı? Havayı pençelerken gülmeye başlıyorsunuz. Suya çarpıyorsunuz, Musa'nın kitabesi kadar sert olan suya.

185

125. Bölümden...

Oliver'e onunla evleneceğinizi söylüyorsunuz ve babanızı bir daha görmeden, birlikte Berlin'e dönüyorsunuz. Bu durum yüreğinizin burkulmasına neden oluyor, onunla bir daha konuşup konuşamayacağınızı bile bilmiyorsunuz. Düğün hazırlıkları sizi neşelendiriyor... biraz. Sirkte çalışanlar devamlı etrafınızda olup, sizin için partiler düzenlerken ve şampanyayla size kadeh kaldırırken neşelenmemek kolay değil. Ayrıca, ikram şirketinin ayarlanması ve gelinlik alınması gerekiyor. Bütün bu detaylar, aklınızdan çıkmayan o karanlık, acı sorudan aklınızı alıyor, en azından bir an için. *Ya babanız haklıysa? Ya annenizi siz öldürdüyseniz?*

Düğününüzü görkemli bir olay, sadece bir gecelik bir gösteri haline dönüştürüyorsunuz. Düğün partinizdeki her bir insan, kağıt çiçekler ve sirkin perukçusu Ad Frank tarafından yapılan süslü şapkalar dışında, çırılçıplak. Gelinliğiniz ateş gibi kıpkırmızı ve pembe incilerle kaplı. Oliver'in üzerinde kırık mavi kadife smokin var. İkiniz evlilik yemininizi etmek için büyük, süslü bir kuş kafesine giriyorsunuz. Keşke *babam burada olsaydı,* diye düşünüyorsunuz. Ona bir sürü mektup yazdınız, ancak hepsi açılmadan iade edildi.

Sirk turlara çıkmaya başlıyor ve Oliver de geliyor. İşinden ayrıldı ve şimdi sizin peşinizden geliyor, çalgıcıların ayarlanması ve şehirlerdeki yetkilere ödeme yapılmasıyla uğraşıyor. Bütün yazı turda

geçiriyorsunuz ve her şehirde iki hafta kalıyorsunuz. Paris, Amster-dam, Pra Milano, Avrupa'yı bu şekilde - beyaz balmumundan yapılmış buz pateni sahasında çırılçıplak uçarak - göreceğinizi hiç düşünmemiştiniz. Bir yandan da efsane haline gelmeye başlıyorsunuz. Sirkte, üzerlerinde sizin yüzünüz bulunan posterler, tişörtler ue anahtarlıklar satılıyor. Zaman geçiyor. Yabancı şehirlerden, bütün gece süren partilerden ve ayak bileği bandajlarından oluşan zorlu bir kolaj. Artık yılda altı haneli rakamlar kazanıyorsunuz ve bu paraları İnternette, uluslararası bir e-ticaret hesabında özenle biriktiriyorsunuz.

Sonra birdenbire, büyük bir televizyon şirketi sirki satın almayı teklif ediyor. Konseptin, oyunların ve karakterlerin haklarını satın almak için astronomik bir fiyat veriyorlar. *Sirk Ucubeleri* adında büyük bir televizyon programı yaratabilsinler diye gösteriyi durdurmanızı ve çekilmenizi istiyorlar. Maxie satıyor. Önerdikleri para reddedilemeyecek kadar iyi. Her zaman başka bir konsept bulabileceğini söylüyor ama şimdilik on metrelik bir yelkenli aldı ve on dokuz yaşındaki kız arkadaşıyla İspanya'ya yelken açmayı planlıyor.

Oliver biraz ara verip sakince oturmanızı öneriyor, bu fikir hoşunuza gidiyor. İkiniz Prag dışında taştan yapılmış küçük bir çiftlik evi alıyorsunuz ve aynen öyle yapıyorsunuz, sakin sakin oturuyorsunuz. Harika bir sebze bahçesi yetiştiriyorsunuz ve leziz, basit, taze çiftlik yemekleri pişiriyorsunuz. Yerli şarap içiyorsunuz ve saatlerce bahçede oturup, sadece kitap okuyorsunuz veya gökyüzüne bakıyorsunuz. Gazeteciler hâlâ arada sırada geliyor ve efsanevi Mother Theresa Ch içken Lady ile - kaybolan kült kahramanıyla - röportaj yapmak istiyorlar ancak röportaj yapmayı hep reddediyorsunuz. Bundan sonra sessizlik peşindesiniz.

Babanız sizi hiç affetmiyor. Sizin yazdığınız ve onun iade ettiği yüz tane mektup var ve yatağın altında bir kutunun içinde duruyor. Onunla yüzleşmek için Amerika'ya dönmeyi düşündünüz ama bu kadar öfkenin ısısı altında kim dayanabilir? Sonra Haziran ayında

sıcak bir günde, halanızdan bir mektup alıyorsunuz. Babanızın, bir öğleden sonra uykusunda öldüğünü söylüyor; hiç kimsenin bilmediği, tedavi edilmemiş bir kalp hastalığı varmış. Cenaze töreni üç gün sonrası için planlanmış ama halanız gelmemenizi söylüyor.

> ...Son derece *açık bir şekilde belirtti. Son arzusu cenaze törenine gelmemendi. Vasiyetinde yazılı. Her zaman son derece inatçıydı* ve *anneni çok seviyordu. Daha fazla zaman olsaydı, eminim suçlamasını* ve *öfkesini bir kenara bırakabilirdi. Ama dünyada zaman asla yeterli olmuyor, değil mi? Çok üzgünüm. Seni seviyorum.*

Zarfın içine annenizle babanızın bir fotoğrafını ve babanızın cenazesi hakkındaki gazete ilanını da koymuş. Geride bıraktığı insanlar arasında sizin adınız bile geçmiyor. Sizden hiç bahsedilmiyor. Oliver sizi susturmaya çalışmadan, gece gündüz ağlamanıza izin veriyor.

Siz ve Oliver, hayatınızın sonuna kadar o güzel taş kulübede yaşıyorsunuz. Hannah adında, ruhunuzun en karanlık yanını aydınlatan bir kızınız oluyor. On altı yaşındayken, Fransa'da bir performans akademisine katılmak üzere, bir gece evden kaçıyor. Burada bir çingeneyle tanışıp evleniyor. Adama tahammül edemiyorsunuz. Kızınıza eve gelmesini söylüyorsunuz. Bazen geliyor ama geri kalanında Giverny'de yaşıyor.

Küçük çiftliğinizde yaşıyorsunuz. Hannah, ateş böceği gibi, bahçede oradan oraya koşturup duran torununuz Celeste'yle birlikte geri taşınıyor. Felç geçiriyorsunuz, birkaç gün sonra ölüyorsunuz ve yavaşça cennete yükselmeye başlıyorsunuz. Beyaz ışığı takip ediyorsunuz... Ancak hemen ışıktan ayrılıp dünyaya geri iniyorsunuz ve dünyayı bedenden ayrılmış bir ruh olarak dolaşıyorsunuz. Yukarı gitmeyeceksiniz. Asla olmaz. Dünyada hiçbir ilahi müzik veya melek sizi, cennette Anne Frank'la karşılaşmaya zorlayamaz.

186

67. Bölümden...

Kırmızı ışığı takip ediyorsunuz. Zorlu kırmızı nehirde sanki kemikten yapılmış bir kanoyla ilerliyorsunuz. Siyah ağaç dalları teknenizin altına sürtünüyor. Yüzüyormuş, istediğiniz yere veya düşünceye dalıp çıkabiliyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Kırmızı nehir, derin yeşil bir akarsuyun, perde kadar kalın birsisin içinden geçiyor ve sis kalkınca, nehir sona eriyor ve küçük ahşap bir minberin yanında duruyorsunuz.

Minberin arkasında, balmumu gibi derisi ve ayva sarısı saçları olan bir adam duruyor. Büyük bir defter açıyor. “Gökyüzünün adil sınıfında,” diyor, “Hiçbir zaman *önemli olmayan* bir şeye, asla *önem verilmez."* Adam sayfaları çeviriyor ve sonunda doğru noktayı buluyor. “Bazıları yukarı çıkar,” diyor, “Bazıları da en dibe batar."

Size doğru eğiliyor ve alnınızı sıcak bir kalemle alazlıyor. Beyninizde şimşekler çakıyor, "işaretlendi!” diye bağırıyor ve gülümseyerek, iğne ucu kadar sivriltilmiş mavi dişlerini gösteriyor. Defteri kapatıyor. “Şimdi uslu bir yaratık ol ve aşağıya, deri yüzme mağarasına git,” diye fısıldıyor, “Seni bekliyorlar.”

187

67. *Bölümden...*

Kırmızı *ışığa* direniyorsunuz. Kadının *elinin* baskısı sizi sakinleştiriyor ve size kimin yardım ettiğini görmeye çalışıyorsunuz, fakat dolaşan dallar çatırdıyor ve sizin *ağırlığınızın* altında kırılıyor. Bilinçsiz *bir* şekilde yere düşüyorsunuz. Uyandığınız zaman parlak mavi ışıklar görüyorsunuz ve *çelik* kokusu alıyorsunuz. Bip sesleri, konuşmalar ve hareket duygusu var. Sizi beyaz koridorlar arasında hızla *bir yere götürüyorlar.*

Yine karanlık oluyor ve zorla uyanıyorsunuz. Göz kapaklannız kurumuş *çiçekler gibi. Nefes almak acı* veriyor. Ağrılar detaylı ve dallı budaklı, canlı ve sıcak, sanki ustalar tarafından altın varaktan ve filigrandan yapılmış gibi. Kalıcı. Ak *ciğerleriniz* delinmiş, kaburgalarınız kırılmış. Paslanmaz *çelik* ve katgütler sizi tek parça *halinde* tutuyor. Kısmen kadın, kısmen *makine. Eski* dayanıklı insanlar.

Gazeteciler gelip detayları istiyor. Birkaç şey söylüyorsunuz, çok *değ'l.* Sonra *onlarla* konuşmayı bırakıyorsunuz, en sonunda da tamamen konuşmayı bırakıyorsunuz. Üniversitedeki *işinize bir* ,
daha dönmüyorsunuz. Dekan *birlikte geçirdiğiniz o küçük olay*
nedeniyle huzursuz olmalı, çünkü ansızın yüz seksen *derece dönüyor ve size fazlasıyla büyük bir* kıdem *tazminatı* paketi sunuyor. Aynca okulun avukat ordusunun *marketin peşine* düşmesini öneriyor. Mahkeme oluyor. Sizin davacı *ekibiniz* kuvvetli, savunma tarafı

zayıf. Jüri kızgın. Hayatınızı kazanmak için çalışmanıza bir daha asla gerek kalmayacak kadar yüklü bir mali anlaşmayla mahkeme sona eriyor.

Vurulma olayından yaklaşık bir yıl sonra, Wilmington Nehri üzerinde, açık bir deniz manzarası olan ve koloni mimarisiyle yapılmış şahane bir tuğlalı ev alıyorsunuz. Orada zencefilli gazoz ve Primm's İçiyor, denize açılan büyük gemileri seyrediyorsunuz Resim yapıyorsunuz. Markette elinizi tutan kadın, Marietta, şimdi sizinle yaşıyor.

Katran kadar koyu kahve yapıyor ve koyulaştırılmış sütle kesiyor. Her sabah cam odaya buharı çıkan bir fincan kahve getiriyor. Resim sehpalarınız orada kurulu. Tuvaller sanki giderek büyüyor, güneşle aydınlanan odanızın hemen solunda duran okyanus kadar genişliyor. Bitirdiğiniz her resim, soyulmuş ve bir kenara kaldırılmış derinizden bir başka parça gibi. Bir mavi, bir deniz yeşili, küçük çizgiler ve kutular halinde renkler, tireler ve kesikler, sanki sadece kuşların bildiği bir yabancı dili çözebiliyormuşsunuz gibi, iki büyük papağanınız var, isimleri Sokrates ve Platon ve tıpkı eski Yunanlı filozoflar gibi didişip duruyorlar.

işte aileniz bu. Siz, Marietta, Sokrates ve Platon. Bu evde atan dört kalp. Sıradan sayılabilecek bir cennet Deniz kenarındaki bu tuğla yığını, suratsız bir Avrupall yerleşimci ve hınzır kanatlı filozoflarınız. Burada yıllarınızı geçireceksiniz ve tuvaller nakliye treni gibi içinizden gelip geçecek, orada durup renklerini aldıktan sonra galerilere ve onları satın alacak koleksiyonculara doğru devam edecek. Onlar, açık günlerde dolaşmaya çıkan ve bir daha kendilerinden haber alınamayan yaramaz çocuklar gibiler.

Yüz iki yaşında ölüyorsunuz. Yalnızca kesik bir nefes, keskin bir acı ve parlak bir ışık. Yüzmek kadar doğal. Bu kadar uzun yaşamayı düşünmüyordunuz, sadece ölmeye bir türlü zamanınız olmadı. Denize bakan rahat bir koltukta oturuyorsunuz ve bütün resimlerinizin adlarını hatırlamaya çalışıyorsunuz. Tabloların şimdi nerede olduğunu Tanrı bilir; onları bula bilseniz, hepsini ortadan kakJınrdınız.

188

116. Bölümden...

işi alıyorsunuz ve Minneapolis'e taşınıyorsunuz. Tuz şehri, zaman şehri. Fakat mavi göllerden ve beyaz dumandan oluşan bu şehirde şairane bir taraf var ve bunu bulmanız gerekiyor. Bulunan şiirler kavramı, oluşturduğunuz sınıfın, Bulunan Objelerin, ilham kaynağı oluyor ve öğrenciler günlük yaşamdan sanat oluşturuyor. Evlerinde, yerlerde, eski eşya satan dükkânlarda, hurdalıklarda, şehir çöplüklerinde buldukları ortalıkta duran eşyalardan. Araba kaportaları, turta kutuları, işe yaramaz Barbie bebek kafaları, kınk yumurtalar, martini bardakları, kurutulmuş gül yaprakları, çatak sentetik plaklar getiriyorlar... Sonra bunları, anlamlarını yeniden tanımlayan bir şekilde, kendilerine göre birleştiriyorlar.

Neredeyse buraya taşınmayacaktınız, neredeyse öğretmenlik fırsatını kaçıracaktınız, turta servisi yapmak için neredeyse bütün hayatı ıskalayacaktınız, gerçekten inanamıyorsunuz. Öğrencilerinizin son derece alımlı, zeki ve meraklı olduklarını görüyorsunuz ve onların hevesli, becerikli zihinlerine bayılıyorsunuz. Kuzeydeki kamyon şoförlerine veya takonit madencilerine karşı değilsiniz ama onlar Gilles Deleuze'nin post modern sanat üzerindeki etkisini veya Bauhaus akımının altında yatan eşcinselliği tartışmaya her zaman çok da istekli olmuyorlar. (Gerçeği söylemek gerekirse, buna siz de her zaman hazır olmuyorsunuz.)

Kayıp parçalardan şiir yaratma ustası Joseph Comell'i öğretiyorsunuz. Bulunan nesneleri birleştirme sanatı. Annesinin, Queens'deki Utopia Otoparkı'nda bulunan evindeki sıkışık stüdyosunun fotoğraflarını gösteriyorsunuz; onun efsanevi kutularını, küçük puro kutularını, ayakkabı kutularını, bulduğu objeleri bütün bu kutuların içine zamkla yapıştırdığını gösteriyorsunuz: kâğıt parçaları, yırtık haritalar, kırık şampanya bardakları, kuş yumurtaları, tüyler, kurşun kalemler. Kendi başlarına hiçbir anlamları olmayan bu nesneler, yeni bir bağlam içinde birleştirildiği zaman, parçalanmış bir dünyanın güzelliğini vurguluyor.

Tek üzüntünüz - ve bu derin, kalıcı bir üzüntü-kızınızDilly'i veya dünya tatlısı torununuz Blue'yi görememek. Şehre hiç gelmiyorlar ve öğrenci toplantılarıyla, okunması gereken sınav kâğıtlarıyla, siz de dört saat araba kullanıp kuzeye gidecek pek vakit bulamıyorsunuz. Dilly babasıyla ilişkisini düzeltmiş gibi görünüyor. Bu iyi bir şey ama kendi aralarında bir kulüp kurmuş gibiler, sizin hiçbir zaman katılamayacağınız bir kulüp. Dilly'i hep arıyorsunuz, mektuplar ve Blue'ye giysiler gönderiyorsunuz, ancak vahşi tarafı baskın çıkıyor (bu çocuklar bu ruh hallerini nereden alıyor?) ve sizi neredeyse hiç geri aramıyor.

Yıllar geçiyor. Öğrencilerinizin durumu iyi, hatta birkaçı doğuya gidiyor ve New York'taki sanat dünyasının vefasız ilgisini çekiyor. Neşeli siyah-beyaz fotoğraf hocası Gus Gustafson'la evleniyorsunuz. At gibi iri yarı bir adam ve geceleri size sıkı sıkı sarılıyor, kollan belinizin etrafını mengene gibi sıkıyor, vücudundan bitmeyen bir sauna gibi ısı yayılıyor, temizliyor, arındırıyor. Gökyüzünden düşen Brancusı"den esinlenilmiş uzaygemilerine benzeyen fütürist metal heykeller yapıyor.

Zamanla Dilly bile size karşı yumuşuyor ve bir yaz, taya benzeyen, gözleri parlayan on beş yaşındaki Blue'yi sizinle kalması için gönderiyor. "Kültüre ihtiyacı var," diyor Dilly, "Ya da onun gibi bir şeylere. Dün akşam onu VFW'deki polka gecesinde yakaladım,

meğer *bale* hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyormuş. Baleyi ne yapacak bilmiyorum ama Iron Range'de bu konuda fazla bir şey olmadığından eminim."

Blue sonunda o yıl sonbaharda sanat okuluna başlıyor ve kısa sürede dans ve ritim konusunda çok başarılı oluyor. Dilly kuzeyde kendi restoranını açıyor ve taşranın dışına adım atma konusunda en küçük bir istek göstermiyor. (Onu ayda bir kere ziyaret edip, mutfakta yardım ediyorsunuz.) Gus, San Diego'da bir sergi açıyor ve lanet olası bir Hollywood yapımcısı eserlerini görmez mi? Gus'un elindeki her parçayı almaya karar veriyor ve sonra bir yığn daha sipariş ediyor, sonunda size güzel bir emeklilik planı ve bir miktar toplu para (yani Hawaii'de tatil) olanağı sağlıyor.

Ders vermediğiniz günlerde, zamanınızın büyük bir kısmını stüdyonuzda çalışarak geçiriyorsunuz ve HACKY günlerinizden çok daha güzel olduğunu düşünüyorsunuz. Sonunda Minneapolis'te torununuzla birlikte yaşayacağınız, sanat dersi vereceğiniz ve kırk iki beden kot pantolon giyen bir adamla evleneceğiniz kimin aklına gelirdi? Hayatınız kâğıt parçalarından ve kuş yumurtalarından birleştirilmiş gibi.

Uzun bir ömrünüz oluyor. Doksan iki yaşında ölüyorsunuz. Bir gece kocanızın yanında uykuya dalıyorsunuz ve çok güzel bir rüya görüp, bir daha uyanmıyorsunuz. Cennetin bir eski eşya dükkânı, Tanrı'nın bütün kırık eşyalarını sakladığı çok geniş, mis kokulu bir yer olduğu ortaya çıkıyor. Kaybolan kemanlar ve Shakespeare'nin pek de iyi olmayan oyunları. Kötü sanatçılar ve iyi politikacılar. Kınk köpek tasmaları ve kördüğüm olmuş atlama ipleri. Kafaları karışmış filozoflar ve kırık kahve fincanları. Kendi içinde mükemmel... her yerde kırık dökük bir güzellik var.

189

116. Bölümden...

Kalıyorsunuz. Kızınızı bırakamıyorsunuz, sizinle hiçbir bağlantısı olmasını istemese bile. Bilse de bilmese de, size ihtiyacı var. Babasıyla ilişkisini epeyce düzeltmiş olsa da (sonbaharda ördek avına, yazın da geyik avına götürüyor), yine de ruh hali değişkenlik gösterebiliyor ve telefonu açmayabiliyor. Betty's Pies turtacısında çalışmaya devam ediyorsunuz. Menüyü, insanları, özel yemekleri ezbere biliyorsunuz. Pazartesi günü kızarmış tavuk, Salı günü rulo köfte çıkıyor. Çarşamba günleri fırında soslu tavuk, Perşembe günleri sıcak yemek, Cuma günleri ise balık veriliyor. Cumartesi ve Pazar ne isterseniz yiyebiliyorsunuz.

Kasaba küçük, kültürel etkinlik neredeyse hiç yok, mevsimler çok düzenli. Kasaba küçük, kültürel etkinlik neredeyse hiç yok, mevsimler çok düzenli; gölün suyuyla yağmurun buluşması ve size doğru akın eden karabalık sürüsü gibi dalgalanmalar yaratması inanılmaz. Yazın ağaçlar yemyeşil, kışın gününe göre simsiyah veya bembeyaz.

Lokantaya sık sık gelen yaşlı demir işçilerinden biriyle çıkmaya başlıyorsunuz. Joe'nin sizde hep gözü vardı ama ona hiç yüz vermemiştiniz çünkü şey, o Joe`ydi işte. Pazen gömlek giyen, kahve içen, kötü espriler yapan Joe. Ama bir gün sizi akşam yemeğine davet ediyor ve siz de, "Şey, tabii," diyorsunuz.

Joe’nin evi tahmin ettiğinizden çok daha güzel. Vermilion deresinin üstünde, keresteden yapılmış büyük bir kulübe ve taş şöminenin üzerinde bir geyik kafası ve elektrik kesildiği zaman devreye giren yeni bir jeneratörü var. (Avlanırken bulduğu birkaç tane çok güzel Lakota eseri var. Ok başları ve kırık çömlekler, hatta yaşlı bir buffalo derisinin parçası.) Orada giderek daha fazla zaman geçirmeye başlıyorsunuz ve sonunda Joe’nin yanına taşınıyorsunuz. Joe çalışmıyor ama parası var. Ne kadar olduğunu bilmiyorsunuz ama rahat bir hayatı var.

ikiniz, Superior Gölü’nün ortasında yapılan törenle evleniyorsunuz. Daha sonra Joe, söylediğinden daha fazla - çok daha fazla -parası olduğunu itiraf ediyor. Uzun zaman önce, bir kumlu demir madeniyle yapılan sigorta anlaşması sayesinde, mali olarak hayatı boyunca rahat edecek. Sizin de bir daha çalışmanız gerekmeyecek. Betty's Pies restoranında sizin için bir parti veriyorlar ve Joe size yeni bir kamyonet alıyor. Duluth’un hanımefendisi, zengin bir yerel sanat hamisi oluyorsunuz. Siz ve Joe deniz kanosuna ve kuş avlamaya merak salıyorsunuz, Madeline Adası'nda bir ev alıyorsunuz ve yazları oraya giderek resim yapıyorsunuz.

Doksan iki yaşına kadar yaşıyorsunuz. Bir gece kocanızın yanında uykuya dalıyorsunuz ve çok güzel bir rüya görüp, bir daha uyanmıyorsunuz. Cennetin aslında bir eski eşya dükkânı, Tann'nın bütün kırık dökük eşyalarını sakladığı güzel kokulu geniş bir yer olduğu anlaşılıyor. Orada birçok şeyi yan yana dizilmiş şekilde bulabiliyorsunuz; kayıp kemanlar ve Shakepeare’nin pek de iyi olmayan oyunları. Kötü sanatçılar ve iyi politikacılar. Kırık köpek tasmaları ve dolaşmış atlama ipleri. Kafası karışmış filozoflar ve ufalanmış kahve fincanları. Bir anlamda mükemmel... her yerde kırık dökük bir güzellik var.

190

176. Bölümden...

Anlık zevk için ailenizi yok etmeyeceksiniz, çocukların yuvasını dağıtmayacaksınız. Toru'ya onunla artık görüşemeyeceğinizi söylüyorsunuz ve o zamanla sizden uzaklaşıyor; gözyaşı ya da bağırma çağırma olmadan, hayattan çıkış. Telefon numarası iptal ve restorandaki işini bıraktığını söylüyorlar.

Sekiz ay sonra 3 kilo 750 gram ağırlığında çekik gözlü bir erkek çocuğu doğuruyorsunuz. *Talihsizliğe bakın.* Siyah saçlar, parşömen rengine yakın bir ten rengi. Mavi battaniyede bir opal gibi. Luis'e Toru ile neler yaptığınızı - neden oğlunuzun bir Asyalıya benzediğini -anlatmak zorundasınız, bunun üzerine Luis hastane koridorundaki bir yangın söndürücüyü duvardan söküyor ve sert bir şekilde yere fırlatıyor.

Luis sizi evden kovmuyor, fakat bebeğe de hiç bir şekilde dokunmuyor. Çocuklara söylememesi için ona yalvarıyorsunuz... Luis *sadece ve sadece çocukların hatırı için* bir aileymişsiniz gibi davranmayı kabul ediyor, fakat bu olanların ona istediği kişiyle - istedi-ği zaman - birlikte olma hakkını verdiğini size çok açık bir şekilde anlatıyor. "Seninle ilişkim bitmiştir," diyor ve yatağını çalışma odasına taşıyor.

Bebek Billy en başından hayata zorluklarla başlıyor, Luis ona dokunmuyor ve kardeşleri ortada yanlış bir şey olduğunu biliyor.

içgüdüsel olarak ondan uzak duruyorlar. Yeterince büyüdüğü zaman Billy'e babasının *cennette* olduğunu, onu oradan izlediğ'ni söylüyorsunuz fakat çocuk maalesef fazlasıyla akıllı. Ortada yanlış bir şeyler olduğunu seziyor. Yalan söylediğinizi biliyor. Bundan daha da kötüsü, hiçbir şey söylemiyor. Sadece o simsiyah gözlerini size doğru dikiyor, gergin yüz ifadesiyle bekliyor.

Bilty kararsız, savunmacı, korkak bir şekilde büyüyor, ilkokulda müziğe yatkın, utangaç ve içine kapanık bir çocuk oluyor ve arka-daşlan tarafından piç olarak anılmakla birlikte *"narin, kız gibi, top, nonoş"* diye sürekli dalga geçiliyor. Ailenize bağlı kalmanın sizi kurtaracak tek çözüm yolu olduğunu düşünüyorsunuz. Eğer olası bir boşanmayı ve onun şu anda olduğundan da "farklı" bir çocuk olmasını önleyebilirseniz, işlerin tersine dönebileceğini ve onun herkesle daha iyi anlaşabileceğini düşünüyorsunuz.

Fakat Billy daha da içine kapanık bir hale geliyor, kolayca ağlıyor, yeme bozuklukları ortaya çıkıyor ve kendisini kesmeye başlıyor. (Kalçasının üzerinde dikine paralel olarak kesilmiş kâğıt kesiğinden daha büyük olmayan ince kesikler. On tane bir yönde, daha sonra on tane öbür yönde. Kanla yapılmış balıksırtı deseni gibi.) Lise ikinci sınıfa geldiğinde yatağının altındaki "ecza çantasını" buluyorsunuz; bu, eski bir makyaj çantası ve içi makas, jilet ve iğne dolu. Bir kez daha nafile bir şekilde Toru'ya ulaşmaya, onun izini bulmaya çalışıyorsunuz. Ne yazık ki ortadan kaybolmuş.

Sonunda Billy'i genç alkoliklerin, bulimia hastalarının ve çeşitli diğer sebeplerle hayatı mahvolmuş insanların ıstıraplarını dindirmek için gittiği bir tedavi programına götürüyorsunuz. Hiçbirini suçladığınızı söyleyemiyorsunuz. Hepsinin çok fena hikâyeleri, alkolik babaları, ilgisiz anneleri var ve tabii ki hiç fiziksel zarar görmemiş fakat tamamıyla paramparça bir aileden gelen oğlunuz da orada. Billy orada bir hafta geçirdikten sonra danışmanlar onu, büyük sırrını size anlatması konusunda teşvik ediyorlar... Ve size eşcinsel olduğunu söylüyor. Bu Luis için nefret edilecek birden

Fazla konu olması anlamına geliyor ve Biliye bağırmaya başlıyor, •*Zaten piçsin, bir de şimdi ibneliğin mi çıktı ortaya?''T*

0 gece Luis'e ondan boşanmak istediğinizi söylüyorsunuz. 0 anda görüyorsunuz ki onunla kalmak çok büyük bir hataydı. Toru'yu sevmiştiniz. Hem de delicesine. Yapabileceğiniz en uygunsuz davranış olmasına rağmen oğlunuzu, sadece doğru ve ahlaka uygun olduğunu düşündüğünüz için, onu hiç bir zaman sevmeyen bir adamla birlikte yaşamaya zorladınız.

Sonra Billy ortadan kayboluyor. Kaçmış. Aklınıza gelen her yerde onu arıyorsunuz, polise haber veriyorsunuz, özel dedektif tutuyorsunuz, dualar okuyup mumlar yakıyorsunuz, sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüyorsunuz, fakat hiç bir faydası olmuyor. Hiç bir özel dedektif, hiç bir polis, hiç kimse onu bulamıyor. o, fazlasıyla akıllı ve fazlasıyla yaralı bir çocuk. Zaman geçiyor. Beş sene. Eve geri dönebileceği umuduyla her telefon çalışında yerinizden zıplıyorsunuz, her kapı ziline koşarak gidiyorsunuz.

Rosie Columbia'yı kazanıyor ve Paulie evleniyor, ikisinin de çocukları oluyor ve Luis'in işleri iyi gidiyor, fakat siz Billy'i aramaya devam ederken bunların hiç birisi yaralı yüreğinizi avutmaya yetmiyor. En pahalısından başka bir özel dedektif tutuyorsunuz ve ona bütün hikâyeyi anlatıyorsunuz. Sizi neredeyse hemen geri arıyor.

"ikisini de buldum," diyor. *Bu kadar çabuk mu?* Bütün bildiklerini size anlatıyor. Sizin tüm korkularınızın aksine, Billy, almış olduğu uyuşturucudan baygınlık geçirmek üzere olan bir sokak fahişesi olmamış; Paris'te yaşıyor ve tam burslu olarak Sorbonne'de okuyor. *"Paris, Fransa*?"

"Tam burs kazanmış, hem de hakkıyla ve büyük ihtimalle başvuru formunda bütün ailesinin öldüğünü yazdığı için de." Artık William ismini kullanıyor ve Otto Van Parys adında seçkin bir keman öğretmeninin en değer verdiği öğrencisi. Daha sonra dedektifiniz oğlunuzun yerini bulmaya çalışırken, karısı ve çocuğuyla Paris'in banliyölerinden birinde oturan Toru'nun da yerini bulduğunu

söylüyor. Anlayamıyorsunuz. “Billy... William oraya babasıyla birlikte olmak için mi gitmiş?” Kalbiniz küt küt atıyor... Nabzınız parmak uçlannızdan hissediliyor. “Babasının yaşadığını biliyor mu?"

“Hayır efendim," diye cevaplıyor sorunuzu dedektif. “Bu sadece bir tesadüf. Tesadüflere inandığım için değil, fakat şu anda ikisi de diğerinin varlığından habersiz ve ikisi de Paris'te yaşıyor, aralarında sekiz kilometreden az bir mesafe var.”

Paris'e giden ilk uçağa atlıyorsunuz ve doğruca Billy’nin yaşadığı öğrenci yurduna gidiyorsunuz. Onu gördüğünüz zaman zar zor tanıyorsunuz. Tanıdığınız o kolay kırılan, boynu bükük çocuk gitmiş; karşınızda uzun boylu, cesaretli genç bir adam duruyor. Bambaşka biri gibi görünüyor. O artık tam anlamıyla William... Billy ise yok olup gitmiş.

Yüzünde hem şükran hem de korku ifadesi var. Gelmiş olduğunuz için mutlu. Fakat eve geri dönmeyecek. “Bir daha asla Amerika'ya gitmeyeceğim,” diyor küstahça bir tavırla sigara yakarken, “Ve evlendiğin o adamı da bir daha görmeyeceğim. Asla!” Luis'i kastediyor, tabii ki ve siz de ona yapmak istemediği hiç bir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylüyorsunuz. Ona her şeyi açıklıyorsunuz. Babasının kim olduğunu, ona verebileceğiniz en iyi hayatı vermeye çalışmaktan başka hiç bir amacınızın olmadığını anlatıyorsunuz. Sürekli başka bir ruh haline giriyor. Sarsılıyor, inanmıyor, sonra sinirleniyor ve sonra tekrar kafası karışıyor. Bir buluşma ayarlıyorsunuz. Toru da çok şaşırıyor (daha önceki birlikteliğinden iki çocuğu daha olan Fransız eşi gibi) fakat yine de William ile bir an evvel tanışmak istiyor.

ikisi tanıştıklarında birbirlerinin karbon kopyası gibi duruyorlar. Aynı üsluplar, aynı ifadeler, aynı zarif eller, ikisi de Fransız mutfağ-nı ve Bach’ın çello süitlerini çok seviyor, ikisi de satranç ve (dizindeki sakatlıktan dolayı Toru bırakmış olsa da) rugby oynuyor. Kısacası çok iyi anlaşıyorlar. Anında, tam anlamıyla. Billy ve Luis’in hiç bir zaman yapamadığı gibi. William keman öğretmeniyle *evlenece*-

ğini söylediği zaman bile Toru onu yargılamıyor. Vakitlerinin tümünü beraber geçiriyorlar, birbirlerinden habersiz geçen bir ömrü yakalamaya çalışıyorlar.

Hiç şikâyet etmeden, William ve Otto'nun görkemli bir Fransız malikânesinde gerçekleşen düğünlerine katılıyorsunuz. William adına kararlar verdiğiniz zamanların çoktan geride kaldığını ve onun kendi şdına sizden çok daha iyi kararlar verebilecek durumda olduğunu görüyorsunuz. 0 bir eşcinsel. Ne *olmuş yani?* Kimin kimi sevdiğinden kime ne? Onlar birbirini gerçekten ve içtenlikle sevdikleri sürece. Diğer çocuklarınız da düğün için Fransa'ya uçuyorlar ve Rosie de, Paulie de kardeşlerine davranmaları gerekenden çok daha farklı bir şekilde davrandıkları için aşırı derecede p'şman olduklarını gösteriyorlar. William Paulie'yi nikâh ışahidi yapıyor.

ilk başta Toru'yu başka bir kadınla evli olarak görmek size zor geliyor, özellikle geldiğiniz andan beri sizi küçümsediği için, fakat hayat bu. Onu gerçekten suçlayamıyorsunuz. Toru'nun William'ı evlat edindiği çocuklarından daha çok benimsediği belli oluyor. (Nihayet sizin çocuğunuzun birilerine tercih edildiğini görmek çok hoş bir duygu.)

Sonunda Paris'e taşınıyor ve Toru'nun da yardımıyla Paris'in dışında Chaton isimli küçük bir kafe-sanat galerisi açıyorsunuz. Öyle, çok ihtişamlı bir yer olmasa da kırmızı şarap servisi yapabileceğiniz, etkileyici insanlarla tanışabileceğiniz, duvarlarına sevgi dolu resimler asabileceğiniz ve istediğiniz kadar Billie Holiday parçaları çalabileceğiniz küçük bir yer. Billy her Perşembe, dinleyicileri için keman çalmaya geliyor, yaşlı adamlar masalarında satranç oynuyor ve Amerika'dakinin tersine, küçük köpekler isterlerse gelip kucağınıza oturabiliyorlar. Otis adını verdiğiniz bütün gün ayağınızın ucunda uyuklayan ufak bir köpek alıyorsunuz. Cennette gibisiniz.

Uzun yıllar yaşıyorsunuz ve ölürken güneşli bir yaz gününde kefenizde, tezgâhın arkasında buzlu Earl Grey çayınızı yudumlar-

ken, Mısır arkeolojisi hakkında bir kitap okuyorsunuz. Bu büyük dünya büyüleyici. Sonrasında, tam da orada, kuşlar şarkı söylerken ve köşede oturan genç bir çift öpüşürken kalbiniz duruyor. Çok güzel bir hayat yaşadınız ve anlıyorsunuz ki gerçekten cennete gitmek aslında bu noktaya geri gelebilmek ve birinci sayfadan tekrar başlayarak bunların hepsini tekrar yapabilmek.

191

176.
Bölümden...

Toru ile kaçıyorsunuz. Çocuklarınız sizden nefret edecekler, fakat belki bir gün sizi anlarlar. Ya da belki de hiç anlamayacaklar ve onun yerine *Sevgili Annem* kitabında olduğu gibi sizin ne kadar kötü bir anne olduğunuzu anlatan bir anı kitabı yazacaklar. Yaptıklarınızı kendi mutluluğunuz için yapmış olmanız, sizi pek rahatlatmayacak. Yine de, Toru'yu seviyorsunuz. Ne yapabilirsiniz ki?

Kocanıza gideceğinizi söylüyorsunuz, çocuklara ise anne ve babalarının artık ayrı yaşamaları gerektiğini anlatıyorsunuz ve tabi ki bütün aileniz ve arkadaşlarınız kötü bir insan olduğunuz konusunda fikir birliği yapıyorlar. Mutluluktan kasıt yemek pişirmek, fırında yemek hazırlamak, alışveriş yapmak, örgü örmek, temizlik yapmak, binlerine yalvarmak, bir şeyleri engellemek, inkâr etmek ve kusmuk temizlemekle geçen bir hayat olmadığı sürece, genel olarak toplum annelerin mutlu olmak için bir şeyler yapmasına pek de iyi bakmamakta. Başka türlü bir hayat kabul görmüyor.

Kariyer sahibi annelerin soğuk oldukları düşünülür. Arkadaşlarıyla seyahat eden anneler ihmalkârdır. Kendilerinin yalnızca anne olmaktan daha fazlasını olabileceklerine inanıp, beslenmeye ihtiyacı olan ruhlara sahip insanlar olduklarını düşünenler ise... sadece bencil veya delidir. Onlar, çok eskiden beri süregelen "annelik sözleşmesi" kapsamındaki "eğer bu dünyaya bir can getirmeye

hazırlanıyorsanız... kendinizinkini sona erdirmeye hazırlanın," kuralını ihlal etmektedirler.

Sekiz ay sonra 3 kilo 750 gram ağırlığında çekik gözlü bir erkek çocuğu doğuruyorsunuz. *Tanrı'ya şükürler olsun...* Siyah saçlar, parşömen rengine yakın bir ten rengi. Mavi battaniyede bir opal gibi. Toru size evlenme teklif ediyor ve onunla Fransa'ya taşınmayı öneriyor. Orada ailesinin yatırım yaptığı, emlakla ilgili bir iş fırsatı var ve birlikte yepyeni bir hayat kurmak istiyor. Teklifi düşünüyorsunuz ve sonunda evet diyorsunuz. Hep beraber Fransa'ya taşınıyorsunuz; siz, Rosie, Paulie, minik oğlunuz ve Toru. Luis velayeti size vermekten son derece hoşnut oluyor çünkü *kötü kararlarınız dolayısıyla bozguna uğramış bir şekilde sürünerek geri döneceğiniz günü sabırsızlıkla bekleyeceğini* söylüyor. Beklerken uykusuz kalmamasını tavsiye ediyorsunuz.

Paris şahane. Göz korkutucu, seksi, karmakarışık. Paris'in sırt-lannda küçük bir eve yerleşiyorsunuz, çocuklar Fransızcayı o kadar çabuk öğreniyorlar ki siz daha bir sandviç bile ısmarlayamazken, onlar sizin için tercüme yapıyorlar. Bebek Billy ise daha dört yaşına geldiğinde son derece akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Keman çalmaya başlıyor, size onun bir keman *dehası* olduğu söyleniyor ve tam burslu olarak Sorbonne'de okumaya hak kazanıyor.

Toru ise ailesinin emlak şirketinde çalışmaya devam ediyor ve zamanla, Fransa'da toprak sahibi olmak isteyen zengin Asyalllar sayesinde kısa sürede zengin oluyorsunuz. Hep beraber, Fransız güneşinin de etkisiyle, olduğundan da büyük gözüken kocaman evlerin bulunduğu eski mahalledeki Marquis Sokağı'nda bulunan kocaman bir şatoya taşınıyorsunuz.

Şahsınıza özel terziniz, tuhafiyeciniz, modacınız, kuaförünüz ve (ayakkabı dolabınızdan Manolo Blahniks ayakkabılarınızı çaldığı ortaya çıkınca kovduğunuz) manikürcünüz oluyor. En güzel kısmı ise, Le Mur Blanc (Beyaz Duvar) adını verdiğiniz, kendinize ait Fransız sanat galerinizi açıyorsunuz. Yeni bir hayata başlamak ya

da bir başka büyük sanat eserine başlayabilmek için olabilecek en güzel yet- Güzel, temiz bir boş duvar.

Şu anda William ismini kullanan Billy, daha on dört yaşındayken lig solo konserini veriyor. Uzun boylu, zayıf ve kendisinin iki katı yaşında olan bir adam olan keman öğretmeni Otto Van Parys ile turneye çıkmak en büyük hayali. Altı yıl sonra, William daha sadece yirmi yaşındayken, *evlenmeye* karar verdiklerini açıklamaları tam bir şok etkisi yaratıyor. Tartışmalar çıkıyor, tavizler veriliyor ve Arc de Triomphe'den çok da uzakta olmayan barok tarzında bir kilisede evleniyorlar. Geleneklerine bağlı Japon ailesinin itirazlarına aldırmayan ve Hıristiyan düğünlerinde âdet olan gelin babasının gelini eşine sunması görevini üstlenen Toru ile gurur duyuyorsunuz.

Uzun yıllar boyunca ölmüyorsunuz ve ölürken Le Mur Blanc'in ana salonunda güzel bir tuvalin üzerindeki kıpkırmızı kesiğe gözünüzü dikmiş bakıyorsunuz. Kalbiniz o anda duruyor. Çok güzel bir hayat yaşadınız ve anlıyorsunuz ki gerçekten cennete gitmek aslında bu noktaya geri gelebilmek ve birinci sayfadan tekrar başlayarak bunların hepsini tekrar yapabilmek.

192

119. Bölümden...

Gelmeleri çok uzun sürmüyor. Siren sesleri dayanılmayacak kadar yükseliyor ve sonra her tarafınızı polisler sarıyor. Size bağırıyorlar, itip kakıyorlar, ellerinize kelepçeler takıyorlar ve sağa sola itiyorlar. Biranda kanlı, ıslak çimentonun üzerinde yüz üstü yatıyorsunuz, sonra bir bakmışsınız polis arabasına yaslanmışsınız; üzeriniz aranıyor. Bedeniniz artık size ait değil.

Hapishane. Mahkeme. Ceza. Adam öldürmek suçundan on sene. (Jüri üyeleri tecavüze uğradığınız için kendilerini kötü hissediyorlar, fakat yine de, kadınların tecavüzcülerini vurmamaları gerekiyor.) Kadınların gönderildikleri maksimum güvenlikli ıslahevi yan yana koyulmuş spor salonları zinciri gibi; hiç pencere yok. Yüksek tavanlar ve etrafta beje boyanmış bir sürü duvardan başka bakacak hiç bir şey yok. Kitaplar okuyorsunuz, mektuplar yazıyorsunuz ve çetelerden, uyuşturucu satıcılarından ve para için birbiriyle kavga eden kadınlardan uzak durmaya çalışıyorsunuz.

Cezaevinde her şey zaman öldürmekten ibaret. Aklınıza gelebilecek her yöntem ile zamanı katletmekten. Televizyon izlemek, kâğıt oynamak, önceden hazırlanmış rutin hayatin monotonluğuna girmek, insanlar saatlerden nefret ediyor. Kaybedilen zamanı, akıp giden dakikaları düşünmeye dayanamıyorsunuz, *şimdi bile, şimdi bile, şimdi bile.* Bu düşünce hep beyninizde... Zamanınızı, şanslan-nızı, hayatınızı boşa harcıyor olmanın farkındalığı.

Sonuncunda , küçük bir sınıfla sanat dersleri vermeye başlıyorsu-jl$_k$ başta fazla bir şey yapmıyorsunuz - aptal elma şekeri çullarından gemicikler haricinde - fakat sonra eski sanat okulumla iletişime geçiyorsunuz. Onlara, geçmişte bazı şeyleri daha farklı yapmak istediğinizi, fakat bazen istemeseniz de boklu çubuğun yanlış tarafını tutabileceğinizi ve yapabilecek fazla bir şeyinizin de olmadığını anlatan uzun bir mektup yazıyorsunuz. Onlara, size $_{caZ}$ı sanat malzemeleri gönderip gönderemeyeceklerini soruyorsu$_{nuz.}$ Sonuç itibariyle, karton tuvalet kâğıdı ruloları ve yapıştırıcı ile yapabilecekleriniz epey sınırlı.

Okul eski bir öğrencisinin hapiste olmasının iyi bir fırsat ve doğru kullanılırsa iyi bir reklam malzemesi olacağına karar veriyor. Boya, fırçalar, tuval ve sanat tarihi kitapları gönderiyor. (Malzemeler arasında kesici hiçbir şey yok. Mahkûmların silaha çevrilebilecek herhangi bir şeye sahip olmaları kesinlikle yasak.) Tamamen saçmalık olsa da, *özgür olamasanız da özgür düşünebilmeniz* konusunda sizi cesaretlendiriyorlar, parmak boyası bile göndermişler.

Bir sene kadar sonra okul sizin sınıfınızdan çıkan eserlerin sergileneceği bir sergi açmak istiyor, "içerideki Sanat" adında bir sergi. Doğrusu, kadınların eserleri pek de iyi değil; hemen hepsi derinliksiz, kaba ve sadece ana renkler kullanılarak yapılmış. (Hiç birinin renkleri karıştırmasını veya biraz daha ince çalışmalarını sağlaya-mıyorsunuz, hatta çalışmalardan bir tanesi sadece siyah tuval üzerine yazılmış beyaz harflerden oluşuyor: PANTOLONUMUN İÇİNDE ZATEN BİR TANE DELİK VAR, NEDEN İKİNCİSİNİ İSTEYEYİM Kİ?) Fakat okul için gerçekten hiç fark etmiyor, tüm çalışmalan istiyorlar.

Sergi iyi geçiyor ve sonra bir tane daha açılıyor. Yerel gazete sergiyle ilgili bir haber yapıyor ve Associated Press bu haberi kullanıyor. Sonra Gece *Eğlencesi* programından sizle röportaj yapmak için geliyorlar (onlar sizin hapisteki mutsuz ama ıslah olmuş, fazla olmasa da güzel bir sanatçı gibi göründüğünüze ikna oluncaya

kadar, iki saat boyunca saçınız ve makyajınız yapılıyor) ve sonra Elton John bir tablo satın almak istediğini söylemek için hapishaneyi arıyor.

Sonra ortalık birbirine giriyor. Sınıfınızda yapılan kötü tuvaller dünyanın dört bir tarafında tüccarlara, koleksiyonculara ve ünlülere satılıyor. Anlaşılan, vahşi kadınlar tarafından yapılan resimlere her tarafta yoğun bir ilgi var; ne kadar vahşet varsa, o kadar çok beğeniliyor. En pahalı parçalar ise sınıfa bile katılamayan bir kadın tarafından yapılanlar. Gardiyanlara karşı saldırgan hareketlerinden dolayı hapis içinde hapis yaşayan H. Thornswood adında, kocasını öldüren, güzel bir kadın. Bu kadın çamurdan tüyler ürpertici insanlar yapıyor (bazıları onların içinde cinler olduğunu bile söylüyor) ve bunların tanesi otuz bin dolardan satılıyor.

Yedi yıl sonra iyi halden sizi salıveriyorlar. CNN, sizi bekleyen limuzine yürürken görüntünüzü alması için bir kamera ekibi gönderiyor. Artık Amerika'nın en garip ve olağan dışı sanat tüccarı oluyorsunuz. Mahkûmlar ve sanat galerileri arasında komisyonculuk yapıyorsunuz. Mahkûm arkadaşlarınızın geçmişe yönelik eserlerine maddi destek sağlıyorsunuz ve sonra bu resimleri akıl almaz fiyatlara satıyorsunuz. Hiç evlenmiyor ve çocuk sahibi olmuyorsunuz; özgür olmak size fazlasıyla güzel geliyor. Onun yerine iyileşme sürecindeki kadınlardan oluşan bir topluluk kuruyorsunuz ve kendi parçalarınızdan oluşan bir koleksiyonu tamamlıyorsunuz.

Doksan üç yaşında, damar tıkanıklığı sebebiyle vefat ediyorsunuz. Cenaze töreniniz CNN'de gösteriliyor. Anma töreninizde arkadaşlarınız günlüğünüzden parçalar okuyor (daha sonra bu günlük e-Bay'da iki yüz bin dolara alıcı bulacak). Görünüşe bakılırsa herkes kötü bir kadının aklından neler geçtiğini öğrenmek istiyor. Ço-cuklan, kocası ya da kariyeri olmayan - eline silah alıp tecavüzcüsünü öldürmüş - bir kadın. Cüruf briketinden yapılmış ıslak bir araba yıkamacısından başlayıp kendini bir galeride bulan - nadir bulunan, et, kemik ve kandan yapılmış bir heykel gibi - bir kadın.

j

■ cennette size üzerinde sayılar olan, ışıklı, opal bir levha veriliyor. Sizin sayılarınız. Hayatınız boyunca yardımda bulunduğunuz insanların sayısı, aslında daha küçük şeyleri korumak için zaman harcarken göz ardı ettiğiniz insanların sayısı... Hepsi alt alta top-l iandığı zaman dünya üzerinde geçirdiğiniz zaman için almış olduğuruız not oldukça düşük. Kesinlikle bir sonraki hayatınızda oldukça kötü bir hayat yaşayacağınızı garantiliyorsunuz. Büyük ihtimalle Afganistan'da ya da Ohio'da.

193

119. Bölümden...

Koşuyorsunuz. Soluk soluğa. Sanki kendinizi bir *kazık* çakma makinesiyle toprağın içine sokmak istermiş gibi ayaklarınız kaldırımı sert bir şekilde dövüyor. Kalbiniz göğsünüzün içinde çekiçle vururmuşçasına atıyor, nefesiniz ekşi. Ne kadar süre boyunca ya da ne kadar mesafe koştuğunuzu bilmiyorsunuz, fakat yavaşlamak aklınıza geldiğinde kalbiniz bir makineli tüfek gibi atıyor ve kalp krizi geçirmek üzere olduğunuzu düşünüyorsunuz. Durduğunuzda kilometrelerce yol kat ettiğinizi görüyorsunuz, acı bütün vücudunuzu sarıyor - dizleriniz ve bacaklarınız, göğsünüz ve boğazınız - soğuk biracı bedeninizi kesiyor.

Evde hemen işe koyuluyorsunuz. İyi düşünmeniz ve çabuk hareket etmeniz gerekiyor. Ailenize ait bir kaç tane fotoğrafı ve bir kaç parça kıyafeti çantanın içine atıyorsunuz, ebeveynlerinizin garajdaki sahte karbüratör temizleyicisi kutusunun içine zulaladığı parayı da alıyorsunuz. Altı yüz dolar. Hepsi bu kadar. Harcayabileceğiniz tüm zaman bitmiş durumda. Gitmeniz gerekiyor, burası hariç herhangi bir yere olabilir. İzinizi kaybettirebileceğiniz nereye gidebilirsiniz ki? İnsanların dikkatini çekmeyeceğiniz ya da görenlerin aldırmayacakları neresi var ki? New York Şehri. Harikulade. Orada kimse kimsenin umurunda olmaz. Belki Avrupa'ya bile gidebilirsiniz. Atlantik Denizi'ni geçen o yük gemilerinden birisine atlayıp Paris'te yepyeni bir hayata başlayabilirsiniz. New York'a giden

Bir otobüse bilet alıyorsunuz, üç gün boyunca acı veren ve kramp yaratan bir panik yaşayarak sonunda şehre ulaşıyorsunuz.

şehir etrafınızda koşuşturdukça her şey daha umutlu bir hal alıyor. Buraya şimdi vardınız ve otogardan daha yeni çıkıyorsunuz, sokağa vuran günışığına daha yeni ulaşıyorsunuz ki arkanızdan birisi geliyor (çelik halat kadar güçlü elleri olan buzdolabı gibi kocaman bir adam) ve sizi kapısı bir destek sayesinde açık tutulan, eşya konulması için yapılan küçük bir odanın içine sokuyor. *On-*)ar/o/her neyse size saldırıyor. (Ne olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorsunuz. Goril bile olabilirdi.) Her şeyinizi alıyorlar. Neyiniz var neyiniz yoksa. Çekler, cüzdan, para, bavul, ayakkabılar. Her şey. İşte oradasınız, şehre ulaşalı daha yirmi dakika bile olmamışken; bir dakika öncesine her şey önünüzde duruyorken bir sonraki dakikada yeni doğmuş bir bebek gibi hiç bir şeye sahip değişiniz. Ayakkabısı, nakit parası olmayan, aciz bir gariban. Harika.

Polise gidemezsiniz. En başta uzak durmaya çalıştığınız kişiler onlar. Evi arayamazsınız ve New York'ta kimseyi tanımıyorsunuz. Yoldan aşağı doğru epeyce yürüyorsunuz, insanlar aşağı doğru bakıyorlar, ayakkabılarınızın olmadığını görüyorlar ve sizle göz temasına girmekten kaçınıyorlar. Sadece daha hızlı yürümeye başlıyorlar. Bir telefon kulübesine giriyorsunuz ve rehberden bir barına-ğn numarasını buluyorsunuz. St. Francis Koruma Derneği. Oraya ulaşabilmek için otuz iki sokak boyunca yürüyorsunuz, fakat kasvetli binanın eskimiş kapılarına ulaştığınızda basamaklarda durup el ilanları dağıtan kadın hiç yer olmadığını söylüyor. Sırada *ne var acaba?*

Biraz düşünmek için kaldırımın kenarına oturuyorsunuz. Güneş batmak üzere. Açsınız ve üşüyorsunuz. İnsanlar size bakmadan yanınızdan geçiyorlar. *Yok sayılmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordunuz.* Gözlerden kaybolmanın en güzel yolu bu olsa gerek. İstediğinizi almış oluyorsunuz, hiç kimse sizi umursamıyor. Aslında bu kadar acı verici olacağını düşünmemiştiniz.

Sonra, küçük bir yengece benzeyen, ufak tefek, yaşlı bir kadın size doğru geliyor. Bulanık katarakt gözleriyle tam da size doğru bakıyor. Üzerinde kirli bir palto var ve ceplerinden plastik şişeler sarkıyor, ipe bağlı uyuz bir daksund cinsi köpek de paytak paytak arkasından yürüyor. “Başın belada mı? Kalacak bir yere ihtiyacın var mı, küçük bayan?” Normalde böyle birine cevap bile vermezdiniz. Bu kadının deli veya dengesiz olduğunu düşünürdünüz. *Şimdi* ise sizde *böyle* bir insansınız. “Evet,” diyor ve onu takip ediyorsunuz.

Kadın, adının Minerva, köpeğininkinin ise Bay Goldilocks olduğunu söylüyor. Yaklaşık on üç sokak boyunca onları takip ediyorsunuz (o kadar yorgunsunuz ki tam olarak saymayı beceremiyorsunuz) ve sonra demiryolunun yanındaki dik toprak setten çalı ve ezilmiş bira kutusu ile zenginleştirilmiş, çakıl ve çimentodan yapılmış levhaya doğru yürüyorsunuz. Burası, tam olarak bir cesedin saklan ila bileceğin i düşündüğünüz, ürkütücü bir yer. “Buradan." Minerva rayların kenarındaki kirli, beyaz, sundurma kapıyı İşaret ediyor. Kapıyı açıyorsunuz ve yerde, içinden inşaat demirinden yapılmış merdiven çıkan, lağım çukuruna benzeyen ama daha büyükçe, bir delik görüyorsunuz. Yanında ise pembe bir Paskalya sepeti bulunuyor. “Oradan aşağı," diyor. *Oradan aşağı mı? Deli mi bu kadın?* Orası kanalizasyon ya da bir nevi farelerin başkenti değil mi? Kadın ısrar ediyor... Ve gidebilecek başka hiç bir yeriniz yok. O kadar yorgunsunuz ki o anda ölmek bile kulağa ferahlatıcı geliyor, bu nedenle isteksiz bir şekilde karanlık ve *derin derin derin* bir yeraltı tüneline inen metal merdivenin basamaklarını inmeye başlıyorsunuz.

Minerva parlak pembe Paskalya sepetiyle Bay Goldilocks’u aşağı indiriyor ve daha sonra kendisi merdivenden iniyor. Bitişik tünelden gümbürtülü bir şekilde geçen trenleri duyabiliyorsunuz. "Farelere dikkat et,” diye uyarıyor Minerva sizi. "Buradakiler köpekler kadar büyük olabiliyorlar.” *Sanki çoktan beridir onlara* dikkat *etmiyormuşsunuz gibi.* Çok karanlık. Minerva derin cebinde bir

şeyler arıyor ve tam önünüzde parlamasını sağlayan bir el fenerini yakıyor. ikiniz yavaşça ilerliyorsunuz. *Bunu yaptığınız için deli ol-!)ianız gerekiyor-* New York şehrinde kim hiç tanımadığı bir yabancıyla karanlık bir tünele iner ki?

Minerva'yı artan bir şaşkınlık içerisinde takip ediyorsunuz, siz ilerledikçe koridor daha da derinlere doğru gidiyor, büyüyor ve genişliyor, ta ki bir katedral gibi gözükene kadar. Her yere çöp yığınları dağılmış durumda, kâğıt poşetler, ölü fareler ve kullanılmış çocuk bezleri. Koku berbat. Yerin yaklaşık bir kilometre altında olmalısınız şu anda. Alışveriş arabaları etrafta kara bir denizde kaybolmuş mercan balıkları gibi dağınık vaziyette duruyor, Minerva Bay Goldilocks'u bir tanesinin içine yerleştiriyor ve döküntülerin üzerinde tangırdatarak ileri doğru itmeye başlıyor, bir yandan da şarkı mırıldanıyor.

Yukarı baktığınızda sunta, teneke levhalar ve karton kutulardan yapılmış kulübeler ve gecekondular görüyorsunuz. Düzinelerce. Tam bir mülteci kampı gibi görünüyorlar. *Bir şey hızlıca ayağınızın üzerinden geçiyor.* Bir benzin bidonunun içerisinde ateş yakılmış ve bir sürü yaşlı adam bidonun etrafında durarak sigara içiyorlar. “Onları umursama,” diyor Minerva size. “Keşlerin aletleri kurutulmuş et parçaları gibi ömrünü tamamlamıştır."

Yeraltına kurulmuş olan gecekondu mahallesinde onu, yarım bir j karavana bağlı birbirine uyumsuz tahta parçalarından yapılmış daha büyükçe bir odadan oluşan "evine” doğru takip ediyorsunuz.

Çat diye lambayı yakıyor. "Burada elektrik de var,” diyor. "Su da [akıyor. Tamamı şehirden geliyor fakat kimse para ödemiyor. Bura-da olduğumuzu kimse bilmiyor.”

Gerçekten de Minerva’nın suyu akan bir lavabosu var ve hazır Çin yemekleri kutularıyla dolu, çalışan bir buzdolabı bulunuyor.

“Bay Goldilocks en çok et suyuna yumurta çorbasını seviyor, değil mi?” Fakat Bay Goldilocks kızgın sobanın hemen önündeki küçük köpek yatağında pozisyonunu almış ve çoktan uyumuş durumda.

Minerva size bir çift işçi çizmesi uzatıyor. Bunlar size en az iki numara büyük ama siz ayakuçlarına gazete parçaları sıkıştırıyorsunuz ve ayağınıza tam oluyorlar.

Minerva bütün lambaları yakıp, biraz da Çin yemeği ısıtınca kendinizi neredeyse mutlu hissediyorsunuz. Sokağın kilometrelerce aşağısında, kıyamet gününde yerin altındaki bir üçüncü dünya ülkesine benzeyen bu yerde olduğunuzu unutmanız bile neredeyse mümkün olabilir. *Neredeyse.* En azından güvendesiniz, kurudunuz ve ısınıyorsunuz. Minerva ve Bay Goldilocks olmasaydı, bunlar bile olmayacaktı. O gece bir asker karyolasının üzerinde kalın, yün bir battaniyeye sarılarak ve Bay Goldilocks ayakucunuzda horlarken uyuyorsunuz.

Sabah kalkıyorsunuz ve Minerva sizi dünyaya geri götürüyor. Hâlâ hiç paranız yok, hâlâ ne yapacağınız konusunda karar veremiyorsunuz ve böylece onunla birlikte işe gidiyorsunuz. Paket servis yapan bir Çin lokantasında tuvalet temizlemeye. Ona para ödemiyorlar, sadece işi bittiği zaman etli hamur ve Çin böreği veriyorlar. Siz de aynısını alıyorsunuz.

O gece tünele geri dönüyorsunuz. Bundan sonra ne yapacağınızı tam olarak kestirene kadar onunla birlikte hareket edeceksiniz. Etrafı biraz inceliyorsunuz ve Minerva'nın evinin bu "şehrin" sadece kenarında bulunduğunu fark ediyorsunuz. Yeraltında üç yüzden fazla insanın yaşadığı anlaşılıyor; hepsinin elektrik ve su bağlantısı bulunuyor. Bundan evvel daha fazla insan varmış fakat çok büyük bir yangın çıkmış ve pek çok insan korkup buradan uzaklaşmş. "Çok insan öldü," diyor yaşlı bir adam size. "Onları tünelin daha da derinlerine gömmek zorunda kaldık. Dışarı çıkarabilmemiz mümkün değildi." Sonra size en büyük sorunlarının, "yukarıdan" herhangi bir yetkilinin orada bulunduklarını fark etmemesinden emin olunması olduğunu söylüyor. Bir önceki sene bir grup belediye işçisi kanalizasyon üzerinde çalışırken çok yakınlarına kadar gelmiş.

Orada bir hafta kalıyorsunuz, sonra bir hafta daha. Orası karanlık ve ulaşılması zor, fakat yine de yaşamak için o kadar da kötü bir yer değil. Ev kredisi, gayrimenkul vergisi, kira, fatura dertleri yok. Gazete bayilerinde gazeteleri kontrol ediyorsunuz ve sizin olayınızla jgili hiç bir yazıya rastlamıyorsunuz, fakat yine de sizi aradıklannı biliyorsunuz. Bu da tüneli sizin için çok daha cazip bir hale getiriyor; aklı başında hiçbir insan buraya gelmez. Hiç kimse sizi burada aramaz, çünkü böyle bir yerin varlığından bile kimsenin haberi yok.

Orada bir seneden daha fazla süre geçirdiğinizde, dışarıdan kolayca fark edilebilen evsiz havası sizi de kaplıyor. Üzerinizde çok bol duran birbiriyle uyumsuz kıyafetler, kirli ayakkabılar, keçeleşmiş saçınız. İstediğiniz kadar fırçalayın ve temizleyin, insanlar yine de üzerinizde kokusunu alabiliyorlar. Tamamen görünmez bir insan haline geldiniz. Aslında sokaklarda rahatça dolaşabileceğinizi bilmek son derece rahatlatıcı bir durum ve lokantaların içine girmeye çalışmadığınız sürece kimse sizi rahatsız etmiyor.

Bir yandan da gerçekten bir iş bulmak istiyorsunuz ama yukarıda olmak sizi zamanla daha da fazla gerginleştiriyor, insanların sizi tanıyabileceğini düşünüyorsunuz. Size tuhaf tuhaf bakmaya başladılar bile. Sadece tünelin ılık, karanlık boşluğunda kendinizi güvende hissetmeye başlıyorsunuz. Bir zamanlar aşağıya inmeye korktuğunuz yerden şimdi yukarıya çıkmaya korkuyorsunuz. Sonra Minerva ölüyor. Uykusunda, “Seni mars ettim, aptal!'diye bağırıyor vekasılıyor. “Tünel kurallarına "göre evi ve Bay Goldilocks otomatik olarak size miras kalıyor.

Zaman sanki su gibi akıp geçiyor. Farkında olmadan on iki yılınız bu tünelde geçiyor; her gün, bir sonraki gün buradan aynlaca-ğınızı varsayarak. Hırdavatçı dükkânlannın çöplerinden aşırdığınız boyalarla tahta parçalarının üzerine resimler yapmaya başlıyorsunuz. Yandaki kulübe alevler içinde kaldığında siz de uykunuzda ölüyorsunuz. (Elektrik ocağı yatağın alev almasına sebep oluyor.) Bütün olay boyunca hiç uyanmıyorsunuz.

Sizin için tünelde bir cenaze töreni yapılıyor. Dua ediyorlar ve tam saat beşteki banliyö treni geçerken küllerinizi rayların üzerine serpiştiriyorlar. (Sizin külleriniz olduğunu düşünüyorlar, çünkü karyolanızın içerisinde ve etrafında buldukları küller bunlar.) Gürültüyle gelen tekerlekler sizi alıyor ve ileri doğru yuvarlıyor, sizi şehrin her tarafına götürüyorlar.

Cennete ulaştığınızda Minerva ve Bay Goldilocks'u bir çeşmenin yanında Çin yemeği yerken görüyorsunuz. "Hiç de düşündüğüm gibi bir yer değil." Kafasını sallıyor. "Burada da hiç seks yok. Adama dedim ki, *Bunun anlamı nedir? Sizinkiler de mi kurutulmuş et parçalarına benziyor?*"

194

120. Bölümden...

Koyu renk bir takımla mahkemede ifade veriyorsunuz. Makyaj yok, oje yok. Size talimat verildi, sadece sorulan sorulan yanıtlayacaksınız, kısa ve net yanıtlar vereceksiniz. Allamanız gerekiyor, nasıl ağlayacağınız gösterildi ancak bir türlü ağlayamıyorsunuz. Mahkeme salonu çok sıcak. Yüzünüz alev alev yanıyor, şakaklarınız zonkluyor. Koltukaltlarınızda, köprücük kemiğinizde ter oluşuyor. Salon çevrenizde dönmeye başlıyor. *Neden bu kadar sıcak?* Yer, bütün salon kum saatinden boşalıp gidiyormuş gibi kayıyor. Alnınız önünüzdeki tahta parmaklıklara çarpıyor.

Gül kokusu alıyorsunuz. Şiddetli bir kalp krizi ile yıkılıyorsunuz ve tam orada, tanık sandalyesinde ölüyorsunuz. Doktorlar son zamanlarda tükettiğiniz kahve ve sigaranın, mutsuzluğun ve umutsuzluğun, yalnızlığın ve kaygının kalp ritminizi bozduğunu söyleyecek. Mahkeme salonunun stresi de eklenince, ölümcül hale gelmiş. Bu tür şeyleri tahmin etmek çok zor.

Gümüş rengi bir ışık huzmesiyle cennete gidiyorsunuz ve dava dosyalarıyla dolu küçük, aydınlık bir mahkeme salonuna giriyorsunuz. Deri ciltli dosyalarla kaplı yüksek duvarlar sizi bekliyor ve gece gündüz hizmet veren kâhya size düzenli olarak, küçük porselen fincanlarla kahve ve krema getiriyor. Sonsuzluğun geri kalanını neden bazı çocukların kanserle doğduğunu, insanların neden birbirine zarar verdiğini, Mayalıların nereye gittiğini araştırarak geçiriyorsunuz. Hepsi önünüzde, yüzlerce kitabın içinde. Yanıtlar...

195

120. Bölümden...

işiniz bitti. Mahkeme yok, ifade vermek zor, gazetelerin baş sayfasına haber olmuyorsunuz ve internette sonsuza kadar yüzünüze erişilmiyor. Bu olayların karanlık duygularını alıp gömüyorsunuz. Bütün anılar, görüntüler, içinizin çok derinine itilen küçük siyah bir kutunun içinde. Artık kendinizi bir göl yatağının dibi gibi hissediyorsunuz; sakin ve sessiz. Yapraklarla ve karanlıkla kaplı, su ağır bir baskı yapıyor.

Soran herkese *çok daha iyi* olduğunuzu söylüyorsunuz - çünkü *ğerçekten* daha iyisiniz - ve hiç kimse ifade vermediğiniz için sizi suçlamıyor. *Yeterince sıkıntı çekmediniz mi?* Fakat bütün anıların saklandığ küçük siyah kutu, özellikle geceleri uyumaya çalışırken kaynamaya başlıyor.

Bir yıl sonra, *bahsetmediğimiz o konunun* yıl dönümü ve yirmi üç kilo almış durumdasınız. Hiç kimse bir şey söylemiyor. *Yeterince sıkıntı çekmedi mi? Yemek ona iyi geliyorsa, bırak yesin. Söylemek kabalık olacak. Ye* açlık duygusu, her zaman orada. Doymak bilmiyor.

Kötü rüyalar görüyorsunuz, insanları öldürmekle ilgili rüyalar. Onları tüfeklerle ve testere palalarıyla kovalıyorsunuz, insanları parçalara ayırıyorsunuz, ailenizin bütün fertlerini vuruyorsunuz. *Korkunç rüyalar!* Öyle bir hale geliyor ki, artık uyumak istemiyorsunuz, artık daha fazla arkadaşınızı katletmeye dayanamıyorsunuz.

[)anışn[anınız bir değ'?ikli[e ihtiyacınız olduğunu düşünüyor; anne Dibanızı, yeni bir uğraş konusunda size destek vermeye teşvik jdıyor. Peki, ne yapacaksınız? Büyük bir şey olmalı. Hayatınızı deştirecek bir şey.

Aile içi şiddet merkezinde çalışmaya başlıyorsunuz. Başka ülkelerden gelen ve İngilizce bilmeyen kadınlarla çalışıyorsunuz. Düzgün tıbbi ve psikolojik tedavi almaları için çevirmenlerle ve bazen doktorlarla koordinasyon kuruyorsunuz. Konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz. Konuştuğumuz sürece ölmeyiz Pes etmiyoruz. Kendiniz konuşarak, onları konuşturuyorsunuz. Soğan kabuğu soyar gibi tabakaları kaldırıyorsunuz, tatlı, ekşi, parça parça.

Özellikle bir doktorla, Dr. David Wilkins'le - ağır bir Afrika aksam olan ve geniş bir gülümsemesi olan biri - iyi arkadaş oluyorsunuz. David yakında gidiyor; doktorların dünyanın her yerine giderek, ihtiyacı olan insanlara hizmet ve zaman bağışladığı Sınır Ötesi Doktorlar grubunun üyesi. David, Çad'ın başkenti ve Afrika'daki en gelişmemiş şehir olan N'Djamena`da on iki ay kalacak. Bu şehirde üç iklim bölgesi, yüzden fazla dil ve alıp yürümüş bir kolera salgını var. David size, onunla birlikte gitmeyi teklif ettiği zaman duraksıyorsunuz, sıcak gözlerinin derinliğine bakıyorsunuz ve evet diyorsunuz.

Hastane Paris Congo mahallesinde. Pencerelerinde parmaklıklar ve merdiven aralığında çöpler bulunan sıva kaplı alçak bir bina. Elektrik aralıklarla gelip gidiyor. Akın akın gelen ve baktığınız hastalarda kolera, sıtma, dizanteri, HIV, suçiçeği var. Bazılan sırılsıklam, sıcak sıcak terlemiş bir şekilde ve nasırlı ayaklarla geliyor. David'in yanında çalışıyorsunuz, size güç veriyor, bitmeyen gecelerde ateş ve yorgunluk sizi tam avucuna alacakken sarılıp sizi kurtanyor.

Aşk zorlu koşullarda gelişiyor. David'le ekim ayında, sade bir nikâhla evleniyorsunuz. Törenden sonra, çiçek sepetleri taşıyan küçük kızlar sokakta şarkı söyleyerek sizi takip ediyor. Hayatınızda hiç bu kadar mutlu olmamıştınız. Bundan üç ay sonra David'le el ele işlek bir kafenin yanından geçerken bir patlama oluyor, keskin

cam parçalan şeffaf bıçak dalgaları gibi tüm gücüyle sizi parçalara ayırıyor. İkiniz de ölüyorsunuz.

Son düşünceniz şu: Sokak ne kadar güzel kokuyor... Kavrulmuş kahve ve portakal gibi. Ve kocanızın eli ne kadar sıcak.

Cennette size, üzerinde sayılar bulunan parlak bir opal levha veriyorlar. Sizin sayılarınız. Hayatınız boyunca yardım ettiğiniz insanların, sizin sayenizde yaşayan insanların, güvende olan çocukların, kökü kazman hastalıkların sayısı... Sonuçta, dünyada geçirdiğiniz süreyle ilgili olarak çok yüksek not alıyorsunuz. Bir sonraki yaşantınızda harika bir hayatı kesinlikle garanti ediyorsunuz. Muhtemelen Hawaii'de. Bir tek konuda düşük not alıyorsunuz: Tecavüzcünüzü vurmalıydınız.

196

48. Bölümden...

Giovinetto adında, arka sokaklardan birinde küçük, dikkat çekmeyen bir ayakkabı dükkânında çalışmaya başlıyorsunuz. Herhangi bir tabela yok, büyük binalar arasına saklanmış dükkanı yalnızca bilmesi gerekenler biliyor. Öndeki odada yerden tavana kadar sıra sıra dizilmiş, üzerinde tamir edilmiş ayakkabıların bulunduğu, gıcırdayan raflar bulunuyor. Her çiftin üzerinde diğerlerinden ayırmaya yarayan, sanki on yıl önce tamir edilmişler gibi eskimiş olan, sarı kartlar bulunuyor. Arka odada ise üzeri darmadağın iki iş tezgâhı ve içinde elektrikli ocak ve lavabo bulunan küçük bir mutfak var. Bir de televizyonun üzerinde uyuyan san bir kedi.

Uzun ve uca doğru sivrileşen parmaklara sahip küçük ve yaşlı bir adam olan dükkân sahibi Signore Innocenti'nin ayakkabılara çok önem veren biri olduğunu çabucak öğreniveriyorsunuz. Çok *fazla önem veren biri.* Sürekli gözlüklerini düzeltiyor ve çalışırken hep söyleniyor. O, eski ayakkabıları - gerçekten eski ayakkabılar, mesela 1815'ten kalma krem rengi, ipek düğün terliği gibi - onarmakta uzmanlaşmış, insanlar ona Avrupa'nın her yerinden ayakkabılar, daha çok da aile yadigârı parçalar ya da müzelerde bulunan ayakkabılar getiriyor. Signore Innocenti türünün son örneklerinden biri, ayakkabı tamir ve yapımında gerçek bir usta.

Araç gereç koleksiyonu ise gerçekten çok etkileyici. Bu aletler

odanın etrafında mükemmel olarak dizilmiş çivilerde asılı duruyorlar. Bunların hepsinin ne işe yaradığını bilmiyorsunuz, bazıları alet edevattan daha çok işkence aletlerine benziyorlar. Size dikiş için kullanılan, iğnemsi bir şeye benzeyen tığı gösteriyor; bu aletin iyiliği, elinize batması durumunda (göstererek anlatıyor) yara ne acıyor, ne de kanıyor. Size aletleri gösteriyor, fakat *ayakkabılara* dokunmanıza izin vermeyi hiç düşünmüyor bile. Bunu da size en baştan çok açık bir şekilde ifade ediyor. “Bunlar,” diyor, "Bunlar benim. *Çocuklarım gibi, arılaşıldı mı?* Bunlara dokunmayacaksın, yanlışlıkla bile olsa değmeyeceksin. Onlara, çok hasta olan küçücük bir bebek gibi davranacaksın. Sessiz olacaksın, ayakuçlarına basarak yürüyeceksin ve onları uyandırmayacaksın."

Göreviniz tezgâhın arkasında durmak. Müşterileri arıyorsunuz ve telefonda siparişleri alıyorsunuz. Çok aciliyeti varmışçasına sık sık şehrin değişik yerlerine ayakkabıları *almaya gönderiliyorsunuz,* sanki acil bir durum varmış ve siz de ayakkabı ambulansı kullanı-yormuşsunuz gibi, kırılmış topukları ve yırtılmış dikiş yerlerini kurtarabilmek için koşturuyorsunuz. Signore Innocenti yırtık dikiş yerlerinden *nefret ediyor.* Dikmeye başlamadan önce her bir yırtığın üzerinden büyüteçle defalarca geçiyor. "Her zaman, bir inç için altmış dört tane dikiş,” diyor Innocenti. “Bu devirde kimse bir ince bu kadar çok dikiş atmıyor.” Bazen ayakkabılar hakkındaki azıcık bilginizle bir yorum yapmaya çalışıyorsunuz, fakat söylediğiniz her şey küçümsemeyle karşılanıyor. “Manolo Blahnik’ler iyi oluyor değil mi?” diye soruyorsunuz ve o neredeyse öksürürken kan saçıyor etrafa. "Manolo’dan nefret ederim!” diyor. "O, benim nefret ettiğim ayakkabıları ortaya çıkaran bir kasap! Sakin Manolo giyeyim demel Hiç bir zaman!" *Tamam, tamam, peki.*

Bu olaydan sonra ona genellikle pek bir şey söylemiyorsunuz, işinize bakıyor ve Innocenti’nin durmadan konuşmasını dinliyorsunuz. O, konuşarak ölü bir adamın kulaklarını sağır edebilir. Bütün değişik ayakkabı çeşitlerini tamir ediyor. Botlar, takunyalar, bale

pabuçlar, espadriller, keşiş ayakkabıları, iskarpinler, sabolar. Daha önce üzerinde kimlerin durduğunu tahmin edebilmek için kavisli iğneye ip geçirerek yıpranmış topuklarını tetkik ettiği 1938'den kalma, gümüş, İtalyan Ferragamo'lar üzerinde çalışırken onu seyrediyorsunuz. Bu ayakkabılar aslında iplik, deri ve yapıştırıcı ile birbirine dikilmiş hayatları simgeliyor. o ise her bir hayatı dikkatlice tekrar birbirine yamalayan kişi oluyor.

Sadece onu izleyerek ve dinleyerek ayakkabılar hakkında gayet iyi bir eğitim alıyorsunuz. Onu sayısız ayakkabı tamir ederken izlediniz ve şimdi kendi başınıza bir ayakkabı üretebileceğinizi düşünüyorsunuz. Bir gece geç bir saatte dükkâna geri dönüyorsunuz, kapıdaki pirinç zilin ses çıkarmaması için kilidi dikkatlice açıyorsunuz. Arka odaya geçiyorsunuz, ışığı açıyorsunuz ve işe koyuluyorsunuz. ilk denemeniz pek başarılı olmuyor, ilk ayakkabınız mokasen bir erkek ayakkabısı, kaba saba dikilmiş bir parça. Gün ağarırken atölyeyi temizliyor ve tekrar işe dönmeden önce birkaç saat uyuyabilmek üzere, geldiğiniz gibi sessizce orayı terk ediyorsunuz.

Bir sonraki denemeniz daha iyi oluyor. Parmaklarınız dikişleri doğru atabiliyor gibi gözükmüyor, eliniz kesilmeden ilk çapraz düğümünüzü atabilmek için tekrar, tekrar ve tekrar deniyorsunuz. Giderek daha iyi şekil vermeye başlıyorsunuz. Topuksuz, düztaban ayakkabılar ilginizi çekiyor. İnsanları olduğu gibi gösteren terlikler. Aylar boyunca beş çift topuksuz, nakışlarla süslenmiş, Çinlilerin terliklerine benzeyen ayakkabınız olana kadar deniyor ve oynuyorsunuz, elleriniz su topluyor ve patlatıyorsunuz, kesiyor ve yapıştırıyorsunuz. İlk koleksiyonunuzun adını “Sade" koyuyorsunuz.

Bir süre sonra endişe ve heyecanla çalışmalannızı Signore Innocenti’ye gösteriyorsunuz. Ayakkabılarınızı çalışma masasının üzerine diziyorsunuz ve onun gelmesini bekliyorsunuz. Ayakkabıları gördüğü zaman (para kasasının içini karıştırdıktan ve şişe mantarının pahalılığı hakkında söylendikten sonra) buz kesiyor. Çalışma masasının etrafında dönüyor ve ayakkabılardan birini eline alıyor.

nceliyor, elinin içinde defalarca bir o yana bir bu yana çeviriyor. Parmağını dikiş boyunca gezdiriyor, başparmağıyla topuğuna vuruyor. Boğazını temizliyor ve kendisine bir bardak kahve koymak için elektrikli ocağa doğru yürüyor. Sonra gözlüklerinin üzerinden dikkatlice bakarak size, “Nereden çıktı bunlar?” diye soruyor. “Benden. Ben yaptım onları. Yani, ben ürettim onları." Kahvesinden bir yudum içiyor, sonra bir yudum daha. “Vitrine koy bunları,” diyor. “Çok çirkinler, otoyolda gördüğüm ezilmiş kurbağalar kadar çirkinler ama yine de zevksiz birileri bunları görüp içeri girebilir."

Bu ondan alabileceğiniz en büyük iltifat! Ayakkabılarınızı özenle vitrine diziyorsunuz. o gün çalışmak çok keyifli geliyor; hiç bir müşterinin kaba olmadığı, hiç bir görevin sıkıcı olmadığı bir gün.

Görünüşe göre kimse onları sevmiyor. Bekliyor, bekliyor ve bekliyorsunuz, fakat kimse ayakkabılarınızı satın almıyor. Müşterilerden cesaret verici sözler duyuyorsunuz, fakat yine de ayakkabı üretmek fikrini büyük ölçüde aklınızdan çıkarıyorsunuz, ta ki Kit içeri girene kadar. Kit tıknaz, bakımlı ve kusursuz giyinen bir eşcinsel. Konuşurken hep özenle seçilmiş kelimeler kullanıyor ve ileri doğru eğiliyor, sanki o an uçuşa geçebilirmiş gibi. Oteldeki kapıcının tavsiyesiyle bir gün içeri giriyor. Berluti ayakkabılarından bir tanesinin tabanı düşmüş ve aceleyle Signore Innocenti’nin dükkânına koşuyor çünkü "Birilerinin bu gece büyükelçiyle akşam yemeği yemesi gerekiyor ve birileri takdire şayan bir giriş yapmalı.” Kendinden hep üçüncü şahıs olarak bahsediyor.

Manikür yapılmış tırnaklarını tezgâhın üzerine vurup sizin başvuru fişini doldurmanızı beklerken bir anda nefesi kesiliyor. "Bunlar da ne böyle?” diye soruyor ve bir sıçrayışta odanın öbür köşesine sekerek ayakkabılarınızdan birisini eline alıyor. "Onlar yerel bir tasarımcıya ait," diye cevap veriyorsunuz.

“Merde! Recherche and soigne!’ diyor. "Bunlar harikulade!"

Tezgâhın önüne doğru adım atıyorsunuz. "Aslında onlar benim tasarımlarım," diyorsunuz, “Ve geldikleri yerde çok daha fazlası var."

-Seni *yosma,"* eliyor, "Seni güzel, seksi yosmal" Barneys Ayakkabıları ile çalıştığı ortaya çıkıyor. Herhangi bir şube değil, en büyük şube! Ayakkabılarınıza, taslaklarınıza, size, üzerinde yürüdüğünüz toprağa âşık oluyor. *“Bunlar Barbarella ile Audrey Hepburn’un kesiştiği nokta[1]."* diye ciyaklıyor. Söylediklerinin ne anlama geldiği hakkında hiç bir fikriniz yok, fakat üç gün içerisinde size 8ameys'e ayakkabı tasarlamanız için bir kontrat sunuyor. Üretmeniz bile gerekmiyor, sadece tasarlamanız yeterli. Barneys onlann Tay van’da üretilmesini sağlayacak.

İtalya'yı terk ederek New York'a, Village'deki Perry Sokağı 96 numarada şahane bir taş eve taşınıyorsunuz. Madison Bulvannda bir ofisiniz ve her türlü kaprisinize katlanan, hevesli asistanlannız oluyor. Bir yıl içerisinde ayakkabılarınız Barneys mağazalarında satılmaya başlıyor ve şehirdeki bütün Bergdorf sarışınlan onları giyiyor. Bundan sonraki kreasyonlarınız için San Francisco'ya, Tokyo'ya ve Dubai’ye alışveriş festivallerine ve defilelere katılıyorsunuz.

Delmonico’nun yerinde, kolunuzda krem peynir lekesi olduğu için sizi durduran, *Georğe Clooney'e benzeyen,* Wesley adında bir adamla tanışıyorsunuz. Onu gördüğünüz zaman, sanki yıldırım garpmışçasına, olduğunuz yerde kalakalıyorsunuz. o bir şehir planlamacısı, şehrin finans merkezinde yüksek binalar inşa ediyor ve banço çalıyor. Garip bir şekilde seksi-esprili-dost canlısı-ilginç-önemli-güçlü-sevimli kelimelerinin enteresan bir karışımı. Aynı yılın sonlarına doğru ikiniz birlikte yaşamaya başlıyorsunuz.

New York'taki yaşantınız, içinde davetlerin, partilerin, yardım gecelerinin, moda gösterilerinin, köpek parkına gezilerin olduğu bir hayvanat bahçesine dönüşüyor. Çok çalışıyorsunuz, çok geziyorsunuz ve çok âşık oluyorsunuz. Siz ve Wes Perry Sokağı 96 numarada harika bir yaşam kuruyorsunuz ve aşk yuvanızda bulunmadığınız zamanlarda, Wes sizi dünyanın dört bir yanına seyahatlere götürüyor. Bir akşam, şehir merkezindeki ofisinin karsısındaki küçük sandviç ve salata dükkânında yemek yiyorsunuz. Çenesinin

üzerinde kalan krem peyniri almak için masanın üzerinden uzanırken ona tebessüm ediyorsunuz, beraber olduğunuzda genelde yaptığınız gibi gülüyorsunuz ve o *"Bırak! Bıraki"* diyor, çünkü sizi tanıdığı andan beri krem peynir lekesinin uğur getirdiğine inanıyor. o anda yukarı baktığınızda etrafta beyaz bir ışık parlaması ve sonu sessizlik olan korkunç gürültülü bir patlama gerçekleşiyor. Her tarafta cam parçaları uçuşuyor, siz uçuyorsunuz, Wes uçuyor. Etraftaki her şey girdap yaparak dönüyor ve dışarı çıkıyor; beyaz mendiller, güvercinler gibi pencereden dışarı kaçıyor.

Adamın biri pencerenin dışında kendisini patlatarak paramparça oluyor. MANHATTAN'DA TERÖRİST BOMBACI! yazacak gazete lerde, fakat aslında olan bitenin bununla hiç alakası yok. o son anı mükemmel bir şekilde hatırlıyorsunuz, sanki her şey elinizde tutabildiğiniz kardan bir dünyaya dönüşmüş gibi. Radyoda Nat King Cole çalıyor, kocaman göbekli restoran sahibi tezgâhın arkasındaki genç adama American Spirits sigarası uzatıyor, aşçı ızgarada güle rek yemek yapıyor, iki kadın, belki abla kardeş, kâselerindeki çorbaya doğru eğilmişler, üfleyerek kaşıklarındaki çorbayı soğutmaya çalışıyorlar, sarı bir kedi ise pencerenin eşiğinde uyuyakalmış Wesley'nin yüzü. Onun harika gülen yüzü. O yüzün terörle ilgili hiç bir şeyle alakası yok. Onu mükemmel bir şekilde hatırlıyorsunuz. Üzerinde püsküller olan pembe bale pabuçlarınızı giyiyordunuz. Simdi ise yürüyen sizsiniz. Ayağınızda kendi tasarımlarınızdan biri vardı, şimdi yürümeye hazırsınız.

197

123. Bölümden...

Bebeği doğuruyorsunuz. Yaklaşık olarak üç kilo ağırlığında bir bebeğiniz oluyor... Down sendromlu. Her sekiz yüz çocuktan biri bu genetik sapmayla dünyaya geliyor ve sadece tek bir kromozom buna sebep oluyor. Bunun nasıl gerçekleştiğinden tam olarak kimse emin değil; hamile kalmadan önce gerçekleşen rastgele bir şey. Doktorların söylediğine göre bu doğanın bir kusuru - sizin değil -fakat bu, insanların sizi sokakta durdurup "Onun *sorunu ne? Bu nasıl oluyor? içki mi içtiniz? Kocanız içinize çişini mi yaptı?"* diye sormalarını engellemiyor.

Down sendromlu çocukların özel olduğuna dair birteori bulunuyor. Bu teoriye göre biz geri kalanların anlayamadığı bir zekâya sahipler. Farklı bir boşlukta hareket ediyorlar, kafalarını yana doğru yatınyorlar ve en garip şeylere kahkaha patlatıyorlar. Din ya da para tanımıyorlar. Irk nedir anlamıyorlar. Sanki bizim çirkin toplu-mumuzdan yukarı doğru yükseltilmişler ve yetişemeyeceğimiz kabar yüksekte beyaz bir kayalığın tepesine konmuşlar gibi. Sanki cennet onlara dokunmuş gibi.

j Jöhann, genler hakkındaki teorilerinden tamamen vazgeçiyor.

| Üstün ırklar ve mükemmelliğin matematiksel oranları ile ilgili fikirleri yok olmuş durumda. Laboratuvardaki yöneticilerle sayısız tartışmalara giriyor. Görünüşe bakılırsa bir zamanlar inandığı hemen

hemen her şey hakkında fikri değişmiş. Şimdi ulusal sağlık verita-banı hakkında bir yasayı kabul eden İzlanda hükümetini protesto ediyor. Deney merkezindeki işini bırakıyor ve kendisini Down sendromunu araştırmaya adıyor.

Down sendromlu çocukların genellikle yeteri kadar gelişmemiş akciğerlere sahip olduğunu ve ilerleyen yaşlarda nefes alıp verirken çok zorlandıklarını öğreniyor. Genç yaşta akciğerlerinin gelişmesini sağlamak çok önemli, bu yüzden Ari yedi yaşına geldiğinde onu okyanus boyunca ağzında nefes almasını zorlaştıran küçük bir plastik maske takılı olarak koşmasını da içeren beden eğitimine başlatıyorsunuz. Bu, onun daha derin nefes almasına neden oluyor, bu da eninde sonunda küçük pembe akciğerlerinin genişlemesini ve büyümesini sağlıyor. Bu durum çok sıra dışı gözüküyor; nefes almasını sağlayabilmek için bir çocuğu iyice boğmak ama bunlar hayatın karmaşıklıkları. Ari'nin fok balıklarının ortaya çıkışı da bu koşulardan birine denk geliyor.

Şu şekilde oluyor. Bir sabah Ari taşlı patika boyunca babasıyla birlikte koşuyor, her zamanki gibi oflaya poflaya, olduğu yerde duruyor ve suya doğru bakmaya başlıyor, ilk başta kocanız Ari'nin maskesiyle ilgili bir sıkıntı olduğunu düşünüyor ve bakmak için maskeyi çıkartıyor fakat çıkarttığı anda Ari ince parmağıyla ileriyi gösteriyor ve bağırmaya başlıyor, "Baba, geldiler!" Jöhann başını yukarı kaldırarak bakıyor ve kıyıdan en fazla on adım kadar açıkta en az bir düzine fok balığını görünce irkiliyor (normalde geldiklerinden çok daha yakında), hepsinin de pürüzsüz siyah kafaları suyun dışında ve yuvarlak, kırpılmayan gözleri Ari'ye bakıyor. "Baba!" diye ciyaklıyor Ari ve suya atlamaya çalışıyor.

ilk seferde yeteri kadar heyecanlandırıcı, fakat daha sonra bu olay her gün yaşanmaya başlıyor. Her gün fok balıkları kıyıya kadar geliyor ve Ari sahil boyunca koşarken aynı hizada ona eşlik ediyorlar. Onların peşinden suya koşmaması için de her gün sıkıca tutulması gerekiyor. *Ari'nin fok balıkları hikâyesi* kulaktan kulağa

şiflen yayılıyor ve insanlar bunu görmek için deniz kenarına gel-ffeye başlıyorlar. Hiç kimse buna benzer bir şeyi daha önce görmemiş. Ari geceleri size fok balıklarıyla ilgili harika hikâyeler anlatıyor, onları nasıl ailesi olarak gördüğünden ve onların peşinden buz gibi kutup denizine girmemenin ne büyük kabalık olduğundan bahsediyor.

Ödün veriyorsunuz ve fok balıklarını kıyıdan sardalyalar fırlatarak beslemesine izin veriyorsunuz. Ari'nin tamamen korkusuz olmasına ve foklarla olan samimiyetine hayret etmekle birlikte, fok balıklarının onun yanındayken *çok dikkatli davrandıklarına* yemin edebilirsiniz. Suyun içinde daha yavaş yüzüyorlar ve kumun içinde sallanarak yürüyorlar, böylece Ari'nin ayaklarının ıslanmasına gerek kalmıyor.

Ari on beş yaşma geldiğinde kısa mesafe yüzücüsü olarak Reykjavik Engelliler Olimpiyatları'na katılıyor ve yarışı on dördüncü sırada bitiriyor (Engelli Olimpiyatları'nda bu derece süper yıldız seviyesinde). Âsa adında, Down sendromlu bir kızla tanışıyor. Bu kız, onun kız arkadaşı oluyor. Gerçek *aşkı.* Ona şiirler yazıyor, telefonla arıyor ve "Sen Benim Güneş Işığımsın" şarkısının heyecan verici kısımlarını bağıra bağıra soyluyor. Âsa da onun için boş mısır gevreği kutularının üzerine resimler çiziyor ve Ari yatağının yanında bu kutulardan küçük bir kale inşa ediyor. Her Pazar düzenli olarak buluşuyorlar, Jöhann da böyle bir aşk hayatına sahip olabilmek için çok şanslı olmanız gerektiği konusunda şakalar yapıyor.

Âsa'nın ailesi onu yardıma muhtaç insanların beraber yaşadığ bir eve yerleştirmek istediğinde, oğlunuzun onu bu şekilde görmesi çok zor olacağından, Jöhann'ın çalışma odasını çiçeklerle süslü pembe bir yatak odasına dönüştürüyorsunuz. (Âsa'nın renklerle arası çok iyi; karanfilleri ve lavantaları çok seviyor ve odasının duvarlarının her yerini çiçek resimleriyle süslüyor.) Ari o kadar mutlu ki "Sen Benim Güneş Işığımsın," Nat King Cole'den *A-Ş-K," "Minicik Aşkım," şarkılarını başka şarkılarla karıştırarak bir opera besteliyor ve tüm ailenin karşısında söylüyor.

Dördünüz evde beraber yaşıyorsunuz ve engelli çocuklar için bir sanat kursu açıyorsunuz. İzlanda'nın her yerinden, Danimarka'dan ve Almanya'dan çocuklar sizinle birlikte çalışmak için geliyorlar. "Engelli çocuklar" ile çalışıyor olmanın en önemli kısmı, bir şeyleri ıskalayan biri var ise bunun da siz olduğunu anlamanız. Bu insanlar, onlann rekabet etmek için aptal, yavaş ya da yeteneksiz olduklarını düşünüyorsanız da hiç umursamıyorlar. Bir yarışın içinde bile değiller. Onlar yarışmayı bırakalı uzun zaman olmuş, ayrıca geçmeye çalıştığınız kişi, jilet kadar ince çimin üzerinde kanat çırpan devasa bir kelebeği hayranlıkla izlemek için kilometrelerce önce durmuşsa o yarışın hiç bir eğlencesi de bulunmuyor. Bu yarış zaten kazanılmış demektir ve sizin tarafınızdan değil.

Jöhann genler, ahlak kuralları ve maneviyat üzerine birçok önemli kitap yayımlıyor. Ödüller kazanıyor ve okumalara katılıyor. Eğer size İzlanda'da iki tane Down sendromlu çocukla birlikte yaşamanın ve engelli çocuklar için bir okul yürütmenin sizi saçmalık derecesinde mutlu kılacağı söylenmiş olsaydı, bu fikrin delilik olduğunu düşünürdünüz.

Fakat hiç de delilik değil ve mutluluğu sanki bal peteği bulurmuşsunuz gibi dirhem dirhem bulduğunuzu fark ediyorsunuz. Önce, dışarıda vızıldayan küçük bir arı bulursunuz ve gözden kaybedene kadar onu takip edersiniz. Tam orada bir sonraki arıyı beklersiniz ve onu takip edersiniz, sonra bir sonraki arı, bir sonraki, vs. Onlar sizi tek tek, küçük küçük, asıl olmak istediğiniz yere ulaştırırlar. Balözüne. Kaynağa.

Uykunuzda ölüyorsunuz. Bu, tam anlamıyla sessizliğe bürünen ve sonrasında derin mavi sulara açılan bir rüya. Hellnar efsanesinin gerçek olduğunu görüyorsunuz. Öldüğümüz zaman fok balıklarına dönüşüyoruz ve cennet aslında gökyüzünde değil... Okyanusun derinliklerinde. Ari'nin fok balıkları oraya ulaşabilmeniz için size doğru yolu tarif ediyorlar. Tanrı ve diğer herkes denizin dibindeki kristal bir şehrin içinde yaşıyor, o kadar derin ki herhangi bir insanın ulaşabileceğinden çok daha karanlıkta ve derinde.

Hemen bir sonraki gün Hellnar sahil şeridine geri yüzüyorsunuz ve diğerleriyle birlikte şimdi genç bir adam olan fakat her gün sahil doyunca tek başına koşmaya devam eden Ari'yi görmeyi bekliyorsunuz. Siz suyun içine batıp dışarı çıktıkça, “Merhaba, anne!" diye sesleniyor. O kadar güzel ki.

198

131. Bölümden...

Brezilya'da bir toprak parçası satın alıyorsunuz, buranın iklimi en nadir bulunan orkideleri bile yetiştirmek için mükemmel: *Phalaenopsis hybridler, dendrobiumlar, miniatureler,* bunların hepsi *de* nemli ortam ve rüzgârlı iklimlerde gelişebiliyor. Özellikle de sizin inşa ettiğiniz, içinde zaman ayarlı fıskiyeler bulunan ve güneşin kötü etkilediği kırılgan taç yapraklarını korumak için yurt dışından getirilmiş buzlu camlarla korunan geniş kubbeli solaryumunuzun içinde.

Çocuklar mülkünüzün etrafını kaplayan ormanların arasında delicesine koşturuyorlar. Kaleler yapıyorlar ve çukurlar kazıyorlar, böcek ve kelebekler toplayıp onları açık hava kafeslerinde tutuyor ve çiftleşmelerini izliyorlar. En yakın okul iki saatten fazla uzaklıkta, bu yüzden tüm gün boyunca güneş altında ve ter içinde kalan çocuklara banyo yaptırıyorsunuz, güneş batarken kendinize büyük bir kadeh şarap koyuyorsunuz ve onlara mutfak masasında özel ders veriyorsunuz. *Okuma, yazma, temel matematik.* Biraz daha büyüdüklerinde onlara özel bir öğretmen tutmak zorunda kalacaksınız. Matematik sorumluluğunu üzerinize almayacaksınız.

Javier adında ışıltılı bir gülüşe sahip, uzun boylu bir adamla tanışıyorsunuz. Aslında onu bahçıvan ve tamirci olarak işe alıyorsunuz. Fakat o Size bir çubuk kullanarak ormanın içinde su bulmayı

gösterip bir de sizi dehşet verici, fil görünümlü bir mercan yılanının koruyunca yatağınıza alıyorsunuz. İlkel güdüler her zaman

Hükmeder.

javier, orkideleri çok seviyor ve çocuklara karşı çok kibar davranıyor. Aranızda küçük de olsa bir dil engeli bulunuyor fakat bunun bir çiftin ilişkisine gerçekten de fayda sağlayabildiğini öğreniyorsunuz. Çok nadir kavga ediyorsunuz çünkü o sizin dediklerinizi nadiren anlıyor, siz de onun dediklerini. Onun hakkında anladığınız şeyler ise çok iştahlı olduğu, sizi yılanlardan koruduğu ve donunun jçindeduran kocaman bir yılana sahip olduğu.

Ayrıca üretim çiftliğinde orkidelerin bakımı konusunda size yardımcı oluyor. Etrafını açtığınız her orkide bir dünya soruyla birlikte açıyor. Orkide nereden geliyor? Sadece el değmemiş yağmur or-manlannda mı bulunur veya bozulmuş çevrelerde büyümeye uyum sağlamış mıdır? Kendi kendine nasıl oturabilir? Ağaçların yüksek lisanlarında mı büyür yoksa dik bir kayaya karşı hayata sarılır mı? Bu özel ormanlar korunuyor mu? Ya da artık mevcut değiller mi? Orada hâlâ geleneklerini yaşatan yerlilervar mı?

Orkide yetiştirmeye, bu işin bilimine, felsefesine, dinine bayılıyorsunuz ama kolay bir iş değil. Bir hastalık yayılıyor. Kötü bir mantar hastalığı önce orkidelerden bir tanesine bulaşıyor, yeşil kalın yaprakları üzerinde siyah çamurumsu yaralar oluşturuyor; sonra bir diğer orkideye sıçrıyor, sonra bir diğerine. Ve bu şekilde altı aylık berbat bir zaman zarfında sevgililerinizin yarısını kaybediyorsunuz. Komşunuz olan sığır çiftliği sahibiyle mülkiyet sınırları konusunda sürekli tartışma yaşıyorsunuz, arazinize izinsiz girerek kaçak kuş avlayan yerel avcılarla sorunlar çıkıyor, diğer komşunuzun mülküne bir devlet baskını bile gerçekleşiyor; evinin arkasındaki arazide koka yaprakları yetiştirdiği ve bunları birinci sınıf kokain işlenmesi için Rio de Janerio'ya gönderdiği ortaya çıkryor. Tüm bunlar huzurlu bir orman için çok fazla.

Sonra bir kasırga çıkıyor, çok sert rüzgârlar ve elmas keskinli¬

ğinde dolu tanelerinin eşlik ettiği büyük bir fırtına, üretim çiftliğinizin cam tavanını tuzla buz ediyor. Kapıda tap dansı yapan kurt sesine benziyor ve evin içinden, kırılan kepenklerin arasından kub beli tavanın yerle bir oluşunu seyrediyorsunuz. Böylece rüzgar çok hızlı bir şekilde üretim çiftliğinize giriyor ve orkidelerinizi ortadan ikiye bölüyor, her birinin kafasını gövdesinden ayırıyor. Onları sinir krizi geçiren fazla gelişmiş bir çocuk gibi yağmurun içinde etrafa fırlatıyor.

Siz, Javier ve çocuklar bundan sonraki bir ayınızı sağa sola fırlatılan orkidelerinizi enkazın altında dikkatlice arayarak geçiriyorsunuz. Gövdeleri, çiçekleri, hatta bazen yaprakları bile olmayan, küçük, zarar görmüş kök kümeleri. Bu çok yorucu ve üzüntü verici bir görev, fakat orkidelerin (aslında başka koşullar altında son derece kuvvetli olan) birçoğu yeniden dikilip, kök salmaya ve en nihayetinde tekrar çiçek açmaya başlayınca zamanla kolaylaşıyor. Bunlar-büyük zorluklar atlatmayı başarıp her şeye rağmen çiçek vermeye devam edenler - sizin en sevdikleriniz oluyor. Tanrı'nın bütün imkânsızlıklara rağmen çiçek vermeyi başaran canlılarına karsı hissettiklerinin bu şekilde olup olmadığını merak ediyorsunuz.

Çocuklar büyüyor ve evden ayrılıyorlar. İkisi de okullar, şehirler ve alışveriş merkezleri olan Amerika'ya geri dönüyorlar. Sizin ise bunlara ihtiyacınız yok. Kendinize yeni bir çift ayakkabı almayalı bir yıl oluyor. Genelde bot, kot pantolon ve kısa, kolsuz bluzler giyiyorsunuz. Ziynet eşyası olarak ise kulağınızın arkasına kopmuş bir çiçek takmak yeterli oluyor. Parfüm olarak tek yapmanız gereken arkadaki bitki kafesinde yetişen yaseminleri sürtmek, kültürel etkinlik olarak ise Javier'le serada bir gün geçirmek yeterli oluyor. Ayrıca renkler, dram, entrika ve aşk içeren kendi özel operanıza katılıyorsunuz. Bu, harika, mutluluk dolu bir hayat.

Sığır çiftliğinin sahipleri sizi öldürmesi için bir katil tutuyor. Tatlı suya olan kolay erişiminden dolayı uzun süredir arazinizde gözleri var ve bunun için sizle pazarlık etmekten yorulmuş olmalılar. Sizi

öldürmeye gelen adam için bunun öyle ya da böyle olmasının hiç 6lf önemi bulunmuyor. Ona göre siz sadece Brezilya'da işi olmayan aptal beyaz *bir yabancısınız.* Bir gece geç bir saatte, Javier şehirdeyken ve siz orkidelerinizin köklerini düzeltirken seranızın cam kapısını kırarak içeri giriyor. Orkideler kapıdan içeri giren rüzgârla eğilirken adam bir balık gibi karnınızı deşiyor.

Cennette Tanrı ile tanışıyorsunuz. Genel olarak en sevdiği şeylerden biri olan orkidelere annelik yaptığınız için size teşekkür ediyor. Öyle olmak istemesine rağmen Tanrı sizin gibi değil. Daha çok evrak İşlerine kendini kaptırmış, iyi, yaşlı bir adam gibi görünüyor. Büyük ihtimalle "özgür irade" kavramının tamamını yeniden düşünen bir adam. Şükür etmelerin yavaş yavaş kaybolup yerini şehir ışıklarının alışını izleyen bir adam. Çok fazla orkidesi olup yeteri kadar anne sevgisi görmemiş bir adam. Şaşırıp kalmış bir kral.

199

131. Bölümden...

Baiting Hollow mezrası yakınındaki Long Island koyuna bakan sarp ve yüksek kayalıklar boyunca on dört dönümlük ağaçlıklı, deniz esintili bir arazi alıyorsunuz. Mükemmel bir sinekkuşu habi-tatı. Sığınağınıza Baiting Hollow Sinekkuşu Sığınağı (BHSS) adını veriyorsunuz. Arazi epey vahşi, kuş kirazlarıyla, meşelerle, çıralı çamlarla, kaya armutlarıyla ve kızıl akçaağaçlarla dolu. Tünemek için çok sayıda ölü dal var. (Sinekkuşları tünemeye bayılıyor; beklemeye, yemekten daha çok zaman harcıyorlar. O duyguyu biliyorsunuz.)

Kayalıkların sarp kenarlarını çiçek bahçeleriyle, ebegümeci, ballıbaba ve begonvil gibi iyi nektar kaynaklarıyla donatıyorsunuz. Sinekkuşları özellikle petunyaları ve boru çiçeklerini seviyor. Kuş meraklıları Japonya gibi uzak yerlerden bile gelip (oldukça yüksek) giriş ücretinizi ödüyor ve bir çiçekten diğerine zıplayan, burnunuzun dibinde dolanıp sonra ortadan kaybolan, bütün yerçekimi yasalarına meydan okuyan ve mükemmel bir şekilde tasarlanmış bedenlere sahip bu muhteşem kuşların fotoğraflarını çekiyor.

Çocuklar da ortam kadar vahşi yetişiyor ve balık gibi denizden çıkmıyorlar. Onların fırtına gibi kıyıya inmelerini, sopa sallamalarını, suya koşmalarını izlemek, yüreğinizi ağzınıza getiriyor. Onlar da şefkatli toprak sahipleri, kırık kanatları ve parçalanmış yuvaları

Ojenle topluyorlar. Çocuk veterinerler olarak, yavru baykuşlara ve mavi kuşlara bakıyorlar ve iyileştiriyorlar; kaçırdıklan anlarla kendi bal şirketlerini kuruyorlar.

Zaman geçiyor. Baiting Hollow bir cennet Neredeyse tek başına, yalnızlığı seven eğri gagalı sinekkuşunu tehlikede olan canlılar listesinden çıkarmaktan sorumlu olan tanınmış çevre lideri oluyor, iki çocuğunuz da mezun oluyor, üniversiteye gidiyorve ikisi de kuş bilimci oluyor. (Michael şakıma-ispinoz ilişkisini araşbrmak üzere Venezüella'ya, Molly de neredeyse nesli tükenmiş olan kokako kuşunu incelemek üzere Yeni Zelanda'ya gidiyor.)

Henry adında bir adamla çıkıyorsunuz ve zamanla âşık oluyorsunuz. Kapı gibi bir suluboya sanatçısı olan Henıy'nin yumuşacık elleri var ve filmlerde ağlıyor. Mükemmel bir aşçı - Btakozla yapa-bildiğ şeyler, en hafifinden hayret verici - ve hayabnızın sonuna kadar hemen her gece size yemek yapıyor.

Seksen biryaşınıza kadar iyi planlanmış bir hayat sürüyorsunuz. Sonra evinizin yanındaki ana yolda bir araba kazasında aniden ölüyorsunuz. Evin dışına çıktığınız ender anlardan birinde, saatte 131.2 km hızla giden sarhoş bir sürücü size arkadan çarpıyor. Balıkçı teknesindeki işini yeni kaybeden ve kanındaki alkol seviyesi bir ab öldürebilecek olan bir genç. Hızla dönüp dururken son düşünceniz Henry ya da çocuklar veya kendi hayabnız hakkında bile değ'l. Sinekkuşlarını düşünüyorsunuz. Sönmeleri, mınldanmalan. Devamlı hareket hali. *İşte aynen böyle hissediyor olmalılar.* Sonra bertaraf kararıyor.

200

137. Bölümden...

Kalıyorsunuz. “Kalmak” çok güzel bir kelime. Walker Sanat Merkezi bekleyebilir. Şey... aslında bekleyemiyor. Sizin işinizi Brezilyalı bir film yapımcısına, sinemaların ve film okullarının çöplüklerinde, garaj satışlarında, iş yerlerinin haciz işlemleri sırasında bulduğu filmleri, makaraları birbirine ekleyen bir kadına veriyorlar. Bu kadın bu filmleri dilimleyip birleştiriyor, görsel kolajlar yapıyor, yeni anlamlar kazanan dokunaklı konular yaratıyor.

Japonya'da hayatınız, bulunmuş film görüntülerine benziyor, karmaşık ama güzel bir şekilde birbirine dikilmiş bir dizi bağlantısız olay gibi. Toru’yla birlikte onun cilalı beton stüdyosunda yıllarca yaşayarak sanat yapıyor ve Japonya’nın sayılamayacak kadar çok olan detaylarını keşfediyorsunuz. Japonya’nın otomatik gıda makinelerinden esinleniyorsunuz. Aspirin ve pilden kızarmış erişteye ve 'kullanılmış kız öğrenci çamaşırına” kadar her şeyi veren bu acayip makinelerin - ekonomi ve arzular hakkında verdikleri tuhaf mesajların - fotoğraflarını çekmeye başlıyorsunuz ve bunları duvar boyunda büyütüyorsunuz.

Zaman içinde birçok arkadaş ediniyorsunuz ve evinizin yakınındaki bütün dükkân sahiplerini tanımaya başlıyorsunuz; kalın erişte satan genci, güler yüzlü adamı, bir şekilde küçük alüminyum kovalarda nilüfer çiçekleri yetiştiren kadını tanıyorsunuz ama ümitsiz durumdasınız çünkü iletişim kuramıyorsunuz. Kırık dökük Japon-

cayla bir tek şunları söyleyebiliyorsunuz: *'Merhaba.* Siz. Bay *yanakal Büyük eriştelere İhtiyacım var. Evet Evet Bittikleri zaman ben çok üzüldü. Peki. Her zaman lezzetli meyveler için teşekkür gtierlm. Peki. Hoşçakalın."* Köyün delisi olduğunuzu düşünüyor olmalılar.

Toru'nun annesi aniden ölüyor ve Toru'ya taşradaki evini bırakıyor. Adı olmayan soğuk, yavaş akan bir akarsuyun kıyısındaki kırık dağ sırasının eteğine gömülmüş küçük, ahşap bir ev. Aynca, arka kapısının ötesinde, küçük, güzel kokulu bir çiçek bahçesi ve içinde iki büyük, tembel sazanın yaşadığı oval bir yansıma havuzu var. Balıklann adı *var.* Başlang ç ve Son. Eski kulübeyi yeniliyorsunuz ve bir stüdyo ile galeri mekânına dönüştürüyorsunuz. Burada sergiler açıyorsunuz ve Tokyo'dan genç sanatçılar için toplantılar düzenliyorsunuz

Kar kemiklerinize işleyince, saçlannız beyazlaşınca, Toru'nun yüzü pörsümüş elmaya benzeyince, bu şirin evde kocanızla ve ziyarete gelen çok sayıda arkadaşınızla birlikte mutlu vakit geçirmeye başlıyorsunuz. Dostlarınız elma şarabı ve mor erikler getiriyor, chazuke ve yeşil çay getiriyorlar. Saatlerce oturup konuşuyorsunuz. Sizin fotoğraflarınıza ve resimlerinize bakıyorlar. Bunların arasında en sevdiğiniz, başyapıtınız, epeyce konuşma konusu olan veşöminenin üzerinde asılı duran resminiz de var.

Bu resim gençliğinizde peşinde koştuğunuz beyaz resim. Peşine düştüğünüz, sizi okyanusun öteki tarafına, Lj Nehri ile dağlann buluştuğu yere çeken resim. Sonunda bu resmi yakalamayı başardınız ve işte orada bir çivinin ucunda, şöminenin üstünde en değerli avınız gibi duruyor. Diğer eserlerinizden oldukça farklı, belki de bu nedenle en çok onu seviyorsunuz. Epey pahalıya patlayan cilalı abanoz çerçevenin içinde mükemmel bir boş, beyaz tuval duruyor. Ham, boyasız, başladığınız günkü kadar umutlu ve hazır bir şekilde.

Evinizden sekiz yüz metre uzaklıkta bulunan nehir yatağında ölüyorsunuz. Hiç kıpırdamadan oturmuş, mavi dağı seyrederken bir kan pıhtısı hızla beyninize ulaşıp, kalbinizi durduruyor.

201

137. Bölümden...

Toru'yu bırakmak yanlış geliyor ve yumuşak, yalvaran ses tonu, midenizde bir yumrunun oluşmasına neden oluyor. Kararınızdan emin olmak istiyorsunuz, enine boyuna düşünmeye çalışıyorsunuz. Tek başınıza uzun bir yürüyüş yaparken, hiç tanımadığınız birisi, aradığınız işareti veriyor. Bu olay, önceden paketlenmiş bento hazır yemek kutuları, parlak Nagano elmaları ve tuzlu domuzla dolu tahta arabaların, aralarından kedilerin bile sinsice geçemeyeceği kadar yakın bir şekilde istiflendiği dar, parke taşlı Vendor sokağının keyifsiz dumanının arasından yürürken oluyor.

Köşede Japon şeftalileri satan yaşlı bir kadın var. Bir gözü kahverengi, bir gözü de mavi ama sadece mavi gözüyle görebildiğini söylüyor. "Gel şeftali ye!" diye bağırıyor size, sulu bir şeftali uzatarak. *'Ye* şunu!" diye bağırıyor tekrar ve şeftaliyi size fırlatıyor. Şeftali omzunuza çarpıyor ve suyu omzunuza bulaşıyor. Çok aptalca ve belki yeşil ışığ herhangi bir yerde arıyorsunuz, fakat bu olay son damla oluyor.

Lanet olası şeftaliyi yiyin. Toru'ya gideceğinizi söyleyin.

Bütün dükkân sahiplerini dolaşarak veda ediyorsunuz. Erişteci çocuk, dükkan işleten güler yüzlü adam, küçük alüminyum kovalarda nilüfer çiçekleri yetiştiren kadın, önlerinden yürüyerek geçerken veya onlara doğru yürürken tanımaya başladığınız bütün o

insarlar... hepsi sinirinizi bozuluyor. Burada yaşadığınız süre içinde

adımlarım ne kadar takdir ettiğinizi, Japonya'nız haline gelen sakelerini ve kalamarlarını, kremalı gazozlarını ve yeşil çaylarını asla unutmayacağınızı anlatamıyorsunuz.

Onun yerine, kırık dökük Japoncanızla sadece şunları söyleyebiliyorsunuz: *"Merhaba. Siz. Bay Tanaka! Cumartesi çok uzaktaki çok büyük ülkeme dönüyorum. Evet. Evet. Ben çok üzgün. Peki. Her zaman lezzetli meyveler için teşekkür ederim. Ben çok üzgün. Peki. Hoşçakalın."* Köyün delisi olduğunuzu düşünüyor olmalılar.

Amerika'ya dönüyorsunuz ve Asya'nın kibar halinden sonra, kendi ülkeniz yüzünüze çarpılmış ıslak bir şamar gibi geliyor. Japonya ne zaman kanınıza bu kadar işledi? Her şeyi karşılaşıyorsunuz. Japonya'da sokaklar daha temiz, trenler daha hızlı, insanlar daha kibar, yiyecekler daha taze, su daha iyi, yıldızlar daha parlak. Minneapolis'e Mart ayında iniyorsunuz. (Uçaktan Rothko resmi gibi görünen, Anselm Keiffer gibi, büyük, eğri büğrü kahverengi, hardal sarısı ve kirli beyaz araziler.) Hemen geri dönmek istiyorsunuz

Walker Sanat Merkezi, içinde büyük kırmızı olgun bir kiraz taşıyan devasa fiberglas kaşık heykeliyle ünlü, çelik bir bina, insanlann o kaşığın üstünde sevişmeyi sevdiğini herkes biliyor. Sapın tabanı mükemmel bir arkalık başlangıcı oluşturuyor ve eğer çiftler gerçekten iddialılarsa, parmaklarının ucuna basarak kaşığın sapını aşıp, kirazın üstünden geçebiliyor ve kirazın sapında sevişebiliyor. Sokağın karşısındaki dairelerde oturuyorsunuz. Lobisinde, La Belle Vie adında lezzetli yemekleri olan bir Fransız lokantası var. Ayrıca evinizden heykel bahçesi açık ve net bir şekilde görünüyor.

ikinci el bir teleskop alıyorsunuz ve salonunuzun penceresinin önüne kuruyorsunuz ve ağır paltoların altındaki beyaz etli kalçalara odaklanabiliyorsunuz. Çiftlerin orada düzenli olarak, kumsala çekilen su samurları gibi çiftleştiğini görüyorsunuz. Kışın bile. Arada sırada kaygan aletleri, sıska yüzleri ve eldivensiz elleri, geceleyin üzerlerinden çıkan buharı görüyorsunuz. Başka tanımlanabilir bir

amacınız olmadan, bu donan tombul sevgililerin uzaktan fotoğraflarını çekiyorsunuz. Bunları yeşil ve kumlu bir şekilde büyütüp duvara asıyorsunuz.

Yalnızlık. Bütün bu hızlı birleşmeler, yalnızlığınızı daha da şiddetli hale getiriyor. Toru'yu arıyorsunuz ama telefonu açmıyor. Başkaları da cevap vermiyor. Devamlı olarak Japonya'yı düşünüyorsunuz. Burada, hayatınızı kurtarabilecek iyi bir şeftali bulamıyorsunuz - buradakiler etli ve kuru - ve daha da kötüsü, şeftalisi veya insanları olmasa da, burasının bir güzelliği olduğunu, bir şiirselliği olduğunu biliyorsunuz, görebilmeniz gerekiyor ama göremiyorsunuz, işinize ve saygın bir müzede konuk sanatçı olduğunuz gerçeğine odaklanmaya çalışıyorsunuz. Bunun bir anlamı olmalı, ancak ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Bazen şehirde yürüyorsunuz, Hennepin Caddesi'nden inerek Mississippi'yi, tren viyadükü gibi ta denize kadar uzanan dalgalı, çamur rengi nehri geçen tren raylarına iniyorsunuz. Birçok insan, nehri geçen köprüden atlayarak intihar etmeye çalıştı. Düşmek kendi başına öldürmüyor; nehirden aşağı sürüklenirken, akıntı tarafından barajın üzerinden "filtrenin" - nehirden gelen ağaçları ve dalları kesmek amacıyla tasarlanmış hidrolik balta sisteminin -dönen metal baltalarına takılınca ölüyorlar.

Geceleri bazen, dışarı çıkıp, kurtlarınızı dökmeye çalışıyorsunuz. Gey barlara, kafelere ve dans kulüplerine gidiyorsunuz. Arada sırada tuvaletlerinde biraz kokain çekebildiğiniz ve bütün gece dans edebildiğiniz Birinci Cadde'yi seviyorsunuz. Genellikle yalnız oluyorsunuz ve kimse sizi rahatsız etmiyor. Ancak bir gece, ufak tefek tarçın renkli bir adam yanınıza geliyor. Peşinde goril gibi korumaları bulunan, utangaç, sulu gözlü bir tavşana benziyor. Tulumu yumuşak mavi kadifeden yapılmış. Lanet olası *Prince* olduğu anlaşılıyor. Evindeki parti için kadın topluyor. "Bol miktarda şampanya ve utanmazlık var, *Civciv,"* diyor. Sizi limuzinle götürmeyi teklif ediyor.

Toru'yu, stüdyoyu ve beyaz resmi düşünüyorsunuz. Neden limu-

zine binmeyesiniz, kaybedecek ne var? Sekiz kızla bir limuzine yiyorsunuz. Neden olmasın? Biraz yaşamanıza bakın. Kırk dakika filden sonra Chanhassen, Minnesota'ya geliyorsunuz ve limuzin yer altında bir park yerine giriyor. Her tarafı alüminyum ve sarı ağaçtan yapılmış, ipek ve kadife perdelerle donatılmış ve her yerde urumlar yanan sofistike bir ses stüdyosuna götürülüyorsunuz.

Alkol var, kokain var, metamfetamin var, ketamin var. Hayatınızda duymadığınız şeyler var.

Kızlar etrafta yuvarlanıyor ve müzik, daimi bir ses patlaması gibi, korumalardan biriyle seks yapıyorsunuz çünkü gerçekten yapacak başka bir şey yok. Adam safi omuz ve kas. Homurdanıyor. Bez bebek gibi oradan oraya atıldıkça oda bulanıklaşıyor. Sonrasında, mor, kadife çalıntı kanepenin üstünde uyuyakalıyorsunuz ve bir daha uyanmıyorsunuz. Su altındaki şehirlerle ve okyanusun kumlu zemininde çalımla gezinen tavus kuşlarıyla ilgili rüyalar görüyorsunuz.

Aldığınız yüksek dozdaki karışım her ne idiyse, kılcal damar!annız-da, kapanan arterlerinizde hızla ilerliyor ve kanınızı donduruyor. Paisley Park'ta ölüyorsunuz. Sabahın ilk ışıklarıyla korumalar sizi arkaya, çöp tenekelerinin arkasına atıyor. Burada çok sayıda kız var.

Cennetiniz Japonya'da, isimsiz mor bir dağın tepesinde birZen merkezi. Şey... aslında adı olabilir ama hiç kimse adlarla ilgilenmiyor. Tertemiz uyanıyorsunuz. Üzerinizde, krem renğ dalgalı beyaz bir kimono var. Tepenin derinliklerinde küçük bir taş evde yaşıyorsunuz. Her gün kalkıyorsunuz, meditasyon yapıyorsunuz, çay demliyorsunuz ve Rp/'i-en ya da Çiy Taneleri Bahçesi adını taşıyan bir bahçede çalışıyorsunuz. Soğuk taş bacaları, beyaz şekere benzeyen kumu, sarp yeşil kayalıkları, hardal reng' yosunları, açan kiraz çiçekleri ve kalın dallı akçaağaçları var.

Sizin bahçeniz birçok başka bahçeye bağlı ve hepsi birbirinden farklı. Düşünmeyi geliştiren bir kaya bahçesi, ğzemi geliştiren çay bahçesi, doğayla bağlılığı sağlayan su bahçesi var. Cennetin tamamı mekân ve ritim, ışık ve gölge, doku ve ses duygusuyla uyum

sağlama yolu olacak şekilde tasarlanmış. Dünya gibi, milyonlarca küçük detay var ama çok daha iyi bir yer.

Bahçenizi geliştirmediğiniz zamanlarda, diğer bahçelerde dolaşmayı ve başkalarının neler yarattığını görmeyi seviyorsunuz. Zen bahçesi huzur kaynağınız ve *yatsuhashi* üzerinde yürümek en büyük zevkiniz. Yatsuhashi küçük bir göletin üzerine inşa edilmiş ve insanın dikkatli adımlar atarak, dikkat çekmeyecek basit detayları görmesine ister istemez neden olan köprünün adı. Arada sizin gibi ruhlarla karşılaşıyorsunuz ve hepsi aynı şeyi söylüyor. “Yolculuğun sonunun olması iyi bir şey,” diyorlar, “Ancak sonunda önemli olan tek şey yolculuğun bizzat kendisi.”

202

126.
Bölümden...

Hayatınızı tek bir anla tanımlayabilir misiniz? Her şeyin üzerinde salındığı çatal pimle? Geri alacağınız anı - başa sarıp, yeniden yapacağınız anı - söyleyebilir misiniz? Bir hata yaptığınızı fark ediyorsunuz. Büyük, şişman, göz göre göre yapılmış bir hata. Koşarak binaya geri dönüyorsunuz. *Aklınızdan ne geçiyordu? Toru'yu seviyorsunuz; "deformasyonunun" ötesinde seviyorsunuz.* Ayaklannızı vura vura koridorda koşuyorsunuz ve 1931 numaralı kapıya hızla vuruyorsunuz ancak Toru kapıyı açmıyor. Parmaklarınızın boğumları kızarıncaya, bir tanesi yarılıncaya ve kapıda at nalı şeklinde kan izi kalıncaya kadar vuruyorsunuz, içeri alınmıyorsunuz. Her yanınızı panik sarıyor. Daha da şiddetle vurmaya başlıyorsunuz. Hiçbir şey olmuyor.

Beyaz resmi düşünüp duruyorsunuz. *Peşine düştüğünüz şey... orada değil, peşine düştüğünüz şey... orada değil.* Dışarı çıkıyorsunuz. Sokakta karşıdan karşıya geçerken içine kanştığınız insan yığını sizi, bir gelgit gibi, derin, modern, iyi aydınlatılmış Yoyoğ istasyonuna taşıyor. Yolcularla dolup taşıyor. Ya sizinle bir daha hiç konuşmazsa? Ya onunla bağlantınız koparsa, ya onu kaybederseniz? *En sevdiği yemek neydi? Kızarmış erişte miydi? Kızarmış eriş-teolabilir.* Bunu unutacak mısınız? Ya unutursanız,yaToru'yu unutursanız? Şu ana kadar ne kadarını unuttunuz? Akçaağaç talaşı

gibi mi kokuyordu, yoksa akçaağaç yaprağı gibi mi? *Peşine düştüğünüz şey... orada değil.*

Japonya'da kalıyorsunuz ve bir baskı resim stüdyosunda çalışmaya başlıyorsunuz. İki ay sonra, sağanak yağmurlu bir öğleden sonra bir *ko-hi-shoppu*'da (kahve dükkânında) kahvenizi yudumlarken gazetede okuyorsunuz. Mürekkep parçaları. *Ünlü* sanatçı.. .Toru *Nishigaki... intihar... Pencere... Kaldırım.*

Ünlü sanatçı. Toru Nishigaki. intihar. Pencere. Kaldırım. Kahveyi döküyorsunuz ve elinizin üstü yanıyor. Ani kaybınız, kalbinizde derin bir yara açıyor. Toru. Parmak uçları nasıldı? Cilalı mermer gibi miydi, yoksa cilalı tahta gibi mi? Onu nerede dosyaladınız? Unutulanlar altında mı? *Susoku* (terk edilen) ya da belki *jin* (erkek) altında mı? Yalnızca *ji* (çocuk) miydi? Koşarak sokağa fırlıyorsunuz ve aynı derecede panik halinde bir dünya tarafından karşılanıyorsunuz. Renkler bulanıklaşıyor, nefes nefese konuşuyorsunuz, başınız ağrıyor ve kuşların gidecek yeri yok. Stüdyo beş kilometre uzakta ve koşmaya başlıyorsunuz. *Peşine düştüğünüz şey... orada değil.*

Bundan sonra Japonya'dan bir türlü ayrılamıyorsunuz. Genellikle gecekondularda yaşayan bakımsız sanatçılardan oluşan büyük gurbetçi topluluğuna katılıyorsunuz. Resim yapmaya çalışıyorsunuz, iş bulmaya çalışıyorsunuz ama pek sonuç alamıyorsunuz. Toru'yu ve resmini düşünüyorsunuz. Yakındaki mezarlıktaki mermer mezar taşı sayesinde artık kolaylıkla bulunuyor. Belleğinizde ona kolay bulunan bir yer ayırıyorsunuz. Bir başka sanatçıyla, ön dişi altın olan bir Avustralyallyla evleniyorsunuz, ikiniz, harap bir stüdyoda resim yapıyorsunuz ve sanat malzemesi satan bir dükkânda çalışıyorsunuz. Bir gün Yoyogi istasyonunun yanından yürürken, bir yolcu otobüsü yoldan çıkarak sokağa dalıyor. Cennete gidiyorsunuz... Cennet beyaz resim. Hiçbir şey yok. Beyaz bir boşluk hakkında bu kadar yaygara koparmak büyük bir hataydı. Peşine düştüğünüz şey... orada da değil.

203

126. Bölümden...

Toru'yu bırakmak yanlış geliyor ve yumuşak, yalvaran ses tonu, midenizde bir yumrunun oluşmasına neden oluyor. Karannızdan emin olmak istiyorsunuz, enine boyuna düşünmeye çalışıyorsunuz. Tek başınıza uzun bir yürüyüş yaparken, hiç tanımadığınız biri, aradığınız işareti veriyor. Bu olay, önceden paketlenmiş bento hazır yemek kutuları, parlak Nagano elmaları ve tuzlu domuzla dolu tahta arabaların, aralarından kedilerin bile sinsice geçemeyeceği kadar yakın bir şekilde istiflendiği dar, parke taşlı Vendor sokağının keyifsiz dumanının arasından yürürken oluyor.

Köşede Japon şeftalileri satan yaşlı bir kadın var. Bir gözü kahverengi, bir gözü de mavi ama sadece mavi gözüyle görebildiğini söylüyor. “Gel şeftali ye!" diye bağırıyor size, sulu bir şeftali uzatarak. “Ve *şunu!"* diye bağırıyor tekrar ve şeftaliyi size fırlatıyor. Şeftali omzunuza çarpıyor ve suyu omzunuza bulaşıyor. Çok aptalca ve belki yeşil ışığı herhangi bir yerde arıyorsunuz, fakat bu olay son damla oluyor.

Lanet olası şeftaliyi yiyin. Toru'ya gideceğinizi söyleyin.

Bütün dükkân sahiplerini dolaşarak veda ediyorsunuz. Erişteci çocuk, dükkan işleten güler yüzlü adam, küçük alüminyum kovalarda nilüfer çiçekleri yetiştiren kadın, önlerinden yürüyerek geçerken veya onlara doğru yürürken tanımaya başladığınız bütün o

insanlar... hepsi sinirinizi bozuyor. Burada yaşadığınız süre içinde yardımlarını ne kadar takdir ettiğinizi, Japonya'nız haline gelen sakelerini ve kalamarlarını, kremalı gazozlarını ve yeşil çaylarını asla unutmayacağınızı anlatamıyorsunuz.

Onun yerine, kırık dökük Japoncanızla sadece şunları söyleyebiliyorsunuz: "*Merhaba.* S/z. *Bay Tanaka! Cumartesi çok uzaktaki çok büyük ülkeme dönüyorum. Evet. Evet. Ben çok üzgün. Peki. Her zaman lezzetli meyveler için teşekkür ederim. Ben çok üzgün. Peki. Hoşçakalın.*^ Köyün delisi olduğunuzu düşünüyor olmalılar.

Amerika'ya dönüyorsunuz ve Asya'nın kibar halinden sonra, kendi ülkeniz yüzünüze çarpılmış ıslak bir şamar gibi geliyor. Japonya ne zaman kanınıza bu kadar işledi? Her şeyi karşılaştırıyorsunuz. Japonya'da sokaklar daha temiz, trenler daha hızlı, insanlar daha kibar, yiyecekler daha taze, su daha iyi, yıldızlar daha parlak. Minneapolis'e Mart ayında iniyorsunuz. (Uçaktan Rothko resmi gibi görünüyor, Anselm Keiffer gibi, büyük, eğri büğrü kahverengi, hardal sarısı ve kirli beyaz araziler.) Hemen geri dönmek istiyorsunuz.

Walker Sanat Merkezi, içinde büyük kırmızı olgun bir kiraz taşıyan devasa fiberglas kaşık heykeliyle ünlü, çelik bir bina, insanlann o kaşığın üstünde sevişmeyi sevdiğini herkes biliyor. Sapın tabanı mükemmel bir arkalık başlangıcı oluşturuyor ve eğer çiftler gerçekten iddialılarsa, parmaklarının ucuna basarak kaşığın sapını aşıp, kirazın üstünden geçebiliyor ve kirazın sapında sevişebiliyor. Sokağın karşısındaki dairelerde oturuyorsunuz. Lobisinde, La Belle Vie adında lezzetli yemekleri olan bir Fransız lokantası var. Ayrıca evinizden heykel bahçesi açık ve net bir şekilde görünüyor.

ikinci el bir teleskop alıyorsunuz ve salonunuzun penceresinin önüne kuruyorsunuz ve ağır paltoların altındaki beyaz etli kalçalara odaklanabiliyorsunuz. Çiftlerin orada düzenli olarak, kumsala çekilen su samurları gibi çiftleştiğini görüyorsunuz. Kışın bile. Arada sırada kaygan aletleri, sıska yüzleri ve eldivensiz elleri, geceleyin üzerlerinden çıkan buharı görüyorsunuz. Başka tanımlanabilir bir

g(jıacımz olmadan, bu donan tombul sevgililerin uzaktan fotoğraflarını çekiyorsunuz. Bunları yeşil ve kumlu bir şekilde büyütüp duvara asıyorsunuz.

Yalnızlık. Bütün bu hızlı birleşmeler, yalnızlığınızı daha da şiddetli hale getiriyor. Toru'yu arıyorsunuz ama telefonu açmıyor. Başkaları da cevap vermiyor. Devamlı olarak Japonya'yı düşünüyorsunuz. Burada, hayatınızı kurtarabilecek iyi bir şeftali bulamıyorsunuz . buradakiler etli ve kuru - ve daha da kötüsü, şeftalisi veya insan-lan olmasa da, burasının bir güzelliği olduğunu, bir şiirselliği olduğunu biliyorsunuz, görebilmeniz gerekiyor ama göremiyorsunuz, işinize ve saygın bir müzede konuk sanatçı olduğunuz gerçeğ'ne odaklanmaya çalışıyorsunuz. Bunun bir anlamı olmalı, ancak ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Bazen şehirde yürüyorsunuz. Hennepin Caddesi'nden inerek Mississippi'yi, tren viyadüğü gibi ta denize kadar uzanan dalgalı, çamur rengi nehri geçen tren raylarına iniyorsunuz. Birçok insan, nehri geçen köprüden atlayarak intihar etmeye çalıştı. Düşmek kendi başına öldürmüyor; nehirden aşağ sürüklenirken, akıntı tarafından barajın üzerinden "filtrenin"-nehirden gelen ağaçlan ve dalları kesmek amacıyla tasarlanmış hidrolik balta sisteminin -dönen metal baltalarına takılınca ölüyorlar.

Geceleri bazen, dışarı çıkıp, kurtlarınızı dökmeye çalışıyorsunuz. Gey barlara, kafelere ve dans kulüplerine gidiyorsunuz. Arada sırada tuvaletlerinde biraz kokain çekebildiğiniz ve bütün gece dans edebildiğiniz Birinci Caddeyi seviyorsunuz. Genellikle yalnız oluyorsunuz ve kimse sizi rahatsız etmiyor. Ancak bir gece, ufak tefek tarçın renkli bir adam yanınıza geliyor. Peşinde goril gibi korumalan bulunan, utangaç, sulu gözlü bir tavşana benziyor. Tulumu yumuşak mavi kadifeden yapılmış. Lanet olası *Prince* olduğu anlaşılıyor. Evindeki parti için kadın topluyor. "Bol miktarda şampanya ve utanmazlık var, *Civciv,"* diyor. Sizi limuzinle götürmeyi teklif ediyor.

Toru'yu, stüdyoyu ve beyaz resmi düşünüyorsunuz. Neden limu¬

zine binmeyesiniz, kaybedecek ne var? Sekiz kızla bir limuzine biniyorsunuz. Neden olmasın? Biraz yaşamanıza bakın. Kırk dakika g'ttikten sonra Chanhassen, Minnesota'ya geliyorsunuz ve limuzin yer altında bir park yerine giriyor. Her tarafı alüminyum ve sarı ağaçtan yapılmış, ipek ve kadife perdelerle donatılmış ve her yerde mumlar yanan sofistike bir ses stüdyosuna götürülüyorsunuz.

Alkol var, kokain var, metamfetamin var, ketamin var. Hayatınızda duymadığınız şeyler var.

Hepsini reddediyorsunuz. Her şey bir anda gözünüze son derece anlamsız ve zavallı geliyor. Bu kadar yol kat edip bu partiye geldiniz ama parti çok sıkıcı görünüyor. Sıradan. Kalabalıktan ayrılıp, yan kapıdaki kayıt stüdyosuna giriyor ve piyanonun etrafında aylak aylak dolanıyorsunuz. Yan odada kızlar yerlerde yuvarlanıyor ve müzik daimi bir ses patlaması gibi. Kendi uydurduğunuz hüzünlü bir şarkı söylüyorsunuz. Sonra bir şarkı daha. Yan tarafta parti tüm hızıyla devam ederken, kendi kendinizi eğlendiriyorsunuz.

Sonra ses kabininden birisi çıkıyor. Birisinin orada durup sizi izlediğini fark etmemiştiniz. *Çıkan kişi Prince.* Üzerinde bambaşka bir kıyafet var: Altın yelekli bir misket limonu renginde pantolon takım. “Çalmaya devam et, *Civciv,"* diyor ve devam ediyorsunuz. Kısa bir süre sonra partideki insanlar sizi buluyor ve içeri süzülüyor. Prince, sizin şarkı söylemenizi dinleyebilmek için, onlara sessiz olmalarını söylüyor. o da eşlik etmeye başlıyor, alçak sesle mırıldanıyor ve birdenbire ortaya çıkan bir gitarı tıngırdatmaya başlıyor. Chanhassen, Minnesota'da, Paisley Park'ta *Prince*'le doğaçlama düet yapıyorsunuz.

Gecenin sonunda büyük bir albüm anlaşması yapıyorsunuz. Prince’nin Sister Cream adında, kadınların çıkış plaklarını tanıtan, tamamen kadınlara yönelik yeni bir markası var ve siz baş sanatçısınız. Size yepyeni bir görünüm kazandırmak için tasarım ekibini getiriyor. Yeni saç şekli, yeni makyaj ve yeni giysiler. "Tanınmayan-

Lar hoşuna gidiyor," diyor menajeri. “Başka kimsenin tanımadığı saf genç kızları ve kadınları seviyor. Piyango sana vurdu."

Too Pieces adını taşıyan albümünüz sade ve etkileyici. Siz piyano çalıyorsunuz, gitarda Prince'den birçok özel solo yer alıyor. Bu yüzden plak önce altın, sonra platin plak ödülü kazanıyor.

Müzeden ayrılıyorsunuz, daha doğrusu müze sizden aynlıyor. Turneleriniz ve konserlerinizle, programı sürdürmenize olanak yok, artı *satıldığınızı* ya da *satın alındığınızı* ya da kaliteli bir sanatçı açısından uygun olmayan bir şey yaptığınızı düşünüyorlar.

Santa Barbara'ya taşınıyorsunuz ve denize bakan devasa bir ev alıyorsunuz. Albümünüzün başarısı, yepyeni ve özenle korumak istediğiniz bir yaşam tarzı benimsemenize olanak sağlıyor. Turnenizi bitirdikten sonra paranızla akıllı bir şekilde yatınm yapıyorsu nuz. Sonra göz önünden çekiliyorsunuz. Too Pieces, yaptığınız tek albüm oluyor. Prince bir albüm daha yapmanızı teklif ediyor ama siz kibarca reddediyorsunuz ve Prince odaklanacak yeni bir sal genç kız buluyor.

Hayatınızın geri kalanını fiziksel rahatlık ama duygusal huzursuzluk içinde geçiriyorsunuz. Toru'yu - sakat elini ve yumuşak yüreğini - hiçbir zaman unutamıyorsunuz. Onu birçok kez atamaya çalışıyorsunuz ama aramalarınız yanıtsız kalıyor, mektuplarınız cevaplandırılmıyor. Çok güzel ve yakışıklı insanlarla çok sayıda ilişkiniz oluyor, sonra çok sayıda ilişkiniz daha oluyor. Ancak hâlâ Toru'yu ve beyaz resmini aklınızdan çıkaramıyorsunuz. Mezannıza, bu ikisinin nerede olduğunu merak ederek giriyorsunuz.

Öteki taraftaki hayatınızı, daha önce hiç geçmediğiniz yollarda dolaşarak geçiriyorsunuz. Kocaman telefon rehberi boyutundaki cennet kitabında, gerçek aşka sırt çevirenlerin yüz yıl süreyle, sonra bir yüz yılı daha, hayattayken aramayı unuttuklan insanları arayarak geçirmeleri gerektiğinin yazılı olduğu ortaya çıkıyor. Yürüyecek çok yolunuz var.

204

135. Bölümden...

Gitme zamanı geliyor. Pierre'ye veda ediyorsunuz. Gitmemeniz için sıkboğaz ediyor, yalvarıyor. Haftalardır cebinde taşıdığı küçük bir pırlanta yüzüğü çıkarıyor ve size evlenme teklif ediyor. Hayır, diyorsunuz. Evlenemezsiniz. Çoktan biletinizi aldınız ve rüzgâr sizi almaya geldiği zaman, gitmekten başka çareniz olmayacak. Pierre üzgün bir şekilde arabayla sizi ve bagajınızı Paris'in batısında, geminin beklediği Le Havre limanına götürüyor.

o. H.'nin altı katlı, üç yüz elli ruhun bulunduğu bir gemi olduğu anlaşılıyor. Hiç yolcu yok, sadece mürettebat var. Mürettebatın çoğu teknoloji alanında çalışıyor. Web sitesi tasarımcıları, yazılım geliştiren insanlar, bilgi teknolojileri yöneticileri, uygulama yöneticileri, sistem danışmanları, grafik tasarımcıları... Bu insanlar sadece gemide, kaptan köprüsünde adam bulundurmak, kazan dairesini temizlemek ve mutfakta yemek pişirmekle kalmıyor, *O.H.* dünyanın her yerine gittikçe, yeni teknoloji bilgileri topluyor. *O.H.* altı ayda bir demir atıyor ve yeni bir hedefe doğru yola çıkıyor. Kaliforniya, Güney Amerika, Paris, Roma, Tokyo, İzlanda. Bazen ziyaret ettikleri ülkelerde büyük işler yapıyorlar, bazen sadece ziyaret ediyorlar ve veri topluyorlar.

Gemiyle dünyanın her yerine gidiyorsunuz. Tokyo, Bangkok, Venedik, Güney Amerika, Güney Afrika, Bali, Filipinler, Bora-Bora.

pierre'yi özlüyorsunuz. Tahmin ettiğinizden daha çok özlûyorsunuz. geri dönmek istediğinizden değil, sadece keşke burada, yanınızda Isaydı diye düşünüyorsunuz. Huzursuz bir kaygya kapılıyorsunuz: *yatınızın aşkının gitmesine izin mi verdiniz?*

Siz geminin mutfağında çalışıyorsunuz Ekmek pişiriyorsunuz sebze doğruyorsunuz, tavuk haşlıyorsunuz donmuş et stokunu çözüyorsunuz. Size beurre blanc ile bildiğimiz tereyağı arasındaki farkı öğreten şişko bir Fransız'ın, Darcy adında neşeli bir adamın altında çalışıyorsunuz, iş zor. Her sabah saat beşte kalkıyorsunuz ve buna hiçbir zaman alışamıyorsunuz. Hamur yoğurmaktan, kök doğramaktan elleriniz ağrıyor ve hâlâ arada bir deniz tutuyor. Ama harika anlar da var, örneğin sabahları bütün demliklertertemizken ilk fincan sıcak kahveyi elinizde tutabilmek veya durgun mutfak lombarlarının sarı, mavi ve lavanta rengi aydınlatılması ve Darcy'nin küçük kuşunun, Marmelat adındaki sarı sakanın ışık karşısında kendinden geçmesi her şeye değiyor.

Gemide arkadaşlıklar kuruyorsunuz. Gece geç saatlerde poker oyunları, hırçın pinpon turnuvaları, hazırlıksız su sporları (köpekba-lıklarını çekmek için artan domuz pirzolalarının ve bütün halindeki keklerin okyanusa fırlatılması) ve tabii çok sayıda korkunç romantik ilişkiler, O.H'nin bazı zamanlarda Days ofOurLives(Hayatımızın *Günleri*) dizisinin gerçeğe dönüşmesine neden olabiliyor. Siz de erkeklerle birçok ilişki yaşıyorsunuz ancak Pierre'yi hiçbir zaman tamamen aklınızdan çıkaramıyorsunuz. Ne yaptığını, kimi sevdiğini, sizi ondan neyin uzaklaştırdığını merak ediyorsunuz. Tabii, kendi ruhunuzun sesi olduğunu biliyorsunuz. Araştırma ve görme ihtiyacı içindesiniz. Kalmak istediniz ama gitmeniz gerekiyordu. Bu da hayatın en büyük parçalanma noktası.

Sonunda gemiye yeni bir adam geliyor, fıldır fıldır gözleri ve güçlü elleri olan komik bir adam. Adı Joel ve hem yazılım programcısı, hem de bakım mühendisi; motorlan yağlayabilen, geminin başını boyayabilen ve geminin detaylı seyir sistemini yeniden çalıştırabi-

len o dayanıklı, elinden her iş gelen tiplerden biri. Sizinle tanıştıktan sonraki bir saat içinde sizi öpüyor. Aceleyle gerçekleşen bir tanışma ve onun size tuhaf tuhaf bakması sonrasında, siz kızışmaya başlıyorsunuz. Adam sanki elektrik bobinlerinden veya uzay ısıtıcılarından veya benzeri bir şeyden yapılmış gibi; onun yanında olmak, ateşinizi yükseltiyor. Sonra yalnız kalınca, sizden hızlı bir öpücük çalıyor. “Beni öpmekten vazgeç!” diyorsunuz ve sizi hemen yeniden öpüyor, o anda onu sevdiğinizi anlıyorsunuz.

Karayiplerde süzülürken geminin kıç tarafındaki güvertesinde evleniyorsunuz. Törene kaptan başkanlık ediyor ve halayınız için size, gül yapraklarıyla donatılmış bir sürat teknesi sağlıyor. Sonra O.H.'de beraber yaşıyorsunuz. Pierre’nin anısı arada bir sizi hüzünlendiriyor ama sonunda yavaş hareket eden bir duman gibi, hayalinizde görüntüsünü seçemeyeceğiniz kadar kararan kademeli bir pus gibi dağılıyor ve sonra bir anda kayboluyor.

Gemide saat farkı yaşamıyorsunuz. Ani hastalıklar veya yabancı mikroplara alerji olmuyor. Giderken havaya alışıyorsunuz, güzel bir şekilde ve yavaş yavaş. Manzaranız aşamalı olarak değişiyor, aslında örf ve adetleri öğrenmeye yetecek kadar zamanınız, yerel yiyeceklere ve yerel mikroplara alışma fırsatınız oluyor. Japonya’da ikiz buldok köpek alıyorsunuz ve adlarını Blitzkrieg ile Snapple koyuyorsunuz. Şişman, huysuz küçük çocuklar gibi, sizinle birlikte her yere gidiyorlar.

Ülkenizde aileniz gezgin hayatınızdan yakınıyor ve arada bir ailelerin yoğun baskısına dayanamadığınızda Joel ve siz “normal" olmak için karaya çıkıyorsunuz. Fakat yaşamaya yaşadığınız daire veya ev, mağara kadar, kalmak için para verdiğiniz korkunç bir hapishane kadar boğuk ve yapışkan geliyor. Denizi özlüyorsunuz. Bir kez gezgin olursanız, hep öyle kalırsınız.

Yıllar, yıllar sonra Bali’de bir restoranda, Hindistan cevizi sütüne batırılmış yerel jumbo deniztarağı alerji yapınca ölüyorsunuz. (Aslında çok da lezzetliydiler.) Üçüncü lokmanızdan sonra boğazınızda

$_{D}$İ$_{f}$ gıdıklanma oluşuyor ve öksürmeye çalışıyorsunuz ama öksüre-yiyorsunuz. Göğsünüz sıkışıyor. Blitzkrieg'le Snapple havlamaya başlıyor. (Bali hakkında en sevdiğiniz şey, köpeklerinizi her yere götürebilmeniz.) Nefes alamıyorsunuz, sanki bir şey kaburgalarınızı birbirine bastırıyor. Ayırıyor, kırıyor. Dizlerinizin üzerine çökerken yardım istemeye çalışıyorsunuz, ancak boğazınız tıkanırken sadece hışırtılı bir hırıltı çıkarabiliyorsunuz. Joel yanınızda, sandalyeleri çekiyor ve gömleğinizin düğmelerini açıyor.

Garsonlar azat edilen güvercinler gibi koşuşturup duruyor, su bardaklarını deviriyor, Snapple'yi bacağınızdan çekiyor ve Blitzkrieg'i itekliyor. Sonra sanki birisi, odanın sesini kısıyor. Sahne ışığı sizi aydınlatıyor. Büyük beyaz bir ışık. Joel'in elinin kuvvetini hissediyorsunuz ve gülümsüyorsunuz. Bütün dünyayı birlikte dolaştınız. Kanlı boğa güreşlerini, ay baliğ sürülerini, Marakeş'te bir pazarda birbirine âşık yeşil papağanları birlikte seyrettiniz. Mutluydunuz. Büyük beyaz ışık parlıyor ve sahne ışığınız size sahnenin dışına kadar eşlik ediyor.

Hemen yeniden doğuyorsunuz. Bazılan geri dönmek için bin yıl bekleyebiliyor ama siz, yeniden hız trenine binmeye hazır olan bir çocuk gibi, yirmi dört saat dolmadan geri geliyorsunuz Fiziksel dünyaya, kanat açıklığı iki metreyi aşan, keskin gözlü san pençeli dazlak bir kartal olarak doğuyorsunuz.

Termal cennetlerin üstüne çıkıp, akıntıların sizi tamamen ağırlıksız hale getirdiği bir yüksekliğe çıkabiliyorsunuz Dev gezegen altınızda, atmosferin kenarı üstünüzde. Bazen iyiceyukanfırlayıp, havanın buz kristallerine dönüştüğü ve jet motorlannın gürlediği yere çıkıyorsunuz; sonra boş ağırlığınız dünyaya doğru yuvarlanarak düşüyorsunuz. Altınızdaki detaylar yaklaştıkça, değişen renklerin girdabına ve büyüsüne kapılıyorsunuz Yuvanızı birçok, birçok hayattır birlikte yolculuk yaptığınız diğer ruhla paylaşıyorsunuz. Adı, şekli değişiyor; *Marie, Joaquin, Black Bear, Otter, İncille, Joel* adlarını aldı ve şimdi de *Dazlak Kartal* adını taşıyor. İsim önemli

değil, şekil de öyle. Ruh sizin dostunuz ve her hayatta, sonunda birbirinizi bulacaksınız. Bazen hemen tanışıyorsunuz, bazen de neredeyse sonunda buluşabiliyorsunuz, ancak her zaman ve sonunda bu güzelim parçalanmış dünyayı, bu komik trajediyi, bu kaygısız hızı birlikte keşfediyorsunuz.

205

: 135. Bölümden...

Pierre ile birlikte Paris'te kalıyorsunuz ve Pierre size evlenme teklif ediyor. Rıhtımda zarif ve komik bir tören yapılıyor.

Pandomimciler garson, palyaçolar yer görevlisi oluyor. Bir arkadaşınız teknesiyle sizi Sen Nehri'nde bir aşağı bir yukan götürüyor ve

görkemli nehrin kıyısındaki herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Annenizle babanız düğün için geliyor ve düğün hediyesi olarak size,

Marionette Jolie'yi tamir ettirip çalışır hale getirecek kadar para

veriyorlar. (Gece geç saatlerde güneş batarken, bulvartaıdaki kafelerin lambaları ışıldamaya başladığında, Sen Nehri'nin aşağısında homurdanırken o kadar kıvrak görünüyor ki.) Siz ve Pierre onu Rhone Nehri'nden Lyon'a, Tournus'a, Chalon-Sur-Saöne'ye, Macon'a, Tournon'a, Arles'e, Avignon'a ve Viyana'ya götürmeyi başarıyorsunuz. Her yeni sabah, açılacak yeni bir hediye paketi gibi... görülecek yeni bir dünya gibi.

Pierre, bir Alman tasarım firmasında yazılım tasarlama işine giriyor ve küçük bir kulübeye taşınıyorsunuz. İki çocuğunuz oluyor, Lizbon ve Saöne (en sevdiğiniz iki yer) ve kızlar *Marionette Jotıe* ile gezmeye, eski günlerle ilgili hikâyeleri dinlemeye bayılıyor. (Teknede mi yaşıyordunuz? Tuvaleti pompayla kovalara mı boşaltmanız gerekiyordu? Çikolata büyüklüğünde hamamböcekleri mi vardı?)

Yıllar geçiyor, çocuklar evden ayrılıyor, Pierre terfi ediyor, yaşlı

LeGrand kalp krizinden ölüyor ve siz poster ustası oluyorsunuz. Hayat çok güzel. Sonra bir gün, elli sekiz yaşındayken ve emekli olmak üzereyken, bir paket geliyor ve hiçbir zaman kontrol edilmiyor. Basit bir ürün tanıtım kutusu. Ağır. Patlayıp yolcuları duvara yapıştırdığı zaman, duvarları yıktığı zaman, dünyaya Paris'te b'r başka terörist bombası haberini yaydığı zaman kimse dikkat etmiyor veya düşünmüyor. Bomba patlamadan hemen önce, bir şiir hatırlamaya çalışıyordunuz ve gerçekten bir maniküre ihtiyacınız olduğunu düşünüyordunuz. Tırnaklarınız berbat görünüyordu.

206

130. Bölümden...

Albert'le Oahu'ya gidiyorsunuz. Size av bıçağını nasıl bileyeceğinizi ve oksijen tüpünden on dakikalık daha oksijeni nasıl çıkaracağınızı gösteriyor. Hortumunuzdan kabarcık çıkararak tskarmozlan nasıl korkutacağınızı ve çıplak ellerinizle sahilde ateşte kızarmış ıstakozu nasıl yiyeceğinizi öğretiyor. Size her türlü soruyu soruyor, örneğin, *ilk anın ne? En sevdiğin yemek ne? Seni en çok ne korkutuyor? Ölmeden önce yapmak istediğin* şey *ne?* Sizin berbat evliliğiniz hakkında hiçbir şey duymak istemiyor. "Hepimiz batağa düşeriz," diyor. "Asıl hikâye, bu bataktan nasıl çıktığın."

ikiniz günlerinizi sörf yaparak, gecelerinizi sevişerek ve sonra kumsalda dolaşıp parlak kum dolarları arayarak geçiriyorsunuz, işin en güzel yanı, eskiden duyduğunuz istekler - kanınızı kaynatan metamfetamin isteği - bu güneş ve kumla kayboluyor. Artık hiçbir kalıcı gücü yok. Albert'le siz Bali'de, etrafınızda çiçekler giymiş *I* küçük kızlarla, şeker kadar yumuşak, muhteşem bir sahil şeridinde I evleniyorsunuz. Albert size av bıçağını veriyor, siz de ona kendini-

zinkini veriyorsunuz. Adil bir değiş tokuş oluyor; olaylar dikkate alındığında. Otuz mutlu, güneşli yıl boyunca birlikte yaşıyorsunuz ama sonra ikiniz de, Singapur'da tatil yaparken okyanustaki ters akıntıda boğuluyorsunuz. O gün dalgalar gerçekten çok büyüktü.

Ve çok güzeldi.

Hawaii yakınlarında boğulan herkes, Hawaii deniz tannsı Kanaloa'nın ebedi tebaası olur. Kanaloa aynı zamanda mürekkep balığı tanrısıdır ve Albert'le siz bir sonraki hayatınızda mürekkep balığı oluyorsunuz. Dev gibi mürekkep balıkları. Büyük ve mürekkepli. Japon bilginler, Yeni Zelanda açıklarında dijital kamerayla sizin görüntünüzü yakalıyor ve acaba Jules Verne, deniz canavarları hakkında haklı mıydı, diye merak ediyor. (Haklıydı. Bu kadar olsa yine iyi.) Fotoğraf hiçbir zaman karaya ulaşamıyor. Bilginlerin teknesini vıcık vıcık yumurta renkli dokunacınızla dürtüyorsunuz ve üçünü de öldürüyorsunuz. Sonra da Albert ve diğerlerine yetişmek için hızla gidiyorsunuz.

207

130. Bölümden...

Albert'e veda ediyorsunuz ve fikrinizi değiştirirseniz onu aramanızı söylüyor. Belli olmaz, belki değiştirirsiniz. Şimdilik, telefon numarasının cebinizde olması güzel ve veda etmek için sanlınca pantolonundaki şişkinliği hissetmek daha da güzel. Atbert'letanışmak sizi değiştirdi. Onun mutlu olmak için paraya değil, kumsala ihtiyacı vardı.

Sizin de bir şeye ihtiyacınız var: Özgürlük duygusu. Harekete ve renge ihtiyacınız var, bu nedenle arabanıza atlıyorsunuz ve yola çıkıyorsunuz, bulabildiğiniz her küçük köyde, yol kenanndaki her tuhaf, albenili yerde duruyorsunuz. *Çıngıraklı yılan çiftliklerinde, iki başlı keçilerin yanında, maden müzelerinde* ve *devasa iplik fabrikalarında.* Kamyoncu duraklarındaki yemeklere karşı birdüşkünlük kazanıyorsunuz (dumanda pişirilmiş domuz pirzolası, sade kahve, limonlu kremalı turta) ve gezdikçe bu ülkede ne kadar ucube yaşadığını görüp, takdir etmeye başlıyorsunuz. Aynca, nereye g`der-seniz gidin bir Uyuşturucu Bağımlıları Toplantısı bulma becerisini geliştiriyorsunuz. Ana caddedeki her hangi bir kafeyegidiyorsunuz ve orada bulunan en içine kapanık görünen insana soruyorsunuz.

Uyuşturucu almadığınıza memnunsunuz, çünkü birisinin sizi takip ettiğinizi düşündüğünüzde, bunun paranoyadan kaynaklanmadığından emin olabiliyorsunuz. Kocanız parasının izini mi sürdü?

Belki de parayı Megan'ın hesabından aktarırken, Western Union'u kullanmamalıydınız. Plakası LIC 487 olan lacivert bir Toyota Camry, gölge gibi peşinizde. Onu Teksas'ta kaybettiğinizi sanıyordunuz... Kahkahalarla gülmüş ve hayal gördüğünüzü düşünmüştünüz, fakat Indiana'da araba tekrar ortaya çıkıyor. Artık endişelenmeye başlıyorsunuz. Özgürlük duygusu, birilerinin sizi kontrol etmesine, izlemesine veya acı çektirmesine asla izin vermeme konusunda kararlı olmanızı sağlıyor.

Camry, sizi otele kadar takip ediyor, içindeki adam s *izin odanızın yanındaki odayı* tutacak kadar densiz ve onun, yaşlı, eciş bücüş bir kurt gibi, hantal bir şekilde pencerenin yanından geçtiğini görüyorsunuz. Sabaha karşı iki sularında, levye ile onun arabasına giriyorsunuz ve torpido gözünde, içinde sizin hakkınızda kişisel bilgiler - *fotoğraflar,* sos*yal güvenlik numaranız, şu ana kadar yaptığınız yolculuğun detaylarını gösteren bir harita* - bulunan kalın bir zarf buluyorsunuz. Bir dizi telefon numarası. Kocanız bu lanet olası adamı, sizi takip etmesi için tutmuş. Belki de öldürmesi için...

Elinizde levyeyle, arabanın arka koltuğuna yatıyorsunuz ve bekliyorsunuz. Neyi beklediğinizden emin değilsiniz. Gün doğarken, alçak dışarı çıkıyor ve kırık camı görünce küfür etmeye başlıyor. Zimmetine para geçiren küçük eşin arka koltukta olduğundan hiç kuşkulanmadan arabaya biniyor. Başı önünde. Siz soğuk levyeyi sıkıca kavrıyorsunuz. Ne bekliyorsunuz? Doğruluyorsunuz. Demiri, beysbol sopası gibi savuruyorsunuz ve sağ şakağına vuruyorsunuz. Onu muhtemelen öldürmediniz, yalnızca birkaç saat uyumasına sebep olacaksınız. En az iki eyalet uzağa gitmek için yeterince vaktiniz var.

Arabanızla Georgia'ya gidiyorsunuz çünkü şeftaliyi hep çok seversiniz. Paul adında, eski Yunan kültürü üzerine araştırma yapan ve ödüllü güller yetiştiren bir tarih profesörüyle Savannah'a yerleşiyorsunuz. Paul'la hiç evlenmiyorsunuz ve bu durum, sakin kasabada bir miktar patırtı yaratıyor, özellikle de Beth, Gillian ve Darcy

adlarını verdiğiniz üç kızınız olduktan sonra. Yine de sizin için artık düğün yok. *Bir daha asla.* Hiçbir sözleşme özgürlüğünüzün elinizden alınmasına değmez.

Güneyli geleneklerine uymuyor olabilirsiniz - evlilik kurumu veya öğle saatlerinde cin-limon suyu içmek gibi - ama Güneyli yemeklerini çok seviyorsunuz. Kek, muzlu turta, kızarmış tavuk, yulaf bulamacı ve Brunswick güveci yapmayı öğreniyorsunuz, istiridye kavurma, balık kızartma, tavuklu bamya yemekleriniz ve litrelerse tatlı çayınız oluyor. Mutfağınızda devamlı olarak güzel yemekler, gpzel dedikodular ve güzel çocuklarınız var, büyüdüklerinde Savannah'ın gurur duyulan vatandaşları haline geliyorlar. Birisi binici, birisi mimar, birisi de ressam oluyor. Bir şeyleri doğru yaptığınız kesin.

Sıcak bir yaz günü, verandadaki salıncakta uyurken, dilinizi bir eşek arısı sokuyor. Sarmaşıklar arasında süzülerek, açık olan ağzınıza giriyor. Alerjiniz olduğu ortaya çıkıyor, reaksiyon gösteriyorsunuz, boğazınız şişiyor ve kapanıyor, beyne oksijen gitmiyor.

Üç yıl süreyle bitkisel hayat yaşıyorsunuz, sonunda çocuklarınız kulis yaparak, sizi besleyen tüpün çıkarılmasına karar veriyor. Protestolar oluyor. Makineler kapatılıncaya kadar bedeninizde hapis kalıyorsunuz. Sonra bedeninizden kurtulup yükseliyorsunuz. Artık doktor yok, makine yok, sadece güneş ışığ ve kuşlar.

Sonuçta, özel dedektifi öldürdüğünüz anlaşılıyor ancak adamn başına bunların geleceğinin belli olduğunu söylüyorlar. Bu nedenle cehenneme gitmiyorsunuz ama hiç aklınızdan çıkmayacak. Savannah'daki Fitzpatrick evine - Victory Yolu'nun üstündeki büyük mavi eve-tahsis ediliyorsunuz. Üç çocuklan ve tek gpzlü bir babaları var. Burada günlerinizi, desteleme ve taşıma yaparak, kapılan çarparak, çocukların ders kitaplarının yerlerini değiştirerek ve babanın gözlüğünü saklayarak geçiriyorsunuz. Çok eğlenceli.

208

113. Bölümden...

Ben'in kredi kartı slipini alıp cebinize koyduğunuzu kimse görmedi. Hiç kimse fark etmedi. Siz sadece yüksek maaşlı bir müşterinin, yüksek maaşlı kız arkadaşısınız. Çıkarken insanlar size yalnızca başlarını sallıyor, gülümsüyor ve teşekkür ederiz diyor. Eve gidince internete giriyorsunuz. Başlangıçta fazla bir şey almıyorsunuz, sadece bir iki parça: bir tane pembe kaşmir süveter ve inci küpeler. Çünkü geriliyorsunuz. Kendinizi Ben'in telefonla aramasına hazırlıyorsunuz. "Şey... *internette Barneys'den bir şey alındığından haberin var mıT* Fakat o telefon hiç gelmiyor, size tek kelime etmiyor. Telefonda veya yüz yüze, hiçbir şey söylemiyor.

Biliyor mu? Belki biliyor da umursamıyor. Bu onaylanmış bir harcama mı? Bir fahişenin ödülü mü? Kredi kartı bedavayken neden kendiniz alasınız? Ciddi olarak harcamaya başlıyorsunuz: Deri ceketler, sanat tarihi kitapları, aklınıza gelebilecek her kategoride e-Bay malzemesi. Antika bir pirinç maymun, otomatik Leica fotoğraf makinesi, süet çizmeler, tavşan kürkü astarlı eldivenler, pirinç saplı şemsiye, antika yaldızlı ayna... Artık ipin ucunu kaçırıyorsunuz.

Ben sizi fareli dairenizden, SoHo'da gösterişli, ancak asansör-süz bir apartmanın üçüncü katına taşıyor. Sizi, kendisinin satın aldığını bildiği ya da bilmediği mobilyalarla dolu, güzel döşenmiş evinizde ziyaret etmeyi seviyor. Çok sıkıcı ve yorucu hale gelince

okuldaki işinizden ayrılıyorsunuz. Artık arada sırada özgeçmiş göe-derip, daha iyi bir iş arıyorsunuz. Ben bu arada masrafları karşılamaktan şikayet etmiyor.

Seks değişiyor. Önce vibratörler ve anal tıpalar vardı, sonra seks salıncakları ve kauçuk maskeler geliyor. Sonunda bir gün yatak odasına girince Ben'i, kırmızı kafasını bir şeye bastırıp kaldırırken buluyorsunuz. Bir tür doldurulmuş bebekle seks yapıyor. Küçük bir doldurulmuş bebek balinayla. "Ne yapıyorsun?" diye bağırıyorsunuz ve Ben, polyester kumaşta burun kısmının hemen altında bulunan yırtık delikten inmiş penisini çıkarıyor. Bu, Bebek Shamu. Ben, Bebek Shamu ile sevişiyordu.

Bundan sonra işler tepetaklak oluyor. Kredi kartı ansızın çalışmamaya başlıyor ve şimdi siz, acaba bir şey söylemeli miyim diye düşünüyorsunuz. *"Neden kredi kartın artık çalışmıyor?'veya'Bunu doldurmuş olmalıyım, bana bir kredi kartı daha verebilir misin?'* diye nasıl sorarsınız? İşler hızla kötüye ğdiyor. Okul çoktan sizin yerinize birini buldu ve başka iş bulamıyorsunuz. Kirayı ödemeyince evden çıkartılıyorsunuz. Sonunda, kapınıza polis dayanıyor.

Sizi, kredi kartı dolandırıcılığından gözaltına alıyorlar ve şehir merkezindeki hapishaneye götürüyorlar. Ailenizi veya arkadaşlarınızı arayamayacak kadar utandığınız ve Rocky ya da Ben'e ulaşamadığınız için (ikisinin de yardım edeceğinden değil de) hâkim karşısına çıkmadan, yedi gün süreyle bankta donmuş yosunlu hilkat garibesi gibi orada öylece oturuyorsunuz. Size, ön duruşma sırasında ton balıklı sandviç yiyen berbat bir ilçe savcısı tayin ediliyor ve sonuç olarak, kredi kartı dolandırıcılığı suçundan, minimum güvenlikli bir hapishanede lanet olası bir yıl hapse mahkûm ediliyorsunuz. Ahmak avukatınız bunun büyük bir talihsizlik olduğunu söylüyor.

Ailenizi aramayı reddediyorsunuz. Arayıp da ne diyeceksiniz? "Hey, arayamadığım için kusura bakmayın ama aslında hapisteyim," mi?

Peki, bir yıl süreyle ne halt edeceksiniz? Pinpon mu oynayacaksınız? Sıkıcı boktan anılarınızı mı yazacaksınız? Kim okur ki? luteryan Kilisesi tarafından desteklenen bir mektup arkadaşlığı sen/isi, yani sizin gibi hapis sefillere mektup yazmaya gönüllü olan merhametli insanlar bulan bir grup var. Bir mektup arkadaşı istiyorsunuz (zira her şey pinpondan iyidir) ve Eddie adında bir adamla, Reno'da yaşayan eski bir mahkûmla eşleştiriliyorsunuz. Size mektup yazacağını sandığınız kiliseye giden dindar katı kadın yerine, iri yarı seksi bir adamdan mektup alma şansına erişiyorsunuz ve adam, birkaç mektuptan sonra, mahkûm-mektup arkadaşı web sitesinde sizin resminizi gördüğü anda size âşık olduğunu itiraf ediyor.

Eddie size mektuplar yazıyor, hediyeler gönderiyor: şampuan, çiçek kokulu tampon, karanfilli sigara. Her Pazar arıyor ve onu, ailenize Tibet'te keçi çobanlarının arasında yaşadığınızı, onlarla şu anda irtibat kuramayacağınızı ancak altı-sekiz ay sonra döneceğinizi söylemeye ikna ediyorsunuz.

Hapisten çıkınca (iyi halden iki ay erken) Eddie'nin yanına taşınıyorsunuz. Başka nereye gidebilirsiniz ki? Kendinize çeki düzen vermeniz gerekiyor, sonra eve dönebilirsiniz. Ayrıca, Eddie'nin size ihtiyacı var. Hayatı berbat. Kirası gecikmiş, elektriği kesilmiş, sümüklü çocuğunun (sümüklü bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordunuz) ciddi bir hijyen dersine ve yeni okul kıyafetlerine ihtiyacı var.

işe koyuluyorsunuz. Wal-Mart'ta çocuk bölümünde giysi katlama işine giriyorsunuz. Bütün yaptığınız bu. Giysi katlamak. Her gün sabahtan akşama kadar, deneme kabinlerine atılan göz alıcı, yapay elmasla süslenmiş, payetle pulla kaplı ucuz giysi dağını katlıyorsunuz. Lanet olası gençler. Ortalık, Britney Spears'den esinlenilmiş bir ölüm kampına, modanın tabutunun kaldırıldığı bir yere benziyor.

Kazandığınız her kuruş, Eddie'ye ve çocuğuna gidiyor. Eddie'nin işi için bir arabaya ihtiyacı var, çocuğun astımı için ilaca ihtiyacı

var. Su ısıtıcısı patlıyor, sincaplar çatıda kavun büyüklüğünde bir delik açıyor, emlak vergileri ve boşanma evrakları varve bira hiçbir zaman yetmiyor. Sürekli olarak bir şeyin alınması gerekiyor, de $_{va}$mlı olarak eksik olan, ihtiyaç duyulan, kırılan bir şey var. Bu böyle devam ediyor ve bir daha okula dönemiyorsunuz, hiçbir zaman oradan taşınamıyorsunuz; yalnızca Eddie'nin cüruf briketti evinde oturup, şimdi ne kırılacak diye bekliyorsunuz.

Kilo alıyorsunuz. Çok kilo alıyorsunuz. Televizyon seyrederken şişmekten başka seçeneğiniz var mı? Bira içiyorsunuz, Eddie'nin domuz eti ve barbekü sosu sevgisi size de geçiyor. Hâlâ ailenizle temas kurmadınız. Sizi böyle görmelerine izin veremezsiniz. Kendinize çeki düzen vereceksiniz, ondan sonra onları arayacaksınız Şimdi, devamlı olarak ayaklarınız ağrıyor; iş bulmak zor. Kilonuz bir dizi sağlık sorununa yol açıyor; kalbiniz, tansiyonunuz, kolesterolünüz, hepsi bozuluyor. Zaman geçiyor, yıllar akıp gidiyor. Artık herkesin alay ettiği kadınsınız. Mahalledeki çocuklar size, *Yellenen Koca Popolu Kadın* diyor.

Zamanınızın çoğunu mutfaktaki rahat koltukta oturup, pizzalan ısıtarak ve talk show izleyerek geçiriyorsunuz. Eddie bir felaket işler buluyor, sonra kaybediyor. Marketten yanlış şeyler alıp getiriyor. Hangi akla hizmet ocağın üstüne lav lambası koyduğunu bilmiyorsunuz. Ama bir gün, bir yandan televizyonda servet avcısı *fahişeler* ve *onları seven erkekler* hakkında bir talk show seyredip, bir yandan da tako güveç ısıtırken, lav lambası patlıyor ve bir cam parçası fırlayarak kalbinize saplanıyor. Tam zeng'n koca avcısı kadınlar sahneye çıkarken, tam uzun bacaklı bir sarışın izleyicilere, “istediğim şeyi istediğim zaman alıyorum, görüyor musunuz?’diye meydan okurken ölüyorsunuz, izleyicilerin yuhalaması umurunda değil. Küstah bir şekilde başını sallayarak, “Her şeyi alıyorum,' diyor, “istediğimi yapıyorum."

Cehenneme gidiyorsunuz. *Jerry SpringerShow* programını izlerken ölenler, cehennemdeki daimi Jerry Springer gösterisine gitmek

zorunda (baştan onu seyretmemeleri gerekiyordu). Hiç ara vermeden, birbiri ardına yapılan gösteriler ve *Bebeğimi yedin! Kocam köpekle cinsel ilişkiye giriyor! Havai fişekleri tamponla karıştıran insanlar! Kanepe minderleriyle sevişiyorum! Annemle evlendim! Neden popona tereyağı sürmekten vazgeçmiyorsun*? gibi temalar işleniyor.

Dünyaya geri dönüp, yeniden deneyebilir miyim, diye sorduğunuzda, size, "Tabii, Jerry Springer şovuna iyi bir konuk aldığı zaman gidebilirsin," diyorlar. Şahane...

209

113. Bölümden...

Artık yeter. Şimdi de kredi kartı dolandırıcılığı yapmayı mı düşünüyorsunuz? Slipi cebinizden çıkarıp, masanın üstüne geri koyuyorsunuz. Ben, kredi kartını neredeyse arakladığınızı ve gözünüzün döndüğünü hiçbir zaman öğrenmiyor. Gerçi bazen o kadar cimri davranıyor ki keşke yapsaydım diyorsunuz.

Sonra Ben'in karısı gizemli bir kan hastalığı yüzünden ölüyor (onu Ben'in öldürdüğünden kuşkulanıyorsunuz ama hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorsunuz) ve size evlenme teklif ediyor. Evlilik anlaşması istemesine rağmen, evet diyorsunuz. Ben, onunla evli kaldığınız kısa süre içinde fena değildi, ancak işin en iyi tarafı, yalnızca bir yıl sonra ölümcül bir kalp krizi geçirecek ve bütün serveti-ni-yirmi iki milyon dolarını-size bırakacak kadar kibar olması.

Bütün bu yeni boş vaktiniz ve paranızla, Paris'te resim yapmaya ve ilk kitabınızı - *Park Avenue Prensesinin Günlüğü* - yazmaya karar veriyorsunuz. Bu kitap *Harper'*s'dan Vogue'ye kadar bütün yayınlardan muhteşem eleştiriler alıyor. Medya sizin *Harry Winston tarzınıza, özel tasarım kol düğmelerinize, milyon dolarlık manikürlerinize* bayılıyor. Tabii bunların hepsi tamamen saçmalık; siz bunlann hiç birisini sevmiyorsunuz. Kot pantolon ve kolsuz gömlek giymeyi, abur cuburu hiçbir şeye değişmezsiniz. Yine de, kitabınız büyük başarı kazanıyor.

Kargaşadan biraz erken ayrılıyorsunuz. Göğsünüzde şiddetli bir ağrı hissettiğinizde sadece kırk bir yaşındasınız. O kadar para ama yine de doktora gitmeye hiç vakit bulamadınız. Her neyse, olan oldu artık. Cennet, Park Avenue'den daha iyi. Daha güzel mağazaları ve daha yüksek kredi kartı limitleri var. Gece gündüz istediğiniz saatte alışverişe çıkabiliyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, Tan-n'nın da bu kadar havalı olacağını düşünmemiştiniz. Gözleri kör edecek kadar güzel ama bir o kadar da havalı. Hem güzel hem güçlü. Tam olmak istediğiniz yerdesiniz.

210

89. Bölümden...

Şarabı içmiyorsunuz. Beyninizde bir dizi görüntü belirip kayboluyor, hayatınızda ters giden her şeyle ilgili bilg' kartlan gibi. Mahkemeye geri dönüyorsunuz ve planlanan oturumunuza kırk beş dakika geç kalıyorsunuz, ancak onlar da (tabii ki) *bir saat,* kırk be; dakika gecikmeli gidiyorlar, bu nedenle neredeyse çuvalladığmızı hiç kimse anlamıyor. Mahkemenin sert tahta sıralanna oturuyorsunuz ve bekliyorsunuz. Sizin isminizi okuduklannda, gittiğinizin farkında bile değiller.

Hâkim size Merhamet Evi'nden neden kovulduğunuzu sorunca, bunun *günahların aşırı derecede çekici olması yüzünden* olduğunu söylüyorsunuz. Çok zayıf olduğunuzu, zayıf bir pislik olduğunuzu, bu nedenle ona vereceği her cezayı hak ettiğinizi söylüyorsunuz Para cezası olsun, rehabilitasyon olsun, ıslahevi olsun, hapis cezası olsun. En ağır ceza olsun.

Mahkeme salonunda çıt çıkmıyor ve hâkim taş gibi oturuyor. Sonunda, şartlı tahliye memurunuzun tavsiyelerini göz ardı ediyor ve onun yerine, özellikle kadınlara yönelik ilerleme programıyla taranan St Mary's rehabilitasyon merkezindeki tedavinizi tamamlamanızı emrediyor. Cezanız erteleniyor. Size bir şans daha verüryar.

Rehabilitasyona geri dönüyorsunuz, tamamlıyorsunuz ve tedavide tanıştığınız iki kadınla birlikte,

adında bir kadın sığınma evi/ayıklar için kafe açıyorsunuz. "Anne" olarak, annesiz olan herkesin annesi olarak tanınıyorsunuz Bu lakaba bayılmıyorsunuz ama hızla akan bir nehir gibi yanınızdan akıp giden bütün bu insanların sizi, annesizlerin annesi olarak gördüğü anlamına geldiğini biliyorsunuz. Bu önemli bir şey.

Yıllar geçtikçe çocuklarını kurtarma, kendilerini kurtarma mücadelesi veren kadınlar hakkında o kadar çok hikâye duyuyorsunuz ki bazen bütün bunların ne anlama geldiğinden emin olamıyorsunuz. Dünyada neden bu kadar çok sorun olduğunu çözemiyorsunuz.

Bu kadınlar, başından itibaren sahip olmaları gereken güce ve ışığa sahip olsalardı, dünya neye benzerdi, diye merak ediyorsunuz. Hepsi, şefkatli eller tarafından yetiştirilmiş olsalardı. *Sahip olabilecekleri gücü düşünüyorsunuz.* Başarabilecekleri şeyleri. Sirkteki filleri hatırlıyorsunuz; zincirlerini kıracak kadar güçlü olmalarına rağmen, sadece küçük oldukları zamanı hatırlamayı tercih edip, bir daha asla denemeyen filleri düşünüyorsunuz.

Sığınma evinizin kapılarından işte bunları görüyorsunuz. Filleri. *Zincirleri* nasıl kıracaklarını bir türlü hatırlayamayan o güçlü ve karakterli asil yaratıkları. Hepsi hesaba katıldığında muhtemelen on binden fazla kadına, kendilerine daha iyi bir hayat kurmaları konusunda yardım ediyorsunuz. İçkiyi bırakmalarına, iş bulmalarına, kocalarını terk etmelerine, erkek arkadaşlarını defetmelerine, çocuklarına bakmalarına yardımcı oluyorsunuz. Bu ciddi bir şey. Yaşlandıkça, artık sormadığınız soruların yanıtlarını buluyorsunuz. Bir gün Michigan sokağında karşıdan karşıya geçerken, 51A numaralı otobüs size çarpınca ölüyorsunuz. Tam zamanında gelmişti.

211

149.
Bölümden...

"Bacağın mı?" diye soruyorsunuz. “Onlar mı yaptı bunu?”

Evet, anlamında başını sallıyor. “Beni buldukları gece kırdılar.” Omzunun üstünden arkasına bakıyor. “Onlan *Doma* Maria'nın gönderdiğini ve onun sizi evlat edindiğini söylediler." Sizi evlat edinmek mi? Alman aksayarak uzaklaşıyor ve siz, sokakta hızla yürüyüp Maria’nın evine giderken, her şey yerine oturuyor. Vemek *odasında geç saatlerde yapılan toplantılar, şehirde bu* kadar kolay *hareket edebilmeleri, herkesin gösterdiği itaat ve korku.* Cosa *Nostra.* Hızlı ve sessiz bir şekilde eşyalarınızı topluyorsunuz. Sadece pasaportunuzu bulamıyorsunuz. Odanızdaki komodinin çekmecesinde duruyordu ama şimdi yok.

0 gece akşam yemeğinde, tepeleme dolu makama tabaklan boşaldıktan ve yeşil salata bittikten sonra konuyu açıyorsunuz Sesinizde korku veya suçlama ifadesi hissettirmeden pasaportunuzu bulamadığınızı söylüyorsunuz. Omuz silkiyorlar. Baldo geğiriyor, Marco gözlerini yuvarlıyor. Hiç kimse başka bir şey söylemiyor. Dikkatle salatanızı yemeğe devam ediyor, sirkenin ne kadar güzel ve kuvvetli olduğunu söylüyorsunuz. Sizi izliyorlar. Soru sormadan.

Hızla geçen zaman boynunuzun etrafında bir ilmek gbi; klostrofobik ve boğucu. Ailenizle temas kurmaya çalışıyorsunuz, fakat bütün postalar Donna Maria’dan geçiyor, bütün telefonlar

dinleniyor. Panikliyorsunuz. Başka seçeneğiniz kalmayınca, bir gün koşarak, büyük gemilerin yanaştığı iskeleye gidiyorsunuz ve yabancı insan seli içinde kayboluyorsunuz. İngiltere'den, İrlanda'dan, Avustralya'dan, Japonya'dan turistler geliyor. Amerikalı bir çift buluyorsunuz ve size yardım etmeleri için yalvarıyorsunuz. Belki İsterik durumda olmanız, belki milliyetiniz ya da gözyaşlarınız etkili oluyor ve adam (solgun ve güçsüz) size inanıyor gibi görünüyor. "Beni sadece Roma'ya kadar götürseniz yeter," diyorsunuz. "Ro-ma'ya bir tren bileti. İhtiyacım olan tek şey bu." Karısı onu kenara çekiyor, muhtemelen fikre karşı çıkıyor ama geri geliyorlar ve ciddi bir ifadeyle sizi feribota bindiriyorlar.

Gemiye bindikten sonra, olay kedi-fare oyununa dönüşüyor. Garsonlardan, kaptandan, Adonis ailesini tanıyabilecek herkesten saklanıyorsunuz. Ara limanda, her hangi birilerinin sizi arıyor olabileceğini düşünerek kalabalığı gergin bir şekilde tarıyorsunuz. Çift size Roma'ya bir ekspres bileti alıyor. Adam size yüz euro ile tamamen şans eseri ona parayı geri ödemek isteyeceğiniz ihtimaline karşı, adını ve adresini veriyor.

Roma'ya giden trene biniyorsunuz ve doğruca Amerikan elçiliğine gidiyorsunuz. Onlara Adonis ailesini, pasaportunuzun çalındığını, sizi isteğiniz dışında Sicilya'da tutmaya niyetli olduklarını anlatıyorsunuz. Anlattıklarınızın hiç birine inanmıyorlar. "Bir kere," diyor elçilikteki canı sıkılmış adam, "Cosa Nostra'da Adonis ailesi diye birileri yok. İkincisi, küvetlerinde timsah bulundurmayı ne kadar isterlerse, bir Amerikalıyı Sicilya'da tutmayı da o kadar isterler."

Evinize döndükten sonra, Birleşik Devletler'den bir daha asla ayrılmıyorsunuz. Ne kadar araştırırsanız araştırın, organize suçlarla bağlantılı bir Adonis ailesi olduğuna ilişkin hiçbir kanıt bulamıyorsunuz ama onlar ne bilir? Ne yani, mafya resmi aile bağlantılarını internete mi koyacaktı? Maria veya oğullarından birinin kapınıza gelmesini ve aileyi terk ettiğiniz için kafanızı uçurmasını bekliyorsunuz. Uzun süre bekliyorsunuz.

Bir şeftali çekirdeğiyle boğularak ölmeden önce (kİ bayatınızın ,n önemli detayı bu olacak) aklına İlginç bir fikir gelme sıklığında sertleşen (yani neredeyse hemen hiç) bir adamla evleniyorsunuz. Ondan, pek de sevmediğiniz İki çocuğunuz oluyor. Kokuyorlar. Adonte kardeşleri bekliyorsunuz. Gözlüyorsunuz. Kimse gelmiyor.

212

149. Bölümden...

Ona inanmıyorsunuz. Alman'ı şiddetle itip, koltuk değneklerine rağmen düşmesine neden oluyorsunuz. Acıyla bağırarak dirseğinin üstüne düşüyor. Bu patırtı sokaktaki herkesi şaşırtıyor ve insanlar hemen etrafınıza toplanmaya başlıyor. Otomatik olarak Alman'ın kızı rahatsız ettiğini varsayıyorlar, tersini değil. Ona bağırmaya başlıyorlar. *"Lanet olası Nazil"* diye bağırıyor dükkân sahiplerinden biri. *"Herzaman sorun çıkarıyor*1*"* Birisi Alman'ın kaburgalarına şiddetli bir tekme atıyor ve kalabalık Alman'ın üstüne çullanıyor. Olaylar kontrolden çıkıyor. Siz geri çekiliyorsunuz, kalabalıktan uzaklaşıyorsunuz. 0 sırada, Moto Guzzi motosikletinin üstünde Marco beliriyor. Arkanızdaki kalabalık adamı döverken gözden kayboluyorsunuz.

Şehir dışına, dağların eteklerine gidiyorsunuz. Rüzgârda saçla-nnız uçuşuyor. Yüzünüz ve bacaklarınız güneşte kavruluyor. Marco'nun kolonyası limon gibi kokuyor, yüzünüzü onun gürsaçlarına gömüyorsunuz. Günü birlikte geçiriyorsunuz, eski kalıntılara bakıyorsunuz, yol kenarında küçük bir kafede yemek yiyorsunuz. Tam olarak hangi andan itibaren ona *farklı* bir şekilde bakmaya başladığınızı söylemek zor ama bir noktada elini tutuyorsunuz, ona yaslanıyorsunuz, dudaklarınızı onun dudaklarına bastırıyorsunuz.

Alman ölüyor. Haberlere ve gazetelere çıkıyor; Cosa *Nostra* ile bariz bağlantıları varmış, gerçi önemsiz bir maşaymış, basit suçlarda kullanılan bir eşkıya. Çalındığını sandığınız pasaportunuzu yatağın altında buluyorsunuz, ayağınızla veya süpürgeyle karanlık köşe-

Lere fırlamış. Vizenizin sadece altı aylık olduğunu fark edince »e lıisa sürede gitmeniz gerekince, Marco meydanın tam ortasında diz çöküp onunla evlenmenizi istiyor.

Maria - hayatınızda görmediğiniz müsriflikte-bir düğün yapıyor. Annenizle babanız ta Amerika'dan geliyor. Anneniz gergin, babanız merak içinde ama bu deneyimin sonunda, düğünde o kadar çok şarap içiliyor, kahkaha atılıyor ve dans ediliyor ki, bütün nehirlerin üstüne köprüler kuruluyor. Hatta çocuğunuz olduğu takdirde Sicilya'ya taşınmaktan bile bahsediyor ve bir yıl sonra çok tatlı, tombul bir oğlunuz oluyor. Adını Vincenzo koyuyorsunuz. (Astımı ve kalp problemi var ama gözbebeğiniz, meleğiniz. Kuzey Yıldızınız, Vezûv Dağnız, bütün İtalya'nız.)

Sicilya'nın merkezinde bir ayakkabı dükkânı, popüler bir butik açıyorsunuz, sadece dağdaki ayakkabı tamircisinin ayakkabılan değil, Milano'dan, Paris'ten, New York'tan ve Japonya'dan gelen ayakkabılar da satılıyor. Zengin kadınlar kadar, gelinler ve para biriktiren kadınlar da sizin dükkânınıza geliyor. Vincenzo dükkânda büyüyor, bütün bu kanı kaynayan ve gösterişçi kadınlann arasında oynuyor ve uyuyor. Sonuçta eşcinsel olunca, birçok insan sizin hatanız olduğunu söylüyor. Eşcinsel, düzgün, puantiyeli veya taramalı olması hiç umurunuzda değil. 0 mükemmel.

Tabii, Vincenzo Roma'da kendi ayakkabı serisini başlatıp,sonra da büyük Hollywood filmlerinin baş kostüm tasarımcısı olarak Los Angeles'e taşınınca eleştiriler duruluyor. Yüklü maaşını size gönderiyor ve dükkânı işletemeyecek kadar yaşlandığınız zaman, sevgilisi Robert'le birlikte Sicilya'ya geri taşınıyor, ikisi, dağda bir villa satın alıyor ve butiği devralıyor.

Uzun bir ömrünüz oluyor, tanıdığınız herkesten daha çok yaşıyorsunuz. Zeytinyağından kaynaklanıyor olabilir ama yüz sek'ız yaşınıza kadar yaşıyorsunuz. Belki de kocanız gerçekten çete üyesiydi ve bütün aileniz her aşamada korunmuştu. Kim bilir? Yanınızda üç tane kedi kıvrılmış bir şekilde, uykunuzda ölüyorsunuz

213

150. Bölümden...

Jed'in peşinden Yeni Zelanda'ya gidiyorsunuz. Burada Maoriler (beyaz insanları yiyen ikiz erkek kardeşler) tarafından lanetlenmiş olduğu iddia edilen at nalı şeklindeki White Island (Beyaz Ada) yanardağını inceliyorsunuz. Bir zamanlar sahilde bir kükürt kanalı varmış fakat bir toprak kayması, bütün işçilerin ölümüne sebep olunca kazı yapılması yasaklanmış. Bu kazadan bir tek sarı bir kedi kurtulmuş. Sessiz taşa ve hareket etmeyen kayalara rağmen, yanardağ hâlâ aktif. Magma çıkarmıyor ama buhar çıkarıyor, hava boşaltıyor ve tıslıyor, bu yüzden adrenaliniz hep yüksek ve her an koşmaya hazırsınız.

Jed'le birlikte onun, ana karadaki evinde yaşıyorsunuz ve onun iş yerlerine birlikte gidip geliyorsunuz; yazın Taormina'da, kışın White Island'da. Bu işi yirmi yıldan fazla sürdürüyorsunuz, veri topluyorsunuz, fotoğraf çekiyorsunuz, saha çalışmasını tamamlıyorsunuz. Jed çok az konuşan biri ama iyi niyetli. Birçok geceler yalnız olmanıza, daha çok konuşmasını dilemenize rağmen, onu seviyorsunuz. Hiç evlenmiyorsunuz, Jed evlenme yanlısı değ'l, ancak bir tür yakınlık, karşılıklı anlaşılan bir bağ oluşturuyorsunuz.

Arada sırada kaçamaklar yapıyorsunuz. Erkeklerle genellikle, bir iş için kasabaya inerken buluşuyorsunuz. Onların küçük, sıkışık dairelerine uğruyorsunuz ve dar, tek kişilik yataklarda terllyorsu-

Nuz jed ya hiç bilmiyor ya da hiç konuşmak istemiyor. Belki de, dpkı bir yarış arabası veya teknolojik cihaz gibi, her şeyin arada sırada servise ihtiyacı olduğunu anlıyordun

Sonra bir kış sabahında, White Island yanardağının tabanında, alkış gibi bir ses duyuluyor. Bir titreme. Jed tam zamanında başını Kaldırarak, yukarıdan yuvarlanan serçe şeklinde büyük, beyaz bir Kayanın altında kalıyor. Onun cesedini gömmeyi reddediyorsunuz ve onun yerine, anakaradan çok sayıda Maori genci tutarak, onun Kırık bedenini yanardağın ağzına taşıtıp, sıcak magma kraterinin içine attırıyorsunuz. Bir daha asla herhangi bir yanardağa gitmiyorsunuz. Onun yerine, yaşlı ve içi boş, yanmış magna kayası kadar Kırılgan hale gelinceye kadar, anakaradaki deniz manzaralı küçük evde kalıyorsunuz.

Yetmiş dört yaşında kuş gribinden ölüyorsunuz. Sıcak, nem, sis. İnsanlar dua ediyor. Geceleyin ateşiniz yükseliyor, dışanda soğuk hava esiyor ve süzülüyorsunuz; yukarıya, her şeyi görebildiğiniz yüksekliğe çıkıyorsunuz.

214

150. Bölümden...

Jed'e çok uzun zamandır evden uzakta olduğunuzu söylüyorsunuz. Hayal kırıklığına uğruyor ama sizi alnınızdan öperek veda ediyor. Size İtalya'nın bir haritasını ve tıpkı kendi saatine benzeyen, üç farklı şehirdeki saati gösteren bir saat veriyor. "Her zaman bir tanesini İtalya saatine ayarla," diyor, "Ben de öyle yapacağım."

Geri döneceğinizi haber vermek için ailenizi aramıyorsunuz. Onlara sürpriz yapmak istiyorsunuz. Kapıya geldiğiniz zaman, yabancı öğrenci değişim programıyla sizin yerinize zengin, hain, Hello Kitty hayranı bir Japon perisi aldıklannı görüyorsunuz. Sizin odanızda kalıyor ve siz eve dönünce odanızdan taşınmıyor.

'Geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyorduk!" diyor babanız, "Ve Nana başımıza gelen en güzel şey!" Anlaşılan bu ufak tefek, şirin Japon değişim programı öğrencisi annenizle babanızı tamamen büyülemiş. Devamlı olarak *Nana şöyle, Nana böyle* lafları var. Neden zahmet edip eve geldiniz ki? Saatinizi İtalya saatine ayarlıyorsunuz. Jed'i özlüyorsunuz. "Evine Hoşgeldin' yemeğinizde Nana'ya tuhaf Japon geleneklerini anlattırıyorlar ve hiç kimse size yolculuğunuzu sormuyor. Burası cehennem gibi. Buradan nefret ediyorsunuz, Amerika'dan nefret ediyorsunuz ve anne babanızı, kendi anne babasıyla tanıştırmak üzere Japonya'ya götürecek olan *Nana'dan* nefret ediyorsunuz.

Peki. Bırakın götürsün. Bütün kamp aletlerinizi arabaya atıyor-

,unuz ve ailenizden, Jed'in hatıralarından mümkün olduğunca paklaşmak üzere yola çıkıyorsunuz. Hiçbir yanardağ uzmanmm gitmeyeceği bir yere, Alaska'ya gidiyorsunuz) Amerika'nın kuzeyine gitmek üzere, Kanada'nın dolambaçlı yollarında ilerliyorsunuz. Burası o kadar güzel ki, aydınlanmanın gerçekleşeceğinden ve Huzura kavuşacağınızdan eminsiniz. Kendinize bu şekilde işkence edemezsiniz; yolunuza devam edebilmeniz için Jed'in anılarını bırakmanız, Jed'i bırakmanız, unutmanız gerekiyor.

Araba kullandıkça kendinizi daha iyi hissediyorsunuz. Manzara o kadar yoğun, maviler o kadar mavi, ağaçlar o kadar uzun, demzo kadar engin ki, kendi küçük, önemsiz sorunlannızı aslında fazla düşürtemiyorsunuz. Anchorage'ye ulaşıyorsunuz ve geceyi devlet tarafından işletilen el değmemiş kamp yerlerinden birinde geçiriyorsunuz. Sezon dışı, bu nedenle burada, bu hükmedici. nefes kesici manzaranın tadını çıkaran sadece birkaç kişi daha var. Kampınızı kuruyorsunuz ve küçük ocağınızı çalıştırıyorsunuz. Bir ocak, bir su ısıtıcısı, bir fincan sıcak çay. Ah. İşte bu kadar. Belki bu gece şehre iner, bir ormancıyla sevişirsiniz. Hayır. Buraya bir erkekten kurtulmaya geldiniz, yeni bir erkek bulmaya değ'l.

Jed'in anısına yakmak için bir mum getirmiştiniz, bu mumu güneş batarken törenle yakıyorsunuz. Mum yanıp bitince, Jed kalbinizden çıkmış olacak. Bekleyin ve görün. Yanardağ uzmanı olmak için yara tılmamıştınız. Bakın? Şimdi Alaska'dasınız Kendinize bir fincan daha çay koyuyorsunuz ve derin, engin, sonsuz geceye bakıyorsunuz

Uyuyakalmış olmalısınız çünkü ağır çatırtılarla, sanki ezilen tahta sesleriyle uyanıyorsunuz ve birisi size sesleniyor. Kesif bir duman var ve öksürüyorsunuz... Ne oluyor? Hiçbir şey göremiyorsunuz. Yere yatıyorsunuz ve emeklemeye başlıyorsunuz Her yerde itfaiyeciler var, sarı hortumlar seriyorlar ve bağ rıyorlar. İtfaiye arabalarının kırmızı mavi lambaları, yoğun dumanı aydınlatıyor ve siz ana yola çıkarken, etrafınızdaki her şey kıyamete benziyor.

Anlaşılan mumunuz bir yangın başlatmış ve bu yangın altmış

beş bin dekarlık bir orman alanına yayılarak, en az altı evin yanmasına, yüzlerce insanın yirmi kilometrelik otobanı tahliye etmesine yol açmış. *İşe bakırı.* Yangında üç köpek ve bir Kanada geylğ ölüyor. Gerçi geyik bir gün önce, Ivory Jack'in arka çayırında yatarken görülmüş. Kural olarak İyiye işaret değil. Ayrıca yangını sizin başlattı-ğnız konusunda en ufak bir tereddüt var idiyse de, “sıfır noktası" sizin ocağınızdan başlıyor ve kavrulan çimler, külden oluşan bir duvak gibi, sizin çadırınızdan hızla yayılarak aşağıdaki vadiye İniyor. Rüzgâr ters yöne esiyor olsaydı, dumanları tüten bir İskelete dönüşmüş olacaktınız, o da ahım şahım bir İskelet olmayacaktı.

Yakındaki yangın gözetleme kulesinden, yangının sizin kampınızdan başladığını gösteren bir değil, üç fotoğraf çekilmiş. O gece sizin dışınızda, sadece İzin günlerinde Katchemak Koyu'ndan gelen gönüllü itfaiyeciler grubu kamp yapıyormuş.

Gece haberlerine, ulusal haberlere ve uluslararası haberlere çıkıyorsunuz. Alaska'nın bir numaralı düşmanı haline geliyorsunuz. Çay fincanınızın fotoğrafı, bütün eyaletteki anarşist/hayata devam etme sohbet odalarına yapıştırılıyor. Polis sizi koruyucu gözetim altına alıyor, birisinin sizi öldüreceğinden korkuyorlar. Yalnız olmanız durumunuza yardımcı olmuyor. *Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz*? Her şey çok *komik* görünüyor. Sonra, Avrupa'dan yeni döndüğünüz ortaya çıkıyor. Ve şey... bu, bardağı taşıran son damla oluyor. Neden bardağı taşıran son damla olduğunu kimse bilmiyor ama öyle. Ya casussunuz, ya teröristsiniz ya da lanet olası bir ahmaksınız.

Hayatınızın son sabahında, sabırlı davranan şerif size bir fincan kahve veriyor ve siz, öğürmeye başlayıp boğazınızı tutarken hiç kıpırdamadan duruyor. Aşağıya bakıyorsunuz ve en son gördüğünüz şey, Jed’ln verdiği saatte İtalya'da saatin kaç olduğu: İki kırk beş. Şerif pencereden dışarı bakıyor, “işlem tamam,” diyor. Alaskalılar aptalca şeyler yapmaz. Onu hiç kimse suçlamayacak, antifrizi kendiliğinizden içtiğinizi söyleyecekler, intihara eğilimli olduğunuzu kim bilebilirdi?

215

158.
Bölümden...

Christian ile Galway'da, ailenizden hiç kimsenin katılmadığı küçük bir törenle evleniyorsunuz. Tek bir kişi bile gelmiyor. Onun aile sinden de kimse gelmiyor, hepsinin mantıklı görünen bahaneleri var. İşin gerçeği, hiçbirisi iki kadının evlendiğini görmek istemiyor, Kendileri bilir.

Doğu sahilinde, okyanusa ve aşağıdaki köpüklü dalgalara hızla inen sarp dikey kayalıklarda, Moher kayalıklarında bir bağlılık töreniyle evleniyorsunuz. Balayımzı, yemyeşil vadilere dağlmış haıap şatolardan birinde geçiriyorsunuz. Benekli gümüş rengi atlara biniyorsunuz, sebze güveç yiyorsunuz, şampanya içiyorsunuz ve kalabildiğiniz sürece yataktan çıkmıyorsunuz. İkiniz eski çiftlik evine taşınıyorsunuz.

Bu eski netameli evi, çarpık kapılarını ve eğimli zeminini seviyorsunuz. O kadar eğimli ki, bir misket yuvarlasanız, doğu köşesine kadar gidiyor. Christian mücevher yapıyor ve siz yakında bulunan ve koyun peyniri yapan mandırada yan-zamanlı çalışmaya başlıyorsunuz. İki koyun, bir köpek, üç kedi besliyorsunuz ve çok seyahat ettiğiniz için sürekli pasaportlarınızı yeniliyorsunuz.

Siz iki kitap yayınlıyorsunuz; Vogue'de ve *Vanity Fak*[1] de Christian'ın mücevherlerinin reklamlan çıkıyor. Egzantrikler, okumuşlar ve acayip cadılar olarak tanınıyorsunuz Yaşadığınız gibi

ölüyorsunuz, birlikte ve el ele; Moher kayalıklarında bir araba kazasında. Yo *la* bir koyun fırlıyor ve Christian ona çarpmamak için direksiyonu kırıyor. Arabanız burun üstü kayalıklardan uçup, aşağı-dakisulara gömülüyor. Daha bir dakika önce kahkaha atıyordunuz. Şahane bir hayattı.

TEŞEKKÜRLER

Elizabeth Sheinkman'ın inceliği, Alison Callahan'm hızı ve Carrie Kania'nın çocukluk kütüphanesi olmasaydı, bu kitabı yazmak mümkün olmazdı. Açık kapıyı itmemi söylediği için Salman Rushdie'ye ve bitmeyen desteği ve teşviki için Joyce Carol Oates'e özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Curtis Brown'un ve Elaine Markson Ajansının Londra bürolarına minnettarım. HarperCollins personeline de öyle, özellikle Jeanette Perez'e sonsuz yardımları, Kolt Beringer'e cesur yayın editörlüğü, Heather Drucker'e akıllı yöntemleri ve Bili Harris'e düzeltmeleri için sonsuz teşekkürler.

Şahane Hatalar, Bart Regehre'le birlikte Calhoun Gölü'nün etrafında yapılan ve uykusuzlukla beslenen yürüyüşler, Tim Peterson'la hiç durmadan içilen kahveler, Erin Fairie ve Jim Zervanos`un verdiği cesaret, RD Zimmermann'ın faydalı tavsiyeleri, Kevin McIlvoy'un yazarlık seminerleri, Jodi Read'la çiftlik eğlenceleri, ChrisStrouth'ın tatlı azarları ve özel tatlıları, Dr. David Wilkins'in özenli barmenliği ve en iyi kız arkadaşım Heather Thornswood'ın bitip tükenmeyen desteği olmasaydı var olamazdı.

Thompat Beene'nin hevesi olmasaydı, seks maymunları kitaba giremezdi, John Hegna olmasaydı bilgisayarım alev alırdı, Minnesota Public Radio olmasaydı bunların hiç birine katlanamazdım ve Tony Bol ile Katherine Lanpher olmasaydı New York'ta sokaklarda uyumak zorunda kalırdım.

Çok şeye dayanmak zorunda kalan aileme en derin şükranlarımı sunuyorum. Sonsuz zekâs. ve teşviki için Colin'e gülüşü sabrı için JTte, bütün o jambonlu-kaşarh sandviçler için babarra, tabii, bana nasıl hikaye anlatacağım, öğreten anneme binlerce teşekkür...